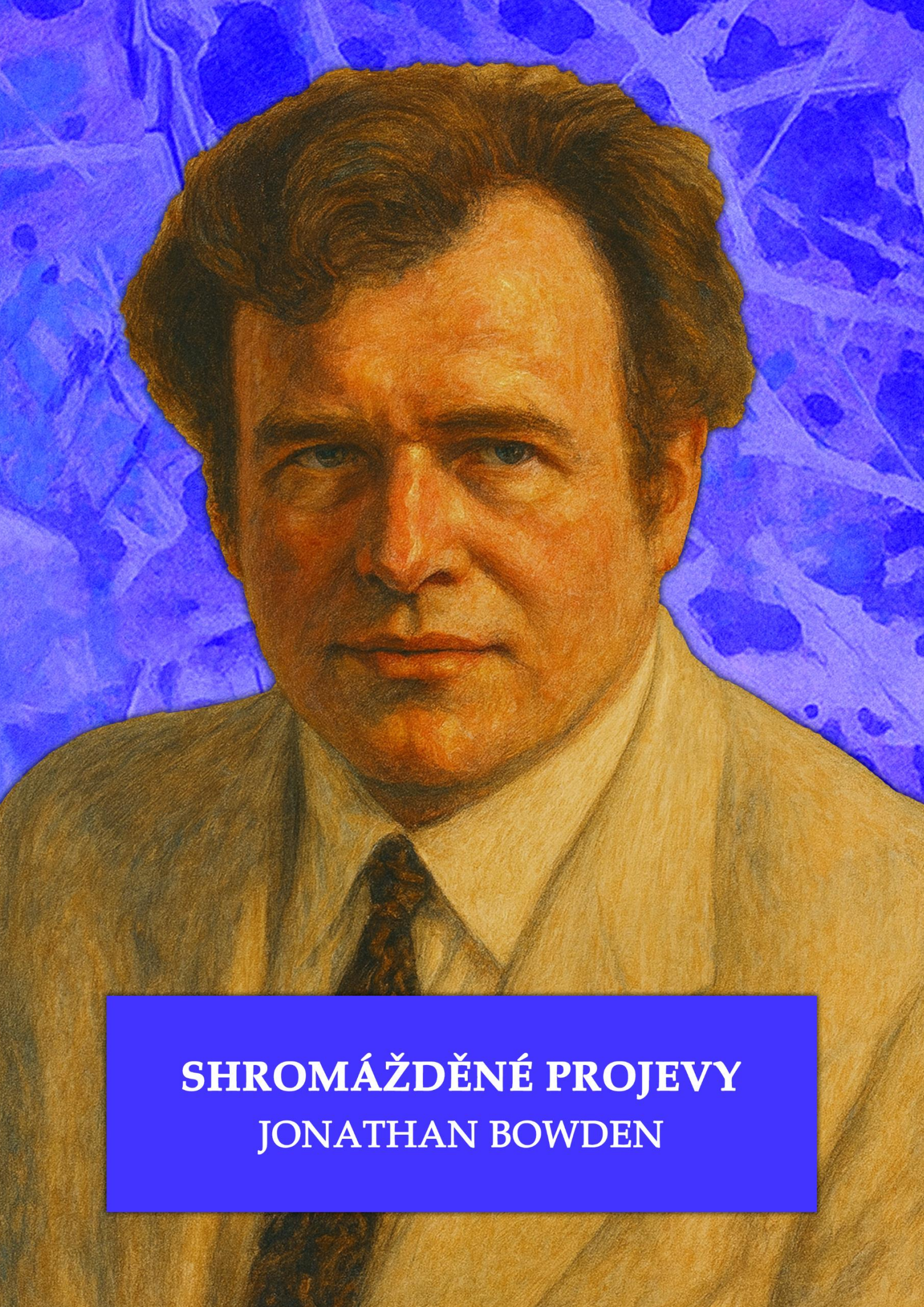

SHROMÁŽDĚNÉ PROJEVY

JONATHAN BOWDEN

Jonathan Bowden – Shromážděné projevy

SESKLÁDÁNO A PŘELOŽENO Z PŘEPISU PROJEVŮ JONATHANA BOWDENA, DOSTUPNÉ Z: https://jonathanbowden.org/speeches

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Krédo: Nietzscheánský testament 5
Použití a zneužití Nietzscheho 33
Nietzscheho Genealogie morálky 58
Předvoj: naděje pro budoucnost 83
Proč nejsem liberál 109
Léon Degrelle a skutečný Tintin 180
Podstata levice 211
Marxismus a Frankfurtská škola 231
O revizionismu 267
Revizionismus Frankfurtské školy 297
Západní civilizace: Kulka skrz ocel 319
Totalitní politika v románu George Orwella 1984 343
Sovětský gulag 377
Demokracie: Bůh, který selhal 407
Západní civilizace vrací úder 434
Eugenika 476
Lilith před Evou 498
Feministická mystika 526
Rozhovor Tomislava Suniće s Jonathanem Bowdenem 550
Evropská Nová pravice 577
Kreativní destrukce 605
Poslední rozhovor s Jonathanem Bowdenem 635
Evropská unie, globalizace a imigrace 670
O islámu 692

Projev v Tameside 716
Projev v Newbury 736
Hospodářská krize způsobená spekulacemi 754
Projev v Liverpoolu 776
Projev v Greenwich 791
Politické řečnění 818
Martin Heidegger a ontologie smrti 837
Chápání Spenglera 866
Sávitrí Dévi 884
Julius Evola 917
Yukio Mishima 950
Gabriele D'Annunzio 979
Bill Hopkins 1001
Thomas Carlyle 1032
Maurice Cowling 1054
Charles Maurras 1084
Robinson Jeffers 1109
Stewart Home 1134
Ezra Pound 1170

Krédo: Nietzscheánský testament

Myslím si, že nápady jsou vrozené a pokud nějaké máte, přitahují vás určité systémy myšlení, vnímání a reakcí. Od útlého věku mě vždy fascinoval smysl, účel, filozofie a ty prvky náboženství, které se dotýkají skutečných věcí.

Už v raném věku mě přitahovaly vitalistické, autoritářské a individualistické myšlenky. V pozdním dospívání jsem narazil na spisy Friedricha Nietzscheho v 28svazkovém vydání Karla Schlecty. Tyto myšlenky však předcházely mému zájmu o ně, protože mě přitahovaly osobitým způsobem.

Když se rozhlédneme kolem sebe v dnešní společnosti, vidíme, že našim lidem chybí víra. Jsou technicky velmi vyspělí. Jako civilizace stále dominujeme zbytku světa, jako jakýsi prázdný technologický kolos. Ale pokud se podíváte dovnitř, na to, čemu máme věřit, za co máme nést odpovědnost a co považujeme za svůj osud jako jednotlivci i jako skupina, najdete tam nulu, nicotu, prázdné místo pro mnoho lidí.

Před sto lety bylo křesťanství v naší společnosti všezahrnujícím systémem pro ty, kteří se k němu sociálně hlásili, pro ty, kteří v něj hluboce věřili. Nyní je prakticky – kromě malých menšin – neviditelné. Je pozoruhodné, jak může zmizet systém víry, který dokázal formovat civilizaci po dobu jednoho a půl až dvou tisíciletí. Ti, kteří tvrdí, že určité myšlenky a ideály jsou nemožné, by se měli podívat na to, co se stalo s mnoha našimi systémy víry.

Před sto lety jsme měli elitu. Měli jsme skutečnou vládu. V této zemi jsme vlastně už asi sto let neměli žádnou vládu. Ne elitu, která ví, co chce, rozumí svému poslání v životě, předává ho dalším generacím a vychází ze skupin, které existovaly před

ní. Vládne nám v podstatě komerční elita, ne intelektuální, vojenská nebo dokonce politická, ale komerční, zaměřená na zisk a ztráty.

A situace se nyní dostala do takového stadia, že pokud se zeptáte, co to znamená být Britem, asi 8 milionů našich občanů odpoví: Posh a Becks. To je to, co to znamená pro mnoho lidí zaplavených televizí a jejími prázdnými nesmysly.

Existuje mnoho složitých důvodů, proč se v minulém století zhroutilo mnoho z toho, v co západní a bílí lidé dříve věřili.

Nietzsche předpověděl, že pád křesťanství bude pro mnoho lidí katastrofou, i když on sám to uvítal. Proč? Protože jim dávalo strukturu, smysl a identitu. Smrt bez širšího kontextu nemá žádný smysl. Jste jen kus masa. Věřím, že jsme jako druh a jako skupina předurčeni k víře, ať už filozofické nebo náboženské. Podívejte se na počet lidí, kteří se úplně rozpadnou, když nemají nic mimo sebe, pro co by mohli žít, kromě bezprostředních věcí přímo před nimi.

Ve Francii se filozofie učí od šesti let.

V posledních několika stech letech panovala v anglosaském a anglicky mluvícím světě nepřátelství vůči teorii. Panovalo nepřátelství vůči abstrakci. Došlo k úplné reakci proti mysliteli jménem Thomas Hobbes, který v mnoha ohledech předznamenal mnoho událostí na kontinentu v minulém století – mnoho, mnoho století předtím. Během Cromwellova interregna jsme zažili extrémně násilnou a bouřlivou politickou a dynastickou revoluci a od té doby se zdá, že v této společnosti panuje klid. Ano, měli jsme radikální hnutí. Ale posledním významným politickým hnutím bylo založení strany

odborovými svazy v roce 1900, která se po Labour Representation Committee (Výboru pro zastoupení labouristů) rozrostla v Labouristickou stranu.

Ale představa, že se v Británii nikdy nic neděje a že spíme, je mylná. Anglický život je sice často odpolitizovaný, ale kulturně je anglický život vždy velmi živý, pod povrchem velmi bouřlivý a velmi emotivní. V naší renesanci, která je ve skutečnosti alžbětinskou dobou, jsme byli po celé Evropě známí jako živí, vědecky orientovaní a zcela otevření budoucnosti. Byli jsme považováni za agresivní a mocnou skupinu, která dospívala. Vytvořili jsme největší propojený soubor divadel, jaký svět od dob Řeků viděl.

Ztratili jsme svou dynamiku jako národ: mentálně i v každém jiném ohledu. Naši lidé jsou stále dost silní, pokud jde o pěsti a trochu strkání a tlačení. Ale to, co je tady nahoře, chybí. Chuligán není voják a voják není válečník. A právě sílu, která existuje tady nahoře, musíme pěstovat. Věřím, že síla pochází z víry ve věci, které jsou filozoficky podložené a jeví se vám jako skutečné.

Jedna z odpovědí, kterou by kritik dal na to, co jsem právě řekl, mentálně řečeno, je, že je to nyní tak individualizované a rozpadlé a každý si to tak nějak vymýšlí za pochodu – technicky se tomu říká heuristické myšlení – a pokud si to každý vymýšlí za pochodu, jak můžete někdy znovu mít organickou kulturu?

Myslím si však, že to je nepochopení západní společnosti a západního myšlení. Když Blair, který byl ještě před pár měsíci premiérem, řekl, že tolerance, rovnost, shovívavost a humanismus jsou naše ctnosti, mluvil o malé části naší vlastní civilizovanosti, která je součástí naší přirozenosti, a obrátil je

proti nám. Angličané a Britové často neradi vnucují své názory ostatním a často se vyhýbají konfliktům, dokud to není nezbytně nutné. Mnohé z těchto charakteristik se obrátily proti nám a byly použity proti nám.

V posledních čtyřech až pěti stech letech má tato země také svůj podtext, a mnoho našich puritánů, fanatiků a extremistů odešlo do zahraničí, aby založili Spojené státy. Tam odešli naši puritáni. Mnozí z nich byli přísní moralisté a Nová modelová armáda zakázala Shakespeara v Newcastlu a bičovala herce, kteří se odvážili hrát jeho hry. Jedná se samozřejmě o největšího anglického spisovatele. V tomto typu puritánství je tedy určitá sebevražednost podobná té talibánské. Mohli bychom však využít prvky, pokud ne puritánství, tak asketismu, víry a kladení základních otázek o smyslu života.

Pro mě je to podstata pravicové politiky. Témata, která lidé prosazují na ulicích, nejsou náhodná. Jsou vyjádřením toho, co se stane, když vládnou liberální myšlenky. Liberálními idejemi jsme vládnuti již mnoho století, ale v jejich nejostřejší podobě v posledních 50 letech. Liberální ideje říkají, že muži a ženy jsou stejní a zaměnitelní, že válka je morálně špatná, že všechny rasy jsou stejné a měly by žít společně. Že populace prostě existuje, že země je jen zóna, jen ekonomická zóna, že vše je založeno na racionalismu a materialismu a je čistě kalkulací ekonomického vlastního zájmu.

Nyní budou miliony našich lidí říkat: „O čem ten chlap mluví? To jsou všechno abstrakce.“ Vyjděte ven na ulici a uvidíte příklad společnosti, která je založena na těchto myšlenkách.

Všichni opakují nápady někoho jiného. Dokonce i Brown, Blair a ostatní. Svým vlastním způsobem, svým desátým způsobem, přicházejí s určitými ideologiemi, které znali, když byli v Edinburghu, Oxfordu nebo kdekoli jinde. Protože – pokud nejsou univerzálními génii, kteří uchopí realitu a přetvoří ji ve svůj vlastní kosmos – všichni používají nápady, které je předcházejí a které je přitahují. I tvrzení „Nemám žádné myšlenky a všechno je to nesmysl“ je myšlenka. Všechno je ideologické. Každé zpravodajství BBC je zcela ideologické a v některých ohledech představuje měkkou formu komunismu, čímž je liberalismus.

Posledním dnešním řečníkem je muž jménem Tomislav Sunić, jehož kniha Homo americanus pojednává o roli Ameriky ve světě. Amerika je samozřejmě vzorem pro většinu vývoje, který probíhá na všech kontinentech a ve všech skupinách na Zemi. Amerika je vzorem. To řekl on, a nezapomeňte, že je to Chorvat a že východní Evropané žili pod komunismem. Levicoví studenti ze střední třídy v 60. letech zvedali pěsti do vzduchu a mluvili o komunismu, ale tito lidé pod ním skutečně museli žít. A to je v každém ohledu zcela odlišná situace. To, co bylo protestem proti mamince a tatínkovi a touhou kouřit trochu trávy a dělat, co se vám zlíbí, vedlo v některých východoevropských společnostech ke koncentračním táborům, otroctví, dysgenezi a smrti. To, co bylo na Západě jen mantrou dospělých dětí, které vylezly z postýlky, bylo na Východě terorismem, a to lidé nechápou.

Ale v té knize řekl něco velmi odhalujícího. Řekl, že komunismus zabíjí tělo, ale liberalismus ničí duši. A přesně tak to je.

Na Západě čelíme situaci, kdy jsme paradoxně v duchovním ohledu v mnohem horším stavu než lidé, kteří žili za komunismu. A to je jedna z velkých ironií, protože komunismus mezi svými mániemi a ostatními věcmi věci zmrazil. V mnoha ohledech je zmrazil na 50 let. A velká část úpadku, dobrovolného úpadku, který jsme si z velké části sami způsobili kvůli myšlenkám, které si po sobě navazující generace našich vůdců osvojily od sebe samých i od jiných, se na Východě neprojevila v takové míře: myšlenka sebedestrukce, že vlastenectví je nejhorším zlem na Zemi, že vlastenectví je jen krůček od genocidy, že vaše vlastní skupina je vždy ta nejhorší. To nebylo institucionalizováno a internalizováno ve stejné míře. Je perverzní, že mír a hojnost mohou způsobit větší dekadenci a úpadek než tvrdé puritánství, umělecké filištínství, fronty a teror. Ale přesně to se stalo!

A na Východě samozřejmě nyní čelí dilematu westernizace. A to se týká i nás, protože se jedná o univerzální procesy, které se nezastaví na hranici mezi bývalým Východním a Západním Německem.

Narodil jsem se v roce 1962. Na počátku dvacátého století tato země vládla velkým částem světa. Stále jsme relativně normativně mocná země. Statistiky říkají, že jsme mezi čtvrtou a dvacátou nejvýznamnější zemí na světě. Ale také víte, když se rozhlédnete kolem sebe, že už v nic nevěříme, že jsme v chaosu, že velká část našich lidí je tak špatně vzdělána, že ani nevědí, kdo vlastně jsou. Že vlastenectví, i když stále existuje v krvi, kostech a vědomí mnoha lidí, bylo z mnoha lidí částečně vymýceno. Že se lidé ohlížejí, než řeknou něco nesprávného, i když jsou v lese! I když jsou sami, stále se ohlížejí! Protože všechny tyto věci jsou duševní. Jsou v mysli.

Pět procent ze všech skupin vládne svým vlastním skupinám. A 80 % se vždy přizpůsobuje vládnoucí ideologii. Pokud někdo řekne: „Víš, on je démon. Je v jedné z těch krajně pravicových stran. Je v Národní frontě.“ To říkají vždycky, protože to je obecný termín, který apolitičtí lidé používají pro všechny pravicové skupiny, i když BNP je zdaleka největší skupinou a má zdaleka největší volební úspěchy. „Všechno je to vlastně NF.“ A masový postoj k tomu všemu je, že je to nebezpečné a ohrožující! Je to jako být katolíkem v prostředí silného protestantismu. Je to něco, co představuje hrozbu, a masy jsou takové a vždycky byly.

Ve východní Evropě by vás současné režimy chtěly přesvědčit, že disidenti byli milováni. Říkám vám, že je fakt, že za sovětské tyranie, kdybyste viděli Šaranského, kdybyste viděli Sacharova, jak kráčí k vám, řekli byste: „Můj bože!“ A udělali jste všechno pro to, abyste předstírali, že je to neexistující osoba, že neexistuje, že jste s ním nebyli na ulici. Mohl tam být muž ve strážní věži, který vás sledoval. Teď všichni přicházejí a říkají: „Ach, my jsme s vámi celou dobu souhlasili.“

A v této společnosti se liberalismus naučil vládnout mnohem sofistikovanějším způsobem. Ke konci kvazistalinistického státu v Československu tajní policisté hledali pod postelemi lidí abstraktní obrazy, jazzovou hudbu a podobné nesmysly. Západ lidem dovoluje nesouhlasit, jen aby si mohli přemýšlet ve svých malých koutech, a je mu to úplně jedno. Neobtěžuje se zakazovat knihy, protože 40 % populace je stejně neumí číst. Takto vládne liberalismus. Nedovoluje privilegium disentu, protože upírá privilegiu disidentských myšlenek. A pokud lidé neumí myslet a ty myšlenky stejně

nemají žádnou hodnotu, jsou neviditelné. A proto ani nemusíte „pronásledovat“. Můžete na lidi vyvíjet ekonomický tlak, takže máte na výběr, zda se necháte vyloučit z buržoazního života, pokud veřejně projevíte určité názory. To je jeden z tlaků, který je na lidi vyvíjen. Dělá se to záměrně, aby se zabránilo lidem, kteří mají vzdělání, formovat si mysl, formovat mozek, formovat elitu s pěstí. A dělá se to zcela záměrně, aby byli vůdci umlčeni.

Pokud chodíte na univerzitu – a Blair a Brown tvrdí, že každý by měl chodit na univerzitu. Na univerzitě ve Sloughu, přímo v údolí Temže, studuje 28 000 studentů a nabízejí kurzy golfu, cestovního ruchu a kadeřnictví. Je to jen masové školení pro postindustriální společnost, pro jakési polo-robotické šprty, aby vykonávali opakující se úkoly v trénovaných prostředích, kde jsou neustále sledováni a měřeni.

Protože věřím, že to, co charakterizuje náš druh a naši skupinu více než cokoli jiného, je myšlení, domnívám se, že pro mnoho lidí je myšlení zásadní.

Když došlo k událostem roku 1968, došlo v celém západním světě k bouřlivým nepokojům levicové západní mládeže. Mohou shromáždit stovky tisíc lidí v ulicích a při klíčových událostech v Paříži a jinde se v ulicích sešlo milion lidí. K velkým nepokojům došlo také na mnoha univerzitách ve Spojených státech. Západní lidé byli vždy zmítáni ideály a myšlenkami. Myšlenka, že vše je minulostí, že Fukuyama prohlásil, že dějiny skončily, a pak přišlo 11. září. Dějiny nikdy nekončí, věci pokračují, opakují se a vracejí se, někdy dokonce ještě násilněji než předtím.

To, po čem naši lidé touží, není ve skutečnosti náboženství nebo systém víry, ale forma mentálního posílení, které jim umožní překonat mechanismy zbavující je privilegií, které jim brání myslet, a také jim umožní znovu se spojit s klíčovými oblastmi identity.

Nejsem křesťan. A nikdy jsem nebyl. I když jsem chodil do katolické školy a dostalo se mi tam velmi dobrého vzdělání. A téměř všechny knihy v té knihovně byly od mrtvých bílých evropských mužů. A téměř vše, co se člověk naučil z kulturního hlediska – od poněkud krvavého krucifixu typu Grünewalda, který byl hned u vchodu, přes Dalího obraz na zdi, obrácenou scénu ukřižování v obrácené perspektivě shora, který byl vedle shromaždiště, až po všechno ostatní – všechno bylo evropské. A proto se lidé stávají katolíky. Všimli jste si, že mnoho rodičů se začne zajímat, když je jejich dítěti kolem 10 let? A to proto, že je chtějí dostat do těchto škol. Proč je chtějí dostat do těchto škol? Protože si zachovávají strukturu a disciplínu. Nebudete odcházet v 16 letech a ani nevědět, jak se jmenujete, neumět číst ani psát, mluvit jako jamajský gangster, nemít žádnou úctu k tomu, kým jste a kým byste se mohli stát.

Nyní se často mluví o kriminalitě mládeže a o nekontrolovatelnosti mnoha lidí ve společnosti. Nejsou kontrolovatelní, protože zde nahoře neexistuje žádná kontrola.

Jednou z hlavních slabostí současného Západu je feminizace všech oblastí života. Mužnost je posvátná věc, a přesto je v západním světě démonizována a znevýhodňována, považována pouze za záminku pro brutalitu. Mužnost je o sebekontrole. Je o respektu a síle, která se projeví, když je nutné ji použít. Jediným způsobem, jak vyřešit mnoho problémů, které v současné době existují s prvky lumpenproletariátu a

kriminality na všech úrovních života, je znovu zavést vojenskou službu, a to s maximální přísností v počátečním období.

A někteří by zemřeli, protože by byli příliš obézní, aby se dostali skrz ty tunely a přes ty zdi s roztříštěným sklem, kde by na ně lidé křičeli nepříjemným přízvukem. Ale bylo by to nutné. A důvod není fyzický, ale psychologický. Někteří z našich mariňáků plakali, když jim revoluční garda v Perském zálivu sebrala jejich iPody. Tady jsme upadli! Tohle jsou zelené barety! Tohle jsou královští mariňáci! Revoluční garda v Íránu, brigáda Quds, což je elitní brigáda, která se zodpovídá přímo nejvyššímu vůdci, ajatolláhu Chameneímu, nemohla uvěřit, když viděla něco takového. Postimperiální Britové se opravdu třesou strachy. Ale tyto věci jsou nakonec kulturní, filozofické a psychologické.

Naše civilizace měla mnoho náboženství a mnoho myšlenkových směrů. Ale jedna z věcí, na kterou jsme zapomněli, je, že otevřenost vůči budoucnosti a ohled k důkazům neznamená nejasnost a nejistotu v tom, kým jsme.

Před dvěma a půl tisíci lety žil myslitel jménem Hérakleitos a můj způsob uvažování je jeho přímým potomkem. Byl to předsokratik, sofista, který stál u zrodu západního myšlení, kdy jsme začali zapisovat to, co si myslíme. Napsal knihu o přírodě, kterou Aristoteles komentoval a která se dochovala ve fragmentárním znění.

V co věřil?

Věřil, že všechno je forma energie. Nazýval ji „ohněm“, dnes bychom to nazvali „energií“. Že existuje ve všech formách organické a anorganické hmoty. Že myšlení a vnímání přírody je to, čím jsme. Příroda se v nás stala vnímající, což znamená,

že musíme ztělesňovat přírodní zákon jako princip bytí. V mé filozofii se tomu říká „stávání se“. Pravice, i když tento termín nepoužíváte, zastupuje přírodu a to, co je dané.

Co to znamená?

Znamená to, že konflikt je přirozený a dobrý. Znamená to, že dominance je přirozená a dobrá. Znamená to, že to, co musíte udělat, abyste přežili, je přirozené a dobré. Znamená to, že bychom neměli začínat každou větu omluvou za naši minulost nebo omluvou za to, kým jsme.

Tony Blair se během svého premiérského působení několikrát omlouval za různé věci, ale neomluvil se za to, že byl premiérem. Omluvil se za irský hladomor. Mám irskou krev, ale omluvy za irský hladomor mě nezajímají. Omluvil se za holocaust. Omluvil se za otroctví. Omluvil se za téměř všechno, co se dělo. Tyto omluvy jsou bezvýznamné, jak měly odvahu říci některé skupiny, kterým byly určeny. Je to jen dočasné projevování sympatií.

Podle mé filozofie sympatie znásobují utrpení. A pokud někdo před vámi trpí, dáte mu několik možností. A pokud to nedokáže překonat, sebevražda je vždy možnost.

Co si myslí Nietzsche? Věří, že síla je morální sláva. Že odvaha je nejvyšší formou morálky. Že život je hierarchický. Že všechno je elitistické. V každém jednotlivci existuje hierarchie. A hierarchie existuje v každé skupině jednotlivců. Existuje hierarchie mezi skupinami jednotlivců. Nerovnost je to, co pravicové myšlenky skutečně znamenají.

Pravicové myšlenky nejsou jen o mávání vlajkami a provokování několika muslimů. Pravicové myšlenky jsou duchovně o nerovnosti. Levice miluje rovnost. Věří, že jsme

všichni stejní. Je třeba s námi zacházet stejně. A věří tomu jako morální hodnotě. Jako morálnímu dobru, které bude vnuceno.

Za komunismu Pol Pot zastřelil každého, kdo četl knihu, kterou neschvaloval. Proč to udělal? Protože chtěl, aby byli všichni stejní a všichni mysleli stejně. Asiaté mají pro to formální popis. Říká se tomu syndrom vysokého máku. Podívají se na rostliny. Rozhodnou, že jedna je trochu mimo. Stojí výš než ostatní, tak ji ustřihnou, aby byly všechny stejné.

Pol Pot není jeho skutečné jméno. Je to vtipné jméno, které znamená „politický potenciál“. Když byl ještě velmi mladý, maoisté napsali: „Tento muž má politický potenciál.“ „Pol Pot.“ A odtud to převzal. Tento muž je teroristický psychopat. Ale když převzal vládu nad společností s pomocí mladistvé milice pod vlivem drog, kdy bylo téměř vše zničeno a bezbranné, uvedl do praxe to, co mnozí z těch západních idiotů v 60. letech s pěstmi vztyčenými k nebi navrhovali. Seděl v Paříži v salonech a poslouchal Kristevu, Sartra, de Beauvoir. A prosadil to neúprosně jako kretén, kterým byl. Rodina je nemorální. Zastřelte všechny vesnické kněze, kteří oddávali lidi. Zastřelte lidi, kteří jsou příliš nadšení pro manželství. Zastřelte všechny, kteří četli knihy o manželství. Zastřelte všechny, kteří kdy řekli, že manželství je dobrá věc. To je docela velká hromada těl, a to jste ještě nezačali.

To je komunismus v jeho surové a nejhrubší podobě. V podstatě jde o jakousi morálku bestiality. A nedokáže ani prosadit rovnost, protože v komunistických společnostech minulosti měla elita své vlastní obchody, své vlastní kanály a své vlastní zkorumpované systémy, díky nimž mohly své děti uchránit před vojenskou službou a tak dále. Stejně jako v

Clintonově Americe nebo předtím ve vietnamské Americe. Každá elita v tomto smyslu se přes stigma znovu zformuje.

Nerovnost je pravda. Protože příroda je nespravedlivá, ale ve své nespravedlnosti také spravedlivá. Protože vždy existuje rovnováha. Lidé, kteří jsou velmi nadaní v jedné oblasti, budou mít groteskní slabosti v jiné. Lidé, kteří jsou silní v jedné oblasti, budou slabí v jiné. Lidé, kteří jsou na spodku hierarchie, mají svou roli a své místo v přirozeně uspořádané společnosti. A bude se o ně postaráno, protože vlastenectví je opravdu jediný socialismus. Proto pravice oslovuje všechny strany. A všechny skupiny v rámci jedné kultury. Protože všechny mají své místo.

Domnívám se, že v řecké civilizaci mohla venkovská žena klečet před modlou a mít zcela doslovný – říká se metafyzicky objektivistický – pohled na náboženství. Věřila v něj absolutně. V současném pojetí byla fundamentalistkou. A v této kultuře najdeme i velmi sofistikované intelektuály, z nichž někteří byli agnostici a ateisté, kteří podporovali náboženství – ano, opravdu!

Charles Maurras byl považován za ateistu, ale vedl katolické fundamentalistické hnutí ve Francii. Proč? Protože pokud jste pravicový, nechcete ničit civilizaci jen proto, že soukromě nevěříte. Chápete diskurs masového sociálního vývoje. Co znamená svatba? Co znamená smrt? Co znamená narození dítěte? Pokud za tím není něco víc? Co znamená válka? Jen zabíjení pro peníze? Pokud za tím není další dimenze.

Jsme omezeni: nejprve jako běloši a až poté jako lidé. Musíme však pochopit, že víra není omezenost. Víra je pochopení, že existují pravdy mimo přírodu a mimo

kontingentní vesmír, který je před námi, a že jsou absolutní. Levicový názor, že vše je relativní nebo že si vše vymýšlíme za pochodu, je mylný.

Nietzsche věří, že se zde a teď zkoušíme ve vztahu k tomu, co se děje před námi. A čím jsme prvotnější, tím více žijeme v souladu s tím, čím se můžeme stát, tím více se spojujeme s těmi pojmy, které jsou věčné a existují mimo nás.

To, co se na první pohled jeví jako ateistický, sekulární a moderní systém, je ve skutečnosti, pokud se na to podíváte z jiné perspektivy, formou tradičních myšlenek nejradikálnějšího, nejdalekosáhlejšího, nejreakčnějšího a nejarchaičtějšího a nejprimitivnějšího druhu, které se vrací. Vrací se z minulosti.

To, čím byla nová pravice na kontinentu v posledních 40 letech, je přepracování určitých myšlenek, včetně některých myšlenek spojených s fašismem, a jejich přepracování tak, aby se vrátily do modernity, ve které se nyní nacházíme.

Pokud se podíváte na masovou a populární kulturu, hrdinství je stále živé. Je stále živé v brakových filmech, v komiksech, ve formách, které kulturně elitistická společnost a intelektuálové znevažují.

Proč je s hrdinstvím zacházeno na této úrovni? Protože liberalismus si s hrdinstvím neví rady. Ve své ideologii pro něj nemá místo, a tak ho odkládá stranou.

Nic nelze zničit. Liberálové si myslí, že zničili myšlenky v této místnosti, ale nezničili je: pouze je přesunuli do jiných oblastí. A našli nové způsoby, jak se prosadit, a nové syntézy, které se objevují.

Velká část populární kultury zahrnuje oslavu mužů – ikonograficky, ve filmech a tak dále – kteří jsou autoritářští, hierarchičtí, elitističtí. Kolik filmových plakátů jste viděli, na kterých je muž sám s pistolí a hledí do dálky? Je to prvotní americký mýtus.

Jsou to muži, kteří uvažují „fašisticky“. A to bojují proti fašismu. Bojují proti autoritářským představám o tom, čím Západ kdysi byl a čím může být. Vždy jde o stejný trik: že využijí ideologii námořní pěchoty k boji za liberální, humanistické a demokratické cíle. To je ten trik. V každém filmu, v každém televizním programu, v každém komiksu, v každém jednoduchém románu, ve všem, co konzumují masy a co není čistě o sexu nebo sportu, je přítomno hrdinství. A vždy bojují za liberální cíle a jejich nepřátelé jsou vždy usmívající se japonští generálové nebo nacisté. Používá se to znovu a znovu a znovu jako stereotyp stereotypu stereotypu, aby se vnutila myšlenka, že to, co je základní, prvotní, indoevropské, je morálně špatné.

Za čtyři roky, co jsem byl v Britské národní straně, jsem musel promluvit na 100, 120, 150 akcích, když to všechno sečtete. Nikdy jsem se o tomto tématu, o kterém teď budu krátce hovořit, nezmiňoval. A tím tématem je šoa.

Celý můj život to bylo používáno jako zbraň. Celý můj život. Proti jakémukoli našemu sebevědomému vystupování.

Kdykoli i ten nejmírnější a nejslabší konzervativec začne přemýšlet: „Imigrace zašla trochu příliš daleko“, prst se spustí dolů. A on padne na zem a řekne: „Ach ne, ach ne, možná jsem si před odchodem z úřadu trochu postěžoval, ale netahajte mě tímto směrem.“

A samozřejmě, mnoha lidem, kteří to používají jako zbraň, je to úplně jedno. Je to zbraň, kterou mohou použít. A okamžitě umlčí lidi. A dělá to proto, že zasahuje na poměrně hluboké úrovni do toho, co si bílí a evropští lidé myslí o morálce.

A to je hluboký problém. Je to problém, který provází veškerou pravicovou politiku od druhé světové války, která byla ve skutečnosti druhou evropskou občanskou válkou, evropským ekvivalentem americké občanské války v předchozím století, a která je velmi komplikovaným způsobem jak jejím oslabením, tak i opačným reflexem.

Ale tato otázka je velmi, velmi hluboká. A velmi složitá a důležitá. A přesahuje metodologie týkající se počtu údajných obětí. Mnoho lidí na Západě má pocit, že protože je ve společnosti a kultuře, ve které žijí, obecně přijímáno, že různé varianty naší skupiny spáchaly krutosti, je naše civilizace téměř v celém svém rozsahu bezcenná.

Kromě případů, kdy se omluví, ještě než vůbec prohlásí, že má právo na existenci. Takže pokaždé, když se na Radio Three hraje Wagner, zazní asi 30sekundové varování, podobně jako na krabičce cigaret. Je to doslova tak! A protože je to ideologie. Musí to tak být. Vnucuje se. Ideologie se chtějí vnucovat, jako kapalina, která si v nádrži najde svou hladinu.

Kdybych řídil BBC, bylo by to trochu jiné než to, co se dnes večer vysílá. Ve skutečnosti by se ti hloupí lidé, kteří v současné době pracují v BBC, při té myšlence oběsili ve svých studiích.

Otázka šoa je do jisté míry velmi zásadní, protože způsobila mezigenerační nenávist, zejména v Německu a jinde. Způsobila určitou míru sebenenávisti mezi našimi vlastními

lidmi, o čemž hodně hovoří de Benoist, francouzský teoretik nové pravice.

A to je nejhorší druh hanobení, protože hanobení, které přichází zvenčí, je jako déšť, který se odráží a dá se vydržet: stačí si vzít deštník a zbavit se ho. Ale to, co přichází zevnitř, je mnohem korozivnější, mnohem destruktivnější, mnohem více paralyzující. A jeden z důvodů, proč je tato otázka, jako by se jednalo o jediný případ banditství, který se kdy stal, ale přesto relativismus, hluboko uvnitř, nestačí.

Když IRA spáchala nějaké zvěrstvo, řekli: „Nechte nás být, podívejte se na Brity! Podívejte se na loajalisty!“ A lidé řekli: „A co jako, co jste udělali vy?“ Oni odpověděli: „Ne, ne, ne, podívejte se, co udělali oni.“

Hluboko uvnitř, z filozofického hlediska, to nestačí. Problém, který máme, spočívá v tom, že pokud jste ve své morálce velmi křesťanští nebo postkřesťanští, existuje naprostý dualismus dobra a zla. A pokud si myslíte a byli jste od raného věku ve škole indoktrinováni, že naše skupina spáchala nějaké monstrózní zlo, jste „ztraceni“, abych tak řekl. Jste od začátku částečně ponížení.

Když se začnete prosazovat, najednou si vzpomenete: „Ach, musím se omluvit, než to udělám.“ A to není jen podivný intelektuální koncept. Miliony lidí to dělají pořád.

Říkají: „Já nejsem takový, ale...“

Říkají: „Nechci se vyjadřovat extremisticky, ale...“

Říkají: „No, já se opravdu nechci pouštět do oblasti sebevědomého vystupování, ale...“

A důvodem pro všechny ty nesmysly je tento stín. Nebo ty, které s ním souvisejí, v pozadí. A když jeden srazíte, objeví se další.

Každá černošská skupina ve Spojených státech chce ve svém městě muzeum holocaustu otroctví. To je další věc. A říkají svému kongresmanovi: „Chceme naše muzeum!“ „No, já ne...“ „Pokud chcete naše hlasy, zajistíte nám naše muzeum.“

Je to tak jednoduché. Každá skupina si nárokuje status síly prostřednictvím své pozice jako oběti. To je to, čemu čelíme. „Mohu být silný, protože jsem trpěl, a dostanu se zpět, protože jsem byl v minulosti slabý. A mou silou je pomsta, na kterou mám morální právo.“ A mnoho našich lidí si myslí, že jsme byli po dlouhou dobu primární, původní a dominantní skupinou na Zemi, a nyní o to přicházíme téměř ve všech oblastech.

Oswald Spengler napsal po velké válce, která byla samozřejmě dysgenickou válkou a měla značně destruktivní dopad na západní vedení na všech úrovních, knihu Zánik Západu. Ale když se rozhlédnete kolem sebe, cítíte úpadek, a pokud máte úpadek a máte touhu prosadit se, abyste úpadek zastavili, a musíte se omlouvat sami sobě za to, že vás vůbec napadlo prosadit se, abyste úpadek zastavili, nikam se nedostanete, že?

A to je právě tato zbraň.

Můj názor je následující. Technicky vzato jsem pohan. A pohané věří, že stvoření a zničení jdou ruku v ruce. Že láska je zuřivost. Že ať se stalo cokoli a ať se stane cokoli, nemusíme se omlouvat. Překračujeme to, co existuje.

V mé filozofii existuje pojem, který se nazývá „sebepřekonávání“. Znamená to, že vezmete věci, které existují

na nižší úrovni a které vám jsou nepříjemné, a sublimujete je, vyhodíte je ven, ventilujete je. Vezmete to, co se vám nelíbí, a alchymisticky, psychologicky a intelektuálně to přeměníte a změníte.

A uděláte krok vpřed a řeknete „ne!“ minulým ponížením, minulé indoktrinaci a degradaci německého národa, který je zásadní pro evropskou identitu. Jak kvůli jeho kulturní a jazykové specifičnosti, tak i kvůli skutečnosti, že tvořil více než polovinu evropského kontinentu. Pokud se musí každý den omlouvat za to, jací jsou, naše skupina jako celek se nikdy nemůže prosadit.

A můj názor je, že když se na to díváme jako na problém, existují relativistické výmluvy a věci, které můžete říct. Místopředseda strany, ve které jsem byl, byl v pořadu Channel 4 dotázán na šoa. A on řekl: „No, o které šoa se bavíme? Mluvíte o komunistických holokaustech, z nichž mnohé byly inspirovány židovskými myšlenkami?“

Ticho. Velmi radikální prohlášení pro současného vůdce BNP. Ticho. Ticho.

Ale samozřejmě, je to chytrá odpověď, politická odpověď a relativistická odpověď.

Ale můj názor je, že bych řekl: „Všechny tyto události jsme překonali.“ A budeme kráčet k novým formám slávy. Novým formám toho, co je neúprosné. Můžeme znovu vybudovat města! Každé německé město bylo zcela zničeno. Bylo to jako Groznyj v Čečensku nyní: vůbec nic!

Mám přítele, který je známým pravicovým intelektuálem. Je mu teď téměř 80 let. Jmenuje se Bill Hopkins. Po válce sloužil v Hamburku a během léta roku 1948, když byl v RAF,

říkal, že všechny britské jednotky často chodily mimo město, protože tam byl strašný zápach kvůli všem tělům pod budovami, ke kterým se nedostali, která nevytáhli ven nebo která nedali do vápenných jam.

Ale všechno bylo znovu postaveno. Protože všechno lze znovu postavit, a dokonce lépe, než jak to bylo v minulosti. Takže pokud vám někdo řekne: „Jsi potomkem zločinců.“ Což je v jistém smyslu individuálně to, co je tou protichůdnou ideologií. Odpovíte: „Nebudu se zabývat těmi, kdo vykopávají minulost, a tím, kdo komu co udělal. Překonal jsem to!“

„No, to se mi nelíbí. To je trochu neliberální.“

A já bych jen řekl: „Liberalismus je morální syfilis. A já ho překračuji.“

„No, to se mi nelíbí! Zníš mi trochu jako fašista!“

A já bych řekl: „Na fašismu není nic špatného. Na fašismu není vůbec nic špatného!“

Všichni teď přijímají obrácenou sémiotiku a jednají v rozporu s tím, co si skutečně myslí, aby přesvědčili lidi, kteří s nimi stejně nesouhlasí. Protože demokracie – a já nejsem demokrat. Nejsem demokrat. Když jsem podporoval výzvu v straně, ve které jsem býval, udělal jsem to z různých důvodů, ale podpora větší demokracie mezi nimi nutně nebyla.

Ale autoritářství musí být provázeno morálkou! Ti, kdo vznesou absolutní nárok a nesplní jeho podstatu, nebo se o to ani nepokusí, nemohou hájit autoritu. Mosley byl například považován za někoho, kdo stojí nad hnutími, která vedl, a proto se mu dostávalo určité míry absolutního respektu: i když s ním lidé zcela nesouhlasili v otázkách europeizace a různých dalších

věcech. Kvůli respektu, který měl jako člověk. A pokud chcete vést pravicová hnutí, musíte mít takovou míru charakteru. Charakter je nedílnou součástí tohoto typu autority. Platí to pro vojenského velitele, natož pro politického. Pokud ho nemáte, nemůžete dělat autoritativní sliby a pokračovat tímto způsobem, protože se pak jen zapojíte do špinavé hry, která se skládá z labouristů, liberálů, konzervativců a různých verzí toho samého.

Dělat absolutní prohlášení a nedodržovat je je horší než být v New Labour. Protože oni se ani nesnaží předstírat, i když lidé byli oklamáni.

Můj názor tedy je, že se musíme vrátit k určitým myšlenkám, které nám vyhovují, které jsou pro nás zásadní, které jsou metafyzicky objektivní i subjektivní, které vidí proměny a strukturu života a jeho složitost, ale zároveň vědí, že existují absolutní standardy, na nichž jsou věci založeny.

Pokud nedokážeme překonat zbraně, které jsou proti nám použity, zmizíme. To jsou fakta. A proto to musíme udělat ve svých myslích.

Žádná jiná skupina, která kdy v lidské historii existovala, neměla na krku břemeno, které si pamatuje pouze jako formu viny a pokání a jako Molocha, před kterým musí být přinášeny oběti, své vlastní okamžiky smutku, zabíjení a krutosti. Oni konfigurovali svět jiným způsobem.

Když Řekové vyplenili město v občanské válce, všichni byli zotročeni. Ale když jejich bardové zpívali o jejich vítězstvích, nevzpomínali si, že popřeli lidská práva jiných řeckých městských států.

Žádný národ nemůže přežít, pokud si osvojí jako duševní základ protihrdinský mýtus o sobě samém.

To je důvod, proč se válka v moderním světě vede převážně v myslích. Když byl napaden Irák a svržen tamní režim, precedenty pro vše, co se stalo, již existovaly z dřívějších událostí dvacátého století. Odstranění Baasistů, rozpuštění armády – ale s tím, že si mohli ponechat zbraně; špatný tah, Američané se z toho poučili – odstranění vrchních představitelů státní správy, soudy s těmi, kteří se na tom podíleli, jejich morální degradace a pokání: veřejné popravy oběšením, zveřejněné na YouTube, aby to viděl celý svět! Degradace těchto darebáků, ne zahraničních státníků, proti kterým jsme v této válce bojovali, ale darebáků, zločinců, které musíme démonizovat a zničit!

Proč se to dělá? Protože je to morálně zničilo, v jejich myslích. A Iráčané si myslí: „No, Saddám byl ten, kdo [nesrozumitelné]. Proč to říkáš, Abdule? „No, viděl jsem to v televizi.“ Takhle uvažuje 80 % lidí. Tyto mimořádné zvraty jsou důsledkem masové éry. V minulosti země ovládaly elity. Zastřelili jste jednu elitu a nahradili ji jinou. Nyní údajně vládnou masy, a proto je musíte indoktrinovat. Musíte je pobouřit: vaši nepřátelé nejsou lidé, jsou to zrůdy.

Zrůdy!

Milošević: zrůda, porušovatel lidských práv, genocida. Saddám: náš člověk v Perském zálivu po celá léta, nyní démon, démon! Antisionista, zuřivý apostata a tak dále. Ale většinu chemických látek, které použil ve válce tří stran – Kurdů, Íránců a Iráčanů, která se vedla na úrovni první světové války – dodaly společnosti v Berlíně, Německu, Francii, Rusku, Belgii,

Británii a Severní Americe. Plyn použili i Íránci a Kurdové bojovali na obou stranách. To je ta složitost, kterou lidé nechtějí vidět.

A platí to také pro všechny skupiny. Americký plukovník ve Fallúdži bude bojovat ve své vlastní mysli, fyzicky, odvážně. Na úrovni, na které se nachází, obklopen pískem a mouchami v očích. Nemyslí na velkolepé teorie. Myslí na to, jak přežít tuto misi a vrátit se k manželce a dětem v Marylandu nebo někde jinde. To je ta úroveň. Vždy musíme pochopit, že jednotliví bílí Američané nemají absolutně žádnou kontrolu nad svými elitami, stejně jako my nemáme kontrolu nad našimi. Protože ony se dostaly na globální úroveň. A myslí si, že nás zanechaly za sebou. Myslí si, že Anglie a Británie jsou jen louže, ze které mohou vystoupit do univerzality.

My ale nemůžeme vykročit do univerzality, protože pokud nejste zakořeněni v něčem, nepocházíte odnikud, nemáte kořeny, které sahají hluboko do země. A můžete být přesunuti jako plevel, který má velmi slabé kořeny a snadno se vytrhne. A někdo silnější vás vytrhne.

Takže mým cílem ve všech těch pravicových stranických skupinách, ve kterých jsem byl tak či onak posledních 15 let, je kázat nerovnost.

„Slyšeli jste to? Říká, že lidé si nejsou rovni.“ Lidé si nejsou rovni: 75 % z toho je genetické a biologické. Částečně je biologická i kriminalita; biologická je predispozice k drogové závislosti; biologická je inteligence; biologická je krása; biologická je i krutost nebo predispozice k ní; biologický je intelekt. Můžete s tím trochu pracovat, ale narodili jste se

takoví, jací jste, a měli bychom oslavovat to, čím jsme se narodili. Protože jsme vytvořili 90 % hodnot modernity.

Jsem v mnoha ohledech modernista, protože věřím, že jsme vytvořili moderní svět, který byl zbaven toho, čím mohl být. Moderní doba a to, co jí předcházelo, nejsou nutně v úplném protikladu. Kdyby moderní dobu ovládali lidé s našimi hodnotami, všechno ve společnosti by bylo na jedné úrovni stejné a ve všech ostatních ohledech úplně jiné. Lidé by stále jezdili v moderních autech, stále by existovaly tryskové letouny, stále by existovaly superpočítače a tak dále. Ale struktura a povaha života by byla v každém ohledu jiná.

Jak to?

Za prvé, kultury by byly monoetnické. Za druhé, existovala by úcta k minulé slávě naší civilizace. Za třetí, každý pokus o sílu bychom nezačínali slovy „Omlouvám se, omlouvám se za to, co jsme udělali“.

My se neomlouváme!

A překročili jsme hranici, za kterou bychom se měli omlouvat.

Menachem Begin ve své autobiografii, která se jmenuje – jmenuje se My Struggle? (Můj boj) – jmenuje se My Life (Můj život).

Byl dotázán na masakry palestinských vesnic, které byly nepochybně provedeny jeho paramilitární skupinou. A on řekl: „Slunce vychází a zapadá. Bylo to nutné. My jsme žili, bojovali jsme a oni zemřeli. Izrael!“ A my musíme udělat totéž. Musíme udělat totéž.

Jednou jsem mluvil na schůzi BNP a jeden chlapík ke mně přišel a řekl: „Jste trochu pravicový, že?“ Řekl: „Býval jsem v Labouristické straně.“

Řekl jsem: „To je v pořádku.“

A on řekl: „Nemyslíte si, že tahle strana je trochu příliš nacionalistická?“

A já jsem řekl: „No, co, máte něco proti těm vlajkám?“

A on řekl: „No, jen jsem upřímný.“

A já jsem řekl: „Dobře.“ Je ochoten se za to postavit a tak. Řekl jsem: „Proč vás to rozčiluje?“

A on řekl: „No, nebylo by lepší, kdybychom se prezentovali jako oběti?“ Nechci toho chlapa příliš karikovat. Řekl: „Jsem posedlý případem červené veverky.“ A já se na něj podíval velmi zaraženě.

Ale co měl na mysli, co chtěl nastolit, bylo, že my jsme oběti. A problém s tím je, že to dělají všichni ostatní. A dá se to udělat, protože v této společnosti je nyní mnoho bílých obětí, tak jak se věci vyvíjejí. Ale pokud se soustředíte na bolest a porážku, budete pěstovat zášť. A já věřím, že zášť a lítost jsou věci, kterým je třeba se vyhnout.

Naší cestou by měl být stoicismus. Naší cestou by měla být odvaha. Když vás někdo tlačí, zatlačte ho zpět. Když je k vám někdo falešný, buďte falešní k němu. Když je k vám někdo přátelský, buďte přátelští k němu. Bojujte za svou zemi, svou skupinu, svou kulturu a svou civilizaci, na své úrovni a svým způsobem. A když vám někdo řekne: „Omluv se za to nebo za tamto“, řeknete: „Ne. Ničeho nelituji.“ Jak kdysi řekl jeden francouzský zpěvák: „Ničeho nelituji.“

A je to dobrá odpověď! Ničeho nelituji.

Život člověka je jako kulka, která proletí obrazovkami. Narazíte na poslední obrazovku a jste mrtví. Co se stane potom, to nikdo z nás neví. Buď existuje duchovní svět, jak tvrdí všechny kardinální a metafyzicky objektivistické náboženství všech typů, kultur a skupin, nebo neexistuje.

Podle mé filozofie energie, která je v nás, přechází do všeho, co existuje. Že po konci existuje konec, ale není konečný ani vědomý. To si myslím.

Proto věřím v kremaci. Protože věřím v oheň a v jeho slávu. Vzpomínám si, když byla zpopelněna moje matka. Kdo někdy byl na kremaci, ví, že tam panuje trochu příšerná afektovanost a podobné věci, a mají tam závěs, protože nechtějí, abyste viděli oheň. Protože je to pec, absolutní peklo.

A já jsem řekl faráři: „Podívejte, dám vám dokonce nějaké peníze. Chci vidět oheň.“ A on na to: „Ahh, ahh, ahh... Promiňte?“ „Jsem pohan. Chci vidět oheň.“ On řekl: „Dobrý bože, vy jste jeden z nich?“ Myslel jsem, že řekne, že si vezme o 20 liber víc. Ale ne.

A já jsem směl stát poblíž rakve, když ji vnášeli dovnitř. A je to prostě žhnoucí pec, otevře se, ten ekumenický a multidimenzionální závěs, který mají nad ní, na kterém je páv a různé postavy různých vyznání, se zvedne.

A vidíte tu stěnu plamenů. Tu úžasnou stěnu plamenů, která je jako vnitřek slunce. A vidíte, jak do ní vchází ta podlouhlá rakev. A plameny najdou každou linii, každou rovinu a každý druh matematické představy v rakvi. A brzy je úplně v plamenech. A pak se brána zavře.

A věřím, že takhle vypadá život. Věřím, že to je to, co se děje, když vzniká slunce, když vzniká galaxie, když něco končí, když začíná život a když život končí. To je pro mě život. Oheň, energie, sláva a myšlení.

Myšlení je důležité. Nestačí být bílý. Nestačí být Angličan. Nestačí být Brit. Vězte, kdo jste! V této knize je čtení o vlastní kultuře revolučním činem. Lidé se ve škole učí rebelovat a nenávidět naši vysokou kulturu, nenávidět naši lidovou kulturu – všechno je to nudné.

Slyšel jsem o vedoucím klubu v Manchesteru, kterého jsem kdysi dávno znal a který nedávno zemřel. Měl na starosti Factory Records. Byl velmi levicově orientovaný. Proto produkoval kapely jako New Order a Joy Division, aby na tom vydělal peníze.

Řekl: „Nelíbila se mi hudba New Romantic z 80. let.“ Moderátor rádia Radio 5 se ho zeptal: „Proč?“ A on odpověděl: „Protože je příliš bílá.“ Příliš bílá! Protože její basy nebyly dost černé, řekl.

Pokud máte takovéto názory, časem duševně zahynete a časem také fyzicky zahynete.

Ale musíte znát naše vlastní formy, abyste mohli vyvrátit postuláty těchto lidí, kteří je popírají. Znalost je moc. Poslouchejte vysokou hudbu, jděte do Národní galerie. Je to zdarma. Můžete tam strávit hodiny. Podívejte se, co jsme jako skupina vytvořili.

To je to, co muslimové učí své lidi. Být naprosto hrdý na to, kým jste, a potvrzovat svou identitu. Protože identita je božská. Je to jako ten oheň, který spálil tu rakev, když jsem byl mladší.

Nietzscheho filozofie není pro každého. Pro mnoho lidí je příliš tvrdá a odstrašující. Ale je to způsob uvažování, který je reflexivní a absolutní. Je to způsob uvažování, který je prvotní a mimořádně západní. Je to způsob uvažování, který umožňuje lidem být náboženskými ve smyslu posvátnosti života, ale také být otevřenými faktům, důkazům a vědě. Kombinuje věci, které vedou ke slávě. A vyjadřuje se prostřednictvím něhy a zuřivosti.

Vyzývám všechny bílé lidi v této době, aby se podívali do zrcadla a zeptali se sami sebe: „Co víš o tom, kým jsi?“ A pokud toho nevíte dost, položte ruku na to zrcadlo a posuňte se směrem k větší znalosti toho, čím se můžete stát.

Všichni jednou zemřeme. Využijte čas, který vám zbývá.

Velikost je v mysli a v pěsti. Sláva našeho typu není za námi. Můžeme být znovu velkolepí. Ale první věc, kterou musíme udělat, je říct: „Kráčím k tunelu, jsem sám a nemám strach. A ničeho nelituji.“

Moc vám děkuji!

Použití a zneužití Nietzscheho

Richard Spencer: Dobrý den, vážení posluchači! Je mi potěšením opět přivítat v našem pořadu Jonathana Bowdena. Jonathan je renesanční osobností našeho hnutí. Je politickým a kulturním komentátorem, spisovatelem, malířem a řečníkem. Pokud se chcete o Jonathanovi dozvědět více, navštivte jeho osobní webovou stránku jonathanbowden.co.uk [již nefunkční].

Takže, Jonathane, vítejte zpět!

Jonathan Bowden: Ano, dobrý den! Rád jsem zpět!

RS: Doufám, že jste prožil radostné Vánoce a novoroční svátky.

JB: Ano, byly dobré, ale člověk se prostě nemůže dočkat, až se zase pustí do práce.

RS: To je pravda. Dnes budeme hovořit o mysliteli, který má pro naše hnutí a pro svět obrovský význam, a tím je Friedrich Nietzsche. V daném čase není možné pokrýt celou šíři Nietzscheho myšlení. Myslím si však, že pro naše účely by bylo dobré začít s tím, jak je Nietzsche vnímán v současnosti. Tedy jak o něm dnes smýšlejí vzdělaní lidé a možná i průměrní lidé a v čem je jejich představa o něm mylná a tak dále. Myslím, že to je dobrý začátek a později v rozhovoru bychom se mohli ponořit hlouběji a dostat se k jádru Nietzscheho myšlení a ducha.

Ale aby bylo vše jasné, je třeba zmínit, že Nietzsche je bezpochyby slavný a nechvalně proslulý, velmi obdivovaný a také notoricky známý filozof. Je také jedním z mála filozofů, o kterých průměrný Američan slyšel, a myslím, že to bude stejné i ve Velké Británii, zatímco na kontinentu to bude možná trochu

jiné. Pravděpodobně znají Platóna a Aristotela, možná Descarta, ale znají také Nietzscheho, a to hlavně díky jeho výroku „Bůh je mrtev“, který samozřejmě některé inspiruje a jiné pobuřuje.

Zajímavý je také bod, který Jonathan zmínil mimo vysílání, a to, že je jedním z mála filozofů, které lze nazvat radikálními tradicionalisty nebo archeofuturisty nebo někým spojeným s Novou pravicí, kteří jsou skutečně vyučováni a přijímáni v levicové akademické sféře. Lidé jako Spengler nebo například Lothrop Stoddard a některé další zajímavé osobnosti, jejichž duch je jistě podobný Nietzscheho duchu, jsou odmítáni, ignorováni nebo zesměšňováni. Nietzsche je však někdo, koho levicoví akademici přijímají jako bratra Foucaulta, Descarta a dalších.

Poté, co jsem nastínil situaci, Jonathane, proč nám dnes neřeknete něco málo o Nietzschem. Co znamená pro průměrného člověka? Co znamená pro vzdělaného člověka, který absolvoval kurz o Nietzschem na univerzitě?

JB: Ano, myslím, že to jsou dvě velmi radikálně odlišné věci. Abych to trochu obrátil a začal nejprve se vzdělanou vrstvou, existuje Nietzsche, který přežívá dodnes a který je v jistém smyslu nesprávným výkladem jeho skutečných textů, protože jeho vlastní texty jsou tak mnohostranné a binární, že máte jakousi řadu názorů a filozofických tendencí, což velmi ztěžuje jeho pochopení a celistvé nebo holistické představení.

Nicméně dnes přetrvává levicový Nietzsche, který oslavuje jeho bourání, skutečnost, že strhl oponu křesťanství, že v určitých ohledech není metafyzickým tradicionalistou na úrovni čisté filozofie. Cesta k levicové interpretaci

Nietzscheho, jak je uvedena v knize Nietzsche and Philosophy od Deleuze a Guattariho, která je jakýmsi náznakem levicové verze, levicové stínové verze Nietzscheho, spočívá v soustředění se na epistemologii, tedy na přemýšlení o přemýšlení.

Dalo by se argumentovat, že Nietzsche je na jedné úrovni radikálním subjektivistou a také že nevěří v existenci zcela objektivních kosmických standardů mimo čas, historii, místo a okolnosti. To z něj podle některých názorů činí relativistu, a lze ho tedy použít k prosazování morálního relativismu, zejména ve vztahu k tradiční religiozitě. Všechno toto je v podání Deleuze a Guattariho filtrováno do diskurzu proti křesťanství. To je jeden z jejich hlavních cílů. Je to téměř jako by křesťanství nebylo dostatečně kritizováno, ale samozřejmě v Severní Americe je křesťanství velmi silné, což není případ Evropy, rozhodně ne západní a severní Evropy. Je to v jistém smyslu trochu rouhavé. Je to trochu jako kopat do mrtvoly. Je to považováno za nespravedlivé nebo trochu jako kopat do muže, který leží na zemi.

V západní Evropě panuje názor, že Nietzsche je jedním z velkých destruktivních filozofů, který buldozerem srovnává se zemí obrovské množství předchozího – tím se myslí tradičního, archaického, hierarchického nebo konzervativního – a připravuje tak cestu pro nové slunečné výšiny a nový začátek postkřesťanství. To je jeden z mnoha způsobů, jakým je dnes interpretován.

Je také vnímán ve světle současné literární teorie, která je v západní akademické sféře velmi populární již posledních 40 let. Jedná se o teorie zvané poststrukturalismus a jeho pozdější verzi zvanou dekonstrukce, v rámci nichž jsou rukopisy a texty

rozebírány v jakési novolevicové scholastice, která čerpá z mnoha středověkých myšlenek o jazyce poněkud podivným způsobem. Text je pak považován za nezávislý na svém autorovi, za samostatnou věc, kterou je třeba studovat do hloubky, aby se odhalily všechny jeho mnohostranné rozpory do takové míry, že nikdo nemůže nic potvrdit. To souvisí s Nietzscheho silovým polem psaní, kdy jeden bod vede k druhému, který ho často převrací, a pak se vrací zpět k sobě samému, a přestože se témata neustále opakují, pro některé lidi je někdy obtížné pochopit, co vlastně chce říct, protože jeho metoda je vždy spíše útočná než obranná. Útok je nejlepší formou obrany, chcete-li.

Existuje tedy levicová interpretace Nietzscheho, která si získala značnou popularitu a poskytla ochranu mnoha kritikům ze středu a z levice, kteří poukazují na Nietzscheho neochvějnou politickou nekorektnost v nejrůznějších oblastech: jeho nepřátelství k feminismu, jeho nepřátelství k lidské rovnosti, jeho obhajoba radikální lidské nerovnosti, podezření, že zastával určité rasové nebo nacionalistické názory, které jsou sublimované, jinými slovy, že není německý nacionalista, ale evropský, a tak dále, což nikdy zcela neopouští liberální Zeitgeist a vždy znamená, že kolem něj visí nějaký podezřelý pach. Jeho nepřátelství k demokracii, které je jedním z nejskandálnějších aspektů jeho myšlení a které je do značné míry přehlíženo. Prostě se má za to, že byl produktem své doby. Aristokratické postoje konce 19. století byly antidemokratické a on je historicky takto zaškatulkován. Je to proto, že lidé, kteří si ho chtějí uchovat z jiných důvodů, přehlížejí tendence v jeho myšlení, které by jinak nepřehlédli.

Takže nejprve je tu levicová a středolevicová interpretace jeho osoby, která je vlastně reinterpretací. Jedná se vlastně o formu kulturního revizionismu, i když to nikdo z lidí, kteří se tím zabývají, nikdy neřekne.

RS: Rád bych jen rychle dodal, že v tomto výkladu je jistě zrnko pravdy nebo základ, v tom smyslu, že Nietzsche chtěl dekonstruovat, pokud chcete, světonázor a epistemologii mnoha předchozích myšlenkových směrů. Říkal věci jako: „Neexistuje žádný objektivní standard. Vždy jde o perspektivy kolem objektu“ a tak dále. Je tedy zřejmé, že pro to existuje základ, ale myslím, že se chtějí držet toho aspektu jeho myšlení, který lze najít v některých dílech, jako je Genealogie morálky a dřívějších pracích, ale zároveň chtějí zcela ignorovat radikální aristokratickou povahu jeho myšlení.

JB: To je pravda. Je to à la carte. Je to bufet, kde si vyberete to, co se vám líbí, a odmítnete nebo zamlčíte nebo odmítnete komentovat to, co se vám nelíbí nebo vás jinak nezajímá. Myslím si však, že tato interpretace má své meze, protože ačkoli polovinu své kariéry až do Zarathustry strávil ničením a většina jeho filozofických spisů je a priori destruktivní, poté se pustil do budování. Je velmi neobvyklý v tom, že je velmi konstruktivním filozofem, jakmile se dostanete přes trosky toho, co považoval za civilizaci konce 19. století a její předchůdce. Pak máte konstruktivního Nietzscheho, který v podstatě zavádí zcela novou západní filozofii nebo ideologii nebo semimetafyziku, což jsou ve skutečnosti jeho vlastní učení. Jeho vlastní kvazibible, Tak pravil Zarathustra, která je jakousi kombinací Žalmů a autorizované verze Bible z roku 1611, Bible krále Jakuba, zcela přepracovanou do jeho vlastního jazyka a v jeho vlastní metaetice a s použitím jeho

vlastního stylu, ale v jistém smyslu je zamýšlena jako heretická svatá kniha, v níž bude vyložena nová filozofie, filozofie nadčlověka a budoucnosti. S tím souvisí i další důsledky, další díla, jako například O genealogii morálky, které se sice do jisté míry jeví jako spekulativní a relativistické dílo, ale ve skutečnosti je to touha vrátit se k morálce starověkého světa, k morálce předkřesťanského světa a k jakémsi aristokratickému postoji nebo logu, které byly s tímto světem souběžné.

Takže on stejně tak tvoří, jako ničí, což je poměrně neobvyklé, protože většina současné filozofie pouze bourá nebo rozebírá, aby to pak mohla znovu sestavit jako součást tohoto gesta, ale ve skutečnosti nic netvoří. V dnešní filozofii je jen málo velkých tvůrců. Ve skutečnosti jich je jen velmi málo. Strukturalismus pouze analyzuje různými prostředky to, co existuje. Je to spíše pasivní verze toho, co podle současných médií dělá, tedy pouze odráží společnost, na rozdíl od myšlenky 60. let, že existuje záměr ji změnit. V případě médií je to tendenční, ale v případě Nietzscheho jde o zcela novou filozofii, která je vytlačována a nucena sloužit, a celkově je to téma, které všichni tito levicoví poststrukturalističtí a dekonstruktivističtí šampioni řeší s mírně rozpačitým mlčením. Nechávají to stranou.

Pokud jde o pohled běžného člověka na Nietzscheho, je považován za velkého filozofa ateismu a existencialismu 20. století, podle kterého je člověk uvržen do úzkostného stavu, čeká na smrt a neví, zda existují nějaké konečné pravdy, nebo ne. Myslím si, že v souvislosti s tímto druhem běžného člověka, který slyšel nějaké intelektuální rozhovory, ale nic víc, možná prostřednictvím televizních a rozhlasových médií vyšší třídy a těch několika věcí, kterých se účastnil, pokud ne na vysoké

škole, tak na střední škole nebo v jejím ekvivalentu v západní Evropě, by na Nietzscheho pohlížel jako na někoho, kdo byl velkým opěrným kamenem pochybností a skepticismu 19. století ohledně dřívějších náboženských pravd a možná přišel s nějakými vlastními alternativními pravdami, což je velmi podobné tomu, jak byl prezentován v 50. a 60. letech, kdy před poststrukturalismem a dekonstrukcí existencialismus, který je jednou z intelektuálních módních vln minulého století a který ve skutečnosti není čistě marxistickou módou (obsahuje silné prvky náboženského původu), považoval Nietzscheho za jednoho ze svých zakladatelských bohů, jednoho ze svých zakladatelských antibohů.

Člověk, který jen letmo prolistoval román Alberta Camuse, člověk, který má jen mlhavou představu o proudu intelektuálního ateismu, myslím, že tak je obecně a stereotypně vnímán jako filozof, který byl nějakým způsobem spojen s německým nacionálním socialismem nebo nacismem a který je nějakým složitým způsobem filozofem, který s tím souhlasí, ale zároveň to odmítá. Jedno i druhé, takže si díky této spojitosti zachovává negativní, démonický punc, ale zároveň není elitami v žádném smyslu považován za filozofa nacionálního socialismu. Myslím, že je to směsice jakési zlověstné postavy, jediného přeživšího z trojice Marx, Freud, Nietzsche, tří velkých myslitelů, kteří pocházejí z 19. století, v případě Freuda z počátku 20. století, ale Nietzsche je jediný, kdo zůstal v povědomí.

RS: To je pravda. Pojďme se trochu podrobněji zabývat tím, o čem jste předtím mluvil, pokud jde o Nietzscheho konstrukci nové filozofie. Chci se konkrétně zaměřit na morálku a myslím, že to souvisí i s dalším důležitým bodem,

který jste zmínil, a sice že v Nietzscheho díle najdeme mnoho pasáží, v nichž odmítá německý nacionalismus. Považuje ho za hloupý, vhodný pro pijáky piva a tak dále, ale každý, kdo ho četl, kdo ho skutečně prožil a ne jen interpretoval, ví, že v Nietzschem je skrytý téměř démonický nebo radikální tradicionalista, pravicový, hrubě řečeno, duch. Aristokratický radikalismus je jeden z termínů, který se mi líbí.

Možná byste o tom mohl trochu pohovořit z hlediska morálky, protože v díle O genealogii morálky, které je bezpochyby jedním z jeho nejlepších děl... Vzpomínám si, že jsem ho četl poprvé, když jsem byl ještě mladý. Bylo mi asi dvacet let. Jeho rozlišení mezi dobrem a zlem ve starověkém světě a dobrem a zlem v křesťanském světě, abych použil hovorový výraz, mě opravdu ohromilo. Donutilo mě to přehodnotit některé ze základních principů mého vlastního pohledu na svět. Možná byste o tom mohl trochu pohovořit, protože si myslím, že to spojuje všechny tyto nitky v podobě člověka, který je zároveň dekonstruktivní, ochotný podrazit nohy postkřesťanskému pohledu na svět své doby, ale zároveň se snaží oživit a znovuobjevit starší morálku.

JB: Ano, to je pravda. Myslím, že pokud jde o morálku a etiku, tedy tu část filozofie, která se jimi zabývá, je jedním z nejrevolučnějších myslitelů posledních 200, 300, 400, 500 let, a v některých ohledech nebyly jeho názory na morálku zcela přijaty, protože v liberální, demokratické, humanistické a rovnostářské době nemohou být. Jeho názory na morálku jsou z akademického hlediska považovány za „zajímavé“ v uvozovkách, ale to proto, že musí být uchovávány spíše jako bakterie nebo nějaký druh protilátky uzamčené v laboratoři.

Je antihumanista, je inverzí křesťana a je pohanem, možná s malým „p“, velmi extrémního druhu. Chce se stylizovaným způsobem vrátit přes renesanci Borgiů k morálce, kterou vnímá jako aristokracii nebo vládnoucí třídu starověkého světa, a chce zcela vynechat morálku, kterou zavedlo křesťanství a kterou i mnoho lidí, kteří křesťanství zavrhli, považuje za základ lidské morálky. Přitom odmítá významnou část, ale ne celou, židovské morálky, humanistické i méně humanistické, a také islámskou morálku.

Takže v jistém smyslu jsou tři velké morální slovníky abrahamovské tradice najednou zavrženy a dochází k návratu, velmi zjednodušeně řečeno, k myšlence obyčejného proti elitnímu čtenáři, k filozofii „moc činí právo“. Ale to je velmi hrubý způsob pohledu na věc, protože doktrína „moc činí právo“, jak ji ztělesňují sociálně darwinistické texty, jako je například stejnojmenné dílo Ragnara Redbearda, je podle Nietzscheho nejnižší úrovní morální reality, úrovní čisté nadvlády a toho, co někteří nazývají „morálkou noclehárny“, „každý proti všem“ a „nikdo není pánem nejsilnějšího muže“ . To je v hrubém smyslu, jistě v hrubém anti-nietzscheánském levicovém smyslu, to, k čemu Nietzscheho morální diskurs směřuje.

Ale to je nejnižší forma morálky, jak sám zastává, ale také jak věří, že existuje biologicky a v přírodě. To, co se děje, je, že pokročilejší formy, jako jsou lidské bytosti, tyto věci sublimují a překonávají je, takže to, co je hrubé, násilné, sterilní a jaksi polokriminální, jak by to mohlo být konfigurováno na jedné úrovni, je odsunuto stranou a stává se něčím ušlechtilejším, protože je hierarchizováno a spiritualizováno a protože je

převzato z jeho hrubších smrtících a jakýchsi „každý proti všem“ a hobbesovských výchozích bodů.

Když uvažuje o aristokratické morálce, činí tak v rozporu s téměř všemi proudy, které se na konci 19. století bouřlivě rozvíjely a v 20. století se staly dominantními a hegemonickými. A přesto to přetrval, protože obvykle je člověk odsouzen za svou morálku. Myslím, že je to proto, že svou morálku nevystavoval jako návrat k barbarství, ale jako návrat ke starověkému světu, který obsahoval mnohem větší barbarství než svět moderní nebo středověký. Paradoxem samozřejmě je, že velká část raně moderního života, velká část moderního života a celý středověký život se řídily přesně Nietzscheho liniemi morálního omezení nebo absence takového omezení. Je to samozřejmě křesťanský mýtus, že křesťanská staletí jsou v souladu s křesťanskou morálkou. Jak všichni hluboce morální křesťané vědí, křesťanská morálka je tak náročná, že je téměř nemožným standardem, ke kterému musí lidé aspirovat, a pouze jeden člověk ji kdy mohl dosáhnout, a ten v rámci této teologie stejně nebyl člověkem.

Nietzscheho morálka je tedy pravděpodobně nejrevolučnější částí celého jeho učení. Myslím si, že se stalo to, že protože je v jistém smyslu vnímán jako relativista, lze zaujmout relativistický postoj k jeho morálce a říci: „No, to je jeho názor, má aristokratické a partikularistické postoje, chce se vrátit zpět a nechápe pokrok, kterého jsme dosáhli v oblasti morálky.“ Můžete tedy vzít jeho epistemologii, můžete vzít jeho kritiku modernity, můžete vzít jeho kritiku dekadence, můžete vzít jeho kritiku německého nacionalismu, můžete vzít jeho chválu wagnerismu, můžete vzít jeho extrémní kritiku

wagnerismu, můžete vzít všechny jeho myšlenky, které chcete, a relativizovat morálku.

Ale morálně je jeho pohled spíše hierarchický než buď/nebo. Židovská, křesťanská a islámská morálka mají tendenci být buď/nebo, dobré nebo zlé nebo nějaký synonymum pro zlo, zatímco jeho morálka je hierarchická. Záleží na tom, co se někomu děje a proč se to děje, záleží na tom, kdo jsou, záleží na úrovni utrpení, které je způsobeno, a záleží na tom, zda se narodili pro vyšší úroveň utrpení, nebo ne, protože život není rovný a utrpení je součástí života. Nemůžete mít narození dítěte bez intenzivního utrpení ze strany matky.

Proto je jeho postoj k morálce částečně méně předem daný, méně apriorní, méně sentimentální, méně humánní, více estetický. Je to morálka estetická stejně jako cokoli jiného, a to je hluboce šokující. Je to hluboce šokující i dnes. Obsahuje také prvky, které popírají konzervatismus, jak je vnímán, a jdou mimo konzervatismus. Mám na mysli zejména kapitolu o bledém zločinci v knize Tak pravil Zarathustra, kde Nietzsche píše o zločinci na lavici obžalovaných, který vypadá bledě a asketicky, je fanatikem a v jistém smyslu morálním retardem, a ke kterému se všichni staví moralizujícím způsobem. Měl by být velmi pravděpodobně pověšen nebo popraven, nebo jakákoli forma popravy by byla v Německu jeho doby, ale zároveň by se kolem toho neměl dělat takový morální rozruch. Nepovažujte ho za bytost jiného druhu než jste vy, za zoufalého jedince, který v určité době spáchal zoufalý čin, který měl svou vlastní formu marnivé odvahy, ale který je natolik antisociální, že jej nelze tolerovat, mají-li lidé žít společně.

To se tedy dost blíží relativistické omluvě určitých projevů brutální kriminality, kterou často slýcháme od nové levice,

spíše než od nové pravice. A zároveň to okamžitě navazuje na skutečnost, že tím, že se jedinec dopustil těchto činů, vystavil se kruté odplatě ze strany státu a jeho autoritářské moci. On v tom nevidí nic špatného, protože tak to vždycky bylo.

RS: Napadají mě dva důležité body. Prvním je, že to, co říkáte, navazuje na Nietzscheho první knihu z roku 1872, Zrození tragédie, a to dialektiku, kterou vytváří mezi dionýským a apollónským pohledem na svět.

V mnoha ohledech lze dionýské v jistém smyslu považovat za opilost, ale je to čisté šílenství. Je to možná dokonce nejtemnější možný koncept života. Je lepší, že jsme se ani nenarodili. Život je utrpení a nefalšované emoce a tak dále a tak dále. Možná by se k tomu dalo přidat i sexuální šílenství.

Pak je tu apollónský pohled na svět, který spojuje se sochařstvím a který se týká věcí jako stát a umělec, ale je to způsob, jak dát životu řád a smysl.

Abych se vrátil k jeho představě o zločinci, myslím si, že oba pracují společně v tom smyslu, že i velký umělec, který je obdivován a vytváří umělecká díla oslavující život, musí mít v sobě trochu té zuřivosti, kterou dokáže ovládat a možná dokonce nasměrovat do produktivnějších aspektů. Ale v zásadě se neliší od hrubšího zločince, kterému v duši chybí apollónská složka, aby mohl nasměrovat ty temné síly.

JB: Ano, to je pravda, a on nevidí život v tomto smyslu rozdělený na jednotlivé části. Vidí v životě binární a jiné než binární protiklady, které jdou ruku v ruce, protože samozřejmě v určitých ohledech souvisí s Freudem a Marxem. Není jich mnoho, ale jedním z nich je řešení napětí mezi protiklady. Pro něj jsou protiklady nezbytné, nebo věci, které jsou částečně v

protikladu, syntetizovány a spojeny, aby daly nové formy významu a otevřely perspektivu obratu, který bude převrácením všech hodnot a který bude morální, estetický, zákonný, občanský, politický, strukturální, jazykový, hudební a všemožný další.

V jakémsi dualismu mezi klasickým nutkáním, nutkáním klasifikovat, apollónským nutkáním z knihy Zrození tragédie a dionýským nutkáním, které je podtextem tragédie ve všech formách života, lze vynechat jiné věci, ať už jsou hrubé jako blábolení zločince na lavici obžalovaných a žalostné výmluvy jeho obhájce, nebo mnohem vznešenější jako muž, který leží na zádech a maluje, a olovo, které na něj kapá ze stropu Sixtinské kaple. Jedno a druhé spolu souvisí, protože k vytvoření něčeho jako strop Sixtinské kaple je třeba mít v sobě oheň, a ačkoli se to stěží odváží spojovat s něčím jako kriminalitou, existuje určitá podobnost ve vášních, z nichž všechny tyto věci vycházejí. Je to úroveň sublimace. Je to úroveň, na které jsou věci hierarchizovány. Je to úroveň, na které jsou odňaty od svého společného sirného původu. Proto je morálka otázkou distancování. Je to otázka patosu rozdílu mezi jednou formou a druhou, mezi jednou akcí a druhou, mezi jedním člověkem a druhým.

Morálka je tedy diskriminační a v současném slovníku není nic horšího než diskriminace, protože diskriminace je základem veškeré rovné morální hodnoty, zatímco podle jeho názoru je diskriminace základem morálky, protože vše, co si člověk vybírá, od čistého jídla po špinavé jídlo, které nechce krájet nožem a vidličkou, je otázkou diskriminace. To platí pro jednotlivce, pro města, pro kultury a pro všechny současné formy diskriminace, kdy musíte podepsat formuláře, pokud

chcete v západním světě získat práci, a prohlásit, že se nebudete diskriminace účastnit, a zaměstnavatel s tím tak nějak souhlasí a tak dále.

Jistě, v jistém smyslu se jedná o méně závažné formy diskriminace, ale on by je všechny považoval za útoky na podstatu aristokratismu, který okamžitě hierarchizuje vše do různých významových řádů v závislosti na tom, kde se nacházejí v konkrétní hierarchii, a pohled, který posuzuje, kde se věci v hierarchii nacházejí, se bude u jednotlivých osob vznešeného typu lišit. Možná bude jejich pořadí do jisté míry předem dané, ale do určité míry není pořadí zcela superponované. Takže určité standardy, které někteří lidé mohou považovat za velmi vysoké, mohou být jiným vznešeným duchem posuzovány jako méně vysoké. To je nebezpečí, které s sebou nese spíše individualistická, svárlivá a aristokratická morálka, že ne vše bude fungovat tak hladce, jak by bylo možné ve všech možných světech. Ale „kdo by chtěl takový život?“ je jeho názor. Je to podobné jako na konci knihy Brave New World, dystopické satiry na sociální stát od Aldouse Huxleyho, kdy jeden z kontrolorů řekne divochovi: „V podstatě chceš právo být nešťastný nebo chceš právo prožívat tragédie jako součást bohatství života.“ A tak to je, víte? Pokud má život připomínat spíše řeckou tragédii než epizodu Simpsonových, musíte počítat se všemi možnými věcmi, které jsou spletité, zamotané, neřešitelné a nelze je moralizovat.

To je jeden z jeho klíčových bodů. Jedním z klíčových bodů liberálního humanistického diskurzu a křesťanské morálky je, že by podle mého názoru, a troufám si říci, že v mnoha ohledech i podle názoru ostatních, považoval křesťanskou morálku a sekulární liberální humanistickou

morálku za velmi blízké. Jedna je do značné míry sekularizací druhé.

On by však jejich typ morálky považoval za universalizující a banální a také za příliš široký a rozsáhlý, protože tato morálka v podstatě posuzuje vše morálně z pohledu „Je někomu ublíženo?“ nebo „Je princip rovnosti uplatňován správně a účinně?“ Politická korektnost je jen zkratkou pro potlačení instinktů, aby bylo zajištěno dodržování těchto standardů.

Ale je velmi proti moralizaci většiny morálky. Morálka je velmi specifická věc, která odpovídá určitým kodexům cti a určitým standardům chování, a on nevěří v paušální morální pomazání a paušální morální reakci na život. V některých ohledech není jeho reakce na život morální v přijímaném smyslu. Je to morálka, která je estetická, nuancovaná, hierarchická a poetická, ale není to opravdu morální pohled na život, který posuzuje každé tvrzení z abstraktního morálního hlediska. Proto pohrdá tím, když jsou lidé souzeni podle svých příležitostných poznámek, zejména pokud jsou „pobuřující“, protože on sám rád dělá pobuřující poznámky, protože jsou součástí individuality člověka.

RS: Souhlasím. Myslím, že stojí za to trochu více zdůraznit tento bod, a to, že sekulární humanisté nebo postmoderní akademici a morální myslitelé atd. jsou z Nietzscheho hlediska stále v židovsko-křesťanském proudu, v tom smyslu, že i když sami nevěří v Boha, i když přijímají všechny druhy sexuálních úchylek a tak dále, stále mají podobný morální pohled na svět, který chce soudit všechny jako rovné před nějakou abstraktní morálkou, která v jistém smyslu

vidí násilí velikosti nebo patos vzdálenosti jako něco strašného, co je třeba vrátit zpět do rovnosti.

Takže v jistém smyslu, navzdory tomu, že současná americká elita zcela opustila středověké křesťanské dědictví a podobné věci, stále uvažuje z tohoto pohledu podle Nietzscheho perspektivy.

JB: Ano, jsou, a možná proto, že se zbavili náboženství ve svých srdcích, uvažují radikálněji, protože křesťanství má transcendentní prvek, který je skutečně náboženský a který proto vytváří patos rozdílu mezi formami. To umožňuje mnoha křesťanům být, aniž by to zvlášť věděli, částečně pravicovými. A proto mnoho křesťanů není ve své morálce tak křesťanských, což je zvláštní. Jejich morálka je často mnohem přísnější, čímž nemyslím jen puritánskou. Jejich morálka je mnohem realističtější, než by se dalo podle náboženství předpokládat. Když se zbavíte náboženství, zbavíte se toho hieratického, toho honění se za věžemi nebo vznešeného prvku a uzavřete diskurz v podstatě na jeho morálku a na to, co je morální pomazání, čehož si samozřejmě mnoho křesťanů samo uvědomuje.

V polovině 20. století zde žil metodistický a socialistický řečník jménem Lord Soper, který je dnes již zapomenut, ale za svého života byl velmi známý. Jednou řekl, že částí křesťanství, ke které byl loajální, byl Nový zákon. Neměl rád Starý zákon a nevyjadřoval se nijak k judaismu jako náboženství. Na Starém zákoně se mu nelíbilo, že byl příliš brutální, příliš pohanský, pokud jde o konkrétní lid a jeho práva, příliš násilný, příliš neospravedlněný soucitem, který mu přinesl Nový zákon. Křesťanství ale samozřejmě funguje, protože je to dialektický diskurz, protože humanismus vnímaný z božského hlediska a charita Nového zákona vyvažují patriarchální zuřivost Starého

zákona a společně tvoří jednotu. Kdyby křesťanství nemělo vůbec žádnou drsnou stránku, nikdy by se nikam nedostalo a zhroutilo by se, protože by bylo příliš jednorozměrné na to, aby mohlo vytvořit víru.

To platí pro všechna náboženství. Judaismus je v podstatě jen vírou pro jeden konkrétní národ a několik jednotlivců, kteří konvertovali. Neusiluje o konverzi jako o maximu. Islám, který usiluje o maximální konverzi všech, dokonce do jisté míry více než křesťanství, si zachovává pohanskou dimenzi. Když se tedy zbavíte náboženství, nezbavíte se mnoha z těchto složitostí, pouze je převedete do jiné podoby.

Ve Spojených státech je situace ještě složitější, protože elity stále rituálně uctívají normativní formy křesťanství, jak jsme diskutovali minule. Elita ve Spojených státech uctívá křesťanství způsobem, který elita v západní Evropě neuznává a necítí potřebu uznávat. Máte však pravdu, když si myslíte, stejně jako já, že je to dnes do značné míry umělé a že se dostalo do bodu, kdy se elitám podřizují tomuto společenskému křesťanství, v které již dávno přestaly věřit, pouze kvůli tlaku veřejnosti a formě konformismu.

Ale ve vztahu k Nietzscheho morálce je Nietzscheho morálka úplným popřením radikálního křesťanství, něco jako kvakerství uprostřed křesťanství, které začíná samo od sebe mizet, a sekulární humanistické normy. Je to převrácení všech těchto hodnot, a proto se levicoví lidé, kteří Nietzscheho nemají rádi, uchýlí k tvrzení, že je fašista, antihumanista, někdo, kdo opravdu obhajuje brutalitu síly, někdo, kdo nemá žádné pochopení pro slabé a myslí si, že slabí se nemohou těšit a domáhat žádných práv. Což samozřejmě není pravda! Myslí si, že slabí mají právo být podmaněni.

RS: Naprosto souhlasím. Jen bych k tomu rád dodal jednu krátkou poznámku ohledně ztráty religiozity křesťanství a jeho rozpuštění v abstraktní morálce. Stojí za to zmínit, že někdo jako Karel Martel měl velmi specifickou představu o křesťanství, které bránil. Bránil svůj lid, svůj způsob života, Evropu jako celek, a jakmile jsme tyto věci ztratili, ať už kvůli postmodernímu konzumnímu světu, nebo kvůli politické korektnosti, křesťanství se stalo něčím úplně jiným, něčím, co by na určité úrovni mohlo být dokonce proticivilizační.

Aniž bych se tím dále zabýval, rád bych naši konverzaci uzavřel poněkud spekulativnějším způsobem, a to tím, že se krátce zmíním o Nietzscheho politické filozofii, i když ji nikdy nekodifikoval tak, jako svou morální filozofii a epistemologii.

Dovolte mi, abych zde přednesl pár myšlenek, které mi vždy připadaly zajímavé. Jak jsem již zmínil dříve v našem rozhovoru a jak jste také zmínil, Nietzsche pohlížel s jistým opovržením na německý nacionalismus a antisemitismus. Považoval je za provinciální a hloupé a hodné pouze pivních pijáků, ale rozhodně nebyl žádným světoobčanem, libertariánem nebo něčím podobným.

Měl představu o evropské říši, která vznikne v budoucnosti, a pokud se podíváte na jeho pozdější díla, jako je Ecce Homo, jeho autobiografie, uvidíte, že svou politickou filozofii vidí jako něco, co vznikne v jakési apokalyptické explozi hurikánů a zemětřesení. Používá všechna tato slova a i v jeho vůli k moci můžete vidět, že spekuluje o velkých eugenických projektech a v některých dopisech píše: „Líbí se mi myšlenka, že Evropa se znovu vyzbrojuje. Dojde ke kataklyzmatu.“

Jonathane, myslím, že všechny tyto myšlenky jsou velmi vzrušující. Řekněte nám něco o tom, jak jste vnímal Nietzscheho politickou vizi nebo metapolitickou vizi budoucnosti. Myšlenka Evropy a také myšlenka křesťanské evropské civilizace, která se sama ničí a téměř se zničí, což je samozřejmě z jeho strany docela prorocká myšlenka. Řekněte nám něco o Nietzscheho metapolitice.

JB: Ano, myslím, že je důležité zdůraznit, že se jedná o metapolitiku, protože, jak říkáte, nikdy jasně nenaznačil svůj politický postoj ani politický profil. Většina filozofů načrtává politickou filozofii, i když ji ignorují nebo ji považují za vedlejší část svého učení. Heideggerovo zapojení do velmi kontroverzního typu politiky, byť jen na krátkou dobu, lze považovat za její nedílnou součást.

Ale i když nenakreslil úzce vymezenou politiku, metapoliticky jsou Nietzscheho myšlenky v mnoha ohledech zcela jasné. V Bertrand Russellově knize History of Western Philosophy je slavná kapitola o Nietzschem, ve které Bertrand Russell, který Nietzscheho intenzivně nesnášel, vzhlédl a uslyšel nad sebou německá letadla, protože to bylo během Blitzu, a řekl: „Nietzscheho děti mě bombardují, i zatímco píšu tyto odstavce o něm.“

Ačkoli se Russell později omluvil za hrubost a propagandistický charakter této kapitoly, do jisté míry v ní lze i přes její nepravdivost najít metapolitické prvky pravdy. Je pravdivá i nepravdivá zároveň. Jedna z věcí, kterou lze říci o Nietzscheho politice a politickém postoji, odvozeném z metapolitiky, je skutečně pravdivá i nepravdivá zároveň. Je to jako v případě slavné brožury o něm z první světové války, kterou napsal klasicista, myslím, že to byl Barker z Oxfordské

univerzity, který hovořil o Nietzschem jako o velkém filozofovi Německé říše, německého autoritářského militarismu, císařství a prusismu, čímž samozřejmě myslel síly druhé německé říše, proti které Británie tehdy vedla válku společně s Francií.

Takže vždy existovalo toto povrchní a mylné přesvědčení, že Nietzsche je v zásadě germánský myslitel, který reprezentuje, pokud chcete, germánství a německé nacionalistické touhy po nadvládě, zatímco Nietzscheho duch to pravděpodobně reprezentuje, ale texty samotné nikoli. Nietzsche se bouřil proti středopravicovým a pravicovým konformním postojům své doby, které v jeho vlastní rodině ztělesňoval zejména jeho švagr Förster, kterého považoval za hlupáka nebo Dummkopfa, a zastával všechny názory, od nichž Nietzscheho liberální stoupenci umožnili Nietzschemu uprostřed 20. století uniknout, protože bez Walterů Kaufmannů tohoto světa, bez jejich revizionistické kulturní práce na Nietzschem, by Nietzsche mohl upadnout v zapomnění.

Mnoho liberálních myslitelů, kteří Nietzscheho obdivují z různých důvodů – ať už proto, že nebyli křesťané, nebo protože měli pohanské postoje, nebo protože prostě měli rádi disidentskou nonkonformitu jako takovou, nebo protože si uvědomili, že byl složitým myslitelem, kterého by se nemělo politicky hanobit, ať už byly důvody jakékoli – lidé jako R. J. Hollingdale, který v polovině 20. století provedl mnoho překladů Nietzscheho na Britských ostrovech, a Kaufmann ve Spojených státech, který učinil totéž, byli důležití pro to, aby se Nietzsche nedostal do zapomnění.

Jen proto, že je to velký filozof, neznamená, že se to nemohlo stát. Mohlo se to stát velmi, velmi snadno, když byly

jeho názory složitým způsobem spojeny s názory jeho švagra a on by byl považován pouze za německého nacionalistu.

U Nietzscheho se člověk setkává se sublimací. Setkává se s exteriorizací, s vytvářením něčeho nového, co přesahuje samo sebe, aby vznikly stále větší a větší silové linie. Není tedy německým nacionalistou ani nacionalistou národního státu, ale evropským nacionalistou, západním nacionalistou a občanským nacionalistou západní kultury. To, co by u jiné osoby bylo národní, je u něj přetransformováno do něčeho širšího a odvážnějšího a v jistém smyslu vznešenějšího, v jistém smyslu náboženského – vzhledem k jeho zjevné nenáboženskosti, alespoň na jedné úrovni.

Totéž platí pro spornou otázku, co je antisemitismus a co není. Z doslovného hlediska je Nietzsche nejméně antisemitským myslitelem, zejména v Německu své doby. Opět reagoval velmi negativně na völkisch antisemitismus svého švagra v té době. A přesto samozřejmě extrémnost Nietzscheho antikřesťanství, radikalismus, s nímž kritizuje křesťanské náboženství, míra, v jaké ho staví do protikladu k evropské etice člověka nebo evropské estetice člověka, vedla některé myslitele k názoru, že jeho antikřesťanství je formou antisemitismu, protože ačkoli nikdy neproklíná Židy za to, že vytvořili podmínky, z nichž vzešlo křesťanství, do jisté míry považuje křesťanství za jedovaté ve vztahu k evropskému dědictví.

Zjednodušeně řečeno, to, co by v hrubší nebo základní podobě mohlo být německým národovectvím a antisemitismem, je v něm civilizační evropanství a antikřesťanství. Je to tedy téměř jako by se nenechal svázat silami méně významných lidí. Je spíše podobnou postavou jako Ernst Jünger v pozdějších letech 20. století a ačkoli se podílel

na nejrůznějších věcech, nikdy nebyl zcela jejich součástí, a proto zůstal stranou, odtažitý a osamělý, a existuje taková osamělá polobožská trajektorie mimo věci.

Vraťme se k myšlence kataklyzmatu a změn. Jistě si byl vědom všech nacionalistických napětí v Evropě, která narůstala od porážky Francie u Sedanu ve francouzsko-pruské válce, které se samozřejmě účastnil jako zdravotník, jako řidič sanitky. Byl si dobře vědom, že se blíží výbuch, a cítil energii, která vedla k první světové válce, k tomuto velkému výbuchu síly mezi evropskými národy, které bojovaly ve spojenectví mezi sebou o nadvládu.

Pravděpodobně také chápal některé otřesy, které měly otřást světem v souvislosti s tím, co se později stalo bolševickou revolucí a s ní souvisejícími revolucemi. Jistě, nikdy to přímo neřekl, ale lze si představit, že kdyby žil déle, uvědomil by si, že jednou z masek, které bude caesarismus nosit ve 20. století, bude maska mas, díky níž budou masy znovu zotročeny ideologií, jako je komunismus, která tvrdila, že usiluje pouze o jejich osvobození. Protože jeho pohled na život byl paradoxní a on miloval paradoxy, které jsou podstatou tragédie, a viděl život v tragických termínech nebo tragických barvách.

Proto Nietzscheho analýza celé prognózy komunismu, kdy v 70. letech 19. století existovala čistě idealistická ideologie, která v letech 1917–18 převzala jeden ze základních evropských států a vytvořila kostnici, která se později stala společností otrocké práce, která se pak také rozhořela a ztvrdla, až ji nakonec převzali liberálové zevnitř tohoto systému a mírově ji vyřešili zevnitř. To nebylo dříve nijak rozpoznatelné. A nyní se to zhroutilo do historie a vy se divíte, i když to bylo jen před 20 lety, jestli to vůbec někdy existovalo. To je jedna z

oblastí, ke které se nemohl vyjádřit, protože se odehrála po jeho smrti, ale je to nedílnou součástí těchto kataklyzmat, které cítí, že přicházejí.

Není tak kategorický ohledně nového caesarismu jako Spengler na konci knihy The Decline of the West, kde Spengler říká, že i když žijeme v době úpadku, budou existovat revanšisté. Budou se objevovat pokusy o protiintuitivní útoky proti perspektivě úpadku, z nichž jedním bude caesarismus v Evropě.

Ale určitě si myslel, že masy nemohou vést civilizaci, což znamená, že musí být vedeny. Buď je oklamete tím, že jim řeknete, že je povedete jménem jejich vlastní ideologie – jinými slovy, že to děláte v zájmu mas a ve jménu zaručení jejich hodnoty a smyslu – nebo to uděláte něčím tvrdším a v podstatě hlasitějším a více ve stylu starého světa proti zájmům mas. Někteří lidé by si samozřejmě mohli myslet, že jeho duševní nemoc, která ho dohánělа ke konci života, zejména v textech jako Ecce Homo, kde se hodně mluví o filozofování s kladivem a podobných věcech, a v určitých částech Vůle k moci, ho dohání v jeho řečech o kataklyzmatech, protržených přehradách, cyklónových vichřicích a podobných věcech. Ale do jisté míry si myslím, že se jedná o emocionální rapsodie, které jsou svým způsobem hudební, stejně jako jeho první kniha byla silně prodchnuta Wagnerovou přítomností a měla hodně společného s hudbou.

Hudba byla pro Nietzscheho klíčovou uměleckou formou, protože v hudbě se můžete ztratit a stát se něčím jiným. Myšlenka uzavřenosti: ten, kdo poslouchá Beethovena, se stává, byť jen na pár okamžiků, Beethovenem nebo něčím podobným Beethovenovu duchu, a ten, kdo se opojí

budoucností Evropy, se může prostřednictvím jazyka stát součástí toho velmi pokrokového směřování do budoucnosti, které nikdo z nás nedokáže zcela zmapovat, ale které všichni můžeme alespoň letmo zahlédnout.

Myslím si, že vzhledem k současnému stavu modernity je skutečnost, že přetrval, zatímco Freud a Marx už zdaleka ne, pozoruhodným a zajímavým bodem pro budoucnost. Také si myslím, že jakákoli pravice, která má budoucnost, se bude muset částečně opírat o Nietzscheho myšlení, jak jsem to vždycky dělal já. To je z volebního hlediska velmi obtížné, protože křesťanství má stále velkou sílu, je jako kondenzátorová baterie s velkým nábojem, který zůstává v praktické politice, zejména ve společnosti, jako je ta americká. Ale myslím si, že smutnou pravdou je, že pro elitu je Nietzscheho cesta, aniž by příliš antagonizovala křesťanství, trochu trikem, kdy texty jako Antikrist mohou být odloženy na dno hromady a texty jako Tak pravil Zarathustra mohou být položeny nahoru, takže možná bude nutné zahrát si pár her, stejně jako levicové interpretace Nietzscheho od Deleuze a Guattariho a dalších, kteří také hrají své vlastní hry... možná bude nutné to udělat. Ale myslím si, že nová pravice, která se tak nazývá, se bude muset opírat o největšího myslitele, který není levicový, který je viditelný a který je odhodlán existovat v současné době podle svých vlastních podmínek, stejně jako podle podmínek svých povrchnějších kritiků a konspirátorů.

A také samotná skutečnost, že je tam a je obdivován a částečně uctíván všemi možnými lidmi, kteří nemají čas na část jeho názorů – ještě jsme ani neprobrali jeho názory na feminismus, které jsou tak mimo synchronizaci s dnešní dobou, že jsou téměř zastaralou formou pastiše z 19. století, protože by

ženám ani nedal volební právo, ani by netoleroval jejich zapojení do praktické politiky. O jeho postojích na všech těchto frontách panuje velké ticho, takže samotná skutečnost, že na kampusech „Reclaim the Night“ v Severní Americe může být jeden z „nejsexističtějších filozofů všech dob“ uctíván jako polobůh, je sama o sobě zajímavou hádankou. Ukazuje to také, jak daleko jsou lidé schopni zajít, aby se vyhnuli věcem, které se jim nelíbí na někom, koho jinak obdivují.

RS: Ano, myslím, že to je pravda. Abychom tuto konverzaci uzavřeli a shrnuli to, co říkáte v této poslední pasáži, Nietzscheho čas ještě nenastal. Nelze ho redukovat na německý nacionalismus a svým způsobem, ve svém druhu evropského nacionalismu nebo koncepci evropské říše, je velmi blízko nám, předvoji dnešního pravicového myšlení. Myslím, že pokud existuje v našem hnutí nějaký předvoj – pomyslete na někoho jako Guillaume Faye a další –, pak říkáme, že provinční nacionalismus může mít své problémy a v naší současné geopolitické situaci je koncept Evropy a evropského nacionalismu tím nejrelevantnějším a tím, který může porazit naše nepřátele. Doufejme tedy, že Nietzscheho den přijde.

Jonathane, určitě bych s vámi rád vedl dalších sto rozhovorů o Nietzschem a dalších tématech, ale myslím, že bychom prozatím měli tento rozhovor ukončit. Myslím, že jsme skončili na velmi zajímavém místě. Děkuji vám za váš čas a vaše postřehy k Nietzschemu. Rád bych vás brzy opět přivítal v našem vysílání.

JB: Ano, moc děkuji! Velmi bych to uvítal. Ještě jednou děkuji!

Nietzscheho Genealogie morálky

Richard Spencer: Dobrý den, vážení! Vítejte opět ve Vanguardu a vítejte také, Jonathane Bowdene! Děkujeme, že jste se vrátil do našeho pořadu.

Jonathan Bowden: Ano, dobrý den! Rád jsem zpátky.

RS: Dneska zkusíme něco trochu jiného. V předchozích podcastech jsme se zabývali velkými filozofickými tématy, jako je demokracie, feminismus, Nietzsche a tak dále. Dneska se pokusíme přiblížit se trochu víc k textu a zaměřit se na něj trochu víc.

Dnes tedy budeme nahrávat vysílání o Nietzscheho díle Genealogie morálky, které bylo publikováno v roce 1887.

Jsem si jistý, že naši posluchači mohou tento podcast využít několika různými způsoby. Pokud jste se s Nietzschem dosud nesetkali, myslím, že i tak z něj můžete těžit jako z ochutnávky jeho myšlenek, a pokud se o Nietzscheho zajímáte, můžete si text přečíst před nebo po podcastu a podcast použít jako průvodce pro čtenáře nebo jako interpretaci.

Takže, Jonathane, pojďme se ponořit přímo do textu. Toto je jedno z mých nejoblíbenějších Nietzscheho děl. Je to vlastně první Nietzscheho dílo, které jsem četl, a je to pravděpodobně nejlepší z jeho děl, které slouží jako úvod v tom smyslu, že většina jeho ostatních děl je aforistická, poetická, a v případě Zarathustry je to docela bombastické a možná ironické. Ale O genealogii morálky se jeví spíše jako filozofie. Zabývá se morálními a historickými otázkami a je napsáno přímočařejším stylem. Alespoň přímočařejším pro Nietzscheho.

Ale Jonathane, proč nám neposkytneš nějaké základní informace o tomto textu a své obecnější myšlenky k němu. Zmínil jsem, že se jedná o morální zkoumání, ale ve skutečnosti se nezabývá morálkou jako takovou. Ve skutečnosti by se dalo říci, že morálku jako takovou považuje za jakousi iluzi. Nesnaží se najít původ dobra a zla za hranicemi tohoto světa, v podsvětí, v nebi, v božské říši. Ve skutečnosti se snaží najít původ dobra a zla ve světě a je to také otázka hodnot. Nejen morálky, ale také otázky hodnoty hodnot.

To jest, co to znamená, že podle Nietzscheho slov považujeme neegoistické, nesobecké činy za dobré a činy, které mohou vyjadřovat nadřazenost a dominanci, za zlé? Jaká je hodnota této hodnoty a odkud tato hodnota pochází? Kdy se to objevilo v historii nejen Západu, ale v historii celého světa?

Jonathane, možná byste mohl vzít několik z těchto myšlenek a sdělit nám své obecné názory na to, co je Genealogie morálky, jaké jsou její souvislosti a čeho se Nietzsche snaží dosáhnout.

JB: Ano, myslím, že se snaží vytvořit etickou superstrukturu pro radikálně aristokratický způsob myšlení, který chce vrátit do modernity v takové podobě, v jaké existoval v minulosti. Také si myslím, že se chce vzdálit od toho, co je zaznamenáno jako dualismus. Myšlenka, že existuje dobro a jeho protiklad, zlo, a že se jedná o metafyzické jistoty nebo metafyzická prohlášení o záměru a víře, která jsou velmi stará a manichejská v perském smyslu, kterou Pavel převzal v raném křesťanství a vštípil do srdce křesťanského náboženství. Všechna tři hebrejská náboženství jsou ve vztahu k morálce velmi dualistická a mají rozsáhlý předem kodifikovaný kodex o tom, co je morální a co nemorální.

Jeho přesvědčení je, že morálka je zčásti odvozena od společnosti a je vyjádřena kulturně, a v aristokratické společnosti bude to, co je dobré, krásné, pravdivé atd., považováno za vznešené a morální jako samozřejmý předpoklad, a to, co je nízké, podlé, ošklivé nebo zkažené, bude považováno za zlé nebo přinejmenším špatné, jako opak dobra. Domnívá se, že je to axiomatický a srozumitelný způsob nahlížení.

Podle něj došlo k převrácení morálky v důsledku morálky těch, kteří ve starověku trpěli nebo byli zotročeni. Tomuto jevu dal název otrocká morálka a spojuje otrockou morálku s touhou ji vymýtit tím, že ji naopak prohlašuje za nedílnou součást etické základny křesťanství a zejména židovsko-křesťanského náboženství. Křesťanství považuje z etického hlediska za pomstu nízkých na vysokých a pomstu nízkého původu na vysokém původu a za pomstu téměř proti samotnému starověkému světu, který uvádí středověk, kde je vše zhodnocováno nebo moralizováno. Všechno je rozděleno na dobrý skutek nebo dobrou myšlenku, nebo zlý skutek nebo zlou myšlenku, a pokud má lidstvo pokročit z tohoto strnutí, musí se vrátit k starověkým pravdám a starověkým pocitům a oblastem psychické síly, podle nichž jsou činy popisovány jako dobré a špatné v závislosti na tom, zda zasahují do něčeho vysokého nebo nízkého.

To také vede k hierarchickému pohledu na morálku, kde jsou činy vnímány jako kaskádovitě padající shora, jako nějaká pohlcující fontána nebo něco podobného, spíše než jako alternativní nebo střídavé. Je také velmi proti myšlence okamžité valorizace. Myšlence, že existuje binární systém. Vyslovíte nějaké tvrzení a okamžitě dostanete odpověď:

morální/nemorální, dobré/špatné, dobré/zlé. Ačkoli se více zajímá o disjunkci dobré/špatné než o disjunkci dobro/zlo, vždy se chce vyhnout myšlence, že vše lze zhodnotit pouhým kliknutím na tlačítko. Zvláštním způsobem se velmi staví proti televizuální morálce, kdy je vše určeno podle předem daného ukazatele, zda je to dobré nebo zlé, a všechny úsudky člověka jsou pak ovlivněny touto konkrétní alternativou.

Křesťanství za posledních 2000 let vnímá jako hlavní nositel tohoto hodnocení a tohoto druhu etického zatížení a úplného zametení všeho, takže všechny vyšší standardy jsou zhanobeny a sníženy na instinkty a neomezené potěšení a životní šance těch, kteří se narodili v neštěstí a byli špatně počati.

RS: Jonathane, pojďme na to trochu zatlačit, protože rozlišení mezi dobrem a zlem a správném a špatném je v jistém smyslu jednoduché, ale jak jste odhalil ve své poslední přednášce, rozvětvuje se do všech těchto zajímavých směrů.

Nietzsche o tom hovoří čistě z lingvistického hlediska. Dobrým příkladem, který dobře funguje v angličtině, je historie slova „virtue“ (ctnost). Je zřejmé, že souvisí se slovy jako „virile“ (mužný) a podobnými. Pochází z původního latinského slova „virtus“, které samozřejmě evokuje mužnost, být mužem, a evokuje všechny související věci, jako je odvaha v boji, vytrvalost a tak dále.

V jistém smyslu slovo neudržuje svůj význam v průběhu času. Může se jemně posunout. V průběhu staletí se slovo ctnost christianizovalo a ironicky se feminizovalo do té míry, že ctnost nyní znamená ženskou cudnost. Není to úplně opak původního významu, ale rozhodně je to význam, který je zcela cizí.

Tento jazykový aspekt je pro Nietzscheho velmi důležitý. Myslí si, že původ slova „dobrý“ (good) souvisí se slovem „Bůh“ (God). Myslím, že spojuje bonus s bellum, ale dělá mnoho věcí, které spojují slovo „dobrý“ s válečníkem.

Takže, Jonathane, pojďme se na to trochu zaměřit, než se pustíme do diskuse o přehodnocení hodnot a tak dále. Jenom o původním vzniku pojmu dobra a zla. Zejména o tom, jak se Nietzscheho pohled liší od utilitárního pohledu, jakým byl například pohled Herberta Spencera, který si myslel, že dobro a zlo jednoduše označují něco, co je užitečné, nebo ne. V Nietzscheho aristokratické morálce je to něco úplně jiného.

JB: Ano. Jazyk je pro Nietzscheho mimořádně důležitý, a to nejen proto, že byl mistrem němčiny své doby, ale také proto, že byl vystudovaným filologem. Zabýval se tedy starověkými kořeny slov a sledoval jejich proměny v průběhu staletí a jejich odlišné použití.

Takže velká část knihy Genalogie se ve skutečné zabývá původem slov, kde mnoho slov znamenalo mužskou krásu nebo válečnickou horlivost nebo rytířství nebo odvahu ve stresových situacích a statečnost pod tlakem, a tato slova se v průběhu času sama změnila, jako v případě ctnosti, která v průběhu času začala znamenat něco, co bylo přibližně jejím opakem nebo téměř jejím opakem. To je součástí způsobu, jakým jsou slova vytržena ze svého kontextu a znovu použita pro nejrůznější účely, částečně jen jako druh přirozeného výběru a slovní hříčky, ale také jako mnohem subtilnější ideologické přehodnocení s cílem oslabit jeden význam a později posílit jiný. V zásadě tedy považuje dobro a dobrý život za to, co směřuje k aristokratické ctnosti v její původní definici. Člověk se chová dobře, má harmonii těla a ducha, vypadá dobře a

působí dobře, projevuje větší mužnost a větší odvahu a větší obratnost v používání těchto věcí na bojišti a v senátní struktuře nebo politických strukturách dané doby.

Tyto hodnoty jsou samy o sobě přirozeně dobré, ale nejsou dobré pro všechny. Jsou dobré pro určitou skupinu lidí. Jsou dobré pro určitý druh citlivosti, který je vlastní této aristokratické skupině lidí. Nejsou nutně dobré pro ostatní, a proto jsou ve skutečnosti opačně utilitární. Jsou jaksi negativně utilitární a „futilitární“, abychom použili utilitární termín a vytvořili neologismus. Vůbec neodpovídají proudu přání většiny. Ve skutečnosti jsou to militantní přání menšiny.

Právě jsem viděl britský film podle Shakespearova Coriolana s hercem Ralphem Fiennesem v hlavní roli a Coriolanus na mě vždy působí jako zvláštní text, který je velmi symbolický pro genealogii morálky, kterou schvaloval Nietzsche, kde je přítomna mimořádná arogance vůči římskému plebsu, odmítání poslouchat diktát tribunů ve starověkém Římě, máte konzula, který je v jistém smyslu postaven nad lid, ne-li dokonce nad samotný senát, a máte aristokratickou morálku dvora, která není jen koncepční, ale zakořeněná ve slovech, která se rozhodla používat, zakořeněná v nenávisti k většině, a zakořeněná v maximalizaci partikularismu a patosu odlišnosti a menšiny a individualizovaného sentimentu, pokud je tento individualismus urozený.

RS: No, Nietzsche také v mnoha ohledech v textu velmi dramatickým způsobem zosobňuje dobro a zlo, dobré a špatné.

O židovské otázce, která je velmi složitá, bych chtěl mluvit o něco později.

Nejprve bych ale chtěl hovořit o jeho představě o původcích dobra. Jak jste říkal, rozhodně to nemělo moc společného s tím, co dnes znamená být dobrý, jak se to třeba říká v kostele nebo někde jinde. Bylo to vyjádření aristokratických vůdců jejich vlastní radosti ze sebe samých a podobných věcí.

Dovolte mi přečíst vám kousek z Nietzscheho textu, abyste si udělali představu, protože měl velmi jasnou představu o původcích slova dobro. Do té míry, že je považoval za skutečné lidi.

„Tam si vychutnávají svobodu od všech společenských omezení. V divočině si kompenzují napětí vyvolané dlouhodobým uvězněním a uzavřením v míru společnosti. Vracejí se k nevinnému svědomí dravých šelem, jako triumfující monstra, která možná vzešla z odporného procesu vražd, žhářství, znásilňování a mučení, rozjařená a s duší nerušenou, jako by to nebylo nic víc než studentský žert, přesvědčená, že poskytla básníkům mnohem více materiálu pro písně a chválu.

Nelze přehlédnout podstatu všech těchto ušlechtilých ras, dravé šelmy, oslnivé blond bestie, dychtivě číhající na kořist a vítězství. Toto skryté jádro musí čas od času vybuchnout. Zvíře musí znovu vyjít ven a vrátit se do divočiny. Římská, arabská, germánská, japonská šlechta, homérští hrdinové, skandinávští Vikingové, všichni sdíleli tuto potřebu. Jsou to právě ušlechtilé rasy, které za sebou zanechaly pojem barbarství, kamkoli se vydaly. I jejich nejvyšší kultura prozrazuje vědomí tohoto jevu a dokonce i hrdost na něj.

Například když Periklés ve své slavné pohřební řeči říká Athéňanům: ‚Naše smělost nám otevřela přístup ke všem zemím a mořím. Všude stavíme nezničitelné památníky její dobrotě i zlovolnosti.‘“

To můžete pochopit. Aby bylo vše jasné, pasáže jako tato jistě znepokojují Nietzscheho liberální obhájce, jako je Walter Kaufmann, který, abychom mu vzdali hold, jistě udělal mnoho dobrého tím, že Nietzscheho přiblížil širší veřejnosti. Ale nejde o metaforu. Nietzsche měl koncept... Nazvěme ho árijstvím jako původem morálky pánů a starším konceptem dobra.

JB: Ano. Kaufmann je ve skutečnosti liberální revizionista, pokud jde o studia Nietzscheho. Domnívám se, že se musel objevit v určitém okamžiku, aby ochránil Nietzscheho pověst po druhé světové válce. Je pravděpodobné, že bez lidí, jako je Kaufmann... Pochybuji, že by upadl v zapomnění, ale možná by neměl takovou talentovanou proslulost, jakou se těší v současnosti.

Ale ano, na takových příkladech je vidět, že existuje jasná snaha tyto věci také zprostředkovat. Například blond bestie má být spíše lvem než čímkoli jiným, a to je samozřejmě jen jeden z mnoha významů, které jí lze přisoudit.

Ano, toto dílo je kodexem morálky pánů, morálky řecké tragédie, která je v jistém smyslu vnitřní morálkou řecké aristokracie a dalších aristokracií, jako jsou Peršané, Skandinávci, Japonci a tak dále. Možná britská imperiální aristokracie v době svého rozkvětu, která by mohla být analogická spíše k alžbětinské době než k pozdějším obdobím. Nietzsche by pravděpodobně považoval 19. století za příliš otupující a moralistické. Ale alžbětinská okázalost mu byla

velmi blízká a velmi se blížila renesančnímu cítění, které si cenil u amorálních vládců, jako byl rod Borgiů a podobně, které považoval za neposkvrněné křesťanskou morálkou a existující v jakémsi pohanském zbytku a prostředcích, díky nimž odhodili tradiční představy o dobru a zlu, aby přijali to, co bylo obvykle známé jako aristokratické dobro nebo panská morálka v protikladu k otrocké morálce.

RS: Správně. A pak také zosobňuje stvoření zla, dřívější převrácení všech hodnot, a dělá to způsobem, který je stejně znepokojující a urážlivý pro někoho jako Walter Kaufmann. A nemám v úmyslu Waltera Kaufmanna kritizovat. Je to dobrý překladatel, ale rozhodně se pokusil proměnit Nietzscheho v jakéhosi osvíceného liberála nebo něco podobného.

Zosobňuje vytvoření pojmu zla a převrácení dřívějšího dobra a zla u Židů. V části 7 první knihy říká: „S Židy začíná povstání otroků v morálce, povstání, které má za sebou 2000 let historie a které již nevidíme, protože zvítězilo."

Jonathane, povězte nám něco o Židech. Nietzsche samozřejmě mluví o Židech v Římské říši a o Židech před Ježíšem, ale v mnoha ohledech vidí nadvládu křesťanství jako jakýsi vrchol jejich mise zničit Římskou říši, i když samotné náboženství odmítali. Pověz nám něco o tom, jakou roli hrají Židé v Nietzscheho díle.

JB: Ano, jde o myšlenku, že oni nejvíce prosazují jakýsi anti- nebo transversální moralismus, který je v rozporu s tím, co on považuje za pravdy starověkého světa. Obrací panskou morálku a dělají z ní otrockou nebo zavázanou morálku, panskou morálku jiného druhu. Panovačná morálka, dalo by se říci. Jedná se o myšlenku, že ti, kteří trpí a prožívají muka

strádání, a ti, kteří jsou v slabší pozici, se automaticky nacházejí v morálně povzneseném stavu a jsou skutečně nadřazení díky svému utrpení, a čím více trpí, tím více jsou tímto utrpením zušlechtěni.

Neuvědomění si utrpení druhého je samo o sobě známkou morální nedostatečnosti, takže ti, kteří soucítí s utrpením druhých a ti, kteří sami trpí, jsou na cestě k nadřazenému slovníku ve vztahu k tomu, co to znamená být morální.

Pojem soucitu – soucitu se sebou samým i s druhými – se stává elixírem morální dobroty nebo se stává nedílnou součástí takového elixíru, když Nietzsche sám samozřejmě soucit se sebou samým i s druhými nenávidí a haní a považuje jej za ztělesnění toho, co nazývá otrockou morálkou.

Důvodem pro to vše bylo zvrátit skutečnost, že Židé byli oběťmi římského imperialismu, jak existoval na Blízkém východě, a chtěli se zbavit římského jha a prosadit svou vlastní kmenovou a kulturní nezávislost, jak tomu bylo dříve. Vzali pánům jejich zbraně, a to rafinovaně, nábožensky, jazykově a kódovitě, aby si sami mohli vytvořit vlastní zbrojnici.

Nietzsche vnímá myšlenky jako vedení války jinými prostředky, zejména když se skupiny a národy zapojují do jejich přijímání nebo nepřijímání. Proto považuje převzetí myšlenky krásy nemilosrdnosti, vnímané v aristokratickém duchu, a její převrácení tak, že krása je soucitem se slabými a trpícími, za jedno z největších rouhání lidské historie a za jeden z největších utilitárních/neutilitárních nástrojů, pomocí nichž mohou slabí ponižovat a pokořovat silné.

Domnívá se, že Židé hráli klíčovou roli ve vývoji tohoto semiotextu, pokud chcete, této textuality toho, co mělo být v budoucnosti morální.

RS: Ano, a vidí to z hlediska světových dějin.

V kapitole 16 první knihy říká:

„Symbolem tohoto boje, zapsaným písmeny čitelnými v celé lidské historii, je Řím proti Judeji a Judea proti Římu. Dosud neexistovala žádná větší událost než tento boj, tato otázka, tento smrtelný rozpor. Řím vnímal Židy jako něco jako protiklad přírody samotné. Jako jakousi protikladnou monstrozitu. V Římě byli Židé odsouzeni za nenávist k celému lidskému pokolení. A právem, pokud má člověk právo spojovat spásu a budoucnost lidského pokolení s bezpodmínečnou dominancí aristokratických hodnot, římských hodnot.“

Je tedy zřejmé, že v postavě Židů vidí toto původní převrácení hodnot. Ale je zřejmé, že to přesahuje Židy a zasahuje samotné křesťanství. Což bylo nejprve jakousi válkou lstí, ve které Židé dokázali pomocí hodnot obrátit Řím proti sobě, ale pak nastala nová situace, kdy byl Ježíš uctíván v Římě, v tom, co bývalo centrem Římské říše a aristokratických hodnot Starého světa.

Myslím, že jeden způsob, jak o tom uvažovat, je ten, že to, co bylo zpočátku podvratnou činností ze strany židovského hodnotového systému, se téměř stalo všeobecnou dekadencí západní kultury jako celku a rozšířilo se samozřejmě daleko za hranice židovského národa.

Ale povězte nám něco, Jonathane, o této původní subverzivní činnosti starověkých Židů a o tom, jak se to rozšířilo do všech možných oblastí, což by Nietzsche jistě

spojoval s egalitarismem, demokracií, zničením starých způsobů života a tak dále.

JB: Ano, křesťanství se stává obecně přijímaným etickým judaismem pro nežidy a Nietzsche ho tak vnímá. Myslím, že jeho verze Utrpení, která je jedinečným výkladem v moderní západní občanské nauce a moderní západní literatuře...

Pokud si vzpomeneme na velmi známý a kontroverzní film Umučení Krista od Mela Gibsona, je tam slavná scéna, kde židovští farizejové jménem davu křičí, aby byl ukřižován tento náboženský odpadlík, někdo, kdo se v některých ohledech prohlašuje za „krále Židů“, ale nemá nic jiného než diskrétní a spíše nevýznamné náboženské stoupence a je jen okrajovým židovským politickým vůdcem milenaristického hnutí.

Na druhé straně je tu Pilátova přirozená nechuť k těmto vnitřním židovským sporům a moment, kdy si před všemi umývá ruce, aby jim dal najevo: „Ať vás všechny postihne mor! Odmítám se toho účastnit.“ A nakonec prostě dovolí většině židovských poddaných římského impéria v Palestině, aby si prosadili svou vůli v případě muže, kterého vnímá jako relativně nevinného a neškodného. Ale díky tomu, že si umyl ruce, ho Nietzsche popisuje jako nejmorálnější postavu v celém příběhu, což je samozřejmě rouhavé použití, protože pro všechny křesťany je nejmorálnější osobou v celém příběhu samozřejmě sám Kristus, a Pilát je odsouzen, protože ačkoli plní svou nezbytnou funkci, nestaví se na stranu morálně lepší věci. Jeho postoj k této věci je však postojem božského pokrčení ramen a božské lhostejnosti, který v sobě má zmatek aristokratického zápalu, zmatek aristokratického pohrdání těmito lidovými vzrušeními a zábavami.

Morálka, kterou starověká hebrejská víra prosazovala jako převrácení klasických a aristokratických hodnot, aby ji mohl používat lid, který si přeje rozhodovat o svém vlastním osudu, je pak vytržena z jejich rukou a sublimována do velkých etických struktur obrovských náboženství Středního východu, které jsou určeny pro nežidy, především křesťanství a islám.

Nietzsche se o islámu příliš nezmiňuje a pravděpodobně by, vycházeje z určitých axiomů Schopenhauera, byl k islámu příznivější než ke křesťanství. Částečně kvůli patriarchátu islámu, částečně kvůli jeho postoji k ženám, částečně proto, že islám je třetím pohanstvím, pokud jde o arabské struktury a náboženskou víru, které existovaly na Blízkém východě před ním, na rozdíl od křesťanství, které se snaží být úplným odmítnutím pohanské minulosti, a to jak eticky, tak i jinými způsoby.

To je jeden z důležitých prvků, že Nietzsche nekáže jen návrat k aristokratickému radikalismu. Káže návrat k pohanství, které předcházelo křesťanství, pro celou společnost. Zda se jedná o doslovné uctívání starověkých bohů, ho nezajímá, ale morálně si přeje návrat k pohanství, návrat k jeho úředním funkcím a hierarchii božstev, domácích i společenských. Přeje si také, aby každá vrstva společnosti měla v takovém pohanském kontextu svou roli, ale její role je definována shora dolů, nikoli zdola nahoru.

RS: Dobře, zaměřme se ještě trochu více na židovskou otázku. Když jsem to četl... Opět, už jsem to několik let nečetl. Bylo mi velkým potěšením si to znovu přečíst. Nietzsche píše: „Židé byli naopak kněžským národem ressentimentu par excellence, v němž přebýval bezkonkurenční lidový morální génius.“

Myslíte si, že lze říci, že kniha jako Culture of Critique od Kevina MacDonalda je v jistém smyslu stručným shrnutím této židovské revoluce, o které se hovoří v kontextu intelektuální historie 20. století, v tom smyslu, že MacDonald hovoří o Židech vstupujících do americké společnosti pod rouškou universalismu nebo něčeho, co podporuje svobodu a toleranci, a ve skutečnosti přinášejí jedovatou doktrínu, ať už je to kulturní marxismus, proimigrační názory, freudismus atd., která je později přijata, jakoby spolknuta celou nežidovskou hostitelskou komunitou, a vede k jejich dekadentnímu úpadku a možná i ke smrti?

Mnozí by to samozřejmě považovali za antisemitské, ale myslíte si, že Nietzsche vidí na Židech něco zvláštního – možná to souvisí s jejich etnicitou nebo s jejich monoteistickou vírou –, co je vede k tomu, že se snaží přehodnotit hodnoty svých sousedů a hostitelských společenství? Myslíte si, že to Nietzsche viděl takto, nebo to možná s MacDonaldem trochu přeháním, nebo má to základ v monoteismu nebo v jejich obecném náboženství?

JB: Ano, myslím, že to, co jste řekl, je do značné míry pravda. Zda by Nietzsche, kdyby žil, souhlasil s MacDonaldovými axiomy, nelze nikdy říci, ale on rozhodně věří v tento monoteistický identitarismus, v tento druh víry, že jedinečný lid je postaven na jednu stranu, aby morálně přehodnotil svět, ale také vidí hodnocení a převrácení morálky z vlastního pohledu jako součást skupinové analogie nepřátelství a obrany vůči ostatním, takže myšlenky mají tendenci být dvojí.

Na jedné straně je máte, protože jsou to vaše myšlenky, ale na druhé straně slouží osudu většímu než jsou ony samy a

mohou být zejména pro komunitu, která není vojensky bráněna a může se bránit pouze v exilu prostřednictvím pojmu toho, co říká a jak může přimět ostatní, aby se chovali v souladu s tím, co je nebo co je vnímáno za to, co je...

Domnívám se tedy, že jedinečnost tohoto monoteistického kultu a jedinečnost monoteismu jako doktríny, která je zcela v rozporu s pluralitou bohů a bohyň, která je nedílnou součástí pohanského panteonu a světonázoru ve všech dříve existujících společnostech, je zásadní pro pochopení způsobu, jakým funguje moderní morálka, zejména v univerzálních náboženstvích, která na rozdíl od judaismu jsou monoteistická. Rozdíl mezi křesťanstvím, islámem a judaismem samozřejmě spočívá v tom, že Židé – s výjimkou několika jednotlivců – ve skutečnosti neusilují o konvertity, a i to je možné popřít a patří to k liberálnímu křídlu jejich víry, zatímco judeo-křesťanství a islám se spoléhají na konverzi jako na samotnou podstatu svého učení.

Takže toto konvertování zbytku světa nebo jeho velkých částí, rozhodně západního a blízkovýchodního světa, k obrovským samostatným monoteistickým strukturám, jejichž morálka upřednostňuje morálku utrpení, účinnost soucitu, v některých ohledech svatouškovství ženského nad mužským, přijetí pacifismu jako morálního standardu, i když pacifismus sám o sobě může být odmítán jako celková morálka, a víra, že poslední budou první a první budou poslední téměř ve všech oblastech, ať už před smrtí nebo po smrti, a jakkoli jinak řečeno, je nedílnou součástí těchto vír a on to považuje za jedinečně židovského původu.

Pojem antisemitismu ve vztahu k Nietzschemu, který je téměř vždy neexistující nebo extrémně spící ve srovnání s

mnohem tradičnějšími germánskými diskurzy doby, ve které psal, se znovu objevuje ve vztahu ke Genealogii morálky, ale je to v podstatě proto, že tuto konkrétní skupinu považuje za odpovědnou za původní převrácení hodnot. Ale konečné oživení duchovního judaismu je v křesťanství.

RS: Správně. Také stojí za to poukázat na to, že Nietzsche nebyl pouhým filozofem typu „moc činí právo“. Nechtěl jen jednoznačně podpořit Vikingy jako vrcholný výraz hodnot. Na jiných místech říká, že ano, je pravda, že židovsko-křesťanská revoluce podrazila nohy aristokratickým hodnotám, ale zároveň nabídla západnímu člověku hloubku a změnila ho způsobem, který je v některých ohledech produktivní. Přinejmenším mu dala pocit, že by měl začít zkoumat sám sebe. Dala mu svědomí, což samozřejmě vedlo k celé řadě různých filozofií a tak dále.

V mnoha ohledech tedy Nietzsche nikdy nebyl filozofem, který by byl reakcionářem nebo někým, kdo si myslí: „No, Židé byli špatní. Vraťme se prostě zpět.“ Myslím si, že Nietzsche věřil, že v jistém smyslu celý Západ a celá Evropa musely skutečně prožít židovsko-křesťanskou revoluci, aby se mohly posunout k něčemu vyššímu.

Souhlasíte s mým dialektickým výkladem Nietzscheho?

JB: Ano. Nietzsche je hluboce dialektický a vždy vyvozuje z negativního něco pozitivního, takže neskončí v pesimistické pozici, protože Nietzsche je, na rozdíl od mnoha lidí, kteří jsou metapoliticky pravicoví, pokud lze Nietzscheho tak popsat, nepesimistický a svým způsobem úžasný optimista, i když se zdá, že pro to neexistují žádné skutečné důvody. Jeho zaujatost je optimismus a hrdinský optimismus, takže z křesťanství

vezme všechny možné pozitivní věci, zejména hloubku jeho psychologismu.

To je nedílnou součástí jeho fascinace Pascalem, který je zakladatelem jansenismu, malého protestantského proudu v rámci francouzského katolicismu. Byl jedním z nejvýznamnějších psychologů západní historické a filozofické tradice, a přesto, stejně jako mnoho puritánů různého druhu, se trápil ve vztahu ke své víře, ale díky tomuto asketickému boji dosáhl velikosti. Nietzscheánská morálka samozřejmě pojednává o boji, který člověk vede sám se sebou, aby se stal méně člověkem a pokud možno se nad něj povznesl.

Člověk je tedy sám sobě kovadlinou a buší do ní, aby se povznesl z toho, čím býval, k tomu, čím by mohl být. Nietzsche tedy téměř vždy vidí v téměř všem, co se děje, pozitivní nebo pozitivní jiskru, která by mohla vznítit oheň, který zahřeje ruce dětí zítřka.

RS: Na závěr rozhovoru bych vám chtěl položit dvě otázky spekulativní povahy. Opět jsem se zaměřil na první knihu. Myslím, že je to opravdu základní kámen. Ve druhé a třetí knize Genealogie morálky se jistě skrývá mnoho pokladů.

V první knize však zmiňuje, že vše se viditelně požidovšťuje, christianizuje, masifikuje do davů, a pak pokračuje – a toto je velmi ironická pasáž, nad kterou podle mě stojí za to se zamyslet – „má v tomto ohledu církev dnes ještě nějakou nezbytnou roli? Má ještě právo na existenci, nebo by se bez ní dalo obejít? Zdá se, že tento pokrok spíše brzdí, než urychluje, ale možná právě v tom spočívá její užitečnost.“

Toto je nietzscheánské v tom smyslu, že je to velmi hravé a nahlíží na myšlenku ze všech těchto různých úhlů, ale

kdybych měl shrnout, co v této pasáži řekl, řekl bych, že žijeme ve světě, ve kterém dominuje židovsko-křesťanský egalitarismus, a to dokonce, nebo možná zejména, mezi lidmi, kteří překročili hranice víry.

Jen pro příklad, někdo jako Christopher Hitchens, který samozřejmě považuje Boha za to nejhorší, co se kdy stalo, nenávidí veškeré náboženství atd., ale nakonec v zásadě potvrzuje universalismus, egalitarismus, lidská práva, „poslední budou první, první budou poslední“ atd. Christopher Hitchens je z nietzscheánského pohledu hluboce židovsko-křesťanský. Myslím, že Nietzsche se v jistém smyslu ptá: „Jaký užitek má církev?“

Dalo by se vlastně říci, jak to činí Nietzsche, že církev ve skutečnosti brání judaismu a křesťanství v dominanci a některé skutečně oddané a obřadní akty, například katolicismu nebo episkopálství, nebo některé velmi vážné a téměř mnišské aspekty luteránské víry, že se jedná o téměř reakční návraty do doby, kdy se žilo ve světě jako v Římě Borgiů nebo v něčem podobném, nebo kdy se chodilo do katedrály a věnovalo se hodinám a hodinám studia. V jistém smyslu tyto aspekty brání konečnému triumfu židovsko-křesťanského poselství.

Jonathane, chtěl bych se vás zeptat, zda byste mohl tuto myšlenku rozvést a spekulovat o budoucnosti křesťanství. Mám na mysli video, které jsem nedávno viděl na YouTube a na které mohu odkazovat na webových stránkách. Toto video mělo miliony zhlédnutí, stalo se virálním, velmi rychle se stalo populárním a jeho autor v podstatě říkal: „Nenávidím náboženství, nenávidím církev, ale miluji Ježíše.“ Jeho poselství v podstatě znělo: „Církev je zkorumpovaná, je hierarchická, má všechny ty legrační věci z evropské minulosti,

je spojená se starými kostýmy a starými obrazy a tak dále, ale já opravdu miluji Ježíšovo poselství.“ To je samozřejmě levicové poselství, s nímž všichni zdá se souhlasí, a sice že bychom měli tolerovat všechny, všichni jsou úžasní, všichni jsme stejní a zaměnitelní a tak dále a tak dále.

V mnoha ohledech, když se na to dívám, mi to připadá poněkud tragické v tom smyslu, že tato osoba je hluboce věřící křesťan, ale představuje si svět, možná prorokuje svět, ve kterém není žádná potřeba křesťanské církve nebo struktury v tomto smyslu.

Jonathane, když vezmeme v úvahu všechny tyto věci, které jsem právě zmínil, jaké jsou vaše spekulace o budoucnosti křesťanství, nebo má vůbec nějakou budoucnost?

JB: Ano, myslím, že má budoucnost. Pravděpodobně bude trochu odlišná od té, kterou hlásá Hitchens a tato virální osobnost z YouTube. Ve skutečnosti byla historie křesťanství v posledním století charakterizována postupným úpadkem významu křesťanských struktur. Katolická církev méně než některé jiné a pravoslavné církve o něco méně než jejich protestantské protějšky, ale určitě jste viděl úpadek společenského významu protestantismu, možná mimo Spojené státy, ale viděl jste úpadek významu anglikánské církve ve společnosti jako je Británie nebo Anglie, a přesto jsou křesťanské hodnoty a postkřesťanské hodnoty zakořeněny více než kdykoli předtím.

Anglická spisovatelka Iris Murdoch byla kvakerka, což je zvláštní druh radikálního křesťanství, a jednou řekla, že by se ráda vzdala náboženských symbolů křesťanství a zachovala si jeho etiku. Jeho etika je dnes jistě stejně silná jako kdykoli

předtím, ale konzervativismus, který byl její součástí, byl z velké části opuštěn nebo odstraněn. Nyní tedy máme rozsáhlý liberální sekulární humanismus, který se opírá o křesťanskou etiku bez křesťanské víry, a přesto stále existují symboly křesťanské víry, které koexistují s touto rozšířenou sekularizací.

Myslím si, že křesťanství má před sebou ještě dlouhou cestu, zejména v třetím, druhém a čtvrtém světě, ať už je rozdělíme jakkoli. Myslím si, že křesťanství bude i za 100 až 200 let dominantním náboženstvím, nikoli islám, protože má v třetím světě tolik podnětů, tolik, z čeho čerpat. Je to náboženství pro všechny, kteří trpí. Je to náboženství pro všechny, kteří znají status vyhnance, bez ohledu na to, jak je definován. Je to náboženství pro všechny, kteří mají pocit, že nepatří do vnitřního kruhu. Je to náboženství pro všechny, kteří nejsou nutně na vrcholu nebo se nepovažují za ty, kteří jsou blízko vrcholu své vlastní skupiny nebo společnosti, nebo mají důvod dívat se na tyto věci způsobem, který je vede k tomu, že se neztotožňují s těmi na dně, i když technicky vzato nejsou na vrcholu.

V jistém smyslu šíří tu část islámu, která je sama o sobě křesťanská, která káže lásku, mír a toleranci, což se těžko snáší s militarizovanými, maskulinními, hrdinskými a spíše pohanskými prvky, které v islámu v této době koexistují. Ale islám bez wahhábismu, bez sadrismu a bez toho, co z pohledu Západu vyústí v teroristické násilí, by byl velmi blízký křesťanství. Sufijský islám by byl z etického hlediska velmi blízký křesťanství. Ve skutečnosti by byl v podstatě rozšířením téže věci jinými prostředky a je to náboženství bratrství a lásky, které se také neřídí přísnými formálními pravidly, protože formu si vytváříte sami za pochodu.

Křesťanství by skutečně mohlo mít budoucnost podobnou islámu, protože islám nemá papeže. Ačkoli existují Mekka a Medina jako centra, ke kterým se lze obrátit, islám nemá žádnou duchovní vrstvu pro celý islám. Existují pouze místní kněží, polokněží a svatí muži, kteří kážou a vědí něco o tom, o čem mluví. Šejkové, ti, kteří jsou inspirováni k mluvení. Islám tedy vždy měl tuto decentralizovanou a spíše libertariánskou strukturu. Je to velmi autoritářské náboženství, ale ve svém fungování je velmi neautoritářské. Jakýkoli dům se může proměnit v mešitu pouhým provedením několika jednoduchých úkonů, položením několika koberců a oddělením věřících při modlitbách podle pohlaví a tak dále. V tomto smyslu je velmi domácí.

Mnoho hodnot křesťanství může být a je šířeno islámem, paradoxně, a naopak, pokud se na tyto věci díváte na univerzální úrovni spíše než na lokální. Myslím si tedy, že křesťanství má před sebou docela živou budoucnost, ale ne nutně na Západě, kde bylo předstiženo sekulárním humanismem, který ho pohlcuje, a přesto, pokud jde o hodnoty, které dalo vzniknout.

Myslím si, že Nietzsche neměl úplně pravdu v tom, že pokud křesťanství zmizí ve své pozorovatelné podobě, ve svých kostelech, strukturách a občanských ozdobách, dosáhne ve skutečnosti triumfu na jiné úrovni. Teoreticky by se to dalo říci, ale myslím si, že jakmile křesťanství zmizí, zmizí nadobro, a počet lidí, kteří dnes žijí na Západě bez jakéhokoli pevného vyznání křesťanství, je z křesťanského hlediska docela alarmující.

Existuje také paradox masové imigrace do západního světa, která se skládá z lidí z mnohem konzervativnějších a

náboženský založených společností, a dochází k obnově křesťanství v jeho pozorovatelné podobě prostřednictvím těchto imigrantů, kteří se chtějí držet své dřívější víry, částečně v souvislosti s odcizením, které pociťují vůči společnostem, které nejsou jejich vlastní. Křesťanství je pro mnoho imigrantů na Západě velkým zdrojem útěchy, a proto mnoho z nich přijímá poměrně konzervativní formu křesťanství, ať už katolickou nebo evangelickou.

Mám tedy pocit, že křesťanství má stále ještě dost sil, ale bude to imigrace z třetího světa do západních společností, bude to rozšíření síly křesťanství mimo Západ a bude to rostoucí totalizace liberálních humanistických hodnot v rámci Západu jako náhrada za křesťanské normy, alespoň v oblasti etiky. Myslím si, že tyto tři oblasti jsou oblastmi, kde budou egalitární impulsy křesťanství i nadále růst, i když náboženství čelí téměř kolapsu v zemích jako Norsko, Švédsko, Finsko a Anglie.

RS: Na závěr se vás zeptám na možnosti něčeho, co by se dalo nazvat antikřesťanstvím, a to je možnost oživení aristokratických ideálů, které Nietzsche obdivoval v Evropě, jak si ji představoval.

Dovolte mi přečíst ještě jednu pasáž, a to: „S francouzskou revolucí Judea opět zvítězila nad klasickým ideálem. Tentokrát v ještě hlubším a rozhodujícím smyslu.“ A pokračuje a opět dialekticky hovoří o tom, jak se tento triumf francouzské revoluce proměnil ve svůj opak, a to poměrně rychle:

Jako poslední ukazatel druhé cesty se objevil Napoleon. Nejizolovanější a nejpozději narozený člověk, jaký kdy žil, a v něm se ztělesnil problém ušlechtilého ideálu jako takového.

Člověk by mohl přemýšlet, o jaký problém se jedná. Napoleon: syntéza nelidského a nadlidského.

Je to samozřejmě fascinující pasáž. Mně osobně připadá inspirativní.

Co si o tom myslíte, Jonathane? Řekněme, že si teď můžete dovolit trochu se uvolnit. Co si myslíte o možnostech tohoto nového světového historického antikrista, jak Nietzsche vnímal Napoleona, který povstal z ruin starého křesťanského světa?

JB: Ano. Podobný duch je na konci Spenglerovy knihy The Decline of the West, kde v roce 1918 káže o tom, že v Evropě vznikne nový césarismus. Něco, co bylo již v plném proudu a bylo patrné na okraji společnosti, i když on o tom v té době mluvil.

V současné době je to těžké vidět, ale ať už v zahraničí nastane jakýkoli chaos a radikální revoluční změna, tyto myšlenky se nevyhnutelně vrátí. Levicová verze diktátorské tyranie, rudí carové, kteří byli vyvoláni určitými sociálními a politickými revolucemi na evropském kontinentu, se sami stále více podobali, často poněkud makabrózně komickým způsobem, aristokratické šlechtě minulosti, a ještě výraznější to bylo v autoritářských strukturách, které stály na druhé straně.

V tuto chvíli je však těžké odhadnout, odkud se v tomto světě objeví další Napoleonové. Napoleon samozřejmě dobyl většinu Evropy a na vlajkách jeho armád byl slogan „Svoboda, rovnost, bratrství“, ale přesto docházelo k dobývání a oni mávali revoluční vlajkou, trikolórou, která se skládá ze tří barev. Modrá a červená barva Paříže a bílá barva Versailles. Červená a modrá barva symbolizovaly starý monarchický řád

ve Versailles, když byl monarcha násilně odvlečen z Versailles do hlavního města Paříže, kde se Bourbonové tradičně nikdy necítili příliš dobře.

Nevím, jestli jste někdy viděli Ganceův obrovský 5 až 7 hodinový film Napoléon, němý film z 20. let 20. století, ve kterém je Napoleon zobrazen jako jakýsi nadčlověk. Film byl několikrát restaurován. Gance byl obdivovatelem Mussoliniho a v povaze filmu je silný prvek restaurační, imperiální aristokracie.

V některých ohledech je to docela legrační, protože Napoleon je zobrazován jako velmi hubený a asketický. Není to ten typ korpulentního diktátora, jak ho znázorňují pozdější portréty Davida a podobné obrazy, které jsou nejznámějšími vyobrazeními Napoleona.

Ale Napoleonové se vždy objevují v období radikálních a absolutních změn, a k tomu může dojít pouze v případě, že dojde k ekonomickému kolapsu, jakým je hrozba rozpadu Evropské unie v důsledku jejích ekonomických potíží.

Osobně se však domnívám, že samotná skutečnost, že Nietzsche zůstává intelektuálně a teoreticky tak důležitý, je předzvěstí toho, že tyto myšlenky nejsou mrtvé. Stačí se podívat do sekce filozofie v jakémkoli knihkupectví v západním světě a Nietzsche tam bude, zatímco všichni ostatní filozofové tam nebudou. Dokonce ani Marx tam nebude. Teoreticky tam mohou být jeho následovníci, ale on sám tam být nemusí. A samotná skutečnost, že Genealogie morálky a podobné texty jsou široce dostupné – pokud máte zájem, nemusíte chodit daleko, abyste je sehnali – mi naznačuje, že existuje část spektra, část lidského mozku, která je stále otevřená tomuto

druhu názorů, názorů, které jsou elitistické a nerovnostářské a které mají v sobě nádech pýchy v antickém smyslu slova a které jsou aristokraticky orientované a morálně aristokratické, aniž by nutně byly sociologicky aristokratické. Samotná skutečnost, že tyto myšlenky stále existují, navzdory tomu, že jsou v každém jiném ohledu odmítány, v každém jiném ohledu jsou vytlačovány ze spektra nebo přehlušovány.

A přesto je Nietzsche natolik komplikovaný, natolik mužný a natolik epigramatický, že se mu nepodařilo uniknout cenzuře a stále zde hájí názory, které jsou v jistém smyslu staré 2000 let.

RS: Jonathane, myslím, že jsme se dotkli pouze povrchu Genealogie morálky a Nietzscheho myšlení obecně, ale děkuji vám, že jste byl opět s námi v pořadu Vanguard.

JB: Děkuji za pozvání!

Předvoj: naděje pro budoucnost

Je velmi obtížné o tomto tématu hovořit, protože se zdá, že žijeme v depresivní a pesimistické době, kdy většina bouří a stresu a většina Zeitgeistu, neboli ducha doby, se zdá být proti nám. Lidé politicky napravo také převážně zastávají metafyzicky konzervativní názory, což znamená, že jsou často pesimističtí; často se hlásí k myšlence Spenglera z 20. a 30. let 20. století, že „optimismus je formou zbabělosti“, a v souvislosti s touto myšlenkou je těžké udržet názor, že by člověk měl být optimistický ohledně budoucnosti. Vzhledem k tomu, že předchozí projev byl spíše statistický a měl mírně morbidní tón, není mým úkolem obrátit jeho smysl, ale alespoň se pokusit vyvolat nějakou optimistickou energii.

Je nás více než kdykoli předtím, ale v tomto životě je vždy otázkou kvalita versus kvantita, protože navrhuji, abychom se místo demografických a kvantitativních analýz, kvantitativního pohledu na věci, zaměřili na kvalitativní pohled na věci. Zaměřme se na kvalitu. Zaměřme se na elitismus. Zaměřme se na skutečnost, že všechny skupiny potřebují předvoj.

Vzpomínám si, že mi kdysi dávno jeden novinář z Timesů položil otázku v souvislosti s akcí zvanou Le Penova večeře, která se koná už více než 20 let. Zeptal se mě: „Jaký je váš názor na všechny ty věci kolem revizionismu?“ Bylo to v hotelu v Knightsbridge/Kensingtonu, kde byli ubytováni Le Pen a jeho hosté. Zeptal se: „Jaký je váš názor na to všechno?“ Zeptal se: „Je to všechno pravda, nebo naopak, je to všechno lež?“ A já jsem odpověděl, že když si vzpomenu na nějaký slavný soudní proces z té doby, použil jsem příklad Westových, Fredericka a Rosemary, ale samozřejmě tato konkrétní diskuse byla staršího data. Řekl jsem: „No, ten proces... Je všechno, co se v tom

soudním případu stalo, pravda, nebo je to všechno lež?“ On řekl: „No, počkejte chvilku! Něco z toho musí být pravda a něco z toho musí být lež.“ A já jsem řekl: „No, samozřejmě. To platí pro revizionismus stejně jako pro cokoli jiného.“

Revizionismus není nic jiného než ultimátní obrana určitého předvoje v určitém čase, který věří, že bojuje za západní civilizaci. Všechny elity a předvojové menšiny jsou pouze radikálním vědomím své vlastní skupiny. Stejně jako lidé, o kterých se zmínil Louis Farrakhan, který je vůdcem sekty zvané Černí muslimové, a stejně jako v některých ohledech vůbec nereprezentují názor většiny afroamerické populace, představují přesto konečnou baštu, konečný výběžek nebo předmostí, ze kterého může jejich populace postupovat vpřed a ze kterého může čerpat energii a podporu, a tak se na tyto věci musíte dívat.

Lidé potřebují konečné zdroje. Potřebují absolutisty a potřebují polofundamentalisty, kteří se za ně postaví alespoň koncepčně. I když se za sebe nemohou postavit sami, nechtějí nebo ani nevědí jak. Smyslem radikálů, zejména radikálů, kteří se zabývají politikou identity v jakékoli podobě, je poskytnout tuto elitu, poskytnout tento předvoj.

Všichni znáte technologii kulky. Kulka má velmi významný dopad na zeď, kus dřeva nebo lidské tělo, ale pokud je kulka perforována v horní části nebo je do ní vstříknuta rtuť a znovu uzavřena, stává se mnohem ničivější zbraní. Stává se takzvanou dum-dum kulkou.

Pokud má předvoj mít účinek takovýchto perforovaných kulek, aby se koncepčně i fakticky energie a síla debaty transformovala použitím takového předvoje a jeho

terminologie, musí si být vědom toho, odkud pochází, jaká je jeho tradice, kam směřuje a co v daném okamžiku představuje. To, že se většina politiky této éry zdá být skutečně proti nám, neznamená, že situace je beznadějná, protože situace nikdy nejsou beznadějné. Skupiny, které byly potlačeny nebo které se cítí potlačeny historií, prošly horšími traumaty, než jaká prožíváme v současné době.

Nebezpečí ideologie oběti, kterou já osobně příliš nesdílím, snad jen jako příležitostnou taktiku, spočívá v tom, že začnete uvažovat jako oběť a chovat se jako oběť. Mnozí z našich lidí si nyní téměř říkají o výprask, žádají o kolektivní bití, žádají o odpuštění za minulost, žádají o odpuštění za hříchy a zločiny minulosti, které nikdy nespáchali, o kterých sotva vědí, které lze přetvořit v epizody hrdinské krutosti nebo slavného předvoje, za které se ani v minulosti, ani v současnosti nemusí omlouvat.

Do jisté míry se osobně domnívám, že doktrína předvoje je cestou ven z dilematu, před kterým stojíme. Všechna komunistická hnutí věří, že proletariát je třeba zachránit před sebou samým. Věří, že masy byly degradovány feudalismem a kapitalismem. Věří, že pouze elita nebo předvojová strana může pozvednout masy k socialismu jako protikladu kapitalismu, který chtějí nahradit. Všechna komunistická hnutí, která vzkvétala v západních a jiných společnostech po většinu pozdního 19. a 20. století, se zakládala na principu předvoje. Tato hnutí byla malá. Mnohem menší než počet lidí, kteří se dnes večer sešli v této místnosti v centru západního Londýna.

Momentálně mám na stole knihu o literatuře. Aby bylo možné sestavit tabulku historických událostí pro literární účely, uvádí seznam událostí pro konkrétní roky a v jednom

konkrétním roce – nejsem si jistý, možná to byl rok 1912 – se píše o rozkolu mezi bolševiky a menševiky. Možná to bylo v tom roce, možná v jiném. K tomuto rozkolu došlo v Londýně. Stalo se to v londýnské hospodě a bolševici a menševici znamenají pouze „většinu“ a „menšinu“. Mezi nimi došlo k rozkolu a můžete si představit, jak se všichni s vousy a tak dále navzájem napadají a debatují o tom, zda by mělo dojít k okamžitému povstání v Rusku, nebo zda by měli počkat, až historický proces doběhne, protože Rusko ještě nebylo kapitalistickou společností s buržoazní třídou, kterou by bylo možné svrhnout, a tak dále. Většina Londýňanů, dokonce i z etnických skupin, z nichž pocházela významná část těchto komunistů, by to všechno považovala za idiotství a šílenství, stejně jako většina bílých lidí dnes považuje značnou část toho, co říkáme, za šílenství.

Všichni lidé, kteří mají předvojovou, elitistickou mentalitu, jsou ve svých vlastních skupinách považováni za částečně šílené, protože většina lidí se o to nechce zajímat. Většina lidí si přeje žít svůj vlastní život po svém a zabývá se těmito širšími otázkami pouze tehdy, když je život zasáhne a postaví před ně, když je ruka života uchopí za límec a oni opravdu nemohou dělat nic jiného, než si všímat toho, co je před nimi.

Mnoho z důvodů, proč naši lidé zdánlivě nemají mezi sebou pocit solidarity v takové míře, jakou lze pozorovat u některých jiných skupin, spočívá v tom, že značná část z nich nikdy nebyla odstrkována, nikdy nezažila, jaké to je být jako skupina znevýhodněna ve společnosti. Bohužel, v určitých oblastech britského a kontinentálního života a v severoamerickém životě nyní pro některé, a rozhodně ne pro

vrstvu na vrcholu nebo uprostřed společnosti, tento proces začíná. Začínají si uvědomovat, jaké to je být menšinou, jaké to je být kulturně znevýhodněný nebo jaké to je být v jistém smyslu vypovězený.

Tento duch bude sílit, ale pronikne pouze do vědomí několika vyvolených myslí, protože většina lidí není přitahována k tomu, aby se stala součástí hnutí předvoje. Lidé budou poslouchat předvoj pouze tehdy, když budou zoufalí. Budou poslouchat předvoj pouze tehdy, když si budou myslet, že neexistuje žádná jiná naděje. Rádi by, aby se vyřešilo mnoho problémů současné Británie, z nichž mnohé se točí kolem procesů imigrace, ale sami by s tím nechtěli mít nic společného a byli by rádi, kdyby se někdo zázračně objevil, aniž by to bylo spojeno s potížemi a rozruchy, a vyřešil to za ně. Nechtějí žádné nepříjemnosti a nechtějí žádné ošklivosti, zejména ne ve svém vlastním jménu. Ale zároveň, pokud někdo udělá cokoli, co by se dalo připsat jim, nejprve utečou a schovají se, potají se budou radovat, odsoudí lidi, kteří to udělali, podpoří lidi, kteří jsou proti nim, a přitom se budou tajně usmívat a mít na tváři úsměv nad celou situací. A to vše by dělali současně, a takoví jsou lidé, a takoví jsou do jisté míry i naši lidé, a to je ten strach a stav vnitřního zmatku a rozpačitosti, ve kterém se naši lidé nacházejí, protože pokaždé, když zapnou televizi v rohu, říká se jim, že všechno je úžasné a že je to tak nejlepší a že se není čeho bát a že všichni jako náměsíčný kráčíme vstříc vítězství.

Nedávno jsem znovu četl knihu 1984. Je to už čtvrt století, co jsem tu knihu četl, a je to v každém smyslu pozoruhodně prorocké dílo. Samozřejmě jde o sociálně demokratickou kritiku stalinistického autoritářství, ale ve skutečnosti je Orwellova myšlenka, že každý předtím, než promluví,

kontroluje své myšlenky, dokonce kontroluje i samotnou myšlenku svých myšlenek, velmi relevantní pro současnost.

Před mnoha lety jsem byl s jedním svým příbuzným v lese poblíž Liverpoolu a on se předtím, než pronesl politicky nekorektní poznámku, ohlédl za sebe. Protože měl obavy! Měl obavy být sám v lese s někým jiným.

A pokud si vzpomínáte, ve druhé části románu 1984 mají Julia a Winston svůj poněkud laciný románek, který je, jak se dá říci, proti straně. Sex je vzpourou proti puritánství novořeči a tak dále. Jdou do lesa a na mýtinu mezi mladými stromky, aby se mohli milovat, a důvodem je samozřejmě především to, že se nejedná o městskou oblast, a proto tam nejsou žádné televizní obrazovky. Tyto televize, které mohou sledovat oboustranně, s tajnou policií a myšlenkovou policií v pozadí. A na druhé straně nejsou žádné mikrofony, protože kdekoli není televizní obrazovka, nikdy nemůžete zaručit, že v tom konkrétním románu není mikrofon, který vás poslouchá.

Lidé jsou nyní kontrolováni politickou korektností, kterou dodržují, s níž souhlasí a kterou prohlašují, že milují, zatímco ji zároveň nenávidí a pohrdají jí, když ji popírají a vyvrací v kontextu svého vlastního života. Protože taková je vždy většina. Většina je zmatená a hloupá a věří poslední věci, která jim byla řečena. Samozřejmě, ve všech společnostech existuje hierarchie znalostí a porozumění. Pravděpodobně asi 40 % lidí je politicky docela zdatných, ví, co je co, do určité míry rozumí, má cynický pohled na systém, tak jak je, a alespoň je při smyslech, pokud jde o kulturu a společnost, ve které žijeme. Ale dobrých 60 % takových není.

Existuje známá historka o členovi parlamentu za labouristickou stranu, který přišel ke dveřím jedné ze svých voliček. Byl to Dennis Potter, dramatik, který se později proslavil v BBC, a v té době byl kandidátem labouristické strany. Zaklepal na dveře, žena a její manžel přišli ke dveřím a žena se zeptala: „Co hodláte udělat s imigrací? Jako kandidát labouristické strany, jako náš kandidát, jako kandidát, který nám bude říkat pravdu na rozdíl od konzervativců...“ Samozřejmě nechápala, že labouristická strana je středolevicová strana, která věří v masovou migraci jako v doktrínu práva a morálky a jejíž zákon o státní příslušnosti z roku 1948 zahájil moderní proces úplné společenské transformace, protože, jak tehdy řekl Attlee, „Pokud se rasy tohoto světa smísí, už nebudou žádné války“, a to je ideologie, ve kterou mnozí staří labouristé věřili celým svým srdcem a duší od dob antikoloniálního hnutí, z něhož vzešli. Většina labouristických voličů však měla za to, že Labouristická strana zastupuje něco zcela jiného. Mysleli si, že Labouristická strana zastupuje je, jejich rodiny a jejich širší rodiny, a lidé, kteří byli podobní těm, kteří žili v luxusnějších čtvrtích, volili jinou stranu. Tak to viděli oni.

Potter však musel této ženě a jejímu manželovi odpovědět, protože stáli před ním. Řekl: „No, co tím myslíte? Labouristická strana je pro spravedlnost pro všechny.“ Odpověď politika, samozřejmě, i na prahu domu. Ona řekla: „Ach, je jich příliš mnoho a přebírají centrum města a já se už necítím v bezpečí a věci se změnily k nepoznání a některé věci, které říká ten chlap Enoch Powell – nemám ho ráda, protože je to konzervativec – ale zároveň je v tom něco pravdy.“ Potter celou dobu chtěl odpovědět... Chtěl odpovědět: „Jste fanatička“, „Nechci váš

hlas“, „I kdybyste mi ho byla ochotná dát za jiných okolností, kdy byste popřela to, co jste právě řekla.“ A celou dobu ho jeho agent kopal do zadních pat, aby mu naznačil: „Pojď. Je spousta dalších dveří. Je spousta dalších věcí, které je třeba udělat, Dennisi. Je spousta věcí, které je třeba udělat, aby se získaly hlasy červené stuhy. Nechme je být. Stejně budou pravděpodobně volit labouristy.“ A tak se také stane.

Pokračoval v kopání a tak dále, až nakonec Potter řekl: „Labouristická strana usiluje o spravedlnost pro všechny, ale samozřejmě vyslechneme vaše obavy, madam.“ Když se otáčel, agent se zeptal manžela, který zjevně předtím neměl šanci promluvit: „A jak to tedy bude?“ Manžel odpověděl: „Ano, budeme volit Labouristickou stranu jako obvykle, protože vy posloucháte, co říkáme.“ A nejsou sami, protože takových jsou miliony. Miliony a miliony takových. „Politici to vyřeší.“ „Politici, když se jim nechá volná ruka, udělají něco, aby se věci nezhoršily tak, jak by se zhoršit mohly.“

Další věc, o které se často mluví, je smrt. Lidé říkají: „Dokud jsem naživu, nic se nestane, takže se tím nemusím zabývat.“ Mnoho lidí mi řeklo: „Je to ještě 40 až 50 let. Kdo ví, co se stane? Nemůžu s tím nic dělat. Ty s tím taky nic neuděláš. Tak k čemu to je? Stejně budu do té doby mrtvý, nebo senilní, nebo velmi starý.“ A tak dále. Slyšíte to znovu a znovu, protože v moderních západních společnostech samozřejmě panuje extrémní bezmocnost jednotlivce. Kromě možná spotřeby a utrácení peněz se průměrný jedinec cítí zcela odříznutý od vnější společnosti. Tomu říkám hluboká privatizace.

Privatizace v 80. a 90. letech znamenala rozpad veřejných služeb a byla jakousi thatcherovskou a neoliberální ideologií, ale privatizace ve skutečnosti zasáhla mnohem hlouběji. Je to

názor, že každý se stará sám o sebe a společnost prakticky neexistuje mimo hranice vlastní rodiny, širší rodiny a lidí, které náhodou známe. Lidé se cítí nejen jaksi vykořenění, ale také depopularizovaní a odemokratizovaní, pokud takové pojmy existují. Lidé jsou v mimořádném smyslu osamělí. Osamělí s televizí, osamělí s televizní obrazovkou, která jim při přepínání kanálů neustále říká, že všechno je perfektní a že existují jen zlí lidé, kteří jako předvoj a různé formy extremismu vyvolávají nepokoje.

Extremismus je samozřejmě něco, co je třeba vždy odmítat, ale myslím si, že extremismus je nezbytný. Myslím si, že je nezbytný ze sociálního i matematického hlediska, protože logika logiky musí mít svou logiku. Musí existovat něco, co argument dovede až k nejvzdálenějšímu bodu na kružnici. V matematice, pokud máte křivku, máte čáru, která ji protíná v nejvzdálenějším bodě, a já věřím, že musí existovat logika, která v oblasti rozumu a v oblasti toho, co je možné, protíná čáru v nejradikálnějším bodě, a to jsou lidé v této místnosti. To je to, co představují předvojové formy identity. Jsou nejradikálnějším projevem implicitního pocitu stávání se a sounáležitosti a identitární mužnosti a ženskosti obyčejných lidí ve vlastní skupině, a to musíte projevit a musíte to reprezentovat, a pouze tak můžete mít určitý účinek, protože máte účinek už tím, že existujete.

Na této planetě existuje mnoho dalších skupin, které si vždy, když se něco stane, kladou otázku: „Je to pro nás dobré?“ „Je to pro nás dobré, nebo je to špatné pro ostatní?“ Většina lidí však ve skutečnosti přemýšlí: „Je to pro nás dobré?“ Mnohem více lidí, dokonce i těch s předvojovým nebo elitistickým temperamentem, má sklon říkat „Je to dobré pro nás?“ spíše než

„Je to špatné pro ostatní?“, protože na rozdíl od liberálů, kteří si vždy myslí, že pozice identity jsou založeny na myšlence ponižování ostatních, jsou principy identity obvykle založeny na posilování nebo, abychom použili ošklivý současný výraz, na vyzdvihování vlastní skupiny. Lidé ve skutečnosti myslí pozitivněji o sobě, než aby se zabývali negativními myšlenkami o ostatních, na rozdíl od názoru, že politika identity je založena na negativním přístupu k ostatním a že pokud to dokážete potlačit politickou korektností, všichni mohou žít šťastně v multikulturním, multietnickém prostředí nebo tavícím kotli.

Myslím, že co se týče předvoje, je třeba zdůraznit, že kdykoli se něco stane, lidé v jiných skupinách a lidé v jiných předvojích a liberální humanisté v naší vlastní skupině, protože jak předchozí řečník zcela pravdivě řekl, našimi skutečnými nepřáteli jsou rodilí liberálové... Rodilí liberálové jsou vždy nepřátelé. Liberalismus v nás samých je vždy nepřítelem. Do jisté míry existuje i v lidech, kteří se považují za radikály.

Liberalismus u nás existuje nepřetržitě po staletí. Rusko nikdy nepoznalo liberální režim a ať se nám to líbí nebo ne, politika současného Ruska má hodně co do činění s tím, že nikdy nezažilo období liberalismu. Dalo by se argumentovat, že od obnovení monarchie v 17. století jsme neznali nic jiného než různé formy liberalismu, z nichž většina byla v té době spojena s různými prvky protestantského náboženství. Ale až do 50. nebo 60. let 20. století si většina forem protestantismu zachovala zbytky neliberálních a vlasteneckých myšlenek, jak tomu bylo po určitou dobu velmi sektářským způsobem v Severním Irsku.

Všechny názory tedy mají svou liberální stránku. I zastánci tvrdé linie mají svou liberální stránku, proti které se musí bránit

tím, že ji postupně omezují. Liberalismus se také živí lhostejností. Lhostejností k budoucnosti a lhostejností ke generacím, které přijdou v budoucnosti.

Ale předvoj je něco jiného, protože žije pro virilitu toho, co by mohlo být v budoucnosti. Není pochyb o tom, že to, co si předvojoví běloši myslí o své budoucnosti, sledují a poslouchají liberálové a všechny ostatní skupiny. Takže představa, že to, co děláme, říkáme a myslíme, nemá žádný význam ani smysl, není pravdivá. Pravdou je, že soutěž mezi skupinami je součástí života. Současná společnost je založena na tvrzení, že tomu tak není, a protože tomu tak je, příroda převáží nad všemi liberálními argumenty. Problémem je, že pokud to nebude mít politickou podobu, převaha přírody nad liberalismem bude velmi bolestivým procesem, velmi bolestivým pro nás, pro všechny a pro všechny ostatní osoby v jiných skupinách. Proto musíme pokračovat v důrazném prosazování politiky identity z našeho vlastního hlediska.

Vezměme si něco, co je momentálně v novinách. Dochází k velkému napětí a hromadí se energie pro útok na Írán. Momentálně se zdá být malý. Vypadá to jako mrak menší než lidská ruka. Organizace spojených národů oznámila, že Írán vyrábí jadernou zbraň. Organizace spojených národů oznámila, že jejich jaderná technologie má dvojí použití, ale veškerá jaderná technologie má dvojí použití. Když jsme vyvinuli jadernou zbraň, Američané byli rozhodně proti tomu, abychom ji vlastnili, protože chtěli žít v unipolárním světě, kde by pouze jedna mocnost disponovala tímto konkrétním zařízením. Samozřejmě, že všechny ostatní významné národy na těchto zařízeních pracovaly. Domnívám se, že v současné době vyvíjí nějaký druh jaderného programu dalších 34 zemí, včetně

Saúdské Arábie, protože se obávají, že Írán tak činí, protože jsou blízko.

Podívejme se na to ale z jiného úhlu. Je v našem zájmu, aby byl Írán napaden? Je v našem zájmu, aby byl Írán napaden? Odpověď musí znít, že není v našem zájmu, a to proto, že Íránci nejsou našimi přirozenými přáteli, ani našimi přirozenými nepřáteli. Žijí v jiné části světa, i když my se nyní nacházíme v postimperiální situaci. Nechceme být po Iráku a Afghánistánu na příkaz Ameriky a Izraele vtaženi do dalších válek. Jakmile do této otázky započítáme předvoje a skupinovou identitu, stane se zcela jasné, že The Times, The Economist a všechny tyto neoliberální a neokonzervativní časopisy, které tlačí na útok na Írán, který není v našem zájmu, a jiné skupiny mohou přímo posoudit, co se ve světě děje, zda je to v jejich zájmu, nebo ne. Naši lidé se zmateně nezajímají o to, zda bude Írán napaden, nebo ne. Naši lidé sedí u televize a přemýšlejí: „Jestli to Izraelci udělají, no... Nevím, co si o tom mám myslet. Někdo v hospodě říkal, že je to dobrý nápad. Já sám nemám ponětí. Mohou natankovat své stíhačky bez pomoci Američanů? Budou potřebovat pomoc Američanů. Pokud nás Američané požádají o pomoc, vtáhne nás to do toho?“ Většina našich lidí by pravděpodobně uvažovala: „Hrozí nám nebezpečí zpětného rázu islamistického radikalismu, protože jsme se spojili proti muslimským národům jinde na Zemi?“ Což vlastně není hloupá myšlenka a je to pravděpodobně jeden z věrohodnějších průměrných názorů, které by lidé sedící před televizí mohli vyslovit.

Kdyby však naši lidé začali více uvažovat v identitárních souvislostech, dospěli by k závěru, že není v našem zájmu útočit na Írán, a to je jen jedna z mnoha otázek, které by se daly

předem nastínit. Je v našem zájmu pomáhat zachraňovat euro? Je v našem zájmu zapojovat se do dalších válek se Spojenými státy americkými? Je v našem zájmu mít americké základny na našem území? Je v našem zájmu, aby všechna naše média byla neustále ovlivňována marxistickou dekonstrukcí kultury ve srovnání s relativně sociálním konzervatismem 50. let?

Pokud si vezmete všechny tyto myšlenky, o které se většina lidí vůbec nezajímá, a položíte si otázku týkající se identity, dojdete k závěru, že to není v našem zájmu.

Pak je třeba otázky obrátit. Existují určité věci, které jsou v daném okamžiku spíše v našem zájmu než proti našemu zájmu? Je v našem zájmu, aby významná část našich médií byla ve vlastnictví cizinců? Pravděpodobně ne. Je v našem zájmu, aby značná část našich médií byla ve vlastnictví pornografů? Pravděpodobně ne. Je v našem zájmu, aby velká část našich bank a médií byla zcela mezinárodní a neměla vůbec žádné národní specifikum? Pravděpodobně ne. Je v našem zájmu, aby tolik našich politiků patřilo k mezinárodní a humanistické smetánce, která vnímá Británii jako překážku pro svůj vlastní a korporátní postup? Ne, není. Jakmile do všech těchto otázek započítáte předvojové a elitistické návrhy jménem určité skupiny, dostanete propojenou řadu odpovědí o tom, co je ve vašem zájmu a co ne.

Když Tony Blair šel do války v Iráku, řekl, že je v našem zájmu držet se Ameriky a že je součástí ideologie zvané „Hug Them Close“ (Držte se jich). Jedná se o myšlenku, že nikdy nedovolíte, zejména pokud jste sociálním demokratem v britském kontextu na pravici Labouristické strany, aby mezi vámi a tím, co americká zahraniční politika v daném okamžiku

chce, byl jakýkoli prostor, i když s mnohým z toho soukromě nesouhlasíte. Stále s tím gangsterským přístupem souhlasíte.

Je ale v našem zájmu chovat se tímto způsobem? Když jsme se pokusili jednat nezávisle v rámci podniku, který byl zřejmě plný pošetilosti, a to v rámci operace v Suezském průplavu v roce 1956, Amerika nás srazila na kolena! Dala nám facku a pořádnou ránu! A my jsme na to neměli žádnou konkrétní odpověď. Když Spojené státy vyvolaly útok na libru, aby ponížily tuto zemi a ukázaly jí, že se mýlí, když se rozhodla pro jednostranné kroky s Francií a Izraelem, a ne podle pokynů americké moci, jak se v té chvíli projevila, bylo nám jasně ukázáno, jak se věci mají. Je zajímavé, že mezi mimořádným moralismem, který je součástí současné kultury, kde se vzpomíná na neznámé olympijské hry, vítězství Manchesteru United v 60. letech a média omílají různé jiné události, se o Suezské krizi nikdy nemluví. Suez se nikdy nezmiňuje. Padesát let po Suezské krizi se jí dostává tolik pozornosti, a důvodem, proč se jí nedostává žádné pozornosti, je to, že to byla hluboká potupa pro tehdejší vládnoucí třídu v této zemi, která se poučila z některých velmi významných poválečných lekcí, a to, že se musíte podřídit Spojeným státům jako agresivní buldok a v zásadě se nikdy neodvážit udělat nic bez jejich souhlasu.

Část multietnické přeměny těchto ostrovů je zprostředkovaná Američany, protože vše, co se tam děje, se s mírným časovým zpožděním děje i tady, protože jsme si vzali za vzor jejich model téměř otevřených hranic a fiskálního a kapitalistického pohybu peněz po celém světě, díky čemuž komunistická Čína nyní kontroluje velké části dluhové hory, která drží Spojené státy, a kde dva systémy, o kterých by se dalo říci, že jsou ideologicky ve válce – ultra-kapitalistická Amerika

a postkomunistická Čína – ve skutečnosti drží jeden druhého za ruku i za krk, protože se nyní navzájem spoléhají na to, že se budou podporovat v chaotickém světovém systému, který se nyní vyvinul.

Euro je v zoufalé situaci a minulý měsíc byli Číňané požádáni, aby pomohli euro zachránit, ale odmítli. A zcela správně odmítli, protože není v zájmu Číny zachraňovat evropské ekonomiky, pokud se nesníží na africkou úroveň, kde mohou kupovat jednu zemi za druhou! Jak víte, Čína skupuje Afriku. V podstatě říkají černým Afričanům v subsaharské Africe: „Na rozdíl od bělochů a Arabů jsme vás nikdy neutlačovali. Nechte nás koupit vaši zemi!“ A oni se vrhají na Afriku. Nakonec v Africe budou, a částečně už jsou, čínská města. Není to hloupý nápad. Začnou řídit byrokracii, nakonec dojde k demografické změně a s úsměvem na tváři si ten kontinent vezmou. Probíhá nový boj o Afriku a nejsou to Evropané, kdo ho vede. Naše doba tam, když zmizela Jižní Afrika, je pryč. Problémem není zbavení majetku našich koloniálních elit v minulosti, ale zbavení majetku našich komunit doma v budoucnosti a v současnosti.

Ale můj názor je, že dokud bude existovat předvoj, který bude prosazovat myšlenku exkluzivity pro nás samotné, vždy bude existovat naděje, a to nezávisle na politických stranách. Politické strany přicházejí a odcházejí. Věřím, že na základě všech rozkolů, ke kterým v současné době dochází, bude v příštích 18 měsících až 2 letech vytvořena nová strana. Věřím, že nová politická strana je cestou vpřed, ale naši lidé ji nebudou volit. Ne v dostatečném počtu, protože se bojí, protože jsou v depresi a protože by chtěli, aby se něco stalo, ale bojí se následků a myslí si, že už jen zmínit tyto věci není hezké. O

těchto věcech může mluvit jen předvoj, protože jen předvoj se nebojí zabývat myšlenkou, že to není hezké. Tyto myšlenky trápí a paralyzují naše lidi do té míry, že je to docela mimořádné.

Pravděpodobně je třeba vyvinout větší tlak, aby došlo k radikálnější reakci. Takový tlak je vždy možný. Ekonomický kolaps je vždy možný. Nové války a nepokoje jsou vždy možné. Ale možná si budeme muset zvyknout na myšlenku, že jako skupina a jako etnická skupina existujeme v Evropě, Severní Americe, Austrálii a také po celém světě. Existuje mnoho dalších skupin, které se považují za nadnárodní a vidí svou budoucnost po celém světě. Vidí svou budoucnost v pojmech předvoje. Vidí svou budoucnost v tom, že mají ve svém středu jádro, které se dokáže geneticky i jinak vzpamatovat z čehokoli. Nejenže si kladou otázku, když se jich na to někdo zeptá: „Je to dobré pro mě nebo špatné pro mě nebo moji skupinu?“ Jsou také připraveni držet se své vlastní skupiny v těžkých časech.

Některé skupiny se geneticky zachovaly z 60–70 % a více od starověku, a to díky kultuře soudržnosti a identity, která překračuje národní hranice a která chápe, že pokud má skupina přežít, může být nutné přijmout některá radikální opatření, která zahrnují přizpůsobení se okolnostem.

Angličané a Britové žijí po celém světě. Žijeme po celém světě. Po celé Evropě, po celé Severní Americe, po celé Austrálasii, v mnoha zemích Latinské Ameriky, ve většině bývalých kolonií. Angličtina je jazykem světa. Je to lingua franca modernity nebo postmodernity. Světu jsme dali mnoho, a to jen proto, abychom odráželi naši vlastní identitu prostřednictvím národního vědomí jednoho konkrétního národa, který je vlastně jeho součástí. Myslím si tedy, že

nejhorší věc, kterou lze v této době vyslovit, je zoufalství, protože nás je více než dost, abychom vytvořili nezbytný předvoj. Trik spočívá v tom, propojit předvoj s vůlí lidu a najít způsob, jak předvoj s vůlí lidu propojit.

Zatím se v poválečném světě nepodařilo organizačně propojit předvoj s vůlí lidu, a to ve všech společnostech západní a střední Evropy a dokonce i v postkomunistických společnostech východní Evropy, kde se zdálo, že k tomu dojde ihned po pádu komunismu. Je také pravda, že komunismus tyto populace očkoval proti nejhorším a nejškodlivějším formám liberalismu.

Spisovatel nové pravice Tomislav Sunić, který žil za komunismu a byl za něj uvězněn v Chorvatsku spolu s dalšími členy své rodiny, kdysi řekl, že „komunismus ničí tělo, ale liberalismus ničí duši“, a v této poznámce je velká dávka pravdy, protože liberalismus útočí na vnitřní frontě, na frontě hodnot a identity. Proto většina našich lidí odmítá jejich předvojové touhy a výzvy.

Většina lidí, zejména mladí chlapci, má v raném věku určitou touhu být předvojem, ale jak stárnou, zapomínají na ni a ta se postupně ztrácí a zamlžuje různými formami liberální ortodoxie. Začnou buď nechodit volit, nebo volí jednu z předepsaných stran: Konzervativní a unionistickou, Liberálně demokratickou a Labouristickou. Dokud zůstáváte v této oblasti, jste v této zemi v bezpečí, co se týče zaměstnání, kariéry, majetku, reputace, zejména buržoazní reputace. Pokud překročíte tyto hranice, a jsou to hranice poměrně široké... Liberálové by řekli: „Podívejte, dali jsme vám téměř stejně široký prostor jako kdekoli jinde na světě, kde se můžete vyřádit, vydělat peníze a vydávat politická prohlášení. Proč

byste měli překračovat tyto hranice? Proč musíte vstupovat do těchto extremistických a neznámých vod a podporovat věci, které jsou kontrakulturní a antisystémové?“ A důvod, proč by se někdo rozhodl tak učinit, je ten, že to není v zájmu skupiny, ze které pochází. To je jediný důvod, proč by se někdo rozhodl tak učinit.

Jediným důvodem pro předvoj je, aby elita chránila masy a snažila se je posunout vpřed v historii, protože masy nikdy nemohou jednat samy za sebe.

V Orwellově románu 1984, který jsem zmínil na konci, Winston a Julia selhávají ve svém povstání, byť slabém, proti všemocné straně, a Orwell chce, aby byli na konci románu vnímáni jako poražení. Ale naděje spočívá v proletariátu, pokud si vzpomínáte. Naděje spočívá v robustní ženě s košem na prádlo, která zpívá píseň „Byla to jen beznadějná fantazie“. Vzpomínáte si na to? „Byla to jen beznadějná fantazie“, zatímco věší plenky na šňůru, zpívá „byla to jen beznadějná fantazie“, což je píseň pro proletariát, kterou jim dalo ministerstvo propagandy v té konkrétní společnosti.

Můj názor je, že budoucnost se vždy spojuje s elitou, nikoli s masami. Budoucnost se spojuje s těmi, kteří budou formovat masy a připravovat je na aktivizaci, až nastane správný okamžik. Proto moje poselství není poselstvím beznaděje, ale naděje do budoucna, protože dokud budou domorodé, národně uvědomělé, etnicky uvědomělé, rasově uvědomělé, nerovnostářské, elitistické a jiné hodnoty a názory předkládány soudržně, rozumně a vzdělaným způsobem – protože lidé očekávají, že názory budou prezentovány tímto způsobem – dokud se tak děje, vždy existuje naděje pro budoucnost, protože lidé se v krajní situaci spojí se svým vlastním obranným

mechanismem a spojí se s lidmi, kteří přednesli argumenty obhajoby, které se v konkrétním politickém a sociálním okamžiku mohou stát jak útočnými, tak obrannými.

Můj názor je, že pokud bude pokračovat snaha prosazovat elitistickou agendu naší vlastní skupiny v tom smyslu, že část lidí je připravena vzít na svá bedra břemeno morálního vedení své vlastní skupiny... To je to, co dělají černí muslimové. Černí muslimové ve Spojených státech se prezentují co nejradikálnějším způsobem. Většina amerických černochů nemá o islám vůbec žádný zájem, jsou křesťané, často velmi hluboce věřící, a volí pouze křesťanské politiky. Jejich nejradikálnější předvojová skupina však přijala islám, a to proto, že podle svého vlastního pohledu na věc jej považují za méně bílý, méně západní, což více odpovídá jejich vlastnímu vnímání sebe samých, své síle a své odhodlanosti.

Podobný jev lze pozorovat u takzvaných bílých extremistů, z nichž mnozí zastávají pohanské a jiné názory, protože v zásadě chtějí mít názor, který je z jejich pohledu naprosto zásadní a týká se pouze jich samotných a nikoho jiného. Ale to je v pořádku, protože tyto názory pouze posilují sílu předvoje. Proto lidé přijímají radikální metafyzické názory, o kterých by se mnozí v této místnosti mohli dohadovat. Ale o to nejde. Jsou palivem. Jsou potravou. Jsou prvkem, který udržuje lidi pevné, protože je obtížné udržet elitistickou identitární politiku uprostřed slábnoucího povýšenectví liberální společnosti. Není to jednoduché, není to snadné, a proto je třeba čerpat z určitých sil, které jsou teoretické, metafyzické a emocionální stejně jako cokoli jiného, protože vazba člověka na vlastní skupinu má emocionální náboj, stejně

jako má emocionální náboj vazba člověka na pluk, pokud je vojákem.

Tento emocionální náboj je nesmírně důležitý. Teorie se týkají horní části vědomí a horní části mysli. Mají také za úkol udržovat lidi citlivé, chytré a ostražité, protože pokud nastane taková krize, že naši lidé budou mít pocit, že nemohou přežít, neobrátí se na nás, ale na lidi, jako jsme my. Vždy tomu tak bylo a vždy tomu tak bude.

Krize v našich srdcích a myslích spočívá v závislosti našich lidí na liberálních odpovědích, zatímco oni zůstávají v zónách ekonomického pohodlí. To je ten problém. Samozřejmě existují různí lidé, kteří se vůbec nenacházejí v ekonomicky komfortní zóně, ale problém je, že mnozí z nich jsou tak degradováni důsledky života a každodenní existence, že se nezajímají o obecnější, teoretické a sociologické změny. Zajímá je tento obědový lístek, zítřejší jídlo, to je vše, co se týká národní zdravotní služby. Zajímá je to, co je v daném okamžiku zásadní.

Lidé, které vždy chcete mít ve společnosti, jsou ti, kteří mají co ztratit, a ti, kteří mají pocit, že o to přicházejí. Tato obrovská střední vrstva, která se v podstatě rozprostírá od středu střední třídy až po střed dělnické třídy, je srdcem společnosti. Jsou to lidé, kteří mají dostatek zájmů a bojí se o ně přijít, a v tuto chvíli se drží liberalismu, protože mají pocit, že situace není tak beznadějně a strašně špatná, aby museli volat na pomoc elity, předvoj nebo formy identitární politiky, aby je zachránily. Naším úkolem je neustále šířit poselství, že se musí obrátit na své radikálnější zastánce, aby byli zachráněni. Vše, co v tuto chvíli můžeme skutečně udělat, je pokračovat v šíření tohoto poselství. Organizace přicházejí a odcházejí, ale

myšlenky zůstávají, pokud ne věčné, tak alespoň polověčné, a vše, co musíme dělat, je pokračovat v šíření poselství o naší vlastní víře v sebe sama, o naší vlastní formě identity, o našem jedinečném postavení v historii, o našich jedinečných kulturních úspěších, o překážkách, které brání našemu pokroku a které jsou v nás samých. Ačkoli jednotlivci mohou být poškozeni jinými skupinami, skutečnou příčinou škody, kterou si způsobujeme, jsme my sami, naše vlastní nevolnost, naše vlastní umírněnost, naše vlastní láska k rozumnému uvažování, naše vlastní láska k vnímání pohledu druhého člověka.

Všechna ta politická korektnost je v jistém smyslu výsledkem protestantské/liberální apologetiky, že chceme slyšet názor druhého, že nechceme být hrubí, že nechceme být nespravedliví, že nechceme být urážliví. A tyto věci se staly velkým motorem, velkým destruktivním virem, který může být nyní použit proti nám do takové míry, že se lidé bojí. Lidé se bojí otevřít ústa. Lze říci cokoli. Všechno se může říkat. Ale lze to říkat pouze na abstraktní a intelektuální úrovni, protože pokud řeknete něco na hrubší, primitivnější nebo méně individualizované úrovni, budete okamžitě zatčeni na základě všech zákonů, které byly přijaty. Pokud věci vyjádříte na dostatečně vysoké úrovni, pokud je vyjádříte v podstatě na úrovni univerzitního semináře pravice, nikdo se vás nedotkne. Nikdo se vás na Zemi nemůže dotknout, bez ohledu na všechny přijaté zákony. Jedinou výjimkou by byly některé revizionistické zákony v Evropě týkající se konkrétních výroků, které se vztahují pouze na určité evropské národní státy, a ne na jiné. Ale obecně řečeno, nikdo se vás nemůže dotknout. To však znamená, že mluvíte na abstraktní úrovni, která vás jen dále odcizuje od mas, což je záměrné, aby se dosáhlo tohoto účinku.

Ale také si pamatujte, že všichni vědí, co říkáte. Všichni vědí, co se říká, protože věci jsou vstřebávány na různých úrovních a lidé je absorbují smyslově, intelektuálně, emocionálně, psychologicky, rukama, srdcem, očima, pěstí. Vnímají to a slyší to na různých úrovních a všichni rozumějí tomu, co se říká, i když je to implicitní.

Naše skupina je implicitní. Angličané jsou zčásti plachí a zdrženliví a dokonce i mírně společensky neohrabaní. Proto je divadlo v naší historii tak důležité, protože poskytuje alternativní prostor, kde můžeme být jiní, být exuberantní, vášniví, bombastičtí a mužní, což jsou věci, které zdánlivě nejsou součástí národního charakteru. Ale všichni rozumí tomu, co se říká. Všichni rozumí tomu, co se děje v této společnosti. Všichni chápou transformaci, která se odehrává, a všichni, nebo téměř všichni, chápou volby, které možná budou muset být učiněny v budoucnosti.

Je zcela jasné, že v současné době lidé nebudou volit předvojovou stranu, a žádná taková neexistuje. To ale neznamená, že předvojová strana by neměla existovat. Můj názor je, že předvojová strana by měla existovat a bude muset být znovu vybudována pro okamžik, kdy k tomu dojde, ale pointa je ve skutečnosti v tom, že takový předvoj existuje.

Menachem Begin jednou řekl, že stačí 200 mužů. K tomu, aby se sionismus v Palestině etabloval, stačilo 200 mužů, kteří byli připraveni nezištně jednat v národním a etnickém zájmu a v náboženském zájmu, i když jeho hnutí nebylo výslovně náboženské. Nepotřebujete mnoho lidí. Když dojde na politiku masové a individuální identity, nepotřebujete obrovskou armádu lidí. Potřebujete ty, kteří mají odvahu a vůli promluvit v určitém okamžiku, a ty, kteří udržují duchovní kontinuitu této

tradice v průběhu času. Protože všichni si všímají toho, co říkáme, i když to není sdělováno masám. Všichni si všímají, k čemu politika identity vede.

Na BBC se pravidelně vysílá pořad o nějaké obscénní formě krajní pravice. Je tam vždycky. Musí tam být! Je to nutkavá potřeba. Proč tam musí být? Protože liberálové se potřebují poškrábat. Potřebují najít svou opačnou polovinu, potřebují najít svou druhou stranu, svůj stín, svou temnotu. Potřebují se dívat do propasti temnoty. To je to, co potřebují! Jejich láska k této zlověstné druhé straně, kterou na sebe projektují.

Ve freudovské psychoanalýze existuje pojem projekce. Nechme stranou, zda se jedná o pravdivou teorii, ale je zajímavé, že lidé, kteří na sobě něco nemají rádi, projektují svou vlastní ošklivost, strach a zápal na ostatní, a to je v jistém smyslu to, co liberálové dělají s lidmi, kteří mají, řekněme, nacionalistické názory v západních společnostech. Jsou vlastně produktem jakési sekulární démonizace, že? Protože elita, která mluví za svou vlastní skupinu, je prakticky považována za sekulární ekvivalent satanismu, rozhodně mnoha formami populárních médií. To není nepravdivé ani nijak zvlášť zaujaté tvrzení. Myslím, že je to prostě fakt. Určitě na úrovni propagandy je to fakt. Na úrovni akademické reportáže tomu tak není a je zaujatý realističtější pohled. Ale na úrovni bulvárních médií a obecně médií je démonizace velmi silná a démonizace funguje, což je důvod, proč lidé nebudou ve velkém počtu volit strany mimořádné rozumnosti. Všechny populistické strany se v této době předhánějí v tom, aby byly co nejumírněnější a co nejvíce se přizpůsobily. Vzdaly se téměř 70 % svých radikálních názorů, které se projevují v těchto

konkrétních názorech, a přesto je většina lidí nebude volit, a to proto, že démonizace spolu s apatií a záměrem liberalismu fungovaly.

Ale démonizace má svůj vrchol. Démonizace se stupňuje a stupňuje, až se tak vzdálí realitě, že ji lidé odmítají jako něco bezvýznamného, a pak se může stát formou mužnosti, formou moci a formou významu.

V Severním Irsku je v současné době katolická skupina hrdá na to, že volí Sinn Féin. Téměř všichni. Umírněná nacionalistická strana – nacionalistická v kontextu této společnosti, nezapomeňte – nyní umírá. SDLP je stará strana odborových aktivistů, která umírá.

Musíme si uvědomit, že v politice je vše otevřené, že se může stát cokoli, že budoucnost je v našich rukou, pokud o to stojíme, a že smyslem elitistického pohledu, který zastávám, je to, že pro náš způsob uvažování a pohled na věci je vždy nezbytné, abychom neupadali do beznaděje. Žádám vás, abyste neupadali do beznaděje. Žádám vás, abyste se dívali do budoucnosti, do přítomnosti i do minulosti. Žádám vás, abyste zůstali věrní předvojovým a elitistickým názorům. Žádám vás, abyste zůstali věrní názorům, které jsou v současné době neoblíbené, protože se v určitém okamžiku stanou názory většiny, pokud se společnost někdy rozpadne a obrátí se naším směrem. Jediné, co lze udělat, je udržovat myšlenky. Jeden člověk sám v místnosti s počítačem, kdysi s psacím strojem, může změnit svět. Několik lidí samotných v místnosti, pokud se drží myšlenky, jejíž čas nadešel, může stále změnit svět.

Je nás více než kdykoli předtím. Naši lidé jsou pravděpodobně neuvěřitelně otupělí, ale více z nich je schopno

být lépe vzděláno než kdykoli předtím. Jsme silnější a zdatnější než kdykoli předtím.

V búrské válce, když byly otevřeny slumy v Anglii, byly dvě třetiny těch, kteří se přihlásili, otřesené a sužované křivicí a nemocemi a nemohly bojovat a nechtěly bojovat, protože fyzicky nebyly schopné bojovat. Churchill jednou řekl: „K čemu je dobré mít impérium, když si nedokážete spláchnout vlastní záchod?“ Jedno z jeho vzácných radikálních sociálních prohlášení, a je v tom určitá míra pravdy.

Chtěl bych tedy požádat lidi v této místnosti, aby pochopili, že jsou součástí tradice nevzdávání se, tradice maximálního využití zdrojů, tradice, která říká „nikdy se nevzdávej“, tradice, která je ztělesněním vojenského života, ale v jiné oblasti, teoreticky, politicky a fakticky. Nikdo vám nemůže vzít vaši identitu. Člověk existuje za nějakým účelem. Liberálové věří, že život nemá žádný účel, ale život má účel, a tím účelem je jít vpřed a čelit tomu, co je před námi. To, co je před námi, je kulturní odcizení, pokud nejsme připraveni s tím něco udělat. Co s tím můžeme udělat, bude záviset na okolnostech, ale co můžeme udělat, je zůstat věrní svému vlastnímu pocitu identity, svému vlastnímu pocitu stávání se, svému vlastnímu pocitu toho, čím můžeme být v budoucnosti.

Většina lidí má opravdu strach. Bojí se otevřít ústa, pokud jde o jakoukoli z těchto otázek. Nesmíme se bát. Musíme pochopit, že tento strach musíme překonat v sobě, stejně jako ho překonají ostatní.

Pouze až přijde ten správný čas, budeme vyhledáváni, pokud zůstaneme věrní své vizi o sobě samých. Víme, kdo jsme, ještě nevíme, kam směřujeme, ale vždy budeme existovat

a musíme vždy maximalizovat maximální potenciál naší existence.

Na straně této místnosti je kniha s názvem March of the Titans, která svým způsobem doufá, že nastíní vše, čeho jsme dosáhli. Naše část lidstva dosáhla enormního množství úspěchů díky elitním jedincům, kteří přenášejí úspěchy své vlastní skupiny v architektuře, právu, umění, scholastice, morálce, ekonomice, vojenských záležitostech, technologii a jinde, ale také v politickém vedení, vojenské odvaze, předvoji a elitismu, na většinu.

Současná politická třída nás zradila, ale to neznamená, že politické třídy lze zrušit. Znamená to pouze, že je třeba je nahradit lidmi, kteří jsou lepší, silnější, odhodlanější a více v souladu s vnitřními impulsy a smyslem pro důstojnost své vlastní skupiny.

Žádám vás, abyste zatleskali Británii, Evropě, indoevropské civilizaci, našemu národu a neuhasitelnému ohni, který nikdy nemůže být uhašen, protože neví, co to znamená být uhašen.

Proč nejsem liberál

Otázka: Tak, Jonathane, proč nejste liberál?

Myslím si, že v zásadě proto, že liberalismus není trojrozměrný pohled na život. Nemyslím si, že je vůbec hluboký nebo upřímný.

Skutečný důvod je vlastně docela osobní, protože moje matka zemřela, když mi bylo 16, a před smrtí byla duševně nemocná, a mě zasáhlo, jak lidé o tom mluvili a jak se vypořádávali s čímkoli hlubokým nebo tragickým nebo skutečným nebo s čímkoli, co proráží povrchní masku, kterou lidé v naší společnosti nosí, bylo tak triviální a materialistické a hloupé, že jsem s tím nemohl souhlasit.

A tak mé první názory, i ty liberálního rázu, byly reakcí na tendenční tvrzení, která liberalismus zahrnuje: všechno je materiální; všichni lidé jsou si rovni; všechny životy jsou stejně důležité; tragédie je z velké části fiktivní; „usmívej se a snášej to“. Vzpomínáte si na panglossovský přístup, který najdete ve Voltairově Candide? Všechno je vždycky k lepšímu a tento naprosto triviální a v jistém smyslu bezbožný přístup k životu mě prostě znechucoval a děsil. Myslel jsem si, že musí existovat něco lepšího než tohle.

O: Mnoho lidí, kteří nejsou liberálové, se stávají komunisty, marxisty. Vy jste se k těmto ideologiím necítil přitahován?

Ne, protože jsem vždy věřil v lidskou nerovnost. Věřím, že lidská nerovnost je základem života, ale také základem morálky, protože věřím, že nerovnost je morální silou. Skutečné rozdělení mezi levicí a pravicí nespočívá v tom, zda lidé podporují socializované zdravotnictví nebo dokonce mnohem

tvrdší opatření, chcete-li, nebo rozdělující opatření, jako je etnická příslušnost, potraty nebo cokoli jiného. Skutečné rozdělení, z filozofického hlediska, je mezi těmi, kteří věří, že rovnost, vynucená či nikoli, je morálním dobrem (obecně levice), a těmi, kteří věří – a často se bojí to říci – že nerovnost je morálním dobrem, což je to, čemu filozofická pravice skutečně věří.

I ti nejumírněnější představitelé středopravice, jako je John Major, hovoří o svobodě a příležitostech. Pokud máte příležitosti, budete mít nerovnost i v marxistickém systému. Takže i když se bojí vyslovit toto slovo začínající na „N“, všechna pravicová hnutí, od těch nejumírněnějších po ty nejradikálnější, napříč celým spektrem, věří, že nerovnost je nevyhnutelná, je faktem, je třeba ji prožít, je třeba se s ní vypořádat a ve skutečnosti je to tak, jak by to mělo být.

Myšlenka, že lze společnost změnit radikálními posuny nebo změnami tak, aby vznikla větší rovnost, je pro mě zcela nepřijatelná. Vzpomínám si, že Trockij kdysi řekl, než se znovu spojil s Leninem těsně před bolševickým převratem – čímž ve skutečnosti byl –, že jakmile bude zaveden socialismus, jakmile nastane rovnost pro všechny na úrovni materiálního zabezpečení a nad rámec toho (vzdělání, zdraví a další záležitosti), bude na každém rohu ulice stát Goethe; řekl, že na každém rohu ulice bude stát Kant; na každém rohu bude Strindberg. Všimněte si, že všichni tito kulturní hrdinové jsou spíše nežidovského, bílého původu. Na každém rohu ulice bude jeden z nich.

To je naprostý nesmysl. Takoví géniové jdou proti proudu, za svého života jsou většinou mnoha lidmi nenáviděni, ale po smrti jsou uctíváni. Pro ostatní je mimořádně obtížné se s těmito

lidmi vyrovnat, když ještě žijí. Jsou to hříčkami přírody, jakési „speciální potřeby“ opačného druhu. Myšlenka, že takový výsledek může být předem naprogramován sociálně vynuceným inženýrstvím, které potlačuje rozdíly mezi lidmi, místo aby se je snažilo vyzdvihovat, je zcela protichůdná.

Takže morální ideje, které stojí za marxismem a socialismem, levicovým demokratickým socialismem, levicovým liberalismem a tak dále, jak se dostáváte od ultralevice k centru, mě nikdy nezajímaly.

Anarchismus nebo individualistické myšlenky, tak nějak v nietzscheánském smyslu, by mě zajímaly o něco víc, ale myšlenka morální dobroty rovnosti mě nikdy vůbec nezajímala.

Marxismus a jeho odnože tedy pro mě nikdy nebudou, i když je jedna oblast, ve které je respektuji, a tou je jejich oddanost teorii, jejich oddanost nikoli debatám, ale myšlenkám, a jejich víra, že svět lze změnit, a jejich vážnost záměru, protože všichni konzervativci na světě, hlupáci a blázni nikdy nevěřili, že tito lidé to myslí vážně, nikdy nevěřili, že to myslí smrtelně vážně ve své bezhumornosti, ve svých tirádách, ve své dialektice, v tom, co chtěli prosadit. Mysleli to naprosto vážně a ten „reakcionářský“ názor, že se jim dá vysmívat a pohrdat jimi, což byla do značné míry reakce například na 60. léta, se v určitých ohledech ukázal jako zcela mylný. Kulturní hodnoty jsou totiž takové, že tito lidé převzali moc a lidé, kteří se nazývají konzervativci, jsou zcela ztraceni a ani nevědí, co se stalo.

O: Sám jste byl nějakou dobu konzervativec, nebo alespoň jste byl členem Konzervativní strany. Povězte nám o té době.

V Británii existuje dvoustranný systém. Podle mého názoru se jedná o jednu stranu se dvěma křídly a opěrným bodem, přičemž obě křídla (buržoazní proletářské, středolevé, středopravé, červené a modré) se kolem něj střídají. Nicméně z pohledu jižní Anglie je buržoazní stranou u moci, mechanismem vlády a částečně totalitní mocí v některých částech jihovýchodu Konzervativní strana, takže jsem se k ní přidal a přitahovaly mě věci jako Monday Club na jejím pravém křídle.

Jedna věc, kterou jsem si však o tomto typu konzervatismu všiml, je, jak kdysi řekl Revilo P. Oliver: „Konzervatismus nestačí.“ A problém s ním je mnohostranný. Zejména v britské tradici je velmi filištínský, velmi antiintelektuální, ateoretický a pragmatický. Je také dost ustrašený. Obává se o doktrínu respektability. Konzervativci jsou posedlí tím, aby byli respektovaní, posedlí tím, aby byli považováni za milé. Pokud jde o mě, je to bezvýznamné. Mají strach z nesouhlasu svých buržoazních vrstevníků, což je pro ně téměř traumatizující.

Středolevice vždy využívala myšlenky krajní levice, i když její politiku odmítala. Můžete odmítat leninismus a myšlenky naprosté bezohlednosti a že účel světí prostředky, a přesto zároveň věřit v radikální socialistické postuláty, zatímco umírněná pravice se, kromě libertarianismu, bojí využívat myšlenky radikální pravice. Myslím si, že to je její velká slabost, že nepřijímá ani myšlenky, které by umožnily bojovat, a proto byla zcela přelstěna a prakticky kulturně zničena.

Co dnes zbývá z intelektuálního konzervatismu? Je téměř u konce. Michael Oakeshott a lidé jako on jsou již dávnou vzpomínkou; profesor Maurice Cowling zemřel; Scruton alespoň v médiích částečně utichl ve srovnání s dobou, kdy

jsem byl mladší. Víte, pokud byste se dnes jako radikální konzervativec postavili této společnosti – pokud je to vůbec možné –, museli byste použít radikálně pravicové myšlenky, a ty oni nechtějí. Nechtějí se jich dotknout a mají z nich hluboký strach. I kdyby je vyjádřili formou Guillauma Fayeho, Alaina de Benoista nebo kohokoli jiného. I to je příliš.

Nezbytným důsledkem bude, že sféra idejí, kterou nyní opustili, se zmateným způsobem zhroutila do obecného liberálního bahna a radikálnější síly budou muset zastupovat názory, které byste od nich v minulosti očekávali. Ale možná bylo vždy mylné věřit, že je budou hájit.

O: Proč se nebránili? Proč měli problém přijmout myšlenky radikální pravice a využít je?

Příliš konformní, příliš buržoazní, příliš ustrašení, příliš neintelektuální, příliš snobští, příliš materiálně zajištění. Všechny tyto varianty. Samozřejmě se liší u každého jednotlivce v rámci tohoto spektra. Někdo jiný to vždycky udělá. Zvrátit mnoho procesů úpadku bude vyžadovat tvrdost a určitou míru možné ošklivosti. Taková politika bude nevyhnutelně zahrnovat pracující třídu a velkou část populace, se kterou by se raději nespojovali a politizovali. Smyslem velké části jejich politiky je v jistém smyslu udržet tuto skupinu do jisté míry mimo politický proces. Proto řešení úpadku za jejich vlády vyžaduje tak radikální změnu myšlení, že na to v jistém smyslu nejsou připraveni.

O: Není také pravda, že kulturní kontrolní orgány, které jsou na levici, mají prostředky k tomu, aby je démonizovaly natolik, že se bojí izolace?

Ano, to také, ale myšlenka respektovanosti je nedílnou součástí vyhýbání se démonizaci. Myslím, že jsem jednou v přednášce řekl, že když jsem se narodil, byl lídrem konzervativců Douglas-Home. Nedokážete si představit, že by byl členem, byť čestným, organizace United Against Fascism (Spojeni proti fašismu). Cameron je údajně členem této organizace. Nemám tušení, zda tomu tak je, nebo zda se jedná pouze o silný mediální výron. Nicméně samotná myšlenka, že by mohl být považován za člena této skupiny ve srovnání s konzervativními vůdci minulosti, i když jen ze sociálních důvodů, je naprosto absurdní. A to vám ukazuje, že jsou rozpolceni strachem z věcí, které by před 50 lety považovali za normální a přirozené.

O: Setkal jste se během svého působení s nějakými konzervativními členy, konzervativními vůdci nebo poslanci, kteří na vás udělali dojem?

Ano, někteří z té staré britské generace, částečně proto, že politika je generační záležitost, a před válkou existovala generace lidí, kteří byli aktivní až do 60. let; někteří zemřeli až koncem 70. let; někteří byli aktivní dokonce až do počátku 80. let, ale tehdy už byli velmi staří. Někteří lidé, jako Julian Amery a další, mě nikdy neznali, i když jsem se jako teenager účastnil schůzek, na kterých mluvil, a on byl už velmi starý muž. Ronald Bell. Tito lidé. Amery je zajímavý muž, příbuzný Louise Ameryho, který napsal šestisvazkovou biografii Josepha Chamberlaina. Byli si docela blízcí s Enochem Powellem. John Amery byl samozřejmě na konci války pověšen za zradu a byl členem jeho rodiny. Jednou pozval Giorgia Almiranteho, když byl Almirante vůdcem italského sociálního hnutí, na konferenci konzervativní strany. To vyvolalo trochu rozruch. Takže ten

prvek tam byl, ale byl to umírající prvek. Byl v podstatě antikomunistický a zuřila studená válka, takže je to pochopitelné. Ale oni nechtěli myslet nad rámec běžných věcí.

Opět zde chybí radikální myšlení, přetrvává nepřiměřená snaha o seriózност a touha být považován za toho, kdo stojí na správné straně, názor, že pokud zvítězí kapitalismus, vše bude v pořádku, a názor, že pokud byl poražen sovětský komunismus, vše bude v pořádku. Je pochopitelné, proč si to mnozí myslí, ale jak se ukázalo, šlo o velmi, velmi povrchní názory a svět, ve který skutečně věřili, zmizel, protože nebyli připraveni uvažovat radikálněji o světě, ve kterém žili, a o skutečnosti, že se kolem nich měnil, i když byli ještě ve středním věku až raném stáří a mohli být mentálně stále mladí.

Smrt konzervatismu je tedy intelektuální a morální smrtí, ať už jde o středopravici zde, křesťanskou demokracii v Evropě nebo jakoukoli intelektuální složku Republikánské strany ve Spojených státech. Vše je součástí jednoho celku. Středopravice je zbavena hodnot a bezcenná. Kdyby bylo možné s Cameronem upřímně diskutovat, co vlastně zastává kromě toho, že se točí v kruhu, je jako Tony Blair a řídí úpadek o něco účinněji než Brown?

O: Jaký je váš názor na UKIP?

Z politického hlediska je to docela důležitá. Ideologicky UKIP pohrdám, ale politicky je docela důležitá, protože rozbila blok střední třídy. Pro mnoho konzervativních lidí, zejména ze střední třídy z jižní Anglie, je hlasování pro UKIP radikálním gestem, a ačkoli by se nad tím mnozí zastánci tvrdé linie pohrdavě usmáli, pro ně je to pravda. Odklon od modré k fialové a žluté není bezvýznamný.

UKIP je podle mého názoru rozdělena na dvě části. Polovina z nich jsou pravicoví liberálové, kteří jsou libertariáni, fanatičtí zastánci trhu a Spojených států, kteří by rádi opustili Evropskou unii a připojili se k Severoatlantické alianci, a tím by vlastně jen vyměnili jednu federaci za druhou. Polovina z nich sympatizuje s krajní pravicí, často spíše buržoazním způsobem, ale přesto. Myslím si tedy, že je to půl na půl a vy byste měli vzít tu polovinu, která tu je. Pokud se vám podaří je odtrhnout, získáte více populistických krajně pravicových europoslanců, získáte mnohem větší vliv a posunete se dále do pravého křídla, kde byli konzervativci. Také spojíte hlasy střední třídy s hlasy dělnické třídy. Jsou tedy součástí syntézy.

O: Jak se to dělá? Je to vůbec možné?

Střední třída potřebuje vidět lidi, kteří jsou jim podobní, a podle mého názoru nebude volit hnutí dělnické třídy. Nejde ani tak o to, že by chtěli vidět měkké, reflexivní nebo milé lidi, ale chtějí vidět lidi, se kterými se mohou ztotožnit. Můj názor je, že pokud nejsou vnímáni jako šílení, není tak důležité, jak radikální jsou.

O: Evropské země mají tradici krajní pravice, respektovanou tradici krajní pravice, ale Británie ji nemá. Proč je tomu podle vás tak?

Myslím, že taková tradice existuje, ale prakticky se ztratila a nebylo nic, co by ji mohlo pokračovat. Ve Francii máte celou řadu intelektuálů ve velmi radikálním prostředí. Nezapomeňte, že tito lidé buď během války kolaborovali s Vichy, nebo ne, byli to spíše čistí nacionalisté jako Maurras, který zůstal ve svém domě a ani odboj ho na konci války nemohl popravit gilotinou, protože nenáviděl Němce a nekolaboroval. Ale většina z nich

kolaborovala a Robert Brasillach byl za kolaboraci popraven gilotinou, Drieu La Rochelle spáchal za kolaboraci sebevraždu a tak dále.

Intelektuální tradice ve Francii však přežila částečně díky větší míře intelektuálního radikalismu. Máte kulturu, která učí filozofii od 6 let, zatímco většina Britů by měla potíže vám vysvětlit, co filozofie vlastně je. Do jisté míry se tedy jedná o odlišný druh kulturnosti. Máte také extrémní levičáky, kteří se stávají extrémními pravičáky, což je v Británii velmi vzácné.

Vůbec nejde o antiintelektuální nebo filištínskou kulturu. Jen má odlišný přístup k intelektualitě. Už dávno ji privatizovala. Intelektuálové tam dělají, co dělají, ve své malé zóně, a pokud nezpůsobují potíže, můžete mít téměř neomezenou svobodu projevu.

Všechny tyto zákony, které byly přijaty, aby zabránily svobodě projevu: pokud věci vyjádříte abstraktně, nikdo se vás nemůže dotknout. Ale masy ani nevědí, o čem mluvíte, a tak mluvíte jen s malými skupinkami lidí. Ale to je definice britské intelektuality.

Pokud se podíváte na britskou/anglickou tradici krajní pravice, najdete tam řadu Američanů z počátku 20. století, kteří přišli s novou anglickou citlivostí: Wyndham Lewis, narozený v Kanadě; Ezra Pound; T. S. Eliot. Jsou to převážně literární osobnosti, ale je tu i Raven Thomson, který je jakýmsi fašistickým teoretikem kolem Mosleyho; je tu sám Mosley, který je poměrně významným teoretikem; jsou tu lidé jako Bill Hopkins po válce, který je sice málo známý, ale existuje a je známý v intelektuálních kruzích; je tu pravicové křídlo fenoménu Angry Young Men, což je médiem vytvořená věc a

je převážně syntetická. Ale v některých ohledech tato tradice tak nějak vymírá. Máte Henryho Williamsona na obou stranách války. Ale po něm je mezera, protože neexistuje žádné skutečně soudržné hnutí. Objevili se revizionističtí historici jako David Irving. To je pravda. David Irving byl zpočátku považován za levicového, samozřejmě, když Kimber vydal knihu The Destruction of Dresden, protože tradičně pouze levicoví lidé odsuzovali činnosti Spojenců ve válce, a to byl vlastně docela chytrý tah ze strany Irvinga. Teprve později se lidé dozvěděli o „plném rozsahu zděšení“, jak se tvrdí.

Ale ano, existuje tu mezera. Ale kolik je vlastně velkých intelektuálních konzervativců? Oakeshott, Cowling, Scruton, pár lidí s průměrným myšlením, pár literátů, jako například deníkář Alan Clark. Většina vojenských historiků je samozřejmě konzervativní, protože jsou psychologicky mírně autoritářští a mají rádi armádu. Dokonce i umírněná osobnost jako Max Hastings, který se samozřejmě intenzivně zabýval Irvingovými výzkumy, i když to není příliš známé. Ale je jich dostatek. Je pravda, že jich není mnoho. Naplnili by asi jednu polici knih, ale není jich mnoho.

Ale existuje zde intelektuální tradice. Kdyby existovala živá diskuse tohoto druhu na okraji Konzervativní strany, bylo by jich pravděpodobně více. Ale mnozí z nich se skrývali, popírali své skutečné názory nebo přešli od komunismu ke klubové reakci, jako Kingsley Amis, který začínal jako levičák a skončil jako trochu nudný klubový typ, s whisky v ruce, který na konci jen tak žvanil jako Daily Mail.

Ale intelektuálně si nemyslím, že je to tak důležité. Je to změna myšlení. Vzpomínám si, že John Braine, slavný autor z 50. let, napsal brožuru s názvem „Od komunistické strany k

Monday Clubu“. A Monday Club ji prodával. Byla to jedna z brožur, které jsem si od nich koupil, když jsem se k nim jako velmi mladý muž připojil. „Od komunistické strany k Monday Clubu.“ Víte, je to něco jako... Je to něco, ale nestačí to. Je to téměř symptomatické pro skutečnost, že Braine to dokázal, bezpeněžný spisovatel ze severu Anglie.

Ne, to nestačí. Přisuzuji to strachu a postižené paralýze konzervatismu. Konzervativci jsou na jedné úrovni velmi slušní lidé, ale bojí se, strašně se bojí, a nejsou si úplně jisti čeho, ale vědí, že se bojí natolik, že nechtějí být nerespektovaní.

O: Takže další otázka samozřejmě zní: proč se sám nebojíte?

Nevím. Museli byste udělat genetické testy. Ale pravděpodobně proto, že jsem příliš extrémní, protože mám radikální názory. Mám v sobě velmi konzervativní stránku, ale pravděpodobně jsem bohém. Je ve mně umělecký prvek. Nezáleží mi na buržoazní úctyhodnosti. Nevadí mi to. Odtud často pocházejí vůdci extrémní pravice. Ve skutečnosti pocházejí stejně tak z umění jako z akademické sféry nebo z intelektuálů, a umění je psychologicky velmi radikální součástí společnosti, a proto vám tolik nezáleží na tom, abyste byli považováni za tak trochu démona.

O: A jak můžeme pěstovat více takových lidí? Jak můžeme obnovit radikální pravici?

Tím, že to bude vzrušující, tím, že to bude opoziční síla v rámci kultury, tím, že se řekne, že už to není levice, že levice zemřela. Víte, postava History Mana, kterou v 70. letech karikoval Bradbury a další, byla založena na konkrétním židovském liberálním levicovém akademikovi jménem Laurie

Taylor. To je teď mrtvé. Celá ta kultura. Pochody s pěstí vztyčenou na Essexské univerzitě. Všechny tyhle věci. To je teď všechno pryč a jakákoli energie opozice bude pocházet z druhé strany.

A je to pravda. Vzpomínám si, že v Maidenheadu uprostřed Berkshire byl bar, který už dnes neexistuje, ale kdysi se jmenoval Soviet Bar a dalo se tam zajít na Dzeržinského, zakladatele sovětské tajné policie Čeky. Dejte si Dzeržinského! Nikde jinde byste nenašli bar, kde byste si mohli dát Himmlera! A to proto, že Sovětský svaz... Znáte ty plakáty v metru? Davy... brýle s červeným praporem v pozadí a tak dále. Celá tato sovětská ikonografie mohla být znovu použita na kapitalistickém trhu.

Situacionismus je teorie, která je nyní stará 40 let a podle ní lze vše znovu použít, recyklovat, vše je absorbováno do systému 24hodinových médií. Ale jsou dvě věci, které nelze absorbovat: extrémní pravice a náboženský fundamentalismus, jak se tomu říká, nelze absorbovat. Tyto dvě věci nelze absorbovat. Vše se točí kolem toho, a to je samozřejmě velmi vzrušující, někdy i z nesprávných důvodů.

Více lidí se přidá, až se z toho stane normální opoziční proud. Ale to, co změní názor, není módnost ani dostupnost, ale morálka. Pro významnou část generací narozených po druhé světové válce jsou radikální pravicové postoje instinktivně nemorální. Protože před rokem 1939 tak neuvažovali. Bylo to disidentské, ale byl to jiný politický postoj. Poté tomu tak již nebylo. Důvodem, proč lidé nechtějí být nerespektovaní, je částečně morální respektabilita. Když tuto bariéru překonáte, napojíte se na idealismus, který se promítá do zelené politiky, do antifederalismu, do politiky týkající se zvířat a do všech

těchto dalších, poněkud okrajových věcí. V jistém smyslu je to etická otázka. Pokud se vám podaří tuto bariéru prolomit, idealismus mladých a dalších lidí je vám k dispozici, ale nemyslím si, že se vám podaří získat velké množství lidí, dokud se tak nestane.

O: Liberálové, marxisté, nepřátelé radikální pravice ovládají televizi, ovládají filmy, ovládají média, ovládají vše, co stojí za to ovládat, vše, co formuje mysl mladých lidí. Jak s tím bojovat?

Internet je způsob, jak s tím bojovat, protože internet postupně pohltí všechny tyto struktury a ony se k němu budou muset připojit, aby přežily. Internet, který nelze zastavit a který je založen na americké vojenské technologii z minulosti, je tedy tím, co pohltí kontrolní metodologii, která nyní dohlíží na média. Myslím, že v 80. letech existovala popová kapela s názvem Pop Will Eat Itself, a internet je takovým médiem, které pohltí samo sebe a stane se něčím jiným. Lidé mladší 30 let sledují pouze internet, protože na internetu mohou vidět všechna stará média, takže prostě chodí na internet. A můžete mít neznámá setkání s lidmi, která mohou být na internetu viděna milionkrát, pokud máte něco, co je považováno za hodné poslechu. Nyní samozřejmě internet obsahuje naprostý odpad. Je to všechno, co lidská mysl kdy pojala. Takže na něm najdete to nejhorší i to nejlepší, co lidé dokážou, ale je to vlastně jen elektronický simulakrum lidského mozku a jeho potenciálu k dobru i ke zlu. Internet to tedy zničí a do značné míry už to udělal. Je to nekontrolovatelné, i když úřady mohou zasáhnout a podívat se, co máte na pevném disku, aniž byste o tom věděli, dokonce i když jste u počítače. Protože v tom světě neexistují žádná tajemství, víte. Zároveň ale zcela rozbil liberální

propagandu a oni to nakonec vědí a všichni se na to také dívají. Víte, proč o mně Melanie Phillips píše v The Spectator? Protože to ví. Protože The Spectator mě nikdy nezaměstná, abych pro ně psal, alespoň ne teď, ale ona to ví.

I když byla šance, že kdybych se vydal jinou cestou, kdybych začal lhát už v rané fázi, což je nutné, aby se člověk stal významným členem Konzervativní strany. Když se vás řídící výbor zeptá: „Jste pro trest smrti?“, musíte říct ne, abyste postoupil do další fáze. A pak se vás zeptají: „Jste pro další integraci do EU?“. Odpovíte: „No, víte, raději bych zachoval suverenitu.“ A staré dámy ve výboru – madam Defargesové z hrabství – přikývnou, ale vy už jen zdržujete, hrajete takovou hru, postupujete dál, vždy říkáte to, co posluchač chce slyšet, abyste se dostal do další fáze, protože pokud to neuděláte, budete vyloučen. Jaký má smysl snažit se být začleněn, když se chováte tak, že se sami vyřazujete?

O: A co etnická politika? Řekl byste, že politika je etnická*?*

Ne. Ano, vzpomínám si, že někdo z extrémní pravice jednou řekl, že si nemyslí, že jsem „rasista“. No, to je divné, že? Protože to je to nejhorší, co vám v současné liberální společnosti mohou říct. Ale můj názor je, že jsem nietzscheán a moje názory jsou filozofické. Rasa je primární identita, z níž vychází kultura a bez níž nelze udržet civilizaci, ale osobně věřím, že život je ve skutečnosti o vzestupu od toho, co je zakořeněné a fyzické.

Takže v naprosto racialistických hnutích vždy existuje socialismus, zatímco pro mě je to hierarchie, která je založena na něčem. Strom má kořeny, vyrůstá ze země, směřuje ke slunci a zdravému ovzduší, má vodu a tak dále, roste a větve se

rozrůstají, je to zdravý rostlinný organismus. Ale roste nahoru, směrem k něčemu. Koneckonců, rasa je materialismus. Ale protože celý konsensus liberální levice popírá, že je to základ pro vytvoření občanské struktury, založili společnosti na značných lžích.

Otevřeli také dveře demografické zkáze své vlastní skupiny, částečně nebo zcela, a také udělali zásadní chybu ohledně povahy civilizace, protože pokud popíráte, že život má fyzický základ, nevyhnutelně oslabíte – možná ne úplně, ale téměř do nicoty – kulturu, kterou můžete vytvořit.

Ale život má fyzický základ. Dítě, které se narodí bez končetin, je fyzickým základem života. Šílenství je fyziologické. Perverze je fyziologická. Fyzická dokonalost je fyziologická. Krása je fyziologická. Lidé mohou s tím, co mají, dokázat docela dost. Intelekt je fyziologický. Tyto věci jsou primární a mají přednost, a život je na nich založen. Duševní nemoc je fyziologická. Touha brát drogy celý den je fyziologická, alespoň částečně. Je to socializované, je to kulturně podmíněné, ale má to fyzický základ. Popírat, že existuje biologický fyzický základ samotné podstaty vašeho vlastního stavu a společnosti, znamená dostat se do nemožné situace.

Současní západní vůdci věří spolu s Obamou, že je možné vytvořit jakousi postrasovou civilizaci. Je možné vytvořit oslabenou společnost skupin, které jsou částečně rozložené – zejména na okrajích – a které vždy minimalizují a popírají sílu a sebevědomí svých vlastních kultur, pokud popíráte primární etnicitu, která leží pod nimi. Takže se všichni mohou shodnout, že se nebudou příliš lišit, aby nedocházelo ke konfliktům, ale to

není civilizace. Je to jen společnost založená na skupinách, kde lidé plují s proudem a doufají, že se vyhnou potížím.

O: Pokud budou současné trendy v Británii, Evropě a ve světě pokračovat, jak vidíte společnost za 30 až 40 let?

Kde? Jen tady v Británii, nebo obecněji?

O: Tady v Británii a pak obecněji.

No, vždycky jsem říkal, že pokud existuje konečný bod, pak to bude konec, a to je předmětem debaty. Nejsem přesvědčen, že život má konečný bod. Určitě má začátek a končí smrtí. Sociální smrt je těžší určit. Nicméně, pokud se nic neudělá pro zvrácení současného trendu, za 40 let v podstatě zanikneme. Budeme tvořit jen nepatrnou část této společnosti, co se týče etnického a rasového složení. Liberální mravy převládnou do takové míry, že velká část středních sociálních struktur, jako je rodina a podobně, se zcela zhroutí a dojde k úplné atomizaci, kdy budou jednotlivci tak nějak osamělí a opuštění.

Nemyslím si však, že by to mohlo jít ještě dál. Myslím, že liberální křivka se zastavila a vyjednává o svém ústupu. Ale jde o to: mohou se objevit jiné síly, které ji posunou ještě dál? Každý si řídí svůj vlastní úpadek. Myslím, že liberalismus právě teď začíná řídit povahu svého vlastního úpadku. Jde o to, co ho nahradí, a v hloubi duše je to v mnoha ohledech otázka odvahy.

Mnoho problémů, kterým čelíme, je ve skutečnosti etického rázu. Mají lidé odvahu něco udělat? Dokážou vystoupit ze svých vlastních životů? Britové se chovají velmi hrdinsky, když jim to nařídí jejich instituce. Je pro ně velmi obtížné začít něco sami od sebe. Je pro ně velmi obtížné vyniknout. Je pro ně velmi obtížné stát osamoceně, zejména

když se setkají se společenským, kulturním nebo ideologickým nesouhlasem. V naší skupině se zdá být velký individuální heroismus, ale zdá se, že je zde také prvek morální plachosti a extrémního konzervatismu a konformity, a lidé jsou traumatizováni liberálními myšlenkami a mají pocit, že se jim nemohou postavit. To je politická korektnost. Je to jen gramatika, která kontroluje lidi v jejich vlastní mysli. Většina lidí se z toho nemůže dostat, a dokud to nerozbijete, jiné síly se neobjeví.

Mnoho lidí by rádo volilo krajní pravici, ale bojí se to udělat. Bojí se, že budou nějakým způsobem poskvrněni, že po nich někdo půjde, že přijdou o práci, že je přestanou mít rádi lidé, které znají, a tak dále.

O: Myslíte si, že s tím, jak krajní pravice získává více hlasů a více lidí je voleno, bude schopna posunout politiku více k radikální pravici?

Ano, o tom není pochyb. Je to proces. Kulturní dynamika je forma energie. Před 2500 lety žil filozof jménem Hérakleitos, který věřil, že vše je založeno na formách ohně, jak tomu sám říkal, energii. Zoroastriánský systém, starý árijský systém, je částečně založen na tomto principu. Čím více tlačíte v jednom směru, tím více získáte. Umírněná levice vede k méně umírněné levici a ta vede k ještě méně umírněné levici a vytlačuje ji dál.

I když musíte chtít, aby to pokračovalo, a jsou lidé, kteří se chtějí držet toho, co mají, jako v karetní hře. Ale události mají v sobě něco děsivého a pravdou je, že když se prosadí velmi umírněná a poněkud chaotická populistická strana, řekněme údajně extremistická, a sklidí úspěch a získá velké množství hlasů, všechno se změní. Všechno se změní a všichni se tomu

začnou přizpůsobovat, lidé začnou měnit své postoje a otevírají se prostory i pro možnosti, které by z liberálního hlediska byly považovány za horší.

Takže ano, je to otázka energie. A bude pár liberálů, kteří nesouhlasí a věří, že možná by se umírněná krajně pravicová strana mohla přizpůsobit, aby zastupovala ubývající podíl původního obyvatelstva a možná vyjednala jejich cestu současnou multikulturní fází. Někteří začínají uvažovat v těchto souvislostech. V současné situaci jsou považováni za odpadlíky, ale tato logika samozřejmě vede k další logice.

Je to logika Sinn Fein. Kdysi to byli nemilosrdní teroristé, s nimiž se nikdo neodvážil mluvit, a jejich hlasy za ně vyjadřovali herci v rádiu. Ale po několika mezistupních fázích – trvalo to celý můj život – jsou nyní ve vládě, a přesto v jistém smyslu nedostali to, co chtěli, i když mají určitou moc.

O: A nyní je Irsko součástí Evropské unie, Lisabonská smlouva vládne nad Irskem, takže Sinn Fein se skutečně odtrhla od Británie a skončila s něčím stejně špatným. Jaký je váš názor na Evropskou unii?

No, je to staré životní přísloví, že lidé často dostanou opak toho, co chtějí, a to bez ohledu na to, jak moc se snaží o opak. Ano, Evropská unie je... vážný, ale přesto papírový tygr, protože Evropská unie je podle mého názoru pokusem o velmi mírnou, oslabenou liberální německou dominanci, ale je to druh dominance, za kterou se stydí i samotní Němci. Německo je nejmocnější zemí na kontinentu a moc dominuje. Je pro ně morálně účinné být nejsilnější zemí v Evropě, ale Němci jsou morálně a mentálně tak poraženi a plní sebenenávisti a strachu,

že to nejlepší, co mohou udělat, je tato oslabená celní unie s vlastní měnou, která je ve skutečnosti opět německou markou.

Ačkoli mnoho členů UKIP a antifederalistů vnímá EU jako velký tyranský stroj útlaku, já ji považuji za slabou, nafouklou byrokracii, která by se při silném kopnutí rozpadla. Je pravda, že by se mohla proměnit v něco agresivnějšího, pokud by liberalismus v národních státech unie čelil velké výzvě. Myslím, že to je pravda, ale podle mě je EU papírovým tygrem.

Víte, německý parlament schválil zákon, že jejich vlastní vojáci nemohou bojovat v Afghánistánu. Takže jdou do severního Afghánistánu, kde nejsou žádní Talibánci, protože ti jsou na jihu. A německá válečnická tradice je jednou z elitních válečnických tradic evropské civilizace. Tito vojáci by samozřejmě byli vynikajícími vojáky, kdyby došlo na nejhorší. Ale Německo je v podstatě morálně příliš zlomené, aby svým vlastním mužům dovolilo bojovat. Myslím, že to je logika EU.

Mohli si vybrat Blaira, drzého, lživého lháře a herce jako prezidenta nové Evropy. Místo toho si vybrali dva byrokraty, kteří jsou nejnižším společným jmenovatelem všech členských zemí, o kterých nikdo nikdy neslyšel. Je to tedy zbabělost. Důvodem, proč Amerika a Sovětský svaz dominovaly poválečné Evropě, je to, že Evropa byla rozvrácena krvavými událostmi 20. století. Morálně rozvrácena. Nejde jen o fyzické ztráty, ale také o ztráty etické, strach a paniku.

Takže já euro nechci a přál bych si, abychom opustili Evropskou unii, ale v jistém smyslu je Evropská unie oslabená bestie, která má ale trochu sílu, zejména pokud zasahuje do Británie a zatýká lidi za to, co řekli, napsali a za jejich myšlenky, a odvleče je na kontinent a uvězní je. Ale i to je jen

důsledek reakce na druhou světovou válku, založené převážně na strachu.

Takže odejděme z EU, ale nebojme se toho a nebojme se ani důsledků odchodu, které jsou velmi malé. Stále bychom byli členy EFTA, stále bychom obchodovali s většinou těchto zemí, museli bychom dodržovat některé jejich zákony, abychom s nimi mohli obchodovat, ale většina z nich jsou zákony, které říkají, že byste neměli platit někomu 50 pencí za hodinu, s čímž souhlasím. Prostě si myslím, že bychom je měli přijmout. Není to jejich věc. Ale to neznamená, že se mýlí.

Takže ne, nevidím Evropskou unii tak, jak ji vidí někteří pravicoví lidé. Tvrdá Evropská unie, ta z Mosleyho představy, orel uprostřed kruhu hvězd, to je něco jiného. Existuje mnoho liberálů, kteří se tajně obávají projektu EU a věří, že je to trojský kůň a že pravice se dostane k moci v Bulharsku, Itálii a dalších zemích a vnutí svou vůli umírněnějším liberálním zemím v rámci EU.

To tak nevidím, ale je to užitečný strašák, který můžete použít proti liberálním názorům, protože liberálové se vždy bojí, vždy se obávají, vždy přemýšlejí, vždy rodí nové představy o obavách a úzkosti, jsou hluboce úzkostliví a jedním z cílů pravicové politiky je je děsit, lovit jejich mysli novými monstry, která přicházejí. Je to jako Noční můra v Elm Street, víte. Jedna, dvě, tři, čtyři, pět. Protože politika je z velké části v hlavě a lidi můžete vystrašit. Baví mě děsit liberály. Baví mě je trápit, zapichovat jim špendlíky do zadku a sledovat, jak poskakují a tak podobně. Je to nesmírně zábavné a člověk by měl hrát na jejich obavy, které jsou velmi groteskní a docela reálné...

O: Liberálové se velmi bojí islámu, militantního islámu.

Ano, já vím.

O: Mají na to právo?

Ano, ve skutečnosti ano, protože je to neliberalismus jako náboženství. Jsem samozřejmě trochu podivín, protože nechci islamizaci Evropy nebo této země, ale islám obdivuji. Jsem známý tím, že v těchto věcech mírně nesouhlasím. Měli by existovat ve své části světa mezi Marokem a Indonésií. Mají svou část světa. V podstatě mají šestinu světa. Měli by si udržet svůj blok, měli by si udržet ummu, měli by si udržet své možnosti. Je to jiný způsob bytí člověka.

Většina lidí ze Západu nedokáže pochopit metafyzický objektivismus, který je tak absolutní, a vy jste se poddali otroctví Boží lásky jako základu systému. Většina lidí ze Západu nedokáže ani začít chápat, o co jde, částečně proto, že se dostali do takové míry sekularity, že všechny náboženské myšlenky je v současné modernitě, postmodernitě, nechávají poněkud chladnými.

Islám představuje pro současný liberalismus velmi reálnou hrozbu, protože jeho stoupenci nepochopili podstatu multikulturalismu, o jehož zavedení usilují. Za prvé, mnoho lidí, kteří se hrnou na Západ, je méně liberálních než ti, kteří zde již žijí. Za druhé, mnoha z nich se nelíbí řada věcí, které na Západě vidí, a není to proto, že by nás litovali. Mají pocit, že jsme trochu slabí a beznadějní a že budeme odsunuti stranou.

Islám je velmi pravicový, pokud chcete použít tento pojem, druh světového systému. Proto se k němu po druhém vatikánském koncilu konvertovali extremističtí katolíci.

Konvertovali k němu také někteří fašisté a nacionální socialisté. Protože je totální a absolutní.

To není náš přístup. Naše civilizace je podle mého názoru založena na opačném principu otevřenosti a reflexivity a na evidencialismu, o kterém hovoří Lady Renouf, a na sokratovské tradici. Západní civilizaci vnímám především, ale ne výlučně, jako řecko-římskou, a to především v diskurzu, který používá k přemýšlení o sobě samé. Vycházíme z názoru, že existují určité absolutní hodnoty a určité pravdy, ale nejsme si zcela jisti, jaké to jsou, a chceme je ověřit prostřednictvím života, boje, důkazů a tak dále. To neznamená, že neexistují žádné pravdy. Neznamená to, že neexistují věci, které stojí mimo život. Stalo se to, že jsme se zmátli ohledně našich vlastních představ o civilizaci, a to nás přivedlo do podzimního období. Nyní nám hrozí nebezpečí ze strany jiných skupin, protože váháme a ztratili jsme přesvědčení, na nichž byl Západ tradičně založen.

Islám pro nás ve skutečnosti nepředstavuje hrozbu, protože nemůže dobýt Západ zevnitř. To je můj názor. Může dobýt Západ zvenčí, fyzicky prostřednictvím násilí, demografických změn a militantní propagandy. Ale Západ je založen na opačné civilizační etice, a proto ho nemůže dobýt. Pokud si všimnete, prakticky žádný původní obyvatel, kromě radikálních extremistů a outsiderů, o něj nemá vůbec žádný zájem. Nepřitahuje západní obyvatele. Nepřitahuje západní mysl. Dokonce i lidé, kteří se o něj zajímají z důvodů náboženského paralelismu nebo perennialismu nebo podobných diskurzů, se v hloubi duše téměř nikdy nekonvertují, a pokud ano, konvertují k sufismu, nejotevřenějšímu prvku islámu, nebo se velmi rychle vzdálí. Nemůže tedy přijít zevnitř. Může dobýt pouze zvenčí.

Ale samozřejmě, pokud jsou lidé slabí a zlomení a někdo je silnější než oni, může na ně namířit zbraň. To je pravda.

O: Zmínil jste islám od Maghrebu po Indonésii a mnoho západních, nebo takzvaných západních politiků má jakousi dvojí loajalitu k určité zemi na Blízkém východě, která se dříve nazývala Palestina.

To je pravda. Ano.

O: Jak byste hodnotil islámskou výzvu pro tuto část světa?

No, myslím si, že v této otázce z jejich pohledu, který se liší od našeho pohledu... To je právě ta pointa. Můžete pochopit postoj druhého, ale nemusíte s ním souhlasit. Liberalismus se nad těmito relativitami zamýšlel. Cítím vaši bolest tak silně, že bych chtěl být na vašem místě. No, nikdo by to ve vztahu k nám opravdu neudělal. Ale je to logický postoj. Myslím tím, že islámské odsouzení a/nebo arabský nacionalismus a postoje lidí jiné barvy pleti vůči Izraeli jsou zcela legitimní, protože je to teroristický stát, který zabral palestinskou půdu a drží ji silou.

Není to úplně náš problém, ale vždy do něj budeme vtaženi kvůli moci, kterou tato skupina má a projevuje ve Spojených státech, a kvůli tomu, že Británie je do takové míry závislá na Spojených státech. Michael Portillo v 90. letech, když byl ministrem obrany za konzervativní vládu, prakticky řekl: „Nemáme žádnou zahraniční politiku. Je nám diktována Spojenými státy.“ To znamená, že jsme neustále vtahováni do jejich přestřelek, mikro-válek a mikro-válek, které se právě chystají přerůst v velké války na Blízkém východě a dále, přičemž všechny jsou, i když v tlumeném smyslu, vedeny za účelem zajištění bezpečnosti tohoto státu.

Tento stát je však vyzbrojen jadernými zbraněmi a je odhodlán vydržet a bojovat, pokud nebude jiná možnost. Je to tedy velmi obtížný úkol a problémem je, že liberálové vše zkomplikovali. Vše smíchali dohromady. Výsledek může být příznivý, může být průměrný a zmatený, a může být také strašný pro mnoho, mnoho lidí, kteří se ještě nenarodili. A my to opravdu nevíme.

Nezapomeňte, že když Obama nastoupil do úřadu, CIA – která se v mnoha věcech mýlila, včetně zbraní hromadného ničení v zničeném Iráku, ale možná věděla, že tyto teze byly od samého začátku nesprávné – Obamovi řekla, že v příštích 25 letech dojde na Blízkém východě k jaderné válce, tedy k jaderné výměně. A ne vždy se mýlí, protože předpověděli válku mezi Gruzií a novým Ruskem pod vedením Putina a Medveděva rok předtím, než k ní došlo. Nyní se jedná pouze o zpravodajskou zprávu a tyto zprávy vydávají neustále. Rusko nedávno provedlo válečné cvičení, při kterém bylo Polsko a Česká republika zničeny. Vlády a státy tedy tyto věci dělají neustále. Ale existuje tam skutečný civilizační bod vzplanutí, tektonický bod vzplanutí mezi národy a kulturami světa, a Izrael tam je a vynucuje, vynucuje, vynucuje tento bod vzplanutí jako nálož.

Můj názor je, že Západ by se měl od Izraele odtrhnout. Mají svůj vlastní osud. Měli by dělat, co chtějí. Můj názor je v konečném důsledku opačný než názor islámských radikálů. Že by měli opustit Západ a budovat islám v ummě. Ale za to musíme zaplatit cenu, a to že opustíme Blízký východ, přestaneme se do něj vměšovat, přestaneme se snažit zmocnit se jejich ropy, přestaneme zasahovat do jejich zemí, přestaneme svrhávat skupiny v jejich zemích, které se nám nelíbí. Není to naše věc. Nyní žijeme v postimperiálním světě.

A opustíme Izrael a řekneme, že Izrael není naše starost. Lidé to budou formulovat různě a budou říkat, že nejsou opravdu proti, ale že chtějí být neutrální a tak dále, ale výsledek bude stejný. Ustoupíme a dojde k oddělení.

V hloubi duše si mnoho muslimů přeje oddělení. Chtějí svět rozdělený na bloky, protože si tak nějak uvědomují, že by mohli z demografického hlediska dobýt Západ, i když mnozí se obávají, že muslimové pod západním vlivem sekularizují. Ideologická moc Západu je velmi silná a Západ je sice velmi slabý, ale neuvěřitelně silně ozbrojený. Bush svrhl Saddámův režim za 10 dní, a to byl jeden z nejbrutálnějších režimů v třetím světě. Nikdy nezapomínejte na sílu, kterou Západ může uvolnit. Ani vůdci jako Nick Griffin nejsou liberálové. Kdyby měli moc, za určitých okolností by ji využili.

Blair jednou řekl, že jdeme do války s Irákem a dalšími zeměmi, protože pokud tak neučiníme a neochráníme západní společnosti ani v jejich současné podobě, přijdou za námi jiní, kteří nesdílejí naše hodnoty, a udělají to pro masy. Mluví o tom, co by nazval nehumanistickými formami názoru, čímž myslí určité dobře známé politické tendence, o kterých liberálové neustále přemýšlejí. Nikdy nepřestávají přemýšlet o těchto tendencích, protože jsou jejich opakem, chápete.

O: Myslíte si, že dojde k válce s Íránem? Izrael-Írán? Amerika-Írán?

To nikdo neví. Je těžké to předvídat. Existují tendence v obou směrech. Myslím, že kdyby měl dojít k opravdu ničivému prvnímu úderu, stalo by se to za Bushe. Aškenázské lobby ve Spojených státech Obamovi nikdy nedůvěřovalo, ve skutečnosti ho nechtělo, nechtělo, aby se stal prezidentem,

chtělo, aby se prezidentkou stala Hillary Clintonová. Ona byla jejich skutečnou kandidátkou. Slíbila ničivý útok na Írán, pokud by Izrael někdy zažil první úder.

Írán je stále ještě daleko od jaderné zbraně. Pokud vím, skryli svá jaderná zařízení na 56 nebo 57 místech. Mnohá z nich jsou pod školami, mnohá pod nemocnicemi, mnohá pod horami. Můj názor je, že od nynějška budou pravděpodobně schopni každý rok vyvinout štěpný materiál pro jadernou hlavici, ale Mossad údajně věří, že jej nebudou schopni zbrojně využít nejméně do roku 2015. To je časové okno 5 až 6 let.

To nikdo neví. Pokud je Izrael chce zasáhnout, budou muset doplnit palivo ve vzduchu. Nebudou riskovat, že jejich piloti budou muset vyskočit s padákem nad Blízkým východem, kde je bude pronásledovat a zabije jakákoli arabská země, nad kterou přistanou. Amerika jim bude muset doplnit palivo, což znamená, že v podstatě budeme muset útok povolit. Rusko prodalo Íránu spoustu velmi pokročilého vybavení, které mohou použít k útoku na Izraelce, pokud je napadnou ve vzduchu. Írán je v podstatě na pokraji vývoje velkého počtu raket, které mohou zasáhnout všechny americké základny v Iráku a Afghánistánu. Pokud Írán nařídí šíitům, aby povstali proti americkým silám v Iráku, nastane naprostý chaos, a šíité jsou loajální k nim, nikoli k někomu jinému.

Američané dosáhli v iráckém dobrodružství přesně opačného výsledku, než chtěli. Rozšířili šíitský kalifát z Teheránu až k hranicím Izraele, což je přesně opak toho, co chtěli. Další příklad toho, jak lidé dostanou to nejhorší, co chtějí.

Musíme se pokusit oddělit se od pomsty třetího světa, zejména proti tomuto státu na Blízkém východě, která se nás ve skutečnosti netýká a do které bychom mohli být vtaženi způsobem, který je zcela v rozporu s našimi zájmy a vůbec nám neprospívá.

O: Pokud se tedy od Izraele odtrhneme, jak se zachová velmi vlivná židovská menšina v Británii...

Zejména ve Spojených státech. No, budou šílet a začnou křičet a křičet a křičet. Budete se s tím křikem muset vyrovnat. Věřím, že přijmete následující návrh: nikdo nebude fyzicky zraněn, ale Západ má určité specifické zájmy, které jsou jeho a se kterými se musí sžít, pokud chce přežít.

Vezmu si jako příklad film Mela Gibsona. Nejsem katolík. Nejsem křesťan. Když Gibson, který je přiznaně hollywoodskou hvězdou, synem nejkontroverznějšího muže Austrálie, je kombinací papeže a Colina Jordana, jakým byl, [sic], natočí film a všichni v amerických masmédiích křičí a křičí a křičí celé měsíce. A přesto se promítá v každém multikině, distribuuje ho Disney a Icon Films, je na každém autobusovém zastávkovém kiosku, v každém WHSmith, na Amazonu, na billboardech. Nyní má tržby 500 milionů dolarů. Je to devátý nejúspěšnější film v historii světové kinematografie.

Co si o tom myslíme? Nakonec se postavil proti lobby, postavil se proti jejímu křiku, postavil se proti jejímu zneužívání a čelil jí. Je stále naživu a natočil další filmy, alespoň jeden, a pokračoval dál. V jistém smyslu musíte přijmout křik a bojovat v kulturní válce. Ale pro mnoho lidí je to velmi, velmi

obtížné, ne proto, že by se tak báli, že když na ně někdo zamává pěstí, neudělají nic. Je to morální strach.

Opět se vracíme k tomu, čím jsme začali v našich krátkých otázkách a odpovědích zde dnes večer, a to jsou etické otázky. Myslím si, že vše, co je na Západě špatné, není strukturální, není socioekonomické. Jsou to epifenomény a symptomy úpadku. Úpadek je uvnitř a je duševní. Teprve když se změní duševní procesy, mohou se všechny fyzické vnější jevy přirozeně reorganizovat. Nebude to snadné, bude to velmi obtížné, ale když se změní mentalita, změní se všechno ostatní. To, co vidíte kolem sebe, je výraz mentality, ne naopak.

Skutečnou otázkou, kterou si musíte vždy klást, je, proč jsou západní lidé tak lhostejní ke svému vlastnímu sebevědomí a proč věří v myšlenky, které by mohly vést k téměř úplnému vyhynutí jejich druhu, jejich kultury, jejich civilizace? Nikdo neví, jak to dopadne, protože to nemůže nikdo vědět. Ale proč jsou tak lhostejní k procesům, které se odehrávají? Pravdou však je, že nejsou lhostejní, protože o těchto věcech často mluví hloupým a zkresleným způsobem.

O: Někdo přirovnal přirozenou existenci Židů jako rasy k existenci pandy velké jako druhu. Panda velká je přírodovědci často označována za druh, který je již na pokraji vyhynutí v důsledku přirozených procesů a jehož další existence může být přičítána pouze vnějším zásahům. Souhlasíte s tímto názorem a pokud ano, do jaké míry?

Ano, takhle jsem to ještě neslyšel. Mnoho židovských vůdců je samozřejmě hluboce znepokojeno procesy asimilace, lidského humanismu a integrace, které je pohlcují. Podle sčítání lidu přestává každý rok v Británii 3 000 Židů být Židy ve

smyslu vlastní definice. Rabín Jonathan Sacks, který je formálním vůdcem této komunity a ve skutečnosti je konzervativcem, věří, že jsou asimilováni až do bodu poloviční destrukce, a na tom je něco pravdy.

Ale samozřejmě nemůžete desítky let prosazovat liberální humanismus, zejména z pohledu reformního judaismu, a nečekat, že se to obrátí proti vám. Mnoho lidí není předvojem. Víte, většina lidí chce jen snadný život založený na obchodu a rodině, a jakoukoli příležitost k dekonstrukci využijí. Pokud tedy prosazujete dekonstrukci skupin, bude to mít odezvu a vrátí se to k vám.

Žádná skupina se nemůže vymanit z logiky svého vlastního uvažování. Zejména v tomto světě nelze říci: „To, co chci pro ostatní, není to, co chci pro svou vlastní skupinu“, pokud šíříte univerzální poselství. Pokud jste tribalista, což je z filozofického hlediska nominalista, můžete hovořit v konkrétních pojmech založených na skupině. Ale ne, pokud chcete, aby se celý zbytek světa lišil od toho, jaký jste vy. Prostě byste se připojili k ostatním. A odžidovštění mnoha Židů je v západní Evropě v plném proudu, a to natolik, že Izrael je pro ně příliš velkou identifikací. Mnozí z nich nechtějí jít bojovat za tuto zemi, že? Chtějí zůstat tady na Západě.

O: Mám několik otázek, některé z nich se týkají Britské národní strany. Odpovíte mi na ně?

To je v pořádku, ptejte se.

O: Mnoho členů Konzervativní strany a UKIP sympatizuje s řadou politických opatření BNP, ale má potíže pochopit její hospodářskou politiku. Jistě víte, že Norman Tebbit letos na jaře označil BNP za „Labouristickou stranu s rasistickými sklony“.

Ano, ano.

O: Jaké hospodářské politiky tedy odlišují BNP od stran jako Labour a SWP, pokud vůbec nějaké existují?

Ano, myslím si, že SWP dnes již neexistuje jako soudržná síla, která by se vyznačovala takzvaným antifašismem. Ale v 70. letech byla Národní fronta démonizována konzervativními médii pro střední třídu jako socialistická strana s britskou vlajkou. Když jsem jako teenager četl The Telegraph, psali: „Zapomeňte na Rhodésii, zapomeňte na popravy a bičování, zapomeňte na imigrační politiku," o čemž instinktivně věděli, že mnoho jejich čtenářů bude sympatizovat s Národní frontou, „soustřeďte se na ekonomiku. Jsou socialisté. Zdaní vás. Věří v socializované zdravotnictví, socializované školství a tak dále. Liší se jen málo od středolevé Labouristické strany. Nechoďte tam." A to je pro mnoho buržoazních lidí trochu přesvědčivé. Samozřejmě tvoří jen část společnosti.

Myslím, že správný přístup je pohlížet na to z jiného úhlu, a to takto: lidé jsou rozděleni podle tříd, ale jde také o princip „rozděl a panuj". Mnoho lidí ze střední třídy je hluboce vlasteneckých, často poněkud zmateným populistickým způsobem, ale jsou. Na rozdíl od propagandy je jen málo lidí ze střední třídy, kteří si s radostí mnou ruce nad utrpením dělnické třídy během Thatcherové recese na počátku 80. let, protože většina lidí má instinktivní vlastenectví. Způsob, jakým se vypořádáte se všemi těmito obtížemi, je říct buržoazní třídě: „Možná je to pro vás částečně obtížné, ale existují velké skupiny obyvatelstva, na které Konzervativní strana nikdy nemyslí, nikdy je nezastupuje, ani neuvažuje o jejich zastupování a nikdy pro ně neexistovala. Jsou součástí národa a vy musíte mít socioekonomické nástroje, které to vše pokrývají.

Rozdíl mezi socialismem levice a socialitou pravice však spočívá v odlišném morálním předpokladu. Levice věří, že prosazování rovnosti prostřednictvím sociálního inženýrství – v důsledku deficitního financování a dalších opatření – je dobré, zatímco pravice věří, že je to buď náhodné, občas nutné, ale špatné, pokud to vede k nepřiměřené rovnosti. Cílem je vždy nerovnost. Proto je pravicová forma sociálního intervencionismu paternalistická, takže etika, která za ní stojí, je odlišná.“

Takže když toryové říkají, že jste jen skupina socialistů mávajících vlajkou, mýlí se, protože pravice nevěří v rovnost tak, jak v ni věří levice, a proto všechny jejich socioekonomické návrhy – že máte řízený kapitalismus v rámci jedné národnosti, že lidé, kteří jsou přímočaří, úspěšní a podnikaví, se dostanou na vrchol, ale zároveň nemohou najednou zavřít továrnu a přesunout ji do Maďarska a pak do Indonésie a snížit mzdy všech pracovníků, protože je to v jejich zájmu, protože mají odpovědnost vůči společnosti, vůči národu, ze kterého pocházejí, vůči oblasti, ve které se narodili. Existuje národní rozvoj ekonomického života, který dohlíží na můj zisk, mou firmu, můj život, což je druh čistě libertariánského přístupu.

Hluboko uvnitř, i když mnoho podnikatelů při tomhle výroku vybuchne, mnozí z nich ve skutečnosti s takovými myšlenkami tajně souhlasí, ale nikdy by je nevyslovili. Protože pokud to řeknete, jste „fašista“, že? Jste jedním z nich. Lidé, proti kterým jsme bojovali ve válce, lidé, kterým by se nemělo naslouchat a tak dále.

O: Prognózy naznačují, že islám bude pravděpodobně do poloviny tohoto století největším aktivním náboženským vyznáním ve Velké Británii. Máte nějakou zprávu pro Brity,

kteří hledají alternativu k anglikánské církvi, v níž by mohli vyjádřit své duchovní cítění?

Ano. Myslím, že nejprve je třeba o těchto věcech přemýšlet. Náboženství se z velké části zabývá smrtí a jejím přijetím. Jinými slovy, zabývá se smyslem života, který končí smrtí. Bílí lidé se tedy musí osvobodit od televize, X-Factoru, fotbalové Premier League a dalších nesmyslů. A mnozí z nich to dělají, protože všichni mají své životy, všichni zažívají tragédie, všichni čelí dilematům. Určitě se nacházíme ve filozoficky prázdné fázi, protože jsme privatizovali naše systémy víry a řekli jsme, že lidé v ně mohou věřit ve svém vlastním domě, ve své vlastní hlavě, ale že to nemá žádné sociální a kulturní důsledky.

Rowan Williams je momentálně v Římě a nemluví za Anglii. A nemluvím tu o nějaké hlouposti, že je částečně Velšan. Nemluví za nikoho jiného než za svou vlastní oslabenou byrokracii. To je částečně také vina Angličanů a Britů. Tyto velmi důležité problémy, kterými se tyto systémy zabývají, jsou důležité.

Věřím, že lidé mohou být kulturně tak křesťanští, jak chtějí, ale eticky by měli být pohani. Měli by se podívat na řecko-římský a nordický svět. Měli by se více naučit o své historii, kultuře a civilizaci. Měli by být méně dualističtí. Měli by přijmout silnější a výstižnější formulace, které je mentálně trochu zocelí. Všechny tyto věci jsou dostupné. Filozofové, kteří mnoho z těchto věcí prosazují, Schopenhauer (trochu), Kierkegaard (ano i ne), Nietzsche (velmi), jsou všichni v Waterstones. Nejsou tajní. Nejsou zakázaní. Nejsou schovaní. Pokud to chcete, můžete to najít, ale nejprve to musí existovat ve vás.

O: Vzhledem k tomu, jak neokonzervativní a izraelská politika prohloubila sociální polarizaci Západu do té míry, že se vnitřní strukturální slabiny multikulturní společnosti projevily dříve, než by se jinak projevily, nebylo by v jistém smyslu správné říci, že tato politika napomáhá vzestupu radikální pravice v Evropě?

Ano, myslím, že to je pravda. Ale liberalismus je založen na mylném názoru. Částečně vychází z pelagiánské hereze v křesťanství, že člověk je od přírody dobrý, což není pravda. Stačí si v moderní knihovně vzít jakoukoli liberální knihu o historii a půl hodiny si ji prohlížet, a uvědomíte si, že lidské bytosti mají více než jen nepříjemnou stránku. Takže víra, že obrovské množství lidí z celého světa se může šťastně mísit, protože jsme všichni ve skutečnosti stejní – a existují lidská kritéria, všichni jsme lidé –, ale existují důležité rozdíly v perspektivách, situacích, zkušenostech a dokonce i fyzických vlastnostech, které vedou lidi k tomu, že vnímají svět odlišně a chtějí odlišné věci. Mnoho lidí chce jen klidný život, ale jejich přední představitelé, kteří jim v první řadě dávají identitu, budou nevyhnutelně směřovat ke konfliktu, protože chtějí maximalizovat sílu svého vlastního částečného způsobu vnímání věcí.

Myšlenka, že můžete být na straně všech a zároveň zůstat sám sebou, není pravdivá. Můžete pochopit mnoho jiných postojů. To je pravda. A ironií je, že mnoho liberálních humanistů ve skutečnosti nemá rádo lidi, které předstírají, že zbožňují, protože všichni chtějí, aby se stali západními lidmi. Chtějí, aby ztratili svou identitu, a chtějí, aby se Západ s nimi spojil, a v liberální agendě existují jemné formy „rasismu“ a „racialismu“, že každý Afričan se může stát Britem. A co jeho

vlastní identita? Co jeho vlastní kmenová identita, která je pro ně národní identitou, primárním biologickým pocitem sounáležitosti? Co to znamená být Vambo nebo Kraa, když jste prostě nacpáni do nějakého státu v jižním Londýně? Myšlenka, že tyto lidi zbožňují a chtějí pro ně jen to nejlepší, není úplně pravdivá.

Je tu také vlastenectví samotných přistěhovalců. Kdybych se narodil v jiné skupině, chtěl bych být ve své vlastní zemi a něco pro ni udělat, budovat ji a vidět, že tím dosáhnu něčeho víc. Takže prstem lze ukázat na všechny ty lidi, kteří vidí v Západě bohaté zisky a chtějí se tam prostě dostat.

Ale ano, liberalismus tento proces urychluje, protože jeho pohled na lidskou přirozenost je špatný. Lidská přirozenost má milující a soucitnou stránku, ale má také chamtivou, soutěživou a agresivní stránku, a to oni správně nezohlednili.

O: Do jaké míry souhlasíte s tímto tvrzením: „Změníte-li lidi, změníte kulturu, což časem změní jejich zákony a etiku, která tuto kulturu řídí.“

Ano, myslím, že to je faktické tvrzení, a to znamená, že – na rozdíl od toho, co si mnoho konzervativců myslí, že to, co se nyní děje, je spíše náhoda – má to i svůj promyšlený a záměrný prvek. Mnoho liberálů to tak nevidí a na svět se tak nedívá. Jsem samozřejmě trochu paradoxní, protože většina pravicových lidí má velkou tendenci vidět svět tímto způsobem, zatímco já jsem nietzscheán a vidím svět trochu dynamičtěji, více z hlediska energie.

Ale i v jejich polochaosu existuje logika probíhajících procesů a liberalismus je chaotický systém. Ale žádná ideologie nemůže smysluplně pojmout více disonance, než je určité

maximum. Myslím, že se nyní blížíme k bodu maximálního napětí. Asimilace skupin, které jsou zcela nezápadní a zcela předmoderní, do západní modernity způsobuje obrovské napětí do té míry, že celý projekt čelí dokonce morálnímu kolapsu.

O: Trochu podobná otázka: V rozhovoru Nick Griffin uvedl, že podle vlastních prognóz labouristické vlády budou běloši v roce 2100 v Británii představovat etnickou menšinu. Souhlasíte s tímto tvrzením, a pokud ano, proč?

Myslím, že je to do značné míry pravda, protože lidé se budou stěhovat sem a tam. Věci vždy trvají déle. K moci se dostanou toryové. Toryové zvládají úpadek lépe. Major povolil vstup 100 000 migrantům. Labouristé 300 000 ročně, plus nelegální přistěhovalci. Labouristé vždy radikalizují proces rozpadu, částečně to chtějí, částečně jsou v zmateném stavu a nedokážou vládnout správně, a částečně jsou tlačeni modus operandi svých vlastních myšlenek. Takže ano, myslím, že je to vlastně zcela faktické tvrzení. Na rozdíl od myšlenky šířené Jackem Strawem a dalšími, že lidé jako Griffin vždy šíří paniku a křičí o nepravděpodobných událostech, mi to připadá jako zcela racionální a dokonce opatrné tvrzení.

O: V jakém smyslu chápete rozdíly mezi muži a ženami a jakým způsobem by se tyto rozdíly měly promítat do společenské a jiné institucionální diskriminace?

Myslím, že rozdíl určuje život. Myslím, že je to biologické. Muži a ženy mají odlišné mozky, a proto chtějí komunikovat a interagovat, i mezi sebou, zcela odlišnými způsoby. V hloubi duše to chápe téměř každý.

Vždy existuje problém s podílem žen, které jsou zcela schopné vykonávat poměrně pokročilé mužské profese. Máte

rozbít to, co společnost vždy byla, abyste usnadnili této aktivní, energické, nadané a militantní menšině prosadit si svou? Západ se rozhodl to udělat. To způsobilo, že obrovské množství dalších lidí, mužů i žen, je spíše nešťastných: 70 % žen chce prostě jen možnost zůstat doma, muže a děti, navzdory všem ideologiím, které se šíří, ale stále je tu 30 %, které by chtělo něco jiného.

Západní tradice se mírně liší od asijské, negroidní, arabské, euroasijské a dalších. Ženy měly v západních společnostech vždy větší vliv na veřejném životě. V germánských společnostech ženy často bojovaly za muži, ale muži šli první.

Jsem proti feminismu. Ale zároveň existují velmi nadané ženy, které mohou zastávat určité veřejné funkce. Ale pokud budete ideologizovat jménem toho, co ve skutečnosti většina mužů a žen chce, pravdou je, že o tyto věci se postará přirozená biologie. Musíte vyvinout obrovský tlak na společnost, aby jednala v rozporu s tímto návrhem a nebiologickým způsobem. Musíte tedy vyvinout intenzivní propagandistické úsilí prostřednictvím médií, abyste se pokusili obrátit genderové role a vnutit lidem jakési obrácené stereotypy.

Pokud to vše odstraníte a necháte šířit přirozenou „politickou nekorektnost“ genderových rolí, zjistíte, že budete mít příležitostně šéfku MI5, která je žena; budete mít příležitostně soudkyni, která je žena. Obecně řečeno však budete mít tradiční společnost, kde jsou role mužů a žen zcela jasné. A v hloubi duše žádná žena nerespektuje muže, který si to nemyslí, i když se jí nelíbí, že to říká.

O: Jakým způsobem se podle vás projeví rozdíly mezi odporem vůči kulturnímu a politickému marxismu ve Spojených státech a Kanadě a odporem vůči kulturnímu a politickému marxismu v Evropě v průběhu zbytku tohoto století?

To je zajímavá otázka. Myslím, že zvláštním způsobem budou mít stejnou podobu, ať už se společnosti nacházejí v zcela odlišných fázích vývoje. Amerika je jiná. Amerika je v radikálnějším stavu. Je dále v úpadku, ale má větší prostor. Je tam větší šance na jakési morální oživení pravice. Je tam spousta energie. Evropa je podle mě docela unavená a potřebuje se rychle probudit, ale je to možné.

Ano, to je zajímavé. Myslím, že velkou obtížností v Americe je třetí politická síla. Pokud se v Americe něco objeví, bude to ideologické. Mnoho z různých pravicových knih 20. století v angličtině bylo napsáno Američany. Lidé jako Revilo P. Oliver, Francis Parker Yockey, Lawrence R. Brown. Přispěli poměrně hodně, ale jejich hnutí byla téměř zcela marginální. Ale pouhým přijetím koherentní formy myšlení můžete ve skutečnosti realitu poměrně dost změnit. Bílí lidé však v podstatě pocházejí z Evropy a jejich osud je hluboko v Evropě, a proto je Evropa nakonec důležitější.

Myslím si, že intelektuální tradice je zde bohatší a silnější a politická tradice proti liberalismu je v některých ohledech ještě robustnější. Domnívám se tedy, že některé myšlenky, které by mohly být úspěšně uplatněny v Evropě, budou pocházet z Ameriky, ale osud Ameriky je podle mého názoru v rukou Američanů. Myslím si, že nejlepším krokem, který Amerika může učinit, je podpora neoizolacionismu v polovině a na konci 21. století. Pokud se Amerika obrátí sama k sobě, zbytek světa

se osvobodí z jejího područí a objeví se vyhlídka na evropské obrození.

O: Jednou jsem vás slyšel říkat, že kdyby Německo Adolfa Hitlera nemělo čelit druhé frontě Spojenců, Třetí říše a její spojenci z Osy by jistě porazili a rozmetali Sovětský svaz. Pro některé lidi je však těžké to přijmout, protože Spojenci se vylodili na Sicílii a v Normandii až v polovině roku 1944 a v té době již německá armáda utrpěla katastrofální porážky u Stalingradu, Charkova, Smolenska, Kurska a dalších míst a v Rusku se nacházela v obecné obraně. Existují nějaké další informace, které byste mohl uvést, abyste takové osoby přesvědčil o opaku?

Ne tak úplně technického rázu. Myslím, že jde prostě o to, že Němci byli tak blízko vítězství ve druhé světové válce, jak všichni víme. Proto se toto období stále ještě nezapojilo do běžné historie. Není to běžná událost, protože byli tak blízko vítězství. Skrytým důvodem zuřivosti retrospektivního odporu, i když je v jistém smyslu mírně nereálný, hollywoodský a ve skutečnosti na něm nezáleží, je to, že byli tak blízko. Rozdíl mezi vítězstvím a porážkou v bitvě je často velmi malý.

Osobně si myslím, že kdyby neexistovala západní fronta a západní hrozba, kdyby se Amerika nezapojila do konfliktu s Evropou, kdyby Británie zůstala neutrální a Churchill nebyl premiérem (a to vše jsou obrovská „kdyby“), došlo by k obrovskému boji mezi Němci a Sověty. A kdyby byli méně rozptýlení, kdyby radikálněji sledovali svůj cíl dostat se do Moskvy a vynutit změnu režimu a možná donutit nacionalistické ruské generály, aby svrhli komunisty, jak by se mohlo stát za určitých okolností, kdyby zničili jedno z hlavních ruských měst. To jsou velká „kdyby“.

Kdyby nevstoupili na Ukrajinu, kdyby se Itálie nezapletla do slepé uličky na Balkáně a nevtáhla tam německé jednotky... byla by tu šance. Měli jednu šanci porazit Rusko. Jakmile tu šanci promarnili, prohráli válku. Německo není dost silné. Je nesmírně mocné, ale není dost silné na to, aby ovládlo celou Eurasii, pokud se nepokusí o rozhodující úder a nebude okamžitě úspěšné, podobně jako Alexandr Veliký. Jakmile tuto šanci promarnili, prohráli, i když mohli vést vyčerpávající válku, která by trvala desítky let, zatímco by se Sověti posunovali dále na západ a oni by je frustrovali, jak jen to šlo.

Museli však Rusko porazit rychle a včas, což se jim nepodařilo. Rusko je nesmírně mocná a velmi těžko porazitelná země.

O: Můžeme si dát pauzu? Jste unavený?

Jsem v pořádku. Nietzscheáni věří v boj a v to, že je třeba pokračovat až do konce.

O: Jak zásadní je selhání ekonomiky pro vzestup životaschopných alternativ k západnímu liberálně demokratickému kapitalismu?

To je složitá otázka. Lidé se zajímají hlavně o ekonomiku, protože jim to tak bylo vštěpováno. Z tohoto hlediska mají muslimové pravdu, pokud jde o západní posedlost právem nakupovat. Lidé jsou materialističtí, byli tak vychováni, náboženství ustoupilo do pozadí, umění je považováno za formu zábavy nebo v nejlepším případě za okrajovou záležitost. Pokud tedy lidé pocítí bolest v peněžence, začnou křičet, chtějí se pomstít systému a budou volit radikály. Není to zrovna růžový scénář, ale je to fakt.

Je pravděpodobně pravda, že výše dluhu, ve kterém se všichni topíme, každý v této místnosti má dluh 55 000 liber, ať se mu to líbí nebo ne, je základem všech dluhů, které byly nashromážděny. Pokud se to na lidi sesype, budou reagovat, a lidé si jsou tak nějak vědomi, že existuje jedna strana, na kterou by lidé, zejména původní obyvatelé a také ostatní v tomto zmateném zmatku semiotiky a reverzní semiotiky, mohli dobře reagovat.

Ano, pro většinu lidí jsou tyto ekonomické záležitosti zásadní. Jakmile jsou zasaženi a utrpí škodu, i ten nejumírněnější člověk se může proměnit v krvelačného dravce. Byl bych raději, kdyby lidé změnili své názory, ale oni to neudělají, a proto k tomu potřebují tlak materiálních okolností, který má ekonomickou podobu.

O: Co by si lidé měli uvědomit, když zapnou televizi a více než v 50 % případů vidí moderátorku nebo moderátora z etnické menšiny?

Že je to záměrné. Že je to lidská forma product placementu. V podstatě to znamená, že liberální změny, ke kterým došlo v demografii a sexuologii v souvislosti s kulturní revolucí od 60. let, jsou nevratné. Můžete si stěžovat, jak chcete. Nic s tím nenaděláte. Tyto změny jsou nevratné. Takže pokaždé, když zapnou televizi, je to ideologie.

Když zapnou internet, a věřím, že digitální televize brzy bude mít takové věci, kdy máte v rohu malou webovou stránku a můžete na ni kliknout, takže můžete pomocí televize přistupovat k internetu, jinými slovy, a předpokládám, že téměř každý digitální přijímač po přechodu z analogového vysílání to bude mít.

Doufám tedy, že (1) si uvědomí, že jde o propagandu, (2) uvědomí si, že internet jim umožňuje vybrat si propagandu, kterou chtějí, a (3) využijí internet k tomu, aby si vyhledali alternativní názory na stejná témata. Nakonec nejde o to, kdo čte zprávy, ale o to, co se skrývá za tím, co je na obrazovce, a ne o to, jak je to napsáno a prezentováno nějakým mluvčím nebo kýmkoli jiným, ale o myšlenky, které za tím stojí. Podle mého názoru vládnou světu myšlenky. Ale důvod, proč jsou ti moderátoři takoví, jak je popisujete, je ten, že zvítězila alternativní sada myšlenek.

O: Často jste se popisoval jako pohan. Jak jistě víte, dnes je mnoho lidí, kteří se také označují za pohany. Já sám jsem se kdysi připojil k oficiálnímu pohanskému spolku na své univerzitě, ale zjistil jsem, že je ve skutečnosti ovládán lidmi, kteří se nápadně podobají hnutí hippies z 60. a 70. let. […] Mohl byste stručně vysvětlit, jaký druh pohanství zastupujete a jak se liší od jiných takzvaných pohanských hnutí, jako je například wicca?

Ano, to je velmi dobrá otázka a v podstatě je pravdivá, protože většina lidí ve svém srdci ví, že ti, kteří se označují za pohany, mají sklon být takoví. Ta univerzitní zkušenost je pravděpodobně trochu „extrémní“, ale obecně řečeno je to morálně pravdivé jako esej o objevování.

Můj názor je docela jednoduchý. Pohanství a křesťanství jsou obrácené. Křesťanství ovlivňuje naši kulturu již 2000 let. Křesťanství poskytlo etické a estetické nadstavby, skrze které uvažuje většina západních lidí. Realita je pohanská. Člověk je pohanský. Příroda je pohanská. Pohané reagovali na křesťanství – které je v jádru „levicovým“ náboženstvím humanismu, lásky a tolerance – agresivním, levicovým a alternativním způsobem.

Současní pohané věří, že křesťané jsou konzervativní, že jsou upjatí, že zastávají hodnoty deníku Daily Mail a rodinné hodnoty. Proti tomu se bouří ve všech ohledech. A křesťané považují pohany za nejasné, alternativní levičáky, kteří chtějí všechno zničit.

Ve skutečnosti je pohanství předkřesťanské, barbarské, orientované na přírodní zákony a morálně fašistické. Pohané by však při této myšlence křičeli a křičeli a křičeli a utekli by z místnosti. Křesťanství je náboženství tolerance, lásky a míru. Takže jsou úplně na omylu.

Jsou úplně na omylu.

Ve své falešné symetrii nebo asymetrii naznačují vše, co se stalo. Je to součást obecné tragédie. Mnoho křesťanů jsou lidé, kteří zůstávají trochu vlastenečtí, docela pravicoví, a mnoho pohanů je za hranicemi The Guardian. Oba jsou na opačné straně.

Nejsem proti křesťanství v tom smyslu, že bych ho kulturně popíral, protože tím byste se zbavili 70 % toho, čím se Západ vyznačuje. Podle mého názoru to není možné a nemělo by se o to ani pokoušet. Změna je etická. Ve skutečnosti jsou všichni pohané. Někdo vás strčí, vy strčíte zpět.

Na katolické škole, kam jsem chodil, byl jeden milý pán, který učil hru na klavír, a ten mi řekl: „Proč je v této škole tolik šikany?“ Řekl: „Toto je katolická škola. Toto je křesťanská škola. Každý den, když přijdu, vidím, jak se kluci navzájem šikanují. Viděl jsem jednoho kluka s bundou přes hlavu a jiného kluka, jak ho kopal. Kopal ho na hřišti!“ Byl morálně docela šokovaný. Byl to skutečně morálně křesťanský člověk, jakých je velmi málo, a já jsem ho za to respektoval, protože je to

konceptuální, etický a duchovní pohled. Málokterý křesťan je opravdu takový. Je to kulturní nálepka, kterou přijali, do které jsem se narodil, do které se všichni na Západě narodili v té či oné době.

Řekl jsem mu: „Protože lidská přirozenost je taková, jaká je. Je to škola pouze pro chlapce. Bojují mezi sebou o hierarchii a nadvládu, a to je zkouška.“ On na to řekl: „Ale to je strašné! To je hrůza! To znamená, že nejsme o moc lepší než kolonie goril.“ A já jsem řekl: „Takový je život. Máte ideál, jak by to mělo být, ale tak to není.“ A tak jsou tito pohané horší než travestie. Je to směšné. Ačkoli některé jejich pravdy, že dobro a zlo jdou ruku v ruce, že realita je nedualistická, že příroda dominuje životu, že příroda má posvátný rozměr, jsou ve skutečnosti pravdivé. Ale v podstatě máte zbytky a kulturní spastiky a podobné věci shromážděné v jedné oblasti, zatímco pohanství je ve skutečnosti o síle a morálce a růstu směrem ke slunci. A nemusíte věřit v bohy a bohyně. Jsou jen personifikací těchto sil.

O: Kdy jste se rozhodl konvertovat k pohanství a proč?

No, já jsem nikdy opravdu nekonvertoval k pohanství. Chci říct, existují ortodoxní pohané, pokud něco takového vůbec existuje, kteří si pravděpodobně myslí, že já jím nejsem. Ale já jsem nietzscheán a to je něco jiného. Někdo mi tohle vyrobil. [Ukazuje na přívěsek s runou odal.] A mám rád odinské pohanství jakožto objektivizaci mé citlivosti.

Věří člověk, že bohové objektivně existují v jiné říši? No, víte, náboženství je filozofie života, která je sakrální a má rituály, které částečně vykonáváte, proto je důležitější, protože je o něco konkrétnější než myšlenky, nebo je vlastně založeno

jen na myšlenkách. V jádru všech velkých náboženských systémů jsou relativně jednoduché, ale silné myšlenky. Většina lidí se narodí v určitém systému, přijme ho a řídí se jím, pokud není příliš zatěžující nebo pokud mají pocit, že díky němu žijí správný život.

Prostě souhlasím s etikou tohoto typu nordického pohanství, které skutečně odpovídá způsobu života a chování Vikingů. Menší skupiny, které respektuji, mě tolik nezajímají. Líbí se mi Odinic Rite, ale osobně se domnívám, že takové věci budou vždy oslovovat pouze postmoderní menšiny, a to velmi malé.

Myslím si, že lidé by se měli ztotožňovat s tím, čím si myslí, že jsou, a s hodnotami, které vyznávají. Tento symbol skutečně znamená sílu, odvahu, mužnost, prvního člověka, první princip války nebo metafyziku konfliktu. Takže si prostě myslím, že je to pozitivní systém hodnot.

Nikdy jsem nebyl křesťan. Z kulturního hlediska velmi obdivuji prvky křesťanského umění. Více než většina pohanů, kteří na něj reagovali násilně. Tuto emocionalitu opravdu nesdílím. Ale nesouhlasím s křesťanskou etikou. V hloubi duše zničili Západ a my jsme v takovém stavu, v jakém jsme, kvůli nim.

O: Ještě k tomu dodám: Jak vytvoříme více Nietzscheanů? Jak rozšíříme nietzscheánství jako náboženství, jako ideu?

Musíte oslovit lidi v poměrně mladém věku. Myslím, že jim musíte představit alternativní hodnotové systémy. Tato společnost říká, že slabost je dobrá, že slabost je třeba litovat, že nemocní jsou slabí, že postižení jsou slabí, že lidé, kteří mají různé problémy (jsou příliš tlustí, příliš hubení, něco jim chybí),

potřebují pomoc. Možná pomoc potřebují. Ale hodnotový systém, který stojí za touto touhou pomáhat, uctívá slabost a skutečnost, že lidé jsou zlomení. Pokud uctíváte myšlenku síly a říkáte slabým, aby se stali silnějšími, je to v podstatě opačná myšlenka než jim vypomáhat. Pomáháte jim, aby se stali silnějšími. Úplně obrátíte energetický vzorec a obrátíte morální systém, který v této kultuře nyní existuje. V podstatě jste obrátili věci, o kterých vždy mluví Rowan Williams nebo jeho předchůdce či pravděpodobný nástupce. Myslím, že to je to, co musíte udělat.

Osobně si myslím, že Západ zachrání morální revoluce, nikoli politická revoluce, protože veškerá technologie již existuje, veškeré systémy moci již existují. Stačí jen změnit myšlení lidí. To je však velmi obtížné.

O: Takže, mladý člověk, který sleduje toto video a nikdy předtím o vás neslyšel, kam by se měl obrátit, aby se dozvěděl více o nietzscheánství?

Stačí se podívat na stránku Wikipedie, která je překvapivě, i když trochu triviální, ve skutečnosti docela přesná, i když tendenční. Některé filozofické debaty o něm a genealogii jeho děl mohou být matoucí, protože se na ně dívají akademickým pohledem. A nemusíte k tomu uvádět jeho jméno. Existuje skupina myšlenek týkajících se moci a morálky, individualismu, elitismu, částečně antinomismu, částečně gnosticismu, částečně ne, částečně pohanství, vitalismu a dalších, které s touto oblastí souvisejí.

Síla je morálka. Slabost je hřích. Slabost vyžaduje trest. Pokud jste slabí, pokud jste obézní, pokud jste drogově závislí, zbavte se toho. Staňte se silnějšími. Směřujte ke slunci. Staňte

se soudržnějšími. Staňte se vyhraněnějšími. Vrhněte větší stín. V jistém smyslu je to téměř druh pozitivního behaviorismu. Ale nejde o to, že by vám někdo hrozil prstem a tak dále, protože to děláte pro sebe. Vychází to zevnitř.

O: Nemyslíte si však, že nietzscheánství nemá transcendentální prvek?

Proto nosím tenhle [runový přívěsek], víte, protože si asi myslím, že by něco takového mělo existovat. Mnoho lidí potřebuje jít ještě dál. Pokud jde o jeho myšlení předtím, než zešílel, pravděpodobně kvůli terciárnímu syfilisu, tak to bylo kolem roku 1880, takže mluvíme o myšlení, které je 130 let staré.

Myslím, že v jistém smyslu je anatomem úpadku křesťanství, protože křesťanství upadá mentálně a v jistém smyslu se rozšiřuje do třetího světa, kde je nyní jeho skutečná spádová oblast. Brzy bude papež, který nebude běloch. Křesťanství velmi brzy začne mít tvář jihu. Je to ideální náboženství pro jih. Je to soucit s těmi, kteří selhávají, s těmi, kteří jsou slabí, s těmi, kteří jsou hladoví, s těmi, kteří jsou zlomení. Smiluj se nad svými dětmi, Pane. Je to ideální náboženství. Nepřijímejte ho násilím, strachem nebo agresí. Podrobte se a buďte vděční za to, co vám dá ve své moudrosti.

Ale to nás ničí. Po staletí jsme byli silní i přes tuto víru, ale samozřejmě jsme ji využívali. Část, která nám vyhovuje, je extrémní transcendence křesťanské doktríny. To je to, co Indoevropané na této víře mají rádi. Obrovské klenuté katedrály, gotická představa, že můžete stoupat výš a výš a výš. To je ten prvek, který se nám líbí, a který jsme si osvojili. Ale zapomněli jsme na etický podklad. Zapomněli jsme na ten trollí

etický prvek, že neexistuje žádná jiná hodnota než soucit, neexistuje žádná jiná hodnota než milosrdenství, že láska je základem veškerého života. A to je nakonec ženský pohled na civilizaci, který povede k jejímu kolapsu v mužském pojetí.

O: Jak byste hodnotil dílo Julia Evoly?

Ano, je to protiváha Nietzscheho. Obsahuje mnoho náboženských prvků perennialistického charakteru, které mnoho moderních myslí nedokáže přijmout. Víte, Nietzsche je jako vystřelovací nůž a téměř všichni lidé v této společnosti jsou moderní, i když si to nemyslí. Nietzsche je moderní myslitel. Nietzsche je modernista. Nietzsche dokáže oslovit moderní mysl. Nietzsche je nejvíce pravicová formulace v rámci moderního myšlení, kterou lidé mohou přijmout.

Můj názor je, že lidé, kteří přímo přijímají Evolu, nežijí v moderním světě. To není kritika. Je to popis toho, kde se nacházejí. Myslím si, že aby se lidé stali neliberálními, musí se nejprve stát neliberálními v moderním světě. Někteří lidé by řekli, že je třeba se z něj dostat ven. Víte, kultura ruin a vzpoura proti modernímu světu jako takovému. Ale já osobně si myslím, že jsme v modernitě.

Ale budou lidé, kteří se obrátí k Nietzschemu a jeho dílu Tak pravil Zarathustra, což je ve skutečnosti polonáboženský nebo pseudonáboženský text, ale jim to nebude stačit a budou chtít jít dál a dosáhnout určitého stupně a úrovně náboženství. Dilema, které se v západním světě vždy objevuje, je, co si vybrat. Vrátit se ke křesťanství, nebo přejít k pohanství? Který systém si vybrat?

Evola říkal, že je katolický pohan, že? Je známo, co tím myslí. Ale já vidím pohanství vykukovat ze všeho. Vidím

pohanství vykukovat z protestantismu, nejžidovštější formy křesťanství, skrze jeho mocenský individualismus a extremistickou individualitu (Kierkegaard, Carlyle, Nietzsche). Vidím pohanství prosycující katolicismus a vyčnívající z něj na každém kroku, esteticky, umělecky, v renesančním umění, v návratu řecko-římské citlivosti, v humanismu starověkého světa. Někteří z největších klasicistů byli středověcí papežové a tak dále. Vidím, jak se to prostě vynořuje. Celá struktura katolické církve je římská imperiální struktura, pokřesťanštěná. Takže to vidím vyčnívat.

Naše právo je římské. Všichni naši vůdci byli vzděláni a ponořeni do klasického světa, aby poskytli dialektický důsledek křesťanství, aniž by jim bylo řečeno, že se to děje. Úpadek klasiky je částečně způsoben tím, že lidé se tam v podstatě nechtějí vracet. Takže to neučíte nikoho kromě malé elity veřejných škol, která tvoří 0,2 % populace a čte několik autorů, o kterých nikdo jiný ani neví, že existují. Víte, velká věc.

Potíž s Evolou je, že pro moderní mysl je to velmi velký skok. I když s jeho citlivostí souhlasím, opravdu. Souhlasím s ním, že chodil ven uprostřed bombardování a bylo mu to jedno. Souhlasím s takovým přístupem k životu, který je aristokratickým přístupem k životu. Ale žijeme ve společnosti, kde vládne nezdravé jídlo, liberalismus a nízká střední třída. Musíte začít tam, kde jste. Myslím, že Nietzsche je pro většinu lidí dost silný oříšek a pro 80 % lidí je teď příliš, příliš silný.

Dnes jsou mentálně postižení lidé přijímáni na paralympiádu. Na příštích olympijských hrách v Londýně v roce 2012 se tedy bude konat běh na 100 yardů pro sportovce s dětskou mozkovou obrnou. Takový je svět, ve kterém žijeme. Nietzsche by řekl, že je to směšné a tak dále. A to je šokující,

transgresivní a morálně ošklivý postoj ze současných zpráv, které vidíme. Je to tedy téměř jako by Nietzsche byl pro tuto chvíli dost tvrdý.

Ale mě zajímá, že řekl: „Bůh je mrtvý v myslích lidí.“ To samozřejmě nutně neznamená, že ačkoli byl militantním ateistou, žil s myšlenkou, že... [Bůh objektivně existuje – pozn. red.]. Víte, křesťanská představa o Bohu kolem něj umírala, mentálně, a zemřela. Myslím tím, že dnes tomu v hloubi duše věří málokdo. Ani lidé, kteří tvrdí, že věří, tomu nevěří tak, jak tomu věřili před 100 lety nebo jejich předchůdci.

Takže to zemřelo, ale myslím, že existují metafyzicky objektivistické standardy mimo život. Zda se naše civilizace může oživit bez návratu k nim, je velmi otevřené. Je to velmi sporné. Odkud ten diskurs vzejde, je... Tragédií by bylo, kdyby křesťanství jakoby napomáhalo naší velikosti, ale nakonec nás zničilo, což by samozřejmě mohla být pravdivá teze.

Teď se dostáváme do hlubokých vod.

O: Jaký je váš názor na abrahamovská náboženství?

Myslím si, že náboženství je dobrá věc. Pravice vždy podporuje právo náboženství na existenci. Náboženství překračuje etnické a rasové hranice.

Afghánistán byl kdysi buddhistický. Upřednostňuji, aby lidé měli nějaký náboženský názor, i když jen velmi vlažný, než žádný, protože alespoň existuje struktura, která je v jistém smyslu nadřazená.

Osobně ale dávám přednost náboženstvím založeným na kmenové příslušnosti. Dávám přednost náboženstvím, která se týkají krve, genetiky, cti a identity, jsou nominalistická a

specifická. Myslím si ale, že lidé přijmou různé systémy, protože se fyziologicky liší i v rámci své skupiny. To lze pozorovat u určitých lidí. Některým lidem křesťanství velmi vyhovuje a v tomto systému mohou být docela vlastenečtí a slušní lidé a tak dále. Ale pro mě? Ne.

V některých ohledech jsem barbar. Lidé mohou uctívat jakékoli bohy chtějí v rámci západní tradice, a to je v pořádku.

[…]

Nikdy nepíšu své projevy.

O: Jak to děláte? Dejte nám nějakou představu.

Ano, ale mám rád vystupování. Není to pro mě žádná námaha. I když dneska jsem byl unavený. Dneska jsem tak nějak vystupoval, víte, ve vystoupení. Bylo to takové vystoupení ve vystoupení. Bylo to trochu únavné. Ale dělám to rád, víte. Nemusím to dělat. Nejsem jeden z těch ubohých umělců. Herci a umělci jsou dva typy. Jsou to sadisté nebo masochisté, opravdu, a já jsem sadista, víte? Zatímco většina umělců jsou masochisté. Berou prášky, všichni je musí milovat, pokud je někdo v publiku vypíská, jsou celý den na dně a tak podobně. Pokaždé, když se postaví před kameru, objevují se v novém světle. Na druhé straně spektra je Orson Welles: egomaniak, který věří, že se na něj musí celý svět dívat, a tak podobně, a já jsem takový taky, [smích].

O: Začínáte s něčím v hlavě a pak na tom stavíte?

Ne. No, vím, že budu mluvit o Punchovi a Judy, ale jinak opravdu nevím. Znám některé skeče. Židovští komici by to nazvali „shtick“. Takové věci, které vymýšlíte. Protože existují rutiny. Punch leží na zemi, krokodýl ho žere a přichází doktor.

Znám ty rutiny a někde je zapojím. Ale ne, nevím, co budu dělat.

Prostě vstanete a uděláte to.

Prostě vstanu a udělám to. Ale já to dělám rád, víte. Je to pro mě přirozené. Zatímco většina lidí by doslova... Říkají: „Ach, to nic není. To bych zvládl taky.“ Vystoupí na pódium a jsou úplně vyděšení. Viděl jsem organizátory BNP, velké mohutné chlapy, kteří by vás roznesli na kusy...

Vzpomínám si na jedno setkání v Essexu, nějaké setkání motorkářů, kde všichni skandovali a tak. Někdy si říkám, že můj otec je velmi elegantní bankovní manažer a já jsem tady na tomhle setkání. Mluvil jsem v některých naprostých dírách, doupatech. Mluvil jsem na jednom místě v Burnley, kde bylo celé místo setkání obehnáno ostnatým drátem. Zeptal jsem se organizátora: „Proč je kolem místa setkání tolik ostnatého drátu?“ Odpověděl: „Abychom udrželi špínu venku!“ Ale neřekl mi, kterou část populace tím myslí. Okenice na oknech, víte. V jižním Londýně, v Mertonu nebo tak nějak, jsem mluvil v jedné nelegální hospodě. Dobrý bože! Bylo to něco jako „Jo, má pravdu!!!“ Víte, jeden chlap vstal a řekl: „Víš, co mám na mysli, jo?“ A druhý chlap řekl: „S tím nesouhlasím, kámo! Myslím, že se potřebuješ dát do pořádku!“ A skoro se poprali uprostřed schůzky. Organizátor šel dolů a kopal do nich jako do psů. Jednoho chlápka dokonce vytáhl ven. Zvedl ho. Radši to teď vypněte. Zvedl ho a vyhodil ze schůzky se slovy: „Vypadni! Vypadni, hochu!“ Je to pivní sklep, víte. Tak trochu nekontrolovatelné.

A přesto nad nimi máte moc. Poslouchají vás. Je to zajímavé, protože tam je pár drsňáků, jako Steve a tak, ale v

jistém smyslu vás obdivují, protože chtějí, abyste řekl to, co oni nemohou. Tak to v podstatě je.

O: Slovní zásoba...

Ano, a za to vás také obdivují. Je to také vztah lásky a nenávisti, protože část z nich vás nemá ráda a část vás zbožňuje. Jedna část soupeří s druhou.

Ale vlastenectví je vlastně jediný socialismus, protože spojuje lidi v jejich odlišnostech, protože lidé jsou odlišní. Viděli jste tu statistiku, že chlapci z nižších vrstev bílé pracující třídy nyní dosahují horších výsledků než všechny ostatní etnické skupiny ve společnosti? Mají špatné zdraví nebo špatnou fyzickou kondici. Domácí úkoly jsou pro ně slovo, jehož význam ani neznají.

O: Ano, když se na to ptali v pořadu Question Time, vůbec se tím nezabývali. Prostě to zametli pod koberec. Řekli: „Vzdělávání jako celek selhává.“ Když jsou to černoši... „Ach, oni selhávají.“

Ano, je to rasistické. No, říkají, že rasistické struktury z minulosti, patriarchát a postimperiální myšlenky, tito lidé jsou ohlupováni a tak dále.

Myslím si, že to, co se děje s nižšími vrstvami bělochů, je, že doslova mentálně umírají, víte, vzdávají to. Přibyly všechny ty ostatní skupiny. Část Asiatů, kteří přišli, není vůbec hloupá, někteří z nich jsou jako paviáni, ale nejsou hloupí, někteří z nich jsou buržoazní.

O: Existuje hierarchie dělnické třídy, vyšší střední třídy...

Ano, prostě tam nechali dno. Běloši jsou podle mě radikální skupina. Takže je tu jakési stoupání k hvězdám, ale je

tu také propad do příkopu. A myslím, že jsou někteří, kteří se rozhodnou: „Seru na to! Půjdu rovnou do příkopu. Je mi to fuk!“ Abychom dosáhli velmi vysoké úrovně činnosti... 90 % nejelitnějších knih v Britské knihovně je napsáno naší skupinou, i když se jedná o knihovnu zaměřenou na západní kulturu a tak dále. Ale i kdyby to nebyla pravda, nebylo by to pravda ani v eurocentrickém kontextu. A přesto, pokud toho nemůžete dosáhnout a váš status a důvěryhodnost jsou spojeny s tím, že jste bílí, a nyní v smíšené skupině společnosti to již neplatí, část těch na dně bude klesat a klesat a klesat. „Proč bych měl číst knihu? Proč bych měl něco dělat? Do prdele s tím vším!“ A šup z útesu. Myslím, že část těch na samém dně to dělá. Mnoho lidí nad nimi se o to nestará, protože tyto lidi odepsali. Vůbec se o ně nezajímají.

O: Pracoval jsem v těchto školách pro děti, které v podstatě vyletěly ze školy. Zjistil jsem, že některé z nich jsou velmi inteligentní, protože vědí, jak systém obelstít. Vědí, že když chodí do PRU a celý den nosí tepláky, musí chodit do školy jen půl dne a za odměnu za své špatné chování dostávají vyhazovy. Považuji je za docela inteligentní. Je to skoro jako by viděli systém takový, jaký je, a řekli si: „Jo, prostě to vzdám.“ Je spousta bílých kluků, kteří to dělají.

Je mi 47 a půl. Jaký bude jejich život, až jim bude 47 a půl?

O: Jaký bude život jakéhokoli šestnáctiletého, až mu bude 47 a půl?

Ha! To neříkejte!

O: Myslím, že si tu otázku teď kladou a už se rozhodli. Odmítají systém, protože viděli, že on odmítá je, a tak se do

toho vrhají po hlavě, většina z nich. Byl jsem docela překvapený. Mluvil jsem s některými z nich. Jsou to velmi inteligentní kluci. Často ale svou inteligenci využívají k trestné činnosti.

Ano. Samozřejmě. Jediné odvětví, které zbylo.

O: Ano. Lidé mají pocit, že jsou odpad, ale nejsou. Jsou to inteligentní lidé, kteří svou inteligenci využívají různými způsoby, ale viděli, co se stalo se systémem. Myslím, že by pro nás mohli být velmi užiteční.

Ano, liberálové se této skupiny obávají, protože si kladou otázku, koho by mohli volit, kdyby se někdy rozhodli volit, „zapojit se“. Protože by to byli skutečně velmi radikální lidé.

O: No, rozhodně se nebojí říct, co si o určitých věcech myslí. Prostě jim nezáleží na společenském uznání. Říkají věci tak, jak jsou, a mnozí z nich jsou dost drsní chlapi. Mluvím o době, kdy jsem pracoval v Salfordu, což je poměrně bílá dělnická čtvrť. Některé jejich názory by rozhodně nevybočovaly na schůzce, jako je tato, akorát by je vyjádřili jinak.

Ano. Když jsem byl naposledy v Salfordu, navštívil jsem Lowry Museum, které je velmi zajímavé, že? Velmi zajímavé, protože se jedná o pokus o oživení těchto postindustriálních oblastí. V podstatě to vypadá jako něco v Canary Wharf. Vejdete dovnitř a je to jako Barbican Center uprostřed Manchesteru. Vím, že mezi Salfordem a Manchesterem panuje velké napětí. Moje matka byla z Mostonu. Když mi bylo 19, bydleli jsme v Manchesteru. Takže mám v sobě severní povahu. Na jižana jsem velmi přímý. Říkám věci na rovinu, což je trochu zvláštní. A možná je to po matce, protože moje matka

měla dvě osobnosti. Lidé volali a ona řekla: „Dorothy Bowdenová. Henley, 4132.“ A pak řekla: „Vstávej! Pojď sem!“ „Dorothy Bowdenová, 4162.“ Takže měla dvě takové osobnosti.

Ale ano, Lowry je velmi zajímavý, protože je to velmi zajímavý umělec. Vím, že se z něj stala kultovní postava a tak dále, ale jeho obrazy vzdálenosti, obrazy jsou misantropické, obrazy vidí lidi na ulicích téměř jako mravence.

O: No, on je dehumanizoval tím, že je doslova redukoval na jejich podstatu. Jsou to v podstatě panáčci ze sirek.

Jsou dehumanizovaní. Ano. Tyto neuvěřitelné fotografie odborových a jiných pochodů v Manchesteru a Salfordu ve 30. letech 20. století neobsahují vůbec žádný heroický prvek. Jsou to smutní, bledí lidé, kteří jsou na odpis a pochodují, než se tam dostanou. Lowry byl prohlášen za humanistický kult, protože oslavuje severní odhodlání a lidský odpor vůči ošklivosti industrializace. To je opravdu blbost. Když se na to podíváte, vypadá to jako muž, který vidí to, co je před ním.

O: Ano, říká to tak, jak to je, myslím.

To je právě umění. Není to věda, ale je to blíže objektivismu, než si lidé myslí. To je to, co viděl, a to je to, co maloval. Nebylo to příjemné a když to udělal, všichni ho nenáviděli.

O: Něco jako avantgardní sociální realismus.

Přesně tak. To je velmi dobré! Přesně tak, ano. Přesně tak to je. A vidíte ty pitomce, jak říkají: „Ach, to je úžasné! Jeho úcta k chudým z Manchesteru!“ A chudí z Manchesteru jsou v podstatě zobrazeni jako brouci uprostřed těchto věží. Je tam

úžasný obrázek, kde jdou na fotbalový zápas, do Latics, do Boldenu. To je úžasný obrázek.

Je to legrační, protože mě tam ti aktivisté z BNP vysadili, protože to je ta umělecká staromódní věc, kterou má rád. Může se na to jít podívat. To je jejich postoj. Je to vlastně docela vtipné. Vyšel jsem ven a oni se mě zeptali: „Jak se ti to líbilo? My si myslíme, že Lowry je opravdu hrozný!“ A já jsem řekl, že se mi to opravdu líbilo, a viděl jsem, jak reagují: „No, jo...“ Ale mně se to líbilo jiným způsobem, protože to bylo tak zajímavé. A nemohli jste jim to prozradit. Nemohli jste jim to prozradit!

Víte, kde je Platt Fields? Ano, bydleli jsme tam. Bydleli jsme na St. Ives Road, která byla vedle Fallowfield, pod Maine Road, kde bývalo Manchester City.

Bože, to byla ale díra! Už tehdy to byla naprostá skládka. Bydleli jsme tam v letech 1981–82. Nemyslím si, že jsem tak citlivý jižan, ale když jsem tam poprvé přijel... Viděl jsem tam chudobu, jakou na jihu nikdy neuvidíte, jakou jsem v životě neviděl. Řekl jsem si: „Kriste.“ Viděl jsem jednoho chlapa. Pamatujete si ty expresionistické komunistické obrazy od lidí jako Grosz a dalších z 20. let 20. století, na kterých byli veteráni zranění ve válce a na prknech bez končetin s kolečky na spodní straně a tak podobně? V roce 1980 jsem v Gortonu viděl jednoho takového chlapa. Pomyslel jsem si: „Sakra! Je rok 1980! Búrská válka skončila v roce 1902 a tady je takový chlap!“ Pomyslel jsem si: „Ach bože, ach bože, ach bože.“ Takovou chudobu jsem nikdy neviděl, kromě některých částí East Endu v Old Brick Lane a podobných místech.

Jednou jsem na trhu v Brick Lane viděl chlápka o berlích, který neměl nohy. Neměl nohy, ale měl berle. Víte, národní zdravotní služba poskytuje umělé končetiny už od roku 1948, ale buď o tom nevěděl, nebo se nedokázal vypořádat s byrokracií, nebo tam nebyl. Bylo to jako z Dickense. Jako vystřižené z Dickense.

O: No, pak jsou tu místa jako Miles Platting.

Ach, Miles Platting. Miles Platting znám velmi dobře, ano. Je to místo tak zdevastované, že prakticky neexistuje. Je to neuvěřitelné. To vše je součástí vnitřního důvodu, proč „nejsem konzervativec“. Chápete, co tím myslím? Viděl jsem to už velmi brzy v životě.

Teď je to ještě horší. Rozšířilo se to. Pokud pojedete téměř z centra, protože když jedete z centra Miles Platting opačným směrem k centru, než se dostanete do centra, jste v Piccadilly. Jste přímo v centru. Miles Platting se táhne na míle daleko, je to jen zdevastovaná, postindustriální pustina. A mají tu zónovou politiku, že ano, protože se snaží všechny vyhnat, aby mohli město přestavět. Trendy Manchester a BBC se stěhuje na sever a nutí všechny hvězdy, aby šly do studií. Protože na Oxford Road bývalo velké studio, že ano?

A máte tak trochu pocit, jako byste byli v Atlantě. Miliardář bydlí ve svém bytě v nejvyšším patře tohoto bloku a dívá se dolů na zdevastovanou čtvrť, kde si na matraci píchá heroin nějaký feťák, a to vše je součástí té funky scény, víte? Dodává to vzrušení. Pro chlápka, co bydlí v tom bytě!

Není tam taková sociální propast, že? O to jde. Je to sociální propast. Myslím, že lidé jsou ekonomicky více na stejné úrovni...

No, propast je mezi postmoderní elitou New Labour a zbytkem. Protože v Manchesteru nejsou žádní konzervativci. Neexistují. Jsou to druh, který přestal existovat.

O: Dokud nejste venku ve Stretfordu.

Ano. Musíte jít až na samý okraj. Střední třída odešla do Cheshire, že? Aby unikla. Tam odešli.

Protože když jsme žili v Manchesteru na počátku 80. let, celý kanalizační systém ve městě byl viktoriánský. Manchester byl velkolepé viktoriánské město, jedno z nejvelkolepějších, a to vše se na počátku 80. let zhroutilo. Důstojnost města, protože nebyly peníze na nic, šla rovnou do záchodu. A kousek dál Liverpool byl ve stejné době převzat trockistickou skupinou. To se stalo s našimi velkými městy.

Protože konzervativci se o ta města v podstatě vůbec nezajímají. Zajímá je jen oblast uprostřed Anglie a na jihu, východě a západě a kolem Londýna. A s tím mohou sestavit vládu. Takže tyto oblasti na severu odepsali. Pásmo na severozápadě, severovýchodě, středním severu, velká část Yorkshire, severní část východních a západních Midlands, pokud jde o ně, tak pro ně vlastně neexistují.

Labouristé jen řídili jejich úpadek a většina jejich sociálního inženýrství je destruktivní. Aby dostali lidi z Miles Platting, zaplavili celou oblast Somálci.

A tyhle velké bloky, víte, že je prodají někomu jinému. Tyhle bloky opuštěných bytů, bývalých obecních bytů, dědictví Wilsonova plánování a tak dále, často prodávají za 10 liber. 10 liber developerovi. Protože se tam odehrávají nekonečné obchody.

Nebyl tam ten alternativní komik Mel Smith? V 80. letech byl pořad s názvem Muck and Brass a spousta politiky manchesterského typu. Je to přesně takto. „Co pro vás mohu udělat?“ „No, popřemýšlím o tom.“

Pamatuji si takovou zednářskou kulturu hrdosti. Pamatuji si, jak jsem jednou viděl starostu Manchesteru vstupovat do univerzity na Oxford Road. Byl jako Prescott. Přišel se svou pečetí úřadu a tlustou ženou. „Oh, to je tak nóbl, že?“ Vystoupili z toho velkého auta a byli nadšení. Bylo to vidět. Je to ta kultura labouristického municipalismu v akci a on je nějaký odborář. Tohle je jeho odměna na konci jeho dřiny. Víte, všechny ty nudné výbory, v nichž zasedal. Tohle je moment, kdy se jim to vyplatí. Z hlediska důvěryhodnosti.

Pro mě to byl moment v roce 1980, kdy jsme šli po Oxford Road. Je to velmi velká ulice. Je to hlavní silnice, která prochází akademickou čtvrtí Manchester University, Polytechnic, Eye College, Art College, dalšími vysokými školami a tak dále. Viděl jsem tam dvě skupiny z třetího světa, které proti sobě demonstrovaly. Právě proběhla íránská revoluce a všichni její příznivci pochodovali sem a tam s obrázky Chomejního, zatímco všichni mudžáhidové, levicová skupina, byli proti. Všichni pochodovali sem a tam a ukazovali obrázky mučených lidí a tak podobně.

Viděl jsem tam GMP, Greater Manchester Police (policii Velkého Manchesteru). James Anderton, ten protestantský fundamentalista, byl tehdy komisařem. Trochu se tam strkali a tlačili a bylo vidět, že ti policajti si říkali: „Proč jsou ti lidé tady? Proč se uprostřed Manchesteru hádají o budoucnost Íránu?“ Bylo vidět, jak se ti velmi nechápaví policajti snaží:

„Co se děje? Co se tady děje?“ Ale byli příliš zaneprázdněni tím, aby zabránili davům, aby se navzájem pozabíjely.

To bylo před 30 lety. Thatcherová, údajná pravicová politička, vládne zemi. Vzpomínám si, když Leon Brittan přijel na Manchester University. Je to židovský internacionalista, který podporuje většinu současného uspořádání. Ale pro levicové demonstranty byl konzervativec, fašista. A vyvolali nepokoje na Oxford Road. Před schody studentské unie byla krev. Speciální hlídka policie Greater Manchester Police je zbila a zatlačila zpět. Došlo k pokusu o útok na Brittanovo auto. Když byl později dotazován v pořadu News at Ten, byl zjevně otřesený. Byla to drsná záležitost. Bylo to skoro jako násilná komedie.

O: Je zajímavé, že ten radikalismus už utichl. Pamatuji si, že když jste šli po Oxford Road, všechno, na co se dalo něco nalepit, bylo pokryté plakáty Socialistické dělnické strany. Dnes už je nevidíte.

Ano, samozřejmě. Ne. Všechny byly vytištěny ve východním Londýně společností East London Offset, protože vždycky používaly ty velké černé pruhy, že? SOCIALISMUS a velkými černými písmeny: MÍR LIDU. ODMÍTNĚTE THATCHEROVY ŠKRTY. A všechny ty obvyklé věci.

Je to úžasné, protože se objevila nová generace. Je teď velmi malá. Je asi desetina toho, co bývala. Na každých 100 krajně levicových lidí v roce 1980 připadá dnes asi jeden. Ale objevila se nová generace a pro ni je to samozřejmě historický symbol. Je to jako jejich vlastní revizionismus, že? Je to jejich vlastní restaurování červené, bílé a modré.

Když jsme se Steveem zkoušeli dostat dovnitř kolem deváté ráno, shromažďoval se dav. Najednou jsem si všiml, že všichni mají komunistické vlajky a je jim asi 20. Protože nikdy nezažili, jaké to bylo, víte. Všichni se narodili v roce 1990, že?

[…] Vzpomínám si, že mě jednou oslovil novinář z deníku The Sun a zeptal se mě: „Co si myslíte o našem deníku?“ Odpověděl jsem: „Je to naprostá hloupost.“ A dodal jsem: „A vy jste kretén.“ On na to: „Aha, takže vy jste snob, co?“ Odpověděl jsem: „Jsem mnohem horší než snob.“ A on na to: „Opravdu? Jste fašista?“ Odpověděl jsem: „No... to záleží.“ Tehdy jsem byl trochu opatrnější. Řekl jsem: „Pozval jsem Jeana-Marie Le Pena na večeři.“ Na té velké večeři, kterou Western Goals pořádal v roce 1991. Bylo to všude v médiích. On řekl: „Aha, tak vy jste fašista!“ Zeptal se: „Přiznáte se v mé rubrice, že jste fašista?“ Odpověděl jsem: „Ještě ne.“

A on řekl: „Ach...“ [Bowden udělá dlouhý, smutný obličej.] Ale on byl opravdu bulvární novinář. Měl zašpiněný plášť, vypadal trochu jako krysa. Byl opravdu skoro jako podčlověk. Byl opravdu takový „Ehhh!“ Takový, co by stál před dveřmi vdovy, dveře by se otevřely a on by řekl: „Jak se máš, zlato?“ Jeden z těch. Opravdový šmejd. Bylo tak zajímavé vidět, jací vždycky byli.

[G.B.] mě před 20 lety vzal na prohlídku redakce deníku The Sun. Bylo to velmi zajímavé. „Ahoj, G—!“ a tak dále. Polovina z nich patřila k vyšší střední třídě. Byli to chlapi s motýlky, kteří pracovali pro The Sun. Druhá polovina byli frajeři a chlapi s sendviči se slaninou u počítače, kteří říkali něco jako: „Dobře! Měj se sakra dobře, kámo!“ A další byl chlapík s motýlkem, který pracoval pro The Sun a podobné věci.

Je to tam dost opevněné. Když jsme tam šli, protože samozřejmě nedlouho předtím měli spor o tisky a došlo k opravdovému násilí. Na konci došlo k rvačkám, kde se objevili anarchisté a těžká mafie, raná třídní válka, všichni se tam sešli a házeli na policii cihly. Byly to opravdu nepokoje. Hodili kyselinu na brány. Bylo to těžké, protože propustili celou generaci tiskových pracovníků. Vezměte si, že polovina z nich dlouho nepracovala.

Víte, že kdysi měli ghosting? Chlap se přihlásil a vy jste si vzali matraci do práce: „Práce je hra pro hlupáky, chlapče!“ A oni tomu opravdu věřili. Proto se v 70. letech ekonomika zhroutila a lidé volili Thatcherovou. Protože věci nefungovaly. Směřovali jsme k Venezuele.

Můj otec říkal: „Budu volit Thatcherovou. Nechci to, ale myslím, že je možná trochu tvrdá.“ Vždycky se obával toho druhu militantnosti, který viděl jako bankovní manažer. Když v polovině 80. let seděl na zasedáních představenstva a bankéři říkali: „Rozdrťte odbory! Je to naše pomsta za 60. a 70. léta a Wilsona“ a podobné nesmysly. Byla to vlastně jakási nespoutaná moc střední třídy. Vždycky se kvůli tomu cítil velmi nepříjemně a bylo mu z toho špatně. „Zničte odbory!“ „Zprivatizujte národní zdravotní službu!“ řekl mu jednou jeden chlap. „Ať babička zaplatí za svou kyčel!“

Můj otec byl tím zděšen, ale v žádném případě nebyl socialista ani nic socialistického. „Nemyslel jsem si, že je to morálně správné,“ řekl mi. „Je to příliš nemilosrdné. Nelíbilo se mi, jak se chovali,“ řekl. Ale všechno je to váhavé a nejasné. Považují ho za zatraceného liberála, slaboch, slabého konzervativce v jejich smyslu, protože oni byli tvrdí. Tvrdší než

tvrdí. Byla to reakce na extrémní odborářské hnutí v 70. letech. „Jeden ven, všichni ven!“ Ano, „já jsem v pohodě, Jacku.“

O: Je opravdu možné přijmout protekcionistickou hospodářskou politiku, když jsou naše přírodní zásoby uhlí a plynu již tak dlouho vyčerpány?

Myslím, že je třeba přijmout zmírněné formy. Život je zčásti boj o pozice. Úplná soběstačnost je naprosto absurdní. To je Hoxhova Albánie. Ale pokud si dovolíte nemít vůbec žádnou průmyslovou základnu a nic nevyrábíte, směřujete do skládky. Vzpomínám si, že Reagan jednou řekl: „My nepotřebujeme produktivní průmyslovou základnu.“ Na čem si myslí, že bude ekonomika nakonec založena, když fyzicky nic nevyrábíte? Někdo mě vezl autem průmyslovými čtvrtěmi Liverpoolu a byla tam jedna továrna na výrobu nafukovacích hradů, a to bylo všechno. Potřebujete tedy kombinaci. Musíte dovážet věci zvenčí. Musíte vyloučit zahraniční vlivy. Musíte věci řídit a manipulovat s nimi ve svůj prospěch. Ekonomika je zčásti formou války a je třeba zaujmout tento postoj. Japonci a Číňané tento názor sdílejí. Synteticky přijímají různé strategie – protekcionismus, poloautarkii, povolení dovozu, stimulaci ekonomiky, militantní libertarianismus – pokud to v daném okamžiku vnímají jako ve svém národním zájmu. Jedná se o taktiky, které používáte, ne o dogmata.

Friedmanové, Hayekové a Keynesové tohoto světa věří, že lidé se postaví na barikády za teorii o tom, jak by měla být řízena ekonomika. Jsou to jen taktiky, taktiky, které používají vlády, státníci, přední ekonomové, průmyslníci a kapitalisté. Víte, George W. Bush zavedl militantní státně socialistická opatření, aby zachránil západní fiskální kapitalismus. Přijal opatření, která jsou nalevo od Americké socialistické strany, a

přitom je republikánským militantním zastáncem trhu, který celý život bojoval proti těmto levicově liberálním opatřením. Ale když čelil kolapsu, stát to musel převzít. Ekonomiku tedy vnímám jako otázku taktiky, ne morálky, a ne jako to, o čem je politika.

O: V souvislosti se současnou ekonomickou, environmentální a imigrační krizí na Západě, pokud nedojde k radikální politické změně, jaké jsou vaše předpovědi?

Chaos! A nepříjemná vzájemná rivalita, ale tak to v životě do jisté míry vždycky bylo. Západ vstoupí do dalšího století a dál, ať už to bude s velkým třeskem, nebo s tichým nářkem. Život a lidská přirozenost nesnáší prázdnotu, takže se vždycky objeví nové síly.

Myslím, že je to jako rok 1909, jen o sto let později. Pokud byste se ocitli v roce 1909, čekala by vás první světová válka (jaká radost!), čekala by vás hospodářská krize a před ní bouřlivá dvacátá léta; reakce na první válku a následný úpadek; vzestup fašismu a komunismu; druhou válku; celá druhá polovina minulého století reaguje na devastaci druhé světové války, alespoň na Západě; pak máte studenou válku, která je horká ve druhém a třetím světě, velmi horká, ale Západ je ve stavu stagnace se sovětským blokem; máte rozpad sovětského komunismu a nyní jsme v novém světě, ve kterém se nacházíme.

Myslím, že v roce 2009 stojíme před radikální budoucností, radikální budoucností, která skýtá mnoho možností, ale také mnoho nebezpečí. Existuje Yockeyho kniha s názvem Imperium, která byla napsána v polovině 20. století. S některými jejími částmi souhlasím, s jinými nikoli. Je to

částečné. Je to napsáno ve své době. Nicméně úvod napsal muž jménem Willis A. Carto, veterán americké krajní pravice, a Carto věřil spolu se Spenglerem, že po kolapsu přijde nové autoritářství, ale později svůj názor revidoval, což byl jakýsi druh seberevizionismu, a poněkud znepokojivě řekl, že si myslí, že to může skončit anarchií a chaosem.

A tyto společnosti směřují k anarchii. Zvláštní je, že socialismus směřuje ke komunismu a komunismus se vrací k socialismu na levém křídle, ale liberalismus směřuje k anarchismu, který je technicky nalevo od komunismu. Zapomeňte na anarchistickou teorii, zapomeňte dokonce i na individualisty jako Stirner nebo sociální anarchisty jako Bakunin a [nesrozumitelné] nebo Kropotkin, zapomeňte na teoretiky. Jen na chaos a pokusy udržet ho od svých dveří.

Pokud se v západních společnostech nevynaloží značné úsilí na kulturní, sociální a národní obnovu, realitou se stane jakási negativní verze Venezuely, kde dcera bohatého muže chodí nakupovat v doprovodu chlapů s AK-47, jak je dobře vidět. Soukromé pozemky, uzavřené areály, soukromé oblasti, které jsou střeženy. To už se pomalu stává realitou. Víte, přiložíte kartu k jednomu z těchto zařízení a brána se otevře. Všude kolem jsou bezpečnostní systémy. Lidé si najímají ochranku, aby je doprovázela, pokud mají co chránit, tedy něco, o co by mohli přijít, což znamená, že jim to někdo může vzít. Pokud nemáte co ztratit, nikdo vám to nevezme. Bohatí jsou tedy vždy sami a vždy ve strachu. Osamělost bohatých.

Je to vlastně něco jako Blade Runner. Fantazie vždy předpovídají budoucnost. Taková bude budoucnost, pokud nedojde k sociálnímu vykoupení. Jinými slovy, vykoupení se stane individuálním a silní jedinci, jedinci, kteří umí vydělávat

peníze, a inteligentní jedinci se prostě odpojí, což je proces, který je samozřejmě již v plném proudu. Odpojí se od ostatních. A budou se starat jen o sebe a své rodiny a budou v pořádku, alespoň si to budou myslet. A všichni ostatní budou v jakési jámě.

Neexistuje komiks s názvem 2000AD?

O: Judge Dredd.

A nebyla tam ještě konkurenční série, více levicová, Nemesis, kde jsou lidé ti zlí? Lidé žijí v obrovských mrakodrapech zvaných termití kopce... termití krajiny... termití věže. A je tam muž jménem Torquemada, který je něco jako fašistický katolík a řídí to celé s velkým špičatým kloboukem. Je to samozřejmě všechno směšné. Ale představa těchto lidí, kteří žijí ve velkých blocích a pobíhají kolem, a jak říká Torquemadova první žena: „Jejich životy jsou tak bezvýznamné.“ Myslím, že pro ty, kteří jsou vyloučeni z kapitálu a velkého bohatství, by to bylo jako ty městské krajiny v Manchesteru, kde milionář pohlíží shora na heroinového závisláka.

O: Jak tedy může normální člověk existovat v takové šílené společnosti?

No, myslím, že se prostě odeberete někam jinam, nebo někam jinam ve své mysli, ale lidé si najdou způsob, jak existovat. Lidé se dokážou nekonečně přizpůsobovat. Najdete si svou vlastní cestu. A přesně to lidé dělají. Do značné míry si privatizovali své životy. Mají asociální postoje. Už nemyslí v politických kategoriích. Lidé už se o politiku nezajímají. Mají dost labouristů. Chtějí je prostě dostat ven a nahradit novými, kteří podle jejich názoru budou lépe řídit dění. Důvodem, proč

chtějí, aby byli lepší, je prostě to, že jde o změnu. Je to jako když někdo po hodně práci potřebuje dovolenou. Změna je stejně dobrá jako odpočinek. Není to geniální způsob, jak řídit zemi, ale když necháte masy rozhodovat o tom, kdo by měl vládnout, tak se obávám, že to tak dopadne.

Ale život je naprosto otevřený. Cokoli se může změnit. Člověk může mít nápad, už ne na psacím stroji, ale na počítači, sám ve svém pokoji, na notebooku, a svět se může změnit. Všechno je možné. Naše skupina věří, že všechno je otevřené. Všechno je stále možné. Jsme tady. Měli jsme dobré víno a brambůrky. Není to vždy tak špatné, jak si všichni myslí. Změny, které je třeba provést, jsou morální, mentální a duchovní. Pokud k nim dojde, mohou nastat obrovské změny. Pokud k nim nedojde, nic se moc nezmění.

Ale já jsem optimista. Většina pravicových lidí jsou pesimističtí introverti a já jsem optimistický extrovert. Vůbec nejsem individualista v úplném sociálním a filozofickém smyslu, protože jsme všichni součástí společnosti a někdo vyrobil tyto boty a tuto kravatu a dokonce i tento symbol [jeho přívěsek s runou odal], víte, jsme všichni tak nějak propojeni, ale věřím, že žijete svůj vlastní život a máte na cestě trochu radosti. Nevěřím v utrpení. Utrpení je pro nudné lidi. V to nevěřím.

O: Takže byste neřekl, že optimismus je zbabělost?

Ne. Nesouhlasím se Spenglerem. Spengler je klasický pesimista. Je introvert a velký myslitel, ale má obavy z budoucnosti. Ontologicky je budoucnost samozřejmě smrt, ale jedním z prvních momentů v životě je překonání strachu ze smrti. Většina lidí se smrti bojí. Nedokážou o ní ani mluvit. Jsou

paralyzovaní. Náboženství vám říká, že smrt není konec. Nevěřím, že smrt je konec, ale zda po ní existuje nějaké vědomí, to nevím, a nikdo to neví.

Věřím, že život člověka je jako kulka proletávající obrazovkami a když narazíte na obrazovku, kterou nemůžete proletět, je konec. Takže věřím, že budete pokračovat dál.

Na naše první setkání přišel biskup. Poté následovala debata, během níž mu byly kladeny otázky, a někdo se ho zeptal: „Věříte, že Bůh je láska?“ A on odpověděl: „Ano.“ V té době jsem ještě nebyl předsedou Nové pravice. Byl jím Jonathan B—. Zvedl jsem ruku a řekl: „Pokud tomu chcete říkat Bůh, božství, energie ve všech věcech, síla, která stvořila vesmír, přírodu, jakkoli tomu říkáte, věřím, že je to zuřivost, ne láska.“ On odpověděl: „Nesouhlasím.“ Někdo jiný se zeptal: „Ale kde je tedy ve vašem systému láska?“ Odpověděl jsem: „Láska je stvoření. Pokud je svět stvořen silou, která sama neví, že to dělá, je to největší forma lásky, jakou můžete mít, ne? Stvořit všechno tohle?“

Takže já nevěřím v neštěstí. Víte, většina ostatních rasových skupin na této planetě nevěří v neštěstí. Věřím, že člověk by měl jít vpřed. Potřebujeme integraci. Stoicismus, integraci. Máme tu velmi nešťastné lidi, kteří jsou skleslí, a s tím nesouhlasím. Vím, že věci jsou dost zpackané, ale je to proto, že jsme přijali názory, které jsou kontraproduktivní, destruktivní a které lze zvrátit. Kdybychom se opravdu rozhodli je zvrátit, všechno by se velmi rychle změnilo. Je to otázka toho, zda to opravdu chceme, nebo zda jsme ochotni podstoupit bolest, která s tím bude spojena.

Ale víte, žena při porodu jednoho dítěte prožívá velkou bolest. V našem mužském pohledu na věci musíme vždy pamatovat na to, že existují i jiné formy síly, jiné formy moci, a ty jsou dobré, protože vycházejí z přirozených procesů. Ve skutečnosti je v pravicové politice zapojeno poměrně hodně žen, a to proto, že instinktivně cítí, že jejich skupině hrozí nebezpečí. Není to opravdu teoretické, ale je to reakce, a to je dobrá věc.

Ne, já věřím v budoucnost. Jsem pokrokový, víte, svým zvláštním způsobem. Jen chci pokrok někde jinde. Nietzsche je pokrokový člověk, který chce pokračovat v nerovnosti. Moderní svět je realitou. Žijeme v něm.

Myslím, že nejlepší odpověď je, když se mě někdo zeptal: „Proč máš rád moderní umění?“ A já ho mám rád, alespoň částečně, zatímco většina pravicových lidí ho celkově nesnáší. Odpověděl jsem: „Protože je divoké! A protože je tady a my teď žijeme!“ A protože je nedualistické a protože je čistě pro intelektuály. Proto se masám nelíbí. A protože je tak trochu energické a mírně děsivé. Řekli: „To není moc demokratické, že?“ Ale proč? Proč být demokratický?

Kdybych byl členem komise Turnerovy ceny, řekl bych: „Vezmeme těchto deset zločinců, pověsíme je, vyfotíme to a uděláme z toho výstavu Turnerovy ceny!“ Damien Hirst by na ni mohl otisknout svůj palec a říct: „Stejně to byl můj nápad, kámo!“ Víte, ten chlap, co dostal E z umění na maturitě a tak. Dal bych jim Turnerovu cenu, která by se jim nelíbila. Takový je můj postoj k těmto věcem. Někdo mi jednou řekl: „Musíme vyhodit do vzduchu Mandelův pomník“ před NFC nebo kdekoli na South Bank. Ten, který byl zvýšen o dvě patra, protože se o to někdo pokusil před 25 lety, a ten druhý, který byl postaven

za 400 000 liber z darů na Parliament Square, protože se samozřejmě stal sekulárním svatým. Řekl jsem: „Ne, to nedělejte! Prostě ho natřete na bílo, dejte mu motýlka a velký červený nos a na Den červených nosů stisknete tlačítko a motýlek se otočí a tak dále“, a tím jste si z něj udělali legraci, chápete. Zapojili jste se do zpronevěry. Převrátili jste to naruby.

Pravice porazí levici a střed pouze tehdy, bude-li kreativnější, energičtější, radikálnější, inteligentnější, drzejší a úžasnější. To je jediný způsob, jak můžeme vyhrát. Problém pravicových lidí je obecně v tom, že jsou poněkud pesimističtí a málo kreativní. Jsou to velmi konzervativní lidé. Jsou to velmi slušní lidé, ale jsou konzervativní. Musíte být radikálnější.

Jsem velmi konzervativní člověk, ale jsem také revolucionář. Musíte kombinovat obojí, rozumíte. Proto se nazývám revolučním konzervativcem, což většina lidí chápe jako „O čem to mluví?“ Ale je to pravda. To jsem opravdu já. Ironií je, že když jsem byl v Griffinově straně, byl jsem zdaleka jedním z nejvíce pravicových lidí v ní, a to není vůbec hloupé tvrzení. Bylo to vlastně zvláštní. Přešel jsem od extrémního konzervativce... Protože když jsem se objevil, mnozí z nich si mysleli, že budu podle jejich měřítek ultrareakcionář, a nakonec jsem v té straně skončil téměř jako ultra, ale jiným způsobem než ostatní, protože oni to prostě posuzují tak, že jsou tam občanští nacionalisté, populisté, nativisté a fašisté. To je rozsah uvnitř strany, pokud mluvíme upřímně. Já jsem do žádné z těchto kategorií úplně nezapadal.

Myslím, že je dobře, že ne. Proč se lidé vždy chtějí zařadit do těchto kategorií, do těchto škatulek, které jim ostatní přiřadili, ještě než se vůbec objevili? Nevidím v tom žádný smysl. Musí najít nové syntézy, nové způsoby, jak věci dělat,

nové způsoby jednání a myšlení. Pravice to udělala, víte. Bylo to zcela alternativní hnutí od roku 1880 do roku 1920. Bylo to také protikulturní hnutí. Celá protikultura ve střední Evropě byla tehdy na této straně. Protikultura, jak ji chápeme dnes, je ta, která se rozvinula v 60. letech, a postupný pohyb institucí generace Blaira je příchodem 60. let k moci. Greg Dyke v BBC, Blair ve vládě. Všechno to už předtím naznačovali lidé, ale klíčovou generací jsou ti, kterým je dnes 60 a kterým bylo 20, když to všechno v 60. letech začalo. Takové věci. Trochu jiné, ale v tomhle věkovém rozmezí. Brown je z hlediska věku na samé hranici. V kabinetu jsou ještě mladší lidé a z jiných stran se je snaží nahradit.

Ale revoluce 60. let je kulturní revolucí, ne ekonomickou, ale kulturní a sociální revolucí, a je třeba ji zvrátit nebo změnit. Energii lze převzít, změnit a nasměrovat novým směrem, chápete? Vše je o energii. Ovládněte ji, kontrolujte ji a budete moci ovládat svět.

Asi je to dobrý okamžik, abychom přestali.

Léon Degrelle a skutečný Tintin

Rád bych hovořil o něčem, co mě vždy zajímalo. Název přednášky je „Léon Degrelle a skutečný Tintin“, ale ve skutečnosti bych chtěl hovořit o hrdinství v masové a populární kultuře. Je zajímavé si všimnout, že hrdinské myšlenky a ideály byly odsunuty do pozadí pacifismem, liberalismem směřujícím k levici a feminismem, zejména od sociálních a kulturních revolucí 60. let. Hrdinství jakožto imprimatur západní společnosti však sestoupilo do hlubin, do masové populární kultury. Často do brakových forem kultury, kterým kritický pohled různých intelektuálů nevěnuje zvláštní pozornost.

Jednou z forem, která mě zajímá v souvislosti s pokračováním hrdinského ducha v západním životě jako ideje, je grafický román, forma opovrhovaná zejména v západní Evropě mimo Francii a Itálii a mimo Japonsko dále na východ. Je považována za formu určenou především pro děti a dospívající. Přesto existují formy jako tato: jedná se o dva svazky Tintina, se kterými se téměř každý někdy setkal. Tyto knihy/grafické romány/komiksy/komiksové knihy byly přeloženy do 50 jazyků kromě původní francouzštiny. Prodalo se jich 200 milionů výtisků, což je téměř neuvěřitelné. V podstatě to znamená, že značná část světové populace má někde jeden z těchto svazků.

Před svou smrtí Léon Degrelle prohlásil, že postava Tintina, kterou vytvořil Hergé, byla založena na jeho příkladu. Ostatní lidé se rychle ozvali, že to není pravda a že se jedná o sebepropagaci notoricky známého muže a tak dále a tak dále. Pravděpodobně jako u všech uměleckých a poloumělecký věcí je v tom zrnko pravdy. Protože postava jako tato, která je eponymní a archetypální, bude syntézou všech možných věcí.

Hergé se z těchto dilemat vymanil tím, že řekl, že byla založena na členovi jeho rodiny a tak dále. To je pravděpodobně stejně pravdivé jako nepravdivé.

Myšlenka maskulinity, hrdinství a homérského ducha v moderním hávu zní absurdně, když je oblečena do punčocháčů a objevuje se v komiksu o superhrdinech a podobných věcech. Zajímavé však je, že právě proto, že jsou tyto formy kultury tak „nízké“, jsou mimo radar toho, co je přijatelné, a proto se mohou určité hodnoty vrátit. Je zajímavé si všimnout, že pulp romány v Americe ve 20. a 30. letech, které předcházely takzvanému zlatému věku komiksů ve Spojených státech ve 30. a 40. letech a stříbrnému věku v 60. letech, se zabývaly poměrně nedovolenými tématy.

Jedním z důvodů, proč je Tintin i dnes mírně kontroverzní a v určitých kruzích považován za politicky nekorektního, je to, že pokrývá velkou část dvacátého století. Každý, kdo dnes žije, si uvědomuje, že v 60. letech 20. století došlo v západním světě k sociální a kulturní revoluci, při které byly téměř všechny hodnoty relativně tradiční evropské společnosti, bez ohledu na to, na které straně jste bojovali ve druhé světové válce, převráceny a obráceny v masovém převratu nebo přehodnocení hodnot z pohledu nové levice.

Před rokem 1960 bylo mnoho věcí, které jsou dnes legální a natolik legální, že jejich kritika se stala nelegální, samo o sobě nelegální a mimo rámec západního práva, zvyklostí, praxe a sociálních tradic. Došlo k úplnému obratu téměř všech ideálů, které tehdy převládaly. Proto je mnoho prvků populární kultury zakázáno.

Stačí si vzpomenout na němý film D. W. Griffitha Birth of a Nation z roku 1915. Až do roku 1994 udělovala Americká filmová akademie cenu pojmenovanou po Griffithovi. Pro ty, kteří to nevědí, druhá část filmu Birth of a Nation je orientována na neo-konfederáty a vykresluje Ku Klux Klan jako hrdinskou organizaci. Hrdinskou! Ku Klux Klan je zde považován za hrdinu, který zachránil bílý Jih před záhubou, před kořistníky, z nichž někteří se mimořádně podobají současnému prezidentovi Spojených států amerických. Samozřejmě se jim říkalo kořistníci, protože to byli mulatští politici, kteří přišli na Jih především ze Severu s určitou podporou abolicionistů a přivezli si s sebou vše, co vlastnili, v kořistnickém pytli, aby převzali moc. A proto se jim tak říkalo.

Tento film, který si můžete koupit v jakémkoli obchodě s DVD nebo na Amazonu za zhruba deset liber, je mimořádně známý, ale ve skutečnosti je z hlediska své ikonografie hrdinským, dualistickým filmem, ve kterém se střetávají síly temnoty a světla. Je v něm mužská postava. Jsou v něm lidé, kteří věří, že problémy vyřeší zbraní. Jejich textem je Bible v ultraprotestantském pojetí. Na ní zakládají metafyzický objektivismus a absolutní hodnoty, a tento film je zpětně vnímán jako extrémně pravicový film, ačkoli Griffith sám později natočil film Intolerance a ve skutečnosti měl, stejně jako mnoho jiných filmařů, poměrně rozmanité názory, bez ohledu na svůj jižanský a texaský původ.

Je třeba si uvědomit, že metodologie hrdinství může přežít, i když lidé bojují proti různým silám v západním životě. Jedním z velkých triků hrdinství v posledních 40 až 50 letech jsou hrdinské filmy s ikonami, jako je například Clint Eastwood, který je nástupcem archetypu Johna Waynea a stylizované

mužnosti, kterou představoval. Eastwood často hraje individualistické, survivalistické a autoritářské postavy; pravicové existencialistické postavy. Ale vždy jsou ve válce s byrokracií a hodnotami, které jsou vnímány jako konzervativní. Jedním z triků, který se objevuje od 60. let, je přeorientování povahy hrdinství tak, aby věčná radikální pravice ve společnosti, jako například ve Spojených státech nebo jinde, byla sama o sobě nepřítelem.

Ve Spojených státech existuje komiks s názvem Captain America, který vznikl v 40. letech 20. století. Captain America je hubený mladík, který chodí téměř s holí a má ruce jako větve, a samozřejmě ho přátelský americký vědec seznámí s novým tajným programem, v rámci kterého mu jsou injekčně podány steroidy a podobné látky, a on se okamžitě promění v obrovského blonďatého supermana s modrýma očima. Samozřejmě se musí oblékat do americké vlajky, aby se mohl nazývat Captain America. Takže chápete, o co jde! Má velký štít s hvězdou Spojených států a má pomocníka, který zemře v jednom z komiksů z 40. let, ale samozřejmě tyto postavy nikdy nezemřou. Jsou neustále přiváděny zpět k životu. Ale je tu jeden problém, protože postavení, které Captain America a jeho méně významný ekvivalent z Marvel Comics jménem Captain Britain a všichni ostatní představují, je v čím dál liberálnější společnosti trochu podezřelé, a to i v té době. Jeho nepřítel, jeho nemesis, jeho dualistická alternativa, musí být „nacista“, a samozřejmě Captain America má nacistického nepřítele jménem Red Skull.

Red Skull je muž s odporným obličejem, který, aby tuto odpornost skryl, nosí odpornou masku přes svůj odporný obličej jako dvojí masku. Zrcadlo se rozbije, tak proč nenosit

masku, ale není to maska krásy. Je to lebka, která je natřená červenou barvou, a proto se mu říká Red Skull. Vždy nosí zelenou barvu. Takže je to červená a zelená. Vždy se objeví a vždy je někde v pozadí hákový kříž a podobné věci. Vždy staví roboty nebo kyborgy nebo nové biologické druhy tvorů, aby ovládl svět. Kapitán Amerika ho vždy porazí v posledním panelu. Právě v posledním panelu. Red Skull je vždy na pokraji vítězství, dokud na konci nepřijde pěst Kapitána Ameriky za americký způsob života a americký sen.

Tento plášť hrdinství, v němž pravicoví existencialisté jako Captain America bojují proti extrémní pravici v souladu s demokratickými hodnotami, je jedním ze zajímavých triků, které se hrají s povahou hrdinství. Protože hrdinství je nebezpečná myšlenka. Ať už byl Tintin založen na Léonovi Degrellovi, nebo ne, v povaze hrdinství je samozřejmě fašistický prvek, který mnoho autorů fantasy a science fiction, žánru, který začínal jako opovrhovaný, ale nyní je díky své komerční životaschopnosti jedním z hlavních evropských knižních žánrů, využívá.

To věděli vždycky. Michael Moorcock, mimo jiné, hovoří o nebezpečí podprahového pravicového smýšlení v mnoha fantasy dílech, kde se můžete nevědomky a nekriticky propadnout ultrapravicovému a nekritickému postoji vůči maskulinitě, hrdinství, porážce sil, které nemáte rádi, nebo například k sebetranscendenci.

Existuje známý román s názvem The Iron Dream, který v jistém smyslu popisuje Hitlerův vzestup k moci a vše, co se stalo během války, která následovala, jako sci-fi diskurz, jako jakýsi sémiotický výtvor šíleného tvůrce. Tato kniha byla ve skutečnosti v Německu zakázána, protože ačkoli se jedná o

extrémní satiru, která je technicky velmi antifašistická, lze ji číst doslovně, bez satirického podtextu. Tento román Normana Spinrada byl v tehdejším západním Německu zakázán na asi 20 až 30 let. Fantazie totiž určitým lidem umožňuje obejít ironii.

Ačkoli jsou komiksy poměrně vtipné, zejména pro dospělé, děti a dospívající je čtou, prohlížejí si je, protože se v podstatě jen dívají na obrázky a vnímají bubliny, které se objevují, protože se jedná o filmy na papíře. V podstatě je jen nekriticky prohlížejí. Pokud jste někdy pozorovali dítě, zejména dítě, které má velmi malý zájem o formální literaturu, jaká se učí v mnoha evropských a amerických školách, sedí pohroužené nad komiksy, jsou naprosto uchváceny jejich povahou, absolutní zlovolností zločince, naprostým hrdinstvím a absencí ironie a sarkasmu hrdinské postavy s lehce oděnou dívkou na obálce, na kterou se hrdina vždy obrací, ale obvykle pohrdavým způsobem, protože má hrdinské úkoly, které musí splnit. Ona je vždy na jeho paži nebo na jeho noze nebo je vlečena za sebou.

Ve skutečnosti je pulpové zobrazení žen, které je samozřejmě hluboce politicky nekorektní a vampírské, v těchto žánrech velkou zábavou. Pokud se někdy podíváte na komiksy jako Conan Barbar, Iron Man nebo The Incredible Hulk a podobné věci, hrdina bude vždy uprostřed! Nikdy na straně. Vždy uprostřed, čelem k budoucnosti. Zloduch bude vždy na jedné straně, často na levé; na straně zla, na straně temnoty, na straně toho, co chce stáhnout dolů a zničit.

Když se Hulk chystá udeřit svého úhlavního nepřítele Leadera, nebo když se Captain America chystá udeřit svého úhlavního nepřítele Red Skulla, nebo když se Batman chystá udeřit svého úhlavního nepřítele, psychiatrického klauna

Jokera, na obálce je vždycky nějaká lehce oděná žena, která mu sedí u nohou a vzhlíží k němu s prosbou v očích, zatímco pěst je za zády. Je zcela zřejmé, že se jedná o archetypální mužské postoje zábavy a hry, které samozřejmě představují nebezpečí pro mnoho předpokladů, které převládaly v 60. a 70. letech.

Je zajímavé si všimnout, že ve 30. letech 20. století se v populární kultuře často objevovaly otevřené projevy vigilantismu vůči zločinu. Existoval pulpový časopis s názvem The Shadow, který Orson Welles hrál v rádiu. Orson Welles nevěřil v učení se role, v newyorském rádiu Welles, obvykle v horším stavu kvůli pití a podobným věcem, se rozběhl k mikrofonu, vzal scénář a hned se pustil do The Shadow. The Shadow mučil zločince. Čím byli zločinci horší, tím více je mučil. Když je zabíjel, škrtil, dusil nebo věšel (tyto pulpové romány byly dost násilné a neostýchavé) smál se jako psychopat. A pokud jste to nepochopili, v knize bylo několik řádků s nápisem „HA HA HA HA HA!“, když někoho zabíjel.

The Shadow je v jistém smyslu prototypem Batmana, který se objevil později. Někteří marxističtí kulturní kritici v diskurzu zvaném kulturní studia poukázali na to, že Batman je muž, který se obléká do kůže, aby v noci trápil zločince, a hledá je, když policie, tedy stát, autorita ve fiktivním New Yorku zvaném Gotham City, rozsvítí na obloze velké světlo a vyzývá k pronásledování zločinců. Vystaví na oblohu velký symbol netopýra a on vyrazí v Batmobilu hledat zločince, které by mohl trápit. Jak většina lidí ví, komiksy se v 80. a 90. letech proměnily v dospělější formy a objevil se grafický román s názvem Dark Knight, který poměrně sadistickým a krutým způsobem zkoumal Batmanovu touhu trestat zločinnost velmi extrémním způsobem.

Ve 30. letech 20. století existoval také pulpový román s názvem Doc Savage. Většina lidí o těchto věcech ví jen velmi povrchně, protože Hollywood o všech těchto postavách natočil několik filmů. Doc Savage byl obrovský blonďák vysoký přes dva metry. Měl opálenou pokožku a svalnaté tělo. Aby zdůraznil svou muskulaturu, nosil kolem zápěstí a kotníků ocelové pásky, jako vy. Byl vědeckým géniem, poetickým géniem a hudebním géniem. Ve skutečnosti nebylo nic, v čem by nebyl génius. Ženy ho vůbec nezajímaly. Měl také výzkumný ústav, který prováděl operace mozků zločinců, aby je napravil. To je docela mimořádné a hluboce politicky nekorektní! Nejenže porazil padouchy, ale na konci příběhu je odtáhl do této nemocnice/ústavu, aby je operovali, aby se mohli napravit pro společnost. Jinými slovy, byl eugenik!

Samozřejmě, že takovéto myšlenky byly ve 30. letech 20. století kulturně přijatelné, protože i na úrovni masové zábavy v západním světě překlenujeme různé kulturní vnímání. To, co je považováno za odporné i v době, kdy Kubrick natočil film A Clockwork Orange podle románu Burgesse v 70. letech, bylo o 40 let dříve považováno za zcela přijatelné. Měnící se hranice toho, co je přípustné, kdo to může provádět a jak je to vnímáno, jsou tedy nedílnou součástí toho, jak se západní lidé definují.

Nezapomeňte, že 40 % lidí v západních společnostech nevlastní žádnou knihu. Proto jsou tyto populární, masové formy, které jsou v jistém smyslu intelektuálně triviální, v některých ohledech tím, jak vnímají realitu.

Komiksy, stejně jako filmy, byly silně cenzurovány. Ve Spojených státech v 50. letech proběhla obrovská kampaň proti různým druhům komiksů pro dospělé, které byly velmi krvavé, nazývaly se hororové komiksy a vydávalo je velmi neznámé

vydavatelství Entertainment Comics (EC). V americkém Senátu existovala náhradní organizace za Výbor pro neamerické aktivity, která se zabývala neamerickými komiksy, které ovlivňovaly naše děti, a provedla velkou čistku těchto komiksů. Byly spáleny celé hory komiksů. Došlo k obrovským pálením komiksů. Pyramidy komiksů velké jako tato místnost byly spáleny americkými a federálními maršály na příkaz soudců, protože obsahovaly materiál, který by mladí lidé neměli vidět.

Materiál, na který by se neměli dívat, byl groteskní, krvavý, přesahující explicitní materiál Roalda Dahla, který děti samozřejmě milují. Milují všechny takové věci, protože jsou vzrušující, protože jsou imaginativní, protože jsou brutální, protože vás vytrhávají z prostoru normality, a proto mladí lidé se svými instinkty, vášní a slávou milují tento druh zcela bezprostředního amorálního obsahu. Proto vždy existovalo napětí mezi tím, co by jejich rodiče chtěli, aby se jim líbilo, a tím, co mnozí, zejména pubertální chlapci a adolescenti, opravdu chtějí hltat. Vzpomínám si, že Evelyn Waugh byl jednou dotázán: „Jaká byla vaše oblíbená kniha, když jste vyrůstal?“ A bez zaváhání odpověděl: „Captain Blood!“ Captain Blood! Představte si jakýkoli němý pirátský film z 20. a počátku 30. let.

Hrdinství v západní společnosti má mnoho podob. Když jsem vyrůstal, existovaly malé komiksy ve formátu A5. Každý je určitě viděl. Určitě všichni chlapci z 60. a 70. let. Jmenovaly se Battle. Battle, Commando, War a podobně. Vydával je D. C. Thomson, největší výrobce komiksů v Británii, se sídlem v Dundee. Tyto komiksy byly velmi neobvyklé, protože

připouštěly extrémně rasistické a nacionalistické postoje, ale nepřátelé byli vždy Němci a Japonci.

Ve skutečnosti i dlouho po přijetí zákona o rasové rovnosti na konci 60. let a jeho následném, kodifikovanějším, definitivnějším a právně závaznějším znění v 70. letech bylo možné v těchto komiksech vyslovovat výroky o Němcích a Japoncích, které nebyly jen nevhodné, ale přímo nezákonné. Víte, co mám na mysli, zelené barety, komanda, dávali „Jerrymu“ co proto svým tajemným britským způsobem a bylo jim to dovoleno. Bylo to povoleno, dokonce i toto liberální překročení hranic, protože nepřítel byl takový.

Ale samozřejmě se oslavuje britská zuřivost a divokost a povaha britských válečníků a irských gardistů, kteří nebrali zajatce, a podobné věci. To je to, co se oslavuje v tomto druhu komiksů. Je patrné, že D. C. Thomson, který mimochodem nemá žádnou spojitost se skupinou DC ve Spojených státech, tento prvek v komiksech postupně zmírňoval. Přežil pouze Commando, ale stále vydávají čtyři čísla měsíčně.

V 70. letech se Thomson, který také vytvářel komiks The Beano a naprosto dětinské materiály pro děti ve věku pět až šest let, stejně jako část širokého spektra jejich skupiny, rozhodl pro riskantnější, transgresivnější, punkovější a dospělácké materiály. Vytvořili tedy komiks s názvem Attack. Attack! Je to velký žralok, který přicházel a požíral lidi. Byl docela dobrý. Pokud redaktor s někým nesouhlasil, žralok ho sežral. V komiksu byly úžasné bubliny, například: „Tento žralok je amorální. Žere.“ A z tlamy žraloka trčela lidská noha. Nějaký člověk, s nímž redaktor nesouhlasil, se propadal do žraločího žaludku.

Teď byl Attack napaden v parlamentu. Poslanec za labouristy vstal a řekl, že se mu Attack nelíbí. Bylo to dost pochybné. Směřovalo to všemi možnými nezdravými směry a Attack měl příběh, který v polovině 70. let pobouřil mnoho lidí, protože v Attacku byl příběh, ve kterém se sympaticky zacházelo s německým důstojníkem z druhé světové války. Protože to bylo transgresivní, chápete. Co rozhněvá metodisty, aby psali do místních novin? Komiks, který zachází s nějakým důstojníkem Wehrmachtu soucitně. Takže kolem roku 1975 došlo za Wilsonovy vlády k opravdovému rozruchu a oni to odstranili.

Různí autoři, jako Pat Mills a John Wagner, dostali za úkol vymyslet něco jiného. Tak přišli s komiksem, který se stal Judge Dredd. Judge Dredd je v mnoha ohledech velmi zajímavý komiks, protože ho vůbec nemají rádi různí levicoví lidé, ani jako satiru. Pro ty, kteří to nevědí, Dredd jezdí na motorce s helmou, pod kterou se skrývá tvář, která je vlastně jen lidským masem, a je to ultraamerický hrdina. Komiks se odehrává v dystopické budoucnosti, kde se New York rozrostl do takové míry, že pokrývá asi čtvrtinu rozlohy Spojených států. Žijete prostě ve městě, v burgu, a jdete a jdete a jdete. Došlo k totálnímu kolapsu. Neexistuje zákon a pořádek, je tu úplná nezaměstnanost a všichni se nudí k smrti.

Komiks vychází ze zajímavé myšlenky, že zločin je částečně vyvolán nudou a jakousi bezohledností mas. Aby tedy byla zachována jakákoli forma pořádku, spojily se policie a soudnictví do jedné osoby zvané Soudce. Porota, soudní řízení, policejní vyšetřování a vyšetřovací a forenzní prvky jsou tedy spojeny v osobě Soudce. Pokud tedy Soudce Dredd jede po ulici a vidí několik mladíků neurčitého etnického původu, jak se

vloupávají do obchodu, řekne: „Stůjte, občané! Toto je zákon! Já jsem zákon! Poslechněte mě! Poslechněte zákon!“ A pokud neposlechnou, zastřelí je, protože soudní řízení trvá asi 20 sekund. Dal jim varování. Proto se jmenuje Soudce Dredd, chápete. D-R-E-D-D. Prostě automaticky zabíjí ty, kteří porušují zákon.

Existují skvělé rané komiksy, kde se prohání na svém motocyklu, který má přední část připomínající lebku, a když se objeví, vidí chlápka, který parkuje své auto, a řekne: „Občane! Porušení dopravních předpisů! Devět let!“ a odjíždí pryč. Někdo krade nebo něco podobného a on ho chytí a praští mu hlavou o chodník. O žádné provizi se pak nemluví. „Dvanáct let v kostce!“, což je izolační cela. Má to svůj vlastní slang, protože komiksy samozřejmě vytvářejí svůj vlastní svět, který děti a dospívající milují, takže můžete úplně uniknout do světa, který má svou vlastní poloalternativní realitu, uzavřenou pro cizince. Pokud to nějaký dospělý vezme do ruky a podívá se na to, řekne: „O čem to je?“ Protože je to navrženo tak, aby vás to svým způsobem vyloučilo.

Dredd prožívá četná dobrodružství v jiných dimenzích a tak dále, ale Dredd se nikdy nemění, nikdy se nestává složitějším, zůstává stejný. Nemá žádné přátele. „Nepotřebuji lidské vazby,“ říká jednou v poněkud úžasné větě. Má robota, který mu dělá společnost a zajišťuje mu většinu jídla a dalších potřeb. Jinak se věnuje cílevědomému a nemilosrdnému prosazování zákona a pořádku. Jedna z jeho slavných frází zaznívá, když se ho někdo zeptá, co je to štěstí, a on v jedné z těch bublin odpoví: „Štěstí je zákon a pořádek.“ Potěšení spočívá v dodržování zákona. A před ním se plazí různí lidé v řetězech nebo tak něco.

Nyní se ozývají znepokojené hlasy levice, i když jde o satiru, a je zcela jasné, že jako taková je zamýšlena. Například velmi staří lidé, protože lidé v tomto fantazijním světě žijí tak dlouho, že nakonec chtějí zemřít, a jdou se nechat euthanasovat. Takže všichni stojí v řadě na eutanazii. V jedné příhodě někdo vyhodí do vzduchu lidi čekající na eutanazii, aby to urychlil, ale také aby proti tomu protestoval. A soudce řekne: „Zabíjení eutanazovaných je terorismus!“ Válka proti teroru, kde jsme to už slyšeli? Nezapomeňte, že to jsou lidé, kteří chtějí zemřít. Ale Dredd řekne: „Jsou zabíjeni příliš brzy. Musíte počkat, občane!“ Počkat, až je později zabije injekce, která přijde. A pak jsou lidé zpracováni jako léky, protože všechno se dá využít. Je to utilitární společnost. Proto se všechno využívá od narození do smrti, protože stát za vás všechno zařizuje, i když je socialismus zcela odsouzen.

Existuje další blok, založený na myšlence studené války, na druhé straně světa je sovětský blok, který je identický se Západem, ale ideologicky jsou ve válce, i když jsou naprosto zaměnitelní. Západní metafyzika je však zcela volný trh, zcela kapitalistická, ale ve skutečnosti nikdo nepracuje a všichni jsou otroky autoritářského státu.

Zde se nabízí také zajímavá paralela s pokročilejšími formami literatury. A Clockwork Orange: mnoho lidí si myslí, že se jedná o západní mládežnickou rebelii a gangy Rockers a Mods, které se objevily v 60. letech. Burgess napsal své jazykově poněkud překomplikované dílo v mnoha ohledech. Ve skutečnosti Anthony Burgess napsal A Clockwork Orange po návštěvě Sovětského svazu, kde byl překvapen, když zjistil, že na rozdíl od totalitní kontroly mas, kterou očekával, panoval tam značný chaos, zejména mezi lumpenproletariátem.

George Orwell ve svém románu 1984 přichází se zajímavou myšlenkou, a sice že proletáři jsou tak vzdáleni ideologii, že se nacházejí na samém dně společnosti, tvoří nejnižší 3 % a ne 10 %, takže je lze nechat napospas osudu. Lze je nechat brát drogy. Lze je nechat nadměrně pít. Lze je nechat, aby se sami zničili. Orwell v jedné pasáži říká: „Budoucnost patří proletářům.“ Vzpomínáte si, jak Winston Smith vyhlíží z okna na činžovní domy a vidí obrovskou pradlenu, jak věší košile a prostěradla na šňůru? A ona zpívá o své ztracené lásce: „Ach, byl to bezmocný sen...“ a tak dále. A Winston se na ni dívá přes dvory a pozemky a říká: „Pokud existuje budoucnost, leží v rukou proletariátu!“ A pak si pro sebe zpívá: „Ale když se na ně díval, musel se divit.“

Strana degraduje proletariát do takové míry, že se přestává zajímat o jejich zábavu, protože jsou pod úrovní ideologie, a proto je není třeba kontrolovat. Lidé, které kontrolujete, jsou členové vnější strany, ti, kteří umí myslet, ti, kteří nosí modré kombinézy, ne ty černé z vnitřní strany.

Toto propojení mezi masovou populární kulturou, často velmi triviální, a elitistickou kulturou, v níž jsou vyjádřeny filozoficky stejné myšlenky, je vlastně zajímavé. Někdy se objeví takové záblesky mezi absolutně „brakovou kulturou“, pokud chcete, a poměrně pokročilými formami kultury, jako je A Clockwork Orange, Darkness at Noon, 1984, The Iron Heel nebo The Iron Dream. A tyto druhy mimořádných dystopických a katatopických románů, které jsou v některých ohledech vysokou politickou literaturou (jako literatura, literatura qua literatura) dvacátého století.

Jedním z důvodů intelektuální nezávislosti prvků v některých komiksech je to, že se o ně nikdo nezajímá, kromě

případů, kdy na ně dopadne zlověstné oko cenzury. Jeden americký akademik napsal na počátku 50. let knihu s názvem Seduction of the Innocent, která pojednává o tom, jak byly děti zkaženy těmito komiksy, které jim vštěpovaly násilnické, rasistické, elitistické a maskulinistické stereotypy, což by nemělo být povoleno.

Samozřejmě, že v 70. letech vzrostla popularita levicových komiksů, protože kultura ve Spojených státech, zejména kultura mužů, je rasově segregovaná způsobem, který se nikdy nepřiznává. Afroameričané měli vždy své vlastní verze těchto věcí. Existují komiksy černých Američanů. Marvel vydal dva s názvem The Black Panther, a Black Panther loví pouze zločince, kteří jsou černí.

Existuje další komiks s názvem Power Man, ve kterém je vězeň spoutaný řetězy a bílý vědec, který je možná Žid, na něm provádí experimenty. Jmenuje se Luke Cage a díky experimentům se stává obrem. Nazývají ho titánem s maximální silou, který boří zdi a poráží všechny možné protivníky. A přesto, samozřejmě, všichni zločinci, se kterými bojuje, jsou velmi podobní filmům Shaft, které jsou velmi podobné filmům o Jamesu Bondovi, a veškerý tento materiál je segregovaný. Odehrává se ve své vlastní zóně.

Ale všimnete si, že se vrací stejné hrdinské archetypy. Opět je v rohu, obvykle na levé straně, padouch, Luke Cage má obrovskou pěst, na jeho noze leží jakási míšenka, která vzhlíží a upřeně se na něj dívá. Takové věci. Je to stejná hlavní metodika. Je to ta stejná věc, která se opakuje.

Ačkoli se objevily pokusy o levicové komiksy, ve skutečnosti je poměrně obtížné je nakreslit tak, aby měly nějaký

účinek. Protože zatímco komiksy, které jsou metapoliticky pravicové, lze do jisté míry kritizovat, vytvořit levicový komiks je ve skutečnosti poněkud obtížné. Řešením je vytvořit komiks, který je podprahově pravicový, a za padoucha použít extrémního pravičáka. Existují dva americké komiksy s názvem Sgt. Fury a Sgt. Rock a další s názvem Our Army at War. Sgt. Rock, víte, a podobné věci. A víte, kdo je padouch, protože všichni jsou z druhé světové války.

Postoj ke komunismu v komiksech je velmi složitý. Jaderná destrukce byla považována za příliš kontroverzní. Když v 50. letech 20. století začala v Americe formální cenzura komiksů, vznikla organizace zvaná Approved Comics Code Authority, velmi podobná britské British Board of Film Classification. Na obálku komiksu se umisťovala pečeť. Stejně jako v amerických filmech ve 30. letech se muži a ženy mohli líbat, ale pouze v určitých políčkách a pouze po určitou dobu na stránce, aby to viděly děti a dospívající, a muselo být zcela jasné, že se samozřejmě jedná o heterosexuální vztah. Podobně muselo být násilí omezeno na minimum, ale určitá míra krutosti byla povolena, pokud se týkala padoucha.

Komiksy také musely být radikálně dualistické. Musela existovat síla světla a síla temnoty. Musel existovat Spiderman a jeho nepřítel Dr. Octopus, který má osm rukou. Mohly však být povoleny určité komplikace a s rozvojem komiksů se objevovaly i nedualistické postavy.

Ve Fantastic Four je postava jménem Doctor Doom, tragická postava s znetvořeným obličejem, kterou lidé odmítají a která se chce pomstít společnosti za to, že ji vyloučila. Nakonec se stane vládcem malého smyšleného evropského státu, který vládne železnou rukou, a skutečně má ruce ze

železa. Své malé náhražce Lotyšska tedy vládne železnou rukou. Je však outsiderem, protože v komiksu je cikánem, jakousi bílou romskou postavou. Pomstí se však prostřednictvím snů o moci.

V komiksech jsou úžasné hlášky, které když je vyslovíte nahlas, zní absurdně. Ale na stránkách komiksu, pokud vás ten svět vtáhne, zejména pokud jste dospívající chlapec, ožívají a vzkvétají. Doom říká Reedovi Richardsovi, který je jeho nepřítelem na druhé straně, „Já jsem Doom! Dobiju svět!“ Protože hrdina se pomstí padouchovi tím, že uteče, protože je obvykle někde svázaný a hrdinka ho očekávavě sleduje. Hrdina je svázaný, ale protože padouch neustále mluví o tom, co udělá, o krutosti a strašlivém utrpení, které způsobí, hrdina se mezitím osvobodí. Protože musíte vytvořit mezeru, prostor, aby hrdina mohl uniknout a na konci odvést padoucha do blázince, na šibenici nebo do vězení. Pamatujete si tu větu z krále Leara na vřesovišti? „Udělám takové věci, ale co to bude, to nevím! Ale budou to věci, které budou děsit celou zemi!“ Všichni tito padouši opakují v průběhu svého projevu podobné věty, protože v jistém smyslu musí poskytnout hrdinovi prostor, aby se mohl projevit.

Jednou z ikon amerického filmu dvacátého století byl John Wayne. John Wayne byl jednou dotázán na své politické názory, a to zrovna časopisem Playboy. To je úroveň kultury, se kterou máme co do činění. Zeptali se ho: „Jaké jsou vaše politické názory?“ a Wayne odpověděl: „No, jsem zastáncem nadřazenosti bílé rasy.“ A když to řekl, nastalo naprosté ticho! V té době byl členem John Birch Society. Nikdo neví, zda dával peníze Ku-klux-klanu.

V Hollywoodu vždy existovala disidentská skupina, sahající až k Errolu Flynnovi a ještě dál, lidí, kteří, pokud chcete, začali, i když jen na úrovni fantazie, žít některé z těchto hrdinských rolí ve svých vlastních životech. Wayne v mnoha případech zcela jasně stíral rozdíly mezi fantazií na filmovém place a skutečným životem. Existuje mnoho slavných příběhů o Wayneovi, kdy při loupežích vyběhl z hotelu s pistolí v ruce a křičel: „Ruce vzhůru!“ Vždycky hrál tuhle roli, protože každá role Johna Waynea je trochu jiná, že? Až na pár komediálních rolí. A tuhle roli hrál znovu a znovu a znovu.

Nezapomeňte, že film Alamo je dnes politicky nekorektní. Velmi politicky nekorektní. V Texasu existuje obrovská ženská organizace s názvem Daughters of the Alamo, která musela změnit svůj název, protože oslava Alama ze strany zastánců nadřazenosti bílé rasy byla urážlivá pro Latinskoameričany, kteří jsou, nebo brzy budou, texaskou většinou, nezapomeňte. Situace se tedy mění i v tom, co je povoleno v populární kultuře.

Když Wayne řekl, že je rasista, řekl: „Nemám nic proti ostatním lidem, ale neměli bychom jim předat zemi.“ To řekl. „Neměli bychom jim předat zemi.“

A nezapomeňte, že jsem se narodil v roce 1962. Obama by tehdy v mnoha hluboce jižanských státech nedostal žádné hlasy. Nyní je prezidentem. Takto se Západ mění na všech frontách a na každé frontě. Američtí běloši budou za 40 nebo 50 let v celé federaci určitě v menšině. Určitě. Clinton (muž Clinton, muž tohoto druhu) kdysi ospravedlnil politickou korektnost slovy: „No, za 50 let budeme v menšině. Budeme potřebovat politickou korektnost, abychom v té hře obstáli.“

Tvůrce Tintina, Hergé, vždy říkal, že jeho sny i noční můry byly bílé. Ale my víme, že politicky korektní hry budoucnosti budou spočívat v tom, že běloši budou zvedat ruce a stěžovat si, protože někdo pronesl nějakou poznámku, stěžovat si, protože nedostali kvótu, stěžovat si, protože tento formulář je vůči nim zaujatý, a podobné věci. Budou hrát hru, kterou v současné době hrají menšiny na Západě, protože to je vše, co jim zbývá. Dáte jim kousek ghetta, předem definujete kulturu (masovou, střední a elitní), v minulosti, ale ne do budoucna, prvky kultury, které příliš uctívají vaši minulost, neslouží budoucnosti, a proto jsou odříznuty a nepřípustné. To je to, čemu v jistém smyslu čelí bílí lidé v Americe a jinde.

Jednou z velkých záhad Spojených států, které vytvořily enormní množství této masové kultury, z níž jsem některé části občas poněkud povrchně popisoval, je to, proč v USA nikdy nevzniklo masové seriózní pravicové hnutí skutečné pravice. Celá historie dvacátého století a předchozích období by byla jiná, kdyby k tomu došlo. Jen si to představte. Ne nějaká bezvýznamná skupina, ale skutečná skupina.

Nezapomeňte, že skutečný postoj amerických ultranacionalistů je izolacionismus. Nechtějí jít do zbytku světa a vnucovat všem ostatním americký neokolonialismus. Jsou potomky lidí, kteří opustili evropskou nadvládu, aby vytvořili nový svět. Odtud pramení paradox, že čím více se v USA posunete doprava, tím více se stáváte ne pacifisty, ale neintervencionisty.

Před Konfederací existovalo hnutí zvané Know Nothings a proto jsou velmi pravicoví lidé ve Spojených státech často popisováni jako Know Nothings (ti, co nic neví). Protože když se vás někdo zeptá na otroctví, což je samozřejmě velmi citlivá

a zaujatá otázka, odpovíte: „No, o tom nic nevím.“ A to byla záměrná taktika, jak se vyhnout vtažení do agendy abolicionistů nebo způsobu vyjadřování, který byl zaujatý politickou korektností své doby.

Je však pozoruhodné, že ačkoli Konfederace neměla sílu zvítězit, kdyby zvítězila, historie celého světa by byla jiná. Dvacáté století by se nikdy nevyvíjelo tak, jak se vyvíjelo.

Jednou ze zajímavých věcí na americké psychice je samozřejmě to, že mnoho nešťastných událostí, například válka, kterou jsme vedli se Spojenými státy v roce 1812, bylo z historie zcela vymazáno. Je pryč! Je pryč! V roce 1896 jsme s nimi téměř vstoupili do války kvůli Venezuele. To má i dnes, více než sto let poté, co byl Joseph Chamberlain koloniálním ministrem, stále mírně zajímavé konotace. To je opět [vymazáno], podobně jako suezská krize v roce 1956. Jsou určité události, které se zveličují. A jsou výročí, která jsou každý den v televizi a kterým se nelze vyhnout. Ale jsou i jiná výročí a jiné události, které byly zcela vymazány ze spektra a z historického kontinua, jako by se nikdy nestaly.

Jedním z příkladů je mimořádně špatné zacházení s válečnými zajatci ze strany Američanů, které sahá daleko do minulosti. Konfederační a unionističtí vojáci se tak chovali k sobě navzájem během občanské války, ale Mexičané byli rozhodně terčem útlaku v 40. letech 19. století, stejně jako Španělé a Kubánci na přelomu 20. století. Američané z principu bili každého Němce, včetně členů budoucího Adenauerova kabinetu, když okupovali část Německa. Považovali to prostě za samozřejmost. Tento prvek hranice, který je tam přítomen, hrubý, mužný a divoký, ne vždy špatný, ale nakonec bojující způsoby, které nejsou v zájmu Západu, rozhodně po většinu

dvacátého století, který právě skončil, je nedílnou součástí hrdinského amerického sebevědomí.

Odkud všechny tyto archetypy nakonec pocházejí? Z americké populární kultury, která se stala univerzální, protože platí, že to, co si dnes myslí Amerika, si zítra myslí celý svět. Když jsme údajně vládli světu, nebo jeho části, v devatenáctém století, Gladstone jednou stál v Manchesteru ve Free Trade Hall a řekl: „To, co si dnes myslí Manchester, si zítra myslí celý svět.“ Ale dnes je to to, co je dnes na MTV nebo CNN, co by svět rád považoval za vládnoucí diskurs zítřka.

Americká sebeidentita je podle mého názoru v každém smyslu hluboce protestantská. I na nejnižší úrovni jejich populární kultury se objevuje idea hrdinského muže, často disidentského policisty, rančera nebo hrdiny s nadpřirozenými schopnostmi a podobně, ale vždy jde o muže osamělého, muže stojícího mimo systém, muže, který je proti establishmentu, ale bojuje za pořádek, muže, který věří, že vše se dá vyřešit zbraní (proto tito hrdinové typu survivalistů vždy nosí velké množství zbraní). Všichni tito hrdinové, ti vytvoření Robertem E. Howardem, ti jako Doc Savage a Justice Inc., Shadow a všichni superhrdinové jako Batman.

Superman je zajímavý. Superman představuje Nietzscheho myšlenky zredukované na tisíc úrovní podintelektuality, že? Tak to je. Má přítelkyni, která nikdy nestárne, jménem Lois Lane, která vypadá na 22 let, i když ve scénáři je jí asi 88. Je tu plešatý padouch jménem Lex Luthor, který je vždycky přítomný, vždycky je to Supermanův nepřítel, vždycky něco kuje. Luthor je později v komiksu přetvořen na politika, který ovládne město. Superman je čistý a zdravý,

zatímco padouch se stane politikem. Je tu vidět určitý druh rétoriky.

Luthor a Superman jsou v příbězích outsidery. Oba jsou mimozemšťané. Luthor však má antihumanistické hodnoty, což znamená, že je „zlý“, zatímco Superman, který je částečně člověk, má „humanistické“ hodnoty. Luthor přichází s úžasnými věcmi, zejména v komiksech z 30. let, které jsou docela zajímavé, zejména s ohledem na etnickou příslušnost lidí, kteří Supermana stvořili. Nyní je asi polovina amerických komiksů velmi podobná filmovému průmyslu a podobné etnické složení je i ve filmovém průmyslu jako v komiksovém průmyslu. Část představ o tom, co je správné a co je špatné, co je americké a co není, je definována touto konkrétní mřížkou.

Luthor je anti-humanista. Luthor má vždycky tyhle brutální padouchy, kterým chybí několik zubů a jsou tak trochu lombrosovští, jsou ošklivi, mají zlomené nosy a šikmé klobouky. Je to 30. léta. A Luthor říká: „Mám dost lidí. Musíme překonat lidstvo.“ V komiksech se slovo „překonat“ nepoužívá. Říká se „jít dál“ nebo něco podobného. „Musíme jít dál než lidstvo. Lidé musí pryč! Musím je nahradit novým druhem.“ A jeden z jeho nohsledů řekne: „Výborně, Luthore! To je to, co chceme!“ Pokud jste si všimli, existuje komiks s názvem Superman, ale Superman má liberální hodnoty a bojuje za demokracii a americký způsob života, zatímco Luthor, i když ho nikdo nikdy nenazývá „fašistou“, je krutý, elitistický a nerovnostářský.

Víte, že padouši mají tendenci trestat své vlastní lidi? Pamatujete si Blofelda z bondovek? Jeden z jeho vlastních přisluhovačů ho zklame, on sedí v křesle a vy víte, co se stane. Ruka pohladí kočku s diamanty kolem krku. Padouch má rád

kočky a kočka na něj upřeně hledí. Prst se chvěje nad tlačítkem. A Blofeld, nebo Luthor, nebo Dr. Doom, nebo Red Skull, nebo Joker, nebo kdokoli jiný, protože ve skutečnosti jde o stejnou sílu, řekne: „Zklamal jsi mě. V této organizaci existuje jen jeden trest...“ Cvak! Tlačítko se stiskne, dojde k explozi, chlap křičí a padá ve svém křesle.

Na začátku filmu Thunderball je skvělá scéna, kde se znovu objeví křeslo. Je prázdné a z něj stoupá pára, zatímco všichni ostatní kumpáni si upravují kravaty. Blofeld tam sedí a kamera neustále zabírá jeho ruce, ruce moci. Víte, ruce smrti, ruce Dia, ruce Jindřicha VIII. Skříň se otevře a všichni budou odzbrojeni strážci, ale on bude mít u křesla dvojsečnou sekeru.

Americká propaganda tvrdí, že Saddám Husajn jednou zastřelil svého ministra zdravotnictví během zasedání revoluční rady a stejný scénář měl na zasedání pokračovat s náměstkem ministra zdravotnictví. Jen si představte, jak se náměstek ministra cítil! Doufejme, že neměl na sobě šedé flanelové kalhoty, protože na konci zasedání vlády by mohly být hnědé.

Tato myšlenka dualismu, morálního dualismu (v konečném důsledku v mnoha ohledech hluboce křesťanská myšlenka, stejně jako myšlenka zoroastriánská) je zásadní pro morálku těchto komiksů, populárních filmů a televizních seriálů, všech internetových odvozenin a všech těchto počítačových her. Protože i když je hrdinou žena jako Lara Croft a podobně, je to stále stejná metodika, která se opakuje. Protože dospívající chlapci chtějí vidět někoho, kdo vypadá jako Lara Croft, jak běhá s pistolemi v obou rukou a prakticky nic na sobě. To je druh disidentského archetypu v těchto amerických brakových románech, který má dlouhou tradici. Ve

skutečnosti jde jen o feminizaci hrdinské mužnosti, což je to, čím jsou tyto valkýry v populárním pojetí.

Dualistická myšlenka spočívá v tom, že existuje síla zla a síla dobra, a my víme, kdo jsou (jsou to ti tam venku!). V komiksu Hulk je Hulk zelený, protože byl zasažen gama zářením. Hulk se střídá s brilantním vědcem, ale když je ve své monstrózní podobě – protože se samozřejmě jedná o zjednodušení mýtu Dr. Jekylla a pana Hyda od Roberta Louise Stevensona – je Hulk, zejména na začátku komiksu, neuvěřitelně hloupý. Kdyby před sebou uviděl tento stůl, řekl by: „Stůl. Nemám rád stůl.“ A rozbil by ho, protože Hulk rozbíjí. To je to, co dělá! Rozbíjí!

Záporák ve filmu Hulk se jmenuje Leader. Leader je záporák. Leader je samý mozek. Leader má dokonce tak dlouhou hlavu, že kvůli velikosti svého mozku hrozí, že se převrátí. Stejně jako děti musí nosit ocelové dlahy na zubech, Leader nosí ocelovou dlahu na hlavě, protože je „příliš chytrý“. Všimněte si, že Leader je mírně protofašistická, pravicová, elitistická postava, že? Muž, který chce ovládat svou myslí, je protikladem pouhé hrubé síly: Hulka!

Myšlenka, že existuje síla dobra a síla zla a že jedna vždy nahrazuje druhou, ale jedna nikdy nemůže porazit druhou, protože Leader v Hulkovi, Owl v Daredevilovi, Joker v Batmanovi, Dr. Doom ve Fantastic Four, Dr. Octopus a Green Goblin (další zelený) ve Spidermanovi... Nikdy nejsou zničení. Pokud je jeden z nich zničen, jeho syn najde jeho masku v kufru, nasadí si ji a uvědomí si, že chce ovládnout svět! A vrátí se zpět. Nikdy nemohou být zničeni, protože jsou archetypy.

Komiksy naznačují jakýsi pohanský nedualismus, částečně proto, že tak moc trvají na této trajektorii dobra a zla. V tom se v jistém smyslu stávají morálně komplikovanými a docela nebezpečnými.

V řecké tragédii existuje morální systém a je předurčeno, že osud máte částečně ve svých rukou, i když o něm rozhodují bohové. V Oresteii od Aischyla se odehrává tragédie v jedné rodině (kanibalismus, zničení, sebedestrukce), která je pomstěna a přenesena do dalších generací. Aby se řecká flotila mohla dostat do Troje, je obětována dívka. Klytaimnestra se mstí jako Medúza, jako gorgona, svému manželovi, který zabil její vlastní dceru. Pak samozřejmě následuje cyklus pomsty a lítosti a absence lítosti, když se vrátí syn Orestes, který se ztotožňuje se svým otcem.

V tomto typu kultury, která je samozřejmě koncepčně na mnohem vyšší úrovni, je patrné, že dobré a zlé postavy se v této konkrétní trilogii tří her sbližují, odlišují, spojují, nahrazují a oddělují.

Pokud se podíváte na skutečný život a zvážíte jakýkoli konflikt mezi lidmi, například v Severním Irsku v 70. letech (jsme Britové a mnoho lidí zde jsou britští nacionalisté). Ale pokud si všimnete guerilly/teroristů/paramilitárních jednotek IRA, guerilly/teroristů/paramilitárních jednotek loajalistů... Jeden z mých dědečků byl na počátku dvacátého století v Ulsterské dobrovolnické armádě, ale já jsem chodil do katolické školy.

Nietzsche má koncept zvaný perspektivismus, podle kterého si v životě vybíráte určité strany, určité věci jsou předem dané. Když americký mariňák bojuje s islamistickým

radikálem ve Fallúdži, ikonografie amerického komiksu se začíná hroutit, protože kdo je ten dobrý a kdo ten zlý? Průměrný Američan ze střední třídy, který sedí a čte Captain America a přepíná kanály, si myslí, že mariňák je ten dobrý, s pozorností trvající asi 30 vteřin.

Zároveň ale mariňák není ztělesněním zla. Je to muž, který bojuje za to, za co má bojovat. Je to válečník. Má mouchy v očích. Je pokrytý potem. Zabije každého, kdo se mu postaví. Ale radikál na druhé straně je stejný a vidí, že bojuje za svůj lid a osud své víry. A když bojovníci bojují mezi sebou, často po nich nezůstává mnoho nenávisti, protože ta se vyčerpá v mimořádné zuřivosti daného okamžiku.

To je okamžik, kdy tento typ masové kultury, jakkoli zábavný a zajímavý, začíná upadat. Protože kdykoli jsme šli do války, a za posledních 10 až 12 let jsme do války šli poměrně často. Blairovy války: Kosovo. Bombardování Srbů. Milošević je vykreslován jako zlo! Vzpomínáte si na ty slogany v The Sun? Bombardujte Miloševićovu postel! Bombardujte jeho postel! Bombardujte jeho dům! A podobné věci. Saddám! Pověsíme ho! Ten muž je válečný zločinec! Skutečnost, že byl po léta klientem Západu, se zdála být irelevantní. Pověšen. V jistém smyslu prokázal extrémní statečnost, i když pokud jste nebyli sunnitou v Iráku, rozhodně nebyl vaším člověkem.

Do určité míry funguje mimořádná démonizace druhého. Proto se používá. Britská národní strana získala v těch volbách dva mandáty, ale 12 až 15 dní před nimi proběhla kampaň téměř ve všech médiích bez ohledu na ideologické zaměření, která říkala: „Nehlasujte pro tyto lidi!“, aby se zbavili mírnějších protestních hlasů a zůstali jen ti nejtvrdší. Proto se tento typ ideologie používá. Možná jsou lidé naprogramováni tak, aby

viděli absolutní zlo na druhé straně, když ve skutečnosti jde jen o člověka, který proti nim možná bojuje, možná ne.

Ale to, co tento typ masové nebo populární kultury dělá, je, že zachovává instinkt hrdinství: překonávat, bojovat, zápasit, neznat strach, pokud má člověk strach, překonat ho v daném okamžiku, být součástí skupiny, ale zachovat si v ní individuální vědomí, být mužem, být biologicky definován, nebát se smrti, bez ohledu na náboženské nebo duchovní názory a hodnoty, které člověk ztělesňuje, aby tomu čelil. To je, zjednodušeně řečeno, to, co tyto formy naznačují. Morálka je často instinktivní, což platí zejména u lidí.

Znal jsem někoho, kdo bojoval v Koreji. Když byli zajati, Korejci mezi sebou diskutovali, zda by měli zabít všechny vězně. Mezi muži došlo k divokým sporům. To se ve válce stává vždy.

Vzpomínám si, že jeden ze synů sira Oswalda Mosleyho napsal velmi zajímavou knihu o svém otci a o svých zážitcích z druhé světové války. Jedná se o Nicholase Mosleyho, romanopisce a životopisce. Byl v parašutistickém pluku a jsou tam dvě příběhy, které se dotýkají povahy hrdinství, které se často objevuje v populárních formách, a kterými zakončím svůj projev.

Jedna z nich se týká situace, kdy byl se svými kolegy. Byl s ostatními parašutisty a všichni byli v jedné místnosti. Ležel tam deník Daily Mirror, který stále vycházel, orgán levicové nenávisti, a na titulní straně bylo napsáno: „Oswald Mosley: Nejobávanější muž v Británii.“ Nejnenáviděnější muž v Británii. Jeden chlapík zvedl hlavu od stolu, podíval se na Mosleyho, který velel bojové brigádě, a řekl: „Mosley, nejsi

snad příbuzný toho bastarda, že ne?“ A on odpověděl: „Jsem jeden z jeho synů.“ V místnosti nastalo úplné ticho. Úplné ticho v místnosti, a oni se na sebe upřeně dívali, a ten chlap sevřel The Mirror v rukou a všichni ostatní parašutisté sledovali tento incident. A po asi čtyřech minutách to prasklo a ten druhý roztrhal The Mirror a hodil ho do koše za stolem a řekl: „Promiň, kámo. Nic jsem tím nemyslel. Opravdu.“ Mosley řekl: „No, tak to je v pořádku, starý brachu.“ A odešel.

Druhý příběh je velmi, velmi zajímavý. Postupovali Francií a Němci ustupovali. Myslím, že jsem tento příběh již vyprávěl na jednom z těchto setkání, ale dobrý příběh se nikdy neztratí. Přichází vyšší důstojník a říká: „Mosleyi! Mosleyi, berete příliš mnoho zajatců. Berete příliš mnoho zajatců. Zpomaluje to postup. Rozumíte mi, Mosleyi?“ A on odpověděl: „Ano, pane, naprosto vám rozumím.“ On na to: „Opravdu mi rozumíte? Zpomaluje to postup. Všichni si toho všimnou. Udělejte s tím něco. Rozumíte?“ „Ano, pane!“

A odešel, asi na další místo, kde měl něco na práci. Mosley se obrátil na svého velšského seržanta a řekl: „Co si o tom myslíš? Bereme příliš mnoho zajatců.“ Protože to, co mu důstojník řekl velmi anglickým a velmi britským způsobem, bylo, aby zastřelil německé vojáky a německé zajatce a zastřelil je v příkopech. Co jiného to znamená? „Zpomalujete postup! Berete příliš mnoho zajatců! Nejste na ty lidi měkký, že ne, Mosleyi? Urychlete postup vaší kolony!“ To je to, co říká, ale není to napsané. Není to formální a kodifikovaný rozkaz. Ale ve válce všichni střílejí zajatce! To je fakt! Když vašemu kamarádovi vedle vás ustřelí hlavu, budete chtít pomstu!

Znám lidi, kteří bojovali na Falklandech. A někteří členové argentinských speciálních jednotek a někteří branci společně

používali kulky dum-dum. Když zasáhnou člověka, exploduje mu páteř. Takže když britské jednotky našly některé z těchto branců, velmi rychle je zlikvidovaly v Goose Green a jinde. To se stane! Ve všech válkách! Mezi všemi muži! Všech ras a všech druhů! Protože je to součást zuřivosti, kterou bitva s sebou nese.

Jedním z mých názorů je, že jako druh, nebo dokonce jako skupiny, nedokážeme skutečně čelit skutečnosti, že v extrémních situacích jsme takoví. A proto v jistém smyslu vytváříme pro svou zábavu tyto vyhraněné formy hrdinské kultury, kde existuje absolutní dobro a absolutní zlo a kde se tyto dvě věci nikdy neprolínají. Když Jokera odvedou, spravedlnosti je učiněno zadost a inspektor Gordon zavolá Batmanovi (protože je to on) a řekne: „Dobrá práce! Očistil jsi město od hrozby.“ Všichni zločinci jdou do ústavu zvaného Arkham Asylum. Všichni jsou odvezeni do ústavu, kde blábolí nesmysly a čekají na pomstu proti povaze společnosti.

Osobně si myslím, že na lidi, kteří chtějí projevovat nejradikálnější formy politické identity související s jejich vlastní skupinou, jejich vlastním dědictvím, jejich vlastní národností, jejich vlastním civilizačním konstruktem ve vztahu k této národnosti, duchovními systémy z minulosti, současnosti i budoucnosti, které jsou relevantní pro ně, ale ne nutně pro ostatní, a s jejich vlastní rasovou a biologickou konfigurací, padá již 60 let velký stín. Žádný jiný názorový proud není v celém západním světě více démonizován. Žádný jiný názorový proud není pod takovým tlakem.

Dvě věci nelze integrovat do situacionistického spektáklu založeného na právu nakupovat. Jsou to náboženský fundamentalismus a radikální pravice, které jsou různými způsoby propojeny. Proto jsou dvěma vyloučenými skupinami

v západní společnosti radikální pravicoví militanti a islamisté. Jsou to dvě skupiny, které jsou „jiné“, které jsou zcela mimo. Způsob, jakým je vnímá The Mirror a další, je téměř na úrovni padouchů z komiksů Marvel Comics.

Vzpomínám si na fotografii z Sunday Telegraphu před několika lety, na které byl náš druhý řečník [David Irving], a jsem si docela jistý, že byla přebarvena, alespoň tak to mám v paměti, aby vypadala temnější a zlověstnější. Vzpomínám si, že mě před lety fotografoval časopis GQ, když jsem byl členem skupiny Revolutionary Conservative. Ta fotografie byla pořízena na Parliament Square. Víte, to náměstí, na kterém stojí Churchill a Mandela, to náměstí poblíž našeho parlamentu, s Oliverem Cromwellem schovaným tamhle a [nesrozumitelné] schovaným ještě dál. Ta fotografie byla pořízena v 12:30 a bylo jasnější počasí než dnes. Ale v časopise GQ byla ztmavena, aby vypadala, jako by byla pořízena v devět hodin, a všechno bylo tmavé, a protože to vyžadovalo tolik přebarvení, všechno to bylo mírně zkreslené a překonfigurované. To proto, že tito lidé jsou temní, víte! Jsou to síly zvenčí! Jsou tím, co by nemělo být povoleno!

Zatímco já věřím, že síla, která je pro světlo, a síla, která je pro temnotu (protože jsem pohan), se mohou spojit a být kreativně využity na základě identity a mohou vést k novým obzorům. Ale to je poměrně nebezpečná představa, kterou nenajdete ve Fantastic Four, když Reed Richards a Dr. Doom bojují, a nenajdete ji ani ve Spidermanovi, když Peter Parker a Dr. Octopus (Dr. Otto Octavius) bojují proti sobě. Neuvidíte to, když árijský Captain America bojuje se svým nacionálněsocialistickým nepřítelem Red Skullem. Neuvidíte to, když Hulk bojuje s Leaderem. Neuvidíte to v žádné z těchto

podob. Ale tyto podoby mají skutečný užitek, a to ten, že budují odvahu.

Nietzsche na konci své knihy Zarathustrovi říká, že v životě potřebujete dvě věci. Potřebujete odvahu a znalosti. Proto má Zarathustra dva přátele. Má orla, který symbolizuje odvahu, a hada, který symbolizuje znalosti. A pokud dokážete tyto věci spojit a syntetizovat, získáte nový typ člověka a nový typ budoucnosti. Nietzsche si vybral velkého perského mudrce jako vykladače své partikulární pravdy, protože v minulosti představoval extrémní dualismus, ale v budoucnosti chtěl Nietzsche vykreslit, že tyto duality spojil a zkombinoval do jedné hrdinské síly.

Moc vám děkuji!

Podstata levice

Richard Spencer: Dobrý den, vážení posluchači! Dnes mám tu čest přivítat v našem pořadu Jonathana Bowdena. Jonathan pravděpodobně nepotřebuje žádné představování pro čtenáře Alt Right, protože ho znají díky jeho komentářům na internetu, například na stránkách Counter-Currents, a také díky mnoha přednáškám na různá témata, které jsou k dispozici na YouTube. Jonathan je v našem hnutí opravdovým renesančním člověkem. Je nejen komentátorem, ale také spisovatelem a malířem. Jeho největším darem je však pravděpodobně řečnický talent.

Jonathane, vítejte v pořadu! Jsem rád, že jste tady!

Jonathan Bowden: Moc děkuji za pozvání!

RS: Jaké je počasí v polovině prosince v Anglii?

JB: Tam, kde bydlím, na jihu Anglie, není vůbec špatné. Na severu Anglie a ve Skotsku je prý dost mrazivo, ale tady dole to není tak zlé.

RS: To je dobře.

Dnes budeme hovořit o podstatě levice. Co to vlastně je? Jaký má význam? Jaká je její historie? Kam směřuje? A další související otázky. Nemyslím si, že bychom měli chodit kolem horké kaše. Chci položit dvě velké otázky, abychom mohli zahájit diskusi, a pak se určitě můžeme vydat různými směry, které z těchto dvou velkých otázek vyplynou.

Ty dvě velké otázky jsou následující. První zní: „Co je levice ve své podstatě nebo jádru?“ Myslím, že většina Evropanů a Američanů, když slyší slovo „levice“, pomyslí na řadu témat nebo otázek, a tak „levice podporuje regulaci podnikání“ nebo „věří v globální oteplování“ nebo „spíše

podporuje systém sociálního zabezpečení“ nebo „feminismus“ a tak dále. Myslím si však, že se oba shodneme na tom, že levice je něco mnohem hlubšího a většího než jen soubor souvisejících témat.

Druhá otázka, která s tou první přímo souvisí, zní: „Je levice novým fenoménem moderního světa?“ Je to produkt francouzské revoluce nebo francouzského osvícenství, nebo je to produkt industrializace a podobných jevů? Nebo je levice opět něčím větším a hlubším? Je to jakési věčné pokušení západního světa a možná i celého světa obecně?

Jonathane, co kdybyste se pokusil odpovědět na tyto dvě velké otázky. Co je podstatou levice?

JB: Myslím si, že levice v jádru věří, že rovnost je morálně dobrá a že téměř vše, co lze udělat pro její prosazení a dosažení, je morálně správné. Levice ve všech svých podobách, protože existuje mnoho levicových směrů, včetně různých forem liberalismu, které v současné době spadají pod obecný pojem levicově orientované, ale všechny jsou velmi moralistické. Levice ráda moralizuje, ráda se považuje za morálně správnou a ráda se považuje za jakousi předzvěst lidského osvobození v různých podobách. A to vše vychází z přesvědčení, že rovnost je dobro, které musí být maximalizováno a legislativně zakotveno, kdykoli je to možné, a to nutně znamená, že nerovnosti jsou špatné, že cokoli elitistického, cokoli hierarchického, vše, co staví člověka proti člověku nebo různé typy lidí proti sobě v jakékoli podobě, musí být, pokud ne odstraněno, tak alespoň legislativně ošetřeno, dekonstruováno, trochu posunuto a změněno tak, aby rostoucí vlna rovnosti byla vždy zřejmá a stále více se dostávala do popředí.

RS: Myslíte si, že to má původ v období osvícenství nebo ve francouzské revoluci samotné, která samozřejmě hlásala égalité, fraternité a... Co ještě hlásala? Ještě jednu věc. Zapomněl jsem!

JB: Svobodu!

RS: Svobodu, promiňte!

JB: Svobodu, rovnost a bratrství, ano.

RS: Správně, což jsou v jistém smyslu tři pilíře moderního světa, jak ho známe dnes. V mnoha ohledech by se dalo říci, že současná takzvaná pravice je jakýmsi pilířem liberté, který bojuje proti pilíři égalité.

JB: To je pravda.

RS: Myslím, že se k tomu můžeme vrátit později, ale nejprve začněme tady. Povězte nám něco o historických projevech levice. Vznikla v době francouzské revoluce, osvícenství, industrializace atd.?

JB: Ano, myslím, že v moderní podobě je jednoznačně kodifikována. Myslím, že myšlenky mohou být nejasné a mohou mít velmi dlouhou a dokonce archaickou historii, a dalo by se argumentovat, že některé povstání otroků ve starověku měly prvky, které by se daly v moderním pojetí považovat za levicové, a klasický komunismus a ideologie tohoto druhu je jistě interpretovaly jako takové. Ale osvícenství a francouzská revoluce na konci osmnáctého století levici kodifikovaly, daly jí moderní pečeť, vtiskly jí formu, která je rozpoznatelná od té doby až po současnost, takže má jako fenomén docela jasnou historii.

Myšlenky rovnosti, sociálního dopadu, využívání vlády k přijímání zákonů jménem občanů za účelem dosažení větší rovnosti výsledků a cílů existovaly již před 80. a 90. lety 18. století, ale období radikální reorganizace státu jako myšlenky je jistě přineslo do ostřejšího záběru.

Je však důležité si uvědomit, že socialismus jako takový ve francouzské revoluci téměř neexistoval. Existovaly neurčité ideály o osvobození otroků v Západní Indii pod francouzskou správou, ale k tomu ve skutečnosti nedošlo a císař, který vzešel z revolučního období, Napoleon, byl proti tomu. O emancipaci žen se nemluvilo. To bylo považováno za absurdní jak Jakobíny, tak Kordeliéry a dalšími velkými, jaksi zednářskými revolučními kluby, které dominovaly rané fázi revoluce. A pokud jde o vyrovnání majetku, neexistovala vůbec žádná koncepce, jak toho dosáhnout. Jediným majetkem, který byl zabaven a jaksi znárodněn, pokud to tak lze v moderním smyslu vyjádřit, byl majetek emigrantů, kteří odešli do Porýní a byli spojeni se zahraničními knížaty, kteří chtěli svrhnout revoluci a byli součástí kontrarevoluce. Část jejich majetku byla reorganizována pomocí takzvaného zákona z 22. prairialu, což bylo datum francouzského revolučního kalendáře. Tento zákon byl později převzat socialisty v devatenáctém století v souvislosti s vyvlastňováním majetku státem, který zasahoval do trhu, aby odebral majetek jedné skupině občanů a dal jej jiné, ale tyto myšlenky vznikly až dlouho po francouzské revoluci.

Francouzská revoluce byla tedy ve svém levicovém smýšlení mnohem omezenější, než si lidé představují, ale myšlenky levice a levice samotná pocházejí z francouzské revoluce. Věřím však, že levicové myšlenky, na rozdíl od levice, byly vždy s námi v té či oné podobě, obvykle jako

radikální a utopické představy, že celý svět a celé lidské poměry by mohly být jiné, že muži a ženy by mohli žít radikálně odlišné životy. A vždy to byl jakýsi sen, sen, který je nedílnou součástí určitých náboženských pohnutek, které jsou velmi silné. Kacířské utopické sny během středověku, kacířské utopické sny během starověku a kacířské a utopické sny na okraji protestantismu, stejně jako různé formy nonkonformismu, které se v posledních dvou stech letech vkrádají do moderní levice.

Přesvědčení, že všechno může být jiné, ale že člověk je v jistém smyslu proklet biologií, že biologie by neměla mít takový význam, jaký má, a to se projevuje různými formami popírání významu biologie pro existenci člověka na Zemi nebo popíráním určitých pravd o lidské přirozenosti: smrtelnost, konzervativnost v důsledku stárnutí, genetické a biologické rozdíly mezi lidmi, biologické rozdíly mezi pohlavími atd., přání, aby svět byl jiný, než je, aby lidé nebyli naprogramováni k egoismu, teritoriálnímu chování a násilí, protože je zcela zřejmé, že náš druh je naprogramován k těmto a mnoha dalším věcem. Tato utopická stížnost, víra, že věci mohou být jiné, že Bůh zamýšlel, aby svět byl jiný, než jaký se nakonec stal, byla podle mě vždy opakujícím se motivem, ale nikdy nebyla přijata, standardizována a uvedena do přísného formátu, dokud se levice nerozběhla během francouzské revoluce.

RS: Myslíte si, že jsme v jistém smyslu předurčeni k takovým utopickým vizím? Měl jsem na mysli například rané křesťany a Pavla, kteří měli apokalyptickou vizi. Myslím tím, že si myslel, že druhý příchod nastane ještě za jeho života, pokud ne příští týden, nebo něco podobného. Možná existuje nějaký aspekt Evropanů nebo pravděpodobně lidí obecně, který touží překročit sám sebe, nebo něco podobného.

JB: Ano, myslím, že je to opakující se sen. Myslím, že je silně spojen s dospíváním a silně spojen s ranými projevy sociálních a politických přesvědčení. Je pozoruhodné, kolik lidí, kteří nakonec zaujímají velmi rozmanité postoje, má na začátku radikálně levicovou fázi.

RS: (směje se) Ano!

JB: Kterou často velmi rychle zavrhnou, protože ji považují za infantilní nebo trochu hloupou.

RS: Správně.

JB: Existuje obrovské množství lidí, kteří se proslavili v literatuře, politice, filozofii, umění a dalších souvisejících oblastech, včetně sociálních věd, a kteří prošli touto levicovou fází, byť jen na krátkou dobu. Je to v jistém smyslu jako erotická fantazie, že celý svět může být vybudován podle jiných zásad.

RS: Správně. Prošel jste touto fází?

JB: Ne tak úplně. Na to jsem byl vždycky trochu příliš cynický. Ačkoli mě anarchismus jako idea, prostřednictvím lidí jako Max Stirner na jedné straně Nietzscheho, zajímal, když jsem byl velmi mladý. Podíval jsem se tedy na tyto utopické proudy, které jsou ideologií nalevo od téměř všeho ostatního. A toho lze dosáhnout extrémními formami individualismu. Podíval jsem se na to, částečně proto, abych sehnal Stirnerovu knihu, kterou v té době bylo možné sehnat pouze v anarchistických obchodech. Nyní existuje vydání knihy Ego a jeho vlastní od Cambridge University Press, ale když jsem byl mladý, neexistovalo.

Ale ne, nikdy jsem takové názory nesdílel, protože jsem je vždy považoval za pubertální, v podstatě za názory, které nejsou utuženy přísností věku a zralosti a jsou nezralým přístupem k životu.

RS: Ano. Mám k tomuto tématu několik otázek. Ale začnu tou, která mě napadla, když jste mluvil o francouzské revoluci, a to je silný zednářský prvek. Nemyslím si, že bychom se měli pouštět do konspiračních teorií a podobných věcí, i když by to mohlo být zábavné, ale jedna věc, která mi připadá na naší současné elitě zvláštní, je to, že funguje na základě levicové mentality, alespoň pokud jde o její občanskou náboženskou ideologii, kterou chce vštípit téměř všem, kteří žijí pod jejími režimy, ale i mimo ně.

Mluvte trochu o vztahu mezi elitami a levicí, o tom, jak skupiny jako Illumináti, zednáři a tak dále... Tyto skupiny existovaly. Nejde jen o nějakou divokou konspirační teorii, jasně měly utopický pohled na sekulární ráj na Zemi nebo něco podobného. A pak také ten zvláštní aspekt našich současných elit v západním světě, jak v podstatě levicovost, která je svým způsobem inherentně subverzivní a inherentně nivelizující, a tak dále a tak dále, může být součástí lidí, kteří jsou nyní nesmírně bohatí a nesmírně mocní.

JB: Ano, to je jeden z jeho zajímavých paradoxů. Samozřejmě, když lidé přijímají myšlenky, mohou je různými způsoby měnit a upravovat, a socialismus a extrémní bohatství často jdou ruku v ruce. Vzpomínám si, jak Gore Vidal kandidoval na prezidenta USA za jednu z malých amerických socialistických stran, které tehdy existovaly, a celou svou kampaň strávil rozhovory s velmi malými, ultraelitními skupinami téměř milionářů nebo skutečných milionářů, protože

z nich se v té době skládala americká socialistická strana. Neměli vůbec žádnou masovou základnu. Byli téměř neviditelným druhem klubu.

A myšlenka klubu, revolučního klubu, spíše než konzervativního, sebeuspokojeného klubu, se vrací k myšlence zednářství. Myšlenka zednářství zůstala v oběhu, protože funguje. Je to způsob, jak spojit lidi s lidmi, které musíte potkat.

RS: Správně.

JB: Je to způsob, jak se stýkat s lidmi, kteří by vám mohli být v budoucnu užiteční. A všechny tyto věci, pokud chcete provozovat jakýkoli režim, který se nespoléhá na nátlak, ale na přizpůsobení a využití a mechanismus formy, kdy se lidé setkávají, zdraví se, mají stejné hodnoty, chodí do stejných hospod a jsou členy stejných klubů, jsou velmi užitečným způsobem, jak shromáždit lidi a nasměrovat různé energie.

A všechny tyto skupiny, kterými jsou někteří lidé z pravice posedlí, jsou ve skutečnosti jen skupiny nové pravice. Jsou to jen diskusní skupiny elity, která řídí svět. Mají své vlastní malé skupiny. Mají své vlastní organizace pro vyhledávání talentů. Mají své vlastní skupiny, kde rozhodují o tom, že nějaký nadějný švýcarský bankéř, který má správné názory, potřebuje trochu popostrčit, a proto je pozván na nějakou konferenci s hrazenými náklady, přijede a přednese propagační projev, je přijat do sítě různými lidmi a pak zase odjede, aby se později objevil na nějaké jiné akci.

To se děje na akcích jako je konference CMS a podobných, ale lidé, kteří v současné době řídí svět, používají tento způsob organizace mezi sebou, protože je to velmi otevřený, volný a

reflexivní způsob, který je stále dost tvrdý na to, aby udržel různé energie a dal dohromady správné lidi pro různé projekty.

A myslím si, že tento typ klubové organizace sahá až do dob francouzské revoluce, kdy neexistovaly žádné strany jako takové. Existovaly pouze revoluční kluby a výbory lidí, kteří se scházeli za konkrétními účely a často připouštěli poměrně mnoho nejasností. Umožňovali si mezi sebou poměrně mnoho debat. Dokud nezačal teror, neexistoval žádný pokus o systematizaci názorů. V jistém smyslu bylo umožněno rozkvést milionu květin, dokud mnoho z nich nebylo později revoluční gilotinou sťato.

A myšlenka klubu, myšlenka sociální vlády, kterou jsme měli tady u nás za Tonyho Blaira, kdy byla tradiční vláda kabinetu nahrazena spíše útulným světem neformálních rozhovorů nové levice, terapeutických skupin a společenských klubů, které preferovala blairovská elita a které, jak jsem si jist, napodobuje i Obamova elita, možná jen o něco přísnějším způsobem.

RS: Dobře, pojďme si trochu popovídat o levici a pravici. Na začátku tohoto rozhovoru jste zmínil, že jádrem levice je pocit morálního významu rovnosti a v mnoha ohledech je jádrem pravice pocit morálního významu nerovnosti.

Líbí se mi také definice pravice, kterou spojuji s Paulem Gottfriedem, ale on pravděpodobně není první, kdo to řekl, že skutečný konzervativec něco zachovává. Zachovává sociální řád a hierarchii, často aristokratickou elitu, ale to, co dnes máme v Americe, v Evropě, ve velké části moderního světa, je jakási bitva mezi dvěma levicemi. Na levé straně máme lidi, kteří se zajímají o avantgardu levicového světonázoru

multikulturalismu, globální rovnosti nejen v národním měřítku, podpory nebílých v nadnárodních korporacích a tak dále. A proti tomu bojuje starší, zastaralá verze levice, která je klasickým liberalismem a individualismem v tom smyslu, že „volný trh rozdělí zdroje“, „neměli bychom s lidmi zacházet jako se skupinami, měli bychom s nimi zacházet jako s jednotlivci“ a všechny tyto ideály jsou takové či oné, ale v jistém smyslu dochází k boji dvou různých levicových proudů, a tak se svět neustále posouvá progresivně a nevyhnutelně, neúprosně doleva.

Co si o tom myslíte v souvislosti s naší současnou situací, kdy lidé, kteří se prohlašují za konzervativce a pravicové, ve skutečnosti vůbec nejsou a jsou bezmocní a neschopní skutečně bojovat proti silám levice?

JB: Ano, myslím, že to je dobrá analýza. Je to skoro jako by se mělo mluvit spíše o smrti konzervatismu než o realitě levice. Myslím si, že konzervatismus ztratil během dvacátého století svou pravicovou příslušnost. Průměrné postoje v konzervativní nebo středopravicové straně v roce 1920 by vám v letech 2010–2011 ve většině západního světa přinesly vyloučení ze středopravicové strany.

RS: Možná by vám průměrné postoje ve středolevé nebo komunistické straně přinesly vyloučení! Jsem si jistý, že sociální demokrat z první poloviny století by byl zděšen představou homosexuálních sňatků nebo žen, víte...

JB: Ano, samozřejmě, protože mnozí z nich vzešli z metodismu a radikálních forem protestantismu a měli také jakési plebiscitní, dělnické demokratické prvky, které byly často hluboce normativní a hluboce sociálně konzervativní, ať

už měli křesťanskou pečeť nebo ne. Takže ano, to je skutečně pravda.

Marginalizace všech forem konzervatismu, forem konzervatismu vyšší třídy, střední třídy a nižší nebo dělnické třídy v průběhu dvacátého století, je součástí triumfu levice a triumfu různých verzí levice.

Pokud vezmeme v úvahu libertarianismus, který převzal pravici většiny středopravicových stran, zejména v anglicky mluvícím světě, v Británii, Spojených státech a do jisté míry i v Kanadě, je pravice uznávané konzervativní strany – republikánů ve Spojených státech – nyní prakticky spolurozhodující s tím, co bývalo a stále se nazývá libertarianismem, ale libertarianismus není ve skutečnosti v téměř žádném ohledu sociálně konzervativní, i když jako jednotlivec se můžete rozhodnout být sociálně konzervativní, pokud si to přejete, v souladu s touto ideologií. Ale ideologie sama o sobě je hluboce sociálně liberální a někdy dokonce levicovější než lidé, kteří jsou v socioekonomických otázkách ještě více nalevo.

Triumf levice tedy znamená smrt pravice, ale do této situace je třeba zahrnout i evropský úhel pohledu, který se mírně liší od situace ve Spojených státech, protože na rozdíl od USA existovala v západní Evropě po většinu dvacátého století velmi silná a úspěšná socialistická a komunistická hnutí. Komunistická hnutí zanikla až v posledních dvaceti letech dvacátého století. Na počátku 80. let byli ve francouzské vládě komunisté. Byli pouze ministry dopravy a podobnými věcmi, ale Mitterrand je musel zahrnout, aby sestavil parlamentní koalici.

A ta stará levice, ta levice, kterou by se v současnosti dalo nazvat dinosaurem, je v zoufalství, protože si myslí, že se celý svět obrátil proti ní, že všechno je pravicové a kapitalismus, který všeobecně spojují s pravicí, triumfuje, že všechny formy socialismu a progresivismu se zaprodaly kapitalistickým zájmům a že oni sami nemají žádné místo. Příliv ustoupil a odešel na pláž a oni jsou v podstatě historicky opuštění, schoulení dohromady už ne v tak velkých masách, ale v malých, scvrklých skupinkách, s nimiž se už nikdo ani neobtěžuje diskutovat.

A to je také pravda. Starý komunistický levicový socialistický proud zemřel. Ve Spojených státech zemřel v polovině dvacátého století, s výjimkou určitých otázek, jako jsou práva černochů a podobné věci, kde měl vždy určitou váhu, ale v západní Evropě trvalo dalších padesát let, než zemřel. Východní Evropa samozřejmě neměla na výběr, protože až do kolapsu v roce 1990 byla ovládána stalinistickými satelitními stranami a sovětskou okupací.

Ale máme tu paradox, že levice prohrála, jedna z jejích definic zcela zmizela. Víra ve státní socialismus, víra ve znárodnění výrobních prostředků, distribuce a směny, víra v extrémní zásahy do trhu, které ho natolik zkreslují, že má zcela odlišný výsledek, než jaký předpokládali jeho zakladatelé: tyto myšlenky zmizely, a přesto levice triumfuje nad silami staré pravice téměř ve všech oblastech sociální a kulturní politiky.

Myslím si, že to je opravdu velká otázka naší doby. Proč tradiční pravice spojovaná v myslích mnoha lidí s křesťanstvím a konzervatismem tak naprosto selhala a byla přelstěna silami středolevice, které ji účinně neutralizovaly a zničily.

RS: Souhlasím. Jen bych k tomu dodal, že levicové síly si podle mě uvědomily, že není vždy dobré podniky doslova znárodňovat, protože byrokracie obvykle nejsou tak efektivní jako podniky, ale chtějí je kontrolovat, informovat a zajistit, aby se kapitalismus takřka přizpůsobil jejich směrům, a v tom jsou velmi úspěšné.

Takže v jistém smyslu si ti dinosauři levice, ti ryzí komunisté, myslí, že ztratili všechno, ale neuvědomují si, že levice se každých deset let nebo tak nějak znovu vynalézá a že ve skutečnosti dosáhla značných úspěchů. Ale s tímto na paměti, jakými způsoby se s tím můžeme jako pravicoví lidé vypořádat v naší vlastní historické situaci, tj. když nemáme moc a píšeme na různé webové stránky a podobně?

Vzpomínám si na jednu věc, která mě na konzervativním hnutí ve Spojených státech vždycky trápí, a to, že rádi útočí na své nepřátele způsobem, který vlastně nedává smysl. Jedna z věcí, která mě obzvlášť trápí, je představa, že levice je morálně relativistická, že nemá žádné morální zásady nebo něco podobného. Vždy jsem si myslel, že to je naprosto nesprávné, že levice je založena na nějaké hluboké, silné morálce. A navíc si myslím, že v pravém konzervatismu existuje určitý relativismus v tom smyslu, že chráníte a bráníte sebe a své blízké, svůj lid, svou civilizaci, svůj způsob života. Svůj způsob života možná považujete za lepší a racionálnější, ale nakonec ho zachováváte, protože v něm žijete. Je váš. Vždy jsem si myslel, že protože pravice formuluje svou kritiku tímto nesprávným způsobem, je tak trochu bezmocná. Ale když máme na paměti něco takového, jak můžeme s našimi omezenými prostředky a našimi malými možnostmi skutečně čelit levici v širším měřítku?

JB: To je velmi rozsáhlé téma, ale myslím, že je třeba se na chvíli od něj vzdálit a podívat se na to, proč si tradiční konzervativní pravice ve Spojených státech zvolila morální relativismus jako základ pro svůj boj, což je, jak říkáte, poněkud kluzký, břidlicový a písčitý terén. Důvodem bylo to, že chtěla založit své odmítání levice ve všech jejích podobách na něčem, co považovala za pevné, za něco, co podle ní přinese dobré ovoce, za něco, co podle ní nebylo relativistické, a tím byla křesťanská víra. Protože pokud máte metafyzicky objektivistický pohled a absolutní pohled na křesťanské zjevení, zejména v protestantském smyslu v textu Bible, máte něco, co je pevné. Budete mít něco, co nelze přehlížet, co můžete postavit proti všem formám vágního liberalismu a pokračovat až k tvrdším, strukturovanějším formám levice, které existují vedle něj a na jeho levé straně.

A svým způsobem si samozřejmě tím, že se definovali jako křesťanští konzervativci, sami uškodili. Dalo by se říci, že je to inteligentní taktika ve společnosti, kde pokud se nehlásíte ke křesťanství, je pravděpodobně nemožné být zvolen do hlavního politického proudu ve Spojených státech, zatímco v západní Evropě, mimo katolické země, je vyznávání křesťanství extrémní volební nevýhodou, protože náboženství se v takové společnosti, jako je ta moje, kde se lidé snaží popírat křesťanské dědictví, zhroutilo do značné míry. Je to úplný opak Spojených států, i když politika obou oblastí je v mnoha ohledech velmi podobná.

Myslím si, že otázka, jak se pravice má bránit, je otázkou morálky a hodnot. Levice se úspěšně proměnila v zastánce a správce levicového kapitalismu, protože všechny moderní západní společnosti jsou dnes převážně levicovými

kapitalistickými společnostmi. Co udělala, je, že se vrátila ke svým základním hodnotám a řekla, že forma společnosti, kterou přijímáte – nahé státní vlastnictví a proprietarianismus – je passé, ale nátlak na podniky, aby přijaly správné hodnoty, pokud nejsou samy připraveny přijmout správné hodnoty, je in. Tyto myšlenky vycházejí ze základní představy, že rovnost je morálně dobrá a je třeba ji prosazovat, a to lze učinit občansky, kulturně, psychologicky, sociologicky, ale také prostřednictvím nekompromisních socioekonomických nástrojů, jako je znárodnění, které dnes již nefungují. Většina státně socialistických stran v západní Evropě se v nedávné době zapojila do jedné nebo více privatizací. To už nyní není problémem. Problémem je to, co prosazujete v občanském prostoru, a v občanském prostoru prosazujete morální pojetí rovnosti jako dobra, a pravice na to nemá soudržnou odpověď, částečně kvůli křesťanství samotnému.

Velké množství lidí s konzervativním názorem nebo způsobem uvažování se necítí dobře, když mají obhajovat zjevnou nerovnost, necítí se dobře, když mají obhajovat zjevnou hierarchii, necítí se dobře, když mají argumentovat z pozice vyšší buržoazie nebo aristokracie, jak tomu bývalo kdysi, v demokratické společnosti, kde se stále více projevuje deficit vůči každému, kdo obhajuje nerovnost, a právě proto, že pravice byla morálně poražena ve svých hlavních formách, je bezmocná a třese se ve vztahu k levici.

RS: Ano. Myslím, že k tomu bych ještě dodal, že za velmi nešťastný jev považuji levicovou transformaci křesťanství. Upřímně řečeno, je to patrné v katolické církvi, v hlavním proudu protestantismu, dokonce i v evangelikálním, emocionálnějším protestantismu, který je populární na

americkém Jihu a Středozápadě. Všichni spolkli levicovou pilulku a myslí si, že jejich Bible je základním kamenem rovnosti a podobných věcí. A to navzdory skutečnosti, že v ní jsou samozřejmě napsány výzvy, aby se otroci vrátili ke svým pánům a tak dále a tak dále. Myslím si, že v mnoha ohledech se křesťanství posledních padesáti let, a možná i déle, stalo v jistém smyslu levicovým náboženstvím, což je velmi nešťastné.

JB: Ano. Ano, velmi. Většina křesťanských skupin v západních společnostech, kde je vliv francouzské revoluce mnohem menší než ve Spojených státech, připomíná socialistické kluby s přidaným náboženstvím.

RS: Ano.

JB: Pokud navštívíte anglikánský kostel, který je kostelem CoE (Church of England), establishmentem zde v Británii — v USA by se dalo použít synonymum episkopální — když tam vejdete, všechno se bude točit kolem třetího světa, všechno se bude točit kolem potřeby rovnosti, všechno se bude točit kolem práv uprchlíků, všechno se bude točit kolem agendy politické korektnosti, a to ještě předtím, než projdete lobby nebo předsíní kostela do místa, kde se koná bohoslužba. Takže jakmile vstoupíte, setkáte se s jakousi socialistickou propagací bez ateismu a materialismu, které jsou součástí socialistického postoje.

Myslím, že to vše souvisí s debatou o morálce a hodnotách. A právě v tomto bodě byla pravice zásadně nejasná a váhavá a cítila se morálně poražena. Myslím, že je třeba zde vzít v úvahu i realitu druhé světové války.

Morálka krajní levice nebyla nikdy poražena. Krajní levice byla poražena v mnoha ohledech a morálka státně

socialistických a komunistických společností byla poražena kvůli zvěrstvům, kterých se dopouštěly, především proti disidentům a proti těm, které zotročily, a proti nepřátelským národnostem, jak byly vnímány v rámci struktur, které byly vybudovány napříč národy v různých komunistických a státně socialistických blocích.

Když jsem byl studentem, řekněme před třiceti lety, existovala v této zemi obrovská spousta krajně levicových organizací téměř na každé univerzitě a vysoké škole. Víte, na veletrhu pro nováčky byly trockistické skupiny. Byly tam dokonce i podivné stalinistické skupiny. Nebylo jich mnoho, ale byly tam. Byly tam jakési levicové socialistické skupiny, které byly jen o kousek dál od levice Britské labouristické strany, a tak dále. Ale žádná z těchto organizací dnes neexistuje. Za pouhých dvacet až třicet let byla celá tato oblast vymazána, ale stalo se to, že hodnoty, za které levice bojovala, nebyly poraženy. Ve skutečnosti se staly silnějšími. Krajní levice se zhroutila do liberalismu a ztratila své tvrdé, stalinistické a brutální rysy a stala se součástí mlhavého kontinua víry v lásku a rovnost, které nelze zpochybnit.

Středopravice cítí, že tomu nemůže odporovat, a proto každá generace, která odešla, ustoupila silám středolevice do takové míry, že se od ní nyní stala téměř k nerozeznání. Je to jen o něco konzervativnější forma řízení toho, co existuje.

RS: Správně. Jonathane, abychom tuto opravdu fascinující diskusi uzavřeli, jak bychom se my na pravici měli projevovat? Co bychom měli říkat? Oba si samozřejmě uvědomujeme, že v současné době máme omezené prostředky a podobné věci, ale jak bychom měli formulovat náš světonázor tak, aby byl pro lidi atraktivní a zároveň odkazoval na věčnou podstatu pravice,

která existovala dlouho předtím, než se pravice a levice náhodou usadily ve francouzském revolučním parlamentu? Jak můžeme evokovat tu skutečnou pravici, tu věčnou energii, která oživuje každý skutečný a dobrý projev pravice?

JB: To je těžká otázka. Myslím, že správným způsobem je konfrontovat levici na jejím vlastním území, kde středopravice a konzervativní síly již do značné míry rezignovaly, pokud tedy konzervativní síly nejsou tak konzervativní, že již nejsou ani považovány za součást establishmentového konzervatismu.

A myslím, že to znamená konfrontovat politickou korektnost, která je jazykovou gramatikou současné levice. V současné době existuje široké spektrum názorů, od středu konzervativních stran, jako jsou republikáni, až po krajní levici a zpět, které se morálně shodují v otázkách politické korektnosti.

RS: Ano.

JB: Umírněná pravice s tím má nejrůznější problémy, ale přesto smeká klobouk a klaní se politické korektnosti. Pokud však chcete přilákat do svých řad i jiné lidi než ty, kteří jsou obvykle známí, a ty, kteří budou vždy pravicoví, ať se děje cokoli, musíte se politické korektnosti postavit způsobem, který bude vnímán jako morálně účinný. Pokud chcete dosáhnout rozsáhlých společenských změn v rozsahu, který je v současné době a do poloviny tohoto století nezbytný, budete muset udělat to, co udělala levice, když vytvořila gramatiku pro své vlastní vnímání.

Politická korektnost je veselá, poměrně soudržná sada zakódovaných a poněkud puritánských ideálů o tom, co je v sekulární morálce špatné a co správné. A v některých ohledech

musí pravice vytvořit vlastní politickou správnost, politickou korektnost. Musí vytvořit něco jako „čtyři nohy: dobré, dvě nohy: špatné“, něco jako obrácený scénář z Farmy zvířat. Musí se hluboce zamyslet nad morální filozofií, kde levice zahájila očistu institucí.

Už dávno se rozhodla, co je podstatou jejích myšlenek, jak je lze zredukovat na kompost, který je asimilovatelný pro enormně velké a různorodé množství lidí, a jak lze pravici diskreditovat tím, že se její vlastní myšlenky jeví jako archaické, autoritářské, staromódní, nepříjemné, v rozporu s duchem doby, nepříjemné pro lidi, nepřiměřeně exkluzivní a netolerantní atd. A odvedli docela dobrou práci při démonizaci nejen krajní pravice, která je dnes v západní společnosti považována za démonickou sílu, ale i samotného konzervatismu.

A částečně je to kvůli strachu z krajní pravice, strachu, že pokud pravice skutečně bojuje proti levici, bude muset použít myšlenky, které jsou radikálně pravicové, alespoň z filozofického hlediska. Bude se muset těchto myšlenek dotknout alespoň filozoficky. A pokud tak učiní, znovu se zaplete do všech těch otázek, které sahají až do druhé světové války ve dvacátém století, a to je to poslední, co by konzervatismus maskující se mimo jiné jako antikomunismus kdy chtěl udělat.

Ale jde to ještě hlouběji, je to jakýsi druh přecitlivělosti vůči tomu všemu. Hlubší je morální stránka věci a skutečnost, že morální nerovnost je dobro.

RS: Ano.

JB: Že individuální nerovnost je dobrá věc, že individuální nerovnost založená na skupinách je dobrá věc, že skupinová nerovnost je dobrá věc. To je něco, co téměř žádný mainstreamový konzervativní politik nedokáže vyjádřit bez příkras, a to proto, že cítí morální tlak, aby tak neučinil. Cítí, že morální tlak ze strany protistrany je tak silný, že by se s tím v mediálním prostoru nemohli smířit ani uniknout. Teprve až se s tím budou cítit pohodlně, dojde k odklonu od morálky, která se v západním světě objevila v 60. letech, kdy dosáhla svého vrcholu takzvaná měkká síla levice a poté postupně pronikla do všech institucí.

RS: Souhlasím, Jonathane, a myslím, že budete hrát významnou roli při formování této nové gramatiky a slovní zásoby nerovnosti pravice. Rád bych vám poděkoval za účast v pořadu. Určitě bych to rád zopakoval. Vím, že je řada dalších témat, o kterých bych s vámi rád hovořil. Doufám tedy, že se v budoucnu opět zúčastníte podcastu.

JB: Ano, kdykoli!

RS: Děkuji!

JB: Mějte se! Tak zatím!

Marxismus a Frankfurtská škola

V tomto krátkém čase, který mám k dispozici, bych rád hovořil o levici, zejména o marxismu, a v rámci toho o Frankfurtské škole jako o zvláštním typu marxismu. Na těchto setkáních Nové pravice jsme dosud nikdy neměli projev ani diskusi o levici jako takové.

Pokud byste byli extrémním levičákem v západním světě, v západní Evropě, možná v některých částech jižní Evropy (ano i ne) a v Severní Americe, podívali byste se kolem sebe a řekli byste si, že jste se ocitli v kulturní poušti, že jste úplně prohráli, že komunismus se zhroutil, že krajně levicová hnutí nemají žádné hlasy, s výjimkou zbytků v Itálii, v mnohem menší míře ve Francii a na několika dalších místech. Mysleli byste si, že socialistický sen, že život může být lepší, rovnější, svobodnější a tak dále, se úplně zhroutil.

A přesto paradoxně tito lidé ztratili jeden svět a získali jiný, protože jejich hodnoty, jemným, zprostředkovaným a přeloženým způsobem, jsou hodnotami, které existují převážně ve společnosti venku. A když se podíváte dolů a vypnete Sky Sport nebo dáte něco jiného, a dokonce i tam zbytkově, najdete to, co by marxista nazval „reifikací triumfujících hodnot“, jinými slovy měkký levicový pohled, který se opakuje znovu a znovu, ve všech médiích, na všech úrovních.

Jak k tomu došlo? K síle, která zdánlivě všude tvrdě prohrála: její státy padly, její vojenské struktury padly. Její čínská a asijská verze vytváří masovou, superkapitalistickou verzi s čím dál tím více „postlevicovou“, ba dokonce rasovou elitou, která technologicky řídí společnost a jejíž ideologie je zamrzlá v jakési teologii. Mnoho marxistů je v této době

zoufalých a Frankfurtská škola, kterou si v této přednášce trochu přiblížíme, je v jistém smyslu hnutím zoufalství jak v rámci marxismu, tak v rámci západního myšlení. Přesto se chci podívat na toto vítězství v porážce a porážku ve vítězství, které nás obklopuje.

V Anglii na počátku dvacátého století intelektuálové levice a pravice často vedli vzájemné debaty. To už dnes, o osmdesát, devadesát let později, opravdu není možné. G. K. Chesterton, Hilaire Belloc, [G. B.] Shaw a [H. G.] Wells se dobře znali a často spolu diskutovali.

Ironií je, že kdybyste se před osmdesáti a více lety obrátili na ně nebo na jejich publikum, třeba na místech jako je toto, a řekli jim, že na počátku nového tisíciletí budeme mít levicovou kapitalistickou společnost, lidé by vám řekli: „Jste blázen!“ Myšlenka, že trh může přijmout hodnoty rozvinuté, libertariánské, mírně měkké – ale ne zcela – levice, by byla téměř všemi sociálními a ideologickými komentátory té doby považována za zvrácenou. Ale to je to, co máme! A je to všude kolem nás, je to jakoby v éteru; je to všudypřítomné. I sebemenší pokus o odpor vyvolá někde šok. Pokud jste někdo s určitou reputací nebo znalostmi v oblasti kultury a vyslovíte „nesprávnou“ poznámku, jste známý a dáte to najevo, vyvolá to otřesy v síti.

Moje interpretace toho je, že tvrdý marxismus, přísný marxismus-leninismus a různé anarchistické a jiné varianty, které se často nacházejí na jedné straně spektra, selhaly, ale trajektorie samotné ideologie byla úspěšná, proměnila se a přetvořila se novým způsobem. Levice se dostala do středu, převzala ho, obrátila ho a to, co dnes nazýváme liberalismem, ať už s malým nebo velkým „L“, není liberalismus před

padesáti až šedesáti lety. Není to ani liberalismus před 150 lety. Pravdou je, že lidé, kteří vedli Palmerstonovu liberální stranu, měli názory, které v polovině devatenáctého století mohly být vykládány jako názory lidí, kteří, pokud nebyli napravo od našeho shromáždění, tak od něj nebyli příliš daleko.

Protestantský ideologický moralismus, který byl základem tradičních liberálních myšlenek, byl vytržen. Stal se tak materialistickou a sekulární ideologií náchylnou k infiltraci a změnám ze strany vlastních radikálních levicových sil.

Jednou z věcí, která je pro Frankfurtskou školu nejdůležitější, je to, že Frankfurtská škola odmítá ty prvky komunistické praxe, které se liberálům nelíbí: tvrdost, tábory, víra v boj, tajná policie, umění lidu a potlačování všeho, co se lidem nelíbí. Vyshinsky křičel, že bývalí soudruzi by měli být zabiti, popraveni a jejich rodiny mučeny předtím, než zemřou! Vše ve jménu lásky, lidskosti a míru. Orgánem francouzské komunistické strany byl L'Humanité, lidskost!

Thorez, který byl vůdcem v poválečném období, byl osobně vycvičen Stalinem v exilu během Vichy režimu, aby převzal Francii, o které východní blok věřil (více než o Itálii v té době), že bude prvním západním domino, které padne v Evropě. Dostat je z NATO, spojit je s Varšavskou smlouvou, vytvořit chaos uvnitř západní aliance a tak dále.

Marxismus se samozřejmě vyvinul z devatenáctého století, ale než Marx dal státnímu socialismu a ideologickému socialismu pseudovědecký lesk a formulaci, existovali různí další teoretici, Saint-Simone, Fourier, utopické typy socialismu, z nichž některé byly sekularizací křesťanských, libertariánských ideálů. Marx byl odhodlán přetvořit nejen

povahu levice, ale i povahu filozofie a Evropy své doby a světa na věky!

Jeho dráha souvisí s určitým pohledem na společnost, který zastávají někteří intelektuálové – ačkoli to nikdy takhle přímo neřekl, Marx a ti, kteří přišli po něm, patří k široké škále teoretiků, kteří dnes již téměř vymřeli. Neexistuje žádný významný marxistický teoretik, který by dnes ještě žil. Občas se objeví nějaká bezvýznamná postava, jako je Alex Callinicos, který kdysi patřil k Socialistické dělnické straně, ale tito lidé nemají téměř žádný význam.

Baudrillard a další významní teoretici tohoto typu jsou cyničtí, materialističtí liberálové a libertariáni, kteří se všemu smějí a posmívají, a pro ně je to všechno velká hra, protože se zabývají jazykem, tím, co znamená, co neznamená, jak ho lze přetvořit a tak dále. Ve skutečnosti to vůbec nejsou marxisté. Posledním opravdu vlivným myslitelem v této linii – vlastně by jich mohli být dva – je v jistém smyslu Sartre a Adorno, a po nich už jen méně významné postavy, které se objevily.

Celá tato teorie, která začíná u Marxe, je tedy součástí myšlenky, že intelektuálové mohou zcela ovládat společnost. V anglicky mluvícím světě jsou intelektuálové celkově chváleni a do jisté míry privilegovaní, ale zároveň jim je přiznáván velmi podřadný status. Ve Francii a ve východní Evropě, která se často inspirovala francouzským modelem intelektuální kultury, tvoří intelektuálové ve společnosti velmi soudržnou a poměrně tvrdou třídu. A je samozřejmé, že vykonávají akademické profese, pracují v žurnalistice na vyšší úrovni, zastávají přední, předmoderní, profesionální pozice v médiích. Píší knihy, provozují galerie a tak dále. Nejedná se jen o nesourodou skupinu jednotlivců, ale o vrstvu s vlastní morálkou, vlastním

způsobem chování, vlastními salony, což jsou večírky a skupiny, kde se tato konkrétní podskupina inteligentních lidí schází.

Když mi bylo osmnáct, navštívil jsem intelektuální salon, který samozřejmě provozoval kontinentální Evropan, a všichni intelektuálové mluvili o „obyčejných lidech“, protože to je třídní rozdělení, pokud jste intelektuál. Jsou ti, kteří žijí pro mysl, a obyčejné lidi, kteří tak nežijí. Mají tedy uvnitř sebe vlastní mentální třídní rozdělení a Marx svým způsobem radikálně obrátil některé z těchto myšlenek. Věřil, že teorie může ovládat život a sociální procesy do takové míry, že může navždy změnit svět a dokonce i lidskou přirozenost.

Jednou z důležitých věcí na marxismu je jeho úplný a naprostý rozchod s minulostí, jeho úplný a naprostý rozchod se všemi náboženskými myšlenkami; neexistuje nic nadpřirozeného; jsou to jen lidské teorie smíchané s jazykem. Neexistuje nic, co by předcházelo člověku; neexistují žádné věčné hodnoty; vše je v přítomnosti a vše je založeno na materialistických principech, které předurčují každý aspekt života. To znamená, že ve fázi vysokého režimu a krutosti komunismus potlačuje náboženství extrémním a často iracionálním násilím.

Vždy víte, že komunistické hnutí upadá zpět do sociálně demokratického centristického postoje a státního socialismu, když lidem umožňuje přijmout náboženskou preferenci. Po rozpadu Sovětského svazu, když se komunistická strana znovu vzchopila a v jedné z Jelcinových vnitřních voleb (jedné z těch, které jeho síly vyhrály), měli trochu šanci. Řekli, že křesťanství a pravoslavné ruské křesťanství jsou nyní slučitelné s marxismem-leninismem, což je klíčem k oslabení odhodlání

bojovat, protože touha potlačit náboženské přesvědčení, a to i do té míry, že dochází k zvěrstvům, jako například těm, kterých se dopustil Pol Pot v Kambodži, kde došlo ke skutečnému pokusu zabít každého, kdo se hlásil k buddhismu, je pokusem o úplné vymýcení toho, co existovalo předtím.

Mao, který byl psychologicky ještě radikálnější než sám Marx, věřil – v naprostém rozporu se všemi biologickými teoriemi – že člověk je kus papíru. Člověk je bílý list. Můžete vzít člověka a mučit ho, až se z něj stane blábolící troska; můžete vzít člověka a prohlásit ho za boha a pak ho zastřelit. Člověk je proměnlivý, tvárný a lze ho formovat bojem nebo tím, co nazývali dialektikou. Ideologií v životě, jazyce a historii. „Dejte mi člověka na půl hodiny a udělám z něj komunistu.“ Taková je podstata této myšlenky. A občas měly mnohé z jejich teorií, když byly aplikovány, například na americké válečné zajatce v korejské válce, určitou výpovědní hodnotu.

Maoistické teorie chování fungovaly podle těchto zásad. Věřili, že ve všech skupinách je pětiprocentní vedoucí skupina, takže když zajmete vojáky, odvedete důstojníky. Potom odvedete poddůstojníky. Potom odvedete morální důstojníky, ty z vojáků, kteří jsou elitou mezi masou vojáků a mají osobnosti, které budou známé jako vůdčí osobnosti. V krizových situacích se na ně lidé obracejí. Pokud důstojník padne, stanou se důstojníky oni. Zbavíte se jich. Odstraníte je. Buď je zastřelíte, nebo je umístíte do samostatného tábora, nebo je pošlete zpět Američanům. Chcete masu, kterou můžete formovat, ničit a přetvářet.

A udělali to s velkou částí z nich. Mnozí z nich se po třech nebo čtyřech letech vrátili do USA a hlásali marxistické fráze,

jako například: „Napadli jsme třetí svět, chlape," „zasloužili jsme si, co jsme dostali" a podobné věci. Ve válce ve Vietnamu se některé z těchto tendencí k úpadku a degeneraci v americké armádě staly tak silné, že mnozí z nich raději zastřelili své vlastní důstojníky, než aby šli na hlídku, což je jeden z mnoha důvodů, proč skončili v surrealistickém chaosu před kapitulací. Amerika samozřejmě provedla masivní bombardovací kampaň, prohlásila, že zvítězila, a pak se stáhla; scénář, který se může v příštích několika letech opakovat v Iráku a Afghánistánu. Ale vraťme se k naší marxistické teorii.

Marx se poprvé objevil ve skupině radikálních německých intelektuálů zvané „Svobodní" („Die Freien"), kteří se v 40. letech 19. století scházeli v pivním sklepě. V 40. letech 19. století samozřejmě liberalismus a nacionalismus šly ruku v ruce jako ideologie; nyní, o 150 let později, jsou to nepřátelé. Ale v té skupině v 40. letech 19. století se sešli někteří z nejradikálnějších intelektuálů v Německu a ve střední Evropě, kteří chtěli „změnit svět".

Mnozí z nich jsou dnes zapomenuti: Botho Strauss a Otto Strauss jsou zapomenuti; Feuerbach je připomínán jen proto, že o něm Marx napsal esej. Max Stirner je známý díky jedné knize, kterou napsal o extrémním individualismu. Ale v rohu obrazů Svobodných, kteří se sešli v tomto sklepě, je vysoký nežidovský Engels, továrník, finančník teoretika, a Marx, tehdy s obrovským černým vousem, protože byl velmi mladý.

Marxova myšlenka je, že je třeba rozbít veškerou teorii, zejména veškerou progresivní teorii, která ho předcházela. Proto začal s Grundrisse (Základy) a Německou ideologií a je třeba odstranit všechny tyto falešné a nepravdivé „progresivní" myšlenky založené na liberálním myšlení, buržoazní sémantice

a utopismu. Všechno musí být založeno na vědě a na hmotě, musí být prokazatelné a empirické. Věřil, že intelektuálové mohou interpretovat změny ve společnosti tak, že mohou ovládnout vědomí společnosti, změnit ho, posunout ho a nasměrovat ho směrem, který ani nebyl zcela založen na teorii.

Jedna věc, kterou si na marxismu všimnete, je, že je to vřava myšlenek; je vždy neklidný; je vždy protipropoziční. Marx učiní prohlášení, pak ho upřesní, pak ho stáhne a pak učiní další prohlášení, které je radikálnější. A to je opět součástí toho, co nazývají „dialektikou“.

Myšlenka dialektiky vychází z Hegelovy teorie a zakládá se na učení starověkého řeckého myslitele Hérakleita, který věřil, že vše je v pohybu, vše se mění a vše funguje samo o sobě. Zuřivost, s jakou se marxisté navzájem napadají v intelektuálních sporech, často o tajemných záležitostech, které nemají žádný význam, což v kontextu režimu znamená volbu mezi životem a smrtí! Pokud obhajujete dialektiku určitého zemědělského cyklu a mýlíte se, a strana se přikloní k jinému názoru, budete zastřeleni! A vaše rodina také! A ti, kteří s nimi mají příbuzenské vztahy, budou zastřeleni také, protože myšlenky jsou důležité.

Člověk, který v metru listuje Guardianem a myslí si: „Myšlenky? ... koho to zajímá?“ Pro marxisty jsou myšlenky životem a píšete je krví, protože jsou důležité. Potlačují umělecké formy, protože věří, že jsou natolik důležité, aby si to zasloužily. A to je rozdíl mezi tím, proč téměř dobyli svět a udělali to různými způsoby.

V mé mysli tvoří marxisté celkově dva tábory, politicky i ideologicky. Ve všech marxistických skupinách najdete spíše

slabé, pacifistické, milující, humanistické lidi. Dceru faráře, která věří, že lidská přirozenost není... správná. Kdybychom jen mohli být k sobě navzájem milejší, kdybychom jen mohli šířit více lásky. Tito lidé se vždy vyskytují v ultralevicových a komunistických skupinách a vedle nich na pódiu, vedle nich v hledišti, [jsou] naprosto nihilističtí, bezohlední, prakticky kriminální typy, které chtějí využít strukturu moci, když ji získají, k potlačení těch pod nimi, kašlou na ideologii a ve skutečnosti patří mezi nejmisantropičtější lidi, jaké můžete potkat. A v jedné skupině máte tyto extrémy nevinných miláčků a sadistických amoralistů.

Proto když nastoupí komunistický režim, dochází k obrovským čistkám, protože musí začít s čistkami mezi svými vlastními lidmi, aby se zbavili všech idiotů! Aby se zbavili všech těch, kteří věřili, že jde o „lásku, lásku, lásku“, a jsou odvedeni muži v kožených bundách, protože těch bláznů se musíte zbavit co nejdříve!

Pokud se vytvoří pravicový režim a dojde k čistkám, je to proto, že lidé bojují o moc. O tom to je.

Marx začal v Britské knihovně psát jakousi čistou teorii jako kritiku. Zajímavé na marxismu je zvláštním způsobem jeho neoriginalita. Epistemologicky jde o Hegela (a to je teorie o tom, jak uvažuje o své vlastní teorii) a Hérakleita. Politicky jde o ultralevicové hnutí své doby, které se hodilo k danému účelu.

Všichni klasičtí liberální myslitelé od Adama Smithe dál, kteří podpořili kapitalismus jako myšlenku, Marx nevymýšlí originální teorii ve vztahu k nim, kritizuje je. Celý marxismus je stín; je to kritika; je to jakési živení se z mrtvoly něčeho, co

existovalo před vámi. Kritizujete to, obracíte to, přepracováváte to a na základě negace docházíte k [nesrozumitelné]. Negace toho, co existuje předtím, je tedy klíčem k tomuto typu myšlení.

A pak negujete negaci, a pak negujete negaci negace a tak dále a tak dále.

Nejradikálnější verzí státního komunismu je trockismus, myšlenka, že existuje režim, který se obnovuje prostřednictvím nekonečného a neustálého boje. „Není odpočinku!“ „Není pohybu!“ Trockij psal nekonečné věty jako tato: „Žádná láska, žádná vyrovnanost, žádný klid, žádný pohyb, jen boj!“ A Stalin ho samozřejmě vzal za slovo, a proto je po roce 1928 všechny z strany vyloučil. Ale do té doby si samozřejmě navzájem nic nevyčítali a obě strany v tomto sporu uctívaly svého otce, Lenina.

Lenin se naučil marxismu od Plechanova, který byl menševikem a neměl rád bolševickou revoluci. Poměrně málo marxistů, kteří byli čistě takovými, téměř mírnými profesory kulturní destrukce, nemělo ve skutečnosti rádo bolševickou revoluci, protože ve skutečnosti je v rozporu s některými marxistickými teoriemi.

Myšlenka Plechanovovy školy spočívá v tom, že pokud v naprosto nerozvinuté společnosti dojde k vojenskému převratu provedenému levicovou ozbrojenou skupinou (což byla ve skutečnosti bolševická revoluce), skončíte v extrémně nepříjemné, dnes bychom řekli diktatuře třetího světa, což se přesně stane, protože podle jejich teorie musíte současně umožnit kapitalismu a buržoazní třídě – která je nenáviděna, ale zároveň podivně obdivována – aby se průmyslově vytvořil proletariát, pak musí existovat vůdci z buržoazie, kteří se

odštěpí, vytvoří komunistickou avantgardu, spojí se s proletariátem, revolucionalizují svět a vytvoří nedokonalý komunismus, vytvoří socialismus – první krok. Je to tedy progresivní cyklus.

Leninistický způsob, jak zacházet s disidenty, je prostě je zastřelit! Takový byl Lenin na konci, polovina jeho mozku byla prakticky tekutá, masakry na všech frontách, občanská válka se vyvíjela špatně. Tu občanskou válku vyhráli, protože každý muž na jejich straně, který ustoupil o více než osm kroků, byl tajnou policií zastřelen. A Trockij to zavedl a prosazoval v brožuře nazvané „Nutnost rudého teroru“. Nutnost rudého teroru!

Jednou jsem potkal Corina Redgravea, který byl jedním z vůdců Workers Revolutionary Party (Dělnické revoluční strany), a Redgrave, který je v podstatě spíše depresivní typ herce, se uprostřed večírku, zatímco kouřil jednu cigaretu za druhou, ozval a řekl: „Až budeme u moci,“ řekl, „budeme mít železně tvrdé, ŽELEZNĚ TVRDÉ... zničení buržoazní třídy!!“ Takhle. A já jsem řekl: „Ale Corine, ty bys mohl být považován za jednoho z nejburžoaznějších mužů v Británii.“ A on řekl: „Ne, NE! Je to všechno v hlavě.“

A samozřejmě, že je to všechno v hlavě.

Řekl mi něco velmi zajímavého o mimořádné mentální arabesce, kterou tato teorie může vyvolat. Někdo řekl: „A co tedy Stalin, Corine?“ A on odpověděl: „Stalin je rekrudescence teorie třídního nepřítele, která se mentálně objevuje při hypostatizaci uvnitř třídy, která falšuje svou ideologii a historii a je třídním nepřítelem v konkrétním okamžiku boje. Pokud se

podíváte do Trockého knihy Dějiny revoluce, kapitola osm, odstavec 92, dozvíte se vše, co o tom potřebujete vědět!“

Je to tedy téměř náhradní náboženství! V životě jsem poznal několik Poláků a ti se po vytvoření Gomulkovy vlády po roce 1948 učili ve škole marxismus-leninismus. Chodil jsem do katolické školy, i když nejsem katolík (ani křesťan), a měli jsme čtyři hodiny týdně náboženství, které zrušili a nahradili marxismem-leninismem, a to ve stejném rozsahu!

Učili jsme se Pařížské rukopisy, rané idealistické spisy z roku 1844, které pak Marx popřel. Potom jsme pokračovali k takzvanému vědeckému socialismu v Německé ideologii a Základech, které nebyly v NDR vydány, pravděpodobně za Ulbrichta v roce 1967. Potom jsme pokračovali k prvnímu svazku Kapitálu a druhému a třetímu svazku Kapitálu, které později napsal Engels. Potom jsme pokračovali k Engelsovým paralelním materiálům, které se mírně liší od Marxových. Potom jsme se zabývali lidmi jako Plechanov.

Ironií této čisté teorie je, že bez šarlatánů, bez politických zločinců, bez partyzánských teroristů, jako byl Stalin, by se nikdy nikam nedostali, protože tuto teorii spojili se sektářskou propagandou a spiklenectvím malých, násilných a často zločineckých skupin. A to je rivalská tradice, která sahá až k francouzské revoluci. Podívejte se na lidi jako Babeuf v 90. letech 18. století, ale zejména na Blanquiho tradici v 19. století. Malé, semknuté revoluční skupiny, o kterých téměř nikdo neslyšel, se pohybují kolem těchto teoretických skupin, čekají na krizi ve společnosti, aby v rozhodujícím a strategickém okamžiku použily ozbrojenou sílu, a pak vybudují strukturu na základě teorie, která se často ztvrdí v sekulární teologii, zatímco ve skutečnosti se zabývají výkonem čisté moci.

Nedávno jsem v americkém časopise Forbes, který má bohatý seznam, viděl něco, co mě zaujalo, a to, že Castrův osobní majetek činil 70 milionů amerických dolarů. Sedmdesát milionů amerických dolarů! A popsali ho jako „komunistického prince“.

A na těchto typech je zajímavé, že často, protože přebírají nelegální a polotajné podíly ve státních podnicích, rodiny, které vlastnily původní cukrovarnický a tabákový průmysl ve staré Kubě, byly zastřeleny nebo vyhnány ze státu a jejich majetek byl přerozdělen ve jménu lidu. Co to znamená? Podíl pro rodinu Castrových! A samozřejmě to může být z hlediska kapitálu docela malý podíl, ale za padesát let se z toho stane obrovský fond.

A přesto mnoho komunistů nebo marxistů, které jsem znal, nebylo v jistém smyslu nijak zvlášť materialistickými lidmi. Celý smysl komunistického hnutí spočíval v tom, že jste často nic nevlastnili. Často jste zanechali velmi málo, s výjimkou těch monarchistických typů, které jsem právě zmínil, protože oni žili pro přetvoření člověka! Věřili v totální změnu téměř ve všech oblastech společnosti. Pravděpodobně nejextrémnějším komunistickým experimentem ze všech byl experiment Pol Pota v Kambodži.

Pol Pot samozřejmě nebylo jeho skutečné jméno, v jistém smyslu to znamená politický potenciál, což mu říkali maoističtí instruktoři v Číně: „Politický potenciál“, Pol Pot. Měl politický potenciál.

Pot sám byl malý šprkounský muž s křivým úsměvem a sadistickou touhou prosadit anarchistickou marxistickou teorii založenou na rolnictvu.

Jednou ze zajímavých věcí je, že když byl studentem – a Indočína je samozřejmě silně ovlivněna francouzským imperialismem – když byl studentem v Paříži, navštěvoval přednášky Sartra, de Beauvoir, feministické teoretičky Kristevy, která byla v té době také maoistkou, a zapisoval si věci, které říkali, ale takovým kreténským, budoucí sadistickým způsobem, jako například: „Rodina je zbraň v rukou buržoazní třídy. Zničte rodinu! Ano! Zničte rodinu! Ať všichni žijí v komunitách, zničte pouto mezi matkou a dítětem, mezi manželem a manželkou, všichni tak budou součástí mas, a pak to bude úžasné!!“

Když dostal příležitost to udělat ve společnosti s gangy teroristických teenagerů, z nichž mnozí byli mimo kvůli drogám a podobným věcem, udělal to!

Dal lidi do velkých stodol a když jste řekli, že chcete vidět svého strýce, řekl: „Já jsem váš strýc.“ A toho člověka odtáhli a rozbili mu hlavu pažbou kulometu, protože jste nebyli hodni kulky.

To je tedy taková vysoká teorie, že tito francouzští pařížští literáti, kteří v životě téměř nikdy neměli žádné problémy, se bouří proti normám své vlastní kultury, téměř jako by to byla hra, a předávají jazyk a akční divadlo těm, kteří to vše internalizují. A ačkoli většina z nich zůstává jen Gerardem Healym podobnými nečinnými snílky na okraji západní společnosti, kdyby někdy dostali skutečnou příležitost to udělat, prosadili by to, protože věří, že je morálně správné to prosadit. A myšlenka, že tyto teorie jsou „morálně správné“, je důležitá ve vztahu k jejich pozdějšímu přijetí, protože věřím, že současný liberalismus recykloval velké množství těchto teorií a zacházel s nimi, očištěnými od ošklivých sovětských,

maoistických a jiných nánosů, jako s něčím normativním, jako s něčím daným.

Před sedmdesáti lety by mnoho hodnot, s nimiž se setkáváte v médiích a jinde, bylo mezi normálními a apolitickými lidmi považováno za odporné. Nyní jsou normativní a dokonce i vyslovit se proti nim znamená v podstatě přijmout myšlenkový zločin.

Do jisté míry se tak stalo proto, že se vyvinul hybrid mezi poválečným sekulárním liberalismem a marxismem minulosti, a o tom bych rád hovořil.

Frankfurtská škola vznikla v Německu jako specifická reakce na moderní život. Marxismus věří v krizi; všechno je v krizi. Rodina je v krizi, třídní vztahy jsou v krizi, rasa – kterou nepřijímají jako sociální koncept, protože je to antropologický koncept a nelze ji redukovat na ekonomický materialismus, ale existuje, protože existuje v myslích reakcionářů a tak dále.

Domnívají se, že nekonečná kritika toho, co bylo dříve, připravuje nové podmínky a perspektivy boje, takže účelem Frankfurtské školy bylo kritizovat veškerý marxismus, aby se vrátila čistší a kriticky inteligentnější forma dialektiky, kterou by bylo možné použít v moderní době.

Frankfurtská škola je poměrně složitá, protože v ní je silná tendence k pesimismu a beznaději, což je v marxismu velmi neobvyklé. Další velmi neobvyklou věcí je, že velmi germánské formy marxismu, jaké zastávali Löwenthal, Horkheimer, Adorno, Neumann a další významní představitelé školy, se propojily s formami anglosaského, amerického a imperialistického myšlení. Proč tomu tak je? Kvůli existenci

fašistických vlád ve střední Evropě v určité době všichni tito lidé hledali útočiště ve Spojených státech.

Když Adorno působil na Kalifornské univerzitě a Frankfurtská škola byla uzavřena jistou notoricky známou vládou v Německu, vyvinul různé psychologické teorie, které jsou velmi zajímavé i pro současné publikum. Vyvinul takzvanou „F“ škálu („F“ jako fašismus). Jedná se o test osobnosti, který pod jiným názvem stále hojně používáme. Jedná se o test autoritářské osobnosti, který zjišťuje, jak fašistický jste ve vztahu k určitým spouštěcím slovům.

Mnohé z těchto myšlenek se promítly do doktríny, která se dnes nazývá politická korektnost, ale v průběhu času se proměnily a změnily: rigidita ve vztahu k předchozím předpokladům, schopnost bezvýhradně následovat vůdce, nepřiměřená úcta k autoritám (dialekticky související s myšlenkou, že chcete sami vykonávat autoritu – jakýsi vztah lásky a nenávisti k policii) a podobné věci.

A Adorno splňuje všechny tyto kritéria. Je tedy velmi posedlý mikrostránkou, kterou marxistická teorie – která miluje velkolepé teorie a velkolepé jazykové výlevy pro jejich vlastní dobro – obvykle opomíjí.

Marx sám byl samozřejmě kombinací obojího. Kapitál je plný nekonečných detailů o utrpení chudých v kapitalistických společnostech. Jedním z důvodů, proč mnoho západních idealistů na počátku dvacátého století přitahoval, bylo samozřejmě to, že každý nový vývoj měl mnoho obětí. Pokud si přečtete Kapitál, najdete v něm nekonečné množství pasáží. Děti rozdrcené stroji, lidé trpící v raných fázích industrializace, ale ironie je, že by to mohl být téměř Cobbett! A přesto je to

spojeno s myšlenkou obrovské teorie, která může transformovat povahu reality.

Pro dobro lidstva? Problémem všech marxistických teorií je, že jsou v rozporu s tím, čím jsme, čím jsou všechny rasy, čím je lidstvo a čím je celé lidstvo jako celek. Jsme založeni na přírodě; naše bytí je v této podstruktuře. Nejsme takoví, jak by nás chtěly mít levicové ideje.

Jedním z důvodů mimořádné krutosti komunistického teroru je, myslím, pocit zklamání na kosmické úrovni!

Když se dostanete k moci, uvědomíte si, že lidé jsou částečně chamtiví, částečně sexuální, částečně hrabiví, částečně teritoriální, částečně komunitní, částečně se identifikují se skupinou – všechno to, co vaše teorie tvrdila, že nejsou! A v komunismu je silný prvek skryté – a v režimní fázi ne tak skryté – misantropie, že pokud lidstvo nelze tímto způsobem spasit, stejně na něj dopadneme. Je to téměř sekularizace pojmu hříchu. „Zklamali nás, a proto budou trpět“, a to možná prostřednictvím různých mučení, jako je Prokrustovo lože; muž leží na lůžku, jeho ruce visí přes okraj a nohy přes spodní část, a vy si řeknete: „Musím ho přizpůsobit lůžku, takže mu uříznete nohy a uříznete ruce.“ Pol Pot říká, vůdci Dergu, Mengistu v Etiopii, říkají: „Podívejte! Naše těla se na postel vejdou,“ ale jsou bez končetin! A tak jste je přizpůsobili!

Adorno napsal celou sérii knih, Negative Dialectics, Minima Moralia, Aesthetic Theory, což je obrovská kniha, takhle tlustá, osm set stran; vydalo ji nakladatelství Routledge & Kegan Paul.

Adorno byl pesimista: všechny fotografie použité v edicích jeho knih vydaných nakladatelstvím Routledge ho

zachycují s jednou rukou na tváři, zamyšleného nad bolestí a utrpením lidstva. Paradoxně věřil, způsobem, který připomíná kulturní konzervatismus, že masy jsou kapitalistickou ideologií zcela zbrutalizovány a odlidštěny.

Věřil, že vše bylo vtaženo do spektáklu masové kultury do takové míry, že pro masy neexistuje žádná svoboda. Samozřejmě nikdy neuvažoval o tom, „chceme vůbec být svobodní?“ To je otázka, která je v podstatě tabu.

„Každý může být svobodný, každý může být racionální, každý může být rovný.“ Říci něco jiného znamená učinit ze sebe zvíře a démona. Reakcionáře, který stojí mimo doktrínu pokroku a osvícenství. Pamatujte si to!

Jeho první kniha se jmenovala The Dialectic of Enlightenment, kterou napsal společně s Horkheimerem, a která je zajímavou tezí, protože jako pravý marxista se vrací přímo ke kořenům a jedním z paradoxů je, že ačkoli liberalismus přijal mnoho prvků mírného marxismu, jedná se o zuřivou kritiku liberalismu! Dialektika osvícenství je nyní útokem na osvícenství! Zuřivě kritizuje tyto liberální teoretiky za jejich reakční povahu, jejich touhu vykořisťovat člověka ve jménu kapitalistického pokroku, jejich touhu ovládat přírodu. Adorno věřil, že fašismus byl přirozenou reakcí na kapitalistické vykořisťování a touhu liberálů vykořisťovat člověka a přírodu.

Adorno je tak daleko nalevo, že liberálové jsou pro něj nepřátelé! Nikdy nezapomeňte, že pro pravého komunistu jsou liberálové spodina a průměrní lidé, kterým dáte dostatek volnosti, dostatek prostoru, než je pověsíte. Myslím, že Lenin v knize Jeden krok vpřed, dva kroky vzad řekl, že všem těmto sociálním demokratům a podobným lidem dáme čas. Dáváme

jim čas na jevišti, aby oslabili pravici, oslabili náboženské víry a otevřeli nám cestu. A když jsme tam, pověsíme je, pověsíme je a užíváme si to, protože jsou horší než buržoazie! Protože jsou zrádci třídy v historii a my s nimi budeme zacházet s naprostou bezohledností, s jakou nezacházíme ani s reakcionáři.

To je skutečný leninismus, ale Adorno takové řeči vůbec nemá rád, protože ačkoli není humanista, věří v Alsatii zapomenutých možností. Nezapomeňte, že pro západního marxistu – a tato teorie se nazývá západní marxismus nebo eurokomunismus, jak se později stalo – byla sovětská zkušenost katastrofou.

Jednou jsem měl rozhovor s E. J. Hobsbawmem, marxistickým profesorem na Birkbecku, extramurální a večerní vysoké škole Londýnské univerzity, a on mi řekl, samozřejmě v soukromí: „Jako člen Komunistické strany Velké Británie bych to nikdy nepřiznal, ale celý sovětský experiment byl škodlivý!“ Víte, dvacet milionů mrtvých, padesát milionů mrtvých, několik válek, diktatura? Bylo to „škodlivé“. Jak si nalévá další drink, víte. Řekl: „Jediné, čeho bylo dosaženo, byla socializace výrobních prostředků; to nestačí, to nestačí!“ víte.

A přesto, když došlo k puči proti Gorbačovovi, podpořil pučisty; podpořil státní převrat z důvodů, které nazval „revolučním konzervatismem“, měl bys si držet to, co máš. I když je to úplně rozbité.

Hobsbawm je zajímavý tím, že Neil Kinnock byl jeho blízkým osobním přítelem a vždy existovala vzájemná provázanost, nikoli mezi komunismem a částí vedení Labouristické strany, alespoň v období studené války, ale mezi marxismem a vedením Labouristické strany a dalšími vůdci,

kteří jsou považováni za liberálnější, sociálně demokratičtější a umírněnější.

Na počátku dvacátého století znamenalo „sociální demokrat“ marxista. Na konci dvacátého století to byli lidé, kteří se přikláněli k Georgeovi Bushovi 1. a byli atlantisté. Dennis Healey začínal v mládežnické organizaci Komunistické strany a skončil jako pravicový sociální demokrat a atlantista podporující válku ve Vietnamu! Wilson nás z toho, poněkud inteligentně, vynechal, ale Australané bojovali za nás. Existuje tedy podivný prvek, podle kterého je marxismus „v pořádku“, alespoň pokud je považován za teoretický doplněk sporů středolevicových stran. Claire Shortová je nyní disidentkou v moderní Labouristické straně a prosazuje patovou situaci v parlamentu, dokonce opustila funkci whipa v Dolní sněmovně. Ale když padl Sovětský svaz, jeden novinář z Independentu se jí zeptal: „Je komunismus mrtvý?“ A ona odpověděla: „Komunismus možná je mrtvý [pravděpodobně myslela „na Západě“], ale marxismus není!“

And this idea that the theory can be obtained, retained, re-branded, and re-cycled, even though the hardcore vanguard politics has gone down, is something that most of the Left still believes.

Jedním z důvodů, proč liberalismus v této společnosti zvítězil, je mentální slabost, nerozhodnost, strach a zbabělost konzervatismu v morální, intelektuální a ideologické rovině. A nemám na mysli jen holý zájem střední třídy a mírně ochuzené politické spektrum, které z něj vychází a které tvoří jádro všech středopravicových stran. Mám na mysli konzervatismus ve filozofickém a intelektuálním smyslu, na rozdíl od umírněné levice, která vždy hledala energii, teorii a radikalismus u krajní

levice. Odmítají části, které se jim nelíbí (zejména ty drsnější), ale říkají: „Pojď dál, bratře, pojď dál, soudruhu.“ Přijímají to za své.

Konzervativci, dokonce i ti typu profesora Rogera Scrutona a Maurice Cowlinga, mají mezi sebou a krajně pravicovými a radikálně pravicovými myšlenkami trvalou propast. To znamená, že teoreticky a mentálně odřízli část svého vlastního těla. Ať už jsou jejich politické názory jakkoli umírněné, nepřijmou energii, která existuje na jedné straně. Vždy v myšlení – což je jeden z důvodů, proč intelektuálové často dělají špatné politiky! Myšlení se dostává na okraj perspektivy myšlenky. Politika se často musí zabývat velkými masami lidí, tím, co mohou pochopit a ocenit, s krátkou pozorností, s lidmi, kteří mají na práci sto jiných věcí. Politika je ve společnosti dokonce menšinovým sportem mezi menšinovými sporty!

Lidé, kteří se navzájem nenávidí, ale jsou političtí, mají často psychicky více společného než anonymní masa lidí, kterým je jedno, jak je jim vládnuto, pokud mají na talíři chleba i pozítří. A protože se konzervatismus odřízl od rasově-biologických, elitistických, nietzscheánských a radikálních názorů – protože je považuje za téměř satanské, nemohl se bránit liberalismu, protože neměl žádnou mentální munici!

A protože konzervatismus je stejně antiintelektuální postoj, často filištínský, často ateoretický, když se objevila marxistická verze středolevice, stále více se jí smáli, pohrdali jí, trochu ji přijímali, trochu ji přijímali, ustoupili stranou, řekli, že jsou proti ní, trochu ji odstrčili, trochu ji přijali. Pak další generace přijala trochu víc. Pak další generace přijala trochu víc.

Průměrný konzervativec v 60. letech by rasu považoval za fakt sociální existence. Nyní byste za takové tvrzení byli z moderní konzervativní strany vyloučeni. To je padesát, čtyřicet let! To je nic. Polovina dospělého života! A to kvůli tomu, co je tady nahoře, zejména mezi relativně neinteligentními lidmi, do jisté míry. Ale v konzervativní straně je mnoho inteligentních lidí. Je to však kvůli druhé světové válce a jejím následkům, strachu, sebenenávisti a sebeodporu u mnoha relativně normálních „konzervativních“ lidí, kteří jsou v každé společnosti mainstreamem.

V každé společnosti musíte mít masu lidí, kteří jsou trochu zaseknutí, trochu nudní, trochu nekreativní, protože oni jsou základem. Nebudou výjimeční, ale to v žádném společenském řádu mít nemůžete. Jednou z iluzí marxismu je, že všechno může být jiné. Trockij napsal na počátku 20. let, kdy byl sovětský režim právě vytvořen a byl pokryt krví, mimořádnou esej. V tomto eseji napsal: „Až dosáhneme čistého socialismu, bude tu Wagner, ano, Wagner! Na každém rohu bude Shakespeare, bude tu Byron. Každý bude osvobozen, aby mohl být svobodný a kreativní. Ale teď? Boj!“ A my jsme stáli v našich malých bolševických čepicích s kšiltem na pyramidách lebek, protože přesně tím byly!

Lenin byl v některých ohledech mimořádný člověk, protože na kongresu v roce 1921 pronesl tajný projev, který nebyl odhalen až do pádu Sovětského svazu. Zajímavé na komunistech je, že protože věří, že jsou vlnou budoucnosti, zapisují si všechno, co dělají. A zapisují si také všechny své masakry!

Například masakr polských důstojníků v Katyňském lese, který nařídil Politbyro a všichni to podepsali! Stalin to

podepsal. Chruščov byl další: „Ano, podepisuji!“ A všichni to podepsali, což vyšlo najevo po pádu režimu.

Protože věřili, že jsou vlnou budoucnosti a že zvěrstva jsou důležitá, není to něco, za co by se měli stydět, protože jejich cílem je zlepšení a pokrok celého lidstva. Musí být hrdí na to, že se brodí krví reakce, aby dosáhli budoucnosti, kterou je socialismus. Nazývali to „zívající výšiny“. „Zívající výšiny socialismu“. Existuje velmi satirický, negativní, antisovětský román s názvem The Yawning Heights, který napsal profesor filozofie z dělnické třídy jménem Zinoviev, který ke konci systému nenáviděl, protože všechno vytváří svůj opak, jak vidíte.

Komunismus ovlivnil a zmrzačil svět do takové míry, že většina lidí na Západě, kteří věří, že byli na straně vítězů ve studené válce, to ještě ani nezačala chápat.

Komunismus také v marxistickém smyslu mimořádně radikálně ovlivnil jejich vlastní společnosti, zatímco se zdálo, že zcela prohrál v podobě okrajových levicových sekt a skupin.

Adorno napsal v Minima Moralia, že „po Osvětimi nemůže existovat poezie“. Věřil, že po této zásadní události už nemůže být nic jiného než věčné pokání a popel. A někdo mu jednou řekl: „To je pesimistický postoj“, který je v konečném důsledku konzervativní. Konzervativci nevěří, že život může být dokonalý, protože člověk není dokonalý, a proto je utopismus nemožný.

Levičáci říkají: „Odmítáme všechny formy pokroku“, a oba tábory se v politickém smyslu navzájem vyvažují. Nezapomeňte, že mluvím o filozofiích, ne o špinavých malých kompromisech stran, které jsou v západním světě prakticky k

nerozeznání od sebe. Marxismus věřil téměř s postreligiózním zápalem – protože střílel náboženské lidi! – že všechno lze změnit, všechno lze přepracovat, že i samotného člověka lze přepracovat.

Jedním z nejfanatičtějších postulátů je nepřátelství vůči všem biologickým představám o člověku a všem představám o předchozí nerovnosti. Myšlenka, že nakonec i žargon lidských práv vždy zklame, protože vždy existují krásní lidé a oškliví lidé. Vždy existují neinteligentní lidé (a je jich mnoho) a vždy existují velmi inteligentní lidé a vždy existuje škála mezi nimi. Vždy existují lidé s velkou fyzickou silou a lidé, kteří jsou slabochy.

Jeden můj velmi levicový socialistický přítel mi před lety řekl: „Tvůj problém je (mluvil ke mně), že jsi proti lidské spravedlnosti; jsi proti tomu, aby se chovalo ‚spravedlivě'." A já jsem řekl: „Jdi na porodní oddělení, jdi na porodní oddělení a uvidíš, že se někdo narodí bez ruky nebo bez oka. Jiní se narodí zdraví a silní. Někteří jsou inteligentní a nikdy v životě nebudou mít žádnou nemoc. Jiní jsou od samého začátku postižení. A ty mi povídáš o spravedlnosti?"

A on řekl: „Možná to není tak, jak by mělo být, ale musíme se snažit, aby to tak bylo!" A já jsem řekl: „Proč prostě nepřijmeš plnost toho, co je stvořeno?" A on řekl: „Ne, to je příliš pasivní! Musíme na tom pracovat, abychom to změnili, abychom to vylepšili!"

Většina lidí v této společnosti ve svém srdci věří, že větší rovnost vede k lepšímu. Já tomu nevěřím. Věřím, že větší nerovnost vede k lepšímu (což v současném kontextu znamená, že jste monstrum). Čím větší je totiž rozdíl mezi lidmi, tím větší

je šance na transcendenci a překonání současnosti, což znamená, že se můžete fyzicky nevyvíjet, ale mentálně a duchovně se proměnit v něco jiného. Pokud nad vámi není nic, nemáte k čemu aspirovat; pod vámi je jen nekonečná spousta věcí. Ale já jsem elitista.

Žádný současný politik, ani pravicový konzervativec, nepřizná, že jeho strana ve skutečnosti zastává nerovnost. I v kapitalismu, který má nekonečné nerovnosti ve výsledcích, že? Proto máte dvě velké třídy. Samozřejmě, že věříte v nerovnost! Ale Majorsové, Cameroni a Haguové tohoto světa, Duncan Smithové tohoto světa, mluví o svobodě... „svobodě“ a mluví o „volbě“.

Volba, volba školy, volba rasy, volba pohlaví, volba, kde nakupujete, a tak dále. „Volba!“ Ale ach, pokud si vyberete jednu možnost, popíráte druhou! Pokud se radikálně rozhodnete pro jednu věc, zbavujete privilegia jinou variantu. Celý život, i v okamžiku malých rozhodnutí, je plný předsudků vůči nerovnosti, diskriminaci.

Věřím v diskriminaci. Diskriminace je morální dobro a morální zákon! Je to aristokratická spiritualita. Samozřejmě, že diskriminujete. Diskriminujete podle toho, kdo je váš nepřítel a kdo je váš přítel. Nezacházíte se všemi lidmi stejně, kromě nějakého univerzálního bláznovství, které existuje pouze v myslích lidí, kteří by chtěli, aby lidská přirozenost byla jiná, než ve skutečnosti je.

Lidé se s přibývajícím věkem celkově stávají více pravicovými. I v levicových systémech se lidé s přibývajícím věkem stávají metafyzicky konzervativnějšími. Proč? Protože se blíží smrt, blíží se realita. Nemohou žít s těmito klamnými,

nesmyslnými názory na lidský život, které jsou založeny na nerovnosti, slávě a odlišnosti. Historie byla tvořena malou skupinou lidí jménem a ve službách skupin, z nichž sami čerpali energii a smysl.

Marxismus je mylný téměř ve všech oblastech života; že muži a ženy jsou zaměnitelní (mylné); že rodina je nepřátelskou konstrukcí člověka, když je ve skutečnosti základem lidské důstojnosti ve všech skupinách. Že ekonomická činnost mezi lidmi je vždy formou útlaku, když ve skutečnosti téměř každý na té či oné úrovni z ní něco získává, jinak by nemohla vůbec existovat. Že člověk je lepší, než ve skutečnosti je, když je lidská přirozenost dualistická. Lidé jsou laskaví i zlí. Jsou chamtiví, ale mají schopnost sebeobětování. Jsou nekonečně zbabělí a lživí, ale mají také sklon k odvaze a slávě. Takoví jsme!

Velká náboženství vlastně vždy věděla, co jsme. Přesouvají utopismus a touhu, abychom byli jiní, než jsme, do jiného světa. Ale levicová pseudonáboženství modernity to svedla na tuto úroveň a snažila se toho dosáhnout protinávrhem prostřednictvím násilí a politického boje. A důvodem, proč se to stalo čím dál krvavější, až se z toho nakonec sami znechutili, byl vznik neoliberálů jako Gorbačov v sovětském bloku, kteří si uvědomili, že celý systém je podvod, že nefunguje a že ekonomicky nedokážou téměř nic vyprodukovat a vy jste odjeli na Západ a vrátili se domů a lidé se snažili sehnat žiletky a kousky sýra a kousky mýdla a tak dále, a vy jste si pomysleli: „To je supervelmoc? Pro to jsme zabili desítky milionů lidí?“

A v jistém smyslu si myslím, že skutečnost, že nebránil strukturu, když se otřásala, protože takovou strukturu nelze reformovat, musí padnout, a on vlastně řídil její pád, pokud se

podíváte zpětně na to, co udělal. V Rusku je nyní nenáviděn, nenáviděn proto, že vzal obyčejným lidem jistotu, a zejména té generaci, jejíž průměrná délka života klesla z 76 na 53 let, protože přišli o všechno! Když kapitalismus nemohl přijít, nebyli ani vzdělaní natolik, aby uměli vypsat šek! Byla to pro ně naprostá hrůza, protože nikdy nemuseli ekonomicky přežívat na individuální úrovni, a ta generace prostě vymřela, když přišel gangsterský kapitalismus, protože neměli žádný čas na přípravu. To je velká tragédie ruského osudu, že každý systém byl zaveden jednostranně a brutálně, bez jakéhokoli zmírnění. Jedna deska nahradila druhou.

Přesně tak, jak chtěl Marx! Ne myšlenka postupné reformy, jak ji prosazují Blairové a Brownové tohoto světa, ale totální, úplná, proměňující změna, která zcela revolucionalizuje povahu člověka.

Jedna věc, o které se nikdy nemluví, ačkoli se dnes o komunismu píše a mluví hodně, protože je už minulostí a lidé mohou otevřeně diskutovat o jeho detailech, je židovská podstata komunismu. O tom se nikdy, nikdy nemluví a ve skutečnosti je to téma, které je téměř ve všech akademických diskuzích zcela tabu.

Pravdou je, že téměř vždy polovina hlavních intelektuálů ve všech komunistických skupinách jsou Židé nebo částečně Židé, téměř vždy polovina ústředního výboru nebo výkonné rady, revoluční avantgardy nebo jakkoli se to nazývá; zbytek tvoří bohémští revoluční nežidé, kteří jsou plní nenávisti, zoufalství a nepřátelství vůči své vlastní společnosti, a v podstatě se jedná o směsici těchto dvou skupin. Skupiny outsiderů/insiderů, které ji chtějí zničit, zničit – samozřejmě ve jménu lásky, ve jménu lásky – ale když ji zničíte, můžete se

katapultovat z okraje do centra. Je to projev Gerryho Healyho, znáte to z minulosti Dělnické revoluční strany, pravděpodobně nejfanatičtější marxisticko-leninistické skupiny v poválečné britské historii. Jsou i jiné. Je tu Mezinárodní marxistická skupina Tariqa Aliho. Existují různé inkarnace trockistické tradice, která začala v 30. letech s Balhamskou skupinou v jižním Londýně Komunistické strany Velké Británie a poté se rozrostla jako samostatný proud.

Jedna z věcí, která je samozřejmě zajímavá, je to, že kdyby byli před 30 lety, kdy byli silnější, o tomto setkání věděli, došlo by venku k nepokojům. Nejen k malému strkání a tlačení, ale k absolutním nepokojům. Je třeba se zabývat patologickou nenávistí radikální pravice vůči trockistické marxisticko-leninské levici, a to z několika důvodů. Částečně jsou nejvíce spojeni s mezinárodní revolucí; jsou nejvíce oddaní myšlence, že neexistují žádné skupiny;

„Jedna rasa, lidská rasa!“ Jedna rasa, lidská rasa, a ti, kdo o tom pochybují, jdou ke dnu! Reakcionáři! Kteří nemohou být tolerováni, jejichž myšlenky jsou hrozbou pro lidstvo! Protože pro tyto lidi jsou myšlenky důležité, nejde jen o to, že „máte nějakou myšlenku“. Máte dva anglické intelektuály: „Ty máš myšlenku, já mám myšlenku; je to jako kriket, víš. Debatujeme, jeden vyhraje, druhý prohraje, remizujeme, objímáme se.“ Ne! Myšlenky jsou život a smrt a jsou základem boje a smyslu, chápete? Protože smysl pro ně spočívá v „praxi“, jak tomu říkají, v okamžiku dosaženého boje a uznání pravdy v ideologii.

Nyní marxistický intelektuál jménem Malcolm Evans, který je marxistickým dekonstruktivistou (řekl mi to s velkou hrdostí). Zeptal jsem se ho: „Takže vy věříte v úplné zničení

všech západních kulturních norem a jejich nahrazení cizí ideologií?“

A on odpověděl: „To mi říkáte jen proto, že jste buržoazní reakcionář nejodpornějšího druhu.“ Protože mi jednou řekl: „Buržoa prochází životem se zdravým rozumem, marxista se svou teorií; teorie je pravda!“ A já jsem řekl: „A vy popravujete ty, kteří s vaší teorií nesouhlasí?“ On řekl: „Vkládáte mi slova do úst.“ Ale ironií je, že tito lidé, kteří věřili v tento proud teorie, byli mezi lety 1930 a 1980 téměř na vrcholu téměř všech našich univerzit, dokonce i ve Spojených státech. Univerzita v Texasu – dokážete si představit redneckovější stát než Texas? Ekonomický ústav Texaské univerzity byl marxistický. To je stát Bushů a tak dále. Dosáhli převahy v některých částech akademického světa, v části myšlení západní společnosti, což je pro mnoho lidí těžké pochopit.

A konzervatismus byl v těchto institucích tak slabý a byl terorizován také trockistickými davy, že prakticky zmizel.

Znal jsem jednoho chlápka, který byl nějakou dobu vedoucím katedry sociologie na Polytechnice v severním Londýně, Ir, byl to vlastně konzervativec, pravicový konzervativec. Myslím, že se jmenoval O'Keefe. A každý semestr se stěhoval do jiné kanceláře, protože socialisté mu házeli cihly do okna, ale on věděl, že to přijde. Zeptal jsem se ho: „Proč to snášíš?“ Odpověděl: „Proč bych měl těm lidem ustupovat?“ Měl tedy trochu kuráže, ale na každého jako on připadalo sto těch, kteří to vzdali, sto těch, kteří se s tím smířili, sto těch, kteří rezignovali, kteří se jakoby uchýlili do věčného exilu ve svých vlastních institucích. A nezapomeňte, že mluvíme o konzervativcích; mluvíme o lidech, kteří jsou mnohem více nalevo než kdokoli tady, takže pokud oni nemají

šanci, jaké názory podle vás zastává tato skupina? Protože od druhé světové války jsou názory, kterými se tato skupina zabývá, ve všech institucích vyššího vzdělávání zakázány.

Jednou jsem promluvil na schůzi BNP a jeden chlap zvedl ruku a řekl: „Ty jsi spolkl slovník, kámo, že jo? O co tady jde?“ A já jsem řekl: „Podívej, předkládám ti myšlenky, které byly zakázány v posluchárnách, kde by měly být slyšet, po šedesát let!“ On řekl: „No dobře, fér hra, kámo.“

Ale do jisté míry je to právě to, k čemu tato skupina [Nová pravice] slouží, protože důvodem, proč máme takovou společnost, jakou máme, jsou sice do jisté míry rozsáhlé ekonomické a kulturní síly, ale také způsob myšlení, který je přijímá ještě předtím, než se fyzicky projeví.

Marxismus v jistém smyslu prosazuje dvě protichůdné věci, ale věří, že tento rozpor drží pohromadě v boji. Věří, že vše je ekonomicky determinováno, a přesto, pokud dostatečně teoretizujete o způsobu, jakým je to determinováno, můžete ve skutečnosti změnit povahu této determinace. Na počátku dvacátého století existoval teoretik jménem Gramsci, který patřil k řadám italské komunistické strany a oddělil myšlenku nadstavby – kultury, společnosti, umění, intelektu, médií – od základny, tedy ekonomiky. Marxismus se tak může stát zcela kulturním a jen tak si plavat. Není spojen s proletářskými hnutími, není spojen s politikou odborů, není spojen s politickým bojem dělnické třídy, jak jej definuje krajní levice.

Marx měl vlastně docela vtipný názor na dělnickou třídu, protože řekl: „Když potkám ty německé odboráře, mám je čím dál tím méně rád,“ protože to byli vzpurní jedinci, kteří odporovali „profesorovi“ Marxovi! jak trval na tom, aby mu

říkali. Nezapomeňte, že to byl on, kdo dal proletariátu jejich teorii. Strukturální vztah mezi intelektuálním mistrem a stoupenci z řad dělnické třídy byl zcela zřejmý.

A Marx se považoval za politika, nejen za teoretika, protože založil skupinu nazvanou Mezinárodní asociace pracujících, která je první internacionálou. Komunisté hovoří o „internacionálách“: první, druhé, třetí, čtvrté. Trotskistická je čtvrtá, malá trockistická skupina „čtyř mužů v kiosku“, kteří „bojovali“ o to, která z nich zastupuje čtvrtou internacionálu, která sídlila v Mexiku.

Ale samozřejmě trockistu zabil stalinistický agent, který mu probodl lebku cepínem. Myslím, že se jmenoval Luis Mercador, vplížil se do jeho pracovny a probodl mu lebku. Anarchisté dodnes nosí trička s nápisem „ICE-PICK A TROT!“ (Probodni Trockého cepínem!), protože anarchisté prostě milují urážet všechny, i ty ze své vlastní strany. A když mu hrot pronikl do mozku, Trockého poslední slova byla hysterický aškenázský výkřik, ve kterém řekl: „Poslal tě on, on, ON!“ (tj. Stalin). A on ho poslal! A on ho poslal! Odešel ve světle a ve tmě, dalo by se říct.

Jednou jsem se procházel po jedné z těch čtvrtí, kde mají ty modré pamětní desky, a pokud v domě žil někdo slavný, je na nich bílý nápis. Byl jsem tehdy s pravicovým intelektuálem jménem Bill Hopkins a dívali jsme se na dům, kde žil Engels.

Bylo tam napsáno „Friedrich Engels“ a data „ekonomický teoretik“. To je trochu mírné, ne? „Ekonomický teoretik?“, pomyslel jsem si. Musíte vzít v úvahu... Vezměte v úvahu „perkuse ideologií“, jak řekl Nietzsche: „Myšlenka má účinek poté, co je kámen hozen.“

Zvažte destruktivní dopad, který tito jedinci měli na naši civilizaci, a „ekonomický teoretik“ nestačí, že? Možná byste to mohli vyškrtnout a říci „ničitel světa“. Ničitel světa, a to je v podstatě to, k čemu marxisticko-leninistická ideologie vedla, ke zničení norem dříve existující západní civilizace. Udělané v jejím jménu, udělané jako revoluční odpad, přivedené k moci zkrocenými teoretiky a politickými zločinci, kteří viděli svou šanci. A ovládlo to myšlení našich národů v té či oné podobě do takové míry, že když dnes potkáte někoho z umělecké sféry, kdo je měkký liberál, a řekne: „Všechny rasy jsou si rovny, všichni lidé jsou si rovni, každý, kdo tvrdí něco jiného, je reakcionářská bestie, jsem pro pomoc Africe, jsem pro záchranu planety“, pak jen opakuje desátou variantu této teorie.

Tvrdá teorie by je zděsila! Deset kroků zpět: Fanon říká, že běloši by měli být zabiti, protože ztělesňují vinu utlačovatelských, imperialistických, kapitalistických tříd, což je založeno na Leninově knize z roku 1916 s názvem Imperialismus, ve které musíte vysvětlit skutečnost, že socialismus nenastal. Že kapitalismus nevedl organicky k socialismu, imperialismu a hanobení barevných lidí (i když to tak nenazval) „bílým ekonomickým kolosem“, což je i dnes ospravedlněním pro mnoho radikálních skupin třetího světa.

Tato směs sentimentality, vysoké teorie, židovské touhy po moci, extrémní misantropie, která využila – protože je sekularizovaná a nemá žádný objektivně morální základ – jakékoli prostředky, aby se prosadila, někdy téměř přivedla celou naši kulturu a civilizaci na pokraj katastrofy.

Jejich armády až donedávna ovládaly polovinu Evropy. Desítky milionů bílých lidí vyrostly v jejich struktuře, lhaly, vyhýbaly se pravdě a jen přežívaly. Pokud jste se v 70. letech,

když jsem chodil do školy, zabývali marxismem-leninismem ve Varšavě, nebylo to žádná legrace! Nepsali jste ironické, zvědavé a dekonstruktivní myšlenky o otcích zakladatelích, věděli jste, že se jedná o sekulární náboženství, a drželi jste se předepsané linie, jinak by se vám něco stalo, tajná policie by o vás vedla spis.

V Rumunsku, Bulharsku, Maďarsku, východním Německu. Disidenti chodili v východním Německu do obchodů a za nimi jelo osm příslušníků Stasi v autě, což byla neuvěřitelná míra sledování. Proč? Protože je třeba masám vnutit dialektickou čistotu. Protože pokud se jim dá volnost, budou jen pít, smilnit, konzumovat a dělat, co se jim zlíbí. Musíte je držet na uzdě, i za cenu teroru, a musíte kolem své země postavit zeď, aby lidé nemohli utéct! Klasicky se staví zeď, aby se nepřátelé nedostali dovnitř, ne? Ne aby se zabránilo lidem v útěku.

Na závěr bych rád řekl, že mezi západními intelektuály panuje mimořádná zbabělost, pokud jde o přijímání těchto názorů.

Robert Conquest, který byl méně významným básníkem v Hampsteadu, chodil v 40. a 50. letech do všech těchto salónů. A to je Hampstead! Ultra bohatí, smetanová buržoazie, z nichž mnozí v životě nikdy nic netrpěli, a mnozí z nich byli v té době stalinisté, ne-li trockisté, nebo revolucionáři, ale skuteční stalinisté, lidé, kteří četli hagiografie (a těch je spousta) napsané Stalinovi: „Ó velký vůdče, nejsme hodni políbit nohy syna skutečného proletariátu.“ A podobné věci. Lidé se tomu dnes smějí, ale v tehdejších společnostech to nebyla legrace.

Conquest byl tímto pobouřen a jako reakci na to napsal dvě revizionistické knihy, The Great Terror a [The Harvest of Sorrow] o ukrajinském hladomoru. Napsal také knihu o Leninovi v edici Fontana Modern Masters, ačkoli se dopustil faktických chyb, byl průkopníkem v odhalování mystifikací tohoto druhu.

Nezapomeňte, že když Sartreovi řekli, že v sovětském bloku existují tábory, řekl: „Ach! … ale jsou založeny na lásce!“ Založeny na lásce, a to je samozřejmě v pořádku. Je to myšlenka, že je mučíte na jejich hrobech, víte, děláme to, abychom vykoupili duši člověka, ale oni nevěří, že člověk má duši, takže to je trochu problematické.

Jedna věc, která mě napadá, když se ohlížím za 150 lety marxismu ve všech jeho variantách, je mimořádná zbabělost některých z nejprivilegovanějších lidí v západních společnostech, kteří se nepostavili proti tomuto typu teorie, jak to vždycky začíná, a neuvědomili si, že nakonec zničí vše, co milovali a vše, co chtěli.

Vidíte to dokonce i v Oxfordu, že? Irving a Griffin. Griffin není můj kamarád, víte. Ale Irving a Griffin jsou v Oxfordské unii. Vlastně mluví za nás, ať už si o nich jako o jednotlivcích myslíme cokoli. Dav venku vře, víte, šílené pohledy! A všechno ostatní. Menší než v minulosti, ale pořád tam! Kdyby mohli, vtrhli by dovnitř a roztrhali je na kusy! A také by vypálili knihovnu, opravdu by to udělali. A přesto ti hlupáci u svých oxfordských stolů budou druhý den říkat: „Strašné nepokoje, víte! Ti lidé, Irving a Griffin, přišli a provokovali ty lidi, přinesli ten chaos a nepořádek do našich krásných oxfordských uliček, ti... monstra!“

Ve skutečnosti je teorie davu pouliční verzí toho, co by jejich myšlenky znamenaly, kdyby byli u moci, a tito lidé by neměli žádný status. A to, v co skutečně věří z kulturního a duchovního hlediska – citlivost, západní způsob života, naslouchání alternativním argumentům, opírání se o empirické znalosti – by šlo z okna!

A oni s tím souhlasili kvůli korupci a protože byli až příliš příjemní, příliš pohodlní a flirtovali jako dospělí teenageři s myšlenkami na rebelii, kterým ani sami nevěřili, když je tolerovali, a nemysleli si, že budou využiti, znovu a znovu a znovu, aby v podstatě zničili téměř všechny z nás. A právě proto, že si to neuvědomili, jsme – v mírně mírnější verzi – v situaci, v níž se nacházíme.

Ale všechno má své éry a tyto myšlenky se rozpadají, a na závěr vám řeknu, že nedávno došlo ve Francii k pokusu o oživení Sartrovy reputace. Sartre byl existencialista a marxista. Chtěl spojit dvě obrovské oblasti teorie. Napsal knihu s názvem Kritika dialektického rozumu. Stihl napsat pouze první díl. Má 750 stran. Vydalo ji nakladatelství New Left Books a je to opravdu strhující čtení! Vydalo ji nakladatelství New Left Books. Napsal ji pod vlivem amfetaminu, v jazzových kavárnách, kde se takhle ujížděl.

Chtěl najít humanistické ospravedlnění stalinismu. Ano, opravdu! To mělo být druhé vydání, ale nikdy se mu nepodařilo teorii správně formulovat, a druhé vydání nikdy nevyšlo. Na konci svého života se Sartre a jeho družka De Beauvoir připojili k maoistické skupině, maoistické skupině. Nezapomeňte, že se jedná o západní intelektuály, kteří se připojili k maoistické skupině a seděli s Číňany v malých garážích. Na konci vydával noviny s názvem The People's Fist nebo něco podobného, víte...

„pěst lidu“. V současné Francii je intelektuálně naprosto persona non grata.

Nedávno měli velkou výstavu na Sorbonně, v Bourbourg Centre a podobných místech. A nikdo nepřišel! Nikdo nepřišel! A to je opravdu zajímavé. Lidé si asi mysleli – protože Sartrova slavná existenciální věta zní „Peklo jsou ostatní lidé“ – že když nepřišli do těch galerií, „Peklo jsou teorie Jeana Paula Sartra!“

Moc děkuji!

O revizionismu

Tento můj projev o revizionismu, levici a pravici, tvrdém a měkkém, by mohl být v budoucnu vykládán jako nebezpečný, protože kancléř současného Spolkového Německa by rád rozšířil, jako zvláštní pravomoc ústavy/smlouvy, o které se v současné době jedná, myšlenku, že revizionistické zákony – nebo přesněji řečeno antirevizistické zákony – které existují v určitých kontinentálních společnostech, které údajně „poznaly fašismus“ v určitém období, na tuto společnost a na všechny ostatní státy přistupující k EU, včetně velké vlny východoevropských zemí, které samozřejmě v posledních letech přistoupily k Unii.

Jedním ze způsobů, jak se tomu vyhnout, je samozřejmě mluvit metodicky a takovým způsobem, že hovoříte o určité oblasti, interpretujete to, co lidé řekli, a předkládáte to, co řekli velmi mainstreamoví, opoziční a nerevizionističtí historici a další. A pokud se budete držet tohoto rámce, budete, upřímně řečeno, „v pohodě“. Nezapomeňte, že generaci mého otce bylo řečeno, že ve druhé světové válce bojovali za svobodu slova. A nyní musíme zmírňovat to, co říkáme, ještě než to vůbec vyslovíme, abychom se nedostali do rozporu s konkrétními zákony, které ještě ani nebyly zavedeny.

Nyní k pojmu revizionismus: má několik různých významů.

Jedna pochází z marxisticko-leninistické teorie. V komunismu například Georgij Plechanov naučil Lenina značnou část marxismu, který skutečně znal, a část jeho materialistické teorie. Když pak později došlo k přehodnocení teorie, ať už z důvodů brutální státní moci, státnictví nebo

skutečného ideologického rozkolu, nazývalo se to revizí. Revidovali jste předchozí teorii a je pravda, že někteří pravicoví spisovatelé, akademici, okrajoví akademici, lidé, kteří byli vyloučeni z akademií, a tak dále, používali termín „revizionismus“ jako protikladný termín, jako termín „nepřítele“. Použitím tohoto termínu vystřelili šíp zpět na své bývalé politické a ideologické oponenty.

Jak nedávno uvedl íránský prezident Mahmúd Ahmadínedžád v německém časopise, v historiografii – tedy v psaní dějin, v historii jako souboru textů, které se v průběhu času vzájemně propojují – existuje skutečný prvek, díky němuž se různé interpretace v průběhu času revidují a tvrzení, která byla považována za normativní, absolutní a nezpochybnitelná, se později mění, oslabují, přehodnocují a nahlížejí se na ně z jiného úhlu.

Než se dostanu k nejkontroverznějším oblastem revizionismu, uveďme několik méně významných a méně emocionálně nabitých příkladů.

Sir Winston Churchill: Ve 40., 50. a 60. letech 20. století nebyly povoleny biografie, které nebyly hagiografiemi, jinými slovy biografie, které nebyly obrovskou poctou vnitřní a vnější dokonalosti tohoto muže. Byl v jistém smyslu sekulární sakrální postavou. Když tyto revizionistické biografie – Ben Pimlott, který byl spíše levicově orientovaný, John Charmley, který byl středopravicový až pravicový jako disidentský cambridgeský profesor, a David Irving se svými dvěma svazky známými jako Churchillova válka – když tyto knihy vyšly, vyšly v době, kdy Churchill již upadal. Charmleyova biografie má na obálce portrét Churchilla od Grahama Sutherlanda, který samozřejmě

Churchillova rodina zničila, protože se jim tento konkrétní obraz nelíbil.

Revidovat něco tedy znamená změnit kulturní posun, změnit způsob, jakým bylo něco vnímáno, co bylo jinak přijímáno nekriticky.

Existuje mnoho příkladů. Jedním z klíčových v nedávné anglo-irské historiografii je Cromwell a masakry ve Wexfordu a Droghedě. Věřilo se, že spolu s anglickou Novou modelovou armádou vyvraždil dvě celá irská města, a Irové se to učili po staletí. Ve skutečnosti je v irské populární kultuře slovo „Cromwell“ horší než slovo na „c“ v tradičním použití, protože zabil všechny obyvatele těchto měst, všechny ženy, všechny děti a všechna zvířata!

Nyní vyšla kniha Toma Reillyho, profesora Trinity College v Dublinu (obdoba profesora na Oxbridge), s názvem Cromwell: An Honourable Enemy (Cromwell: Čestný nepřítel), která navazuje na částečně revizionistickou esej Thomase Carlyla o Cromwellovi z 19. století, která zejména v protestantském diskurzu vynutila přehodnocení našeho jediného vojenského diktátora v anglické/britské historii. Tato myšlenka se začala pomalu prosazovat. Malý odraz této myšlenky najdeme i v Churchillově knize History of the English-Speaking Peoples (Dějiny anglicky mluvících národů), kde se Cromwellovi dostává určitého uznání za to, že byl alespoň mužem vůle, cti, odvahy a rozhodnosti, i když byl zároveň nenáviděným královrahem. Cromwell byl tedy přehodnocen, obrátil se o 180 stupňů a byl oživen.

Nyní se zdá, že ve Wexfordu a Droghedě katolické farní a diecézní záznamy uvádějí, že téměř všichni lidé v této oblasti,

kteří žili před průchodem jeho armády, přežili i po jejím průchodu. Počet zabitých lidí mohl činit tisíc bojovníků, kteří byli pobiti v nejvypjatějším okamžiku bitvy, když se sami vzdali a pravděpodobně vyvěsili bílou vlajku, aby přilákali lidi, než použili zbraně, což ve většině forem války vede k takovým událostem.

K této události došlo v souvislosti s masakrem protestantů v roce 1641. Trvalo to čtyři století. A to jsou jen historické události mezi různými národy na těchto ostrovech, aby se masakry a události, o nichž se předpokládá, že se staly, přepsaly a zapsaly do hlavního proudu historických záznamů, a to z poněkud uvážlivějšího, poněkud vyváženějšího, méně emotivního a umírněnějšího pohledu.

Když se zabýváte událostmi, jako je první a druhá světová válka, které představují vrcholné body, které byly jakousi industrializací principu smrti v souvislosti s první světovou válkou; mnozí, kteří touto zkušeností prošli, viděli jakousi tovární výrobu smrti zavedenou na bojištích v Evropě, přičemž povrch Země se stal měsíčním a vypadal jako povrch Měsíce. Miliony mužů se navzájem zabíjely v blátě, špíně a ostnatém drátu. Jednalo se o mimořádně kruté události, téměř jakési revoluce ve vědomí generace, která jimi prošla. Proto i revize názorů na okolnosti, které vedly k této válce, byla velmi kontroverzní.

Jedním z prvních amerických revizionistů byl Harry Elmer Barnes, který se skutečně soustředil na první světovou válku a proudy, které k ní vedly, a to jak na mikroúrovni, kdy se zabýval potopením Lusitanie, tak na makroúrovni, kdy se zabýval mocenskou politikou, která z této války vzešla a která podle mnohých vedla k druhé světové válce, protože mnozí považují

druhou válku za dodatek k první. Mnozí ji vlastně vidí téměř jako začátek první fáze předtím, než byla válka skutečně vyhlášena v letech 1939–1940, protože to byla částečně nedokončená záležitost a my jsme se částečně nacházeli v cyklu. Velká část hédonismu 20. let v Evropě a velká část zoufalství z hospodářské krize 30. let v Evropě spočívala v tom, že ta generace cítila, že se blíží obrovské opakování krvavé lázně.

Většina spisovatelů a intelektuálů v tomto období si uvědomovala, že žijí mezi dvěma výbuchy a mezi dvěma válkami. My v roce 2007 žijeme v důsledcích druhé evropské občanské války, což je ve skutečnosti to, čím byla druhá světová válka v Evropě. A první světová válka byla první evropskou občanskou válkou.

V politické historii existuje odlišný názor, že americká občanská válka, která je samozřejmě odlišná a jedinečná, má ozvěny některých konfliktů, které budou následovat. Použití masivního dělostřelectva a raných kulometů proti masivním formacím kavalerie a pěchoty vedlo k masakru na jedné straně a velmi defenzivní válce na straně druhé. A skutečnost, že máte dva režimy: rasistický, aristokratický, otrokářský režim bělochů proti průmyslovému, liberálnímu, buržoaznímu režimu, který hlásá radikální demokracii, který se nás do jisté míry snaží vést na druhou stranu, který po skončení války dosadí do poraženého Jihu loutkovou vládu. Existují zde ozvěny. Ale to je nevyhnutelné, protože v cyklech války a historie budete mít ozvěny předtím a budete mít ozvěny potom.

Dokonce i búrská válka a její počátky v letech 1899 až 1902 mezi námi (Brity) a Afrikánci byly revidovány a znovu

prozkoumány, a to i liberály. Ale to je válka, u které je kontroverzní vášnivost a intenzita mnohem nižší.

Když se zabýváte mnohem ostřejšími a výbušnějšími tématy, jsou tyto věci mnohem blíž hranici. A nejde jen o „řeči“! Přijdete o kariéru, ztratíte reputaci, ztratíte respekt, skončíte ve vězení za to, že máte určité protichůdné názory na historické události.

V několika významných evropských společnostech bylo za tyto myšlenkové „zločiny“ obviněno nejméně 10 000 lidí, včetně mnoha významných historiků. Mnozí historici, pokud je dnes čtete, vědí, že se jedná o minové pole, ke kterému se nepřiblíží.

Pokud vezmete velmi současnou knihu, jako je například historie Hitlerova a Stalinova režimu [Richard Overy, The Dictators: Hitler’s Germany, Stalin’s Russia (New York: W. W. Norton, 2004)] od Richarda Overyho (jak je sám nazývá), je velmi opatrný, pokud jde o celkový počet obětí a sovětské tábory. Je připraven čerpat z obrovského množství kriminologických a empirických důkazů, aby dokázal, že stalinistická genocida si možná vyžádala čtvrtinu životů, jak tvrdil například Robert Conquest ve svých knihách The Great Terror a The Harvest of Sorrow z 50. a 60. let. Je extrémně opatrný a velmi uvážlivý, velmi mainstreamový a velmi loajální k faktům nebo předpokládaným faktům. Nezapomeňte, že od roku 1990 bylo zpřístupněno mnoho archivů KGB.

Ale když se dostane k Němcům ve druhé světové válce, je tu mezera a je tu prohlášení, ve kterém říká: „Něco z toho, co v této části řeknu, může být vyvráceno budoucím výzkumem.“ A pak pokračuje a podává novou verzi oficiální verze problému,

kterou byla indoktrinována většina generací školáků po dobu 40, 50 až 60 let.

V městě, kde žiji, byla nedávno skupina studentů šestého ročníku ze všech škol vzata na exkurzi do Osvětimi, kterou zaplatily místní úřady a daňoví poplatníci, aby dokázaly zlo rasismu, aby dokázaly, že hlasování pro určité tendence je považováno za a priori nelegitimní a nemorální, a také aby se podívaly na zločin proti lidskosti, který vede k potřebě univerzální konstrukce práva a morálky.

A vedoucí k soudním procesům, v nichž mohou být sami souzeni političtí vůdci v konfliktech, které mají málo společného s tím, co se stalo v Evropě a mimo ni v letech 1939 až 1945 minulého století! Soud a poprava Saddáma Husajna se odehrály podle postupů velmi podobných těm norimberským, velmi podobných ideologii, která byla uplatněna v poválečné Jugoslávii, velmi podobných ideologii, která byla uplatněna vůči některým padlým militaristickým vůdcům z císařského Japonska, velmi podobných soudům, které lidé chtěli uskutečnit, ale zdrželi se.

V moderní době se schopnost zabíjet velké množství lidí stala ideologickou zbraní všech stran. Během studené války se jedna část lidstva naučila určitý pohled na historii. Málokdo ví, že v polovině 60. let došlo v Indonésii k masakru komunistů. Setkal jsem se s Australanem, který v této zemi viděl na jedné straně letiště pyramidu z těl. Zatímco jiné zločiny se objevovaly v médiích téměř každý druhý večer. Důvodem je to, že jednou z legitimací rétoriky lidských a občanských práv je přesvědčení, že určité tendence jsou zlé a nenapravitelné, zatímco jiné tendence „dělají chyby“, „mají excesy“, „páchají omyly“ nebo „nejsou vhodné“.

I v souvislosti s druhou válkou v Iráku probíhá v našem současném establishmentu masivní debata. Časopis Lancet, který vydávají naši lékaři, uvedl (metodologicky), že od invaze zahynulo 670 000 Iráčanů a více, a Blair a Bush říkají: „To je lež! Odmítáme jejich čísla, odmítáme metodologii, na které jsou tato čísla založena. Skutečné číslo je 150 až 170 000.“

Proč by se tím měli zabývat?

Zabývají se tím, protože v poziční válce a v ohni politického boje záleží na počtech a mají zásadní význam, protože umožňují démonizovat jednu stranu a vychvalovat druhou. Umožňují omluvit jednu věc jako odchylku nebo chybu (podléhající revizionismu toho či onoho druhu). Nebo dokonce můžete říci, že jedna tendence je na základě těchto činů mimo rámec toho, co je politické, že je to druh satanismu, s nímž nemáte nic společného.

Jedním z důvodů, proč máme levicovou společnost, liberální společnost, je částečně to, že konzervatismus, který má „konzervovat“, je na Západě mozkově mrtvý, vyděšený a bojí se. Ale jedním z důvodů, proč se bojí, je právě tato oblast sekulární démonologie. Protože když musíte myslet neliberálně, „přejdete tam“. Budete muset „přejít tam“. Budete se muset dotknout určitých myslitelů, kteří jsou skutečně v této blízkosti, a to je démonické, a vy musíte zůstat ve středu. A pokud zůstanete ve středu, nemůžete se postavit proti liberální levici. Nemůžete se postavit proti světu, jaký je nyní v západních společnostech. Nyní jsme v pozici, kdy napadáme jiné společnosti, abychom jim vnutili to, co existuje zde (nebo varianty toho samého)!

Samozřejmě, že i na Západě je mnoho lidí, kteří nesouhlasí s tím, jak se zde věci mají.

Po skončení druhé světové války bylo Německo rozděleno na dvě okupační zóny. V soudobé historii a žurnalistice byl východní režim Waltera Ulbrichta a Ericha Honeckera v jistém smyslu popsán tak, jak byl – jako země, která postavila zeď, aby udržela své občany uvnitř, a střílela je, pokud se pokusili překonat ostnatý drát a dostat se přes zeď.

Západní zóna však nikdy nebyla označována jako „okupovaná“. Byla „osvobozená“. Byla „osvobozená“ západními mocnostmi a liberální jurisprudencí, francouzskou, britskou a americkou. Zřídili jsme tam zónu, která se později stala Spolkovou republikou západního Německa. Od té doby se německá politická elita a nejen ona – politické elity střední Evropy – děsí jakéhokoli zvratu v démonickém osudu stran, které vedly války, které je přivedly k moci. Jakákoli změna, jakýkoli posun, jakýkoli relativismus, jakákoli drobná faktická úprava (k čemuž v historii vždy dochází) se stává rozhodující.

Během první světové války Lloyd George a další vymysleli rozsáhlou sérii příběhů o německých zvěrstvech, které byly odhaleny v roce 1928 v Horní sněmovně. Jedná se o myšlenku, že Němci páchali v Belgii bestiální zvěrstva; Němci pobíhali s dětmi napíchnutými na kůlech; páchali zvěrstva na vězních, která byla mimo evropské povědomí a formu civilizovanosti. Později se ukázalo, že šlo o čistou propagandu, i když ve společnosti, kde byla masmédia mnohem méně sofistikovaná a rozšířená než dnes. Podívejte se na tu obrazovku tamhle, je obrovská! [Zřejmě naráží na velkoplošnou televizi v sousední místnosti.] Ideologicky a svým systémem signálů pokrývá celou místnost.

V letech 1914–1918 bylo chápání médií mnohem méně cynické. Do jisté míry byla velká část bílého obyvatelstva propagandistickými elitami podněcována k tomu, aby se navzájem nenáviděli a pohrdali sebou a zabíjeli se navzájem po celé Evropě, a to nejen statisíce, ale miliony. V souladu s vlastně již zastaralými formami alianční politiky, které v éře mechanizované a masové politiky ztrácely na významu.

Nyní, když první světová válka skončila, už téměř nikdo nezůstal. Ale druhá světová válka je stále živá a stále skutečná v lidském vědomí.

Mussolini a Franco byli do značné míry historizováni. Jejich diktátorské režimy, jejich tradicionalistické, evropské, sociálně autoritářské vlády se do značné míry dostaly do procesu, který je přizpůsobuje paměti Caesara, nemluvě o Cromwellovi a Napoleonovi. Jsou vnímáni jako politováníhodné, ale normální evropské diktatury.

Nacionálněsocialistická diktatura taková není a zůstává v jakémsi stínu, mimo. A dokud máme v Evropě současný řád, tak tomu tak bude muset být. Musíte tedy pochopit, že to, co se jeví jako historický výzkum, je historické a je to výzkum. Nejde o historický výzkum, jak jej vnímá moc.

Pokud někdo řekne, že sionističtí teroristé vyhodili do vzduchu hotel v Jeruzalémě v roce 1948 a Menachem Begin řekl: „Bylo varování, ale nikdo jiný ho neslyšel.“ To je jeden pohled na historii. Sionističtí militanti dodnes tvrdí, že MI6 měla v tom hotelu své velitelství, a proto to byl „legitimní akt boje“. Boje! A to jsou dvě perspektivy. Ale to je pro historiky a pro menší debaty a pro články v The Times a The Jewish Chronicle.

To, co se stalo ve dvacátém století uprostřed Evropy, má zásadní význam pro dnešní definici bílé nebo evropské identity.

Jedním z mnoha důvodů, proč je pro náš lid tak těžké se prosadit – dokonce i pomyslet na to, že by to mohlo být možné! – jsou právě tyto události a jejich interpretace. Protože jakmile řeknou „Tohle je anglická vlajka, tohle je britská vlajka, švédská vlajka, tohle je německá vlajka“, hned se ozve: „Ne! Ne! On má anglickou vlajku! On přešel tam!“

Vstupujete do blízkosti morálního nebezpečí, do toho, co někteří filozofové nazývají „morálním hazardem“. Kráčíte po špičkách k první otázce, kterou vám položí liberální novinář. Kdysi jsem byl zástupcem organizace zvané „Western Goals“ (byla to organizace z období studené války). Druhá otázka, kterou mi novinář položil v mainstreamových médiích, byla: „Jaký je váš názor na holocaust?“

To je druhá otázka, protože oni měli – a on to měl napsané na papíře – dvě možnosti. Jedna z nich zní: „Zacházejte s nimi jako s negativním obhájcem. Jsou nepřátelští k vašemu případu, takže je kritizujte a snažte se je srazit.“ To je první mentální předpoklad pro tazatele.

Druhým je: „Nacionální socialismus – šoa.“ Nechte je se s tím potýkat a to, co řeknou o Enochu Powellovi, o Evropské unii nebo o současné kriminalitě, nebude mít vůbec žádný význam, protože je máte v hrsti! V jámě, kroutí se! A ta jáma je předem naprogramovaná. Je předem naprogramovaná! A zcela záměrně. Je to ironie navrstvená na ironii, protože samozřejmě mnoho lidí, kteří tyto zbraně používají, se částečně nezajímá o pravdu samotnou, ba dokonce se o ni hluboce, často cynicky

vůbec nezajímá! Je to zbraň, která se používá, granát; je to kopí, které se používá.

Nyní řada historiků, často soukromě financovaných, často provádějících vlastní výzkum, často lidí stojících mimo akademický život, vydala od Maurice Bardèche na konci 40. let řadu knih, které zpochybňují pravdivost některých z těchto událostí, včetně lidí, kteří používali jiná jména, než jsou jejich vlastní. Ať už Alain de Benoist někdy publikoval konkrétní revizionistický článek pod jiným jménem, nikdy to nepřiznal. Nikdy neřekl, že to neudělal. Nikdo to neví, protože je třeba si uvědomit, že se jednalo o extrémní a hluboce promyšlený myšlenkový zločin.

Intelektuál podobný Bardècheovi byl popraven francouzským odbojem a okupačními/osvobozeneckými úřady ve Francii těsně po válce: Robert Brasillach. Existuje tedy určitá míra, do jaké někteří lidé zaplatili životem za to, že měli určité myšlenky nebo podle nich žili.

Francouzský filmový režisér Truffaut znal Luciena Rebateta velmi dobře, protože někteří fašističtí teoretici ve Francii byli posedlí kinematografií; protože jde o masovou ideologii a masovou vizualizaci; pokud máte autoritářský pohled na společnost, budete chtít komunikovat nejen s malou elitou, ale i s masami; komunikujete s elitou dříve, než komunikujete s masami. A Truffaut jednou řekl, s ohledem na své přátelství s tímto starým francouzským národním socialistou – což Rebatet byl, byl ještě horší než vichysté! – nicméně řekl: „Můžete respektovat muže, kteří jsou popraveni za to, že se odvážili vyjádřit určitou myšlenku.“ [Rebatet nebyl popraven. Bowden se zde zřejmě odkazuje na Brasillacha.]

Nezapomeňte, že se nacházíme v zemi Voltaira, kde by myšlenky měly být svobodné a osvobozovat nás v hledání pravdy.

Nyní je zde řada autorů, kteří obvykle pocházejí ze Spojených států. Proč ze Spojených států? Protože tam mají (kupodivu) alespoň ochranu práv podle prvního dodatku ústavy a mohou publikovat svobodně, což je důvod, proč se samozřejmě obrovské množství tohoto materiálu vrátilo; vrátilo se do Evropy; vrátilo se dokonce i za hranice Evropy do arabského a muslimského světa v souvislosti s izraelsko-palestinským konfliktem. Vrací se často od německých Američanů nebo německých emigrantů v Americe, kteří se tímto zabývají.

Tony Hancock mi před lety řekl: „Co by se mělo stát s tímto materiálem?“ – tím myslel revizionistický materiál – a já jsem odpověděl: „No, internet to za vás vyřeší, ale jeden ze způsobů, jak to udělat, jen jeden z mnoha, je dát to muslimskému světu. Protože se to pak vrátí na Západ způsobem, který se nezdá být kongruentní s radikální pravicí na Západě. To je jeden ze způsobů, jak to udělat.“

Mnozí z těchto revizionistických historiků jsou samozřejmě historici, kteří se navzájem neshodují a zastávají různé názory. Paul Rassinier je jakýsi sociální demokrat, který byl sám uvězněn v táboře. Jiní mohou být disidentští Židé, jako Friedrich Berg, Alexander Baron a další. Další jsou radikální neofašisté a ultrakonzervativci. Jiní jsou Němci, kteří věří, že využívání holokaustu je formou rasismu proti nim, že je využíván k démonizaci německého národa a lidí německého původu po celém světě.

Zajímavé na těchto „zločinech“ a paměti a historickém narativu, skrze který jsou institucionalizovány, je to, že začaly ovlivňovat konkrétní národní stát a jeho válečnickou elitu v konkrétním čase. Poté se rozšířily na některé spojenecké národnosti. Poté se (reflexivně) rozšířily na národnosti lidí, kteří tuto zemi zničili! Pokud se nyní někdo anglického původu projeví etnickým způsobem, s trochu přílišnou bojovností, bude obviněn z duchovní spřízněnosti s těmito silami, přestože je potomkem mužů, kteří pilotovali letadla, která zničila města této vlády.

Stalo se z toho obecná forma myšlenkového zločinu, která se rozšířila téměř na všechny bělochy a dokonce i mimo ně, včetně vítězných a nově vzniklých států! Stala se z toho tedy obecná negativní propaganda proti nám všem, od Islandu po Austrálii. Nikdo není imunní vůči skvrně tohoto retrospektivního „zločinu“.

Byla tedy použita jako mimořádně účinná myšlenková zbraň a ideologická opora. A to ve společnostech, kde nemůžete číst Arthura Butze, Roberta Faurissona, Michaela Hoffmana, Paula Rassiniera, Wilhelma Stäglicha, [nesrozumitelné], Waltera Sanninga, Jürgena Grafa, Germara Rudolfa, Carla Mattogna ani žádného z těchto lidí. Ironií je, že lidé vlastně vědí, co říkají. The Daily Telegraph provedl před čtyřmi lety průzkum, ve kterém se průměrného Brita, tedy průměrného posluchače Radio Four, zeptal:

„Věříte, že se holocaust skutečně odehrál?“

„Ano.“

„Věříte, že čísla uváděná v současných historických záznamech jsou správná?“

„Ne!“

To je zajímavé. To je běžný občan, který má pouze jeden názor a je připraven přijmout, že čísla jsou přehnaná, což by vám samozřejmě v některých současných západních společnostech vyneslo vězení, pokud byste to vyjádřili určitým způsobem. Ironií je, že kvůli konfliktu mezi státním právem a mocí a touhou potlačit disent a historický výzkum jsou všichni malí lidé, šprtští akademici – lidé, kteří se před přechodem nerozhlédnou na obě strany – rozdrceni uprostřed, protože jde o doktrínu a ideologii moci proti moci, pokud jde o paměť.

Pokud jste německý občan a řeknete, že se stalo to, co tvrdí izraelský stát, můžete být uvězněn!

To je fakt, protože Yad Vashem říká, že počet obětí šoa je poloviční oproti počtu, který byste měli používat. Proto máme situaci, kdy evropské země uvězní své občany za to, že řeknou to, co izraelský prezident může říkat otevřeně!

Ale to proto, že jde o moc. Nejde o pravdu! Názor je takový, že významná část evropské populace věří, že poválečné urovnání bylo nespravedlivé, že šlo o spravedlnost vítězů, že vláda v roce 1948 – ačkoli Adenauer měl možná i své dobré stránky a byl v obtížných podmínkách obecně konzervativní – byla přesto částečně nelegitimní. Že tam zůstaly nedořešené záležitosti, že americká dominance nad polovinou kontinentu byla jinou verzí sovětské dominance nad druhou polovinou kontinentu. Že nekonečné zákony paměti a stopy paměti jsou nekonečným hanobením německého národa a lidí germánského původu.

V 70. a 80. letech došlo v Německu k obrovskému rozkolu mezi generacemi a panovala mezi nimi obrovská nenávist, z

čehož vyrostl terorismus krajní levice: vzpoura proti všemu německému, vzpoura proti všemu, co bylo dříve, ničení a nepřátelství vůči všemu, co bylo předtím. Došlo k velmi podivným situacím, protože některé z těchto revolučních levicových skupin nakonec bojovaly po boku Palestinců proti Izraeli: byly fanaticky antisionistické, ale zabíjely každého, kdo se jen trochu přiblížil tomu, co považovaly za antisemitismus. Takové podivné kombinace se vždy objevují v bouřlivých obdobích historie.

Nicméně mimořádná psychická a jakási vnitřní újma, která byla modernímu Německu způsobena sebenenávistí a odporem, které se tam institucionalizovaly v důsledku diskursu o šoa, je nevyčíslitelná.

Židovsko-americký spisovatel Norman Mailer řekl, že skutečnými oběťmi druhé světové války byli Němci. Revoluční tvrzení, které je v mnoha ohledech pravdivé. Myslí tím, že lidé byli částečně duchovně a morálně zničeni.

Protože než zbořítе nějakou strukturu, zbořítе ji nejprve duchovně a morálně a z hlediska jejího etického smyslu. Zbořítе to, co je nad vrcholem vědomí racionální mysli. Zbořítе to, co vede k morálně účinnému smyslu sebe sama. Pokud jste vyrostli v přesvědčení, že jste potomky vrahů a že vaše národnost je bezcenná a že nejkrajnější forma, kterou vaše národnost nabrala, nemá žádnou hodnotu – a dokonce i komunistické státy mají prvky tohoto přesvědčení –, skončítе s populací, která se nenávidí, jak to popsal Benoist, což v současné době charakterizuje velké množství západních jedinců.

Je to jakási morální a psychologická forma rakoviny a téměř každý, kdo nemá rád změny v západních společnostech, tento moment zažil. Téměř každý, kdo si v 70. letech pomyslel: „Možná budu volit Národní frontu...“

„Ne, to neuděláš!“

„Co tím myslíš?“

„Ne, to neuděláš!“

Protože budete spojeni s trajektorií, která vás s tímto spojuje, a mnoho bělochů si myslí: „Bože můj, abych se prosadil menšinovým a nacionalistickým způsobem, přesměruji svou citlivost přes to, co je prezentováno jako ‚žalář‘; něco jako Fred a Rosemary West ve velkém měřítku.“

Průměrný západní člověk řekne: „Ne! Ne, tam nepůjdu. Nepůjdu tam. Trocha konzervatismu je v pořádku. Ale tam nepůjdu!“ A to znamená, že jsme, nebo jsme byli částečně mentálně bezbranní vůči mnoha změnám, které nastaly. Je to v jistém smyslu jakási sekulární verze pádu a v současném liberalismu existuje přesvědčení, že existuje zapřený Bůh, který potřebuje ďábla, což je mimořádná paralela v použití této myšlenky.

Lidé, kteří zastávají tyto názory, tito historici, včetně Serge Thiona, který je levicový, včetně Noama Chomského, který napsal úvod k Faurissonově knize, v němž uvedl, že by mu měla být přiznána alespoň svoboda projevu, za což byl ostouzen neokonzervativními lobby v USA. Každý, kdo se pustil do této oblasti, čelí démonizaci. A to nejen běloši. Každý, kdo se této oblasti dotkne, čelí démonizaci, což vedlo k jakési paralýze a dvojímu reflexu v celé naší populaci.

To znamená, že nejvíce pravicovým názorem, který je v naší společnosti povolen, je prakticky názor prezidenta Bushe a jeho okolí. Tam se můžete pohybovat a zůstat v rámci spektra nedémonického v sekulární modernitě. Pokud se z něj vymaníte, jste morálně jiný.

A to, co říkám, není nesmysl. Téměř každá sebevědomá generace, která se objevila od války, má tento moment, bez ohledu na vzdělání, třídu a všechno ostatní. Existuje moment, kdy lidé řeknou: „Jsi jeden z nich, a to vede k tomu, a já to nechci vědět!“

Problémem je, že my jako evropská civilizace postupně zmizíme, protože generace, které bojovaly v této konkrétní válce a přišly po nich, zmizí, ale vzpomínky a ideologické přehodnocení těchto událostí nikoli.

Blair byl v roce 1999 dotázán, proč byla vedena druhá světová válka, a on odpověděl, že to bylo za účelem ochrany židovského národa před vyhlazením. Což je mimořádná poznámka a mimořádně nevzdělaná poznámka! To je výsledek. Protože mnoho západních politiků nikdy neinformuje své obyvatelstvo o normativní historické pravdě, je nyní obrovské množství lidí zcela špatně vzděláno.

Skutečnost, že druhá světová válka byla výsledkem spojení paralelních mocenských institucí, a myšlenka, že velmoci v Evropě udržovaly mezi sebou stabilní rovnováhu spojenectví, takže Německo mohlo mít jednu oblast, ale ne jinou, a Británie poskytla záruku jinému státu, aby mohl napadnout, což bylo v myslích některých lidí, kteří tato rozhodnutí učinili, příčinou války.

S Blairem je to všechno pryč. Blair vidí celou tu válku – a současný intelektuální klérus a akademický a intelektuální život; zapněte média, která se nezabývají sportem, a všichni se s tímto názorem shodnou – tato válka byla vedena z retrospektivního výsledku pecí na jejím konci. Neměla nic společného s rivalitou mezi státy, nic společného s ideologickým konfliktem! Měla co do činění s některými oběťmi tohoto konkrétního konfliktu a jeho následky.

Proč se tedy tato událost stala tak zásadní?

Stala se tak zásadní, protože ospravedlňuje poválečnou dobu.

Ospravedlňuje západní multikulturalismus. Ospravedlňuje západní multirasovost. Ospravedlňuje masovou imigraci na základě opačného principu. Ospravedlňuje formy liberální a oslabené evropské integrace, protože oddělený nacionalismus je špatná věc. Proto se integrujete, abyste překonali vzpomínky a dědictví událostí, které se staly. To není teorie. Nikdo se nezajímá o Evropskou unii, natož většina Evropanů, ale do jisté míry, kdykoli dostanou příležitost hlasovat o těchto věcech, vkrádá se do toho určitá mánie vědomí.

Nedávno jsme měli referendum ve dvou kontinentálních zemích, které byly dosud považovány za velmi proevropské. Jeden politik z jedné z těchto zemí se postavil na vyznačené pole v Osvětimi a v přímém přenosu evropské a světové televize prohlásil, že pokud lidé v tomto velmi malém, metodologickém referendu/průzkumu hlasují „ne“, „hlasují pro šoa, hlasují pro toto!“ Později svou poznámku „revidoval“ – trochu revizionismu na místě. Jack Straw řekl, že odmítnutí těchto smluv „by bylo morální katastrofou pro Evropu“. Později

prohlásil, že nic takového neřekl nebo že měl na mysli něco úplně jiného. Protože hlasování předtím, než k němu dojde, je zásadní, a poté si řeknete: „No, koho to zajímá?“

Do jisté míry je na tom založen poválečný svět. Jedním z nejdůležitějších důvodů je dominance Spojených států v celém západním sebechápání, dominance Izraele v politice Blízkého východu a izraelské chápání sebe sama ve vztahu ke Spojeným státům a americkým pojetím vlastních zájmů, které jsou téměř v souladu s Izraelem do té míry, že možná existuje malý rozdíl, možná existuje zřetelná skulina mezi současnými americkými nacionalisty/neoimperialisty a sionismem. Ale je to tak nepatrný rozdíl a v pozadí máte radikální protestantismus jako kulturní diskurz, který nutí – i kdyby nějaký rozdíl existoval – k praktickému splynutí těchto dvou.

To znamená, že evropské země, ať se jim to líbí nebo ne, byly v první a druhé válce v Perském zálivu vtaženy do boje, který byl v podstatě izraelskou válkou vedenou americkou mocí, ať už chtěly nebo ne. A veškerá mlčenlivost a částečná poloviční kapitulace, a velmi slabý a poněkud zkorumpovaný francouzský prezident, který se odvážil postavit se Spojeným státům a jejich kolosální moci, s Německem, které se doslova schovávalo – současné Německo – za Francií, byl pokusem o malou neutralitu, což je pokus nesouhlasit s tím.

Británie? Jsme na straně Ameriky a jdeme tam, kam jdou oni. A do jakékoli války nebo dobrodružství, které chtějí, jdeme také. V Iráku jsme utratili šest a půl miliardy našich peněz. Ztratili jsme 200 mužů. Nedosáhli jsme absolutně ničeho! Absolutně ničeho. A udělali jsme to proto, že v roce 1956 jsme se pokusili o velmi malý nezávislý krok s Izraelci a Francouzi a vysloužili si nesouhlas Američanů. A to byl velmi chladný

příval. A britský establishment nemá rád chladné přívaly. A americká moc čelící vnitřně v rámci Západu je ohromná, i když mají velmi malou představu, co s ní dělat.

A přesto, zvláštním způsobem, přesně vědí, co dělají, a to, co dělají, je vnucování logiky oslabené francouzské revoluce, americké revoluce, celé planetě. Rovnost, neurčitost, aspiritualismus, materialismus, právo nakupovat, právo volit (některé části jsou stejné), lidská práva, občanská práva, Izrael vždy v bezpečí. To je agenda, která se prosazuje po celém světě, v Africe, Asii, na Středním východě, ve Střední a Latinské Americe, které prakticky považují za své panství a rozšíření vlastní státní moci, počínaje Monroeovou doktrínou.

To znamená, že když se stavíte proti určitým historickým pravdám, a to i v souvislosti s čísly, stavíte se proti povaze moderního světa, jak se vyvinul a jak byl vybudován. V jistém smyslu tak podkopáváte základy obrovské budovy.

Emocionální rozměr těchto otázek má až polonáboženský charakter! Mnoho lidí považuje rouhání v souvislosti s touto ortodoxií za něco podobného tomu, jak se v této zemi před rokem 1800 zacházelo s ateismem. Znamená to, že pokud zastáváte tento názor, jste mimo. A to je zásadní věc, které se musí pravicový a proevropský diskurs postavit a v jistém smyslu překonat. Minulost to neudělá. Nestačí jen říct: „Čas plyne, uplyne století. Za 40 let to bude století od mě k nim! Lidé zapomenou.“

Ne! Protože tyto věci jim budou vždy a navždy předkládány. Budou dokonce použity proti tvrzení nového Ruska, země, která se do tohoto schématu hodí jen podivným způsobem, ale která v té válce bojovala ze všech sil proti

fašismu a pod komunismem dosáhla určitého národního sebevědomí. Musí se smířit s pocity viny a morální nápravou, pokud se chce někdy upřímně připojit k zbytku Západu. A pokud jste vnímáni jako země, která má jakékoli spojení s idejemi režimů, které padly v plamenech a byly démonizovány soudy, i když jste proti nim v minulosti bojovali, jste součástí této trajektorie viny a solidarity ztracené nevinnosti.

Nyní se čísla, která byla naznačena bezprostředně po válce, sedm a půl milionu, snížila na šest, podle Normana Stonea dokonce na čtyři a půl. Raul Hilberg by je například snížil ještě mnohem více. Došlo tedy k jakémusi zhroucení některých prvků tohoto konkrétního historického narativu. Ve skutečnosti se však politické využití tohoto tématu částečně oddělilo od revizionismu a kontrarevizionismu, protože se stalo ideologickým šípem, palicí, zbraní, nezávislou na faktech.

Takže do jisté míry, i když dojde k jakési koncepční změně – jako když vám spadne počítač, „cvak“ a pak ho restartujete a on se znovu spustí – a západní ideologie se v příštích 50 letech, shora dolů, přeskupí a řekne: „No, v těchto číslech byla chyba a po válce došlo ke komunistickému zveličování, zejména ze strany Polska, a my to nyní pro vás revidujeme, možná na nižší číslo.“

Ale dopad morálního prohlášení bude v jistém smyslu stejný nebo odlišný. Ve skutečnosti tvrzení, že protože číslo může být nižší, bude morální zločin méně závažný, bude horší než předchozí diskurs, protože ve skutečnosti nejde o ty, kteří trpěli, a ty, kteří zemřeli, a ty, kteří nezemřeli určitým způsobem. Jde o to, kdo vládne Západu, kdo vládne Británii, kdo vládne Spojeným státům a jaká bude budoucnost světa.

V současné době dochází k obrovskému „střetu civilizací“, jak se tomu říká, a velká část západního světa je nyní zmítána myšlenkou, že jsme se vrhli do protikladného boje s islámským světem. Stačí si zapnout zprávy, abyste to viděli. Mnoho obyčejných lidí na Západě si to internalizuje a v mnoha ohledech vůbec nechápe, co se děje. Byl komunismus nahrazen novým blokem v sekulárním západním smyslu, proti kterému se musíme postavit?

Ve skutečnosti však, i když kultury a civilizace se budou střetávat a často i násilně, příčina těchto válek a příčina tohoto soupeření začala v roce 1945, začala v roce 1939, začala v roce 1914 a je pokračováním těchto procesů, které mohou být dokonce ještě starší. Jsme vždy v situaci, kdy bychom, pokud bychom se vydali nezávislou cestou, museli svrhnout americkou zahraniční politiku posledních 50 let.

Jednou jsem byl na platformě strany [The British National Party], jejíž jsem býval členem – a která před několika lety změnila své názory na některé z těchto otázek –, dotázán, jaký je můj názor na Izrael, a já jsem řekl – a všichni ostatní na platformě vyvrátili to, co jsem řekl, ještě než jsem to řekl, což je zajímavá domýšlivost – a já jsem řekl: „Izrael je teroristický stát a není morálně legitimní.“

Hrůza! Ale je to snob a má motýlka, tak mu to dovolíme. Ale byla to morální hrůza. A nezapomeňte, že se jedná o skupinu, která je považována za fašistickou. Je to skupina, kterou média považují za krajně pravicovou. Guardian by řekl, že jen změnili svůj postoj, aby se přizpůsobili nové realitě. Je to jen cynismus.

Ve skutečnosti to tak úplně není. Je to cynismus a také další věci, vše dohromady. Ale do jisté míry budeme vtaženi do jedné války za druhou v souvislosti s Třetím světem, v souvislosti s americkou mocenskou politikou v Perském zálivu a jejich potřebou ropy, ale také budeme systematicky vtaženi do radikálních a stále radikálnějších důsledků poválečného uspořádání. Skutečnost, že vlády a příležitosti bílých lidí v Evropě, která byla po roce 1945 dvojnásobně okupována komunismem a americkým kapitalismem a specifickým světonázorem, který není evropský, a že okupace Západu byla subtilnější, hlubší, invazivnější a destruktivnější než okupace Východu.

Komunismus zabíjel a usekával ruce a choval se, jako byste leželi na Prokrustově lůžku. „Chcete víc soucitu? Usekáme vám další prst!“

Ale americká nadvláda byla subtilnější, dekonstruktivnější. Zničila lidi na Západě mnohem více, než byli fyzicky brutálně zničeni lidé na Východě, protože zničila prvky jejich sebeúcty. Peter Hain byl nedávno dotázán: „Čeho dosáhla západní civilizace?“ Odpověděl: „Ničeho! ... Vůbec ničeho!

Řekl „Vůbec ničeho“!

„To jsou ti lidé,“ řekl s prstem vztyčeným ve vzduchu, „to jsou ti lidé,“ tehdy vyjednával mírovou dohodu v Severním Irsku, „to jsou ti lidé, kteří nám dali Stalina,“ což je zajímavé, protože je levicový, „Stalina a Hitlera, to jsou ti lidé, kteří nám to dali!“

Zajímavé, že? To je jeho vlastní civilizace, jak ji údajně vnímá, a my jsme udělali jen tohle!

Nevytvořili jsme žádnou tisíciletou civilizaci. Neexistovaly žádné knihovny. Neexistovaly žádné klasické nebo neoklasické sochy. Neexistoval žádný Beethoven. Existovala jen smrt, plenění a autoritářství. To je údajně to, za co jsme zodpovědní. A to je člověk v naší vládě! Jako bychom byli zvířata bez rozumu, bez důvtipu a bez inteligence.

Je v tom jistá ironie. Když je někdo nevzdělaný, když je někdo hrubý nebo neví nic o umění a podobných věcech, nazývá se to filištín. Existují archeologové, kteří se skutečně zabývali filištínskou kulturou. A filištínská kultura, taková, jaká byla, nebyla tak pustá, tak hloupá, tak archaická, jak by se dalo předpokládat, nebo jak předpokládali jejich nepřátelé. A z toho plyne důležité ponaučení, a to, že civilizace a barbarství – často v západním, faustovském kontextu – jsou vzájemně propojeny.

Věříme v divoké přetváření reality, okamžik za okamžikem a vrstvu za vrstvou. Náš předchozí řečník se částečně dotkl některých dynamik v naší velmi komplikované, proměnlivé, ale také tvrdé civilizaci. Když se zeptáte současného liberála, v co věří, neví to a bojí se, že pokud se přizná, bude se znovu potýkat s následky holokaustu. To je pravda. To je mentální konstrukce, které lidé čelí. Je téměř tendenční, když někdo řekne trochu příliš militantně: „Mám rád hudbu Richarda Wagnera!“ Ten podtext je jen těsně pod povrchem. A je jen těsně pod povrchem povrchu, pokud místo Wagnera řeknete Beethoven a Mozart. Je tam! Jakékoli sebevědomé vystupování bělochů je dnes považováno za polokriminální čin, a to proto, že nedokážeme čelit určitým faktům, určitému nesprávnému výkladu faktů.

Podívejme se na pár faktů. Stovky tisíc Němců, kteří byli vyhnáni ze slovanských zemí, kde žili po staletí, decimace

německých měst britským teroristickým bombardováním (přiznejme si to), totální zničení těchto měst. Můj přítel Bill Hopkins mi jednou řekl, že když jste šli do Hamburku – a myslím, že tam byl v roce 1948 v RAF – byl v létě zápach všech těl pod budovami nesnesitelný, nesnesitelný v nejteplejších letních měsících.

Uveďme ještě několik dalších faktů: masakry velkého počtu bílých ruských vězňů, kteří bojovali na straně Osy, protože se stali „nepřáteli lidu“. Když jsme je přesunuli zpět do Jugoslávie, stanuli před lidovými soudy, aby byli podrobeni rychlé spravedlnosti davu.

Velké množství smrtících komand, které po osvobození brázdily francouzská města a vesnice s bílými znaky na rukávech a říkaly: „Jsme se Svobodnými silami francouzského vnitrozemí.“ A když jste měli na polici knihu Charlese Maurrase, vytáhli vás ven, střelili vás do zadní části hlavy a vaše tělo hodili do příkopu. Říkalo se tomu „očista“, vyčištění těch, kteří spolupracovali v armádě proti zájmům francouzských mas a lidskosti, a tak dále a tak dále.

Vidíte, existují fakta a fakta. A jsou fakta, která se používají jedním způsobem, a fakta, která se používají jiným způsobem. Když Amerika v 90. letech bombardovala srbské pozice, tvrdila, že to dělá, aby „zastavila etnické čistky“. Ale Izrael je založen na etnických čistkách. Takže pro jednoho platí jedna norma a pro druhého jiná.

Ale tak je to v životě, taková je moc, taková je realita a vír moci. Musíme pochopit, že věci byly použity proti nám z ideologických důvodů, bez ohledu na fakta, a pouze když budeme mít odvahu to udělat, oživíme se.

Takže opravdu až když se někdo zeptá vůdce oživujícího hnutí: „Jaký je tedy váš názor na šoa?“

Odpoví: „To jsme už překonali.“

„Co tím myslíte, že jste to ‚překonali‘? Zlehčujete jeho význam pro lidstvo?“

Vy odpovíte: „Zlehčujeme jeho význam pro naši formu lidstva!“

V současné době se Kongres Spojených států snaží prosadit jakési morální „prohlášení“, pokud se to tak dá nazvat, a vždy se o to velmi zajímají, když tvrdí, že Turci spáchali na konci první světové války genocidu na Arménech. To vyvolává velké rozpory, protože vzhledem k situaci v severním Iráku potřebují tureckou podporu. V tuto chvíli Turci soustředili velkou část své armády na severní kurdské hranici, aby mohli napadnout marxistickou skupinu, která útočí na turecké území.

Turecký stát vydal něco, co by se dalo považovat za revizionistickou ideologii pro většinu dvacátého století. Můžete si to sehnat v mnoha tureckých ambasádách a podobně. A přesto by také kontextualizovali velkou část násilí: zemřelo stejně mnoho Turků jako Arménů, do masakrů byly zapojeny různé skupiny, pochody jedné skupiny byly přijaty s nepřátelstvím a masakry druhé skupiny.

Když byl Saddám Husajn obviněn a souzen, byl souzen za plynování kurdské vesnice. Ale nezapomeňte, že vedli válku, kterou někteří nazývali válkou typu první světové války, často s použitím plynu, který samozřejmě používaly obě strany ve velké válce na západě. Kurdové bojovali současně na obou stranách. Íránci i Iráčané používali plyn. Ve víru války a v kontextu takového boje abstrahovat jednu linii událostí a jednu

sérii interpretací a postavit před soud ty, kteří jsou za to zodpovědní, jako zločince proti lidskosti – trochu jako mafiánské šéfy, kteří mají být pověšeni na řeznických hácích – to je součástí diskurzu moci, ne historie. Ale historie je o moci, a to je situace, ve které se nacházíme!

Proto radím lidem, než budou tyto knihy zakázány a než se různí lidé začnou hrabat pod postelemi a hledat tuto knihu: „Sanning? Co to sakra je? A proč má tak levnou obálku?“ „Co je uvnitř?“ A podobné věci. No, tato kniha s názvem The Hoax of the Twentieth Century (Podvod dvacátého století) nebo jiná kniha s názvem Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence (Osvětim: Soudce zkoumá důkazy). Nebo některé z těch, za které je Germar Rudolf v současné době uvězněn, jsou aktualizované verze některých z těchto věcí.

Jednou ze zajímavých protimetodologií je, že jak počet obětí v nejznámějším táboře stále klesal a klesal, břemeno viny/důkazu se přesunulo na jiné tábory (z nichž mnohé dnes již ani neexistují). Protože je třeba zachovat primární číslo, protože z propagandistického hlediska je velkým strachem a velkou hrozbou, že bude zničeno.

Zakončím jednou citací.

Existuje jeden méně známý politický historik, který působil na univerzitě v Bathu v západní Anglii. Napsal knihu o fašismu v posledních deseti letech. [Roger Eatwell, Fascism: A History (Londýn: Chatto & Windus, 1995).] Byl dotázán na revizionismus, konkrétně na Den holokaustu a šoa a jejich využití ve školách, zejména v základních školách, jako zbraň... jako „prostředek morálního poučení“.

A on řekl: „Mám z toho obavy.“

A výzkumník řekl: „Máte obavy? Proč máte obavy?“

A on řekl: „Jsou s tím spojeny dva problémy. Za prvé, v britských školách je příliš mnoho muslimů a někteří z nich se postaví a řeknou: ‚Já tomu nevěřím‘, a pak propagandistický účinek u bílých dětí poklesne.“ A druhá věc, řekl, je: „Po válce se o tom vyprávělo příliš mnoho lží, příliš mnoho lží, a z propagandistického hlediska to začíná být nebezpečné!“

A ten chlapík řekl: „No, pokud je to tak, co máme dělat?“

On odpověděl: „Ah, ah, ah! Mám odpověď. Musíme to spojit se všemi ostatními zločiny, takže zavedeme ‚Den genocidy‘, abychom popřeli sebeuvědomění všech skupin!“

Protože nakonec, jak vidíte, logika, která platí pro nás, bude platit pro všechny. Protože identita, pokud vede k důsledkům v podobě masakrů v historii, ovlivní všechny skupiny. Takže všechny skupiny částečně omezí nebo zmírní všechny své rivalské a konkurenční identity. Takže budeme mít jeden svět pro nás všechny. To je v jistém smyslu to, co se navrhuje.

Proto, i když jsou radikálně pravicoví lidé ostatními považováni za plné nenávisti vůči jiným skupinám a tak dále, ve skutečnosti se jedná o filozofický postoj extrémního konzervatismu: o struktury z minulosti a jejich vztah k tomu, kde se nacházíme nyní, a také o to, jak můžeme na této planetě žít společně, aniž bychom ztratili identitu, která dává životu smysl. Protože bez ní neexistuje žádný kontext pro umění, krásu, filozofii, vědu, znalosti ani jakýkoli pokrok. Protože pokud se vás někdo zeptá „Kdo jste a co jste?“ a vy nemáte odpověď, celá civilizace skončí.

Pravicové názory se týkají rozdílů, nerovnosti, odlišností a smyslu. Doporučuji vám tedy, abyste si přečetli několik těchto textů na internetu, než vás paní Merkelová odtáhne pryč!

Moc vám děkuji.

Revizionismus Frankfurtské školy

Richard Spencer: Dobrý den, vážení, a vítejte zpět ve Vanguardu! A vítejte zpět také, Jonathane Bowdene, můj spolupachateli v myšlenkovém zločinu! Jak se máte, Jonathane?

Jonathan Bowden: Ano, rád jsem tady!

RS: Zmínil jsem se o myšlenkovém zločinu. To je docela výstižný termín pro téma diskuse tohoto týdne, kterým je kulturní marxismus, kritická teorie a Frankfurtská škola. Jde samozřejmě o tři odlišné věci, ale jsou zjevně také vzájemně propojené a myslím, že je lze projednat jako jeden celek.

Jonathane, abychom mohli zahájit diskusi, myslím, že by bylo dobré podívat se na kulturní marxismus z historického hlediska a zeptat se, odkud pochází, a zejména jaké bylo prostředí v meziválečném Německu, kde se objevilo tolik osobností, jako byli Adorno, Benjamin a Horkheimer.

JB: Ano, myslím, že máme vlny feminismu, jak jsme diskutovali v předchozím podcastu, a nyní máme vlny marxismu nebo vlny uvnitř vln. Marxismus, když samozřejmě začínal, měl spoustu kulturní teorie, a Marx byl silně ovlivněn utopickou socialistickou teorií již na počátku v takzvaných Pařížských rukopisech a podobných věcech. To vše bylo zavrženo a marxismus se stal silně ekonomicky zaměřeným diskurzem, velmi reduktivním z ekonomického hlediska. Údajná věda, která je nyní, 150 let po těchto událostech, považována za jakousi pseudovědu. To platilo i v raných fázích 20. století a marxistické strany měly tendenci to replikovat na nižší politické úrovni.

Ale v období kolem první světové války se díky Gramsciho myšlenkám, které zaznamenal ve svých Sešitech z vězení, když byl internován, začal objevovat určitý typ kulturního diskurzu, v němž Gramsci zastával názor, že nadstavba a základna společnosti jsou od sebe oddělené, takže na kulturní úrovni mohou existovat věci, které nejsou zcela ekonomicky determinované a nelze je považovat za zcela ekonomicky řízené. K jejich diskusi bylo navíc zapotřebí široké pole referencí.

Částečně to bylo přáním frustrovaných intelektuálů, kteří chtěli využít marxismus. Chtěli také diskutovat o kultuře, která byla jejich trvalým zdrojem zájmu, ale bylo to také pokusem rozšířit přitažlivost marxistických myšlenek. Ve 20. a 30. letech 20. století se v Německu začaly objevovat školy spisovatelů, které se zabývaly pouze člověkem a společností, jak to nazval John Plamenatz, a vůbec se nezabývaly ekonometrií nebo ekonomickým determinismem, byly marxistické pouze tímto novým způsobem a měly silně teoretický pohled na život.

Vzpomínám si, jak mi před 30 lety jeden marxistický dekonstruktivistický přednášející řekl, že buržoa žije podle zdravého rozumu, zatímco marxista podle své teorie. Toto teoretické přetížení, kdy vše v životě musí být teoretizováno a každý text, na který člověk narazí, musí být podroben kritické analýze nebo kritické teorii, dalo vzniknout této škole, která se zabývala zkoumáním literárních textů, kulturní antropologií, sociologií, sociální psychologií, adaptacemi většiny společenských věd na život a jen vágně se zabývala ekonomikou.

Například rozsáhlá kniha Franze Neumanna Behemoth, která je marxistickou analýzou ekonomiky

nacionálněsocialistického Německa, byla jedním z mála ekonomických děl, která kdy byla napsána a vzešla z Frankfurtské školy. Většina z nich se zabývala kulturní kritikou a kritickou kulturní teorií zahrnující velmi neobvyklé oblasti, jako je sociologie hudby, která byla zvláštní oblastí zájmu Adorna.

RS: Dovolte mi, abych se do toho vložil a zmínil pár věcí. Stojí za to poukázat na to, že marxistický projekt selhal ve 30. letech 20. století v tom smyslu, že Gramsci – a myslím, že některé jeho spisy nebyly známy až do mnohem pozdějších 50. let – byl uvězněn fašisty. V Itálii fašisté zvítězili a porazili mnoho marxistických stran. Jsem si jistý, že měli určitou podporu proletariátu a podobné věci. Celý marxistický projekt a ekonomický determinismus kapitalismu, který vytváří tyto rozpory, které vedou k jakémusi apokalyptickému scénáři a povstání proletariátu, se ve skutečnosti neuskutečnil.

A také členové Frankfurtské školy, alespoň navenek, byli velmi kritičtí k tomu, čím se stal Sovětský svaz. Sovětský svaz nebyl tím pravým. Nebyla to utopie. Bylo to možná něco, co považovali za zvrácenost.

To byly jistě důležité faktory, a také stojí za to poukázat na to, že pokud mluvíme o prostředí Frankfurtské školy Adorna a Benjamina, byli tam lidé, kteří se pravděpodobně o ekonomii příliš nezajímali. Benjamin napsal některé ze svých skvělých spisů o kultuře 19. století v jedné knize, ale také aforistické spisy o životě v moderní době, a Adorno byl rozhodně jakýsi snob v oblasti klasické hudby. Velmi se zajímal o Beethovena a podobné věci.

Každopádně je to velmi zajímavé prostředí, ze kterého to vše vzešlo. Ale každopádně, Jonathane, možná byste mohl mluvit o dvou věcech. Kam to směřovalo a co byla vlastně podstata jejich kulturního projektu?

JB: Myslím, že podstatou jejich kulturního projektu bylo revolučně změnit způsob, jakým byla západní kultura vnímána a přijímána. Byla to tedy v každém případě velkolepá ambice. Šlo o to zcela změnit způsob, jakým západní kulturu vnímali ti, kdo ji vytvořili, a ti, kdo byli příjemci jejího výtvoru. Myslím, že to v zásadě zahrnovalo pokus vrátit se k teorii, která existovala před francouzskou revolucí, protože velká kniha Horkheimera a Adorna Dialectic of Enlightenment se ve skutečnosti zabývá předrevolučními teoriemi a je kritikou osvícenství z levicového, nikoli pravicového hlediska.

Ale nejprve se, jako radikální teoretici vždy, vracejí k základním principům a kritizují osvícenství. Jejich kritika osvícenství spočívá v podstatě v tom, že se jedná o pokus vědeckého člověka nebo rádoby vědeckého člověka postavit se do centra vesmíru, ovládnout přírodu a tím se pomstít. Velká teorie o fašismu v Dialectic of Enlightenment od Adorna a Horkheimera spočívá v tom, že fašismus představuje pomstu zneuctěné přírody a je pomstou sociobiologického proudu, který by neexistoval, kdyby se nepokoušeli uvěznit přírodu v souvislosti s pokrokem.

Takže už teď se vám tu rýsuje podivná myšlenka. Dostáváte se k jakési anti-progresivní levici. Dostáváte se k levici, která je kritická vůči kapitalismu a modernitě, zatímco klasický marxismus je mimořádně nakloněn kapitalismu a modernitě, ale pouze si přál, aby je nahradil jiný stav: socialismus a pozdní modernita.

RS: Správně. Nebo hypermodernita.

JB: Hypermodernita, ano.

RS: Dobře, pojďme si o tom trochu popovídat, protože jak jsme se bavili mimo vysílání, když jsme poprvé uvažovali o tom, že bychom na toto téma natočili podcast, mainstreamové konzervativní hnutí, alespoň v Americe, je ve skutečnosti s Frankfurtskou školou do jisté míry obeznámeno. Alespoň její intelektuálové ano a domnívají se, že ji znají jako zdroj hnutí 60. let, politické korektnosti a tak dále. Ale já mám vždycky pocit, že nepoznávám kulturní marxismus tak, jak ho často popisují ideologové hnutí.

Pojďme si o tom tedy trochu popovídat a trochu se zamyslet nad myšlenkou osvícenství a dialektikou osvícenství. Jedna z klíčových scén, pokud se to tak dá nazvat, v té knize, která podle mě stojí za přečtení, ale je to extrémně obtížný text... Jen tak mimochodem, potkal jsem jednoho Němce, když jsem byl na vysoké škole, a ten mi řekl, že četl Adorna pouze v anglickém překladu, protože i v původním německém jazyce je to extrémně hutné.

Ale každopádně Adorno a Horkheimer nevidí fašismus jen jako reakci kapitalistických sil na komunistickou vlnu nebo něco podobného. Vidí fašismus jako výplod buržoazního světa a v jádru buržoazní modernity vidí něco opravdu špatného. Myslím, že to zobrazují v podobě Odyssea, který chce být přivázán k stěžni a vzdát se přirozenějšího lidského bytí, aby místo toho přijal přísného, tvrdého moderního člověka. Je třeba vytvořit nový svět a my ho musíme vybudovat.

Možná by bylo dobré mluvit trochu víc o tomto konceptu osvícenství ze strany Horkheimera a Adorna a o tom, jak to

vedlo k jakési nové levici. K takové, která by mohla mít dokonce některé konzervativní tendence ve smyslu znesvěcování přírody.

JB: Ano, je to vlastně zvláštní, protože jde o jakýsi potenciální fundamentální levicový směr silně ovlivněný Hegelem, silně ovlivněný raným Marxem, silně ovlivněný Plechanovem, který Lenina naučil mnoho z jeho marxismu a byl technicky menševikem, silně ovlivněný Gramscim, jehož texty byly v té době známé marxistickým intelektuálům, a silně ovlivněný „kulturou kritiky“, dalo by se říci.

Místo toho, aby osvícenství vnímali jako pokrokové, považují ho za temný období, za období typické pro buržoazní revoluce, které nemusely být zcela pokrokové a byly poznamenány terorem. Mají tedy diferencovaný pohled na tyto věci. Musí také najít nepřítele někde jinde, protože pokud nepřítel není skutečně takový, jak ho popisoval klasický marxismus, a jeho údajná revoluce vedla k leninismu a stalinismu, musí najít svého nepřítele někde jinde, a nepřítelem pro Novou levici ovlivněnou Frankfurtskou školou je odcizení. Odcizení od modernity, odcizení od kultury, která je ve svých predikátech kapitalistická, odcizení od toho, co nazývají kulturním průmyslem, kdy je moderní člověk zcela uvězněn v kulturním prostoru vytvořeném ekonomikou a kde není vůbec žádný prostor pro, konzervativně řečeno, lidovou autenticitu.

Samozřejmě by nikdy nepoužili takové termíny a považovali by je za reakční, arogantní, ale protože existuje kulturní pesimismus, zejména pokud jde o kulturní život mas v kapitalistické ekonomice a v menší míře i v socialistické ekonomice východního bloku, otevírá se prostor pro kulturní konzervatismus. To je vnitřní tajemství Frankfurtské školy.

Vzpomínám si, že profesor Roger Scruton, konzervativní intelektuál, před asi 25 lety zařadil konzervativní rysy Frankfurtské školy pod jednu z hlavních kategorií kulturního konzervatismu ve svém slovníku politické filozofie, což vyvolalo menší rozruch.

Ale když se podíváte na skutečnost, že ačkoli Wagnera považovali za poněkud odpudivého vzhledem k tomu, k čemu podle nich vedl, klasici jako Schumann, Schubert, Mozart, Beethoven, Bruckner, ikony germánské středoevropské kultury, jsou přesně těmi ikonami, které mají nejraději. Stejně jako klasický marxismus upřednostňuje buržoazní politiku a revolučnost před merkantilismem a polofeudalismem, které mu předcházely, protože se díval na socialismus, o kterém si myslel, že ho nahradí, oni upřednostňují radikální buržoazní subjektivitu, kterou podle jejich názoru ztělesňuje Beethoven a jeho symfonie, které prohlašují jakousi nadřazenost buržoazního subjektu v okamžiku, kdy se buržoazní subjekt cítí být silný a všeovládající, a prchavou identifikaci meta-subjektivity subjektu, kterou Beethoven přisuzuje Napoleonovi Bonapartovi, protože ho vidí jako ztělesnění vůle buržoazního člověka.

Všechny tyto myšlenky se objevují v Adornově sociologii hudby, která je v jistém smyslu marxistickým kulturním oceněním velkých západních ikon, které lze považovat za mírně lítostivé a mírně konzervativní s malým „k“. Je to, jako by dospěl k určitým předběžným kulturním závěrům, které samy o sobě přesahují povahu teorie, kterou údajně zastává. Rozhodně není těmito hudebními vědci nijak odcizen.

Jde samozřejmě o to, že jsou odrazovým můstkem pro modernistické experimenty Schoenberga, Weberna a Berga, ale

když to řekli, bylo to radikální tvrzení. Dnes je to v klasické hudební kritice považováno za otřepané tvrzení. Ale to byli oni s Mahlerem jako prostředníkem. Mahler mezi Brucknerem a Schoenbergem. Tento způsob uvažování a odmítnutí Sibelia, který byl Adornem velmi ostře kritizován, a obdiv k ranému i pozdnímu Schoenbergovi jako budoucnosti hudby. To se stalo standardním repertoárem. Ironií je, že právě v kultuře měla tato teorie nejvíce přímý dopad. V politice měla velmi malý dopad. V politice kultury sice nezvítězila, ale pronikla do struktury toho, co dnes existuje na univerzitní úrovni.

RS: Ano, souhlasím. I když je Wagner kritizován, skutečnost, že ho považujete za významnou osobnost, se kterou je třeba se vypořádat, je velmi reakční a má konzervativní tendence. Myslím tím, že v současném konzervativním hnutí nevidím nikoho, kdo by se v tomto smyslu o tyto romantické titány nějak zvlášť zajímal.

Pojďme si trochu povědět o cestě Frankfurtské školy do Ameriky. Je to docela zajímavé. Frankfurtská škola byla téměř výlučně židovská. Nevím, jestli existovaly nějaké výjimky. Možná ano.

JB: Ne, neexistují. V tomto smyslu je to jedinečné. Je to téměř stereotypní. Adorno byl napůl Žid a několik dalších bylo takových a takových, ale v zásadě ano, byli téměř všichni.

RS: Správně. A nejenže byli Židé, ale byli také marxisté, takže není třeba říkat, že nebyli přijímáni ve Třetí říši, i když nebyli přímo... Myslím, že Frankfurtská škola byla uzavřena. Nemyslím si, že by někdo z nich byl, alespoň osobně, pronásledován. Vím, že Adorno v té době dokonce občas cestoval zpět do Německa. Ale každopádně se přestěhovali a

odešli do Ameriky, kde vlastně existovala jakási exilová komunita, ve které, pokud vím, žili společně Schoenberg, Thomas Mann a Theodor Adorno v předměstí Los Angeles nebo někde tak. To je docela zajímavé!

Ale ironicky byli přijati také elitou. Mnoho členů Frankfurtské školy ve skutečnosti pracovalo pro OSS, která se během druhé světové války nakonec stala CIA, a také dostávali granty. Věřím, že Adorno dostal grant Rockefellera, když pracoval na Kolumbijské univerzitě. Rozhodně byli přijati elitnějšími americkými názory.

Bylo to právě Rockefellerovo stipendium, které financovalo knihu The Authoritarian Personality?

JB: Ano, přesně tak.

RS: Ano. Pojďme si tedy trochu popovídat o další fázi jejich cesty, kdy se stali Američany.

JB: Ano, americká scéna byla zajímavá, protože v mnoha ohledech byla v rozporu s čistou teorií, kterou se zabývali, protože ačkoli od těchto lidí dostávali granty a přístup ke kultuře a byli považováni za jakési čestné rebely proti fašismu, které bylo třeba podporovat v ideologické válce, museli změnit a zmírnit svou teorii. Museli také přijmout mnohem více empirických studií, což bylo pro lidi jako Adorno, kteří empirismus nenáviděli, anathema. Ale empirismus je samozřejmě angloamerický způsob pohledu na věci. V podstatě se museli přizpůsobit, nebo zemřít. Museli se přizpůsobit a vymyslet teoreticky podložené recepty, které by mohly vést k epidemiologickým testům a kriminologickým typům testování a téměř zaškrtávacím formulářům, které vyústily v mírně

reduktivní program známý jako hledání autoritářské osobnosti s touto notoricky známou F-škálou. F jako fašismus.

Mnohé z těchto testů jsou dnes považovány za mírně trapné, jsou zcela nadbytečné a také se příliš nepoužívají, protože ačkoli někteří lidé mají autoritářštější osobnostní rysy než jiní, není to ve skutečnosti predikát pro politické postavení, protože existují například nejrůznější tvrdé sociálně demokratické pozice a autoritářské pozice krajní levice.

RS: Správně.

JB: Které mají autoritářštější charakter a nespadají do F-škál, jak by si tito lidé přáli.

Měli však velký vliv na poválečnou obnovu Německa a právě zde se jejich teorie v mnoha ohledech dostala do hlavního proudu, protože jedním z jejich hlavních argumentů je: „Co děláte v demokratické společnosti se všemi kontrolními institucemi, se všemi valencemi státu a jinými formami útlaku?“, jak to vidí oni: vojensko-průmyslový komplex, lidé, kteří pracují v bezpečnostních službách, lidé, kteří pracují na analýze informací jménem těchto služeb, lidé, kteří pracují ve velkých věznicích a psychiatrických zařízeních, která existují ve všech společnostech, zejména v západních společnostech?

Vždy zastávali názor, že tito lidé musí být určitým způsobem sledováni a musí se jim zabránit v tom, aby měli některé přirozené sympatie, které by jinak měli, pokud by byli ponecháni mimo rámec vaší teorie. Tato myšlenka, že téměř sledujete autoritářské strážce společnosti, zda nevykazují známky „nesprávnosti“, se dostala do hlavního proudu. Velmi výrazně.

RS: Ano, souhlasím, že o konzervativním hnutí, mainstreamový názor Frankfurtské školy, je skutečně názorem Adorna a knihy The Authoritarian Personality. Tam se jejich kritika opravdu hodí, ale samozřejmě je toho mnohem víc. Ale to je určitě způsob, jakým kritičtí teoretici nejvíce přímo útočí na normální buržoazní lidi. Pokud máte nějaké, jak bychom mohli říci, zdravé vlastenecké názory, které jsou vysoko na F-škále.

JB: To je pravda, ano.

RS: Takže si myslím, že v některých ohledech je autoritářská osobnost pravděpodobně Adorno a ostatní v jejich nejkarikaturističtější podobě, a to není zrovna to nejzajímavější.

JB: To je pravda, a existuje určitá teorie interpretů této školy, jako je Martin Jay a další, že to, čím jsou známí, jako například F-škála a podobně, bylo ve skutečnosti ústupkem jejich přátelům a lidem, kteří jim poskytovali granty, protože to, co je skutečně zajímalo, byla tato mimořádně propracovaná teorie, podle níž vše v životě, zejména v kulturním životě, bylo teoretizováno v knihách jako Negative Dialectics od Adorna a Aesthetic Theory, která byla při jeho smrti nedokončená a věnovaná Samuelu Beckettovi, a jeho podpora prvků avantgardy v protikultuře během 60. let, což je perverzní marxistická podpora, protože není založena na skutečnosti, že je radikální a že vychází z doby a že se staví proti tomu, co formálně existuje, i když to tam trochu je.

Důvodem, proč tyto věci podporuje, je to, že věří, že kulturní průmysl je tak monolitický, kultura zábavy a degradace mas tak absolutní, že pouze v těchto malých trhlinách a těchto malých, drobných prostorech, které otevírá kritická avantgarda,

která často popírá snadné porozumění a popírá zprostředkování a popírá publiku záruku uzavření na konci díla, aby lidé odcházeli šťastní nebo spokojení a podobné věci, to, co dělají, je otevírání prostoru pro existenci skutečné kultury. Proto to věnoval Beckettovi, rozumíte.

Pod touto teoretickou vrstvou se tedy skrývá pesimistická beznaděj, jakási morfologie beznaděje, což je pro levicové postoje velmi neobvyklé. Obvykle se to spojuje se spenglerovským konzervativním kulturním pohrdáním a pesimismem ohledně degradace mas ve všech formách života a s přáním, aby se kulturní život prodloužil, prohloubil a více se přecenil, než je tomu nyní.

RS: Správně. Víte, to je všechno docela zajímavé, a i když riskuji, že tuto Adornovu konzervativní myšlenku posunu příliš daleko, nedávno vyšla kniha jeho hudební kritiky. Asi ne tak nedávno. Byla to kniha překladů a pravděpodobně vyšla kolem roku 2004. Pamatuji si, že jsem ji četl, a měl v ní zajímavý esej, ve kterém v jistém smyslu přehodnotil Wagnera a měl o něm mnoho pozitivního co říci. Věřte tomu nebo ne, měl vlastně pozitivní věci co říci i o Houstonu Stewartu Chamberlainovi v tom smyslu, že Houston Stewart Chamberlain byl rasistický myslitel, bůh krajní pravice, rasistické pravice, a řekl, že viděl, že jedna z jeho reakcí proti anglické kultuře a jeho romantické přijetí Německa byla jakousi reakcí proti tyranii industrializace a že si představoval více neodcizený, autentický svět v Německu a že téměř tyto pravicové snahy byly reakcí proti kapitalismu nebo něčemu podobnému. Takže opět, všichni tito lidé jsou velmi komplexní a nelze je snadno zaškatulkovat.

Chci mluvit o 60. letech, ale předtím se ještě trochu více zaměříme na kulturní průmysl, protože si myslím, že je to pro

nás velmi užitečný pojem. Myslím, že je to termín, který bychom měli používat, a možná dokonce používat ho stejným způsobem, jakým ho používal Adorno. Ale možná bychom se měli trochu více zabývat touto myšlenkou kulturního průmyslu, co to je a co Adorno viděl v Americe v polovině 20. století.

JB: Ano, v zásadě měl představu, že masy byly zcela degradovány kapitalistickou a tržně orientovanou kulturou, kdy od reklamy přes populární kinematografii až po populární televizi, která se začínala rozvíjet a která měla nahradit kinematografii a doplnit ji a byla jejím rozšířením, vzniklo zcela jednotné prostředí, ve kterém masy žijí a které by dnes charakterizoval populární internet, velké televizní kanály, MTV, popové hudební videoklipy, popová hudba ve všech jejích různých formách.

Nezapomeňte, že Adorno byl mimořádně kritický vůči jazzu, který považoval za hluboce neprogresivní, a jeho odpor a nechuť k jazzu byly téměř instinktivní.

RS: Rasista!

JB: Ano, téměř. V současném kontextu a v kontextu nové levice existuje tento druh zoufalého vídeňského intelektuála z poloviny 20. století, který pohrdá kulturou mas a který se velmi blíží elitistickému postoji. Může to být levicový elitistický postoj, ale přesto je to elitistický postoj, a jakmile připustíteelitismus v jakékoli oblasti, i když je to jen kulturní, kulturní selektivita, začnete přijímat důsledky jinde, které jsou nezastavitelné.

Ačkoli by nikdy nemohl být považován za neokonzervativní postavu – to jsou lidé, kteří věří, že rodina je zbraň v rukou buržoazie a že kriminalita je přímo úměrná jejímu

trestání – jinými slovy, kriminalita roste, protože trestáte lidi, kteří jsou stejně jen oběťmi – takže nezapomeňte, to jsou druhy domýšlivosti, kterým věří Frankfurtská škola, ale samotná složitost jejich analýzy je odcizuje od populistické levicové politiky a odcizuje je od snadných sloganů, což je důvod, proč je přijali intelektuálové, ale ne mainstreamová levicová politická hnutí, protože jejich práce je prostě příliš obtížná, příliš nesrozumitelná, příliš posedlá výtvarným uměním a vysokou kulturou, zejména hudební, ale také filmovou.

Vrátíme-li se k analytikovi jménem Kracauer z 20. let 20. století, intelektuální analýza výmarského a expresionistického filmu byla pro ně velmi důležitá a viděli, že v té době film využíval podvědomí, jak to lidé začali nazývat později v století po Freudově kulturním vlivu, což je vedlo k mírně zajímavým a kreativním kulturním výhledům, které nejsou jednoduché a nelze je redukovat na politická hesla, ale nakonec směřují k poněkud pesimistickému ultra-levicovému postmodernismu.

RS: Ano. Pojďme si promluvit o 60. letech, nové levici, hippies, násilných protestech v roce 1968 a tak dále.

Jaké jsou podle vás souvislosti mezi těmito dvěma jevy? Vím, že údajně – já jsem tam samozřejmě nebyl – v Berkeley v roce 1968 skandovali „Marx, Mao, Marcuse!“ Herbert Marcuse pocházel samozřejmě ze stejného prostředí jako Adorno. Byl hegelovským profesorem a měl vyšší buržoazní židovské zázemí. Zůstal v Americe. Adorno se vrátil do střední Evropy, ale on zůstal a psal knihy jako Eros and Civilization, které byly jakousi marxisticko-freudovskou osvobozeneckou filozofií, podle níž budoucnost spočívala v polymorfní perverzitě. Takové věci. A rozhodně se velmi lišily od Adornovy spíše vybíravé buržoazní povahy.

Jaké jsou tedy souvislosti mezi hnutím mládeže v 60. letech a Frankfurtskou školou? V některých ohledech se totiž jedná o podivné spojení. Jsou to různé generace. Hippies a protiváleční demonstranti pravděpodobně nedokázali ani vyslovit jméno Hegel. Mezi lidmi jako Adorno a těmito novými mladými lidmi je velmi velká propast. Jaké jsou tedy souvislosti? Myslíte si, že konzervativní hnutí by rádo věřilo, že Frankfurtská škola byla jakousi předzvěstí nemocného roku 1968, nebo je to trochu složitější?

JB: Jsou i nejsou. Myslím, že se objevili střední teoretici, kteří nejsou tak komplikovaní a jejichž práce mohla být asimilována do politického boje a sloganů.

Marcuse je toho příkladem. Marcuse napsal několik knih, z nichž nejznámější jsou One-Dimensional Man a Eros and Civilization. Jedna z nich je plnohodnotným útokem levicových Američanů na moderní korporátní Ameriku, kde autor proklíná to, co se později stalo známým jako vojensko-průmyslový komplex, a to, co se nazývalo státem sociálního zabezpečení a války, kdy se vyplácí sociální dávky, aby se udržely masy v klidu, a zároveň je dokonalá společnost vždy zničena nekonečnými válkami ve druhém a třetím světě, které jsou vždy vedeny ve jménu míru, ale mír nikdy nenastane a vždy je na obzoru další válka, a samozřejmě, války slouží k vytváření zisků pro vojensko-průmyslový komplex, který je stále více považován za nejvyspělejší kapitalistickou část Ameriky, do které je politická třída zcela zapojena.

RS: Správně. Takže říkáte, že měli naprostou pravdu.

JB: Samozřejmě, že na druhé straně existuje mnoho politických podobností, protože Harry Elmer Barnes vydal

velmi obsáhlou publikaci s názvem Perpetual War for Perpetual Peace (Věčná válka pro věčný mír), která je velmi podobná revizionistickému proudu, ať už izolacionistickému, americkému nacionalistickému nebo americkému libertariánskému. Lidé, kteří se na této knize podíleli, měli velmi podobnou analýzu americké zahraniční politiky jako Marcuse.

Samozřejmě se to odehrávalo v době studené války, kdy byla za hrozbu považována Sovětská unie a v menší míře maoistická Čína, a když jste se zasazovali o pacifismus a izolaci, podle logiky mocenské politiky jste se zasazovali o vítězství komunistů jinde ve světě. Takto by na Marcuseovu frontu reagovali bojovníci studené války a antikomunisté.

Marcuse však umožnil, aby myšlenky Frankfurtské školy byly politicky asimilovány rostoucími silami studentské Nové levice, a proto ho použili jako teoretika první volby, protože je z hlediska studentů exportovatelný. Také se prezentoval jako studentský vůdce, alespoň teoreticky, přičemž ostatní frankfurtští intelektuálové byli příliš výstřední, příliš teoretici a příliš abstraktní a nesrozumitelní, aby to kdy dokázali. Nikdy by je nenapadlo, že by studenti poslouchali jejich přednášky, i kdyby mluvili o marxistické analýze. Adorno samozřejmě zemřel v důsledku studentské akce v Německu na konci 60. let, kdy pódium obsadili někteří hippies nebo yippies z akční fronty, kteří Adorna objali – zda měli vlasy ozdobené květinami, metaforicky řečeno, si nejsem příliš jistý – a skandovali, že jako instituce „Adorno je mrtvý“, a Adorno zkolaboval a relativně brzy poté dostal infarkt a zemřel.

RS: Ach panečku.

JB: To lze v jistém smyslu považovat za metaforu, protože navzdory jeho jakési potenciální vedoucí roli teoretika ve vztahu k těmto lidem se jednalo o dva odlišné světy a intelektuálové z Frankfurtské školy byli ve skutečnosti hluboce šokováni tím, že západoněmecký bulvární tisk, zejména středopravicový, je morálně činil odpovědnými za vznik teroristických organizací v západním Německu, jako byla Baader-Meinhofova skupina, která se později přeměnila na Frakci Rudé armády (RAF).

Teprve zpětně, v pozdějších fázích studené války a po pádu berlínské zdi, vyšlo najevo, že Stasi, když tradiční zdroje moci ve východním Německu silně podporovaly RAF, jim poskytla vojenské znalosti a výbušniny a řekla jim, které cíle mají napadnout, takže byli stejně tak prodlouženou rukou nejstarších částí staré levice, jako nejnovějších částí nové levice.

Teoretici však nemají vždy jasnou představu o tom, jak svět jejich teorii využije, a Frankfurtská škola je klasickým příkladem intelektuálů z věže ze slonoviny, kteří se částečně rozpadli a byli rozdrceni na kole dějin.

Ale Marcuse je prostředník, kterého mohou studenti levice využít, protože rozumějí tomu, co říká. Adorno, Horkheimer a Löwenthal jsou v podstatě příliš abstraktní. Jako teoretici jsou na to sami.

RS: Ano. Jonathane, abychom diskusi uzavřeli, co si myslíš, že je odkazem těchto myslitelů? V jistém smyslu je to velmi velká otázka, protože se také ptám, co je odkazem nové levice a všeho toho a co je dnes politická korektnost. Co to znamená a jak to souvisí s marxismem 20. století?

JB: Ano, to je obtížná otázka, protože je to velmi rozptýlené. Myslím si však, že změnili celou atmosféru, která panovala, zejména na univerzitní úrovni a amorfně i na úrovni médií, která z toho čerpají na vyšší úrovni. Stalo se to, že jakmile ztratili tvrdé levicové sympatie k Sovětskému svazu – viz text jako Marcuseův Soviet Marxism, který je sice velmi krátký, ale extrémně kritický, a Marcuse dobře věděl, že kdyby takový text napsal v jedné z těchto společností, byl by poslán do psychiatrické léčebny nebo do tábora.

Máme tu tuto velkou uniformitu a rozptýlenost současné levice, která se zhroutila do liberalismu, plynule převzala části jeho agendy, již není spojována s omluvnými prohlášeními o stalinismu, distancuje se od všech levicových zvěrstev a kritizuje je, je součástí plynulého liberálně-levicového kurzu, který se rozprostírá od středu až po mírnější okraje krajní levice, odštěpený od tvrdé levice za ním.

Ve všech těchto institucích hrají roli názory Frankfurtské školy. Hrají roli v porážce kultury konzervatismu ve všech oblastech: rasové a etnické, kriminologické a sociální, v oblastech jako policejní studia, doktorské práce o vězeňské službě, moderní teorie o kinematografii. Ve všech těchto oblastech, v kulturních studiích, existuje diskurs, který se objevil na uměleckých vysokých školách teprve v posledních 20 letech a který je silně nasycen myšlenkami typu Frankfurtské školy.

Vidíme dekonstrukci a rozpad předchozího kulturního konzervatismu. Jsou intelektuálním vrcholem liberální společnosti, která se vzdálila od konzervativních společností 50. a 60. let.

Až do 60. let 20. století byla západní společnost, politika, akademická sféra, média a kultura převážně stereotypně středopravicová až pravicově konzervativní, poté však došlo k radikální změně směrem k liberální společnosti, médiím, kultuře a kulturním vrstvám. Tento trend pokračoval po celá desetiletí od 60. let 20. století. Trvá to už asi 50 let. Takže máme situaci, kdy se během tohoto 50letého období ve všech důležitých institucích stala měkká levicová teorie, teorie bez ostrých hran a bez podpory antihumanistických zločinů páchaných ultralevicovými silami po celém světě, výchozím postojem pro mnoho lidí v umění, psychologii, lékařské praxi, psychiatrické praxi, téměř ve všech státních institucích. S výjimkou armády a kritéria založeného na hrubé síle, tedy oblastí státní moci, které se opírají o použití síly, byly téměř všechny ostatní oblasti infikovány tímto typem teorie. Psychiatrické instituce byly a, i když je to trochu přehnané, antipsychiatrické hnutí prostřednictvím R. D. Lainga, Fromma a Marcuseho je silně ovlivněno alespoň částí tohoto druhu myšlenek.

Je podle teorie Lyotarda a Deleuze buržoazie skutečně šílená? Jsou schizofrenici ti rozumní, kteří žijí mezi námi? V textu Anti-Oidipus od Deleuze a Guattariho je schizofrenik vnímán jako poslední bašta rozumu v šíleném kapitalistickém světě, který je z jakéhokoli racionálního hlediska šílený. Proto je třeba hledat útočiště rozumu u šílených.

Tento druh myšlenek, post-Foucaultovských z konce 20. století, již není tak excentrický. Kdysi to byly ty nejexcentričtější myšlenky, jaké jste mohli mít, a konzervativci se jim v podstatě jen smáli. Nyní ovládly instituce. Stalo se tak však postupně, zdánlivě v dobré víře a mírným způsobem,

protože tato teorie převzala vládu a kulturní konzervativci před ní ustoupili do takové míry, že jich zbylo jen velmi málo.

RS: Souhlasím. Víte, možná s vámi trochu nesouhlasím. Myslím si, že kulturní marxismus infikoval armádu ve Spojených státech. Je to trochu neuvěřitelné, ale máme významného armádního generála, který tvrdí, že diverzita je velkou silou amerických ozbrojených sil, když jdou do zahraničí, aby přivedli ženy na vysoké školy. Takže to byl docela triumf!

Jednu věc bych ještě rád zmínil, navazující na všechny ty myšlenky, které jste přednesl. Vždycky jsem o tom přemýšlel; existuje určitá vytrvalost, řekněme postmoderní nové levice nebo kulturního marxismu. Má za sebou dlouhou, desetiletí trvající vytrvalost, a když se zamyslíte nad významnými avantgardními, modernistickými hnutími, byla to svíčka, která hořela opravdu rychle. Téměř se sama spálila.

Stačí se podívat – jen tak náhodně – na skupinu Modrý jezdec nebo něco podobného. To je něco, co trvalo možná 4 roky. Dadaismus způsobil rozruch, pak se rozplynul a přešel do jiných hnutí a podobných věcí.

Pokud se podíváte na umělecké galerie – konceptuální umění, postmoderní umění – dělají to samé už možná 40 nebo 50 let! Podívejte se na ženská studia, afroamerická studia, kritickou rasovou teorii, všechny tyto věci, Foucaulta... Samozřejmě se to mění, ale má to takovou výdrž, že se to stalo téměř konzervativní, a to je podle mě velká ironie.

Nevím, kam se avantgardní umění může ubírat. Nevím, kolikrát je třeba, obrazně řečeno, ponořit krucifix do moči. Jedná se o jeden pokus za druhým šokovat buržoazii, až se to

stane zastaralým a otřepaným a jistě institucionalizovaným v tom smyslu, že mnoho lidí bude studovat magisterské obory výtvarného umění na všech těchto institucích a učit se od velkých mistrů konceptuálního šoku. To je tedy velmi podivná věc na naší kultuře, kde máme tento konzervatismus uprostřed postmoderního kulturního marxismu.

Myslíte si, Jonathane, že se to zhroutí, nebo si myslíte, že protože se politická korektnost stala tak zřejmou nebo protože se stala něčím, co se dá snadno zesměšnit, bude to zvráceno nebo alespoň skončí? Vidíte to tak, nebo je to příliš optimistické?

JB: V krátkodobém horizontu je to možná příliš optimistické. Myslím, že se to institucionalizovalo způsobem, jakým se to u uměleckých hnutí, která jste zmínil dříve, z několika důvodů nestalo.

Je to oblast, která není fiktivní. Je to akademická oblast a akademici mají na mysli trvalé zaměstnání, zatímco tato umělecká hnutí jsou náhlá, okamžitá, bohémská a do značné míry okrajová. Obvykle intenzivně soupeří s významnými osobnostmi, které se od sebe na určitou dobu odtrhnou. Surrealismus téměř skončil, když Breton trval na tom, aby se všichni připojili ke Komunistické straně ve Francii, ale mnozí z nich to nechtěli udělat. Připojili se kvůli diskusím, alkoholickým pohoštěním, setkáváním se ženami a podobným věcem a také kvůli možnosti výstav. To je důvod, proč se většina lidí připojuje k uměleckým hnutím.

Ani se nijak zvlášť nezabývá tvorbou. Zabývá se reflexivní kreativitou z akademického hlediska. Někdo tedy absolvuje bakalářské nebo magisterské studium, získá doktorát pod

vlivem jedné z těchto teoretických osobností a postupem času se stane stálým lektorem, který poskytuje svým studentům paradigma nebo model. Tato věc se tak opakuje v průběhu celé kariéry.

Máme tu několik generací, které to v akademickém prostředí dělaly, a také se snažily o to, aby proti nim nebyl vyvíjen téměř žádný odpor, protože v akademickém prostředí už téměř neexistuje pravice. Nyní je téměř úplně pryč. Téměř nedokáže přežít tlak, který na ni byl vyvíjen do takové míry, že je téměř nemožné, aby přežila. To znamená, že poněkud pustá, vyprahlá půda nové levice, malé „n“, malé „l“, nyní dominuje terciárnímu sektoru vzdělávání, a proto je levice tak silná.

V masovém kapitalistickém světě, kde mají pocit, že lidé jsou degradováni kulturním průmyslem, je nicméně to, co byste mohli nazvat kulturou PBS, národní nadace pro kulturu umění, zcela nasycena tímto druhem materiálu a v současné době není mnoho způsobů, jak to změnit, pokud nebudou radikálně zbaveny financování nebo pokud se nepodaří najít způsob, jak síly protikultury mohou znovu vstoupit do univerzitního prostoru. Pravděpodobně pouze internet je prostor, který nyní mohou využít, a to se samozřejmě stalo u všech těchto myšlenek, jako je například tento podcast, který dnes vysíláme. Přitahuje je internet, protože je to jediný prostor, který jim zbývá.

RS: No, Jonathane, my jsme protikultura. Myslím, že to je jedna věc, která mi už nějakou dobu je jasná. Ale ještě jednou děkuji, že jste se zúčastnil podcastu. Byla to skvělá diskuse a těším se na další příští týden.

JB: Moc děkuji! Všechno nejlepší!

Západní civilizace: Kulka skrz ocel

Být požádán, abych hovořil o evropské civilizaci, je jako být požádán, abych hodil obrovskou klubko nití do budoucnosti a pokusil se ho uchopit, jak se mi vzdaluje.

O čem mluvíte? Mluvíte o umění? Mluvíte o architektuře? Mluvíte o vědě? Mluvíte o historii různých národních států na evropském kontinentu? Mluvíte o tom, čeho dosáhli běloši, když odešli do zahraničí na jiné kontinenty světa?

Mluvíte o politice v užším smyslu? Nebo mluvíte o metapolitice, jinými slovy o myšlenkách, filozofii, kultuře a historii, které mají vliv na vysokou úroveň vědomí a které se postupně promítají do nižších, středních a více pouličně politických formulací?

Rozhodl jsem se být optimistický, na rozdíl od pesimismu, který jsme dnes odpoledne slyšeli od různých řečníků. A podívat se na to, čeho dosáhla evropská kultura a civilizace.

Nyní se podíváme na dvě tragické díla, která jsou tak rozsáhlá, že se na ně podíváme podrobněji. Jedním z nich je tragédie od Aischyla s názvem Agamemnón a druhým je tragédie od Shakespeara s názvem Král Lear. Vybral jsem právě tato díla, protože v průběhu dvacátého století vzniklo několik parodií těchto tragédií, které vytvořila levice. Mám na mysli zejména verzi Agamemnona od Stevena Berkoffa a zejména verzi Krále Leara od marxistického dramatika Edwarda Bonda, která se jmenovala Lear.

Ti, kteří znají Leara, si jistě vzpomenou na scénu, ve které je Gloucester oslepen Cornwallem, a to uprostřed hry, pokud se nepletu, ve třetím dějství. Aby však tuto scénu zmechanizoval materialističtějším způsobem, Edward Bond použil stroj: stroj,

který vyndává oční bulvy, jako protest proti kapitalistickému násilí a proti násilí jako takovému.

Jen pro doplnění, Bond je marxistický dramatik. Marxističtí dramatici ovládli britskou scénu a britské divadlo v 60., 70. a 80. letech, zejména pod vlivem Brechtovy myšlenky epického divadla. Bond vytvořil levicovou verzi Leara, v níž je Lear šílený král, který samozřejmě předá své území intrikářským synům, v tomto případě intrikářským dcerám ve dvou případech v Shakespearově dramatu.

Lear kvůli tomu strašně trpí na různých úrovních a díky utrpení, které mu bylo způsobeno jeho původní chybou, dochází k určitému poznání ohledně své vlastní pošetilosti, povahy královské moci a mnoha morálních příčin života. Když máte království, nikdy ho nerozdělujte, protože jako monarcha tím do svého vlastního nitra a na své území přivoláváte občanskou válku, bez ohledu na cokoli jiného.

Bond je docela neobvyklý, protože je posedlý tématem násilí. A stejně jako mnoho dramatiků a filmařů, kteří jsou proti násilí, i jeho celé dílo se skládá z násilí. Po celou dobu. Chaos, znásilnění, vydloubávání očí, pitvy na jevišti. Samozřejmě falešné pitvy s velkým množstvím krve: vodnatá červená tekutina a kousky houby, které se pohybují a naznačují, že se jedná o jakési plátky steaku vytažené z lidského těla. Protože Bond je v jistém smyslu materialista a věci musí být udržovány na materiální úrovni, i když se zabývá klasickým dramatem.

Jednou z velkých obtíží současné levice – rozhodně pokud se podíváme zpět na posledních 30 až 40 let – bylo vypořádat se se stalinismem. Proč jejich projekt univerzální lidské emancipace skončil ve všech smyslech stalinismem? Proč

selhal, a to katastrofálně, dokonce i podle svých vlastních měřítek? Proč doktrína radikálních lidských práv, podle níž by se všichni milovali, sjednotili a spojili v pevném společenství naší doby, skončila gulagem? Na to je velmi, velmi těžké odpovědět.

Jean-Paul Sartre, levicový intelektuál ve Francii, který ke konci svého života skončil jako maoista, spolu se Simone de Beauvoir. Pokusil se na ni odpovědět v obrovském filozofickém díle nazvaném The Critique of Dialectical Reason, založeném na Kantově díle z před několika stoletími. Sartre se snažil syntetizovat existencialismus a marxismus jako dva velké proudy intelektuálního myšlení ve dvacátém století.

Ale když se dostal ke stalinismu a pokusil se vysvětlit vnitřní dialektiku a spletitosti Sovětského svazu po Leninově smrti a po porážce Trockého a jeho levicové opoziční frakce ve straně v roce 1928, narazil na zeď. Nemohl jít dál. Druhý svazek Kritiky nemohl být napsán, protože v jistém smyslu je nezodpověditelný i z hlediska jeho vlastní teorie.

Bond věří, že násilí je iracionální a vychází z buržoazního člověka a kontextu kapitalistické konkurence. Problémem tohoto přístupu, stejně jako problému celého marxismu, je však úplné ignorování biologických realit života.

Člověk – muži i ženy, ve všech skupinách – je z 80 % dědičný, alespoň z 80 % genetický, z 80 % genetický, z 80 % dědičný. A socializovaný prvek, naturalizující, normativní prvek, kde jsme vychováváni rodiči, psychologie vztahu, který s nimi máme, kde jsme kultivováni prostřednictvím vzdělání a behaviorismu ve společnosti: to je 20 %. A i to je ekologie, která je druhem biologie. Každý ví, že ekologie je obor biologie.

Je to téměř jako by těch 20 %, které je ve skutečnosti dáno naturalizací, tedy spíše výchovou než přirozeností, abychom použili staromódní formulace z 60. let, bylo ve skutečnosti nedílnou součástí samotné přirozenosti. Protože co nás formuje a připravuje na to, abychom byli naturalizováni jako lidské bytosti, pokud ne samotná přirozenost?

Existuje tedy jednoduchá odpověď pro Sartra, Bonda a další podobné lidi, kteří předstírají, že existuje velmi složitý a nepříjemný soubor důvodů, proč levicové projekty skončily tak, jak skončily.

Dnes je již zažitým mýtem, jakousi rétorickou frází, že Stalinův Sovětský svaz byl jedním z nejhorších režimů, jaké kdy v lidské historii existovaly. Nedávno jsem znovu četl román 1984 od George Orwella, který je satirou na tehdejší levici v Hampsteadu a satirou na Sovětský svaz té doby.

Vzpomínám si, že Peter Hain byl jednou dotázán, v čem spočívá sláva západní civilizace. Hain, bývalý jihoafrický liberální levičák, který byl v době svého příchodu do této země vůdcem hnutí proti apartheidu, samozřejmě odpověděl, že západní civilizace nemá žádné triumfy. Řekl, že není vůbec na co být hrdý. Vše, co jsme vytvořili, je Hitler a Stalin. Nezapomeňte, že patří k levicovému středu. Zahrnout Stalina je tedy v jistém smyslu velkým vlastním gólem ve vztahu k tomu, co by mohlo být vnímáno jako jeho vlastní strana. A to lze zvláštním způsobem připustit, zejména pokud se to stane součástí podnětné turistické zkušenosti.

Skutečnost, že Bond a Sartre – a Hain, který je mnohem méně intelektuální než oni dva – dospěli ke stejnému závěru, je dána tím, že nepřípustně popírají biologický základ civilizace.

Rasa je kultura a kultura je rasa, v podstatě řečeno velmi tendenčně a velmi hrubě, mnohem hruběji, než by si mnozí intelektuálové přáli nebo než by jim bylo příjemné. Ale do jisté míry musí vše, co existuje, vycházet z něčeho, co existovalo předtím. Musí mít prvotní kořen. Musí mít základ. Musí být „zakoreněno“, abych použil termín Simone Weilové. Musí pocházet z nějakého vejce nebo z nějakého implantátu sebe sama, který ho zrodil.

To je jeden z důvodů pesimismu některých našich dnešních řečníků, protože nevidí, že by se v současné době vytvářela nějaká evropská vysoká kultura. A to i přesto, že v současné době vzniká obrovská směsice a nadbytek kultury, zejména díky státem dotovaným a polokapitalistickým uměním.

Je také třeba se ptát, kde je dnes velikost univerzálního kulturního západního exhibicionismu? Protože když se rozhlédnete kolem sebe, nevidíte ji. Vidíte pouze dekonstrukci na operní scéně. Máte Cosi Fan Tutte a uprostřed jeviště je pisoár. Pisoár, do kterého muži vyprazdňují své močové měchýře.

Proč je to na jevišti? Protože lidé, kteří toto dílo uvedli, se bouří proti povaze díla. Jsou ve válce s textem. To by vám řekli. Útočí na text, i když ho uvádějí. Je to v jistém smyslu masochismus, protože to znamená, že i když jdou vpřed, rétoricky se bijí do tváře a sledují to v zrcadle. A mají filmovou kameru, jako je ta tamhle, která je natáčí, jak se bijí v zrcadle.

Protože se bojí nadměrné autentizace. Bojí se nadměrného kulturního potvrzení. Protože pokud jsou věci potvrzeny kulturně předem nebo identitárním způsobem, jsou považovány

za „příliš bílé“, „příliš evropské“, „příliš pra“, „příliš fašistické“ nebo „příliš nebezpečně tribalistické“.

A to je důvod, proč se tyto věci dělají. Vše se děje z nějakého důvodu. Tato společnost se všemi svými velmi složitými procesy a kulturními formacemi existuje z propojených důvodů. Nic není čistě náhodné nebo podmíněné. Věci se mohou spojit díky náhodě a vzájemnému ovlivňování tak, že jedna věc vyvolá koncept související s ní samou. Ale věci jsou zakořeněny ve strukturách bytí a příslušnosti, které byly buď roztrhány a odhozeny stranou, nebo ve skutečnosti přetrvávají a vycházejí z něčeho, co souvisí s jejich existencí.

Proč levicový dramatik jako Berkoff v 60. a 70. letech přepracoval Agamemnona, hru od Aischyla ze starověkého Řecka? Proč Bond přepracoval Krále Leara? Udělali to proto, že chtěli využít část prvotní energie, která existuje v těchto úžasných kulturních formách, pro své vlastní účely. Chtěli také mít své vlastní verze Aischyla a Shakespeara, které by mohli uvádět bez jakéhokoli filtru a bez starších textů, které by mohly být vnímány jako reakcionářské nebo neprogresivní, nebo vytvořené před érou pokroku, v obou případech vytvořené před liberálním osvícenstvím před 200 a více lety. Chtěli situaci, ve které by bylo možné odkazovat na text, který je aktuální a odráží současné předsudky.

Aischylova Agamemnón je začátkem série tragédií zvané Oresteia a přežila z řecké soutěže. V Řecku bylo vše soutěživé. Soutěživý byl sport, ale soutěživé bylo i umění. Když lidé napsali tragédii, soutěžila s jinými tragédiemi a konalo se hlasování. A Sofokles, Euripides a Aischylos, tři tragičtí básníci, kteří se dochovali do dnešní doby, vyhráli mnoho z těchto hlasování.

Tato hra je o pomstě, o prvotním a o zdrojích identity. Je o následcích trojské války, kdy se Agamemnón vrací z Troje, kterou po dlouhém obléhání úspěšně zničil. S sebou přiváží Kassandru, která je možná jeho dcerou. Je to dcera Priama, krále Troje, kterou svedl a držel jako konkubínu nebo milenku. Vrací se do Argosu, městského státu, ze kterého odešel před trojskou výpravou, s touhou pochlubit se tím, že Troja byla zničena, ale možná ne v takové míře, jak si přeje jeho žena Klytaimnestra, která plánuje jeho vraždu.

Klytaimnestra je jednou z nejvýznamnějších postav západního umění. Je prototypem Lady Macbeth; je prototypem všech mocných žen v západním dramatu, západním filmu a západním umění, které v jistém smyslu často přijímaly kvazimužskou roli. To je velmi naznačeno v úvodní části hry, kde je popsána jako „žena s mužským myšlením“, žena s myslí muže, žena, která je navenek ženou a uvnitř mužem.

Zatímco Agamemnón byl pryč, ona si našla milence, protože on si jich našel několik, poblíž trojských hradeb, a tím milencem je Aigisthos. Aigisthos je muž, který má předsudky a zaujatost vůči rodu Atreovců, tedy Agamemnónovu rodu. Důvodem je kanibalismus, k němuž došlo dříve v historii a vývoji rodu Atreovců, kdy Thyestes podal k jídlu vlastní syny a dcery Atrea. A právě kvůli této krvi na rukou a krvi v ústech a kvůli této autofagii, tomuto kanibalismu, který se odehrál, byla na tento rod uvalena kletba, kletba Atrea, a tato kletba se musí čas od času projevit.

Jedním ze způsobů, jakým se prokletí projevilo, bylo zabití jedné z dcer Agamemnona, Ifigenie, kterou měl s Klytaimnestrou. Učinil tak proto, že podle mýtu řecká flotila uvízla v Aulidě a nemohla dosáhnout pobřeží, kde se nacházela

Trója. Proto bylo nutné bohům obětovat nějakou oběť. A bylo mu řečeno, že k tomu musí obětovat jednu ze svých dcer, Ifigenii. Klytaimnestra mu to nikdy neodpustila a čeká na příležitost, až se vrátí do Argu, aby se mu pomstila.

Když se vrátí do Argosu, donutí ho v některých divadelních verzích této hry kráčet po purpuru nebo po červené barvě. Pro Řeky je nezákonné napodobovat bohy, protože bohové žárlí na nepřiměřenou velikost člověka, která se nazývá hybris, falešná pýcha, pýcha, která předznamenává pád. Klytaimnestra chce, aby Agamemnón kráčel po purpuru, částečně proto, že by to ospravedlnilo její pozdější vražedné výbuchy a činy proti němu.

Agamemnón se tomu brání, ale nakonec po purpuru kráčí. Je to velkolepý moment, kdy je v zadní části jeviště řada dveří a Agamemnón kráčí po purpuru, zatímco Klytaimnestra je v přední části jeviště s chórem, až nakonec vejde do paláce, ze kterého již nevyjde, leda jako mrtvola.

Zda ho zavraždí na jevišti sekerou nebo mečem, mi z textu není jasné: existují důkazy pro obě možnosti. Aigisthos jí dá meč, ale ona zabíjí způsobem, jakým se podle řeckých tradic zabíjí zvířata na obětní účely, a to sekerou. Mnoho klasických obrazů této hry z devatenáctého století, zejména v anglickém a britském umění, zobrazuje Klytaimnestru se sekerou, buď opřenou o sekeru, nebo držící sekeru nad sítí. Síť je tam proto, že se jedná o závěsy, síť, do které ve skutečnosti uvězní Agamemnona, než mu v koupelně zasadí smrtící rány. Jedná se o scénář, který vymyslel Aegisthus, ale Aegisthus je považován za slabocha, protože k vraždě přiměl Klytaimnestru.

Jedna z nejvýznamnějších scén západního dramatu je ta, kdy sbor argivských starců hovoří s heroldem a poté s Kassandrou, zatímco dochází k vraždě. Zpoza jeviště se ozve velký křik a výkřik, něco jako „AAAHHHH!“. Sbor to uslyší a diví se, co to je, a jsou vyděšení – sbor tvoří staří muži z města Argos. A přemýšlejí, zda jsou Kassandřina varování o možné smrti Agamemnona pravdivá.

Kasandra je nyní v Agamemnónově voze, v jeho kočáře, když zastavuje. Apollón ji obdařil darem jasnozřivosti, takže dokáže vidět budoucnost. Ale protože odmítla jeho námluvy, jako bůh ji proklel tím, že lidé uznají její jasnozřivost až po události. Stává se tak prorokyní nepřípustné ztráty, pokud chcete. Může klást pouze otázky, které ostatní nepřijmou, dokud nemají před sebou důkazy. Takže se jeví jako falešná prorokyně, dokud se neprokáže, že má pravdu. Jinými slovy, její schopnost prorokovat nikdy nemá v okamžiku, kdy ji uplatňuje, žádný pozitivní výsledek nebo cíl. V tomto ohledu bude vždy frustrovaná. A zajímavé je, že sbor argivských starších je částečně přesvědčen o jejích stížnostech, ale zároveň ji odmítá. A proto jsou v novinářské tradici, která nás dnes obklopuje na mnoha mediálních platformách, lidé, kteří varují před blížícím se nebezpečím, často označováni jako Kassandry, protože přijali roli Kassandry.

Najednou se samozřejmě otočí a vrátí se do paláce, protože ví, že bude přidána k celkovému počtu mrtvých spolu s Agamemnónem, protože je jako jeho milenka zabita Klytaimnestrou na příkaz Aigistha.

Pak nastane tento velký okamžik, který je podle Aristotela okamžikem katarze. Aristoteles věřil, že smyslem tragédie je ztvárnit na jevišti negativní, nebo spíše krutější, či ďábelskou

stránku člověka, jeho nedualistickou stránku, aby ji bylo možné překonat.

Protože život se rodí v bolesti, umírá v bolesti a mezi narozením a smrtí je provázen mnoha bolestmi. A aby bylo možné to překonat a čelit tomu, zejména stoickým způsobem, bylo třeba tyto negativní emoce přijmout do sebe a očistit je, sublimovat je, abychom použili moderní výraz. A očistit je lze tím, že sledujeme tragédii.

Proto lidé vždy rádi sledovali nepříjemné věci, aby se pobavili. Je to charakteristická vlastnost našeho druhu. A všechny žánry, jako je horor a všechny ostatní, se opírají o skutečnost, že lidé rádi sledují konflikty. Rádi sledují vzpurnost, rádi sledují to, co by za jiných okolností mohlo být vnímáno jako hrozba.

A to se stane, když se otevřou dveře v zadní části jeviště a Klytaimnestra tam stojí s sekerou nebo mečem, vedle ní je vana a záhyby sítě obklopují a překlápějí se přes okraj vany, a na dně vany jsou ostatky Agamemnona a Kassandry, které jsou přivezeny, pravděpodobně služebníky nebo členy pomocného personálu divadelní společnosti, nebo je tam zařízení, které je přiváží dopředu na jeviště. Je to provedeno dramatickým způsobem. Často se to děje v tichosti.

Řecké divadlo je samozřejmě takovým momentem, že ani dnes úplně nechápeme, jak to dělali. V řeckém divadle bylo hodně tance. Bylo tam hodně truchlení nad tělem. Herci nebyli personifikovaní, protože všichni nosili masky. Na rozdíl od kultu osobnosti a herce, který máme dnes, věřili v depersonalizaci herce, protože často různí herci hráli různé role ve stejné hře, protože byli maskovaní. Téměř všechny ženské

role hráli muži, takže Klytaimnestra byla hrána mužem, což je tradice, která sahá až do alžbětinského divadla.

Odtud pochází stará myšlenka, že byste nikdy neměli posílat svou dceru na jeviště, protože až do relativně nedávné doby se na jevišti objevovaly pouze ženy určitého druhu. Když puritáni zakázali naše divadlo, když angličtí revolucionáři pod vedením Cromwella zakázali divadlo – ale povolili operu – po celou dobu mezivládí, jedním z důvodů, proč tak učinili, bylo zabránit možnosti nemravnosti – pornografie, chcete-li – která vždy přichází, ne v doslovném pornografickém smyslu, jak tomu je dnes, ale prostřednictvím sledování scén násilí, prostřednictvím sledování scén přestupků, prostřednictvím sledování scén hrůzy. A také prostřednictvím sledování scén, které jsou simulakry.

Ve všech náboženstvích, v ortodoxním judaismu, v určitých formách poměrně omezeného islámu a v takzvaném fundamentalistickém křesťanství existuje názor, že protože Bůh stvořil svět takový, jaký je, umění je v tomto ohledu rouhavým simulakrem. Většina lidí, kteří vyznávají tato náboženství, nemá vůbec žádnou touhu umění jakkoli ovlivňovat. Ale existuje představa, že Bůh stvořil svět, a proto je rouhání k tomuto stvoření něco přidávat, a že veškeré umění, dokonce i velké umění – zejména velké umění – odvádí pozornost od bezprostředního náboženského prožitku. Proto mnoho puritánů, jako Prynne a další, odmítá alžbětinské divadlo a alžbětinskou scénu.

A chci spojit Aischylovu hru Agamemnón a Shakespearova Krále Leara, protože Angličané dosáhli během alžbětinské a jakobínské divadelní éry něčeho mimořádného. Vytvořili v podstatě něco, co patří mezi elitní umění, jaké kdy

bylo na této planetě vytvořeno. Tento malý ostrov a národ, který na něm žije, Anglie, vytvořili v té době díla, která jsou srovnatelná s řeckými a která jsou celým světem uznávána jako srovnatelná s řeckými.

Shakespeare je největší z těch, kteří v té době tvořili, ale bylo jich mnoho dalších, jako Marlowe a Ben Jonson, Middleton a Rowley a všichni ostatní: Kyd a John Webster, božský John Webster, který uměl psát pouze tragédie, který psal pouze temná, sentimentální díla – jako Vévodkyně z Malfi, Bílý ďábel – uměl psát pouze tragédie. Nejvyšší forma, nejkatarznější forma, nejvznešenější forma. Forma, která se dnes nepíše.

Dnes máme telenovely. Dnes máme to, co běží v televizi v noci, noční televizi. Zdá se, že tragická touha chybí v západním životě a ve světové civilizaci. A to docela dobře zapadá, protože liberální éra dokáže přijmout tragédii pouze tehdy, je-li restorativní. V současné době existuje obrovská archivní tradice, díky níž se mnoho velkých her z minulosti neustále uvádí ve státních divadlech a financuje se z veřejných prostředků.

Jednou ze „zábavnějších“ vlastností je takzvané rasově slepé obsazování rolí. Nyní můžete mít například hry jako Julius Caesar, kde polovina obsazení jsou černí herci. A přitom v Julius Caesarovi není ani jedna černá postava. Dělá se to proto, aby diváci nebyli citliví na skutečnost, že tomu tak skutečně je. Dělá se to ale také proto, že existuje obrovské množství talentovaných herců, kteří by nemohli hrát, pokud by se uváděly pouze restorativní kusy. Ve skutečnosti existuje mnoho ideologií, které se točí kolem znovuuvedení těchto

klasických kusů, protože nic není neutrální a vše musí být prezentováno určitým způsobem.

Othello je klíčovým příkladem. Na počátku dvacátého století byl Othello vždy hraný bílým hercem s černě namalovaným obličejem. V polovině dvacátého století se této role ujali někteří klasicky vyškolení černí herci, zejména z Ameriky. Na konci dvacátého století a na počátku století jednadvacátého je však Othello – alespoň v progresivních divadelních společnostech – ztvárňován bílým hercem, který není namalován na černo. Důvodem je, že tato hra je považována za rasistickou. Je považována za nenapravitelně rasistickou. A proto, aby se na tuto skutečnost upozornilo, je Othello hraný bílým hercem. Pokud se lidé ptají, proč by se to mělo dělat, odpoví se jim: „Dává to bílému herci příležitost, kterou by jinak neměl."

Do jisté míry se tím však chce upozornit na skutečnost, že tuto hru nelze přepsat stylem „novořeči", i když by si někteří lidé přáli, aby Shakespearovy hry byly přepsány. Kupec benátský byl často předmětem úvah, že by měl být přepsán. Profesor David Cesarini z University of Southhampton při mnoha příležitostech uvedl, že Kupec benátský by měl být textově přepsán, protože ve své současné podobě je symbolický pro to, co se v románu 1984 nazývá „myšlenkový zločin". Celá hra by mohla být redukována na liberální módní frázi, na politicky korektní módní frázi, na módní frázi novořeči, pokud ji srovnáte s jazykem „novořeči" z románu 1984 jako myšlenkový zločin.

Vzpomínám si, že se ho jednou v pořadu The Moral Maze na Radio 4 zeptali: „Takže jste lepší spisovatel než Shakespeare?" A on odpověděl: „Ne, ne nutně." Ne nutně. Řekl:

„Ale žijeme teď v jiné době a máme jinou citlivost. A citlivost lidí je třeba respektovat a nelze ji pošlapávat.“ Je tedy zcela jasné, že pouze kanonický status některých z těchto textů, jako jsou Aischylos nebo Shakespeare, brání tomu, aby se s nimi „zahrávalo“ z hlediska textu. Ale to se týká pouze samotného textu.

Divadelní technika se samozřejmě může proměňovat nejrůznějšími způsoby. Máte Shakespeara zasazeného do koncentračních táborů, do nevěstinců, do čínských restaurací nebo před hromady pneumatik, které byly pro zvýraznění určitého bodu pěkně natřeny červenou barvou. Nebo v kulisách – které jsou svým podivným způsobem poněkud tradiční – kulisách bez jakékoli divadelní techniky nebo rekvizit. Nebo máte revivalistický proud, jako je Globe v Londýně, který reaguje proti postmoderním trikům v Shakespearovi a jiných klasických textech a chce je uvádět v naprosto alžbětinské podobě. A to lze zvláštním způsobem připustit, zejména pokud se to stane součástí [nesrozumitelné] zážitku.

Je tedy patrné, že všechny klasické texty před rokem 1900 byly ponechány a nebyly nijak pozměněny, s výjimkou způsobu, jakým jsou prezentovány publiku, jako součást modality západní civilizace. Ale texty, které existují dnes, jsou tak politicky korektní a tak zakořeněné, že žádné hry, které obsahují některé z klasických pravd, o nichž jsem hovořil, by dnes nemohly být uvedeny. Kdyby někdo dnes napsal Leara, nebylo by to povoleno. Postoj k nelegitimitě je sporný; Learův patriarchát je sporný ve vztahu k 2 až 3 dcerám; poznámky Kenta ve vztahu k Oswaldovi jsou sporné, zejména z psychosexuálního hlediska; bylo by třeba se zabývat násilím: scénou oslepnutí, kdy Cornwall oslepí Gloucestera.

Gloucester je nižší šlechtic pod Learem, který trpí v podtextu hry. V zásadě jsou to dvě hry a dva příběhy. A ty jdou ruku v ruce. Lear trpí duchovně a psychicky, zatímco Gloucester trpí fyzicky, protože je na nižší úrovni. Aby byl vykoupen, musí skutečně snášet ponížení, když mu Cornwall vypíchne oči.

Shakespearovy hry jsou samozřejmě vždy morálně vyvážené a usilují o alžbětinskou rovnováhu. Proto když Cornwall v oslepující scéně šlápne Gloucesterovi na oči a řekne: „Pryč, ohavná rosolovito! Kde je nyní tvůj lesk?“, v tom okamžiku zvedne sluha ruku a namíří dýku na Cornwalla. Dělá to proto, že Cornwall porušil božskou smlouvu.

V zásadě by šlechtici neměli takto zacházet se starým mužem, který je vězněm a který byl hostem. Proto zrušil část smlouvy, která je sama o sobě hierarchická a božsky inspirovaná. To znamená, že sluha je osvobozen a může se v tom okamžiku vzbouřit proti Cornwallově krutosti a morálně zranit Cornwalla, i když sám skončil.

„Nesprávný čas pro tuto ránu!“ říká Cornwall, když je odvlečen ze scény svou intrikářskou a zlovolnou ženou, která ho částečně navedla k oslepení Gloucestera. Takže i tento prvek krutosti se odehrává v rámci scénáře, který má morální rámec.

To je něco, co by se dalo říci, že chybí ve verzi Agamemnona od Stevena Berkoffa nebo v Bondově verzi Krále Leara, protože v Bondově hře je obrovské množství násilí, stejně jako v současném kulturním materiálu. Je tam obrovské množství krvavých excesů, což někteří nazývají proletarizací kultury, kdy je vše redukováno na nejnižšího společného jmenovatele.

To lze vidět v žánru hororu. Před sto lety byl hororem Bram Stoker, Wilkie Collins a podobní autoři. Dnes je hororem Stephen King. A pod Stephenem Kingem. A pod, pod Stephenem Kingem. A pod, pod, pod Stephenem Kingem. A tak dále; chápete, o co jde. Takže do jisté míry je to hrubnutí a absence kultivovanosti a jakési řeznické prohlášení, kdy vám je věc podávána přímočaře, co se dnes děje a co je k vidění v každém multikině.

Setkal se někdo s filmy Saw? Saw 1, Saw 2, Saw 3 a musí existovat i čtvrtý, takže Saw 4, a podobné věci, které jsou sadistické a krvavé, i když v jistém smyslu nikomu neubližují, protože se jedná pouze o loutky.

Existuje umělecká teorie, která se zabývá touto oblastí, nazývaná divadlo krutosti, kterou vytvořil surrealista Antonin Artaud ve Francii v polovině dvacátého století. A do jisté míry je tento materiál stejně krutý jako řecká tragédie, stejně krutý jako alžbětinská tragédie, ale není pro to žádný morální ani důkazní důvod. Neexistuje žádný filozofický důvod, proč by tomu tak mělo být, proto ta věc existuje sama o sobě.

Pokud chcete zažít takovou míru hrůzy jako na jatkách, můžete zajít k místnímu řezníkovi, projít dozadu, ponořit ruce do vnitřností a masa, pohýbat s nimi a vytáhnout je, a tak si užít jakousi elegii. Ale to proto, že kulturně by se věc neomezovala pouze na toto gesto. A to je to, co doprovází mnoho z těchto děl, protože pokud chcete, aby brutalita života, jak je ztvárněna v tragickém umění, měla smysl, musíte překročit tento druh jednání. Nebo musíte mít slovník, který je překračuje.

Ale doktrína transcendence je v podstatě náboženská doktrína. Nebo je to psycho-sociální, psycho-emocionální a

jazykový vzorec, který předznamenává náboženskou víru, ať už člověk nějakou náboženskou víru má, nebo ne. Znamená to, že člověk věří, že existují věci nad věcmi, kterým čelí, a že existují věci nad nimi, a že existují věci nad těmi věcmi. Nebo alespoň existuje možnost, že tomu tak může být.

Takže se díváte nahoru, místo dolů. To je důvod, proč lidé chodí na tragédie a poté se cítí povzneseni, místo aby se cítili depresivní, nebo mimo, nebo mírně duševně vyšinutí zobrazením krutosti. Je to proto, že se to odehrává v kontextu duchovního zjevení, které je transcendentní. Ale celý účel tohoto druhu kultury, ve které dnes žijeme, jak to vyjádřil Evola a další myslitelé, není vůbec v transcendenci. Je v udržení člověka na určité úrovni. V konečném důsledku na úrovni spotřeby. Vynakládání energie, doplňování energie, spotřeba zboží, vyčerpání spotřeby tohoto zboží, potřeba spotřebovávat ještě více takového zboží.

Pokud udržujete lidi na určité úrovni – a ironií je, že k tomu dochází v maximálně kapitalistické společnosti, ovládané myšlenkami měkké marxistické levice. To je jedna z velkých dichotomií, ve kterých žijeme, že žijeme v levicovém trhu, že žijeme v libertariánské, levicově orientované, kapitalistické společnosti. Myšlenka kapitalistické levice nebo levicově orientovaného trhu by na počátku 20. století připadala většině myslitelů naprosto absurdní, protože trh a všechny formy levicového smýšlení měly být protikladné. Nyní žijeme v situaci, kdy myšlenky, které produkty potvrzují, byly převzaty z široké škály levicových směrů, zatímco levice sama se cítí poražena.

Před třiceti lety by se při podobném setkání venku strhly nepokoje. Levice by nedovolila, aby se takové spojení konalo

bez odporu. Ale dnes už to nedělají, protože nemají dostatek lidí, kteří by to mohli udělat. Ne tak úplně. Důvodem je to, že jejich myšlenky zdánlivě upadly a byly rozbity na kusy historií. A nyní upadají v zapomnění, částečně proto, že marxistické dystopie, jimiž byly sovětské okupované společnosti ve východní Evropě, skutečný a existující socialismus, skutečný a existující kulturní marxismus, byly pro lidi, kteří pod nimi žili, tak monumentálním neúspěchem, že byly zcela zavrženy.

A přesto se mnoho z těchto myšlenek – ne praktické zkušenosti lidí, kteří pod těmito strukturami žili, ale mnoho z těchto myšlenek – rozšířilo a nikdy Západ neopustilo. A máte tu podivnou triumfalistickou směsici masivního zakořeněného tržního mechanismu, který nasává peníze, zboží a lidi z celého světa. Protože druhou stranou pohybu kapitálu je migrace. Pokud se lidé diví, proč je Londýn takový, jaký je, je to proto, že když se člověk v Londýně dotkne prstem obrazovky a pošle stovky milionů liber, dolarů, eur, jenů nebo jakékoli jiné měny po celém světě, peníze a lidstvo, peníze a práce, kapitál a práce se budou pohybovat v jakési roztažené spolupráci. A důvodem, proč se nejrůznější lidé chtějí dostat na Západ, aby tam pracovali na střední úrovni, je druhá strana mince schopnosti obrovských mas úročených peněz pohybovat se po celém světě pouhým stisknutím tlačítka nebo otiskem palce na obrazovce počítače v Londýně nebo v kterémkoli z jeho regionálních protějšků.

Myšlenka marxistické kapitalistické společnosti nebo levicové kapitalistické společnosti, která by kdysi byla absurdní, je dnes odmítána jako absurdní většinou progresivních myslitelů, kteří se domnívají, že neustále prohrávají s tím, co nazývají „pravicí“. Věří totiž, že

kapitalistický trh nahrává pravici a že společnost se ocitla na pravém konci politického spektra.

Samozřejmě existuje pevnost, existuje řada názorů, které přesahují údajnou thatcherovskou a reaganovskou pravici, která je nec plus ultra, ke které se nikdo nemůže přiblížit, která je skrytou terra incognita, oblastí teroru a psychického rouhání. Ale kromě toho věří, že pravice zdědila Zemi, zatímco ve skutečnosti bylo mnoho z toho, co tato společnost kdysi představovala, vymazáno do té míry, že přestalo existovat, silami, které zvítězily od roku 1945 a poté.

Může v takové společnosti vzniknout velkolepé umění? Vzhledem k enormnímu tlaku konformismu a cenzury je to velmi sporné. Politická korektnost je formou cenzury. Routledge je známé nakladatelství středolevicové literatury faktu. Routledge nyní v redakčních pokynech trvá na používání genderově neutrálních zájmen. To znamená, že všichni musí vždy psát „on/ona“. A pokud chcete vytvořit něco, co má alespoň určitou stylistickou krásu nebo eleganci, je stále obtížnější psát vždy „on/ona/ono“, když máte na mysli jednu věc oproti druhé.

Podobně politicky korektní ideologie znamená tragickou pravdivost života, která má často náboženský rozměr. A pokud nemá náboženský rozměr, má vyšší, hluboký, filozofický rozměr. Politická korektnost, která je založena na myšlence, že všichni jsou si rovni a všichni jsou si rovni v lásce, neexistuje. Stačí si přiskřípnout prsty a hned si uvědomíte, že to není pravda. Neplatí to pro žádnou formu lidského života, neplatí to pro žádnou formu mezilidských vztahů, neplatí to pro vztah mezi mužem a ženou. Pokud se tedy snažíte vše vtěsnat do paradigmatu tak radikálního, vynuceného jazykového

egalitarismu, okamžitě selžete, ale také se vám nepodaří vytvořit velké umění, protože to v tak omezeném, dusivém kontextu není možné.

Je také obtížné proti tomu rebelovat. V minulosti rebelovali dramatici 60. let a následujících let proti královskému komořímu a jeho cenzuře britského divadla. Rebelovali proti cíleným omezením, která jim zakazovala rouhat se křesťanskému náboženství. Dnes už se nikdo neobtěžuje rouhat křesťanskému náboženství, protože je vnímáno jako zhroucené, s výjimkou několika velmi malých skupin. A také obrovské množství rouhání proti křesťanskému náboženství, ke kterému došlo v 60., 70. a 80. letech, do značné míry vymazalo minulost, pokud jde o množství rouhání, které mohlo být podporováno a bylo považováno za nutné, protože to byla další tradice, další opona, která musela být stržena.

Myšlenka dekonstrukce spočívá v redukci věcí na základ, díky kterému již nejsou utlačující. Je to popření rétoriky útlaku v rámci určité formy. Problémem však je, že nakonec nezůstane nic. A skončíte s kulturou, která se nedokáže prosadit. A když se kultura nedokáže prosadit – umělecky, jazykově a jinými způsoby – přestává mít jakýkoli význam, přestává mít jakýkoli vliv a přestává mít jakýkoli smysl pro realitu.

Vzpomínám si, že jsem šel na Leara – Krále Leara, ne Bondovu parodii – do divadla Bristol Old Vic v západní Anglii, když mi bylo asi 18 let. Abyste vydrželi sedět během těchto představení, musíte vynaložit určitou fyzickou námahu, protože trvají mezi třemi a třemi a půl hodinami. Během představení musí člověk udržovat tempo. Tyto hry mají v sobě něco z Maratónského muže, protože vydržet je až do konce vyžaduje

dost odhodlání, i když po skončení třetího dějství a před zbývajícími dvěma dějstvími je přestávka.

Fyzická stránka divadla a fyzická stránka těchto představení je také důležitá. To je opět ironie, protože žijeme ve společnosti, která klade velký důraz na fyzickou stránku a totalitní pojetí sportu. Zároveň jsou však tyto druhy umění velmi tělesné, velmi fyzické a jejich provedení je velmi náročné. I jejich parodie, jako je Berkoffův Agamemnon, vyžadují enormní množství fyzického herectví a pantomimy. To může mít skutečně velkou sílu a diváci mohou pocítit uvolnění díky fyzické dramaturgii těch, kteří jsou na jevišti a zobrazují tyto akce těmito konkrétními způsoby.

Jedna z věcí, která mě nyní nejvíce zaráží, je neschopnost navázat na klasickou tradici, jak ji vnímáme ve velkých dílech. Kolem let 1900 až 1950 došlo k přelomu, kdy se celý modus operandi západních společností začal měnit a obracet. A my máme v podstatě kulturu zvratu. Kultura toho, co kdysi bylo velkolepé, nemůže být popřena ve své velkoleposti, ale je zařazena do historické niky. Jedná se o historizaci předchozích kulturních forem, které nejsou vnímány jako relevantní pro současnost, s výjimkou historického pohledu. O tom je restaurativní kultura.

Pokud jste si všimli, státní dotace umění začaly v 50. letech. V minulosti dotovala umění církev, dotovala ho aristokracie a poté ho dotovala vyšší buržoazie. V socialistických a stalinistických systémech samozřejmě stát shromáždil veškeré umění pod svou střechou a prosazoval jakékoli náhrady, které považoval za nutné. V současných západních společnostech existuje veřejné financování umění, kdy malá elitní buržoazní veřejnost platí za to, aby mohla vidět

věci, které jsou silně dotovány státem a které jsou restaurativní. Nyní existuje idea partnerství soukromého a veřejného sektoru v oblasti umění, kdy se do něj vkládají soukromé peníze, protože stát si již nemůže dovolit tyto věci dotovat.

Není to tak, že by se nic nového nepsalo. Ale nic nového, co by bylo věrné dogmatu politické korektnosti, nelze předvést způsobem, který by byl relevantní pro klasickou tradici. Takže máme situaci, kdy se dnes možná píší velká díla, ale nelze je skutečně uvést, protože by byla příliš urážlivá a příliš obtížná v mnoha ohledech.

Co je západní civilizace? Západní civilizace je specifická civilizace, která vznikla v Evropě – na severu, východě, jihu i západě – a která se projevuje prostřednictvím elit a individuálních momentů geniality, specifických pro konkrétní životy, ale to je možné pouze díky masám lidí, z nichž tito jedinci vycházejí.

Proč jsou lidé hrdí na to, že Shakespeare je Angličan? Jsou hrdí na to, že je Angličan, ať už ve škole četli některou z jeho her, když byli k tomu nuceni, nebo ne, protože je vnímán jako ztělesnění národního vědomí a jako hlas mnoha těch, kteří nemluvili a nemohli mluvit. A lidé jsou hrdí na to, že mají ve své národní historii někoho jako je on, ať už je jeho dílo zajímá, nebo ne.

Hrdost na sebe sama je velmi symbolická pro etnický smysl života a také pro radost ze života. Pokud to lidem vezmete, ztratí něco, ztratí ducha. Stanou se morbidními a depresivními. Každý potřebuje velké kulturní ikony, ať už se o ně zajímá, nebo ne. Jsou součástí struktury, která dává individuálnímu životu nějaký smysl.

Stále více lidí v této společnosti nemá žádný celkový ani individuální smysl. Proto žijí okamžik za okamžikem a den za dnem v závislosti na náhodách a konzumu. Smyslem velké civilizace, jak je vyjádřena ve velkém umění, je vyvést lidi z tohoto konkrétního propadu a přimět je – byť jen na okamžik – vzhlížet vzhůru, vzhlížet vzhůru k nebi. Vzhlížet vzhůru k vyšším formám. Dívat se nahoru k perspektivě archetypálních forem. Dívat se nahoru k náboženstvím minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Dívat se nahoru k Bohu nebo bohům, nebo k myšlence, že by mohli existovat, nebo k myšlence, že by mohlo být nutné, aby existovali, i když si to nemyslíte. To je smyslem velké civilizace. To je smyslem velkého díla. To je smyslem velkého umění.

Většina z toho nyní existuje pouze v minulosti. Nebo existuje jako kruhový moment v čase, kdy jsou tato velká díla v současnosti znovu interpretována.

Ale nic netrvá věčně a jsem si zcela jistý, že velká díla se píší právě teď, právě teď se odehrávají v myslích určitých jedinců, právě teď se koncipují, ale v tuto chvíli nemají kde najít uplatnění. Smyslem skupin jako Nová pravice na kontinentu, tady a v Severní Americe – zejména v Kalifornii, na druhém konci Spojených států – je vytvořit mentální prostor, díky kterému se velikost může vrátit do kultury. Je vytvořit mentální prostor pro vyšší díla civilizace.

Není to nutně poskytovat tato díla. To není jeho účelem. Jeho účelem je poskytnout prostor, který pro ně existuje. Protože pokud se lidé nemohou prosadit prostřednictvím velkých děl, začnou umírat, ať už mají lidé o tato velká díla zájem, nebo ne.

Moc vám děkuji!

Totalitní politika v románu George Orwella 1984

Rád bych se zmínil o Georgi Orwellovi, který byl jedním z nejvýznamnějších spisovatelů dvacátého století. Mnoho lidí se domnívá, že politický román 1984 je v mnoha ohledech románem dvacátého století. Je pravděpodobné, že v polovině tohoto století, na počátku nového tisíciletí, bude tento román považován za axiomatický pro většinu událostí, které se odehrály v předchozí éře.

Orwell umíral, když psal toto dílo, a psal ho na ostrově Jura; psal ho ve stanu; psal ho na ostrově, který mu pronajal majitel časopisu The Adelphi. Když ho psal, umíral, ale na díle to není nijak znát.

Rok 1984 se stal součástí jazyka současné modernity. Díky němu se dokonce stalo módním slovo „totalitarismus“. Termín „Velký bratr“. Víra ve všemocnou a vševidoucí, ale podivně neznámou stranu. Vynález newspeaku (novořeči). Pojem Ingsoc neboli anglický socialismus.

Mimořádně slavné vysílání v polovině 50. let, které v době, kdy ho BBC odvysílala, vyvolalo skandál, s Peterem Cushingem v hlavní roli Winstona Smithe. Říká se, že jeden konzervativní poslanec vstal v Dolní sněmovně a odsoudil BBC za vysílání tohoto pořadu, protože jeden z jeho voličů uprostřed vysílání náhle zemřel. Nejvyšší kritické ocenění: náhlá smrt uprostřed televizního představení. Je docela možné, že zemřela v okamžiku, kdy strana na konci představení vložila do masky krysy, aby mučila Winstona.

Pokud si vzpomínáte, O'Brien, který je jakýmsi sadistickým knězem strany a má samozřejmě irské katolické jméno, protože v románu je přítomný protikatolický prvek a

Blair, nebo Orwell, byl v mnoha ohledech skotský protestant: tento prvek tam je.

A ona zemřela v okamžiku, kdy byly představeny krysy. Pamatujete si ten moment ve sklepech Ministerstva lásky? Když O'Brien říká Winstonovi o té věci, o jediné věci, které se každý člověk bojí nejvíc, a on ví, že ve Winstonově případě jsou to krysy, a krysy jsou představeny v této masce. Richard Burton samozřejmě hrál O'Briena ve slavném filmu Virgin, který natočila Bransonova organizace, v roce 1984 podle románu 1984. Burton v té době umíral na rakovinu a nebylo to jen jeho poslední velká role, ale jeho poslední role vůbec.

Tento román začíná velmi slavnou větou. Obvykle ve svých přednáškách necituji, ale myslím, že tentokrát udělám výjimku. Jedná se o triadický román podle Danteho schématu, které převládá v mnoha dílech západní literatury. Má trojdílnou strukturu: milostný poměr mezi ním a Julií, disidentkou strany, je v jistém smyslu poněkud ubohou verzí nebe; očistcová existence pod vládou vševidoucí strany ve třetí části knihy je očistcem; a poslední část, odehrávající se v neustále osvětlených, elektronicky osvětlených sklepech Ministerstva lásky, je peklem. Pod vládou O'Briena a totalitní strany, které slouží.

Román začíná takto. 1984, část 1:

> Byl jasný chladný dubnový den a hodiny odbíjely třináctou hodinu. Winston Smith, který se snažil schovat bradu do hrudi, aby unikl nepříjemnému větru, rychle proklouzl skleněnými dveřmi Victory Mansions, ale ne dost rychle, aby zabránil víru prachu, který se s ním dostal dovnitř. Chodba voněla vařeným zelím a starými hadrovými

rohožkami. Na jednom konci byl na zeď připevněn barevný plakát, příliš velký na to, aby byl vystaven uvnitř. Zobrazoval jednoduše obrovskou tvář, širokou více než metr: tvář muže kolem čtyřiceti pěti let, s hustým černým knírem a drsně pohlednými rysy. Winston zamířil ke schodům. Zkoušet výtah nemělo smysl. I v nejlepších časech fungoval málokdy a v současné době byl během dne odpojen od elektrického proudu. Bylo to součástí úsporných opatření v rámci příprav na Týden nenávisti. Byt byl v sedmém patře a Winston, kterému bylo třicet devět let a měl křečový vřed nad pravým kotníkem, šel pomalu a několikrát si po cestě odpočinul. Na každém podlaží, naproti výtahové šachtě, visel na zdi plakát s obrovskou tváří. Byl to jeden z těch obrázků, které jsou tak zhotoveny, že oči sledují vaše pohyby. Pod ním byl nápis: VELKÝ BRATR TĚ SLEDUJE.

Samozřejmě se jedná o karikaturu Josepha Stalina. Ten, pokud si vzpomínáte, měl knír a oči, které vás sledovaly po celé místnosti, jako na jakémsi elizabetinském obraze, kde jsou oči vyřezané a špión vás sleduje z jedné místnosti do druhé a tak dále. Z osobního hlediska měl nevlastní otec mé matky portrét Josepha Stalina na zdi ve spíži, protože byl komunistickým odborovým předákem v továrně AVRO, která vyráběla bombardéry Lancaster v Manchesteru. A tak Stalin shlížel na Butties a na dort Eccles a na věci v té manchesterské spíži, Stalin: jeho hrdina.

Ačkoli jednou řekl, že kdyby to nebyl Stalin, byl by to Hitler, protože patřil k těm lidem, kteří nikdy nemohli být uprostřed, víte, a protože měl přirozeně neliberální smýšlení. Ale tak to je. Nezapomeňte, že tito jednotliví vůdci měli na

počátku dvacátého století obrovský kult. Postmoderní lidé, kteří se dnes odpoledne potulují s nákupními taškami v centru Londýna, žijí v úplně jiné době a v úplně jiném teplotním a morálním klimatu.

Román začíná množstvím smyslových vjemů, které ukazují, že Orwell byl romanopisec, a nikoli politický ideolog. Jedním z důvodů, proč se tento román udržel, je to, že nejde o politickou filozofii převedenou do románové podoby. Je to román prosycený politickými myšlenkami. Většina apolitických lidí si pamatuje všudypřítomný zápach zelí, špinavé rohožky, které jsou všude, a kdykoli se něčeho dotknete, je to zaprášené a špinavé. Všechno je zchátralé a rozbité, a přesto reproduktory v pozadí chrlí ideologii o slávě socialismu a nadcházejícím boji mas.

Jedna věc, na kterou se u tohoto románu zapomíná, je to, že se jedná o komedii. Je to vlastně mimořádně vtipná kniha a Orwell ji použil v hluboce temných satirických termínech. Skutečnost, že svět ji nečetl jako komedii, ale doslova jako fakt, je částečně důkazem mimořádně cynické, temné a sentimentální povahy Orwellova pohledu na svět. Možná to bylo ovlivněno i tím, že v době, kdy ji psal, umíral.

Tento román je satirou na mnoho levicových intelektuálů z Hampsteadu, které Orwell znal ve 30. a 40. letech. Robert Conquest, který napsal knihy The Great Hunger a The Great Terror o stalinistických zvěrstvech v Sovětském svazu, tak mohl učinit díky pokryteckým a smířlivým omluvám, s nimiž se setkal v salonech v Hampsteadu a jinde, a Orwell byl velmi podobný.

Orwell byl paradoxní člověk: socialista pocházející z vyšší střední třídy, který se bouřil proti tehdejšímu impériu a napsal knihu Burmese Days, která byla svědectvím této vzpoury. Zároveň však byl v některých ohledech „toryem“ (v uvozovkách), archaickým z pohledu levice, trochu nacionalistou a mužem, který vždy rád dráždil své vlastní lidi. Orwell patřil k lidem, s nimiž bylo mimořádně obtížné vyjít, jak zjistili jeho levicoví kolegové.

Proslavil se mimo jiné tím, že v 30. letech redigoval časopis Tribune, který vydával Eniran Bevan, levicový politik z Labouristické strany. Jeho nepřátelství ke stalinismu a levicovému totalitarismu, k Britské komunistické straně a k taktice, kterou komunisté používali k vynucování své disciplíny na ostatních, se však projevilo v průběhu 30. a 40. let.

Byly v podstatě krystalizovány jeho zkušenostmi ze španělské občanské války, kde – typicky pro Orwella – nešel za žádnou z nejoblíbenějších levicových milicí a skončil u POUM, kterou velel někdo jménem Nin, myslím, že to byl méně významný polotrockistický politik, opovrhovaný anarchisty i oficiální levicí, ale přesto stojící na jedné straně hlavního socialistického bloku bojujícího za republikánskou věc. To je pro Orwella docela typické, protože je dobře známo, že se přidal k frakci, která by v případě porážky ve vnitřních sporech levice byla pronásledována vlastní stranou, a to se samozřejmě také stalo.

Takže v červencových dnech v Madridu, kdy anarchisté a komunisté bojovali mezi sebou uvnitř republikánské zóny, když bylo potřeba najít obětního beránka za tyto boje, obrátili se proti této malé straně, kterou všichni nenáviděli, zvané POUM, a stali se z nich „fašističtí apologeti“, „klerikální kněží“, „psíky

mezinárodního buržoazního spiknutí“ a tak dále. A tito lidé byli pronásledováni s extrémní bezohledností a všichni, kteří byli nalezeni, byli zastřeleni bez jakéhokoli soudu nebo procesu. Vůdce této konkrétní sekty byl umučen k smrti komunistickou tajnou policií v republikánské zóně.

Tyto události traumatizovaly Orwella a učinily z něj jakousi kritickou postavu části levice. Dnes se na to díváme do jisté míry přes růžové brýle. Když psal tento druh materiálů, svět byl stále velmi nejistý a síly, proti kterým brojil ve své tvorbě, v románové podobě, mohly klidně přijít k moci.

Je také zajímavé poznamenat, že většina Orwellových knih dnes není zapomenuta, ale byla by částečně zapomenuta, kdyby nenapsal bajku Farma zvířat o bolševickém převratu a kdyby nenapsal román 1984 o struktuře, povaze a tom, co romanopisci nazývají smyslovými daty, života pod totalitní levicovou diktaturou.

Zajímavé je, že východoevropští intelektuálové, zejména ve společnostech jako Maďarsko, Polsko, Československo a jinde, považovali tuto knihu v podstatě za faktický komentář k jejich životům, protože se tak blížila imaginární, ale přesto promítnuté identifikaci s tím, jaké to bylo žít například v Ceausescově Rumunsku. Existují také mimořádné paralely mezi realitou a tímto románem, který, nezapomeňte, byl napsán v roce 1948, a proto, když potřeboval název, obrátil ho a stal se z něj 1984.

V Ceausescově Rumunsku byly odposlouchávány téměř všechny telefonní hovory, a pokud jste volali do země ze zahraničí, Securitate, všudypřítomná tajná policie, přerušila linku – velmi primitivní, předdigitální spojení – a vložila nový

blok pásky, aby si mohla zprávu poslechnout znovu. Museli jste tedy volat znovu, a pak znovu, a oni zase přerušili spojení, a vy jste museli volat znovu, a tak dále. Protože všechno bylo odposloucháváno, i když se tak nedělo. Pod každým stolkem v kavárně byl mikrofon, ale 80 % z nich nefungovalo. Lidé však nemohli riskovat, že náhodou nepatří k těm 20 %, které fungovaly.

Mezi Ceausescovým režimem a tímto románem existují dvě mimořádné paralely. Jednou z nich je nekonečná produkce děl velkého vůdce. Ceausescovy sebrané spisy čítaly 15, 20, 30 svazků. Samozřejmě, že on sám nenapsal ani slovo. Všechny byly napsány za něj komunistickými písaři a aparátčíky. Hoxha v Albánii měl podobně nečtenou, obrovskou knihovnu, kterou vytvořili poslušní učenci, kteří by byli zastřeleni, umučeni k smrti, jejich rodiny zabity a jejich domy zbourány, kdyby nevytvořili tento druh materiálu.

Další paralelou jsou pyramidy. V tomto románu strana vybudovala čtyři obrovská ministerstva: Ministerstvo míru, které slouží válce; Ministerstvo lásky, které slouží mučení, útlaku občanů a čistotě Ingsocu, ideologie diktatury, které se nazývá Ministerstvo lásky, protože je to jeho opak. Pak jsou tu další ministerstva: Ministerstvo hojnosti, které se zabývá ekonomickými záležitostmi, obvykle zahrnujícími nekonečné statistické oznámení o produkci surového železa, což Orwell považoval za legrační vtip z diktatur východního bloku, ale ve skutečnosti se to dost blížilo pravdě.

V Rumunsku Ceausescu nařídil postavit v hlavním městě velké pyramidy, které byly postaveny a byly vidět, když režim padl v důsledku převratu organizovaného bývalými komunisty a dalšími silami, které vytvořily takzvanou Národní frontu

spásy. Vzpomínáte si na záběry v televizi? Ceausescu na pódiu obklopený příslušníky Securitate. Mnozí z nich byli sirotci, mnozí byli přímo z dětských domovů odvezeni Ceausescovou rodinou a byli přesvědčováni, že jsou s ním spřízněni, že Ceausescu a jeho všudypřítomná manželka, která ho doprovázela při všech příležitostech, jsou jejich matkou a otcem. To je jeden z psychologických důvodů, proč ozbrojenci Securitate bojovali až do konce, na rozdíl od mnoha jiných služebníků diktatury východního bloku, kteří to vzdali, když se situace stala poněkud obtížnou.

Ale ten neuvěřitelný moment, který je historií, jak ji známe, kdy Ceausescu hovořil o nebezpečích fašismu, nebezpečích revanšismu, nebezpečích protiterorismu, nebezpečích nové buržoazní elity přicházející do Rumunska, a najednou přestal. A Securitate kolem něj začíná být znepokojená, protože dav je neklidný. A dav si uvědomuje, že pokud se pohne jen pár lidí, nic se nestane, ale pokud se pohne všichni společně, bezpečnostní policie nebude vědět, co dělat.

A nastane okamžik, kdy Ceausescu přemýšlí: „Mám ustoupit od mikrofonu? Mám pokračovat ve svém protizápadním proslovu? Mám nastoupit do vrtulníku se Securitate?“ A najednou se rozhodne jít se Securitate a oni zmizí.

A obvykle, když se takový režim dostane do potíží, dojde k okamžitému přerušení televizního vysílání a začne balet. Víte o tom? Nebo něco podobného. To se vždycky dělo v Sovětském svazu: kdykoli někdo byl odstraněn nebo se dělo něco důležitého, objevil se slavný celovečerní film, víte, jen aby zaplnil mezeru, jako přehlídka vojska, ale v sovětských podmínkách, prostě se to pustilo, víte?

Ale rumunská televize to prostě nechala běžet a můžete vidět Ceausescovy, jak běží po střeše, obklopeni Securitate, kteří už měli vytasené zbraně, a pak nastoupili do helikoptéry a odletěli, přičemž dav, nebo pokud chcete, lůza, vtrhla do spodní části budovy a šplhala nahoru, a celá budova se už kymácela. Později toho dne se samozřejmě Securitate dostala na střechy mnoha budov a začala střílet na lidi, z nichž mnozí byli odhodláni obnovit režim.

Tento román je zajímavý tím, že radikalizuje určité prvky komunistického režimu. Jedna z myšlenek, která byla v mnoha zpracováních románu téměř zapomenuta, a filmová a divadelní zpracování, jako například ta s Peterem Cushingem nebo Johnem Hurtem, se s tím nemohou vypořádat: jedná se o jazyk, který strana vytvořila a nazvala Newspeak (novořeč). Jedná se o univerzální, žvanivý, ideologický, marxisticko-leninistický jazyk, někdy označovaný jako Duckspeak. Duckspeak je myšlenka, že žvaníte a žvaníte, ale vaše vědomí se toho vlastně neúčastní, protože vaše reakce na všechno je předem danou formou ideologie.

Pokud si vzpomínáte, jeden z tvůrců slovníku, který se s ním spřátelí, se jmenuje Syme, ve špinavé jídelně, kde všichni večeří, v Ministerstvu pravdy, jehož úkolem je samozřejmě šířit lži jménem režimu a přepisovat Timesy tak, aby všichni byli na správném místě, a pokud je někdo odstraněn, stává se nyní neosobou, neosobou v Ingsoc novořeči. A vy musíte projít záznamy a ujistit se, že je vše zaevidováno, aby s nimi neexistoval žádný vztah, takže vás nikdy nemohou obvinit z myšlenkovvého zločinu na základě skutečné existence těchto osob. Každý kousek papíru, který se týká neosoby, někoho, koho se zbavili, dáte do paměťové díry, která vede do pece,

která je všude, všudypřítomná, za těmito trubkami, touto malou mřížkou; je to vlastně něco jako likvidace odpadu, ale myšlenka je, že se jedná o likvidaci odpadu všech životů, které jsou neustále přepisovány, aby současná realita odpovídala názoru strany v daném okamžiku.

Strana má dvě sekce: vnitřní stranu, která nosí černé oblečení a má zvláštní privilegia; vnitřní strana může vypnout televizní obrazovku; jako ta obrazovka tam vzadu, každý byt, každá místnost má obrazovku, ale nemůžete ji vypnout, a sleduje vás, zatímco vy sledujete ji, takže je to obousměrné. A O'Brien samozřejmě ve slavné scéně ve druhé části knihy ji může vypnout, protože je ve vnitřní straně.

Pro většinu lidí není televize umístěna na konci místnosti, ale uprostřed místnosti na zdi, takže na ně může shlížet a dávat jim pokyny – „Občane!“ – jak se mají chovat. Stejně jako v maoistické Číně musí všichni na začátku dne v románu 1984 od Orwella provádět fyzická cvičení. Na začátku dne musíte provádět fyzická cvičení, abyste se připravili na nadcházející boj a na oddanost socialismu, který bude trvat po všechny následující hodiny, než se opět vrátíte do postele.

Dalším zajímavým postřehem je vztah, který mají lidé ke svým dětem. Orwell předjímá svět buržoazního chaosu, kde se rodiče bojí disciplínovat své vlastní děti, což stále častěji vidíme v liberálních humanistických společnostech. Rodiče jsou kořistí mladých. Jedna z prvních a nejlepších scén je s rodinou Parsonsových, kteří bydlí hned vedle v bloku, protože Parsonsův syn je postrachem. Obviňuje všechny, že jsou „myšlenkoví zločinci!“ říká, „Jste odporná malá avantgarda proti proletářské elitě!“ Křičí to na každého, koho potká. A má

dětskou pistoli, říká: „Shoříte, shoříte, půjdete do táborů! Půjdete ke dnu [nesrozumitelné].“

A jeho matka se ho bojí, protože ho potrestat znamená riskovat protirevoluční čin. On tedy ví, že díky svému nekonečnému chování ve stylu brigád mladých pionýrů má rodiče tam, kde je chce mít. Je to způsob, jak přimět starší generaci k poslušnosti. Orwellův instinkt pro levicové totalitní formy moci je zde velmi ostrý, vzhledem k tomu, že s výjimkou krátkého období ve Španělsku jim nikdy nebyl skutečně vystaven.

Další velmi zajímavou věcí, kterou Orwell znal mimořádně dobře, částečně díky svému působení v BBC, byla záliba intelektuálů v propagandě. Intelektuálové zbožňují představu, že jsou nezávislými duchy, kteří jsou vysoce individualističtí a vždy rádi popírají to, co jim řekli ostatní. Ve skutečnosti Orwell věřil, že většina intelektuálů je zbabělá, hluboce konformní a mimořádně orientovaná na skupinu.

[Orwell] během druhé světové války psal pro BBC propagandu pro Indii. Psal ji v budově Senátu, která se nachází v Malet Street, kde jsou budovy centrální londýnské univerzity, v jakési bíle natřené, mírně autoritářské těžké moderní budově ve stylu 20. a 30. let. A v ní je místnost 101, protože všechny kanceláře BBC měly čísla, a mučící scéna s O'Brienem se odehrála ve stejné místnosti, ze které vysílal protifašistickou propagandu do Indie, kde samozřejmě působili gandhíovští pacifisté, indická národní armáda podporující fašisty a tak dále, a BBC potřebovala lidi, kteří by během druhé světové války přinášeli propagandu do této části světa.

V této knize se objevuje postava jménem Syme, který je etymolog. Píše jedenáctý slovník novořeči a potkává Winstona Smithe ve špinavé jídelně. Pamatujete si, jaké jídlo tam podávají? K obědu dostanete Brillo Pad, což je něco jako vepřové maso nebo tak něco, obklopené krvavým gulášem, obklopené kousky shnilé zeleniny, vše v polévce, a to všechno sníte s Victory Tea v odštípnutém hrnku, a je to opravdu horké, protože v tom není žádné mléko, víte, a je to vlastně jen špína, ale musíte to do sebe dostat, protože vás to drží při životě. A Symes pořád mluví o 11. slovníku novořeči.

Říká: „Úplně vymýtíme intelektuální svobodu myšlení.“ Je to intelektuál. Říká: „Metodicky tak omezíme jazykový kompas člověka, že lidé nebudou schopni myslet nezávisle na pravidlech strany,“ protože abyste mohli myslet, musíte mít nejen koncept, ale i jazyk, kterým jej vyjádříte. Omezíme jazyk natolik, že významový znak nikdy nebude moci překročit význam, který označuje, a i pro ideologii budou existovat pouze konkrétní pojmy, takže mysl bude fungovat zcela binárně a vy jste odfiltrovali možnost chaosu a myšlenkového zločinu, ještě než jste vyslovili jediné slovo. A samozřejmě, toto je intelektuál, který se věnuje mysli, ale ve svém vlastním uvěznění a sebemrskačství nachází podivné potěšení.

Orwell si uvědomil, že mnoho intelektuálů má sklon plést bambus své vlastní klece do stále fascinovanějších tvarů. A právě tato mimořádná vnímavost ve způsobu, jakým se chová jeho vlastní skupina, dává románu zvláštní sílu. Zda je Syme založen na akademiku jménem Syme, který v 30. letech napsal slavnou knihu o římských dějinách, která se zabývala konceptem caesarismu, nevím, nebo zda je to náhoda. Jsou tu i další, kdo jsou, Tillotson a různí další straničtí tkalci a tak dále.

Je to úžasný moment prozření, když se zakousnou do jednoho z těch masových hamburgerů, víte, a přitom se rozhlédnou kolem sebe. Hned tamhle budou masy lidí v takovéhle společnosti jíst maso, které není maso. Nevíte, že když jdete do Kentucky Fried Chicken, mnoho táců obsahuje jídlo, které není jídlem? Hodně nezdravého jídla je plyn. Jsou to chemikálie, které nemají žádnou výživnou hodnotu. Před pár lety byl v americké televizi pořad... no, víte, jací Američané jsou. Pětina z nich je tak obézních, že se sotva vejdou do dveří. V Americe jsem viděl muže, který byl tak tlustý, že jsem si pomyslel, že kdybych do něj vystřelil kulku – takové myšlenky mě napadají –, netrefil bych žádnou kost, protože byl tak tlustý. A to proto, že celý život jedl takové svinstvo.

Ale je to stejná břečka, kterou jedí straničtí aparátčíci v kantýně Ministerstva pravdy a říkají, že jim chutná. A Syme, ten jakoby vyplivuje tohle žvýkavé nemasité jídlo, zatímco mluví, víte; pravděpodobně se jedná o imaginární večeře v BBC, které prošly filtrem představivosti romanopisce. A říká: „To je úžasné, Winstone, úžasné. V Ingsocu není žádná svoboda, jedinec bude kompletně přetvořen a nečinný. Představ si dítě s uřezanými končetinami, které jen ideologicky kváká, to je úžasné! Dej si ještě kousek kuřete," víte? Protože Symes je naprosto přesvědčen o tom, že jeho osvobození je čím dál tím více zotročením, jakousi antihermeneutikou, detailní lexikografickou kontrolou člověka ze strany Strany.

Pro neintelektuály, pro masy obyvatelstva známé jako proletariát, pro které byla socialistická revoluce samozřejmě vytvořena, nic z toho samozřejmě nemá žádný význam, a Orwell si je mimořádně vědom konečného rozdělení tříd, které ve skutečnosti nesouvisí s chudobou, ale s myslí. Toto rozdělení

mezi lidmi, kteří žijí pro mysl a používají ji, a těmi, kteří jsou čistě fyzickými bytostmi.

Jedním ze sloganů lidí, kteří chtějí změnu v románu 1984, je „Budoucnost patří proletariátu“. Dívají se na proletariát a všichni na něj pohlížejí s opovržením. Jedna z věcí, kterou socialisté a levicoví kritici, jako například profesor Raymond Williams, vždy říkali o románu 1984 a podobných knihách, je, že ponižují pracující třídu, že jsou výrazem postoje buržoazních snobů ve svých slonovinových věžích, liberálů, kteří se zabývají teorií a odsuzují ty, kteří bojují za lepší svět. Williams, který byl jakýmsi komunistickým souputníkem nebo skrytým komunistou, samozřejmě ze svého místa v Oxfordu, měl po mnoho let v hloubi duše tento názor na Orwella a vyjádřil ho v knize Fontana Modern Masters o Orwellovi. Zajímavé je, že Fontana dala Leninův svazek Robertu Conquestovi, který je naprosto kritický, a Orwellův svazek dala Williamsovi, který je mírně kritický, protože Orwella nebylo možné příliš kritizovat.

Touha intelektuálů trápit se a rozdělení mezi nimi a těmi, kteří v tomto životě žijí čistě fyzicky, je jedním z hlavních témat románu 1984. V okamžiku, kdy Winston, a Orwell se s Winstonem částečně ztotožňuje, i když samozřejmě není tak fit, ale vymýšlí si určitou emocionální sílu, která jasně pochází z něj samotného v rámci vyprávění, do postavy Winstona. Je tam moment, kdy se podívá ven, myslím, že je to během scény, kdy se chystá mít sex, nelze to opravdu nazvat „láskou“, s Julií, svou milenkou v románu, a podívá se ven a uvidí proletářskou pradlenu s kolíčky, jak věší prádlo na šňůru. A ona zpívá milostnou píseň „Byla to jen beznadějná fantazie“ a tak dále, víte, je to muzikál, je to varietní číslo. A Winston se na ni podívá a řekne: „Jestli existuje nějaká naděje, pak leží v proletariátu.“

Jednou z ideologicky nejzajímavějších vlastností románu 1984 je to, že Strana vytváří vlastní disent; Strana vytváří vlastní minulost; vytváří vlastní přítomnost; vytváří vlastní budoucnost. Protože ovládá mysl, mentální režim, který lidé používají k přemýšlení o minulosti, přítomnosti a budoucnosti. A také vytváří vlastní disent.

Všichni disidenti používají knihu s názvem The Theory and Practice of Oligarchical Collectivism od Immanuela Goldsteina, který je samozřejmě Trockij. A dvouminutová nenávist je zaměřena na Trockého.

Dvouminutová nenávist je velmi zábavná. V ministerstvu jsou všechny židle seřazeny pro nenávist a vy dostanete něco jako představení nebo proslov v kanceláři společnosti, víte? Před nenávistí se v byrokracii vytváří určité napětí a všichni sedí v těchto řadách.

A všechny bloky jsou ve válce mezi sebou, protože existuje Oceánie, Eurasie, Východní Asie, tři velké totalitní socialistické režimy, které ovládají svět. Něco jako blok Severní Amerika/Latinská Amerika, evropský blok, asijský blok, a oni to prostě rozdělí, Afrika a zbytek. O nich se ani nemluví. O Afričanech ani zmínka.

A zpočátku nenávist začíná miliony euroasijských vojáků, víte, něco jako zobrazení Severokorejců nebo Vietcongu během těch konkrétních válek americké moci, víte, anonymní, nemilosrdné asijské masy pochodující k vám s kulomety, všechny odosobněné a neosobní. A pak se na plátně objeví Trockého rysy a všichni okamžitě začnou syčet; ženy, nekontrolovatelné, mají jakési negativní orgasmy a pobíhají kolem a házejí věci na plátno, „Zvíře! Zvíře!“ křičí. A nenávist

začíná, jak vidíte, a straničtí funkcionáři poukazují na postavu Goldsteina, protože Goldstein napsal knihu, která definuje negaci Strany.

Ale vnitřní pravdou je, že tu knihu napsala Strana, protože ovládá mysl i svých nepřátel. A je tam úžasná scéna s O'Brienem v jeho ministerstvu, kde vypnul obrazovku, aby ho nikdo nemohl poslouchat, a je oblečený v černém. A Julia a Winston, o kterých ví, že jsou milenci, oblečení v džínovině, oblečení v modré serži, jsou s ním v kanceláři. A mluví o Goldsteinově knize a O'Brien později říká: „Tu knihu jsem samozřejmě napsal já.“

Ale žádná kniha není napsána jedním člověkem. Knihy jsou psány výbory, protože jednotlivci nelze nikdy věřit, takže vše dělají výbory. Jeho pohled je tedy správný: Strana se ponižuje, haní sama sebe, říká vám docela jasně, co se děje a proč, ale nikdy neprozradí, proč to dělá. Pokud tedy poskytnete svým oponentům mentální podněty, které potřebují, aby se vám mohli postavit, částečně je ovládáte. Jedná se o velmi starou myšlenku, ale ve dvacátém století, kdy se masová propaganda stala dostupnou pro manipulaci mas, to byl mimořádný způsob chování. Vlastně si vytváříte své vlastní inverze, abyste je mohli ovládat.

Trockij/Goldstein je postava z počátků Strany, která představuje zrádce, poskoka, toho, kdo se obrátil proti čistotě postoje Strany, a také obětního beránka, kozla, který je skutečně přivázán provazem ke stromu. Veškerý hněv, veškeré neúspěchy, veškerá špionáž, která se zvrtne, každá prohraná bitva: to vše je vina Goldsteina a deviantů. To oni jsou ti zrádci. V každém slově, za každou lží, za každou falešnou klobásou, za každou falešnou statistikou se skrývají zrádci. Hřích, ve

skutečnosti sekularizovaný hřích, číhá všude, vždy připravený být očištěn, očištěn v nenávisti, očištěn sebekritikou.

Za komunistických režimů museli jednotliví členové strany pravidelně podstupovat sebekritiku. Byli jste k tomu nuceni. „Sebekritika se očekává, soudruhu.“ Byli jste nuceni stát před ostatními a zapojit se do dialektické kritiky: „Měl jsem chvíle, kdy jsem se vyhýbal třídě. Trpěl jsem chvílemi falešného vědomí. Měl jsem určité náboženské chvíle, kdy jsem popíral materiální povahu reality a slávu nadvlády Strany. A všichni říkali: „Mmm, ano.“ Je to všechno velmi vážné, víte. A v určitých režimech to mohlo být otázkou života a smrti.

Chodil jsem do katolické školy; měli jsme náboženství čtyřikrát týdně. Ale v mnoha bývalých katolických školách v Polsku měli marxismus-leninismus čtyřikrát týdně. A tyhle hodiny jste museli zvládnout. Bylo to velmi důležité. Pokud jste udělali chybu v souvislosti s pařížskými rukopisy z roku 1844 ve vztahu k základům, byli jste v pochybení, a to byla vážná věc.

Většina liberálů se nad tím cynicky usmívá, protože nikdy nemuseli žít pod tlakem takových institucí a nechápou, jaké to je, když musíte hrát všechny ty dialektické hry a ponořit se do všech těch lží.

Ironií je, že obecně řečeno, děti z dělnických rodin nebyly vyňaty, ale pokud jen papouškovaly několik zjednodušujících sloganů, bylo to v pořádku, protože to nebylo zaměřeno na ně. Strana chtěla ovládat mysli těch, kteří byli schopni myslet, ne těch, kteří v jistém smyslu následují, jsou fyzicky orientovaní a potřebují architekturu, ve které mohou existovat. Moderní totalitarismus tedy chápe, že nejprve je třeba ovládnout mysl.

Ovládněte mysl a ovládnete tělo; ovládněte přítomnost, ovládněte minulost a budete diktovat budoucnost. Budoucnost je Strana.

Strana má tři slogany: Válka je mír; Nevědomost je síla; Svoboda je otroctví. A ty jsou všude. Jsou na každém pivním tácku. Jsou na každých hodinkách. Jsou na každém ubrusu. Jsou na každé vlajce. Válka je mír; nevědomost je síla; svoboda je otroctví. A pak je tu všudypřítomné „Velký bratr tě sleduje“. A Stalinovy těžké gruzínské rysy, i když někteří lidé říkají, že je Osetinec, jeho těžké rysy, které na vás shlížejí. Ten druh moci, ten druh naléhavosti, ten druh masky, protože on nosil masku.

Existuje mimořádná fotografie Stalina po Kirovově smrti. Kirov byl leningradský stranický vůdce, který byl zavražděn za záhadných okolností, a je pravděpodobné, že mnoho západních marxistů a liberálů nechápalo, co se děje. A samozřejmě, Kirov byl zabit na Stalinův rozkaz, aby odstartoval čistky, které v podstatě započaly s ukrajinským hladomorem v rámci politicky orientovaných čistek.

Kirov byl zabit, aby poskytl záminku pro masový teror, méně ve společnosti než mezi elitou: teror nad byrokracií; teror nad armádou; teror nad KGB nebo jednou z jejích inkarnací. Protože Kirov byl v režimu tak vysoko postavený, že pokud byl zavražděn, muselo to být kvůli spikleneckým silám protirevolučního smýšlení v srdci republiky. To znamená, že nikdo nebyl v bezpečí a že zradu a zrádce je třeba hledat přímo na vrcholu, ne na dně nebo uprostřed.

Masové popravy, vraždy a mučení, které předcházely a které se zbavily mezi třetinou milionu a milionem členů strany, vyšších a středních aparátčíků a členů ozbrojených sil, a které

zdecimovaly sovětské vyšší velení před Barbarossou, byly jedním z mnoha důvodů – částečně proto, že armáda byla ve špatné pozici vzhledem k invazi, protože sama plánovala útok na Německo a byla zaskočena nepřipravená, atd. – ale jedním z mnoha důvodů jejich kolapsu v počátečních dnech bylo to, že obrovské množství jejich důstojníků bylo vyčištěno, podrobeno sebekritice, neuspělo v sebekritice a bylo odstraněno.

Ale samozřejmě katové, mučitelé, dozorci a ti, kteří vyslýchali ty, kteří šli do táborů nebo měli být zastřeleni, mohli být sami shledáni vinnými z odchylky, protože pokud udělali chybu, nebo pokud měli elizi vědomí, nebo pokud v určitých okolnostech projevili přílišnou horlivost, pokud se ideologie strany v následujícím okamžiku mírně posunula, mohli se sami ocitnout před komisemi. Je to jako francouzská revoluce, ale s použitím jakési technologie hromadného zabíjení, a vše je zcela záměrné.

A je tu ten úžasný moment, kdy Stalin shlíží na Kirova, tím ortodoxním způsobem, kdy je tělo uloženo v rakvi, a on shlíží na Kirova, a je to jako mafiánský boss, který se dívá na podřízeného, kterého nechal zabít, aby rozpoutal válku mezi klany, a je to vidět. Myslím tím, že je to jen subjektivní pohled na realitu, ale je vidět, že Stalin ve svém obličeji ví, co udělal.

A Stalin je taková podivná postava. Západní propaganda o Stalinovi byla po většinu dvacátého století založena na trockismu. Stalin byl zajímavý a mírně kreativní muž, který byl také bandita a extrémní zločinec, psychopatologicky velmi podobný Maoovi, závislý na extrémním sadismu a zabíjení, které si pozitivně užíval, pozitivně užíval a měl z toho potěšení.

Mao měl rozhodně výrazné sadistické rysy a bavilo ho fyzické mučení bývalých členů strany, kteří se s ním rozkmotřili. Jejich zohavená těla byla často vystavována na ulicích, aby terorizovala masy a donutila je k poslušnosti socialistické logice. Je pravděpodobné, že se z toho mnoho Číňanů psychicky dosud nevzpamatovalo. Plný rozsah teroru, který v Asii představovala kulturní revoluce, dosud nebyl skutečně prozkoumán, a to ani radikální a mainstreamovou západní historiografií.

Jistě, mnoho lidí v Hongkongu vidělo obrovské množství těl, která k nim plula, když byl Hongkong pod britskou vládou. Mnoho z těchto těl bylo částečně sežráno a mnoho z nich patřilo členům Rudých gard, kteří se začali navzájem prát o momenty dialektické čistoty, protože tyto byrokracie mají tendenci začít se chovat jako hladoví psi. Jsou tak divocí, že se začnou napadat navzájem, pokud v danou chvíli nemají žádný objekt k útoku.

Tento jev se promítl i do mnoha dalších věcí, do kolapsu disciplíny, který byl také nařízen, do jakéhosi plánovaného chaosu, zejména v souvislosti s hromadným znásilňováním německých žen na konci druhé světové války sovětskými vojáky, o kterém premiér Putin dodnes tvrdí, že se nikdy nestalo: „Nikdy se to nestalo, jsou to západní lži šířené nepřáteli Ruska.“ Rusko je dnes vlasteneckou zemí a Putin je v mnoha ohledech mužem, který si v určitých ohledech zaslouží obdiv, ale staré zvyky v mnoha ohledech umírají těžko. K těmto masovým znásilněním rozhodně došlo v takové míře, že němečtí komunisté prosili Sověty, aby je zastavili, protože bránily vytvoření Ulbrichtova státu v okupovaném východním Německu. Důvodem, proč k nim došlo, bylo to, že je nařídili

komisaři, a zároveň došlo k takovému rozpadu pořádku, že tento rozkaz byl sám o sobě součástí chaosu, který vyvolal.

Všechny Stalinova zvěrstva jsou nařízená a zaznamenaná. Masakr polských důstojníků v Katyňském lese. Existuje zajímavý kvazirevizionistický polský národní film s názvem Katyň, který je nyní k vidění v některých nezávislých kinech, ale není v běžné distribuci. Kdo by ho ale šel vidět do multikin, přiznejme si to? Je však k vidění v nezávislých kinech. Konec filmu je velmi krutý, ale také velmi pravdivý. Celé politbyro to nařídilo. Na rozkazu k popravě jsou podpisy všech, včetně Chruščova a pozdějších reformátorů. Stalinovo jméno je grafologicky větší než všechna ostatní a je na spodku: Stalin.

Protože si mysleli, že vyhrají a že historie je na jejich straně a že všechny záznamy o elitě mas by měly být k dispozici, aby je lidé mohli vidět a historie mohla soudit: „Musíme se brodit výkaly, krví a špínou, abychom vytvořili socialismus a slávu.“ Nebe může sestoupit na Zemi, ale musíte se brodit krví, abyste ho dosáhli. Nebe sestupuje, ale nejprve: jatka. Vpřed!

A Orwell v jistém smyslu chápal logiku mnoha z těchto procesů čistek a soudů v rámci režimů. Během několika měsíců mohli muži jako Vyšinskij ve 30. letech na inscenovaných procesech křičet na oběti, přičemž si byli jisti, že někteří z jejich podřízených by mohli být na druhé straně, kde by na ně křičeli a mohli by být velmi rychle popraveni.

Zajímavé na tomto románu je, že tento muž, kromě několika krátkých měsíců ve Španělsku před svým odchodem, ve skutečnosti nikdy nezažil tvrdost komunismu. Mnozí levicoví politici budou tvrdit, že jde o fantazii. Je to umělcova

metafora toho, co se odehrálo v některých východoevropských společnostech, zejména v těch, které byly méně kontrolovány sovětskou mocí: v Hoxhově Albánii, v některých částech Jugoslávie a v Ceausescově Rumunsku, kde se k moci dostaly domorodé komunistické, teroristické, armádní a paramilitární hnutí, aniž by nutně zasáhla Rudá armáda. Někdy vidíte čistší formy komunismu, které byly vybudovány do takové míry, že okupovaná východní Evropa jim vždy neodpovídala, protože v okupované východní Evropě existovaly určité vyvažující prvky. V Sovětském svazu samozřejmě sovětská moc a čistý komunismus byly od samého počátku zcela nekontrolované.

Termín „bolševická revoluce“ je sám o sobě nesprávný. Žádná revoluce se nekonala. Jednalo se o puč ozbrojeného křídla bolševické strany, což si v té době uvědomovali i ti, kdo jej provedli. Byla chvíle, kdy Trockij, Lenin a Stalin spali společně v místnosti o velikosti této, poté co obsadili Kerenského palác, a to na novinách rozprostřených na zemi. Byl to první den, po více než 20 hodinách bez spánku, a poté, co se pár hodin vyspali, Lenin vstal a řekl: „Soudruzi, dosáhli jsme velkého úspěchu. Jsme u moci už jeden den.“ Protože v této ideologii jde především o moc, což souvisí s tím, co O'Brien říká Winstonovi na konci.

Jde o to, že Winston intelektuálně popřel svrchovanost vlády Strany nad myslí. Proto je mnohem důležitější než nějaký proletář, který se proti Straně bouří pouze fyzicky. Ale když jim zlomíte ruce nebo nohy nebo je pošlete do tábora, nemá to žádný význam. Důležité je mysl, která ovládá tělo. Než tedy Winstona zabijí, budou ho mučit, aby se podrobil: před popravou musí milovat Velkého bratra; musí být přeprogramován.

Je tam jedna slavná scéna, kdy má všechny zuby zkažené a O'Brien mu je všechny vytrhne – cvak! – najednou, vytáhne je z úst a řekne: „Podívej se, co jsi si udělal, podívej se, jak jsi se zničil.“ A Winston (John Hurt vždycky hraje oběť, že?) řekne: „To jsi mi udělal ty, to jsi mi udělal ty,“ a O'Brien odpoví: „Ne! Ne, ne, ne, ne, ne, to sis udělal sám, když jsi popřel lásku ke Straně!“ Pamatujete si tu větu: „Jsi jen buňka, Winstone,“ říká, „buňka“? Jedinec již dávno přestal existovat v historii, jak ji definujeme. „Jsi jen jednotlivá buňka v těle Strany. Tvá smrt, tvůj život nemají žádný význam; jsi jen buňka. Zemřeš, když si ostříháš nehty?“

Říkám to tímto teatrálním způsobem, protože jsem hrál O'Briena. Když mi bylo 18, měli jsme ve škole divadelní představení a bylo to docela zajímavé. Byl tam jeden velmi špatný herec – jehož jméno nebudu uvádět – jehož příjmení bylo Smith a hrál Winstona Smithe. A já jsem hrál O'Briena, celý oblečený v černém, a protože jsme ve škole neměli žádné dívky, měli jsme jednoho homosexuála v šesté třídě, který se oblékl jako dívka a hrál Julii. A nastal ten podivný moment, protože to byla škola jen pro chlapce a všichni katoličtí bratři tam byli, a bylo to všechno velmi zvláštní. Jsem jeden z mála protestantů, na jevišti je transvestita a chlap, který neumí hrát, a hrajeme 1984; je to typické. A když Julia vstoupí na scénu, ozve se velký pískot, který pak utichne, víte, co myslím, když si všichni uvědomí: „Proboha, to je ten a ten v převleku!“ A nastane okamžik hrůzy a zděšení, kdy vidíte všechny ty gymnazisty, asi sedmnáctileté, víte, vlastně je to legrační.

O'Brien je sakra dobrá postava, to je fakt, přiznejme si to, protože ho přitahuje už od samého začátku, protože O'Brien je kněz, který věří pouze v ideologii Strany a který je upřímný.

Není to žádný hlupák: napsal knihu The Theory and Practice of Oligarchical Collectivism. Věří v mučení Winstona jako součásti stroje, protože na tom nezáleží. Víte, jde o marnost absence negace. Mohli by Winstona prostě zastřelit a bylo by. Proč se zabývat všemi těmi hrami?

Ale hry jsou důležité, protože dokazují smysl nesmyslnosti, pokud chcete. O to jde, protože všechny tyto ideologie jsou zcela ateistické, zcela antitranscendentální, zcela mechanistické a zcela materiální. Je to jakási pomsta hmoty sama sobě, pokud chcete. Je to víření hmoty a on je jakýsi vědecký ne-kněz víření hmoty, lidské hmoty.

Existuje slogan československé tajné policie, který zní: „Jsme inženýři lidských duší.“ Existuje také slavný český disidentský román, který se tak jmenuje, nebo tento slogan používá v názvu, a tak se skutečně viděli. Viděli se jako předvoj dějin. Dělnická třída byla utlačována. Byla degradována. Byla přesunuta z agrárního státu – to je klasická marxistická teorie – do průmyslového. Průmyslová civilizace vytváří svou negaci prostřednictvím sociální obnovy a vytvoření předvoje, který je čerpán ze všech tříd, zejména z bohémských, outsiderských intelektuálů; polovina z nich jsou Židé, i když to v ideologii neříkají, polovina z nich jsou nežidé, kteří chtějí zničit svou vlastní společnost, protože ji z různých důvodů nenávidí, chtějí ji zbořit a chtějí vidět sami sebe – dosud převážně okrajové postavy – povýšené na významné pozice.

Proto je ideologie pro tyto režimy tak důležitá, protože se jedná o výbory a skupiny kvaziintelektuálů, kteří mezi sebou bojují o smysl a účel, intrikují proti sobě, škodí si navzájem a vydávají prohlášení tajné policii, aby mohli být všichni odstraněni, aby mohli získat jeho místo, aby mohli editovat

tento časopis, aby ho mohli převálcovat a tak dále. Je to universalizace, doplněná o nemilosrdný a velmi násilný terorismus, bojů, které dnes probíhají na průměrné univerzitní katedře. Ale tento druh destruktivního motoru není přidán. Orwellova mimořádná schopnost spočívá v tom, že dokáže tyto procesy vidět v činnosti.

Nezapomeňte, že komunismus je jedním z nejpozoruhodnějších příběhů moderního člověka; jedná se o hnutí, které vzniklo v polovině devatenáctého století téměř bez jakékoli sociální podpory a s několika okrajovými ideology kolem sebe. V první třetině následujícího století, které právě skončilo, ovládá rozsáhlé části světa, zabíjí desítky milionů lidí, rozpoutává obrovské války, vytváří obrovské sociální struktury a pak prakticky selhává a morálně i strukturálně se rozpadá, jako by už nikdy nevěřilo svým vlastním lžím.

Je zcela jasné, že Gorbačov byl v mnoha ohledech liberál, nebo sociálně demokrat starého/nového typu, který to dopustil. Protože žádná reforma tohoto systému není možná, pokud nechcete použít násilí a brutální sílu, což chtěl udělat Honecker, když se v Německu před pádem zdi začaly shromažďovat davy. Honeckerovým prvním instinktem je vyslat Stasi do ulic, střílet, střílet znovu, střílet znovu, šlapat po tělech těch, kteří jsou pokryti krví, a střílet na ně a šlapat po jejich tělech: Socialismus! Vnucený masám! Protože my jsme pány osudu a historie.

A jen proto, že Gorbačov řekl, že Rudá armáda nebude podporovat Stasi v ulicích, si Honecker vzpomněl, že se cítí trochu nemocný a má rakovinu, a tak mu dovolili odejít do Chile. A převzali moc trochu reformističtější eurokomunisté. A nakonec byly některé části zdi otevřeny. Vzpomínáte si na ty

neuvěřitelně dramatické okamžiky, kdy buldozery a další stroje strhávaly části zdi a Stasi v [nesrozumitelné] vyšla ven a stála se svými kalašnikovy a Němci procházeli mezerami, které vznikly? A Západní Evropané byli na druhé straně a jásali a tak podobně.

Když se rozpadl Sovětský svaz, byl tam britský odborový předák jménem Ken Gill, který byl vůdcem TASS, určité sekce odborového svazu elektroinženýrů. A on řekl, že když se rozpadl Sovětský svaz – chlapík s výrazným wiltshirským přízvukem, opravdový komunista z dělnické třídy – Gill řekl: „Když padl Sovětský svaz, zhaslo světlo pro lidstvo.“ Světlo zhaslo a on brzy poté zemřel. Pro lidi jako on to totiž bylo něco jako pseudonáboženství, víra v zářivou budoucnost, jak tomu v ideologii říkali: zářivá budoucnost pro masy! A oni v to věřili.

Proto všichni tito lidé špehovali a tak dále. Samozřejmě mnozí z nich to dělali, protože dostávali zaplaceno; byli to zvrhlíci; byli to rebelové proti vlastnímu systému. Nikdy však nezapomeňte, že mnozí z nich se k tomu obrátili jako k jakési náboženské konverzi. Maclean, který byl součástí Philbyho kruhu v Cambridge, přečetl neuvěřitelně nudnou knihu Lenina Materialismus a empiriokriticismus, která vychází z materialismu vědce z počátku dvacátého století jménem Mach, a v jeho očích se objevil záblesk: „Teď je mi historie jasná, existuje plán! Existuje pokrok od zemědělství k průmyslovému státu, prostřednictvím dialektického obratu přes avantgardu, která vytváří socialismus, který je nad masami.“ A nakonec všechny nástroje, které jsou potřebné k jeho zavedení – teror, lži, propaganda, tajná policie, nekonečné čistky, masové hroby – všechny zmizí, všechny zmizí a budou nahrazeny láskou. A chválou odpuštění, protože všichni členové všech tříd se

navzájem objali a neexistují žádné rozdíly. Neexistují rozdíly v rase, druhu, třídě, pohlaví, ideologii; všichni jsou jedno. Všichni jsou jedno v zářivé budoucnosti. A to je socialismus, víte.

A existuje ještě fáze za socialismem: komunismus. Protože pokud posloucháte komunistické strany, když jsou u moci, řeknou vám, že socialismus je jen přiblížením toho, co existuje těsně za ním. Další kvazireligiózní idea, ve skutečnosti kvaziidealistická koncepce, podle níž dokonalost budoucnosti teprve přijde a v tom okamžiku stát sám od sebe zanikne. Nebudou žádní tajní policisté. Začnou líbat své gumové obušky a podobné věci a pak je zahodí. Vše zemře před nastolením lásky a podobných věcí. Ale dole v jatkách mají soudruzi nějakou špinavou práci, kterou musí udělat ve jménu pokroku.

Pokud se na to podíváte, je to obrovská materialistická řecká tragédie, která se odehrála v průběhu asi sto padesáti let, protože tato ideologie ovlivnila a změnila celou podstatu světa. Čína samozřejmě udělala opačný trik. Udržela autoritářský, technokratický režim, který zmrazil ideologii jako teologii, kterou už ani neposlouchá, a zavedla nejagresivnější formu kapitalismu na Zemi, přičemž využila právě ty struktury autoritářské vlády, které měly přinést její opak. Vznikla tak podivná hybridní forma. Pak máte takové dinosauří státy jako Severní Korea, která silně připomíná kult císaře - postavy Kim Il-songa, který je uctíván jako bůh. Věděli jste, že objevil žárovku? Věděli jste, že napsal všechny knihy v Britské knihovně? Věděli jste, že osobně namaloval strop Sixtinské kaple? Věděli jste, že prakticky každý vědecký pokrok je dílem Kim Il-songa a jeho polomrtvého syna? Protože většina Severokorejců se to učí neustále.

Velmi zajímavé prvky se objevují také v prchavosti komunistické ideologie, u které si kladete otázku, zda se vůbec jedná o materialistický systém víry. V táborech v Severní Koreji, pokud má disident dítě, ženu, je dítě často zabito komisařem. Dítě se narodí. Dítě bude prezentováno jako dítě devianta a myšlenkového zločince. To je doktrína dědičnosti, že? Jedná se o doktrínu, podle které dítě zdědí sociální a světské hříchy rodiče. V podstatě se nejedná o levicovou myšlenku, takže je to z mentálního hlediska velmi podivné. Komisař šlápne dítěti na krk a zlomí mu vaz před zraky celého tábora. „Smrt devianta! Nepřátelé socialismu a praxe mas! Nepovažuji to za zločin. Nezabíjím člověka. Zabíjím nepřítele člověka."

Když jugoslávské soudy v letech 1945/46 popravily velké množství lidí – „soudy" v uvozovkách! – nebyly popisovány jako soudy s lidmi, ale s nepřáteli lidu. Komunističtí právníci vstali v soudní síni a řekli: „Jste nepřítel lidu." Víte, co to znamenalo: už to nebude trvat dlouho, doufejme, že to bude rychle za námi. To si lidé opravdu mysleli, když byli tomuto vystaveni.

Tento román popisuje psychologické, jazykové a mentální procesy, které se odehrávají v těch rychlých soudních procesech s nepřáteli lidu, které samozřejmě čekaly na Ceausesca a jemu podobné. Existuje okultní princip, že „co zaséváš, to sklidíš" (anglické rčení „what goes around comes around"), jak říkali hippies v 60. letech. Vzpomínám si, že když byli Ceausescu a jeho žena souzeni, proces trval tři hodiny. Obhajoba nebyla nijak rozsáhlá, jen jeden chlapík trochu žvanil a byl odstrčen stranou vojenskou policií. Byli vyvedeni ze soudní síně a zastřeleni. Zastřeleni jako teroristé Národní frontou spásy, jejíž dvě třetiny tvořili bývalí komunisté. A pamatujete si ten

moment, kdy kamera zabírá jejich tváře, jak leží na zemi? BBC, ITV a CNN (pokud CNN tehdy existovala) to vystřihly, protože to bylo pro západní diváky příliš znepokojivé. Příliš znepokojivé pro západní diváky; ale viděli jste krev na zemi, víte, a oni byli mrtví. Dostali tedy soud, který udělili mnoha jiným. A Securitate, jejich nemanželské děti, ideologicky i strukturálně, bojovaly až do konce a zemřely v hořících budovách, aby to udržely v chodu.

Hoxhova Albánie byla ještě extrémnějším příkladem. V Hoxhově Albánii vás mohli zatknout za to, že jste vlastnili pomeranč. Protože ten samozřejmě nebyl vypěstován tam, ale dovezen z režimů třídního nepřítele. Takže jste byl zločincem i za to, že jste vlastnil kousek ovoce. A proto, pokud se na to díváte z evropského pohledu, což je velmi skandální, mnoho evropských politiků z pohodlného Západu, jako Kohl a další – pamatujete si, jak jel do východního Berlína a mával banány? Mával velkými trsy ovoce a říkal: „Tohle jste ještě neviděli, že ne, vy chudáci? Tohle jste neviděli 50 let," což bylo mimořádně povýšené. Ale liberální materialismus byl na mnohem vyšší úrovni. To je jeden z důvodů, proč se dále na východě zhroutili.

Zajímavé však je, že komunismus je ve skutečnosti produktem intelektuálů. Je to téměř jakási pomsta intelektuálů jako třídy na životě. Zajímavé je, že někteří z nejměkčích prvků západních společností, někteří z nejstarších prvků, ale také někteří z ekonomicky nejlépe situovaných prvků jsou lidé, kteří prosazovali západní/východní verzi těchto myšlenek, když se dostali k moci.

Existuje slavná historka o Jeanu Cocteauovi, francouzském umělci, básníkovi, spisovateli, filmovém režisérovi a tak dále, která může být i smyšlená. Odehrává se

kolem roku 1910, kdy Lenin, stejně jako mnoho dalších lidí, určitě navštěvoval pařížské salony; nezapomeňte, že Stalin byl ve Vídni. Existují pověsti, že Hitler, Stalin a Lenin kdysi seděli ve Vídni v různých kavárnách a navzájem se neznali, ale všichni rozvíjeli své myšlenky. A nikdy nevíte, protože mnoho z těchto bohémských podproudů se v té dekádě protorevoluce mezi lety 1900 a 1910 mísilo, točící se kolem sovětské protorevoluce z roku 1906, raného sovětského pokusu o revoluci.

Osobně si myslím, že zcela odlišným způsobem se nyní nacházíme v podobné éře. Stojíme na prahu obrovských změn, herkulovských změn, jejichž povahu zatím ještě nechápeme. A myslím si, že podobně jako v prvním desetiletí minulého století se díváme na to, co přijde. Protože je zcela zřejmé, že útok na Írán je předznamenán velkou částí rétoriky, která se nyní vede, a velká část se nyní připravuje. Říkají, že do roku 2014 to nemohou vojensky využít, ale kdo ví?

Zajímavé je tedy to, že bohatí a intelektuální outsideři podporují systém víry, který jim materiálně nabízí velmi málo, ale intelektuálně jim dává moc. Moc! Winston na konci říká O'Brienovi: „O co tu vlastně jde?“ „O co jde s tím hladověním a mučením a nekonečnou válkou a propagandou a mučením mě k smrti kvůli věci, ve kterou opravdu nevěřím, abych řekl, že miluji Velkého bratra, a pak to udělám a vy mě zastřelíte. O co jde?“ A O'Brien odpoví: „Jde o moc. Moc,“ říká, „moc a ještě více moci. Moc jako dialektický princip.“ Pamatujete si tu skvělou větu? „Pokud chceš budoucnost lidstva, Winstone, představ si botu, botu, která navždy šlape po lidské tváři!“ Je to jakási satira na egomaniakální intelektuální moc, která ideologii používá čistě jako prostředek.

A je tam velmi zajímavý pohled na komunismus. Na konci svého života žil Mao jako potentát. Žil jako starověký perský nebo egyptský císař. Byl obklopen ženami. Byl obklopen nemanželskými dětmi, které zplodil. Politbyro se s ním scházelo u jeho postele. Mao byl ke konci svého života docela zvíře a západním korespondentům říkal, že se umývá ve svých ženách. To je velký bojovník za lidskost, velký antisexista, vidíte. Takoví jsou, když jsou u moci. Viděli jste někdy fotografie jeho ložnice s obrovskou postelí jako císařskou, se všemi těmi ženami a dětmi kolem a tajnou policií v čepicích s červenou hvězdou v pozadí? A pak ty svazky marxistické prózy za Červenými knihami, údajně jeho vlastní dílo, v popředí. A on ležel na té posteli a diktoval ostatním jako nějaké přerostlé dítě, jako ideologická verze šíleného římského císaře, protože tak to nakonec dopadlo. A pravděpodobně už tehdy ideologie přestala mít význam, že? Stala se jakousi mentální šachovou hrou, kterou jste hráli sami se sebou a s ostatními z důvodů čisté moci.

Protože tyto ekonomiky nevyráběly nic jiného než zbraně a marxistická kritika kapitalismu tvrdila, že proletariát je degradován kvůli rozdílu mezi cenou a hodnotou a že přebytečný produkt je proletariátu odnímán a kapitalisty investován v zahraničí v rámci impéria. Když Lenin v roce 1916 napsal Imperialismus, vysvětlil, proč k revoluci dosud nedošlo. Nedošlo k ní, protože přemístili kapitál, který ukradli lidem, ukradli proletariátu. Ironií bylo, že extrémní komunismus byl extrémní verzí toho, za co marxismus kritizoval západní společnosti: totální degradace rolnictva a proletariátu; totální odcizení nadhodnoty. Používal se k výrobě stále více zbraní, aby se budovaly stále nové formy moci: čistá moc jako cíl sama

o sobě, ale vždy na materiální úrovni, protože ideologie se mohla ospravedlnit pouze v materiálních pojmech.

Myslím, že na závěr je zajímavé na románu 1984 to, co mi utkvělo v paměti, a to jsou smyslové vjemy. Když je Winston v Ministerstvu pravdy a potřebuje použít interkom, musí vyčistit otvory v zařízení, protože jsou plné špíny, víte? Je to ten prvek špíny pod nehty, který se vyskytuje ve státním socialismu, dokonce i v západních společnostech. Každý, kdo někdy stál ve frontě na sociálním úřadě – sklo v kanceláři je popraskané, nejsou tam žádné rostliny, není tam koberec. Všechno je nepřirozeně studené a špinavé. Víte, podprůměrné, podprůměrné oddělení NHS, chápete, co myslím? Všechno je trochu rozostřené. Nikdo vás neposlouchá. Polovina z nich jsou stejně cizinci. Nikdo vás opravdu neposlouchá, když jim něco říkáte. Oni jsou tu pro vás, ne? Ne naopak?

Existuje taková logika, logika státního socialismu, logika velkého výrobce. Na konci jste v obchodech v Sovětském svazu nemohli nic koupit, ale strana mohla. Měli jste kartu a šli jste do speciálního obchodu, kde jste mohli dostat žiletky, boty, luxusní zboží, mýdlo, věci, které potřebujete k životu v jakékoli průmyslové společnosti. A masy lidí stály v řadách.

Anthony Burgess, autor knihy A Clockwork Orange, jednou navštívil restauraci v Moskvě a seděl tam pět hodin! „Můžete mě obsloužit?“ „Jdi do háje, my jsme personál! Počkáš tam pět hodin.“ A pak, po pěti a čtvrt hodině, dostanete takovou zelnou polévku, která je jen kousek zelí v troše horké vody s větvičkou petržele, tak nějak vám to hodí na stůl. Je to jako v západních restauracích dneska, že?

Ale jde o ten pocit špinavosti, když máte ideologii idealismu a univerzálního bratrství, a přesto se vrátíte k zelné polévce a zápachu v nefunkčním výtahu a vlasům plovoucím ve vaší polévce, a víte, že státní socialismus tohoto druhu, vnucený stranou, byrokracií, armádou, je pryč a s největší pravděpodobností se nevrátí.

A přesto skutečným smyslem románu 1984 a důvodem, proč tento román žije a pravděpodobně stále v jistém smyslu děsí lidi, je všudypřítomnost jeho zájmu o mentální procesy a přesvědčení, že když lidé v mnoha ohledech odmítají filosofie minulosti, budou se snažit podřídit jim přítomnost. Komunismus zemřel.

Ve dvacátém století možná zabil 100 milionů lidí, možná i více. Muselo se s ním bojovat. Tendence, jejíž jsme v jistém smyslu součástí, bývá mnohými obviňována z brutality, nehumanity a podobných věcí. Ale já bych řekl, že byla doba, kdy síly pravice musely být stejně kruté, musely být téměř stejně zlé jako to, co napadaly a co je napadalo, jinak by byly tímto zcela zničeny. Byla to ideologie, která kázala utopii, ale věřila, že účel světí prostředky způsobem, který přesahuje i mafiánského kmotra.

Vzpomínáte si na scénu z filmu Kmotr od Maria Puza? S židovským hollywoodským producentem, který je pedofil, a irsko-německým poradcem mafiánského klanu? A oni o něm mluví a on rasově nadává lidem italského, germánského a irského původu a všem ostatním. A don to odbyde mávnutím ruky. Vůbec ho to netrápí. A Brando, tehdy velká osobnost a o něco lepší herec, řekl: „Co tenhle muž miluje?“ Miluje koně. Tak mu mafie uřízne hlavu koně a dá mu ji do postele. Proč? Protože don říká: „Jsem muž nad všemi zákony, nad veškerou

morálkou, nad vším, co si dokážete představit. Můžu na vás zaútočit způsobem, kterému ani nerozumíte. Protože nemám žádné hranice. Žádné hranice.“

A byla doba, kdy komunismus, než zamrzl v byrokracii, neměl vůbec žádné hranice. Na závěr uvedu Leninovu poznámku. Nezapomeňte, že Čeka, tajná policie, byla vytvořena dočasně. Říkalo se, že bude za pár let rozpuštěna, stejně jako Robespierrův teror. „Je to jen proto, aby se nastolila disciplína mezi třídními nepřáteli, aby mohl začít ráj.“ Ke konci svého života v roce 1924 měl Lenin mozek zkapalněný. Mnoho lékařských historiků se domnívá, že alespoň polovina jeho mozku byla tekutá. A na vrcholu teroru a války mezi Rudými a Bílými, kterou samozřejmě Bílí prohráli, Lenin řekl jednomu ze svých pobočníků: „Teď je ten správný čas. Panuje maximální chaos, totální hladomor, úplný kolaps ruské ekonomiky a občanská válka. Teď je ten správný čas.“

A poradce se zeptal: „Čas na co?“ A on odpověděl: „Čas zabavit veškerý majetek pravoslavné církve. Čas zabavit všechny jejich kostely. Čas proměnit je ve sýpky, stodoly a obchody a místa, kde umístíme vodovodní kohoutky a traktory.“ A poradce se zeptal: „Proč?“ A Lenin odpověděl: „Proč ne? Proč ne? Jsme historie, děláme, co chceme.“ Lenin věřil, že v okamžiku chaosu vykořeníte smysl předchozího řádu, který chaos ničil, protože vždy nejprve působily na mysl, než působily na tělo.

Moc vám děkuji!

Sovětský gulag

Již dříve jsem s vámi hovořil o prvcích Sovětského svazu, režimu, který již dávno zmizel v prachu dějin, ale tentokrát se zaměříme na sovětský gulag.

Nikdo nezná počet obětí sovětského gulagu. Je to stále opravdu neurčité. Nikdo však nemůže přijít o svou akademickou kariéru tím, že odhadne minimální nebo maximální počet obětí.

Myslím, že na Sovětském svazu a zejména na stalinistickém útlaku je důležité to, že se datuje od samého počátku režimu. Od prvního dne, kdy se k moci dostali bolševici... A bolševická revoluce nebyla sociální revolucí. Byl to puč. Byl to státní převrat ozbrojeného křídla bolševické strany, které mělo 9, 10, 11, 12 % hlasů, ale po prvních volbách do Dumy, které vynesly k moci socialistického revolucionáře, v západním pojetí sociálního demokrata, jménem Kerenskij, už tolik hlasů nemělo. Když bolševici přišli k moci, okamžitě zřídili revoluční výbor na ochranu státu a revoluce, známý jako Čeka. Čeka zahájila praktiky teroru, které rozhodně předcházely Stalinovi. Existuje levicový mýtus, že v podstatě Stalin je příčinou všech problémů a že Lenin může být v jistém smyslu považován za polosvatou, sekulární postavu před Stalinovou všeobecnou vládou.

Stalinovi trvalo dlouho, než upevnil svou moc v byrokracii a postupně oslabil trockistickou byrokracii. Úplnou moc v Sovětském svazu získal až v roce 1928, poté byla levicová opozice, trockistická frakce, odstraněna a Trockij se stal postavou typu Goldsteina, podobnou postavě z proslulého románu a fantazie George Orwella 1984.

Táborový systém byl zpočátku zřízen pro nejbližší levicovou opozici vůči bolševikům. To znamená, že mezi prvními osobami, které byly umístěny do táborů, byli sociální demokraté, sociální revolucionáři, kerenskijovci a různí menševici, ale nakonec se tábory rozšířily tak, aby zahrnovaly všechny složky sovětského života.

Jednou z nejpozoruhodnějších věcí na infrastruktuře táborů bylo to, že paralelně existovala s běžnou sovětskou společností. Nikdo neví, kolik lidí tábory prošlo. Revizionistický nebo nižší odhad je asi 16 až 17 milionů. Vyšší odhad je asi 28 milionů. Máme tu co do činění se společností čítající téměř 200 milionů obyvatel, takže je zřejmé, že souostroví gulagů, jak jej nazval Solženicyn, sloužilo jako obrovský ostrov rezervní populace uvnitř Sovětského svazu. Odhaduje se, že gulagy v té či oné podobě ovlivnily život asi čtvrtiny až pětiny všech ruských mužů. Na vrcholu teroru ve 30. letech mohl být muž, který třikrát přišel pozdě do práce, poslán do nápravného zařízení, a muž, který byl příbuzný s někým, kdo byl poslán do nápravného zařízení, mohl být také umístěn do tábora.

Mnohé z důvodů, proč jste se mohli ocitnout v táboře, byly ve skutečnosti docela iracionální, jako například příbuzenský vztah s myšlenkovým zločincem nebo s opozičním aktivistou nebo s někým z jiné národnostní skupiny, která měla být vyčištěna v rámci série čistek, národnostních, etnických, sociologických, třídních, zaměřených na rolníky, které se odehrávaly v průběhu 30. let.

Teror se samozřejmě rozšířil i do samotné strany, do vnitřní byrokracie, do armády, do státní infrastruktury, zejména do armády, a dokonce i mezi popravčí. Ve Stalinově Rusku

nebyl nikdo nezranitelný. Pouze jeden muž, Železný muž, jak byl nazýván, Železný muž socialismu, byl nezranitelný vůči útokům četných čistek, které sám zavedl.

Proč se vydat právě touto cestou? Leninistický model krutosti má určitou logiku. Základní krutostí bylo zabíjení politických oponentů a zabíjení bílých, tedy Rusů na straně opozice nebo kontrarevoluce během ruské občanské války v letech 1917 až 1921. Odhaduje se, že bolševici zabili asi 1,5 milionu válečných zajatců a bílí zabili 1,25 milionu válečných zajatců, protože obě strany zabíjely zajatce druhé strany. To bylo skutečně to, z čeho se skládala velká část vojenských bojů v ruské občanské válce.

Souběžně s ruskou občanskou válkou a jejími zvěrstvy páchanými vojáky na vojácích a vojáky na civilistech došlo k hladomoru a částečné kolektivizaci, kterou Lenin zavedl předtím, než ji na slavném sjezdu strany v roce 1921 zrušil. Revoluční třetí sjezd strany, jehož část jednání byla utajena a odhalena až o několik let později, když se Sovětský svaz rozpadl. Jedním ze zajímavých vedlejších produktů stranického sjezdu v roce 1921 byla skutečnost, že Lenin prosazoval tichou alianci s nacionalisty v Německu s cílem svrhnout tehdy rodící se Výmarskou republiku, aby se později mohli přetahovat o kořist. To je hluboce neleninistické, politicky nekorektní a machiavellistické rozhodnutí, které zpětně způsobuje nemalé problémy řadě leninistů. Předznamenává to samozřejmě také pakt mezi nacisty a Sovětským svazem, který byl uzavřen oběma stranami za účelem rozdělení Polska, ale také jako spojenectví z vypočítavosti, protože věděly, že se později navzájem napadnou.

Počet obětí komunistického hladomoru, jak se mu říkalo na počátku 20. let a na konci 10. let, je obtížné určit. BBC uvádí číslo 1,5 milionu, ale jiné odhady se pohybují až kolem 7 milionů. Celkový počet obětí režimu od roku 1917 do jeho praktického kolapsu v roce 1990 byl podle Černé knihy komunismu 20 milionů, možná i více, ale Robert Conquest ve své knize The Great Terror uvádí, že jen za stalinistického období zemřelo 20 milionů lidí. Tento údaj je nyní v západním mainstreamu zpochybňován a lidé se domnívají, že číslo 20 milionů je příliš vysoké a bylo ovlivněno propagandou studené války. Alec Nove, který byl profesorem sovětských studií na univerzitě v Glasgow, patří k spíše sympatizující a sovětsky orientované skupině historiků, ale odhaduje celkový počet obětí stalinistického režimu na 10 až 12 milionů, což není příliš revizionistické, ale v té době bylo široce považováno za revizionistické. Mnoho hlavních západních historiků nyní věří, že tento počet je ve skutečnosti blíže pravdě.

V souvislosti s těmito čísly mám tendenci uvádět spíše rozmezí. Pravdou je, že nikdo nezná přesná čísla. Když byly v 90. letech za velmi chaotického období Jelcinovy vlády otevřeny archivy KGB v Lubjance, ukázalo se, že čísla, která uchovávala NKVD, předchůdkyně byrokratického aparátu známého později jako KGB, se pohybují spíše ve středním rozmezí historických proměnných. Jinými slovy, čísla KGB a bezpečnostních orgánů o těch, kteří zahynuli v táborech, se většinou nacházela uprostřed mezi minimálními, nebo revizionistickými čísly, která šířili především sovětofilní lidé na Západě, a čísly exterminacionistů, pokud je tak můžeme nazvat, která prosazovali především ultrakonzervativci, pravicoví antikomunisté a ti, kteří by mohli být považováni za bojovníky

studené války. Zvláštním způsobem se tedy zdálo, že pravda leží někde uprostřed. Existuje však mnoho mainstreamových historiků, kteří údaje KGB o počtu obětí a mrtvých neakceptují.

Stalinistický teror po letech 1928–1929, kdy Stalin získal železnou kontrolu nad celou sovětskou byrokracií, lze v zásadě rozdělit do několika vln. Po celou dobu tohoto období byli lidé, kteří byli považováni za neposlušné nebo společensky disidentské, posíláni do táborů, ale v průběhu celého tohoto období docházelo k obdobím zrychlení i zpomalení. Problém komunismu spočíval v tom, že představoval úplnou odpověď na možnosti člověka, ale co dělat se všemi těmi lidmi, kteří do této úplné odpovědi na možnosti člověka nezapadali? Obrovská skupina tradičních a náboženských věřících různého druhu nenašla své místo v tehdejší sovětské utopii. Ve všech velkých městech a v menší míře i na venkově existovaly velké zločinecké podvrstvy. Byla zde neústupná vrstva rolníků, souhrnně označovaná systémem jako kulakové, kteří velmi, velmi odporovali myšlence, že by jim mohl být odebrán jejich status, tedy jejich malé individuální hospodářství, přidělená půda, kvazifarma. Tato třída byla velmi odolná vůči doktríně kolektivizace zemědělství, která se v Sovětském svazu šířila na konci 20. let a na počátku až v polovině 30. let.

Perspektiva dekulakizace, jak se tomu v ideologii říkalo, děsila velkou část vyšší vrstvy rolnictva a není přehnané říci, že Stalinova byrokracie vyhlásila válku vyšší vrstvě rolnictva a ve své propagandě ji tak také prezentovala. Počet kulaků, kteří tímto utrpěli, se pohybuje mezi 3 až 5 až 8 miliony. Velké množství z nich bylo posláno do táborů po celé Eurasii a v nejzazších koutech Sovětského svazu.

Mnohé z těchto táborů nejsou na Západě dodnes známy, a to i přes 50 let propagandy studené války. Nejznámějším táborem je pravděpodobně Kolyma, který byl v historii zeků (vězňů) považován za nejkrajnější ze všech izolačních táborů. V těchto táborech dostávali lidé v podstatě každý den příděl čtvrtiny zelí a trochu kaše nebo ovesné kaše a museli pracovat 16 hodin denně v mrazivých podmínkách extrémních arktických teplot pod dohledem důstojníků NKVD s lehkými kulomety a psy.

V některých táborech docházelo k útěkům a vzpourám. Některé tábory byly uzavřeny a více než 3 miliony osob z táborového systému byly začleněny do Rudé armády, když nacistické Německo na počátku 40. let 20. století napadlo Sovětský svaz. Došlo tedy k mnoha přesunům a pohybu osob. Tábory byly v podstatě dynamické, nikoli statické. Vězení bývají ve většině společností velmi statická, zatímco tábory byly z hlediska přijímání a propouštění velmi proměnlivé. Velké množství lidí si v táborech odpykalo krátké tresty a poté bylo propuštěno. Bylo to, jako by se stali součástí revoluční dynamiky, která existovala v celé společnosti.

Není pochyb o tom, že Stalinova psychopatologická osobnost měla obrovský vliv na rozšíření a působnost táborového systému. Než převzal moc a začala se prosazovat ve všech aspektech sovětského života, byly tábory mnohem primitivnější, mnohem menší, mnohem omezenější a zdálo se, že jsou vázány na určité ekonomické vyhlídky související s běžným vězněním. Po stalinských zkušenostech z počátku 30. let se počet lidí, kteří byli spláchnuti do kanalizace táborové struktury, jak to Solženicyn nazývá na začátku prvního svazku Souostroví Gulag, exponenciálně zvýšil.

Účelem táborů bylo vštípit hodnoty socialistického člověka, a to prostřednictvím extrémně těžké práce, která byla v podstatě pro člověka, který nebyl v době přijetí do tábora v nejlepší fyzické kondici a netrpěl žádnou předchozí nemocí, téměř nemožná přežít. Ale pro kohokoli, kdo nesplňoval tyto požadavky – trpěl určitým onemocněním, měl obecné potíže, byl příliš starý, relativně slabý nebo nezpůsobilý – znamenaly tábory v mnoha ohledech rozsudek smrti. Počet lidí, kteří v táborech zemřeli, je stále neznámý. V průběhu této diskuse se podívám na řadu dostupných čísel.

Proč komunistický systém pod Stalinovým vedením tak činil, když to nebylo zcela nezbytné? Proč maoistický systém pod vedením Mao Ce-tunga v komunistické Číně do značné míry napodoboval stalinistický systém? I v dnešní Číně existují velké pracovní tábory a vězeňské tábory, které jsou izolovány od zbytku světa, a to navzdory otevřenému přístupu do mnoha měst, protože Čína investuje do high-tech kapitalismu, aby posílila svůj status supervelmoci 21. století. Západní termální snímky z družic nad oblohou jasně ukazují existenci rozsáhlých masových táborů v Číně a dodnes není zcela jasné, kolik Číňanů je v těchto táborech uvězněno. Realističtější číslo je 600 000. Méně realistické, fantazijnější číslo je 6 000 000. Ale rozsah čísel, která jsou v tomto ohledu uváděna, je vždy poněkud neuvěřitelný. Proto když velmi křesťanské konzervativní a antibolševické zdroje názorů v západním světě začaly od počátku 20. let 20. století hlasitě poukazovat na rozsah sovětských zvěrstev, mimo jejich vlastní kruhy jim nikdo nevěřil. Částečně proto, že uvedená čísla se zdála být neuvěřitelná. Ale když si uvědomíte, že neexistovala žádná předchozí kodifikace lidských nebo občanských práv, v

zákonech neexistovalo právo na habeas corpus a stát měl úplnou kontrolu nad téměř všemi aspekty života jednotlivce od kolébky až po hrob, byla perspektiva uvěznění v gulagu v systému pracovních táborů neustálou realitou pro každého, kdo žil v Sovětském svazu ve 20., 30. a 40. letech 20. století. Je také zajímavé poukázat na to, že rozmrazení začíná okamžitě po Stalinově smrti. Je to, jako by v systému, který je tak závislý na byzantských mocenských intrikách, byl nejvyšší muž klíčový. Když odešel, celý systém se nezhroutil, ale radikálně se změnil.

Chruščov byl jednou dotázán: „Proč jste v politbyru mlčel? Proč jste nic neudělal, když se všechny tyto události odehrávaly?“ A on jen odpověděl, že všichni byli vyděšení. Všichni byli vyděšení a ohlíželi se přes rameno, protože každá poznámka mohla být použita proti vám, protože každý byl pomocným špionem NKVD nebo OGPU a nikdy jste nemohli věřit nikomu, včetně lidí ve vašich vlastních rodinách. Obecně se má za to, že stejný systém existuje v Severní Koreji, kde je za hřích proti režimu kolektivně potrestána celá rodina.

V 30. letech 20. století existoval v Sovětském svazu pojem „nečlověk“ a „bývalý člověk“. Lidé byli označováni jako „bývalí lidé“ a byli přesunuti do táborového systému. Existuje mnoho slavných fotografií ze středních škol, bolševických stranických večírků a dokonce i společenských událostí, na kterých jsou ramena a hlavy různých lidí vyříznuty ze všech povinných fotografií. Tyto fotografie byly poté vystaveny. Neexistoval systém, který by popíral, že tito lidé ztratili občanskou důstojnost nebo byli jinak odstraněni. Bylo přiznáno, že kdysi existovali, ale v rámci socialistického projektu přestali existovat.

Teror mohl do jisté míry pohltit i své vlastní děti. Nikdo ve straně nebyl v bezpečí, nikdo z vnitřního kruhu strany nebyl v bezpečí, rozhodně ne během událostí v letech 1936–1938. Nikdo ve straně ani v armádě nebyl v bezpečí. Nikdo nebyl v bezpečí ani mezi katy a mučiteli. To dokazují také etnické hry, které Stalin hrál v různých částech Sovětského svazu, kde poštvával jednu skupinu proti druhé. Klasickým příkladem je, že použil aškenázské Židy pro některé z nejšpinavějších prací v táborech jako velitele a pak se otočil a řekl, že měli nadměrnou revoluční horlivost, za kterou by měli být potrestáni, a systém by zaútočil více šovinistickým a ruským směrem a tito jedinci by byli vymýceni a nahrazeni jinými, kteří tyto pozice získali pouze proto, že se podíleli na předchozím vymýcení těch, kteří sami byli vykonavateli vymýcení. A tak to pokračovalo dál a dál. V jistém smyslu dochází k psychologickému narušení téměř všech. Ve společnosti není nikdo, kdo by mohl být v klidu. Ve společnosti není nikdo, kdo by mohl spočívat na vavřínech. Ani skrývání se mezi katy a mučiteli není zárukou, že člověk nebude později vymýcen.

V Rudé armádě samozřejmě tradičně, během ruské občanské války a válek po ní, komisaři stáli osm kroků nebo ekvivalentní vzdálenost za frontovou linií. Kdokoli, kdo ustoupil na vlastní straně, byl zabit. Desítky tisíc sovětských vojáků bylo zabito u Stalingradu za ústup a byli zabiti vlastními komisaři, jednotkami NKVD a vedoucími silami, které se nacházely za nimi. Sovětský svaz tedy často vedl válku proti vlastní armádě, aby ji podpořil v dosažení úplného vítězství. Pokud uprchli před Němci, byli zabiti vlastními. Proto Stalin paradoxně ztratil obrovské množství Rusů, kteří bojovali na německé straně. Samozřejmě, pokud byli někdy zajati, byli buď

okamžitě vráceni do trestných praporů přímo na frontu, nebo byli sami vyvražděni. Mimořádně vysoký počet obětí ve starých sovětských válkách, zejména ve Velké vlastenecké válce, jak se v Sovětském svazu nazývala druhá světová válka, je částečně způsoben masovým týráním vlastní strany. Na posledním setkání, kterého jsem se zúčastnil, jsme se bavili o tom, že sovětští piloti bombardovali vězeňské tábory Rudé armády za německými liniemi během prvních měsíců německé invaze do Sovětského svazu. Tyto události se určitě staly, protože první ideologií stalinistického komunismu byla ochrana vlastní základny. Proto museli být muži, kteří se vzdali, potrestáni v souladu s určitými primárními sovětskými postoji, aby se ostatní neinspirovali jejich příkladem a bojovali až do posledního muže hluboko na území Velké Rusi a Sovětské unie.

Myšlenka, že nejprve očistíte vlastní jádro, aby vaše přední linie byla čistá, než vyrazíte do boje proti nepříteli, byla klíčovou součástí stalinistické ideologie. To dávalo určitý smysl, když se interpretuje skutečnost, že lidé mohli být kolektivně odpovědní za protisosocialistickou agitaci a propagandu. Pokud byste byli shledáni vinnými, všichni v této místnosti by byli vinni prostřednictvím vás. Všichni, které jste znali ze svého společenského života, by se na této vině podíleli, a všichni členové rodiny a širší rodiny by mohli být následně také očištěni a podílet se na této vině. Máte tedy tento podivný rozvětvený a propojený koncept kolektivní viny, často za přestupky a zločiny, které byly samy o sobě imaginární.

Většina lidí, kteří byli internováni v táborech, nebyla v žádném případě nepřáteli režimu. Byla tam kvóta disidentů, byla tam kvóta starých caristů, byla tam kvóta všech druhů nízkých úředníků a tak dále, kteří měli odlišné názory, ale

většina lidí byli obyčejní sovětští občané, kteří byli prostě vtaženi do mlýnku na maso, jak tento systém nazývali obyčejní Rusové, a byli v něm zničeni, než se vrátili do společnosti jako staří trosečníci a trosky nebo zemřeli v zajetí v sibiřských pustých končinách.

Systém se také zdál být docela iracionální. Mnoho obrovských projektů veřejných zlepšení, jako jsou přehrady, hráze a občanské ozdoby, bylo postaveno otrockou prací z koncentračních táborů, z gulagu. Mnohé z nich však byly zbytečné investice, které byly později v souladu s ruským procesem vyřazeny. Bylo to téměř jako byste měli velké poloviny dálnic postavené v dálce, které nebyly nikdy dokončeny, a pak, stejně jako v některých románech J. G. Ballarda, existovaly pouze jako samostatné struktury, které se nikdy nevyvinuly a zanechaly podivná mauzolea předchozí mírně delikventní formě planety, kterou svévolně reprezentují. Mnoho z těchto gulagových projektů nikdy nedospělo k žádnému výsledku a nesloužilo žádnému konečnému účelu, kromě metodiky samotného gulagu, která spočívala v tom, že se spotřebovávalo stále více vězňů a stále více jednotlivců bylo vyřazováno ze socialistického života.

Proč se to stalo? Myslím, že částečně kvůli metodologii samotného komunismu. Nedokonalost člověka je tak zřejmá, že pokus o vytvoření údajně dokonalé společnosti velmi brzy selže. Namísto toho, aby Sovětský svaz svůj projekt vzdal a zavedl režim na dobu neurčitou, pokusil se změnit povahu člověka tím, že na občany vyvíjel tlak. Ve sci-fi filmech se často objevuje mýtus, ve kterém se stěny přibližují k někomu a podlaha a strop se k němu přibližují, a to bylo to, co Sovětský svaz dělal soukromým občanům, zejména v letech 1931/32 až

1953/54. Byl vyvíjen tlak na psychiku obyčejných sovětských občanů, aby se chovali jinak.

Byla to také forma akce. Režim kázal akci při všech možných příležitostech, jako by nečinnost sama o sobě byla jakousi reakcionářskou a téměř náboženskou stížností proti systému, a akce znamenala jednat v lidském měřítku, jednat do té míry, do jaké musí jednotlivec sloužit zájmům státu.

Stalin neměl vůbec žádnou představu o individuálním životě. Věřil, že všichni jednotlivci jsou v podstatě od toho, aby sloužili státu, a stát je od toho, aby sloužil socialistickému ideálu. Obraz, který máme o Stalinovi, se za posledních 20 let do značné míry změnil. Většina západní propagandy přijala trockistické hodnocení Stalina jako puberťáka v botách s knírkem, přerostlého sadistického psychopata, který uvedl Sovětský svaz na katastrofální dráhu. To bylo přehodnoceno až v posledních 20 letech díky významným knihám Simona Sebaga Montefioreho a dalších autorů o mladém Stalinovi, jeho raném politickém kruhu a pozdějším dvoře, který byl v té době široce označován jako dvůr rudého cara, což Stalin nikdy zcela neodmítl.

Ve filmu Eisensteina Ivan Hrozný, který je samozřejmě metaforickým komentářem ke stalinistické éře, je Ivan zobrazen jako velký pavouk v srdci Ruska, zejména v části Ivan Hrozný II, která byla později v Sovětském svazu zakázána, ačkoli car Stalin ji shlédl v soukromí, protože se mu líbil obraz Ivana, s nímž se ztotožňoval. Ivan samozřejmě terorizoval a decimoval bojarské šlechtice starého Ruska, zahájil centralizaci ruského státu a také učinil Rusko obávaným a mocným. To vše byly věci, s nimiž se Stalin implicitně ztotožňoval. Ve filmu je skvělá scéna, ve které Ivan, vousatý, tančí takový ruský tanec,

při kterém se člověk skloní do podřepu a kopá patami. Je celý oblečený v černém a tančí před bojarem velkolepě, mocně, triumfálně, téměř jako velký, temný pavouk – паук, myslím, že se to rusky tak říká – přičemž skáče a tančí.

Паук bylo jméno, které KGB později dala Solženicynovi za to, že odhalil skutečný rozsah táborového systému. Je důležité si uvědomit, že v době, kdy byla všechna média uzavřena a neexistoval internet, měli lidé až do 60. let pouze své osobní vzpomínky na gulag. Téměř každý věděl o jeho existenci, protože se dotkl téměř každé rodiny v Rusku, Velkém Rusku a Sovětském svazu. Většina lidí však byla nerozhodná, o čem mohou mluvit, nechtěli o tom mluvit s cizími lidmi a málokdy o tom mluvili, i když se členové jejich vlastní rodiny vrátili z táborů. Solženicynovy knihy proto byly odhalením a režimu velmi uškodily. Když nositelka Nobelovy ceny za literaturu Doris Lessingová řekla, že Alexandr Solženicyn způsobil smrt impéria, přeháněla a používala literární nadsázku, ale do jisté míry také vystihla podstatnou pravdu. V Rusku, kde politici požívají jen malého respektu, pokud nejsou děsiví, jsou spisovatelé považováni za majáky pravdivosti a nositele lidové moudrosti.

Solženicynova kniha Jeden den Ivana Děnisoviče, která popisuje průměrný den v táboře od začátku do konce se vší jeho špínou, nudou, krutostí, chladem a pouhou lidskou touhou přežít tuto strašlivou a hroznou zkušenost, byla povolena časopisem Nový svět (Novy Mir), který byl reformním a „liberálním“ časopisem v rámci komunistického systému. Rozhodnutí o vydání padlo na samotného Chruščova, který to povolil pod podmínkou, že do příběhu bude vloženo několik

řádků odsuzujících ukrajinský nacionalismus. K tomuto bodu se za chvíli vrátíme.

Souostroví Gulag od Solženicyna, které bylo hlavním prohlášením alternativní opozice proti táborům, které z nich vzešly, vyšlo ve třech svazcích, později bylo zkráceno na dva a později na Západě zkráceno na jeden. Je zajímavé poznamenat, že Solženicyn byl po opuštění Ruska silně pronásledován KGB. To není na Západě příliš známo a je to dokonce mírně a rozčilující způsobem špatně interpretováno. Zpočátku žil ve Švýcarsku, ale kvůli pronásledování KGB, zejména na příkaz Andropova, ze Švýcarska uprchl. Později se usadil ve Vermontu ve Spojených státech v soukromé vile obehnané plotem a ostnatým drátem. KGB mu a jeho agentovi ve Švýcarsku každý den posílala fotografie zmrzačených těl, mrtvol a rakovinných buněk v lidském těle.

Nezapomeňte, že Solženicyn přežil rakovinu a proměnil ji ve svůj román, částečně autobiografický, Rakovinové oddělení. Byly to chvíle psychologické války, kterou KGB vedla proti Solženicynovi, kterého považovala za velmi nebezpečného člověka, protože spisovatelé v ruské tradici mají hrdinský a přetvářející status, který západní spisovatelé nemají. Proto se Solženicyn na určitou dobu stal nejnebezpečnějším člověkem. Nikdy ho nezavraždili, protože věděli, že by za to byli obviněni, a nakonec byly texty napsány a dostaly se na veřejnost. Ironií je, že za Putina jsou Solženicynovy klíčové texty zařazeny do ruského školního kurikula a nyní se vyučují. Možná to časem oslabí jejich dopad, jak se často stává, když jsou lidé zařazeni do školního kurikula. Ale je to zajímavá proměna.

Solženicyn se samozřejmě z nejvýraznějšího disidenta stal mírným zastáncem Putinovy vlády. To šokovalo ostatní

disidenty a liberály v bývalém Sovětském svazu. Solženicyn samozřejmě nikdy nebyl liberál, ale v ruském pojetí konzervativní nacionalista, v podstatě křesťanský ortodoxní konzervativní nacionalista. Ani na Západě nebyl oblíbený, protože ostře kritizoval to, co nazýval dekadencí a materialismem západního života. Po nějaké době KGB přestala Solženicyna pronásledovat, protože se domnívala, že se stal v USA tak nepopulárním kvůli svému odsuzování toho, co se považovalo za americkou populární kulturu. Jeho izolaci v moderní Americe interpretovali částečně jako odmítnutí jeho osoby a jeho názorů moderní Amerikou, a nebyli úplně mimo. Solženicyn ostatně připomínal biblického proroka ze Starého zákona. Vousatý, bičující své publikum invektivami a vzteklou zuřivostí. Solženicyn byl v jistém smyslu součástí velké pravoslavné tradice vyhnanců a náboženských učitelů, kteří vtrhli do nejvnitřnější enklávy a stanovili zákon o tom, co by se mělo dít. Po návratu do Ruska byl také docela nepopulární, ačkoli mu na chvíli přidělili vlastní televizní program, který však nikdo nesledoval.

Velká část generací, které trpěly během masivního teroru, který otřásal společností od počátku 20. let až do poloviny 50. let, o tom nechce mluvit, a dodnes nebyly vyplaceny žádné odškodné, nekonají se žádné vzpomínkové festivaly, s výjimkou několika málo, které jsou většinou výsledkem soukromých finančních prostředků a darů a mimoškolních aktivit organizovaných lidskoprávními skupinami a univerzitními katedrami a neexistuje žádný národní den obětí sovětsko-komunistických zvěrstev, ať už se na to díváme z jakéhokoli úhlu. Podívejte se na dekulakizaci, podívejte se na ukrajinský hladomor nebo Holodomor, podívejte se na

hladomor, který nastal v Kazachstánu a Velkém Rusku v souvislosti s ukrajinským terorem hladomoru, podívejte se na masové popravy a zabití více než milionu údajných politických disidentů v letech 1937/38 na vrcholu teroru, který Robert Conquest ve své knize nazval „velkým terorem“, podíváte se na obrovské vlny vězňů a dalších osob, které byly během války zavřeny do táborového systému, a v roce 1948, kdy začala studená válka a došlo k okamžitému uzavření dveří uvnitř Sovětského svazu v souvislosti s relativním uvolněním, k němuž došlo o pár let dříve po vítězství mocností Osy, když si Stalin byl jistější svou pozicí a Evropa byla z poloviny pod kontrolou Rudé armády.

Teror se do jisté míry rozšířil i do sovětských satelitních států, jako je Mongolsko, a zasáhl také některé izolované oblasti ve východní a větší Evropě. Žádný ze systémů ve východní Evropě, ani ten Ceaușescův nebo Titův, které byly mírně mimo sovětský blok, nedosáhl na Richterově stupnici Stalinových zvěrstev, a přesto do jisté míry všechny komunistické režimy v Polsku pod Gomułkou od roku 1948 a jinde odrážely to, co se dělo v Sovětském svazu. Všechny měly své tábory, všechny měly své disidenty, všechny používaly psychiatrii jako politickou zbraň, i když k tomu docházelo převážně až po Stalinovi. Ačkoli to již naznačovalo „spiknutí lékařů“ na konci Stalinova života.

Vlny osob uvězněných v táborovém systému neustávaly až do diktátorovy smrti. Poté nastala stagnace a systém se začal rozpadat, i když k významným politickým odškodněním došlo až v 90. letech. Komunistická strana byla samozřejmě za Jelcina na určitou dobu zakázána a byla z velké části souzena ruskými

médii v nepřítomnosti za mnoho zločinů, na které se pak zapomnělo.

Během chaotického Jelcinova období se nejliberálnější části ruského politického systému, blok známý jako Jabloko, snažily zajistit, aby se nezapomnělo na restituci minulosti a na oběti, ale kvůli ekonomickému chaosu a extrémní nouzi v 90. letech a kvůli neúspěchu kapitalismu velkých bank, který se Jelcinova klika snažila prosadit, byly tyto myšlenky diskreditovány Jelcinovým cirkusem a Putinova autoritářštější politika orientovaná na Kreml, která nahradila Jelcinova léta, do značné míry potlačila kulturu strachu, třesu a vzpomínek, která například zmítala poválečným Německem. Není zde vůbec žádné srovnání. Stalin je v současném ruském kontextu stále mírně chválen jako velký ruský válečný vůdce a ruské vedení je odhodláno nezapojovat se do toho, co by se dalo nazvat rétorikou sebenenávisti. Ironií totiž je, že téměř všechny tyto zvěrstva, i když byly páchány na ukrajinských rolnících, byly vnitřní. Koneckonců, všichni byli občany Sovětského svazu a většina obětí byli nakonec Rusové, zejména v rozsáhlém systému gulagů, jak ve zvláštních, tak v obecných táborech. Jednalo se tedy o válku, kterou sovětská elita a s ní spojená vojenská a bezpečnostní byrokracie způsobily ruskému a velkoruskému obyvatelstvu, sovětskému obyvatelstvu a některým militantnějším etnickým menšinám.

Málokdo ví, že například všichni Tataři byli najednou vyhnáni a odvezeni do Sibiře v nákladních vozech pro dobytek. Stejně tak všichni Čečenci, kteří byli najednou přesídleni z Čečenska do Sibiře. Po Stalinově smrti se vrátili téměř bez státního nařízení. V Čečensku se dokonce slaví den památky, kdy všichni nosí černé pásky na rukávech a z budov vlají černé

vlajky, aby připomněly vyhnání Čečenců z Čečenska. Nikdo neví, kolik Čečenců zemřelo. Čečenští nacionalisté uvádějí číslo 350 000.

Obyvatelstvo Velkého Ruska se ocitlo zcela závislé na státní moci způsobem, který je pro lidi žijící v západních demokraciích těžko pochopitelný. Jednotlivec neměl žádná práva a nemohl se obrátit na žádnou státní instituci. Neexistoval žádný odvolací soud a neexistoval žádný právní proces, i když se konalo něco jako soudní řízení. Z 16 až 17 milionů lidí, kteří prošli sovětským táborovým systémem za Stalina od roku 1929 do roku 1953, bylo podle nejnižších odhadů odsouzeno pouze asi 3 až 4 miliony, ale šlo o odsouzení za nepřátelské rozhovory, rozhovory s třídním nepřítelem, rozhovory vedoucí k poškození důstojnosti socialistické republiky.

Solženicyn byl odsouzen k 8 letům v pracovním táboře, přestože měl příkladné válečné zásluhy v dělostřelectvu a přestože v té době byl z hlediska osobního přesvědčení relativně marxisticko-leninistický, protože ztratil křesťanství své rané fáze. Je velmi důležité si uvědomit, že Solženicyn byl věřící, který se obrátil proti systému v souvislosti s tím, jak s ním bylo zacházeno, což je zcela pochopitelné. Napsal několik dopisů kolegovi za frontou, v nichž popsal Stalina jako hlavního banditu, což byl relativně mírný výraz pohrdání a urážky, který byl používán a také spojován s jeho gruzínským a možná i osetským původem. O tom se vedou spory. Stalin se někdy popisoval jako Osetinec a jindy jako Gruzínec. Ale Osetie je samozřejmě součástí Gruzie, jak tvrdí Gruzínci. Mnoho Osetinců samozřejmě nechce být součástí Gruzie, a to je předmětem pokračujícího sporu s Ruskem, který se v poslední době znovu rozhořel, ale tyto spory jsou vždy součástí situací,

kdy národy žijí vedle sebe a prohlašují loajalitu k mnohem větší zemi, která leží na hranicích dané země.

Stalin měl k výkonu politické moci šílený přístup. To je jisté. Někdy mohl být Stalin vřelý a idylický, jindy chladně vražedný. Je dobře známo, že například při procesech se starými bolševiky během Velkého teroru v letech 1937–1938 si Stalin nechal postavit na vrcholu soudní síně kabinu s matnou skleněnou přepážkou, kterou mohl posunout v obou směrech a dívat se dolů do soudní síně, aby viděl, jak jsou starí bolševici, jeho bývalí kolegové z revolučních leninských let, trestáni a popravováni. Obecně se mělo za to, že v této malé lóži v horní části soudní síně se rozsvítilo světlo, když lidový soud pod vedením sovětského státního žalobce Vyšinského vynesl rozsudek smrti nebo popravy, nebo mučení před popravou, nebo gulagu následovaného mučením a popravou. To byly možnosti, které byly nabídnuty různým nešťastníkům, kteří stáli před soudem. Vždy se říkalo, že Stalin na to pohlížel chladným, přísným pohledem konečného mstitele. Stalin nikdy nezapomněl na urážku a nikdy nezapomněl na nevhodné slovo. A v politice je spousta urážek a spousta nevhodných slov. Každý, kdo kdy na své cestě na vrchol kariérního žebříčku jakýmkoli způsobem urazil Stalina, byl nezapomenut a později mu byla uštědřena zdrcující rána. Proto dokonce přišel k čistkám svých vlastních čističů v rámci logiky tohoto druhu socialistické pyrotechniky, kdy byli lidé vyloučeni ze společnosti, znovu integrováni, zastřeleni, jejich rodiny byly posílány do gulagu a poté propuštěny. Vše bylo součástí nekonečného cyklu zneklidňování a otupování lidí ve vztahu k orgánům státní moci.

Když Orwell napsal román 1984 a jeho samizdatové verze se od 50. let 20. století rozšířily ve východní Evropě a dále v Sovětském svazu, bylo považováno za mimořádné, že západní spisovatel tak přesně předpověděl, jak bude vypadat psychologicky represivní životní styl v Sovětském svazu, zejména za krutého stalinistického teroru. Později se Sovětský svaz stal mírnějším, více brežněvovským a konformním, kde přestupky nebyly trestány v takové míře a gulagový systém byl částečně díky přirozenému úbytku lidských zdrojů zrušen.

Stalin byl schopen obejmout člověka, políbit ho po ruském zvyku a říct: „Zabijte ho.“ Prostě takhle nějakému poskokovi z KGB nebo NKVD, který byl poblíž. Skutečnost, že všichni byli nervózní z toho, co udělá a co neudělá, je nedílnou součástí metafyziky teroru, téměř pirátského způsobu, jakým řídil sovětský stát. Občas zavolal umělcům a přiměl je, aby přišli, a hrál jim na klavír. A hle, kdyby mu někdo řekl, že neumí hrát na klavír zvlášť dobře. V publiku seděli Šostakovič, Chačaturjan, arménský skladatel, a on hrál na klavír – klap, klap, klap, klap – a oni museli říkat: „Jaká úžasná interpretace!“ nějaké ruské lidové písně, kterou zahrál.

Když už mluvíme o lidové hudbě, byl tu moment, kdy nechal zastřelit téměř všechny lidové hudebníky mimo Rusko v Sovětském svazu. Nebo to byl alespoň plán. Lidová hudba byla v jednom šíleném okamžiku, v době kulturního boje na počátku 30. let, popsána jako šílená, reakční hudba, která musí být vymýcena z vnitrozemí sovětských mas. Bylo tedy shromážděno velké množství lidových hudebníků, zejména z asijských republik, a všichni byli zastřeleni. Šostakovič se při této zprávě rozplakal, i když mnoho lidových umělců přežilo,

protože si uvědomili nelítostné důvody této mobilizace jejich talentů.

Stalin považoval ukrajinský hladomor za přímý pokus o zlomení ukrajinského rolnictva. Ukrajinský hladomor je jedinou událostí v Sovětském svazu, kterou některé země OSN, zejména západní mocnosti v Radě bezpečnosti, popisují jako genocidu. Pokud si vzpomínáte, Úmluva o genocidě z roku 1949 se vztahuje výlučně na zločiny etnické, rasové, náboženské a lidové povahy, které jsou pokusem o vyhlazení určitého národa. Třídní zločiny nebo sociologické zločiny, při nichž mohou být celé skupiny zabity nebo vyhlazeny, byly záměrně vyloučeny z působnosti genocidy, částečně kvůli přítomnosti Sovětského svazu v Radě bezpečnosti v té době. Ukrajinské zločiny jsou však zločiny proti národnosti a v současné Ukrajině jsou tak široce vnímány.

Na Ukrajině vidíme jakýsi druh obráceného myšlenkového zločinu, kdy byla po oranžové revoluci zcela zavržena sovětská metafyzika a vznikla subkultura Holodomoru, který je dnes 27 zeměmi, z nichž téměř všechny jsou západní, včetně Vatikánu, uznáván jako genocida. To Rusku způsobuje bolesti hlavy, protože až do roku 1990 ruské orgány tehdejšího Sovětského svazu popíraly existenci ukrajinského hladomoru. Ukrajinský hladomor byl lží šířenou fašistickými zvrhlíky a jejich západními ideologickými zastánci.

Ústřední výbor Ukrajinské komunistické strany přiznal ukrajinský hladomor v letech 1990/1991, ale i tehdy tvrdil, že byl namířen proti Ukrajincům a že byl ve skutečnosti součástí obecné série masakrů, které postihly také Kazachstán a Rusko. To je pravda. Západní odhady počtu obětí hladomorů ve 30. letech 20. století hovoří o 8 milionech mrtvých. To je

revizionistický a exterminacionistický střední postoj. Rusko prozatímně připouští, že to může být pravda. Prezident Medveděv vyvolal značný rozruch, když během svého předchozího prezidentského období stál s celou ruskou delegací před památníkem obětí holodomoru v Kyjevě na Ukrajině. Byl prvním významným ruským vůdcem, který tak učinil, nebo který kdy na Ukrajině připustil, že na jejím území došlo k kvazigenocidě nebo skutečné genocidě.

Rusko zastává názor, že oběti byly obětí nelidského státního totalitarismu, který v té době představovala komunistická strana, a nejednalo se o ruské zločiny, za které nelze Rusko vinit, a proto Rusko odmítá zaplatit jakékoli odškodné v souvislosti s tímto zločinem. V současné době však v Rusku koluje mnohem více protikulturního materiálu a povědomí o Holodomoru je mnohem větší než kdykoli v minulosti, i když mnoho Rusů se k těmto zločinům staví obranně, protože jednou z oblastí spoluviny mezi obětí a pachatelem v souvislosti se sovětskými zvěrstvy je to, že táborem prošlo tolik lidí, tolik lidí se podílelo na represích, tolik lidí mělo příbuzné, kteří se podíleli na represích, tolik lidí mělo příbuzné, kteří byli represemi postiženi, že to představuje obrovskou skvrnu na společnosti. Mnoho lidí by o tom raději nevědělo.

Ruský postoj je v podstatě pokrčením ramen, že už je to 50 nebo 60 let, možná i víc. Co s tím mohou dělat? A existuje jakási mírná vlastenecká neochota zapojit se do obrovské hry obviňování a vzájemného obviňování, když pro mnoho lidí je rozpad Sovětského svazu, skutečná implose a pád toho, co se v té době jevilo jako totalitní stát, trestem za všechny zločiny, které spáchal. Po dvaceti letech to vypadá, jako by se to

odehrálo jako zpomalený záběr demolice budovy, která se hroutí po etapách, když inženýři způsobí výbuch, aby se zřítila. Většina lidí se domnívá, že Sovětský svaz padl tímto způsobem, a to jakoby podtrhuje minulost.

Putinova administrativa má dvě tváře. Na jedné straně je Stalin oslavován jako velký válečný vůdce a superruský vlastenec, který porazil fašisty ve Velké vlastenecké válce a položil základy Ruska a Sovětského svazu, které vyslaly člověka do vesmíru a tak dále. Na druhé straně jsou však Solženicynovy texty povoleny ve školních osnovách jako připomínka těm, kteří trpěli pod nemilosrdným totalitarismem. Rusko ve své současné podobě tedy v mnoha ohledech hraje dvojí hru. Nechce se ponížit před soudem světových dějin a plazit se po zemi, jako by se cítilo bezcenné, utlačované a hanobené. V jistém smyslu je docela chytré a mírně vlastenecké svalit vinu na sovětský komunismus, svalit vinu na železnou pěst Stalina a, pokud chcete, zbavit Rusko odpovědnosti za to, co se stalo.

Carské tábory, které existovaly a byly řízeny Ochranou, předchůdkyní mnohem krutějších a všeobecnějších sovětských příkladů státního teroru, byly ve srovnání se svými sovětskými protějšky nepatrné.

Když byl Dostojevskij poslán na Sibiř za to, že se zapletl do velmi nevýznamného děkabristického flirtování s opozicí, a byl předstíraně popraven – postavil se ke zdi a oni stříleli nad jeho hlavou –, musel si poté odpykat trest v tom, co bylo v podstatě carským pracovním táborem na Velké Sibiři, odkud napsal knihu nazvanou Zápisky z mrtvého domu, která byla jeho první velkou publikací. Opět příklad literárního spisovatele, který stojí před soudem historie a přiznává pravdu

a vážnost, které by měla být svědkem. Dostojevskij je součástí té velkolepé tradice velkých ruských hlasů a spisovatelů, které se zdá, že nelze umlčet a kterým se v Rusku, Sovětském svazu a nyní v Ruské federaci, která nastoupila po Sovětském svazu, dostává téměř náboženské vášně.

Pokud jde o ukrajinský hladomor neboli Holodomor, což znamená „teror hladomorem“ nebo „smrt hladomorem“ či „genocidní hladomor“, jedná se o složeninu ukrajinských slov, která má naznačovat, že šlo o záměrný čin. Ukrajinská citlivost v současné době, s možnou výjimkou těch Rusů, kteří žijí na Ukrajině a mají poněkud revizionističtější a diferencovanější pohled na tyto události, nikoli aby je popírali, ale aby omluvili sebe a svou přítomnost jako Rusy na Ukrajině, je taková, že v tomto hladomoru zahynulo 7 až 10 milionů lidí. Západní odhady se liší. Západ uvádí, že v tomto hladomoru zahynulo mezi 3,5 a 5,5 miliony lidí, přičemž 3 miliony zemřely jinde v Sovětském svazu z podobných příčin souvisejících s hladomorem.

Hladomor byl způsoben státem. Na počátku 30. let 20. století existovaly geografické a klimatické důvody pro hladomor na Ukrajině a jinde, ale je třeba si uvědomit, že celé zemědělství bylo kolektivizováno jedním rázem. Všechny farmy byly zabaveny. Všichni rolníci byli NKVD a jednotkami ministerstva vnitra nuceni vstoupit do státních kolektivních farem. Lidé, kteří s tím nesouhlasili, byli okamžitě odesláni do gulagu nebo zastřeleni. Stát také do jisté míry trval na tom, aby z kolektivizovaných farem odebíral většinu obilí, z něhož část byla vyvážena. Příděly na Ukrajině byly uměle nastaveny na nízkou úroveň. Pro nemocné nebo jakkoli zdravotně postižené lidi rozhodně nestačily k přežití. Do jisté míry mohli být rolníci

posláni do gulagu za zločin „krádeže socialistického obilí“. Jednalo se o krádež konkrétního obilí ze sila, z nádoby nebo z vesnice, která byla kolektivizována, a miliony lidí byly poslány do gulagu za tyto smyšlené zločiny proti sovětské produkci, zatímco režim samozřejmě žil v relativním luxusu, i když nikdo nežil v luxusních podmínkách, ani v Stalinově kruhu, protože ruka strachu mohla kdykoli zasáhnout a vytrhnout někoho ze zlatého kruhu a uvrhnout ho do vnější temnoty gulagu nebo ještě dál.

KGB, jak se tehdy nazývala, NKVD, byla organizována do různých ředitelství, z nichž vnitřní ředitelství bylo odpovědné za prevenci sabotáže, špionáže a kontrarevoluce uvnitř států socialistických republik. Během roku teroru nabyla obrovské, nafouklé a byrokratické podoby do takové míry, že většina statistik zaznamenaných NKVD pravděpodobně obsahuje určitou míru pravdy, protože Sověti vždy všechno zapisovali. Stejně jako masakr polských důstojníků v Katyňském lese, který nařídil Stalin. Všechno bylo zaznamenáno. Každý člen politbyra podepsal rozkaz k popravě, včetně Chruščova, protože Sověti zastávali názor, že jejich systém bude trvat věčně a že to, co dělají, má jedinečný lidský význam, a proto je třeba vše, co dělají, uchovat. Spíše než skrývat věci, sovětská byrokracie rozhodně nic neskrývala. Když byly v 90. letech za Jelcina na krátkou dobu otevřeny archivy – Putin je nyní z velké části uzavřel –, bylo odhaleno mnoho z toho, co se stalo.

Zdá se, že v letech 1937/38 bylo NKVD popraveno asi 1,1 milionu lidí za politické zločiny. Jednalo se o hromadné procesy, které začaly s bývalými bolševiky, kteří byli opovrhováni jako zrádci třídy, raní nacionalisté, fašističtí zrádci, antisovětská spodina a různé formy nesocialistických

zločinců. Jejich popravy připravily půdu pro obrovské čistky v sovětské byrokracii a armádě.

Někteří disidentští historici tvrdí, že čistky posílily a povzbudily Rudou armádu a umožnily jí bojovat efektivněji, ale tento názor je velmi okrajový. Základní západní historiografický pohled je takový, že Rudá armáda byla těmito čistkami na několik let prakticky zničena, byla zbavena svých vůdců a nebyla schopna čelit invazi Němců. Samozřejmě se obecně věří, že jedním z důvodů, proč sovětské formace v době operace Barbarossa měly takovou podobu, jakou měly, bylo to, že se připravovaly na útok na nacistické Německo a byly zaskočeny rychlostí německého útoku, který přišel možná o 6 až 8 měsíců dříve, než očekávaly.

Hrubá sovětská taktika, která spočívala v nasazení co největšího počtu mužů do boje, ústupu a stažení těžkého průmyslu zpět do euroasijské části Ruska, aby se Němci dostali dovnitř, spoléhat se na zimu a partyzánství za frontovou linií, aby se německé přední jednotky postupně oslabily, a nakonec posílit města, aby mohla sloužit jako předmostí a blokády, na kterých by se německé tankové přední jednotky zlomily, se v souvislosti s východní frontou druhé světové války ukázala jako vítězná strategie. Nyní je těžké si představit, do jaké míry je Stalin přímo zodpovědný za vedení války, ale vývoj elitních sovětských tanků na konci války měl jistě hodně co do činění s přemístěním masivních průmyslových projektů do Velkého evropského Ruska.

Rusko je společnost, která prošla obrovským utrpením a bolestí, na rozdíl od většiny západních společností, s nimiž nelze jeho bezprostřední historii srovnávat. Ruská citlivost se velmi liší od té, která převládá na západní straně kontinentu, a

část neuznávané citlivosti moderní ruské identity souvisí s gulagem a s souostrovím gulag, které zůstává jakousi přítěží kolem krku Velkého Ruska. Mnozí se domnívají, že Rusku bude trvat dlouho, než se vyrovná s tím, co se stalo v průběhu těchto masových vražd a masových vyhnání.

Nezapomeňte, že když se to všechno dělo, západní komunisté a liberálové věřili, že jde o doktrínu lásky, věřili, že jde o doktrínu lidského bratrství, věřili, že Sovětský svaz je majákem pro lidstvo a majákem pro svět, že je to mírumilovná země mezi mírumilovnými národy moderní doby, že neohrožuje žádné ze svých sousedů, že je vnitřně v míru sama se sebou. Všichni ti západní idioti, jak se nyní objevují i v současném liberálním žargonu naší doby, jako Webbovi a tak dále, se hrnuli do Sovětského svazu, prohlíželi si továrny, závody, dokonce se přibližovali k nejmírnější části gulagu, která byla připravena pro zahraniční návštěvy, a byli zcela nevědomí, nebo se zdáli být zcela nevědomí, tohoto obrovského souostroví vnitřních táborů v zamrzlé tundře a pustinách vnitřního Sovětského svazu, kde se odehrávalo obrovské množství jakési krtčí ekonomické činnosti – z velké části bez ekonomického významu. Tito lidé byli zcela oklamáni sovětskou propagandou, ačkoli mnozí ze západních novinářů, kteří tvrdili, že „na Ukrajině není hladomor, nic se neděje, vinni jsou staří bolševici“, byli ve skutečnosti, stejně jako Walter Duranty, placeni KGB za šíření této dezinformace v západních společnostech.

Jednou z věcí, která lidi dlouho mate, jak poukázal západní sociální demokrat George Orwell, bylo to, proč se lidé při svých soudech nebo falešných soudech přiznávali ke všem možným zločinům, které byly zjevně smyšlené. Částečně je to odmítání

liberálního myšlení pochopit psychopatologickou realitu takového totalitního režimu. Starým bolševikům bylo řečeno, že všechny jejich rodiny budou zabity nebo že členové jejich rodin budou před smrtí mučeni, že domy, ve kterých žili, budou vyhozeny do vzduchu nebudou existovat žádné záznamy o tom, že kdy žili, a ve srovnání s tím, co jim bylo nabídnuto, že pokud podepíší tyto dokumenty, ve kterých se přiznávají k protisocialistické sabotáži a k tomu, že umožnili vydání disidentských letáků atd., sami dostanou možná 10 let v gulagu, ale jejich rodiny budou ušetřeny. To je důvod, proč mnoho lidí podepsalo tyto čestné prohlášení, ve kterých tvrdili, že se dopustili nejrůznějších protisocialistických činů. Je to proto, že lidé se nemohli vžít do situace lidí, kteří neměli žádné trumfy, které by mohli zahrát, neměli obhájce v západním nebo obecném smyslu tohoto slova. Teprve když si to uvědomíte, stává se mnoho z toho, co se stalo, vysvětlitelné.

Mezi speciálními tábory, kde bylo během stalinistického období uvězněno asi 6 milionů lidí, a obecnými tábory, kde bylo uvězněno 16–17 milionů lidí, se odhaduje, že dalších 1 až 1,25 milionu lidí mohlo zahynout, a v systému obecných táborů, kde bylo uvězněno 16–17 milionů lidí, se odhaduje, že 10 % zemřelo v táborech, což je asi 1,6 milionu. Číslo, které se nyní uvádí pro masové popravy a úmrtí v táborech, je 4,25 milionu obětí za období stalinismu, od roku 1929 do jeho smrti na počátku 50. let. K tomu je však třeba připočítat úmrtí v důsledku hladomoru způsobeného státem, který bude pravděpodobně v blízké budoucnosti Organizací spojených národů prohlášen za genocidu. Budoucnost Ruska samozřejmě rozhodne, zda k tomu dojde, či nikoli. Rusko to nepovažuje za genocidu, ale za lidské zvěrstvo, protože státy se samozřejmě opírají o tyto

pojmy a jejich definice a rozdíly, které se vyskytují kolem a mezi jejich definicemi, pro své morální účely v tomto světě.

Turci považují genocidu Arménů, jak ji nazývá mnoho lidí na Západě, na konci první světové války za součást pokračujícího boje, za součást většího násilí první světové války, zatímco většina západních národů se nyní připojuje k diskurzu přijatému kalifornským zákonodárným sborem, americkým kongresem a francouzským parlamentem, že se jedná o genocidu. Genocida zahrnuje doktrínu úmyslnosti, tedy že existuje předem daný záměr vyhladit, a obecně se věří, že v souvislosti s ukrajinským hladomorem lze prokázat předem dané rozhodnutí vyhladit, a to na základě sběru ukrajinského obilí. Obilí bylo ve skutečnosti ukradeno z Ukrajiny a odvezeno do Sovětského svazu v době, kdy bylo známo, že tam panuje masový hladomor. To a priori dokazuje, že existoval plán na decimaci ukrajinského rolnictva jako základu ukrajinského nacionalismu.

Ironií je, že Sovětský svaz se po většinu své historie vždy považoval za ohrožený a oslabený a obklopený nepřáteli, vnějšími i vnitřními, zatímco systém sám o sobě vypadal z pohledu Západu neproniknutelný, neměnný a totalitní ve své přehlednosti, krutosti a přísnosti. Stalin vždy věřil, že by mohli ztratit Ukrajinu, což bylo vzhledem k okolnostem sovětské politiky ve 30. letech 20. století docela mimořádné.

Stalinistický teror v letech 1937–1938 zahrnoval masové vraždění v souvislosti se smrtí sovětského stranického šéfa. Tím byl Kirov, který zemřel v Leningradu. Nikdo neví, zda byl Kirov zabit na Stalinův příkaz jako záminka pro velké represe. Mnoho západních historiků se domnívá, že tomu tak skutečně bylo. Existuje mimořádně výmluvná fotografie Stalina, který

stojí vedle Kirovovy rakve a vypadá velmi rusko-pravoslavně, přestože se jedná o sekulární událost, a Stalin stojí vedle něj a na této fotografii vypadá jako postava z filmu Kmotr. Vypadá jako mafián, který nechal zabít svého kolegu z mafie z vnitřních rodinných důvodů, a stojí tam zamyšlený a dívá se dolů na tělo v rakvi, protože ať už za to byl zodpovědný nebo ne, smrt Kirova zdánlivě „šokovala“ vnitřní sovětskou byrokracii a mechanismy teroru, které nebyly od ruské občanské války v takové míře zprovozněny, a právo Čeky v podstatě bez jakýchkoli humanistických omezení zasahovat do sovětské společnosti se stalo na denním pořádku.

Co máme v západním světě jako záznam o sovětském gulagu? Existují tři svazky Solženicynova Souostroví Gulag, kniha [Normana Naimarka?] Stalin’s Genocides, dílo Gulag od Anne Applebaumové, knihy Roberta Conquesta The Great Terror a The Harvest of Sorrow, které se zaměřují především, ale ne výlučně, na ukrajinský hladomor. Ironií je, že se jedná vcelku o skvělá díla. Není třeba přibývat další díla, i když taková díla nyní existují v mnoha slovanských jazycích, včetně ruštiny.

Poučení, které z toho vyvozuji, je, že levicový utopismus založený na materialismu je odsouzen k neúspěchu, protože ideály lidského chování, které stanovil, byly tak vysoké, že je biologické důkazy lidského života nemohou podpořit.

Demokracie: Bůh, který selhal

Richard Spencer: Dobrý den, vážení posluchači! Dnes mám tu čest přivítat Jonathana Bowdena. Jonathane, jak se máte v Anglii? Doufám, že konec ledna není příliš ponurý.

Jonathan Bowden: Není to špatné, není to špatné. Není zrovna slunečno. Je trochu zataženo, ale to je v tomto ročním období docela běžné.

RS: Výborně. Dnes si budeme povídat o demokracii. Demokracie je možná jakési kouzelné slovo v anglickém jazyce a ve všech jazycích západního světa, ne-li dokonce v celém světě. Zdá se, že demokracie má podporu všech. Pokud řeknete, že něco je demokratické, předpokládá se, že je to samo o sobě dobré a tak dále.

A přesto, i když se demokracie jeví jako nejoblíbenější forma vlády, svět je téměř všude nespokojený se svými vůdci. Pokud se podíváte na Spojené státy, Kongres, který je nejdemokratičtější institucí, alespoň podle záměru zakladatelů, má podporu v řádu desítek procent, možná až 20 %. Viděl jsem i jednociferné hodnoty. V podstatě nejsou vůbec oblíbení. Alespoň poslední americký prezident a sám Obama se stali docela neoblíbenými, a pokud se podíváte na zbytek světa, je to ještě zajímavější a emoce jsou možná ještě bouřlivější.

Můžete si to představit jako arabské jaro. Samozřejmě, v některých případech se jedná o reakce proti vůdcům, kteří nebyli zvoleni, ale i v Izraeli došlo k velmi silným veřejným reakcím proti právoplatně zvoleným vůdcům. Jevy jako hnutí Occupy Wall Street a Tea Party jasně ukazují, že ve vzduchu visí silná nespokojenost. Zdá se, že všechny vlády jsou neoblíbené.

Máme tedy zajímavou světovou situaci, kdy se zdá, že demokracie je vládnoucí ideologií, a přesto všechny tyto režimy trpí krizí legitimity.

To jsem nastínil. Jonathane, pojďme se na toto téma podívat z pohledu, který podle mě všichni naši posluchači mohou pochopit, a tím jsou volby tady ve Spojených státech. Musím říct, že je těžké se nedívat na tuto podívanou, která bude stát miliardy dolarů a další miliardy a miliardy v ušlých příležitostech. Je těžké se na tyto kandidáty dívat a nedospět k závěru, že patří k nejdepresivnějším, nejméně inspirativním, ne-li přímo odpudivým osobnostem, které tato země dokáže vyprodukovat. Samozřejmě s výjimkou Rona Paula, který je takovou otcovskou postavou, kterou respektuji, ale když se podívám na všechny ostatní politiky, nemám žádnou touhu být vládnut žádným z nich.

Co si o tom myslíte, Jonathane? Zdá se, že na počátku 21. století se nacházíme ve velmi podivné situaci.

JB: Ano, myslím si, že demokracie ještě „neskončila“, ale potřebuje trochu obnovy. Potíž je v tom, zjistit, odkud by mohla přijít. Za tvrzení, že je někdo nedemokratický či protidemokratický, se neudělují žádné body. Vždy jsem osobně upřednostňoval jakousi osvícenou aristokracii, ale ta se nevrátí, ať už osvícená nebo ne.

Potíž je v tom, že pokud lidem upřete jakékoli rozhodovací slovo – a demokracie je velmi částečné rozhodovací slovo, přiznejme si to – zůstane vám jakási prázdnota v jádru občanství, jakkoli je definováno.

Jedna teorie, kterou jsem vždycky měl, je, že by existoval systém odstupňovaných voličů, přičemž by se nikomu nikdy

nebral hlas. To se nyní děje a jakékoli odebírání hlasů by bylo široce vnímáno jako regresivní. Přesto by bylo možné přidělit hlasy určitým lidem. Tedy lidem, které upřednostňujete. Filozofičtí guruové nebo údajně významné osobnosti by mohli dostat milion hlasů místo jednoho, což by v určitých ohledech mohlo být docela zajímavé. Ale samozřejmě se pak objeví starý problém, stará otázka: „Kdo rozhoduje o tom, komu bude přidělen takový diferenciální výpočet z hlediska hlasů, které by mohli získat?“ Takže se vracíme ke staré hádance.

Podle mě jsou dnešní západní politické strany fádní a omezující, protože se všechny tlačí do politického středu, a tím prakticky dusí jakékoli hlubší myšlenky nebo filozofii. Kdokoli, kdo je alespoň trochu radikální, je z procesu vyřazen a vyloučen poměrně brzy.

V současném republikánském soupeření se zdá, že pouze Ron Paul má program, o kterém by se dalo říci, že je alespoň trochu filozofický nebo ideologický. Romney je republikán establishmentu a umírněného postoje. Gingrich je z této vzdálenosti těžko čitelný. Někdy se přiklání k sociálním konzervativcům a křesťanům, jindy k libertariánům, jindy k establishmentu strany, a z této vzdálenosti na druhé straně Atlantiku působí jako jakýsi megalomanský politik.

Pamatuji si, jaký rozruch kolem něj byl, když byl před časem vůdcem Kongresu, ale to už vyprchalo a utichlo. Opět, z velké vzdálenosti si nejsem jistý, jaké má nyní postavení u americké populace a zda má v sobě nějaký demokratický elán, nebo zda je jen politikem, který se drží na nohou, protože oni chtějí soutěž a k tomu musí být kromě Romneye ještě další kandidát.

RS: Myslím, že platí to druhé. Rozhodně tomu nerozumím. A pokud se podíváte na některé základní průzkumy veřejného mínění, mimo republikánské voliče v Jižní Karolíně je Gingrich v podstatě nenáviděn. Také si myslím, že je megalomanský. Myslím si, že všichni tito politici jsou ve své podstatě narcističtí a dokonce i sociopatičtí, ale on se zdá být velkým megalomanským člověkem, aniž by byl zajímavý. Není to zrovna kapitán Ahab nebo Macbeth nebo něco podobného. Je to megalomanský člověk, ale když se o něm dozvíte více, přejete si, abyste o něm věděli méně.

JB: Proč se před tolika lety stal republikánským lídrem v Kongresu?

RS: Neznám celý příběh. Myslím, že když se podíváte na Newtův život, vždy byl trochu hlučný a pompézní a určitě si o sobě hodně myslel, a myslím, že to můžete připsat jen jeho ambicím. Myslím, že byl jedním z těch typů, kteří vždy chtěli být ve vedení.

Vím, že jedna populární webová stránka v USA zveřejnila memorandum, které napsal, když byl asistentem profesora, nějakým velmi malým profesorem na velmi malé vysoké škole na jihu, a napsal memorandum děkanovi. Zapomněl jsem název té vysoké školy. Bylo to něco jako Backwoods College of Georgia nebo tak nějak. Memorandum mělo název „Backwoods College of Georgia: Příštích sto let“.

Vždycky byl velmi ambiciózní člověk, ale u jiných lidí tohoto typu se zdá, že mají něco zajímavého nebo že se chcete dozvědět více o tom, co je pohání. Ale u Newta tomu tak není.

Ale co si myslíte, že to vypovídá o typu člověka, který se stane demokratickým kandidátem? Nemyslím si, že bychom se

měli dívat jen na ty současné a říkat: „Ach, to je banda sociopatů, lhářů a prodejců ojetých aut“ nebo něco podobného. Myslím, že stojí za to se tím zabývat hlouběji.

Vždycky jsem si myslel, že demokracie téměř ze své podstaty upřednostňuje tento typ člověka, který na jedné straně nikdy nikoho neurazí. Nikdy tedy nebude radikální. Vždy se bude snažit všem vyhovět. Ale i každodenní kampaň, sliby, říkání všem, že je v jistém smyslu milujete a že jsou nejlepšími lidmi na Zemi a tak dále, požadavky toho všeho, přísnost toho všeho, povedou k tomu, že v demokratickém systému, jak ho známe, uspějí pouze sociopati. Co si o tom myslíte, Jonathane?

JB: Ano, myslím si, že to zjevně upřednostňuje určitý typ psychologie. Upřednostňuje kandidáty určitého typu, kteří se časem prosadí. Upřednostňuje narcistické a sebestředné jedince. Upřednostňuje formy sociálně psychopatického chování. Upřednostňuje psychologické uspokojování kandidátů, které je přibližuje určitým typům prodejců, dražitelů, herců a hereček, a to vše je ještě umocněno 24hodinovými médii a potřebou pravidelně se těmto médiím líbit.

Myslím si také, že došlo k určitému snížení očekávání. Pokud se vrátíte do počátku 60. let a podíváte se na fenomén Kennedyů, kdy byli Kennedyové považováni za diktátorské osobnosti v rámci plebiscitní demokracie, existovala skutečná kultura Kennedyů. Existovalo jakési kvazi-erotické uctívání Kennedyů jako objektů, filmových hvězd, velkých politiků.

Camelot byl považován za jakýsi fenomén sám o sobě. Myslím, že to je selhání Camelotu a souvisejících projektů – skandál, který svrhl Nixona, Watergate – pošpinění těchto

kvazi-autoritářských demokratických osobností. Kennedy byl velmi podobný Lloydovi Georgovi v britské historii, který byl jen tak tak demokratickým politikem a který apeloval na masové voliče, což bylo v určitých ohledech mírně nedemokratické. Churchill měl podobnou reputaci, která se měnila. Je pozoruhodné, že by některá z těchto osobností a Kennedy přežili v současné mediální bublině, vzhledem ke Kennedyho mimořádnému soukromému sexuálnímu životu, kdyby se v 60. letech vědělo, že užíval různé léky na nemoci, které ho trápily a způsobovaly mu satyriázu, jak se zdálo. Jen si představte, co by z toho udělala 24hodinová média a satelitní zprávy.

Clintonovo prezidentství se proměnilo v utrpení a naprostou noční můru kvůli přestupkům, které byly podle Kennedových měřítek v bouřlivých počátcích 60. let zcela nevýznamné.

Podobně Churchillovův skrytý sklon k depresím a extrémnímu opilství a Lloyd Georgeova bigamie, kdy měl dvě rodiny současně, jednu na severu Temže v Londýně a druhou na jihu Temže v Londýně, když byl premiérem a když byl válečným premiérem na vrcholu první světové války, války, kterou by Británie mohla velmi dobře prohrát, kdyby nebylo jeho reorganizace ministerstva zásobování pro vojenské účely.

Myslím si tedy, že mnoho demokratických politiků je produktem současného mediálního cirkusu. Skutečnost, že nedostatky potenciálních velkých mužů budou nyní vždy odhaleny, ale nebudou odhaleny biografy 40 let po jejich smrti, budou odhaleny ještě předtím, než se dostanou do úřadu, a budou odhaleny v raných fázích jejich volby stranami. To je

ještě předtím, než se voliči rozhodnou mezi nimi a jinými stranami.

RS: To je pravda. Nemyslím si, že by normální člověk chtěl kandidovat do úřadu. Například já jsem nikdy nebyl zatčen ani nic podobného, ale jsem si jistý, že i když se ohlédnu za svým relativně klidným životem, dalo by se najít něco, co by se dalo nafouknout, aby mě to vykreslilo jako maniaka nebo nějakého zkaženého člověka. Myslím, že v jistém smyslu normální člověk, který má zdravé vlastenecké touhy, nechce vystavovat sebe ani svou rodinu něčemu takovému.

Dovolte mi také položit ještě kritičtější otázku. Myslíte si, že se lidé v některých ohledech zhoršili a degradovali? Mám na mysli to, že když se podíváte na některé demokratické vůdce 20. století... Churchill měl do jisté míry aristokratický původ a byl zjevně velkým intelektuálem. Myslím, že jako vojenský vůdce i jako státník selhal, ale to si necháme na jiný podcast. Charles de Gaulle a další, jako například fenomén Kennedy a podobní, nebyli zdaleka dokonalí lidé a jsem si jistý, že na ně máme různé názory, ale v jistém smyslu byli lepší než průměrný člověk. Průměrný člověk mohl vzhlížet k někomu jako de Gaulle a myslet si, že je to velký muž, že je to někdo, koho stojí za to obdivovat, že je to vojenský vůdce a tak dále.

Myslím, že lidé dneska chtějí někoho, kdo je v jistém smyslu podobný jim. Vzpomínám si na ženu jménem Christine O'Donnellová. Nevím, jestli se o ní mluvilo i za Atlantikem. Vypadala jako žena s dobrými úmysly a byla trochu puritánská. Taková křesťanská evangelická fanatička. Myslím, že měla katolické kořeny, ale byla evangelická protestantka. Zapojila se do nějaké kampaně „Rockin' out to Jesus“ a kampaně proti masturbaci, ale co mě na ní vadilo, bylo to, že byla zjevně dost

hloupá. Pravděpodobně měla IQ na úrovni pokojové teploty. Neměla co říct víc než milá dívka v kavárně. Připadá mi trochu divné zvolit dívku z prádelny a udělat z ní senátorku. Pamatuji si, že měla reklamy, ve kterých říkala: „Jsem jako vy.“ To byl konec reklamy. Zdálo se to být podstatou demokracie.

Ale myslíte si, Jonathane, že jsme byli svědky jakéhosi přechodu od lidí, kteří chtěli vzhlížet ke svým vůdcům, k situaci, kdy si veřejnost chce téměř volit sama sebe nebo něco podobného? Chtějí někoho, kdo je normální a kdo je nebude dráždit. Jenom dodám, že Obama měl včera večer projev o stavu Unie a já měl lepší věci na práci, než se na to dívat, ale dneska jsem si prošel nějaké titulky a jeden časopis to analyzoval a jeho projev o stavu Unie byl vlastně na úrovni 8. třídy. Takže si myslíte, že se věci zhoršují a že vstupujeme do jakési idiokracie, kde budou zemi v podstatě vládnout masy blbců, kteří jsou sami sobě podobní?

JB: Ano, myslím, že přesně to se stalo. Myslím, že všechno skvělé má kolem sebe auru zlověstnosti a lidé byli naučeni, aby to už nechtěli, nebo aby tomu nevěřili. U politiků v minulosti byl prostor pro více charakteru. Byl prostor pro více egoismu, který se projevoval před voliči.

U Churchilla se objevovaly momenty pohrdání, aristokratického pohrdání masami, a u Lloyda George momenty populistického radikalismu, které byly spíše upřímné než předstírané, ačkoli byl ve svém způsobu jednání velmi manipulativním politikem a předzvěstí mnoha věcí, které se odehrály později v tomto století. Předznamenal Rooseveltův New Deal a mnoho dalších věcí. George byl v Británii prototypem a částečně i outsiderem jako politik. Je zajímavým příkladem člověka, který podporoval pacifistický kurz během

velmi populární války, búrské války, na přelomu 20. století, kdy byl pro-búrský a protiválečný a musel být chráněn policií kvůli výhrůžkám smrtí, které mu byly adresovány v radnici v Birminghamu.

Byla to tedy docela radikální postava, která se z této okrajové pozice dostala až na pozici vůdce první světové války a velkého populistického manipulátora tisku a veřejného mínění, ale není pochyb o tom, že se jednalo o gigantické postavy v soudobém smyslu.

Pokud vezmete politiky jako Bill Clinton, John Major, Barack Obama nebo dokonce Tony Blair, jsou z mnohem méně významného prostředí a veřejnost to tak chce, jinak by toužila po velikosti.

O víkendu jsem viděl moderní verzi Shakespearovy hry Coriolanus v podání Ralpha Fiennese. Coriolanus je typ vůdce, který pohrdá masami a přestože je vojenským hrdinou, je na příkaz davu vedeného tribunem vyhozen z Říma, protože se nechce podřídit lidu a nechce jim dát ani to, co se ve starověkém Římě považovalo za demokratický sentiment. Jedná se o jednu z méně známých Shakespearových her z pozdního období jeho kariéry.

Ale to je něco, co by se dnes téměř nemohlo stát, protože v politice již neexistují žádné aristokratické prvky. Politika je zcela buržoazní a napojená na masové nálady. Ačkoli někteří politici, jako například David Cameron ve Velké Británii, pocházejí z bezvadného prostředí vyšší třídy, naučili se hrát hru, a tou hrou je být zcela neideologický, být vším pro všechny, nic neprozrazovat, nikdy neříkat nic, co by mohlo být špatně pochopeno, nikdy nebýt sarkastický nebo vtipný, protože to je

nebezpečné. Vyloučíte většinu z debaty, která je vnímána jako agresivní a ohrožující. Nikdy nesmíte být nepřesně přesní, tím myslím někoho, kdo dává vyhýbavé, mírně úskočné nebo nebezpečné odpovědi na cokoli. Nikdy nesmíte působit nebezpečně. Ve skutečnosti musíte v podstatě vést kampaň jako anti-politik. Jako někdo, kdo ve skutečnosti nechce politickou moc a nikdy by nezavedl zemi do války, což je velmi ironické, protože když se tito lidé dostanou k moci, touží po politické moci, jak ji vyjadřují a uplatňují, a v případě Spojených států jsou velmi náchylní k tomu, aby zemi zavedli do války.

Takže se téměř stavíte proti tomu, co znamená být politikem, a ve Spojených státech máte velmi radikální formulaci tohoto pojmu, kdy se všichni kandidáti prohlašují za protivládní outsidery, což je u mnoha z nich naprosto absurdní. Je to zcela zřejmé. Od samého začátku byli součástí establishmentu. Z pohledu západní Evropy byl možná politik jako Jimmy Carter, když začínal, skutečným outsiderem, a poté, co se republikánský Bílý dům na počátku 70. let zapletl do Nixonových skandálů, lidé chtěli někoho, kdo byl outsiderem. Ale téměř každý významný americký politik, včetně pravděpodobně i Rona Paula, je součástí establishmentu. Možná není zas tak zasvěcený, ale představa, že George W. Bush by mohl kandidovat proti Washingtonu, je naprosto absurdní. Všichni jsou to politici, kteří se topí v protekcionismu a uzavírají dohody pro lidi ve svých senátních a kongresových obvodech.

RS: Bezpochyby. Trochu na to zatlačme. Jak říkáte, pokud jde o uzavírání obchodů, máme vojensko-průmyslový komplex, jehož hodnotu lze měřit v bilionech. To jsou obrovské částky. V mnoha ohledech máme vládnoucí třídu a aristokracii. Je to však

třída, která se v jistém smyslu neodváží vyslovit své jméno. Je to třída, která se ospravedlňuje tím, že není aristokracií ani vládnoucí třídou.

Pokud jde o velkou část finanční elity, je doslova neviditelná. Myslím, že průměrný člověk z ulice může vnímat politiky jako vládce a může na ně zaútočit, pokud udělají něco špatného, ale je zřejmé, že existuje větší a méně viditelná vládnoucí třída, která má obrovskou moc. Mám samozřejmě na mysli finanční průmysl, investiční bankovnictví a podobné věci.

Co byste k tomu řekl? Dnes máme poněkud podivnou vládnoucí třídu. Je aristokratická v tom smyslu, že ji lze definovat podle rodin a určitých lidí a tak dále, ale pak je buď neviditelná, nebo předstírá, že není tím, čím je.

Nyní byste mohli očekávat, že pokud mluvíte například o Vilémovi I. nebo někom podobném, bude nosit vojenskou uniformu a bude se chovat poněkud okázale. Řekl by: „Jsem aristokrat. Jsem vládce. Jsem stát.“ Ale nyní máme vládnoucí třídu, která předstírá, že vládnoucí třídou není.

JB: Ano, je to vlastně téměř marxistická myšlenka: třída, která nevládne.

RS: Správně.

JB: Vládnoucí třída, která není vládnoucí. Myslím, že to vše přispívá k myšlence, že vše je smíšené a podivným, surrealistickým způsobem není tak, jak se zdá, a to proto, že vše musí projít prizmatem zpochybňování sebe sama před souhlasem lidu. Myslím, že byste zjistili, že vládnoucí skupiny v západní Evropě a Severní Americe by byly mnohem otevřenější a transparentnější, kdyby nemusely každých 4 nebo

5 let konzultovat s lidmi v rámci demokracie, která je ve skutečnosti dost minimální. Vše, co dostanete, je pár pokusů dvakrát za deset let, občas o něco více, kdy plebiscitním způsobem zaškrtnete na volebním lístku strany, které reprezentují škálu nebo spektrum povolených a přijatelných názorů, a významné osobnosti v rámci těchto stran.

Obvykle je mnoho hlasů negativních, kdy lidé hlasují záměrně, aby někoho vyloučili, spíše než aby hlasovali proto, že chtějí konkrétního kandidáta. Člověk si tedy klade otázku, kolik lidí bude příště hlasovat proti Obamovi, ať už řekne cokoli, kolik lidí bude hlasovat čistě na základě etnického a rasového původu ve Spojených státech, kde se z dálky zdá, že republikáni jsou v podstatě stranou bílých s několika přisluhovači a několika přívrženci z jiných skupin. V podstatě je to ale strana, kterou bílí Američané volí s klidným svědomím, a demokraté mají sice některé voliče z řad bílé dělnické třídy a odborů, ale jinak jsou v podstatě menšinovou, etnicky smíšenou stranou s určitým feministickým přesahem.

V současné době téměř dochází k demografickému deficitu, což znamená, že bude stále obtížnější odolávat Obamově efektu, pokud jde o demokraty, protože si dokážu představit, že jeden z kandidátů v každých prezidentských volbách, ať už prezident nebo viceprezident, bude od nynějška až do budoucna patřit k etnické menšině, protože si nemyslím, že by jinak mohli být zvoleni. Z dálky mě překvapilo, že Hillary Clintonová vedla proti Obamovi tvrdší kampaň než republikánští kandidáti v prezidentských volbách. Možná se mýlím, protože to sleduji z velké vzdálenosti, ale tak mi to připadalo a zajímalo by mě, zda by byla kandidátkou první volby, kdyby nedošlo k určitým etnickým změnám v demografii

Demokratické strany, které nakonec znamenaly, že nezískala dostatek hlasů. Měla za sebou mnoho břemen z prvního Clintonova prezidentství. To je pravda. Ale možná nemohla být zvolena, protože když sečtete latinskoamerický blok, černošský blok a smíšený blok, nemusíte nutně znovu volit tolik bílých kandidátů, pokud jde o Demokratickou stranu.

RS: Myslím, že máte pravdu. To, na co narážíte, je také to, co já nazývám strategií většiny. Je to něco, o čem Sam Francis v 90. letech hodně psal a v poslední době o tom psal také Steve Sailer a Peter Brimelow. Je to základní myšlenka, že Republikánská strana se v jistém smyslu opírá o bílý nacionalismus. Víte, je to trochu troufalé tvrzení, ale lidé prostě mají pocit, že Republikánská strana pro ně nepředstavuje hrozbu, že reprezentuje jejich hodnoty, takřka, že tam jsou bílí muži, kteří nejsou nijak nepřátelští, že jim tak nějak více důvěřujete, a tak Republikánská strana získává moc tím, že se kolem ní shromažďují bílí lidé.

A přesto je v mnoha ohledech otevřeně protibělošským hnutím. Myslím, že nikdo z těchto lidí, ani křesťanská pravice, nebo spíš právě křesťanská pravice, by netvrdil, že je to anglosaská země a že máme dlouhou tradici s Evropou nebo něco podobného. Tvrdí právě naopak.

Na druhé straně však máte v podstatě, na rozdíl od strategie většiny, strategii menšiny. U demokratů je to však zcela zjevné. Je to: „Jsme strana barevných a můžeme samozřejmě přímo pomoci našim volebním vyhlídkám tím, že povolíme více imigrace a uděláme tu a tam nějaké amnestie.“

Dovolte mi, Jonathane, položit vám trochu filozofickou otázku. Mnoho konzervativců v minulosti – mám na mysli lidi

jako Burke, ale jistě i mnoho dalších, a to by pravděpodobně zahrnovalo i většinu otců zakladatelů Spojených států – se demokracie obávalo. Domnívali se, že by se mohla vymknout kontrole. Mysleli si, že lidé jsou příliš hrubí a nevzdělaní na to, aby mohli činit závažná rozhodnutí. V podstatě existuje tradice konzervativní kritiky, která říká: „Potřebujeme moudré vládce, možná omezíme jejich moc, ale přesto necháme tyto lidi činit rozumná rozhodnutí v dané věci. Nemůžeme dovolit, aby vládly populistické nálady a rozbouřené emoce.“

V jistém smyslu si tedy můžete položit otázku: „Je demokracie problémem? Je to právě tato masová horečka, která představuje skutečné nebezpečí?“ Ale můžete to otočit a říci: „Nemáme vůbec žádnou demokracii.“ Při každých volbách média a všichni politici prohlašují: „Toto jsou nejdůležitější volby vašeho života! Musíte jít volit!“ A přesto se nic nemění. Můžete tu a tam něco pohnout a něco vylepšit, ale pokud jde o obecné směřování této země, nic se nemění. Je tu více dluhů, více multikulturalismu, více regulací vašeho života, více pocitu bílé viny, jakkoli to chcete nazvat. Situace se jen zhoršuje.

A řekl bych, že v evropském kontextu jsou některé věci, které jsou docela protidemokratické. Vlaams Belang byla legitimní strana, která zcela oprávněně dosáhla volebních vítězství, a přesto byla vyhozena z vlády, protože byla označena za protidemokratickou, což znamená, že zastávala názory, které se vládnoucí garnituře nelíbily.

Dovolte mi tedy otázku, Jonathane. Myslíte si, že v dnešní době je nebezpečím přílišná demokracie, nebo spíše to, že demokracie vůbec neexistuje a je to jen iluze?

JB: No, myslím, že je pravda, že v zásadě máme demokracii s připojeným systémem a tím systémem je liberalismus. Možná by se ten systém dal nazvat liberální demokracií a v zásadě musíte být liberál, abyste se mohli účastnit hry. Částečně velmi skutečné hry, částečně frašky, která se odehrává v demokratickém stanu.

Liberálové sami chápou, že jejich systém, tak jak existuje a jak ho lze popsat, je kompromisem mezi čistým liberalismem teoreticky a demokracií. Míra demokracie může určovat, zda je liberalismus v rámci samotného systému ohrožen. Liberálové se vždy obávají, co se stane, když lidé v liberální demokracii začnou volit neliberální kandidáty. Kdy to zastavit? Kdy to prohlásit za nelegitimní? Kdy zakázat strany takových lidí? Je povoleno zakázat strany takových lidí? Nebo je prostě démonizovat prostřednictvím médií a vyvinout na ně maximální tlak?

Existují také náboženské a občanské menšiny [nesrozumitelné] a další, které nechtějí být součástí liberální demokracie, nebo pokud založí strany sekulárního a sektářského typu, jsou vnímány jako hrozba pro liberální demokracii. Jejich počet však nestačí k dosažení kritické masy.

Liberálové však o těchto otázkách neustále diskutují a lámou si nad nimi hlavu. Omezování svobody v rámci demokracie a míra, do jaké musí liberálové balancovat mezi liberalismem a demokratickými principy. Někteří liberálové otevřeně hovoří o tom, že je třeba se vzdát některých prvků demokracie, aby se zachoval liberalismus jako systém. V anglosaském světě se s tím příliš nesetkáte, ale v kontinentální Evropě, kde se věci někdy berou více teoreticky, jsou lidé, kteří o tom upřímně hovoří.

Jiní si myslí, že demokracie nemůže být nijak porušována, a pak jsou tu radikální libertariáni typu Rona Paula, kteří věří v maximální participaci a maximální svobodu projevu. Svoboda projevu je v západních demokraciích silně omezena, aby multikulturalismus mohl přežít a nebyl nijak ohrožen. Ve skutečnosti je v oblasti mainstreamové svobody projevu pravděpodobně více omezení a je více věcí, o kterých se nesmí diskutovat, než kdykoli předtím. To vše se odehrává v atmosféře, kde se všem říká, že existuje maximální debata. Lidé skutečně vedou příliš mnoho debat a neexistuje nic, co by se nemohlo říkat, a cenzura je to nejhorší, co může být.

Gramatikou, kterou liberalismus používá k regulaci demokracie, je politická korektnost, která je formou cenzury. Pokud se na to díváme racionálně a ne emotivně, nelze to vidět jinak. Nyní máme situaci, kdy i sebemenší politicky nekorektní poznámka kteréhokoli kandidáta – levicového, pravicového nebo středového, nezáleží na tom, odkud pochází – je podrobena zkoušce, zda byl jeho projev politicky korektní, nebo ne.

Pokaždé, když se na této straně Atlantiku zmíní Ron Paul, téměř ve stejném dechu a ve stejném odstavci se zmíní i nějaká nejasná žurnalistika, která s ním byla spojována a která je považována za „rasistickou“. Z této vzdálenosti nejsem blízko Paulově kandidatuře, ale domnívám se, že jde opravdu o maličkost.

RS: Ano.

JB: Ale je to proto, že mohou spojit jeho jméno s něčím, co není správné, a pokud by mohli udělat totéž s Gingrichem, což by mohli udělat vzhledem k některým jeho poznámkám v

Jižní Karolíně, které by mohly být považovány za podprahově politicky nekorektní a zaměřené na určitou skupinu, pak se o to pokusí.

Debata je tedy velmi omezená, a to kvůli typu společnosti, ve které žijete. Veškerá politická korektnost je v podstatě způsob, jak neurazit drtivou většinu lidí, protože lidé neztrácejí svou skupinovou identitu ve společnosti s mnoha skupinami. Pokud tedy lidé učiní sebemenší poznámku, která by mohla být vnímána jako negativní vůči jakékoli skupině čítající více než 10 lidí, bude to použito proti nim.

RS: Ano, souhlasím. Pojďme se trochu přesunout k historickým aspektům demokracie. Abychom nastolili tento aspekt diskuse, je třeba učinit důležité rozlišení mezi liberalismem a demokracií. Pokud definujete demokracii jako vůli lidu, pak by vůlí lidu mohlo být v určitém smyslu shromáždit tuto menšinovou skupinu a odvézt ji pryč nebo ji hodit do oceánu nebo něco podobného. Lidé by to považovali za šokující, zcela neliberální a nepřijatelné, ale byla by to vůle lidu, pokud by tak rozhodlo 51 % hlasů. Mezi demokracií a liberalismem tedy existuje silný antagonismus.

Zamysleme se nad tím z historického hlediska. Chtěl bych zmínit práci Hanse-Hermann Hoppeho, ekonom a politický myslitel. Pokud se zeptáte průměrného člověka na ulici, co si myslí o králi nebo aristokratickém vládci, a zeptáte se ho: „Myslíte si, že jste dnes svobodnější?“, odpověď bude pravděpodobně „ano“. A pravděpodobně nadšené „ano!“ Ale jak Hoppe poukazuje, pokud chcete posuzovat svobodu podle nějakého skutečného kritéria, pak v době demokracie svoboda prudce poklesla.

Podívejte se na vládce minulosti: Čingischán – který si podmanil národy mečem – by nikdy nepomyslel na to, že by jejich příjmy zdanil tak, jak se daní příjmy v Evropě a Americe. Ludvík XIV. nebyl ani v nejmenším totalitář. Pokud se na to podíváte objektivně, v jeho společnosti byla větší svoboda než dnes v demokracii.

A tak si myslím, že důvod, proč si někdo myslí, že je nyní svobodný, je ten, že si takříkajíc myslí, že my jsme ta vláda.

Hans-Hermann Hoppe poukazuje na to, že dříve se lidé dívali na stát a v podstatě si mysleli: „Ach, to dělá stát. To dělají aristokraté. A já to nejsem. Oni mají své vlastní zájmy, takže je raději budu držet pod kontrolou.“ A jsem si jistý, že stát se na své poddané díval stejným způsobem. Možná existovalo dobré napětí, které bylo produktivní a udržovalo svobodu naživu, ale zároveň umožňovalo aristokratům plnit jejich skutečnou funkci, kterou je ochrana království a použití násilí.

Ale v moderním světě máme nyní iluzi, že my jsme vláda. Takže v jistém smyslu: „Půjdeme do války v Iráku. Jakou daňovou sazbu bychom měli mít? Jakou imigrační politiku bychom měli mít?“ Tato představa, že my jsme vláda.

Zdá se tedy, že se jedná o historické povědomí nejvyššího řádu. Je to velká věc, kterou si lidé v západním světě, a vlastně po celém světě, myslí. Jonathane, kam podle vás směřuje tento přístup „my jsme vláda“? Odkud se vzal? Kam směřuje? A myslíte si, že existuje nějaká šance, že se nám podaří překonat tuto představu o zastoupení nebo dokonce identitě mezi lidmi a státem?

JB: Myslím, že jediným způsobem, jak se z této složité situace dostat, je přímá demokracie, kterou Alain de Benoist

jménem GRECE a Nové pravice často prosazuje. To se blíží typu demokracie, který existuje například v kantonálním Švýcarsku.

Švýcarsko je docela zajímavým příkladem, protože se po většinu 20. století vyhnulo mnoha věcem, které se objevily v jiných demokraciích. Vyhnulo se účasti v obou velkých evropských válkách, samozřejmě v první i druhé světové válce. Švýcaři jsou velmi dobře ozbrojeni a mohou nasadit 2 miliony lidí na bojiště s těžkou výzbrojí a výcvikem, a přesto 500 let neválčili a ani to nepotřebovali.

Jsou také mimořádně sociálně konzervativní. Ženy ve Švýcarsku získaly volební právo až velmi pozdě. Většina zastánců liberalismu a demokracie to považuje za regresivní a nepřiměřeně konzervativní.

Ale přímá demokracie má i své výhody. Elitářský liberalismus, který dnes v západním světě panuje v nejrůznějších oblastech, jako je multikulturalismus, rozhodování o tom, s kým jít do války, a některé federální záležitosti, jako je Evropská unie v kontextu západní Evropy, je rozhodován malou elitou, zatímco obyvatelstvo je z velké části vyloučeno a přání lidu v těchto záležitostech jsou považována za ignorantská a neinformovaná a často jsou zamítnuta.

To sice o demokracii příliš nevypovídá, ale zároveň existuje ultra-demokratický duch, který věří, že vše musí být předmětem výběrového řízení, hlasování a posouzení podle vůle lidu.

Přímá demokracie, kde lidé rozhodují o otázkách, nikoli o kandidátech, a nevolí strany, ale hlasují o otázkách, jako je „Měli bychom být uvnitř nebo vně Evropské unie?“ v britském

kontextu... No, pravděpodobně byste měli většinu pro opuštění Evropské unie, což je zcela v rozporu s politickými instinkty britské vládnoucí třídy, která je vůči unii velmi skeptická, ale vždy dbá na to, aby v ní zůstala.

Jednou z otázek, ve které se liberalismus a demokracie nejvíce střetávají a liší, je otázka kriminality, zejména trestné činnosti a trestů. To ukazuje velký rozdíl mezi Spojenými státy a západní Evropou. V západní Evropě se liberálním elitám podařilo, v podstatě tím, že ovládly myšlení středopravicových a středolevicových stran v příslušných parlamentech, potlačit veškeré masové instinkty v otázkách zákona a pořádku. Proto jsou tresty za všechny druhy přestupků, od nejzávažnějších po nejméně závažné, v západní Evropě považovány obyvatelstvem za absurdně mírné a vůbec ne dost přísné.

Zatímco v Americe... Kde si myslím... Co je to? 37 států má trest smrti?

RS: No, jsem si jistý, že je to něco takového. Máme největší vězeňskou populaci na světě.

JB: Trest smrti je v západní Evropě považován za jakési znamení politického šílenství. Pouze ti, kteří jsou zcela mimo systém, se odvažují trest smrti obhajovat, i když ho v soukromí podporuje nemalý počet konzervativních poslanců.

RS: Jasně.

JB: Naposledy se o tom diskutovalo v Dolní sněmovně... Před dlouhou dobou se někdo pokusil zabránit takovým debatám, protože mohly vyvolat nebezpečné psychologické reakce u širokých mas. Masové obyvatelstvo podporuje trest smrti v 67 % až 90 % případů, v závislosti na klientele průzkumu a způsobu položení otázky, ale není absolutně žádná

pochybnost o tom, že masové obyvatelstvo by nemělo mít možnost rozhodovat o takových otázkách, kde by podle politického establishmentu dávalo regresivní a reakcionářské odpovědi. Tyto názory by byly považovány za regresivní a reakcionářské konzervativními politiky v západní Evropě, nemluvě o liberálních nebo levicových politicích.

Existují tedy obrovské oblasti, kde je vůle lidu frustrována demokratickým mandátem, a jediným způsobem, jak to změnit, by bylo, kdyby se lidé každých šest měsíců rozhodovali o pěti klíčových otázkách, které by byly předloženy k referendu a k diskusi. Politická třída by řekla, že by to vedlo k chaosu, protože masy nevědí, co chtějí, a mohly by být snadno ovlivněny demagogy a zájmy médií, což je samozřejmě možné, ale měli bychom kontrolované řízení masového instinktu prostřednictvím liberální demokracie a zastupitelské politiky, kde lidé často dostávají verzi toho, co nechtějí, a vše, co dělají, je hlasovat, aby zabránili něčemu horšímu.

RS: Ano. Myslíte si také, že svět, jaký si představuje de Benoist, opravdu vyžaduje rasově homogenní a skutečně kulturně homogenní, ne-li nábožensky homogenní obyvatelstvo? Souhlasím, že Švýcarsko je civilizované místo. Před časem jsem tam strávil nějaký čas. Líbilo se mi tam. Mají zjevně stabilní a zdravou kulturu.

Zároveň si jako Američan, když slyším někoho mluvit o přímé demokracii, dokážu představit, jak lidé hlasují u svých televizních přijímačů a rozhodují o tom, že země bude rozdávat zdarma zmrzlinu, nebo že bychom měli vzít všechny peníze každému, kdo vydělává více než milion dolarů, a rozdat je lidem, nebo něco podobného. Víte, v této otázce se téměř přikláním na stranu byrokratů. Myslím si, že švýcarské

obyvatelstvo by mohlo přijít s rozumnějšími rozhodnutími než Amerika v její současné podobě.

Ale možná by to nedokázal žádný národ. Nejsem fanoušek Williama F. Buckleyho, ale měl jednu velmi pěknou větu, která stojí za to zopakovat. Řekl, že by chtěl, aby Amerika byla jako Švýcarsko, a vyprávěl, jak se bavil se Švýcarem a zeptal se ho, kdo je vůdcem jeho země, a ten muž odpověděl: „Ano, je to dobrý člověk, ale momentálně si nevzpomínám na jeho jméno.“ A Buckley v jednom ze svých lepších momentů řekl: „To je dobrý politický systém, kde je obyvatelstvo v jistém smyslu odpolitizované.“ Nenechávají se rozčilovat demagogy. Nesledují každý den Fox News. Žijí si své životy, možná mají rodinu, možná podnikají nebo něco jiného. Nevím. Myslím, že na takovém řádu je něco docela zdravého.

No, Jonathane, než skončíme, rád bych vás požádal, abyste se na chvíli podíval do křišťálové koule. Jaká je podle vás budoucnost demokracie? Na začátku této diskuse jsem zmínil, že jsme prožili období stability, kdy skončila studená válka, západní svět zažil velký úvěrový a ekonomický rozmach, hovořilo se o konci dějin a tak dále, ale zdá se, že nyní vstupujeme do nového světa. Myslím si, že události jako arabské jaro, možná i hnutí Occupy Wall Street nebo Occupy, jsou předzvěstí toho, že vstupujeme do světa, kde bude mnohem více hněvu, kde bude mnohem více lidí v ulicích, a to i v bohatších zemích. Bude to prostě jiný druh politiky. Zdá se, že vstupujeme do nového světa.

Možná byste mohl trochu pohovořit o tom, jak vidíte budoucnost a jak do toho všeho zapadá demokracie.

JB: Myslím, že vše závisí na ekonomické stabilitě. Například Británie má tento týden dluh ve výši bilionu liber – miliardy liber – a i když se samozřejmě pokouší snížit rozpočtový deficit... Pokud by to někdy vyvolalo velkou ekonomickou katastrofu, jaká postihla malé evropské země jako Řecko, Island nebo Irskou republiku... Pokud by bouře zasáhla velkou evropskou zemi, jako je Španělsko, Itálie, Francie nebo Británie – Německo by bylo podle současných scénářů mnohem méně pravděpodobné –, pak si myslím, že by bylo všechno možné. Myslím, že by došlo k rozpadu demokracie. Došlo by k mnohem více všeobecným protestům. Došlo by k mnohem více výtržnostem. Došlo by k mnohem více apatii. Obojí by šlo ruku v ruce. Došlo by k předvojové činnosti militantních menšin a k většímu odklonu ze strany větších a velkých republik.

Myslím, že tento proces již probíhá. Domnívám se, že demokracie se obrátí a stane se čistě menšinovou záležitostí, kdy v budoucnu budou volit pouze důležité a aktivní menšiny. Může nastat situace, kdy bude volit 60 % obyvatel, ale o výsledku voleb rozhodnou malé skupinky, které překračují hranice stran a dalších rozdělení. Rozhodující změnu tedy způsobí počet lidí, kteří mezi volbami změní názor, a počet voličů, na které se zaměří jedna nebo druhá strana.

Dokážu si dobře představit situaci, kdy se demokracie v 21. a 22. století přiblíží demokracii v 19. století, kdy bylo volební právo omezené a většina nevolila, protože nemohla. V Británii nemohly volit všechny ženy a v roce 1867 získaly volební právo klíčové části profesní a vyšší střední třídy, ale nikdo jiný kromě těch, kteří byli v hierarchii nad nimi. O

volbách tedy rozhodoval velmi malý počet lidí, ale byly to skutečné volby.

Myslím si, že v budoucnu o nich bude rozhodovat velmi malý počet lidí, ale všichni budou moci stále volit. Jen se většina rozhodne, že to neudělá.

RS: Z apatie?

JB: Z apatie, z převráceného hněvu, z nepochopení rozdílu mezi kandidáty, protože rozdíly jsou stále méně zřetelné a stále méně pozorovatelné.

Myslím si, že ideologická politika na Západě končí, jak to vnímají mnozí, kteří zdůrazňují, že už nedokážou rozeznat rozdíl mezi jednotlivými stranami. Rozdíl mezi britskými stranami je minimální. Rozdíl mezi kanadskými stranami je minimální. Americká politika, myslím, no, mainstreamoví kandidáti typu Romneye... Rozdíl mezi ním a centristickým demokratem je, jak si představuji, opravdu bezvýznamný.

RS: Ano.

JB: Pouze vnášení náboženství do politiky, jak se to jeví ze západoevropského pohledu, vyvolává určitý druh vzrušení, částečně jako reakci některých lidí, na druhé straně Atlantiku, ve Spojených státech.

Osobně však předpovídám, že demokracie a liberální humanismus, na kterém v současné době spočívá, budou mít potíže, ale v různých prostředích to budou různé typy potíží. Na některých místech to budou militantní menšiny, které vyjdou do ulic a budou vyvolávat nejrůznější potíže. V jiných situacích to bude apatie drtivé většiny.

Nastane okamžik, kdy se v místních volbách a podobných volbách tolik lidí odhlásí z procesu, že v západní Evropě se voleb nezúčastní dvě třetiny voličů, a pak nastane okamžik, kdy tyto volby ztratí veškerou platnost. Když systém sám o sobě přestane fungovat...

To platí nyní na úrovni Evropské unie. Jedním z důvodů, proč Evropská unie nemůže fungovat, není to, že se nemůže rozhodnout, zda má pokračovat směrem k evropskému státu – federální Evropě, USE, jako jsou Spojené státy americké, Spojené státy evropské – nebo se vrátit k národnímu státu... Je uvězněna uprostřed těchto dvou polarit. To je pravda, ale je to proto, že evropské obyvatelstvo nedává politické třídě podporu potřebnou k přijímání rozhodných rozhodnutí. Proto nelze účinně zmírnit dluhové krize v jednotlivých národních státech. Vůle lidu je důležitá a mainstreamoví politici ji nemají, a proto nemohou dospět k dlouhodobým řešením.

Myslím si, že ve Spojených státech je neschopnost účinně snížit deficit a patová situace, která se z dálky jeví v Kongresu, kde je prezident z jedné strany a sněmovna z druhé, způsobena delegitimizací obou stran. Myslím si, že Obama nemá legitimitu, ale kromě nasměrovaného hněvu v polovině jeho funkčního období ji nemají ani republikáni, kteří přišli, aby ho vynutili.

RS: Než skončíme, myslíte si, že když tato liberální éra, nebo pokud tato liberální éra, skutečně imploduje, když se všechny ty biliony dluhů vrátí jako bumerang, mohlo by to být možná příležitostí pro aristokratickou politiku, kterou bychom vy i já rádi viděli? Možná by dokonce někdo mohl získat moc, jistě silou zbraní, ale také by mohl získat moc pouze díky svému

charismatu. Když bude celý tento řád delegitimizován, lidé by se mohli začít obracet k někomu, kdo je jakýmsi vizionářem.

JB: Ano, myslím si, že k tomu by mohlo dojít pouze v případě, že by to, co existuje nyní, bylo zcela zdiskreditováno v myslích lidí, kteří žijí dnes nebo budou žít v budoucnosti v takových systémech. Myslím si, že pokud by k takové diskreditaci došlo, pak by vše bylo možné a ačkoli aristokracie ve smyslu starověkého světa nebo dokonce 18. století v Evropě před buržoazními revolucemi na konci toho století se nikdy nevrátí ve stejné podobě.

Myšlenka aristokratické vlády by se mohla vrátit, možná s omezeným volebním právem, možná s volenou kastou, která by byla vnímána jako něco na způsob filozofických králů společnosti, možná s kvazivojenskými osobnostmi, které by musely být civilisty, aby mohly vládnout, ale pocházely by z vojenského prostředí, zejména pokud by panoval větší sociální zmatek a bylo by to vnímáno jako nezbytné.

Ale s 24hodinovými médii, pokud se liberalismus zbaví těch překážek, které brání charismatu jako cíli samému o sobě a brání tomu, aby se pravidelně objevovaly a vznikaly jevy jako aristokratičtější verze Kennedyů, pokud by tyto tendence byly zrušeny, zastaveny nebo potlačeny, pak byste viděli něco jiného. Myslím si, že v současné době existuje příliš mnoho zábran, které brání vzniku tohoto typu politiky. Lidé by vždycky začali klábosit, jakmile by se začalo ukazovat, že ten a ten je nebezpečně autoritářský nebo elegantní kandidát, že ten a ten je nebezpečně charismatický kandidát a my víme, jak to skončí, že ten a ten má nedemokratické reference nebo nádech elitářství. Elitismus je samozřejmě jedním z nejbolestivějších

politicky nekorektních obvinění. Nepoužívá se příliš často, protože málokterý politik se odváží učinit elitistické prohlášení.

Ale jakmile se věci začnou hroutit, uvidíte, jak se znovu objeví elitistická politika. V této fázi je těžké odhadnout, jakou podobu to bude mít, ale jakmile to uvidíte, poznáte to. Stane se tak pouze tehdy, když to masy budou připraveny znovu přijmout, protože nebudou mít na výběr. Žijeme nyní v masové společnosti. I kdyby masy byly připraveny mít menší slovo, paradoxně by to musely podpořit.

RS: No, všichni můžeme doufat. Jonathane, děkuji, že jste se vrátil do pořadu. Byla to skvělá diskuse a těším se, až si s vámi příští týden znovu popovídám.

JB: Moc děkuji! Bylo mi potěšením být zde.

Západní civilizace vrací úder

No, já vlastně nemluvím o žádném konkrétním tématu, ale když pronášíte řeč, potřebujete se na něco soustředit. Řeči jsou o energii, o síle, o tom, jak sílu využíváte a jak ji nasměrujete. Jsem takzvaný médium, takže předtím, než promluvím, slyším hlas okamžik za okamžikem, a když vstanu, slyším, co řeknu, zlomek sekundy předtím, než to vyjde z mých úst. Rád bych mluvil o západní civilizaci a o tom, jak ji můžeme zachránit.

Nyní krize Západu pokračuje a všichni víme, o co jde. V případě Spojených států – byl jsem tu jen dvakrát – je prognóza úpadku velmi pokročilá. Lidé, kteří Spojené státy vytvořili, jsou v defenzivě: jsou v defenzivě psychologicky, emocionálně, jazykově i kulturně. Lidé se mají dobře, alespoň ti, kteří se mají dobře, a mnoho z nich je zasaženo recesí, ale všichni se obávají, co přinese budoucnost. Z demografického hlediska by lidé v této místnosti mohli být za 40 let menšinou, možná za méně než 40 let, možná za více než 40 let; možná nezáleží na tom, jestli to bude za 40 let, za 44, za 64 nebo za 35.

Důležité je, že jste se nyní stali menšinou. Stali jste se menšinou mentálně, protože tyto věci se lidem dějí nejprve mentálně a psychospirituálně, než mají fyzický dopad. Myslím si, že lidé se na to, že se stanou menšinou, připravují dlouho předtím, než k tomu dojde. Dobře vím, že prezident Bill Clinton byl jednou dotázán na svůj závazek k politické korektnosti a odpověděl, že běloši politickou korektnost potřebují. Řekl, že bílí Evropané a bílí Američané ji potřebují, protože se relativně brzy stanou menšinou, a že je třeba hrát všechny ty předvojové hry, ve kterých stavíte jednu skupinu proti druhé, a zajistit, aby váš protest přišel včas, kdykoli jste uraženi nebo máte pocit, že byste mohli být uraženi.

A urážka v této trajektorii, v tomto terénu, může znamenat cokoli. Může znamenat popření budoucích vyhlídek, které jste možná očekávali a ctili. Může to být popření něčeho, co vnímáte jako své právo. Vaše právo dominovat kulturnímu prostoru zde ve Spojených státech. Že Spojené státy jsou post-evropskou společností. Že veškerá jejich architektura – židovsko-křesťanská i jiná – se zdá být ovlivněna starou Evropou. Mluvím samozřejmě jako Evropan, který Spojené státy tak dobře nezná. Ale vše, co je na Spojených státech slavné, je z velké části vytvořeno lidmi v této místnosti a těmi, s nimiž jsou spojeni.

Problém, na který narážíme, je, že lidé se vzdávají dědictví, které sami vytvořili. Je to, jako byste měli rodinný podnik, který jste zdědili po dědečkovi a otci, a máte tento patriarchální řetězec tvrdé práce, porozumění, dokonalosti a naplnění, který se k vám dostal prostřednictvím generačních struktur minulosti – a vy jste se rozhodli ho odevzdat. Rozhodli jste se ho promrhat.

Velmi to připomíná aristokratické rodiny v Evropě: v době před první světovou válkou docházelo v aristokracii k velkým marnotratnostem, kdy lidé promrhali celé své jmění, protože se nudili. Nudili se životním stylem Třetí republiky, francouzským způsobem života, frankofonním způsobem života, nekonečnými léty na slunci, kdy lidé toužili po zničení, které Evropané způsobili sami sobě v první světové válce, válce, která měla ukončit všechny války: válce tak mnohostranné destruktivity, že lidé nevěřili, že by mohla přijít další, a přesto během jedné generace přišla další, ještě destruktivnější.

A tato válka je klíčovou událostí minulého století, protože vše, co dnes existuje, je vnímáno jako odrazem této války a

toho, co se v ní odehrálo. I ve Spojených státech je to téměř tak, jako bychom jako skupina tuto válku vyhráli a zároveň prohráli, bez ohledu na to, na které straně naši předkové bojovali. Ve Spojených státech jste bojovali proti nacistickému Německu, bojovali jste proti fašistické Itálii, bojovali jste proti císařskému Japonsku v tichomořském bojišti, a přesto jste zvláštním způsobem poraženými této války. Zpětně jste se stali odpadlíky té války a částečně jste si to způsobili sami, stejně jako všichni kontinentální Evropané a post-evropané po celém světě. Ta válka byla vytržena z historie a je používána jako ideologický totem ve vztahu ke všemu, co se děje.

Ať už v příštích 18 měsících nebo v příštích šesti měsících dojde k útoku na Írán a Íránskou islámskou republiku, je to svým způsobem pokračování událostí po roce 1945. V mnoha ohledech měl útok na Irák, k němuž došlo před několika lety, v myslích mnoha lidí stejně co do činění se symetriemi a re-symetriemi konfliktů v letech 1939 až 1945 a se vším, co z nich vyplynulo, jako s diktátorem v irácké poušti. Byl to sunnitský nacionalista, který utlačoval Kurdy na severu a šíity na jihu, a Amerika vtrhla – pamatujete si to? – Amerika zaútočila, aby obnovila svět bezpečný pro demokracii!

V Iráku nyní žádná demokracie není. Jediné, co se stalo, je, že sunnité ztratili moc, šíité se dostali k moci a poválečný Irák ovládá nová velká nenávist, kterou představuje Írán. Amerika zahájila válku, která stála 2 biliony dolarů, aby přivedla k moci íránské sponzory a íránské zástupce v Iráku. Takže nyní máte podivnou situaci, kdy Írán projevuje svou moc prostřednictvím dobytého Iráku, dobytého pod americkými zbraněmi a záštitou, s malou podporou Británie na jihu, kde

jsou šíité a ropa, a ta moc, ten šíitský oblouk moci, prochází Irákem až k Libanonu a izraelským hranicím.

Zjistíte, že všechny tyto spory úzce souvisejí se společností, která byla vytvořena v roce 1948 v Izraeli a která předtím neexistovala. A s potřebou chránit tuto společnost, potřebou dávat na ni pozor, potřebou odhalovat jakékoli zlo, které by ji mohlo ohrozit, potřebou jít do války – koncepčně i fakticky – proti komukoli, kdo by ji mohl ohrozit v budoucnosti, natož v současnosti.

Tato válka, pokud by někdy měla s Íránem vypuknout, se rýsuje již mnoho let. Mnoho let. Ahmadínežádův projev nemá téměř nic společného s íránskou touhou zničit Izrael jako takový, i když by se dalo argumentovat, že se v mnoha ohledech jedná o mimořádně pošetilý projev. Ale vše, co řekl v perštině, bylo, že společnost, která byla vytvořena falešně a na úkor Palestinců, by měla přestat existovat ve světových dějinách. Což je dost nejasný a „studentský“ projev, ale byl využit k tomu, aby se Íráncům odepřela možnost získat jaderné zbraně a aby se Západ prostřednictvím Spojených států mohl pustit do další války: další války za mír.

Vzpomínám si, že Harry Elmer Barnes kdysi vydal knižní kompilaci s názvem Perpetual War for Perpetual Peace (Věčná válka pro věčný mír). A od roku 1945 jsme zažili jednu válku za druhou: nejprve omezené na hru s nulovým součtem studené války a nyní i mimo ni – přičemž všechny tyto války byly údajně vedeny pro nás, údajně pro naše dobro, údajně pro naši bezpečnost, údajně pro naši ochranu, a vždy na základě našeho vlastenectví.

Většina vlasteneckých lidí z pravice by to, co říkám, považovala za nevlastenecké, protože podobně jako Sarah Palin věří, že by se člověk měl postavit za Západ – a naše spojence – proti vnímaným nepřátelům. Mnozí z těchto nepřátel možná nejsou našimi přáteli, ale nejsou to nepřátelé v pravém slova smyslu. Nepřátelé, kterým čelíme zde na Západě, zde v Kalifornii, jsou vnitřní. Jsou vnitřní pro naše vlastní společnosti. Jsou dokonce vnitřní pro naše vlastní mysli.

Největší nepřítel, kterého máme – abychom mírně upravili Rooseveltův slogan o strachu, že není čeho se bát kromě strachu samotného – největší nepřítel, kterého máme, je vychován v naší vlastní mysli. Gramatika sebeintolerance je to, co jsme si sami vnutili a dovolili ostatním, aby nám vnutili. Politická korektnost je bílá evropská gramatika, kterou nás učili, a my jsme se přes její počáteční fáze potáceli, ale přesto jsme se tuto gramatiku a metodologii, která za ní stojí, naučili velmi dobře.

A naučili jsme se to do takové míry, že nyní nemůžeme mít nesprávnou myšlenku, aniž by se s ní spojil záchvat viny, který ji doprovází. Pokaždé, když nás napadne sebevědomé tvrzení, je okamžitě podkopáno myšlenkou, že je na něm něco špatného, něco neklidného, něco téměř genocidního, něco ne zcela správného nebo něco morálně špatného, pokud máme takovou myšlenku. A to se vztahuje nejen na rasové a etnické otázky, ale i na všechny ostatní otázky. Na otázky pohlaví, otázky skupinové identity a sounáležitosti, otázky kulturního sebevědomí, otázky historie.

Zamyslete se nad tím, jaké to bude, až bílí Američané budou tvořit 10 % populace Spojených států – nebo 12 %, 15 % – nebo dokonce 25 %. Politická korektnost vás nezachrání před marginalizací vaší historie a tradic, k níž dojde, protože být

menšinou není zrovna zábava. Proto se všechny menšiny snaží prostřednictvím svých předních představitelů svrhnout většinu. A zdá se, že je svrhávají fyzicky, koncepčně, fakticky, právně, filozoficky a jinými způsoby. A vytvářejí aliance s podobně smýšlejícími skupinami, které chtějí udělat většinám to, co menšiny považují za správné, protože je to otázka přežití. Každý má zájem na přežití, a dokonce i relativně klidné a „politicky korektní“ soužití je jen dalším způsobem, jak přežít. Možná je to za současných okolností jediný způsob, jak mohou přežít společnosti založené na více skupinách.

Metafyzika Billa Clintona spočívá v tom, že každý by se měl starat o své vlastní záležitosti a všichni by měli spolu vycházet. Popírá však zásadní předzvěst identity, která je jádrem veškeré existence a stávání se – v nietzscheánských pojmech nebo v pojmech novopohanství. Veškerá skutečná identita je podložena tím, co existovalo před vámi. Společnosti, které se vytvářejí, jsou společnosti tabula rasa, kde máte v podstatě prázdný list papíru a na tento list papíru se píše, co je to Američan, stejně jako když požádáte dítě, aby nakreslilo diagram nebo obrázek, a ono nakreslí obličej s úsměvem. A to je váš nový Američan: váš nový Američan je čerstvě přistěhovalý, je to obličej s úsměvem a dvěma tečkami místo očí.

Kde je historie toho, co to znamená být Američanem? Kde je historická trajektorie, která souvisí s tím, čím jste nyní a čeho jste dosáhli? A pokud je ta tabula rasa taková, že vše, čeho jste kdy v minulosti dosáhli, je vyhlazeno a odstraněno, co to bude znamenat být Američanem? Co bude znamenat být Američanem – Američanem beze spojovníku, dekonstruovaným do té míry, že ani neexistuje – protože to je

vše, co bude v budoucnosti existovat. „Američané“ budou ti, kteří si přejí být Američany.

Usáma bin Ládin a síť Al-Káida kdysi provedli průzkum podle svých vlastních zdrojů a zjistili, že třetina lidí žijících v zemích třetího světa by ráda přišla žít do Spojených států. To je třetina světové populace mimo Evropu, mimo Japonsko, mimo rozvinutou východní Asii, mimo novou buržoazní Indii – 200 milionů z miliardy obyvatel subkontinentu, kteří se vypracovali na životní úroveň střední třídy a chtějí zůstat na subkontinentu – ale třetina těch, kteří jsou mimo tyto buržoazní sféry, chce přijít sem. A když říkají „Spojené státy“, myslí tím „Západ“. Myslí tím „západní Evropu“, „severní Evropu“, „jižní Evropu“ a novou východní Evropu.

Nová východní Evropa je opravdu zajímavá a bude mít co říci o budoucnosti evropského člověka v příštím století. Východní Evropa byla komunismem uchráněna před dekadencí liberalismu, který částečně zničil západní Evropu (a oblasti západně od ní). Komunismus byl podivnou absencí nadšení. Komunismus byl podivnou doktrínou, protože pod permafrostem uchoval mnoho charakteristických sociálních kapitol toho, co to znamená být Evropanem. Život v komunismu byl dost pekelný, zejména po materiální stránce, a téměř vždy to byly ty nejdeformovanější, nejzkřivenější a nejpodřadnější části společnosti, které měly nad vámi moc.

Vzpomínám si, že někdo, koho znám, byl uvězněn ve východním Německu ve věznici Stasi za to, že napsal slogan na Leninův prst. Pamatujete si ty sochy s Leninovým prstem, kde Lenin takto promlouvá k davům? V celé východní Evropě jich byly stovky. A v NDR se objevovaly na masových plakátech. Jeden z jeho přátel – což bylo vzhledem k tehdejší společnosti

v NDR velmi hloupé – nakreslil na konec prstu bublinu, podobnou bublinám z komiksů Marvel Comics. V bublině bylo napsáno: „Hitler měl pravdu!“ A on ustoupil, aby si to prohlédl – byl to tenhle chlapík a jeho bratranec, kteří byli na dovolené ve východním Německu – což byla i tehdy neobvyklá dovolená – a ustoupil, aby si prohlédl své dílo, a řekl svému příbuznému: „Co si o tom myslíš, Bobe?“ Bob se otočil a uviděl osm příslušníků Stasi, osm příslušníků Stasi – jeden, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm – v obligátních kožených bundách a trenčkotech, protože všichni měli stejnou uniformu. Dostal 18 měsíců ve vězení Stasi, kde lámal kameny a živil se černým chlebem a cibulí. A to vězení Stasi bylo ve východním Německu, ve východním Berlíně, notoricky známé. A Stasi ho odsoudila za „činy odporující proletářské spravedlnosti a vůli Socialistické republiky“. Byl odsouzen za to, že nebyl v souladu s masami v historii.

Východní Německo je dnes státem, který již neexistuje. Bylo začleněno do západního a většího Německa. Zeď padla, Stasi byla demobilizována a již není vidět, ale podivným způsobem se duch marxismu šíří na Západě. Duch marxismu se šíří ve Spojených státech, což je neuvěřitelné! Počet amerických marxistů-leninistů by se dal do jisté míry spočítat v několika taxících, a přesto je tento prvek kulturního marxismu rozšířený ve Spojených státech, stejně jako v západní Evropě, v severní a do jisté míry i v jižní Evropě, mnohem méně zřetelně pak v postkomunistické východní Evropě, kde proti němu došlo k obrovské reakci.

Trvalo trochu času, než jsme prozkoumali, proč právě marxismus nakonec získal kulturní vliv ve Spojených státech. Nemá to moc společného s ekonomickou teorií, ale mnohem

více se sebenenávistí a negací. S pocitem viny. S rozšířením vlastního mentálního záběru na skupiny, které se o vás nezajímají nebo vám záměrně přejí zlo. A má to mnohem více společného s architekturou frankfurtské školy a její schopností proměňovat se a splynout s obecně přijímanými liberálními názory posledních 50 let.

Od druhé světové války se bílí Evropané cítí provinile za to, že jsou sami sebou, a jsou k tomu nuceni a povzbuzováni více než kdykoli jindy v historii. V naší historii neexistuje období, kdy bychom čelili tak zjevné nenávisti k sobě samým a tak zjevným urážkám, které škodí vyhlídkám na život našich dětí, jejich dětí a generací, které se ještě nenarodily. Je to fáze, kterou jsme prošli, nebo je to něco poněkud zlověstnějšího a skrytějšího? To jsou otázky, které musíme analyzovat.

Proč zde ve Spojených státech panuje taková vina ohledně identity většiny, když Spojené státy mohou poukázat na své vlastní vědomí, příkladné válečné úspěchy proti Německu a Japonsku, na to, že byly na straně vítězů, že seděly u stolu vítězů? A přesto je vina za údajné a dřívější zvěrstva taková, že všichni bílí Američané se stydí za jakýkoli pokrok v souvislosti s perspektivou své vlastní identity. Je docela šokující, jak od roku 1960 – narodil jsem se v roce 1962 – Západ ztratil svou sílu a zhroutil se vnitřně a morálně, pokud jde o jeho spiritualitu a smysl pro sebe sama.

Padesát let je z historického hlediska pouhý okamžik, mrknutí oka. A přesto jsme za těch 50 let neviděli nic jiného než strach, nic jiného než selhání odvahy, nic jiného než sebedestrukci, nic jiného než míru, do jaké bylo zrazeno historické poslání evropských národů – a to zrazeno jejich vlastními prvky a jejich vlastním vedením, které bez výhrad

přijalo fakt, že za většinu toho, co je v moderním světě špatné, neseme morální odpovědnost my, a nikoli nějaká jiná skupina. A že pokud se někdy odvážíme znovu se významně prosadit, budeme zase spoluzodpovědní za některé z nejhorších událostí lidské historie.

Pojďme si to trochu rozebrat. Komunismus ve 20. století zabil desítky milionů lidí. Desítky milionů. Když se Mao v roce 1972 setkal v Zakázaném městě s Edwardem Heathem, britským premiérem, řekl: „Jsem považován za nejhoršího masového vraha v dějinách lidstva.“ Samozřejmě to řekl v mandarínštině a takové věci musel být důkladně přeložen sinology z ministerstva zahraničí a tak dále, a Edward Heath byl tím poněkud šokován a řekl „A jaký je váš názor na to, pane předsedo?“ – odpověď politika, který to jen odrazil zpět na Maa – a Mao po náročném překladu řekl: „Vlastně jsem na to docela hrdý“ – že je nejhorším masovým vrahem v dějinách lidstva.

Nezapomeňte na Velký skok vpřed, obrovský hladomor, který zpustošil velkou část venkovské Číny a který byl ve skutečnosti velkým skokem zpět; podle mainstreamových historiků si vyžádal 46 milionů životů – 46 milionů životů – což je číslo tak obrovské, že lidská mysl ho v podstatě nedokáže pojmout. Jakmile počet obětí překročí několik tisíc, mozek zmlkne a vnímá tato čísla a vnitřní výpočty téměř fantastickým způsobem. Ale i kdyby byla jen špetka z toho pravda, a pravdou je, že většina komunistických zvěrstev a nejhorších údajů, které lze proti těmto režimům vznést, se ukazuje jako zcela pravdivá.

Když se Sovětský svaz rozpadl, čísla KGB o těch, kteří trpěli pod Stalinem, se nacházela uprostřed rozmezí mezi tím, co o režimu říkali apologeti na Západě – revizionisté, pokud chcete, sovětského typu – a exterminacionisté v západních

zemích, kteří byli spíše konzervativní a nábožensky založení. Skutečný počet obětí se nacházel uprostřed. Zda komunismus zabil ve 20. století 100 milionů lidí, je otázkou. Zda zabil 20 milionů nebo mezi 20 a 100 miliony, je otázkou.

A přesto, kamkoli se podíváme, je všude patrná měkká levice, levice neposkvrněná komunistickými zvěrstvy, a zdá se, že všude triumfuje.

Trik, který se naučila měkká levice, spočívá v tom, že pokud se distancujete od tvrdé stránky levicového vraždění, sibiřských táborů a vězeňských cel Stasi a místo toho vynikáte v polymorfních rebeliích Herberta Marcuse a studentské levice 60. let, můžete skutečně ovlivnit celé měkké spektrum od umírněné pravice, přes střed, středolevicové, obecné levicové/generické levicové, měkké levicové, až po nejměkčí přírůstky tvrdé levice a umírněně tvrdé levice. Obrovské spektrum – dvě třetiny politického spektra – může být ovlivněno marxistickými myšlenkami zbavenými jejich tvrdých stalinistických a maoistických filtrů.

Nikdo se dnes o Jeana-Paula Sartra nezajímá, ani ve Francii. Částečně proto, že na konci své kariéry přijal maoismus. Přijal maoismus spolu se Simone de Beauvoir, [André] Gorzem a dalšími lidmi na samém konci své kariéry. Vydával maoistický časopis. Bylo to v době, kdy Pol Pot páchal mimořádné zlo v Indočíně.

A přesto myšlenky, za které tito lidé bojovali – myšlenka, že rodina je zbraní v rukou buržoazní třídy, myšlenka, že humor sám o sobě je zbraní v rukou buržoazní třídy, myšlenka, že být mužem má něco jedinečně utlačujícího, že být bělochem má něco jedinečně utlačujícího, že západní historický osud má něco

jedinečně utlačujícího – všechny tyto myšlenky byly zbaveny svých porušování lidských práv ve východní Evropě, střední Asii a na Dálném východě a odrazily se zpět na Západ a na západní svět. Do té míry, že dnes na americké univerzitě nemůžete založit studentskou skupinu – pokud nejste relativně dobře utajeni –, která by se proti tomuto druhu věcí stavěla, protože tyto myšlenky jsou samy o sobě tak hegemonické.

Proč k tomu došlo? Proč nemůže Counter-Currents existovat na amerických univerzitách? Proč například na Berkeley neexistuje skupina Counter-Currents nebo něco podobného? Proč je představa, že by taková skupina na Berkeley mohla existovat, absurdní, téměř směšná a vyvolává mírný úsměv? Proč tomu tak je? Protože fyzické nebezpečí, kterému by taková skupina byla vystavena, je značně přehnané. Je to morální, mentální a duchovní nebezpečí, které sužuje náš lid a které sužuje mladé a potenciální radikály mezi našimi lidmi, na to je třeba se zaměřit.

Proč k tomu došlo? Stalo se tak proto, že radikální levice s kulturně marxistickou agendou, opovrhovaná stalinistickou tvrdou linií, kterou rychle zavrhla, prošla institucemi ve Spojených státech a jinde kulturní a sociální revolucí v 60. letech a procházela těmito institucemi po dobu 50 let do takové míry, že celá média – mainstream – celá mainstreamová politika mimo pravicové a libertariánské oblasti nesouhlasu v Republikánské straně a jejich evropské ekvivalenty jsou ovládány sítí myšlenek a propojených myšlenkových procesů, které určují morální hodnotu a morálku.

Všichni v této místnosti jsou vládnoucí mocí ve Spojených státech považováni za nemorální, a to je velmi důležité, protože to brání lidem ztotožnit se s myšlenkami, které jsou zcela zjevně

v jejich vlastním zájmu. Pokud lidé považují nějakou myšlenku za nemorální, budou se vám vyhýbat, zejména v době mediální expozice. Myšlenka, že ztotožnění se se sebou samým a se svou vlastní minulostí je nějak nemorální, je jedním z hlavních faktorů, který změnil identitu post-evropských lidí ve Spojených státech: obrátil je proti sobě samým, uvrhl je do svěrákového sevření, které může být použito k jejich zničení a odzbrojení. Protože pokud se odzbrojíte ještě předtím, než boj začne, jste snadnou kořistí pro to, co přijde. A budoucnost v Americe je temnější než minulost. Pokud mezi lidmi evropského původu nevznikne touha vystoupit z víru, z chaosu, který si sami vytvořili za posledních 50 let.

Pokud si lidé myslí, že současné podmínky života v Americe nejsou příznivé pro vaši budoucí identitu, jak to bude vypadat za 50 let? Jak to bude vypadat za 150 let? Za 150 let budou bílí Američané možná tvořit jen 20 % populace. To je budoucnost, která vás čeká. A vaše kultura bude znevýhodněna. Zapomeňte na politickou korektnost. Politická korektnost funguje, když se menšiny spojí v předvojovém duchu. Nefunguje, když většina upadne a ocitne se v postavení menšiny a pak hledá spojence v naději, že nějak dosáhne spravedlnosti a rovnosti. Protože v těchto věcech nejde o spravedlnost a rovnost. Jde o to, kdo může stanovit standardy a tón pro kulturní dominanci ve veřejném prostoru. A pokud to nebude bílá identita ve Spojených státech – pokud to nebude post-evropeismus v USA – budou to jiné formy identity. Některé z nich rozdělené, rozbité, smíšené a jinak marginální.

Z evropského pohledu je Obamovo prezidentství symbolem úpadku Ameriky. Dříve se mocný černošský prezident objevoval pouze v hollywoodských filmech druhé

kategorie. Byla to téměř psychická příprava na skutečnost. A teď se skutečná situace stala realitou. V Obamově prezidentství vidíte budoucnost Spojených států v širokém měřítku. A z vnějšího pohledu bude obtížné Obamu sesadit, protože republikáni za něj v současné době dělají veškerou práci, a to říkám jako někdo, kdo zjevně není Američan.

Obamovo prezidentství ztělesňuje úmyslný úpadek většinového instinktu ve společnosti, protože pokud vám nepřipadá vůbec urážlivé, že někdo, kdo nesouhlasí s většinou – axiomy, formy nároků, formy víry a historické precedenty zde ve Spojených státech – je ve skutečnosti prezidentem vaší Unie, prezidentem vaší společnosti, vaším vrchním velitelem; pokud bude třeba izraelská letadla natankovat nad Perským zálivem, když za rok, dva roky nebo šest měsíců zaútočí na Írán, Obama vydá rozkaz, aby se tak stalo. A udělá to jménem všech v této místnosti; jménem všech mimo tuto místnost. A udělá to, protože stále mluví jako nejmocnější muž na světě.

Nejmocnější západní zemi tedy nyní vede člověk, který nepochází ze Západu. To by bylo v 60. letech nemyslitelné, předpokládám, nemyslitelné i v 70. letech, ale dnes je to evidentně myslitelné, a to do takové míry, že se mi zdá, že velká část hněvu, který se projevuje v libertariánských proudech, jako je hnutí Tea Party, se vypařila. Mluvím samozřejmě jako outsider, ale zdálo se mi, že v polovině Obamova prezidentství došlo k mírnému kulturnímu povstání proti jeho režimu, které našlo způsob, jak se projevit, aniž by se zmiňovalo o rasových otázkách. A o tom bylo hnutí Tea Party a libertarianismus.

A to je libertarianismus. Libertarianismus je povolená pravice pro lidi, kteří chtějí zastávat názory Rona Paula, ale nemohou zajít až do konečného důsledku, a v mnoha ohledech

nemohou zajít až do konečného důsledku ani za současného režimu, protože mnoho lidí se cítí omezeni tím, koho znají, s kým jsou ženatí a kdo jim dal práci, v souvislosti s tím, jak explicitně mohou vyjádřit svůj nesouhlas se současnými americkými a evropskými mocenskými strukturami.

Naši lidé jsou zvyklí být u moci. Proto je pro ně tak psychicky a emocionálně obtížné, když už u moci nejsou. Proto se v současných západních společnostech cítí tak opuštění, protože pád z pozice většiny, smyslu a moci do vyschlejšího a pesimističtějšího pohledu na sebe sama a své vlastní schopnosti je docela bolestivý.

Všechno, co jsem řekl o Spojených státech, by se dalo říct i o mé vlastní zemi, pokud se vrátíme o 50 nebo 60 let zpět. Na počátku 20. století se dalo tvrdit, že Británie byla nejmocnější společností na světě. Dnes je Británie jen stínem svého bývalého já. Nachází se v nejisté a kulturně dost hrozné situaci. Ve své smrtelné agónii se rozhodla spojit svůj osud se současnými Spojenými státy. Vše, co se týká moderní Británie, je americká kultura přenesená na jinou úroveň a přemístěná do západní Evropy. Téměř všechny naše vzory, mluvím jako Brit, jsou nyní americké. Téměř všechny naše války jsou vedeny Američany. Vždy se přidáváme jako jakýsi náhradní nebo výkonný nástroj.

Celá naše politicky korektní trajektorie v jistém smyslu vychází zpětně z radikálních levicových okrajů 60. let a byla filtrována jak domácí, tak transatlantickou levicí. A my jsme to všechno dopustili, protože jsme si zvykli na vyhlídku utrpení.

A my jsme si na to zvykli díky mnoha zkušenostem. Mnozí věří, že dokud západní lidé netrpí ekonomickými problémy,

mají plné ledničky a na dvoře několik terénních vozů, nikdy se neuchýlí k protirežimnímu postoji a jejich výchozí pozice bude vždy rezignace vůči tomu, co přijde. Zejména když si uvědomí, že se z aktuální situace mohou dostat vyjednáváním. Problémem je, že to, co se může v budoucnu stát, nebude možné vyjednat, zejména když to přijde.

Existují lidé, kteří věří, že bílí jihoafričtí Búrové nebo Afrikánci se ve své vlastní společnosti přeskupují tak, aby vytvořili jakousi republiku pouze pro bílé nebo oblast země, která by jim patřila. Myslím, že to je důležité měřítko, které zde uvádíte jako metaforu. Ale můj osobní názor je pesimističtější. Mám pocit, že pokud nedokážete skutečně prosáknout část nebo čtvrtinu unie tak, že se od ní v nepředvídatelném okamžiku odtrhnete, znamená to, že máte zcela post-evropskou enklávu. Mám pocit, že takové věci, takové hry, za to opravdu nestojí, protože když se vzdáte kontroly nad státem na delší dobu – zejména kontroly nad nejmocnější republikou, jakou svět kdy viděl – jste tím částečně odsouzeni k zániku. Můj názor je, že se nikdy nevzdáte touhy být vládnoucí vrstvou jedné z nejmocnějších společností světa.

Je pravda, že Spojené státy procházejí radikálním – a z evropského pohledu konečným – úpadkem. Částečně proto, že evropská impéria minulosti – britské, francouzské, německé, nizozemské, španělské a další – vidí, jak se věci vyvíjejí. Všechny precedenty – zadlužení, závislost na Číně v souvislosti s manipulací dluhu a jeho ekonomickým řízením, existence spojence, jako je Izrael, který natolik ovlivňuje politiku Spojených států amerických vůči Blízkému východu, že je téměř zodpovědný za tuto politiku – lze říci, že kubánští Američané jsou zodpovědní za americkou politiku vůči Kubě,

přesto politika vůči tomuto malému a zbytečnému stalinistickému ostrovu není ani zdaleka tak důležitá jako politika vůči Izraeli na Blízkém východě, pokud jde o očekávání celého světa.

CIA se v mnoha věcech nemýlí, ale předpovídá válku na Blízkém východě s použitím jaderných zbraní v příštích 25 letech, protože nenávist na obou stranách je tak velká. Nikdo nemůže zabránit jiným zemím v získání jaderných zbraní; to je ironie současné situace v Íránu. Třicet čtyři dalších zemí vyvíjí, 34 dalších zemí vyvíjí jaderné zbraně, zatímco my tady mluvíme, včetně Brazílie, Jižní Afriky, Argentiny, Saúdské Arábie a tak dále. A existuje mnoho společností, jako je Jižní Korea, Japonsko a moderní Německo, které by mohly tyto zbraně vyvinout přes noc, pokud by se tak rozhodly.

Smyslem stále destruktivnějšího a stále více rozděleného a rozpolceného světa je přetvořit se tak, abyste byli co nejméně ohroženi jeho naléhavými požadavky. Pokud jste jimi ohroženi nejméně, máte největší šanci oživit svou vlastní kulturu. Považuji kulturní zdraví civilizace za elixír jejího rozvoje a její autoritu, její povýšení v jejím vlastním smyslu. Bez tohoto kulturně přesahujícího a rozšiřujícího prvku nemůžete být hodni dědictví evropské identity. Pokud dovolíte, aby vaše kultura byla zjevně znetvořena silami, které jsou vnější i vnitřní a které jste mohli v minulosti ovládat, budete svědky svého vlastního zániku. A budete toho svědky ještě za svého života.

Ale tato moje řeč nemusí být nutně zaměřena pouze na negativní stránky. Protože iniciativy jako Counter-Currents považuji za velmi důležité. Counter-Currents je podle mého názoru jakousi pravicovou univerzitou. Jakousi volně přístupnou pravicovou univerzitou na internetu, radikální

pravicovou univerzitou. Jde o to, že vysokoškolské vzdělávání nyní uzamklo pravicový konec spektra. Na univerzitě se můžete naučit o konzervativních myšlenkách, o liberálních myšlenkách, o socialistických myšlenkách, o marxistických myšlenkách; můžete se naučit o všech formách pan-religiozity a tak dále.

Ale o radikálních pravicových ideách se na univerzitě nemůžete dozvědět nic, pokud nejste kritičtí, pokud nejste dekonstruktivní, pokud nejste předem proti těmto ideám. „Právě píšu diplomovou práci," řekl by někdo, „o krajní pravici ve Spojených státech." Ale předpokladem pro takovou poznámku, pokud by mluvil s kolegou z univerzity, by bylo „Píšu ji z nepřátelského hlediska." Protože nikdo nemůže nikdy říct, že ji píše z přátelského, efektivního nebo neutrálního hlediska; protože je to pohled, proti kterému musíte být, protože všichni rozumní lidé jsou údajně proti němu.

Pravdou je, že většina rozumně uvažujících lidí je proti němu pouze proto, že věří, že by měli být. Věří, že jejich vlastní laskavost a jejich vnímání sebe samých a toho, co si o nich myslí jejich sousedé, je spojeno s reflexivitou reverzní negace, jak tomu říkám. „Nebudeme se spojovat s těmito nenávistnými lidmi." „Nebudeme se spojovat s těmito lidmi, které média vykreslují v tak špatném světle." „Nebudeme se spojovat s lidmi, kteří by mohli být v určitém smyslu morálně zodpovědní za události v minulosti, s nimiž nechceme mít nic společného." To je názor většiny.

Teprve když se vám podaří prolomit tuto permafrostovou vrstvu – teprve když se vám podaří proniknout do většinového smýšlení a začít ho měnit – dojde ke změně zde ve Spojených státech nebo jinde. Jednou z věcí, která může změnu vynutit, je

dopad stále častějších přesunů a migrací lidí. Vlastně všech lidí, což nám budoucnost otevírá. Svět se nyní zmenšuje a ačkoli je nyní více bělochů než kdykoli předtím, náš podíl na celkové populaci lidstva postupně klesá, protože máme jedno až dvě děti na rodinu a nemnožíme se v takové míře, jako to dělají jiné národy jinde ve světě.

Ale není to nutně něco, k čemu bychom měli být zcela negativní. Vyhlídky na negativní vývoj jsou u nás tak velké a máme takovou zálibu v hledání nejhorší stránky věcí, zejména když jsme zahnaní do kouta, že zapomínáme na výhody, které v současné době máme. Technologie a mnoho nástrojů této technologie, které naše skupina vytvořila, jsou tak dokonalé a rozsáhlé, že můžeme komunikovat s téměř každým na Zemi – a můžeme komunikovat mezi sebou – okamžitě pouhým stisknutím tlačítka nebo přepínače.

Nikdo, kdo se chce dozvědět něco o západní civilizaci a dobrovolně se k tomu snaží, to v současné době nemůže udělat. Dříve jen malá část naší společnosti mohla mít v paměti cokoli o naší minulosti, rozhodně ne v akademickém nebo odborném smyslu. Nyní máme vyhlídku, že miliony našich lidí mohou mít přístup k západní tradici pouhým stisknutím tlačítka, a to je dobře.

Problémem je, že si v mysli uchovávají způsob uvažování, který vylučuje velkou část excelence západní tradice. Protože teprve když si uvědomíte, že to, co jsme namalovali, co jsme postavili, co jsme napsali, co jsme sami zdramatizovali a co jsme složili v hudbě, souviselo s pojmy naší vlastní síly, našeho vlastního stávání se, našeho vlastního účelu slávy – teprve když si uvědomíte, že to bylo základem pro mnoho z toho, co bylo ceněno, teprve tehdy budete skutečně přikládat hodnotu a

respektovat přednost minulosti. Pokud ze strachu z nepřátelství vůči ostatním vymažete veškerou perspektivu skupinové identity založené na síle, skončíte s velmi slabou, velmi zženštilou a velmi podivnou doktrínou vlastní kultury, a to je to, co se v současné době děje.

Alex Kurtagić je můj přítel, kterého znají někteří lidé v této místnosti, a před pár lety napsal velmi zajímavý článek o úpadku moderní tváře. Úpadek moderní tváře. Byl to článek o fyziognomii, což je technika analýzy používaná v 19. století. Všimli jste si, že většina lidí, když jsou dnes fotografováni, chce vypadat co nejlépe, co nejreflexivněji, co nejotevřeněji? Prosí, aby je měli rádi. Zatímco on vyhledal všechny tyto fotografie misionářů z konce 19. století a Shakerů z Nové Anglie – pamatujete si tu sektu zvanou Shakers? – ti měli extatické tance, všichni vymřeli, protože se báli pohlavního styku – což se samozřejmě stane, protože pokud se bojíte první věci, určitě potkáte tu druhou. Ale tváře těchto Shakerů byly zuřivé. I když se jen hezky usmívali do fotoaparátu, vypadali takto. Vypadali s démonickou intenzitou a zuřivostí a pocitem sebe sama a pocitem odvážného účelu a takovými věcmi.

Dneska by vás považovali za duševně nemocného, kdybyste takhle vypadal na svém portrétu, že? A přitom oni jen předváděli svou tvář. Předváděli způsob, jakým chtěli být vnímáni světem. Bylo to jako pózovat pro portrét, pózovat pro olejový portrét. Neukazovali jste svou nejslabší, nejreflexivnější nebo nejlaskavější stránku; ta, pokud existovala, byla určena pro soukromé použití. Toto byla veřejná tvář. A v úpadku veřejné tváře Západu můžete vidět zřetelně úpadek našeho ducha, k němuž došlo v průběhu minulého století a který se v posledním století ještě zrychlil.

Lidé dnes říkají, že muži jsou méně mužní než dříve. Že muži byli feminismem zbaveni své mužnosti. Že samotná mužnost je tak ohrožena, že většina mužů se o tomto pojmu ani nechce zmínit, rozhodně ne ve slušné společnosti. Obecně se má za to, že není nic fašističtějšího než znovu se probouzející muž. Pokud ani nemůžete – a to jsou myšlenky, které jsou mimo rasovou škatulku, mimo kulturně specifickou oblast, ale stále jsou důležité v souvislosti s politickou korektností – ale jsou to měkčí oblasti, ve kterých je možné být radikálnější, než by si člověk představoval; a přesto i zde vidíme strach, vidíme úpadek a vidíme přijetí toho, co povede ke zničení forem identity, které existovaly v minulosti a které musí existovat v přítomnosti i budoucnosti, pokud má být nějaká budoucnost.

Aby měli budoucnost, musí si lidé být vědomi své minulosti a musí si být vědomi slávy této minulosti. Věřím, že v současné době se ve Spojených státech konají oslavy – pokud se tomu tak dá říkat – občanské války. Občanská válka je americkou zkušeností mimořádné intenzity a dramatičnosti, při níž byl nejelitističtější experiment, jaký kdy byl na severoamerickém kontinentu rozhodnut, vykořeněn a zničen ozbrojenou silou.

Henry Miller je v mnoha ohledech neobvyklá osobnost, která nakonec skončila v Big Sur. Henry Miller napsal knihu, která je zcela v rozporu s jeho typem a s tím, co byste si představovali jako jeho vlastní záliby, nazvanou The Air-Conditioned Nightmare. Napsal ji v roce 1942 poté, co procestoval Spojené státy americké autem. V této knize uvádí několik kontroverzních postřehů, mezi nimiž je i ten, že Jih – starý Jih – je pro něj nejkrásnější částí Spojených států. Lidé zde na kalifornském pobřeží to možná nechtějí slyšet, ale on se

domníval, že starý Jih byl jedinou aristokratickou společností – samozřejmě založenou na otroctví – která vznikla zde v Severní Americe. A že to byla elitistická společnost starého evropského typu, jejíž povaha musela být vymýcena, pokud jste chtěli mít moderní Ameriku.

Co uděláte s Konfederací a co uděláte s občanskou válkou? V podstatě pravděpodobně upřednostníte zkušenosti černochů a žen, marginalizujete bílý Jih a marginalizujete ty, kteří v té době bojovali za rasové uvědomění. Marginalizujete všechny ty lidi na severu – říkalo se jim „copperheads“ – lidi na severu, kteří sympatizovali s jihem – jedovatý had, chápete. Proč se radikální formy bílé identity v historické tradici vždy řeší z pohledu démonizace?

Když haitští militanti vyvraždili bílé obyvatelstvo Haiti, byli by současnou historiografií považováni za radikálnější variantu černochů, radikálnější variantu militaristického republikanismu na Haiti v té době. Ale nebyli by nutně odsouzeni za to, co udělali. V rámci diskursu by se pokusili o hodnocení, vysvětlení a poskytnutí polehčujících okolností.

Proč se tak neděje v případě bílého Jihu? Proč se na americké půdě neuskutečňuje sociální experiment, který by byl vnímán jako jedna z trajektorií bílé politiky v dané době? Proč historici naší vlastní skupiny uplatňují dvojí standard dvojího morálního pohrdání vůči radikálnějším formulacím bílé identity zde ve Spojených státech, nebo jak se tehdy říkalo, v rozdělených Spojených státech? Proč lidé dopustili, aby vznikla situace, kdy se naše vlastní historické zúčtování a naše vlastní tradice obrátily proti nám tak radikálním způsobem, že je téměř nemožné – kromě ústupu k absolutní pravici – se bránit?

Přiznejme si to, mnoho lidí se nechce dostat na pravý konec spektra, a to ani na samý konec, aby se mohli bránit. Chtěli by být uprostřed. Většina lidí se cítí dobře uprostřed. Cítí se dobře, když jsou se svými přáteli, když jsou součástí davu a mají pocit, že patří k mainstreamu. To je mimořádný problém, kterému čelíme: míra, do jaké lidé nechtějí stát osamoceni. A je pochopitelné, že nechtějí stát osamoceni, zejména v této době. Musíme jim dodat odvahu k tomu, aby to udělali, a Counter-Currents je jedním z prostředků, pomocí kterého se lidé mohou vzdělávat, aby se mohli bránit a bránit svou čest a své vyhlídky do budoucna.

Counter-Currents je podle mého osobního názoru nejlepší a nejpoučnější pravicový web, na který jsem narazil, a používá ho obrovské množství lidí, kteří chtějí informace o své vlastní minulosti a budoucnosti. Obsahuje velké množství materiálu a poskytuje terciární vzdělání mysli v radikálně pravicovém duchu. Věřím, že to je zásadní, pokud chceme mít budoucnost.

Existují různé jiné webové stránky, jako Alternative Right a další, síť Voice of Reason, které podle mého názoru poskytují přímější a konkrétnější – a každodenní a populistický – pohled na práci, kterou dělá Counter-Currents. Je zřejmé, že by se toho chtělo vidět mnohem více, a není pochyb o tom, že pravice se přiklonila k internetu, aby obešla cenzuru, která existuje téměř všude jinde. Protože tyto názory jsou téměř všude jinde cenzurovány.

Politická korektnost je metodika a gramatika. Je navržena tak, aby omezila možnost myšlenky ještě předtím, než je vyslovena. Předseda Mao měl myšlenku „kouzelných slov“. Kouzelná slova. „Rasismus“ je kouzelné slovo. Použijte ho a lidé se sesypou. Lidé se začnou vzdávat i své vlastní touhy

bránit se. Všechny ostatní „-ismy“: sexismus, diskriminace zdravotně postižených, třídní diskriminace, diskriminace na základě věku, homofobie, islamofobie, všechny ostatní jsou bledými odrazy původního „rasismu“ v jiných, o něco méně zásadních oblastech.

Termín „rasismus“ vytvořil Lev Trockij v článku v časopise levicové opozice v Sovětském svazu v roce 1926 nebo 1927. Dnes je tento pojem univerzálně používán, a to i mimo komunistické kruhy, z nichž vzešel – nezapomeňme, že Trockij byl na odchodu z Komunistické strany Sovětského svazu, protože Stalin se rozhodl zbavit se ho i levicové opozice, kterou vedl. Tento pojem se dnes používá v takové míře, že se stal univerzálním. Je univerzální, stal se morálním slovníkem angažovanosti a neangažovanosti. Pokud chcete v současném diskurzu někoho odsoudit, řeknete, že je rasista. A v současné době nikdo nemůže popřít to, co říkáte.

Teprve když lidé získají odvahu a přesvědčení číst to, co je na Counter-Currents, internalizovat to a bránit své vlastní možnosti – biologického a kulturního rozvoje – uvidíme změnu tady v Americe i jinde. Teprve až budou lidé připraveni nepadat na kolena a neprosit o milost v souvislosti s minulostí – nebo s holocaustem, který je jakousi obětí Molochovi, jakousi obřadní pomůckou, která se používá k tomu, aby zahanbila téměř všechny bělochy, Árijce a indoevropany; stal se náboženským totemem, pseudonáboženským totemem, který se vytahuje, posouvá sem a tam a využívá, aby lidé padali na kolena a prosili o milost, ještě než vůbec otevřou ústa. Prosí o milost dokonce i za to, že mohou otevřít ústa.

A i když neříkám nic, co by lidé v této místnosti již nevěděli, je důležité si uvědomit, že tyto psychologické

konstrukty mají pro většinu našich lidí hluboce paralyzující a negativní účinky. Nyní se nacházíte v situaci, kdy si lidé naložili na bedra takovou zátěž v podobě neomezené viny a absence sebeochrany, že téměř jakákoli zdravá instinktivní nebo mužná schopnost je pro ně nedosažitelná, s výjimkou reakce na předchozí hrozbu.

Teprve když znovu objevíme smysl pro dynamiku, který jsme zčásti ztratili, budeme mít budoucnost: tady ve Spojených státech, tady v Kalifornii nebo v celém západním světě. Mnoho jiných skupin na světě se diví, co se s námi stalo, diví se, co se stalo s naší energií. Nebuďte překvapeni, když se dozvíte, že mnoho elit v zahraničí, v Indii, Číně a tak dále, sleduje s udiveným překvapením trajektorii současného Západu, míru, do jaké Západ nenávidí sám sebe: svou vlastní hudbu, své vlastní umění, svou vlastní architekturu, svou vlastní vojenskou historii – jiné skupiny ve světě jsou tím ohromeny, ale budou se snažit toho využít, protože proč by to nedělaly? V podmínkách skupinové konkurence, která na této planetě panuje, všechny skupiny částečně soupeří o omezené zdroje proti všem ostatním skupinám. Nemusí to být tak nemilosrdné.

Ale je to skutečné, existuje to a pokračuje to.

Masová imigrace do Británie začala zákonem o státní příslušnosti z roku 1948, který přijala vláda [Clementa] Attleeho. A Attlee, který byl tehdy labouristickým premiérem, po drtivém vítězství labouristů bezprostředně po druhé světové válce prohlásil: „Pokud se rasy světa smísí, už nebudou žádné války.“ „Pokud se rasy světa smísí, už nebudou žádné války.“ Tuto myšlenku převzal z antikoloniálního hnutí 20. a 30. let.

Místo toho však dochází k internalizaci rozdělení a globalistickým stížnostem uvnitř společností, nikoli mezi nimi. Vše, co se tedy děje, je to, že skupinová dynamika, která byla v posledních třech až pěti stoletích orientována na národní státy a byla národní, se stává vnitřní, protože lidská soutěživost a dynamika skupinových rozdílů jsou takové, že budou vždy existovat, ať uděláte cokoli. Budou existovat uvnitř multirasových manželství. Budou existovat uvnitř multirasových škol. Budou existovat uvnitř multirasových měst. Budou existovat uvnitř multietnických bytových komplexů. A určitě budou existovat uvnitř multirasových společností.

Poté každá skupina vytvoří předvoj, který s ostatními skupinami vyjednává o tom, jak velký podíl z celkového koláče dostanou. A budoucnost politiky společností, jako jsou Spojené státy, spočívá ve vyjednávání, které probíhá během voleb – a mezi volbami – mezi jednotlivými skupinami. Obamovy volby jsou momentkou. Míč se kutálí dál, zazáří a on je tam na okamžik, protože v tu chvíli se střetávají síly mezi bílými dělníky, kteří volí středolevicové strany, mezi ženami, které mají větší sklon volit středolevicové strany než středopravicové, mezi černými Američany, kteří budou drtivou většinou volit Obamu – i když je smíšeného původu –, protože ho považují za jednoho z nich; směrem k Latinos, kteří budou volit alternativního kandidáta z demokratické středolevice, protože mají pocit, že pod takovým vedením získají více prostoru pod sluncem, než by získali od bílého republikána; spolu s apatií těch, kteří nevolí, nebo těch, kteří volí jiné kandidáty; spolu s vývojem v daném okamžiku tohoto konkrétního volebního cyklu, kdy byli republikáni hluboce

deprimovaní, kdy panovalo hluboké odcizení od druhého prezidentství Bushe juniora, kdy ve společnosti panovala hluboká nespokojenost kvůli vynucené povaze války v Iráku, která vyvolala otřesy a nesouhlas ve společnosti; a kde došlo k obrovské hospodářské krizi, která vedla k ekonomickému hlasování pro Obamu, což se může částečně opakovat i příště, ale tehdy to bylo zcela evidentní. To je momentka. Všechny volby jsou momentkami sil, které jsou v daném okamžiku v koalici. A přesto si všimněte, jak rozpadlá a etnicky rozhádaná ta koalice je.

Vyhlídky na zvolení bílých republikánů – s výjimkou nižších úrovní – se pravděpodobně každým rokem demografických změn ve Spojených státech snižují. Dokonce i počet let, které Obama strávil v úřadu, pravděpodobně mění situaci ve svůj prospěch. S každým dalším rokem – pokud vím, Amerika je nyní z jedné třetiny nebílá? – je to v podstatě společnost rozdělená na dvě třetiny a jednu třetinu – ale mnoho západních Evropanů stále vnímá Spojené státy jako bílou evropskou společnost. V některých částech západní Evropy dokonce panovalo zmatené překvapení, že byl zvolen nebílý prezident. Ale každý, kdo zná Spojené státy relativně dobře a ví o touze Kennedyů rozšířit imigraci na celý svět a ukončit předchozí imigrační politiku pouze pro Evropany a bělochy, která podle mého názoru přetrvávala od 20. let 20. století. Každý, kdo si to uvědomuje, ví, že nové politické uspořádání ve Spojených státech je v rozporu s – a nepřátelské vůči – původní většině, která zde žije.

Proč se běloši a Evropané neprobudí k eurocentrickým pravdám? Pravdou je, že mají pocit, že vždy existuje výmluva, aby odložili možnost tohoto probuzení, a vždy existují

momenty – zejména v souvislosti s vměšováním médií –, kterých se lidé ve svém životě obávají. Jedním z hlavních faktorů, které brzdí oživení našeho vlastního lidu, jsou masmédia. A je to kontrola masových médií silami, které jsou výjimečně nepřátelské vůči našemu budoucímu rozvoji. Masová média hrají na všechny segmenty mas, které existují v současné západní společnosti – rozvíří je, staví je proti sobě, přesměrovávají je, zamotávají agendu každého, kdo má svůj vlastní podtext, ke kterému směřují a shromažďují body energie v této společnosti. Každý, kdo sleduje masmédia s trochou rozumu, to může vidět. Pak je tu ještě efekt „potravy pro proletariát“, jak jej nazval George Orwell v románu 1984, kdy jsou masy krmeny kulturním průmyslem nadměrného a exploatačního infotainmentu a zábavy pro jejich vlastní poučení, což je důležitá součást celkového projektu.

Pouze když se vám podaří prorazit krunýř masových médií se všemi jejich mnoha hlavami podobnými gorgonám a amfiteátrem podobným hydře – pouze když se vám to podaří pomocí internetu, máte šanci povzbudit nezbytný předvoj našeho vlastního obyvatelstva. Všechny změny, všechny radikální a revoluční změny jsou vedeny menšinami. A vždy se odehrávají shora dolů, i když menšina může být předvojem zaměření nebo skupinové tendence, která je obecnější a širší.

To, co musí pravice v USA udělat, je vybudovat předvoj. Vybudovat co nejvíce a co nejúčelnějších předvojů. Vybudovat je tak, aby nemohly být zničeny zvenčí a poraženy zevnitř. Jedním z přínosů internetu je, že obchází mimořádné pomluvy a rivalitu, které existují mezi různými pravicovými jednotlivci a skupinami, i když je zároveň vyjadřuje. Lidé, kteří mají přirozeně rozhodný a kvazi-autoritářský způsob myšlení, totiž

vždy věří, že mají pravdu. Proto je pravici mimořádně obtížné organizovat, řídit a posunovat vpřed. Každý, kdo kdy byl prominentním členem pravicové skupiny, ví, že je to jako hnát kočky do stáda. Důvodem je tvrdohlavost nekonformních lidí, kteří jsou součástí těchto názorových tendencí. Protože musíte být tvrdohlaví, abyste mohli útočit na to, co je pohodlné, co je „v pohodě“ a co je řízeným očekáváním průměrnosti v úpadku, který v současné době probíhá.

První řečník dnešního dopoledne, Greg Johnson, hovořil o dekadenci. A o debatě, zda se jedná pouze o úpadek – stejně jako když upustím tento blok, spadne na podlahu – je to pouze úpadek, nebo je to úpadek záměrný? Existuje síla, která tento blok metaforicky posouvá na podlahu, drží ho tam a jakmile je tam, šlápne na něj botou, aby neměl šanci se znovu zvednout, nebo by se ruka natáhla dopředu, vytrhla ho zpod boty a zvedla zpět na stůl? To je debata, kterou lze vést, ale jednou z nejdůležitějších věcí, které si musíme uvědomit, je, že máme před sebou svůj vlastní osud.

Je nás více než kdykoli předtím, jsme jako celek lépe vzdělaní než kdykoli předtím, i když to může znít neuvěřitelně. Když v roce 1899 vypukla búrská válka, Britové provedli audit slumů v Británii a zjistili, že čtvrtina mužů z dělnické třídy, kteří se přihlásili do boje v této válce, byla tak zamořena nemocemi a měla tak špatné vzdělání, že z vojenského hlediska byli k ničemu. Winston Churchill tehdy řekl, že „říše, která nedokáže spláchnout vlastní záchod, je k ničemu“ – jedno z mála radikálních sociálních prohlášení, ať už nadsazených či nikoli, které Churchill kdy učinil.

Máme tedy nyní obrovské výhody. Nesmíme však dovolit, aby nás pohodlí a komfort ukolébali k zapomnění. Pohodlí a

komfort jsou nepřáteli rozhodujícího kulturního průlomu a rozhodujícího provádění politiky budoucnosti. Musíme zapomenout na posledních 50 až 60 let, ale pamatovat si poučení, které z nich máme vyvodit. A poučením, které z nich máme vyvodit, je věřit si naprosto.

V Irsku existuje organizace zvaná Sinn Féin, což v gaelštině znamená „jen my sami“. A my sami jsme hnací silou svého osudu. My sami určíme, jaká bude role evropských lidí ve Spojených státech v příštím století. Nesmíme dovolit, aby to za nás určovaly jiné skupiny. Pouze když budeme způsobilí k moci, najdeme prostředky, jak ji znovu uplatnit ve svých vlastních společnostech. To, co se děje zde a jinde na Západě, je největší zkouškou, které západní lidé čelili za velmi dlouhou dobu. V minulosti byly hrozby vždy vnímány jako vnější. Jiný národ, jiný diktátor, jiný agresor, jiná imperiální rivalita. V tomto vlákně impéria, v boji o Afriku na konci 19. století a tak dále.

Všichni nepřátelé, kterým nyní čelíme, jsou vnitřní. A největší nepřátelé, kterým čelíme, jsou v našich vlastních myslích. Pocit, že bychom to neměli říkat, neměli psát, neměli mluvit, neměli myslet. To jsou naši největší nepřátelé. Jsme příliš prolezlí postkřesťanskou vinou. Jsme příliš prolezlí filosemitismem. Jsme příliš prolezlí pocitem selhání, strachu a marnosti ve vztahu k evropské, klasické a vrcholně středověké minulosti. Jsme příliš defenzivní. Jako skupina nejsme dostatečně agresivní a asertivní.

Mnoho bílých lidí se cítí opuštěných, protože vedení, ke kterému vzhlížíme, vyšší buržoazní vrstva – nejvzdělanější část naší společnosti – se zdá, že opustila většinu. Elita se stala globální a vidí se jako součást globální elity, a tradiční

zprostředkovatelé moci, od univerzitních profesorů přes vaše starší obchodníky až po vaše starší právníky a tak dále, se vždy zdají být na straně těch, kteří se vzdávají své pozice. A to proto, že v dnešní době stačí a funguje být na straně těch, kteří se vzdávají toho, co vám minulost zanechala.

Co bude zapotřebí, aby většina lidí, kteří opouštějí západní univerzity, měla středový nebo společný názor jako lidé v této místnosti? Bude to vyžadovat zemětřesení. Ale není tak těžké toho dosáhnout, jakmile přimějete lidi, aby přemýšleli odlišným způsobem. To vyžaduje značné zvýšení laťky.

V jistém smyslu nemáme v Evropě svobodu slova. V Evropě neexistuje „právo“ prvního dodatku. Každý, kdo v Evropě promlouvá a nechce skončit ve vězení, musí v jistém smyslu přijmout stylizovanou a poněkud abstraktní formu jazyka. Zákony proti revizionismu existují ve většině západoevropských společností. Británie je v tomto ohledu poněkud výjimečná, protože je nemá. Ale je to podobné jako stará hollywoodská cenzura, která zlepšila mnoho filmů, protože lidé začali věci zpracovávat nepřímo a umělečtěji. Může to lidi motivovat k lepším výkonům. A já jsem velmi pro to, aby pravicové názory byly prezentovány spíše na nejvyšší než na nejnižší nebo střední úrovni. Jsem velmi pro oslovování nových elit a jejich zapojení, spíše než pro populistické apely, když pro to není vhodná volební situace.

Dlouhou dobu jsem byl členem nacionalistické strany v Británii. Projekt se zdál být neúspěšný a skončil v nicotě, i když někteří lidé byli zvoleni do Evropského parlamentu. Ale nakonec se lidé změní pouze tehdy, když se změní jejich kulturní vnímání. A když dojde k uvolnění energie, uvolnění moci a uvolnění sebevědomí. To je změna, kterou hledáte. Z

toho vyplývá volební změna a výhoda, nikoli naopak. Zvolení několika lidí podle mého názoru v současné době nestačí. Stačí protiproud a protikulturní revoluce, která zvrátí procesy 60. let.

Marxisté prošli institucemi posledních 50 let, protože se jim dveře samy otevíraly. Sotva je museli vykopávat, protože se jim samy otevíraly.

Všechny dveře jsou pro nás zavřené. Musíme najít způsoby, jak se kolem těchto dveří dostat a znovu se spojit s novými myslemi našich nastupujících generací.

Jedním z důvodů, proč k tomu dojde, je to, že lidé v západním světě jsou v současné době chronicky znudění. Naše společnost je zachvácena nudou. Je to cítit. Panuje tu duchovní strnulost. A ty nejzajímavější myšlenky, nejohrožující myšlenky, nejpsychopatologičtější myšlenky, myšlenky, které přesahují všechny ostatní myšlenky, jsou myšlenky, které se nacházejí v této místnosti. Jsou to nejnebezpečnější myšlenky, a proto mají jemnou přitažlivost pro radikální a disidentské mysli.

Nezapomeňte, že vše, co se stalo v posledních 50 letech, bylo kdysi tak disidentské, že lidé ve 20. letech 20. století – ti, kteří dnes prosazují ultraliberalismus – se museli scházet tajně, protože se báli odhalit své názory veřejnosti, svým vlastním rodinám a kolegům v práci. Podívejte se, jak se za sto let změnil celý pojem „progresivní“, „reakční“, „neprogresivní“, „tradicionalistický“ a podobné.

Nyní jsme to my, kdo je pronásledován. Nyní jsme to my, kdo se bojí odhalení v médiích. Jsme to my, kdo je učen, aby se bál a styděl se za své vlastní názory. Za sto let se vše obrátilo naruby.

Ale existuje přirozená tendence kopat; existuje přirozená tendence kopat proti zavedenému systému. A politicky korektní liberalismus je obrovským terčem k útoku. A je zábavné ho napadat. A je to život potvrzující, útočit na něj. A pomlouvat ho a kopat do něj a běhat kolem a být jím pronásledován a být proti všem těmto vážným fanatikům a takovým věcem.

Je to zábavné a to je jedna z věcí, kterou si lidé musí uvědomit, že přiláká mnoho lidí na naši stranu. Jeho krvelačná mysl, jeho užitečná vznětlivost. Každý má do určité míry rád rebely, pokud se jich to osobně netýká a nejsou nepříznivě ovlivněni důsledky takového radikalismu. A my se musíme postavit tak, jak to udělali International Times a radikálové 60. let, jen opačně.

Pokud se staneme hromosvodem kulturní revoluce na Západě, uvidíte v budoucnu studentská hnutí, která budou loajální spíše k pravici než k levici, i když se tyto pojmy rozpadají a ve stále více skupinově orientovaných společnostech již nemají žádný význam, jak se to právě děje. Ale stále je používáme, protože jsou to přijatelné zkratky.

Ale nikdy nezapomeňte na vzrušení z překračování hranic. Pravicové myšlenky jsou transgresivní. A proto jsou zajímavé a sexy. Herbert Marcuse kdysi psal o erotice pravice. Susan Sontagová také. A pravice je erotická více než levice, je vzrušující více než levice. Levice je nudná, levice je mimořádně špinavá a eroticky nevzrušující, víte, navzdory své převaze a sklonu k dekadentnosti. Do jisté míry není tak radikálně mimo rámec.

A můj názor je, že v budoucnu lidi nebude přitahovat rozum. Budou číst rozumem, až se jednou rozhodnou

emocionálně se zavázat. Důležité je oslovit lidi emocionálně. A to znamená apelovat na síly a zdroje v jejich mysli, které jsou věčné a které podepírají racionalitu. Síla iracionální víry jako duchovní kodifikace, mystické víry, víry v identitu, potřeby společenství a potřeby sounáležitosti je nesmírně mocná. Mnohem mocnější než cokoli, co může nabídnout levice.

Pokud dokážete využít tyto síly – v některých ohledech – kodifikovaného iracionalismu, pokud je dokážete vynést na povrch, pokud je dokážete uchopit a pokud k nim pak přidáte rozum a diskurs na Counter-Currents, využijete energii budoucích generací většiny Američanů. A uděláte to, protože se to jeví jako mimořádně zajímavé. Zajímavější než cokoli jiného. Ohrožující než cokoli jiného. Šokující víc než cokoli jiného. A to je podle mého názoru něco, co by pravice měla zdůrazňovat, a to civilizovaným a přesvědčivým způsobem.

Nikdy bychom neměli zapomínat, že lidé jsou proti našim myšlenkám proto, že je vzrušuje, když je děsí. Vzrušuje je, když je pobuřují. Pro mnoho lidí je to politický ekvivalent satanismu. Neříkám nic, co by bylo nějak originální. A tím se vlastně stáváme nesmírně atraktivní na určitých úrovních vědomí – samozřejmě ne pro některé jižní baptistické církve. Ale stáváte se nesmírně psychologicky přitažliví. Možná nemáte nad hlavou svatozář, ale jste proměněni v jakési temné a hrobové světlo, které vás činí hluboce duchovně ambivalentními vůči lidem, kteří nyní existují. A to obsahuje perspektivu růstu a perspektivu obnovy.

Osobně se domnívám, že lidé souhlasí s myšlenkami dlouho předtím, než se k nim přikloní. Instinktivně říkají „ano!“ Říkají „ano!“ myšlence, ještě než si pro sebe úplně vypracují všechny podrobnosti. Proti proudům tohoto světa existují proto,

aby lidem poskytly vzorec poté, co řekli „ano!“ Poté, co učinili první krok na cestě k identitě, politice identity a náboženství identity.

Pokud k tomu mohu něco dodat, všechny náboženské rozdíly, které existují mezi lidmi evropského původu, ve skutečnosti nemají žádný význam. Jediné, co děláte, je formování doktríny psychologické nerovnosti. Pokud lidé věří v nerovnost, mohou k ní dospět v rámci jakéhokoli duchovního systému, který si zvolí. Dokud věří v řády evropské nerovnosti, mohou být v nich obsaženy všechny tradice všech našich lidí.

Moc vám děkuji!

Greg Johnson: Máte nějaké otázky?

O: V jakém konkrétním kontextu Trockij vytvořil pojem „rasismus“?

Jonathan Bowden: Nešlo o konkrétní kontext. Snažil se formulovat antropologický termín, který by mohl být použit pro jakoukoli formu skupinových předsudků. Myslel především na antisemitismus v bolševické SSSR, ale chtěl termín, který by mohl být použit, pokud někdo řekne: „Angličané jsou lepší než jiné skupiny.“ Můžete okamžitě odpovědět: „To je rasistické tvrzení.“ Chtěl tedy něco, co by bylo ponižující, něco jako úder kladivem. Někdo něco řekne: „Rasista!“ Ústup pod stůl.

O: A bylo to v době, kdy byl ještě u moci, nebo až po čistkách?

JB: Bylo to v době, kdy byl ještě u moci, ale čistky se blížily.

O: Setkal jste se někdy s Enochem Powellem? Chápete, proč Powell nikdy nedokázal přejít k... rasovému realismu,

který zastával vůči určitým skupinám, nikdy ho nedokázal uplatnit vůči jedné konkrétní skupině?

JB: Ano, znal jsem Enocha Powella velmi povrchně. Několikrát jsem ho slyšel mluvit. Byl to mimořádně nadaný muž. Myslím, že ve zkratce lze říci, že Powell chtěl být členem tehdejšího britského establishmentu a považoval se za rebela establishmentu, přičemž termíny „rebel“ a „establishment“ byly stejně důležité. Vždy se považoval za člena hierarchie konzervativní strany, hierarchie Konzervativní a unionistické strany, hlavní středopravicové strany v britském státě. Vždy se považoval za někoho, kdo předkládá konkurenční program, který by konzervativci mohli upřednostnit před Heathem a dalšími vstřícnějšími centristickými a středolevými vůdci konzervativní strany. Nikdy se však nepovažoval za outsidera. Byl vždy hrdý na svou roli ve druhé světové válce. Nikdy se nepovažoval za někoho, kdo by vybočoval z konvenčního pravicového rámce v Británii nebo kdekoli jinde.

Moje upřímná odpověď na vaši otázku tedy zní, že navzdory radikálnosti jeho myšlení, navzdory schopnosti plynule hovořit deseti jazyky, navzdory poezii, kterou psal, navzdory statusu outsidera, který si mentálně užíval, byl ve svém jádru členem a mužem establishmentu. Proto se nikdy nevydal směrem, který jste zmínil.

O: Rád bych se vás zeptal, kde se vzala tato [bílá] sebenenávist?

JB: No, myslím si, že sebenenávist je součástí lidské přirozenosti, ale stává se politicky významnou a rozhodující pro skupinu, nikoli jako patologie jednotlivce, pouze tehdy, když se necháte unést myšlenkami, které jsou pro vás samozřejmě

velmi škodlivé. Pokud řeknete: „Jsme zodpovědní za otroctví černochů a jsme zodpovědní za vše, co s tím souviselo, a já se za to osobně cítím vinen a musím tuto vinu, kterou pociťuji neustále, odčinit, zejména když jsem v blízkosti Afroameričana, zejména když jsem v blízkosti Afroameričana, který se k tomu hlásí nebo se s tím identifikuje“, pak se to stává slabostí celého života.

Odkud to pochází? Myslím, že to pochází zevnitř, pochází to zvenčí, ale pochází to více zvenčí, když vaše skupina přijala sebezapření jako předsudek. Myslím, že mnoho lidí má rádo určitou míru masochismu. Tak to je.

O: Jak se to ve vaší zemi dostalo od Rudyarda Kiplinga k tomuto multikulturnímu zmatku? Osobně tomu nerozumím. Jste imperialisté a jste s tím spokojeni a my ostatní jsme se zdáli kráčet za vámi, a teď se sami bičujete.

JB: Ano, já vím. Je to zvláštní, že? Ve středověku existoval kult zvaný flagelanti, kteří chodili s velkými kříži a křesťanskými prapory, bičovali se a říkali: „Běda mi! Běda mi!“ Je to vlastně dost psychoneurotické. Britské impérium se dostalo z pozice nejvýznamnějšího hráče na pozici nejméně významného hráče tak neuvěřitelně rychle, že je těžké to pochopit. Je to vlastně jen jedna nebo dvě generace.

O: Sleduje vás Amerika, nebo vy sledujete Ameriku?

JB: Vy sledujete nás, ale v době našeho úpadku jsme od vás převzali určité standardy.

O: Protože jste z Británie, rád bych, abyste nám řekl něco o nacionalistickém hnutí v Británii. Jaká je podle vás jeho situace a vyhlídky?

JB: Ano, vzhledem k podpoře, která existovala ve volbách a ve společnosti, bylo nacionalistické hnutí mnohem méně úspěšné než jeho kontinentální bratři. Důležitou organizací v posledních 20 až 25 letech byla Britská národní strana, která se prosadila a dosáhla úspěchů, zejména mezi pravicovými a středolevými voliči, pokud víte, co tím myslím. Voliči typu Reaganových demokratů, běloši z dělnické třídy, kteří chtěli stranu, která by se za ně postavila, ale jinak měli ekonomický profil staré Labouristické strany.

Zdá se však, že tento cyklus skončil a že tato organizace, aniž by se zapletla do vnitřních sporů a pomluv, se dostala do bankrotu tím, že se snažila vyhovět všem a také vyzařovala pocit síly, který nebyl úměrný jejím zdrojům. Nezapomeňte, že v Británii, stejně jako ve Spojených státech a jinde, se velký kapitál spojuje s pravicovou stranou, konzervativci, velké odbory a peníze odborů se orientují na středolevé strany, Labouristickou stranu v Británii, Demokraty zde, zatímco pro tyto strany je mimořádně obtížné se financovat. Existuje také mimořádně nepřátelský mediální prostor, ve kterém tyto strany působí.

Mým názorným příkladem toho, co lze v Evropě dokázat, je Front National ve Francii, který je v každém ohledu nejúspěšnější ze všech skupin. Je pravda, že Front National pod vedením Le Penovy dcery zmírnil celou část, celou [nesrozumitelné], a tím si získává stále větší podporu. Ale ze všech nacionalistických skupin, které jsem kdy potkal v Evropě, na kontinentu, byli oni nejšikovnější, nejlépe organizovaní. Dokonce i jejich spory byly vedeny úspěšněji, což vyvolává dojem, že byli v každém ohledu na vyšší úrovni.

O: Ale konkrétněji řečeno, znamená to snad, že si myslíte, že existuje naděje na úspěch, abych to řekl diplomaticky, pokud bude současné vedení Britské národní strany nahrazeno někým jiným? Jaké jsou vyhlídky do budoucna v Británii?

JB: Ano, aniž bych byl příliš neomalený, a je známo, že na tuto věc mám svůj názor. Ano, myslím si, že pod současným vedením se tato skupina nemůže posunout dál. Jsou v ní prvky, které by vás mohly posunout vpřed navzdory jejím dluhům, protože mnoho stran je zadluženo, přiznejme si to. Pod současným vedením se dostala do slepé uličky a jako ve všech věcech je potřeba trochu obnovy. I když nemůžete všechno svádět na jednu osobu, do jisté míry jsou vůdci vždy problémoví, když se jim nedaří prorazit a zvítězit.

Vzpomínám si, že když jsem se zúčastnil [konference v USA], proběhla debata o tom, zda by měl být David Duke zařazen, a byl jsem trochu překvapen, s jakou vehemencí se lidé vyslovovali proti zařazení Dukea a možná i Dona Blacka, muže ze Stormfrontu. Najednou jsem si uvědomil, že toto je napětí, které existuje mezi členy takových skupin a jejich potenciálními vůdci, zejména pokud vůdci nejsou tak úspěšní, jak by si oni a jejich původní příznivci přáli.

Johnson: Ještě dvě otázky.

O: Mám vlastně několik otázek. Právě jste zmínil Front National a jsem si jistý, že víte, že François Hollande vede v průzkumech veřejného mínění, takže by mě zajímalo, jak vidíte budoucnost FN v případě Hollandeova vítězství ve volbách.

JB: Myslím si, že FN má před sebou slibnou budoucnost, protože je velmi dobře organizovaná a odolná vůči otřesům. Jednou z obtíží nacionalistických stran je, že se jim velmi těžko

daří se po otřesech vrátit zpět. Pokud tedy dosáhnou velmi negativních volebních výsledků, jako tomu bylo v případě Britské národní strany v posledních všeobecných volbách v Británii. To je uvrhne do cyklu trvajícího asi jeden až dva roky, než se mohou vrátit zpět, a navíc jsou po takovém turnaji emocionálně i ekonomicky vyčerpané. Front National však zdá se disponuje zdroji financování a vnitřní odolností. V zásadě platí, že když máte členství, které není v řádu tisíců, ale desítek tisíc, vyvinete si extra kůži a extra hradby, stanete se mnohem odolnějšími a mnohem více se podobáte mainstreamové straně, i když máte antisystémovou ideologii. Myslím si tedy, že ačkoli je den, kdy se FN může stát mocenským hráčem v současné Páté republice, vzdálený, má FN podle mě dobrou budoucnost. Také si myslím, že lidé, zejména v této místnosti, by si měli uvědomit, že část umírněnosti FN nebo její neo-umírněnosti je stejně tak taktická jako cokoli jiného.

O: A moje druhá otázka, rád bych se vrátil k Trockému. Zajímalo by mě, jestli máte citát, ve kterém Trockij poprvé použil termín „rasismus“. Druhá otázka související s tímto tématem by byla, zda vám něco říká jméno Magnus Hirschfeld?

JB: Není Magnus Hirschfeld sexuolog z Výmaru?

O: Přesně tak. A v roce 1928, pokud se nepletu, napsal knihu s názvem Der Rassismus a pokud jsem se mohl přesvědčit, nenašel jsem u Trockého žádný citát, ve kterém by tento termín použil dříve.

JB: Myslím, že Trockij tento termín použil. Je to samozřejmě podobné jako u beatnické generace, která vyvinula metodu cut-up v literatuře, ale mnoho jiných lidí ji používalo ve stejné době. Ano, myšlenky se sbíhají a konvergují v určitém

okamžiku. Vím jistě, že Trockij použil termín „rasismus“ v kvazi-antropologickém eseji v nějakém sovětském časopise v letech 1924/25/26/27. Podle mých znalostí to bylo poprvé, kdy byl tento termín použit v tomto obecně propagandistickém smyslu, ale jsem si jistý, že mnoho dalších lidí ho používalo ve stejné době a převážně za stejným účelem.

O: Dovolte mi předložit vám jednu myšlenku a pak už budu mlčet. Tento Magnus Hirschfeld byl samozřejmě typickým agitátorem Výmarské republiky, že?

JB: Ano.

O: A založil první studium sexologie.

JB: Ano, to je pravda. Měl institut pro studium lidské sexuality.

O: Opravdu. A jeho kniha Der Rassismus, její první anglické vydání, byla vlastně přeložena manželským párem v Anglii. Byli to dva angličtí komunisté. Myslím, že to je velmi významné v historii tohoto magického slova na Západě a myslím, že by to mělo mít v této historii větší význam než Trockij. To je jen můj osobní názor.

JB: Ano, možná máte pravdu, ale debata o tom, kdo tento termín vytvořil, může být zbytečná... Možná v budoucnu ve svých přednáškách uvedu Trockého a Hirschfelda.

O: To oceňuji.

O: Použil jste výraz „řízená prázdnota upadající prázdnoty“. Chtěl jsem se zeptat na ty dva výrazy, které mi unikly. Bylo to hned po citátu Henryho Millera. Řekl jste: „Řízená prázdnota upadající prázdnoty.“

JB: Nikdy si nepamatuji, co říkám. [Uvedená fráze zní „řízené očekávání průměrnosti v úpadku“.]

Johnson: Získáme to z přepisu. Moc děkuji!

Eugenika

Richard Spencer: Dobrý den, vážení, vítejte zpět ve Vanguardu! A vítejte zpět také, Jonathane Bowdene!

Jonathan Bowden: Ano, dobrý den! Rád jsem tady.

RS: Výborně. Jonathane, dnes budeme hovořit o eugenice, Madisonu Grantovi, Lothropu Stoddardovi a celé konstelaci myšlenek a myslitelů, kteří se tímto tématem zabývají. Než se pustíme do rozhovoru, myslím, že stojí za to zmínit následující: žijeme sice v době ostrých stranických sporů a bojů mezi levicí a pravicí, ale některé věci, které mě opravdu zajímají, nejsou ty, ve kterých se mainstreamová levice a pravice neshodují, ale ty, ve kterých se zcela shodují, ve kterých kráčí stejným krokem, a jednou z těchto věcí je odsuzování eugeniky jako nejvíce zlovolného hnutí nebo alespoň jednoho z nich za posledních 200 let. Určitě je také často spojována s tím druhým nejhorším hnutím, fašismem nebo nacionálním socialismem. Myslím, že všichni se sjednotili v názoru, že jde o pseudovědu, ale zároveň je v některých ohledech až příliš účinná a je třeba se jí bránit. Nefungovala, ale zároveň byla až příliš účinná, jak se obvykle uvádí v některých iracionálních kritikách, které se jí týkají.

To je fascinující názor, protože se jedná o něco, co se za poslední století dramaticky změnilo. Je těžké najít jiný názor, u kterého by došlo k takovému obratu o 180 stupňů v tak relativně krátkém čase. Je to téměř jako by se západní svět přes noc obrátil k islámu a začal odsuzovat křesťanství a sekularismus. Možná to není tak dramatické, ale chápete, co tím myslím.

Jistě, něco jako nacionálněsocialistický režim v Německu mělo eugenické programy. Ve skutečnosti však nebyly tak výrazné, jak by se někteří mohli domnívat. Mnoho z těchto

programů bylo ve skutečnosti inspirováno eugenickými programy ve Švédsku a v Kalifornii. Kalifornie byla pravděpodobně tím nejlepším vzorem. Eugeniku podporovali rektorové univerzit. To znamená, že ji velmi podporovala elita. Považovali ji za dobrou věc a byla také součástí progresivní elity. Eugenika nebyla reakcionářským názorem. Byla to věc, proti které se stavěli lidé starého náboženského přesvědčení nebo ti, které byste mohli nazvat reakcionáři. V určitých kontextech to byla věc, která mohla být dokonce i levicová. Určitě u někoho jako Lothrop Stoddard, o kterém si povíme o něco později, to byl postoj člověka, který se otevřeně považoval za progresivního a modernistického. A mělo to také určitou popularitu. Ve skutečnosti jsem v přednášce, kterou jsem nedávno přednesl v klubu H. L. Mencken, ukázal několik fotografií, které byly pořízeny z velmi dobré knihy, biografie Lothropa Stoddarda, kterou napsal levicový liberál, který Stoddarda příliš neměl v lásce, ale uznával jeho význam. Tyto fotografie zachycovaly eugenické výdobytky na státním veletrhu. Myslím, že jeden slavný případ byl na kansaském státním veletrhu. Pořádali soutěž o nejzdravější rodinu a chtěli vidět dobrý genotyp. Byla to zdravá rodina, ve které byli všichni chlapci a dívky silní a chytří a rodiče vypadali dobře a podobně. Eugenika tedy měla v životě lidí opravdu pozitivní hodnotu. Znamenala, že jsou zdraví, dobří, normální a kvalitní lidé. Je zřejmé, že se to zcela obrátilo.

No, Jonathane, myslím, že bychom měli o všech těchto věcech mluvit podrobněji, ale možná byste mohl navázat na tu základní historii eugeniky, kterou jsem právě nastínil, že něco, co bylo hegemoniální, se během pouhých 100 let stalo nevyslovitelným. Něco, co bylo podporováno prezidenty a nyní

je spojováno s šílenými blázny. Možná by stačilo o tom trochu pohovořit a trochu se zmínit o tom, proč k tomu došlo. Myslíte, že to bylo jen dědictví druhé světové války, nebo v tom bylo něco víc? Tak proč se prostě nepodíváme na, řekněme, naše povědomí o eugenice ve 20. století?

JB: Ano, myslím, že tady máme přijetí a pak odmítnutí, jedno po druhém, představy, že biologie do značné míry ovlivňuje sociální otázky. Od roku 1860/1870 až do 40. let 20. století panoval ve všech možných zemích, zejména v zemích jako Austrálie, Kanada, Nový Zéland, Dánsko, Švédsko, Švýcarsko a jinde – v zemích, které si s tímto druhem myšlenek často nespojujeme – velmi výrazný názor. Eugenické myšlenky však byly velmi výrazné v politice těchto společností a mezi akademickými a klinickými elitami.

V jistém smyslu šlo o progresivní biologismus. Byla to víra, že na základě toho a na základě okolností žité antropologie, jak byla v té době chápána, lze jednat a zlepšit lidský úděl. Stejně jako bylo možné jednat v sociální a ekonomické sféře z pozice středolevé perspektivy, aby se zlepšil úděl lidstva, a také z pozice intervencionistické konzervativní perspektivy, bylo možné zlepšit úděl člověka i biologicky.

Jak toho dosáhnout, bylo předmětem maximální debaty, ale myšlenka byla taková, že pokud byste vyšlechtili nejsilnější děti, nejvyšší děti, nejkrásnější děti a intelektuálně nejvyspělejší děti, které by měly také výrazné atletické schopnosti, začali byste ve skutečnosti vytvářet zdravější lidské bytosti, lepší rodiny, lepší komunity a lepší společnosti. Tento druh názoru by byl v polovině 30. let považován za samozřejmý a sdíleli by ho levicoví liberálové, někteří socialisté, mnoho aktivních a

laissez-faire libertariánů a starých liberálů, mnoho nových liberálů a mnoho konzervativců všeho druhu.

Jediní lidé, kteří se proti tomu skutečně stavěli, byli lidé, kteří byli velmi silně spojeni s určitými formami biblického křesťanství, protože tyto myšlenky jsou samozřejmě nevyhnutelně spojeny s pojmy biologického zdraví a reprodukce, které byly později, na konci století, druhou vlnou feminismu označeny jako reprodukční práva, ale tehdy byly považovány za reprodukci pro zdraví a eugenické zdraví. To znamenalo, že antikoncepce a potrat, potrat jako forma antikoncepce, zejména ve vztahu k životu, který byl v některých ohledech považován za nehodný nebo podřadný v té či oné kategorii, by určitě přišly do hry, a morální obavy křesťanů ohledně této skutečnosti eugeniky byly velmi výrazné. Nicméně pravděpodobně velký počet evangelikálů sdílel poloeugenické myšlenky, protože rasové a národní myšlenky byly v této epoše mnohem konzervativnější a mnohem hegemoničtější, což znamenalo, že odpor vůči eugenice byl relativně malý ve srovnání s téměř všeobecným odporem, který vůči ní panuje v současné době.

RS: Dovolte mi, abych se k tomu vyjádřil. Jednou ze skupin, která v současné době eugeniku nenávidí, jsou evangelikální křesťané, ale stojí za zmínku, že například ve státě Severní Karolína platily eugenické zákony až do 70. let 20. století a stát sterilizoval obrovské množství lidí, z nichž většina byli černoši, kteří byli považováni za nevhodné pro plození dětí. Existovala tedy jakási dávná náboženská averze vůči eugenice jako modernistickému jevu, což dává smysl. Ale abych podpořil váš názor, bylo to něco, co přijímala velká většina protestantů na Jihu.

JB: Ano, sterilizace nezpůsobilých osob se prováděla v celém západním světě, dokud v 70. letech 20. století nevymřela určitá generace přírodovědců, kteří se zabývali společenským uplatňováním biologických myšlenek. Ve skutečnosti jde o generaci, která v 30. a 40. letech, když byla mladá, přijala nové myšlenky a uplatňovala je v sirotčincích, domovech pro mládež, dětských domovech, klinikách pro seniory a nemocné, psychiatrických léčebnách, přechodných zařízeních pro mentálně postižené a tak dále, a tyto funkce vykonávala v 50., 60. a 70. letech. Tato generace pak vymírá a vědci, kteří po nich přicházejí, nemají stejné myšlenky, protože od roku 1945/46 byli vystaveni odlišnému a opačnému způsobu myšlení.

Došlo tedy k obrácení toho, co se dělo, a někdy k nevyslovenému obrácení, kdy se politika prostě změnila. Například sterilizace lidí s hrubými deformacemi a nedostatečným IQ, aby se zabránilo tomu, že budou mít potomky, které by se daly v budoucnu popsat jako „idioti“, jakési perkusivní generace. To skončilo ve většině západních zemí přibližně ve stejnou dobu v polovině 70. let a myslím si, že to skončilo proto, že generace vědců, kteří přijali eugenické myšlenky, v podstatě prošla systémem, odešla do důchodu a byla nahrazena skupinou, která nesdílela stejné myšlenky.

Myslím si také, že je důležité si uvědomit, že v podstatě došlo ke spojení dvou pojmů do jednoho, aby bylo možné oba rychle odbýt. Jedná se o myšlenku eugeniky v protikladu k dysgenice. Dysgenika je, pokud chcete, negativní stránka eugeniky, kdy sice jednáte tak, abyste zabránili škodám, ale v jistém smyslu také jednáte tak, abyste zabránili životu prostřednictvím potratů, selektivního používání antikoncepce nebo sterilizace. Proaktivní, ale zároveň poněkud negativní

stránka eugeniky je její skutečně kontroverzní rys. Její zdravá stránka, budování lidí, posilování odvážných, je něco, proti čemu by se stavěli jen ti nejlakomější, nihilističtí a špinaví levičáci, protože jim je odporná představa šťastných, atletických, intelektuálně vyspělých rodin, které se usmívají do kamery jako Osmondovi, víte. Naplňuje je to nevolností a odporem, ale počet lidí, kteří jsou naplněni nevolností a odporem k takovéto pronikavé zdravé normálnosti, je relativně malý a mnoho z nich je neurotických a svým zaměřením tak trochu outsiderských.

Tento druh eugeniky byl dekonstruován, takže termín eugenika se již nepoužívá a je pouze symbolem zdraví. Existují však radikální křesťané určité specializace, kterým se nelíbí ani to. Vzpomínám si na křesťanku, kterou jsem kdysi znal, teoretičku křesťanství, katolickou variantu téhož, která mi dlouze vyprávěla, jak ji děsily fotografie sportovců v nemocničních pokojích pro nemocné. Říkala, že je monstrózně eugenické mít tyto fotografie zdravých bohyň a bohů, které všem ochrnutým, chromým, nemocným a zlomeným připomínají, čím nejsou. A že je to v podstatě koncepčně forma bití je obuškem po hlavě, když se snaží trochu zlepšit podle svých vlastních měřítek. A to byly jen obrázky zdraví. To ukazuje, jak daleko v této společnosti zašla negativní reakce i na samotnou myšlenku zdraví jako vnímaného dobra. Nemoc je považována za něco, co je třeba zmírnit, ale důsledek, že zdraví skutečně získáte, když nejste nemocní, je něco, co bylo spíše vynecháno z rovnice. Lékaři, kteří příliš radikálně hodnotí zdraví, jsou v dnešní době pod určitým mrakem a pod určitým morálním podezřením, že jejich pohled směřuje k poloeugenickému směru.

Takže určitě došlo k neuvěřitelnému obratu, ale když většina lidí mluví o „eugenice“, mají na mysli spíše její negativní stránku. Lidé se bouří především proti jejímu skromnému rozměru „zbavování se méněcenných“. Pozitivnější program by pravděpodobně získal více mrzutého souhlasu ze strany většiny lidí, kteří nejsou přesvědčeni o tom, že zdraví není nutně jen krok od zbožnosti, ale dva kroky od fašismu.

RS: Správně. A vlastně stojí za to poukázat na to, že mnoho příslušníků elity se zabývá eugenikou. Nazývají to genetickou terapií nebo genetickým poradenstvím. Nechci se těmito věcmi zabývat, ale v jistém smyslu se zabývají negativní eugenikou v tom smyslu, že jsou rozhodně mnohem ochotnější potratit dítě s Downovým syndromem nebo podobným postižením, které lze samozřejmě odhalit již v děloze. V jistém smyslu by se dalo také říci, že eugenika stále existuje. Jen se prostě nemůže použít tento název, protože když ho použijete, někomu se v mysli vybaví vlajka s hákovým křížem. Vypadá to, že tomu tak je, ale ve skutečnosti se tato praxe zdá pokračovat.

Chci se vrátit k tomu, co jste zmínil o akademické stránce této věci, ale předtím, a myslím, že jsem to zmínil na začátku pořadu, nacistické Německo mělo určité eugenické programy. Nebyly tak neobvyklé, jak by se mnozí lidé domnívali, a ve skutečnosti nebyly tak výrazné, jak by někteří lidé chtěli, abyste věřili. V některých ohledech to byly spíše všední eugenické programy ve srovnání s tím, co se dělo na mezinárodní úrovni, a Hitlerovy útoky na židovský národ a to, co se stalo známým jako holocaust, samozřejmě nebyly eugenickým programem. Hitler měl zjevně velmi silné negativní pocity vůči Židům a považoval je za velmi nebezpečného nepřítele, ale nemyslel si,

že jsou to hloupí idioti nebo něco podobného. Opět, když spojujete eugeniku a holocaust nebo veškeré využívání koncentračních táborů a podobně během druhé světové války, mícháte jablka s hruškami. Prostě to není totéž. Ale opět, to je vnímání a to je hlavní důvod, proč je eugenika v našem současném světě takřka neuskutečnitelná nebo existuje spíše skrytě nebo něco podobného.

Dovolte mi položit vám jednu rychlou otázku, protože jste hovořil o akademické stránce této problematiky a o skutečnosti, že mnoho z těchto výzkumníků, kteří byli velmi nakloněni Galtonovi, darwinismu a eugenice, změnilo názor. Je to součástí takzvané Boasovy revoluce v antropologii? Mám tím samozřejmě na mysli Franze Boase, který byl zapřisáhlým nepřítelem Madisona Granta. To je vlastně jedna z věcí, na kterou někteří z nás zapomněli. Když Boas mluvil o tom, že neexistuje žádná souvislost mezi velikostí hlavy a velikostí mozku a inteligencí, a dokonce říkal věci, které byly zjevně nepravdivé, a doslova si vymýšlel data, když tvrdil, že hlava imigranta změní tvar, když přijde do Ameriky. Tavící kotlík změní fyzikální vlastnosti. Je to naprosto nesmyslná představa. Ale všechny ty články, které napsal, byly namířeny proti Grantovi a eugenice. To byl cíl, a někdy se na to zapomíná, protože Boasova revoluce v antropologii a genetice byla tak hluboká a rozsáhlá, že se zapomíná, že ve skutečnosti reagoval proti jiné síle, a tou byl Grant a eugenika, kteří byli tehdy opět hegemoni.

Ale Jonathane, bylo to to, k čemu jste se předtím dostával, když jste mluvil o akademické změně mezi výzkumníky? Když jste měl baby boomery a naši generaci, měl jste v podstatě lidi, kteří byli ovlivněni Boasovou antropologií. Nemysleli v

pojmech Galtona a řekněme klasického darwinismu. Tito lidé skutečně prohráli bitvu, a to je důvod, proč eugenika po druhé světové válce tak nějak zmizela.

JB: Ano, myslím si, že k tomu došlo v určitém kontextu. Domnívám se, že zastánci eugeniky zjistili, že pokud pro ni nenajdou jiné pojmy, jejich podpora nebude ve slušné společnosti udržitelná. Proto buď našli tajemnou a odlišnou terminologii, nebo to úplně vzdali. A když máte myšlenku, jejíž čas nadešel, předvoj bude tlačit na opačný systém, a pokud proti nim nebude nic, co by je mohlo zastavit, zaujmou převahu a převezmou teoretický diskurs společnosti. K tomu, aby se to podařilo, stačí, aby velmi malý počet lidí zpíval ze stejného notového listu. Stačí tedy, aby antropologické společnosti, antropologické časopisy a antropologické akademické katedry ve Spojených státech zaujaly jednoznačný postoj, aby došlo k úplnému přesměrování a aby jedna sada teorií byla nahrazena jinou.

Stalo se to však jen proto, že půda byla tak úrodná, protože druhý diskurs se vytratil do nicoty a dokonce i ti, kteří ho podporovali, nebyli schopni jej vyjádřit vzhledem k morálnímu klimatu po roce 1945.

Boas a jeho přátelé tedy v podstatě využili příležitosti a zavedli formy sociálního diskurzu, protože právě ten vysvětloval vše z hlediska sociálních dopadů člověka, a to samozřejmě velmi nepřímo ovlivnilo Novou levici 60. a 70. let, která se v mnoha ohledech výrazně lišila od staré levice, která akceptovala mnoho předchozích a dědičných charakteristik, dokonce i biologických. Marx a další nikdy nevěřili, že by se člověk mohl biologicky změnit ve své prvotní podstatě. Jedinou změnou, kterou bylo možné dosáhnout, byla změna

socioekonomická, která mohla být rozhodující, ale ve vztahu k základní podstatě člověka byla pouze okrajová. Ani Lenin nikdy nevěřil, že by se člověk mohl změnit na biologické úrovni. Někteří lidé se vždy narodí hloupí, jiní se narodí geniální, někteří se mohou přiblížit k jednomu nebo druhému díky své píli nebo její absenci. Lidé se budou rodit nemocní nebo sužovaní nemocemi. Lidé se budou rodit zdraví. Lidé se budou rodit s duševními chorobami a postiženími. A s výjimkou socializované zdravotní péče se s tím nedá moc dělat.

Zatímco nová levice věřila, že každý člověk je tabula rasa a že se každý může vyvíjet podle svého uvážení a že existují určité věci, které samozřejmě mají vliv, jako například extrémní nemoci a podobné věci z biologické oblasti, které se omezují pouze na úzkou otázku osobního zdraví. Kromě toho lze každou otázku vysvětlit z hlediska sociálního inženýrství a čistě sociálního inženýrství, ale ne sociobiologického inženýrství. To bylo vyřazeno z úvahy. Progresivismus tedy odstřihl tu část, která byla v minulosti biologická, a proto byla eugenika odstraněna.

RS: Ano. Chci se vrátit k tématu, o kterém jsem mluvil předtím, pokud jde o Granta a tento bývalý hegemonický diskurs. Myslím, že stojí za to trochu se zmínit o Madisonu Grantovi jako člověku, protože si myslím, že když se opravdu podíváte na jeho příběh, uvidíte v kostce, jakoby, příběh zbavení moci WASP [bílí anglosasští protestanti] elity v průběhu 20. století.

Grant byl vlastně vystudovaný právník, ale nikdy tuto profesi nevykonával. V tomto ohledu byl velmi podobný Lothropu Stoddardovi, který měl také právnické vzdělání a doktorát, ale okamžitě ho fascinoval naturalismus.

Spolupracoval s lidmi jako Theodore Roosevelt a klub velkých lovců Boone and Crockett. Byl skutečným průkopníkem celého konceptu správy a ochrany divoké zvěře. V roce 1899 byl spoluzakladatelem Bronx Zoo ve svém rodném New Yorku. Do New Yorku dokonce přivezli bizony a podobné věci.

Byl zapojen do American Bison Society. Existují statistiky, že předtím, než společnost začala fungovat a bizoni byli chráněni – nepamatuji si přesné číslo – zbývalo méně než 20 bizonů. Bizon je samozřejmě majestátní zvíře, ale když vstoupil do světa pušek a jezdců na koních s puškami, stal se velkým kusem masa jako terč a byl zabíjen. Bez někoho jako Madison Grant bychom možná neměli bizony, americké bizony.

Byl jedním ze spoluzakladatelů Národního parku Glacier, od kterého mám to štěstí bydlet asi 45 minut jízdy autem. Možná je hned druhý za Národním parkem Yellowstone. Někteří ho možná dokonce hodnotí ještě výše. Ale je to opravdu nádherná část světa, která zahrnuje vše od horských vrcholů po řeky a jezera. Je to opravdu zázračné místo.

Byl členem organizace Save the Redwoods League. Redwoods jsou samozřejmě mohutné stromy, které rostou převážně v Kalifornii. Opět bychom neměli zapomínat na to, co dnes ještě existuje a co bychom mohli ocenit, a co by pravděpodobně neexistovalo bez práce Madisona Granta a jeho kolegů.

Jedná se o osobu, která se přímo podílela na přijetí zákona o omezení imigrace z roku 1924. Byl členem American Defense Society a American Restriction League, takže rozhodně nebyl politikem ani politickým činitelem, ale byl intelektuální silou stojící za těmito významnými iniciativami, které více či méně

zastavily imigraci do Spojených států. Myslím, že to udělalo ještě víc, protože zajistilo, že se Amerika vrátí k tomu, co Grant považoval za nordickou Ameriku, Ameriku ještě před masivním přistěhovalectvím z východní a jižní Evropy v druhé polovině 19. století.

Takže to byl muž, který patřil k elitě, byl vlastně něco jako brahmán, i když pocházel z New Yorku, ne z Bostonu, ale když se na tyto lidi podíváte dnes, uvědomíte si, že existovala celá elita WASP, která byla součástí ještě hlubší tradice, k níž možná patřili i Adamsovi a všichni tito lidé. Byla to úplně jiná verze americké pravice, než jakou známe dnes. V mnoha ohledech, když se nad tím zamyslíte, je Buckleyem ovlivněná pravice náhradou nebo zvrácenou podobou toho, co jsme měli dříve.

Když se zamyslíte nad životem Madisona Granta, uvidíte opravdu jiný svět, jakousi alternativní realitu toho, čím mohl být americký konzervatismus.

Máte k tomu nějaké myšlenky, Jonathane? Možná měla Amerika před druhou světovou válkou šanci vydat se jinou cestou ve světě. Kdyby lidé jako Madison Grant byli intelektuálními vůdci a byli schopni ovlivňovat politické vůdce. A oni ovlivňovali politické vůdce. Calvin Coolidge psal články o tom, jak by se Amerika neměla stát skládkou pro degenerované. Používal extrémně silný jazyk, který by pravděpodobně šokoval některé bílé nacionalisty nebo něco podobného. Moje otázka zní: myslíte si, že Amerika mohla jít jinou cestou, kdyby zvítězili lidé jako Madison Grant místo těch, které máme dnes?

JB: Ano, rozhodně. Myslím si, že různé části Ameriky mohly pravděpodobně následovat úměrně k otázce

izolacionismu. Kdyby Amerika mohla zůstat izolovaná, ne od zbytku světa, protože to je nemožné, ale izolovaná od politického zapojení do zbytku světa a vojenské intervence, jak k tomu došlo v první světové válce, po které samozřejmě následovala izolacionistická fáze, když byly svrženy diktáty prezidenta Wilsona a došlo k návratu k izolacionistickému postoji. Poté došlo k eskalaci druhé světové války, která změnila vše a vedla k vzestupu globalismu, jak jej nazývá Stephen E. Ambrose ve své slavné knize o vzniku amerického impéria, a poté k válce v Koreji, válkám s komunistickými bloky a válkám v moderním světě, které zažíváme dnes.

Myslím si, že vliv těchto osobností byl zcela úměrný míře, v jaké Amerika zůstala republikou a nestala se impériem, abych použil Buchananův výraz, a čím více se Amerika stávala impériem, tím více se zamilovávala do jiných modelů a tím méně se zamilovávala do nativistického amerického modelu. Je téměř nevyhnutelné, že nativismus by šel ruku v ruce s touhou udržet Ameriku izolovanou a mimo jiné konflikty a zabránit jí, aby se posunula směrem k roli globálního policajta, kterou se od poloviny 40. let, v podstatě od útoku na Pearl Harbor, snažila přijmout.

Myslím si tedy, že obecný závěr o lidech, jako byl Grant, je ten, že pocházeli z doby, kdy Amerika měla rozhodovat o svém osudu sama, kdy pojem americké jedinečnosti a jakési preferenčnosti a providencialismu, který samozřejmě zbytek světa nesmírně irituje, tento pojem výjimečnosti se obrátil a začal označovat imperiální nebo postimperiální vizi. Ale v Grantově době to byla prosba o americkou jedinečnost v amerických podmínkách, což znamenalo, že Amerika měla být společností, která se příliš nezapojovala do dění ve zbytku

světa, ale byla Novým světem, který si vystačil sám se sebou. Myslím si, že jakmile se Amerika otevřela silám, které chtěly, aby se stala globální a hrála globální roli, vliv této staré, protichůdné elity WASP musel nutně oslabit a zaniknout, tak jak se také stalo.

RS: Ano. No, když už mluvíme o vzestupu globalismu, myslím, že stojí za to zmínit otázku Haiti, která byla velmi důležitým tématem pro Lothropa Stoddarda, jednoho z Grantových chráněnců, který své teorie rozhodně modeloval podle Grantových a tak dále a tak dále. Ve své doktorské práci se zabýval revolucí v San Domingu, tedy rasovou válkou, pro nedostatek lepšího výrazu, která vypukla na tomto ostrově po francouzské revoluci a byla jí jistě inspirována.

Myslím, že stojí za to poukázat na několik věcí, abychom se vrátili k americkému globalismu. V roce 1915 vyslal Woodrow Wilson americké mariňáky na Haiti s tím, že tam zavedou demokracii, a ti tam nakonec zůstali asi 20–25 let. Postavili tam nejrůznější věci. To ale moc nefungovalo, a tak v druhé polovině vlády Dwighta Eisenhowera byli mariňáci vysláni zpět na Haiti, aby zabránili komunistickému převratu, ale ani to moc nepomohlo. V roce 1994 se Bill Clinton pokusil obnovit demokracii, tentokrát asi 75 až 100 let poté, co byla na ostrov přinesena.

Zdá se tedy, že Haiti bylo téměř platformou pro realizaci všech těchto myšlenek, tedy amerického globalismu, neustálého selhávání amerického globalismu a také toho, o čem mluvil Stoddard, tedy revolučních myšlenek, které roznítí mysl lidí.

Možná byste mohl, Jonathane, říct něco málo o Stoddardově fascinující knize o Haiti a o mnoha myšlenkách, které v ní předkládá, a také o současném významu Haiti, o tom, jak je stále v centru pozornosti médií, jak nás stále fascinují myšlenky na jeho demokratizaci nebo „rozvoj“ a jak se zdá, že tento fetiš nikdy nezmizí.

JB: Ano, to je jasně vidět na nedávném zemětřesení na Haiti a na obrovských výdajích peněz, času, síly a energie vynaložených na pokusy o obnovu Haiti po zemětřesení. Vzpomínám si, že Alex Kurtagić, pokud se nepletu, napsal článek na Alternative Right nebo na podobném webu, že Haiti by se nemělo obnovovat, což je samozřejmě v mnoha ohledech argument pro dysgeniku.

Kniha The French Revolution in San Domingo od Stoddarda se zabývala bezprostředními důsledky francouzské revoluce na Haiti a trojstrannou válkou, která se rozvinula mezi britskou korunou a španělskými a francouzskými úřady na Haiti, a vznikem rasově uvědomělé černošské armády pod vedením Toussainta Louverturea a jejími důsledky na Haiti, když Louverture byl přelstěn Napoleonem, který, jak samozřejmě zaznamenává historie, byl rasista, což dnes lidi spíše šokuje. Když byl Toussaint pozván do Francie, byl okamžitě zatčen a uvězněn ve věži a Napoleon se obrátil na své maršály a řekl: „Vidíte, jak se s nimi vypořádávám?“

Napoleonovy názory na mnoho z těchto otázek jsou dnes poměrně známé a vedly k oslabení napoleonského kultu, který byl nedílnou součástí francouzského intelektuálního života po většinu posledních 200 let.

Tato rasová válka, kterou lze bez nadsázky nazvat extrémní, vedla k mnoha krvavým masakrům a vnitřním sporům, k vyvraždění zbytků bílé, převážně francouzské populace a ke vzniku černošské republikánské diktatury na Haiti, která trvala po většinu 19. století.

Haiti je v podstatě africkou společností v západním světě a velmi se podobá společnosti, kterou Amerika založila v extrémní západní Africe a která se jmenuje Libérie. Liberijská vlajka je samozřejmě americká vlajka s jedinou hvězdou. Libérie, do které Amerika také zasahovala po většinu století a půl, aby se pokusila napravit situaci, měla být zónou pro přesídlení černých otroků. Lincolnova politika v souvislosti s emancipací černochů měla dvě stránky, z nichž jedna se samozřejmě nikdy neuskutečnila, a to ta druhá, kdy po občanské válce chtěl alespoň teoreticky deportovat africké obyvatelstvo Spojených států zpět do Libérie, a proto byla tato kolonie založena na západním pobřeží Afriky, ale to se samozřejmě nikdy neuskutečnilo.

Ale ve vztahu k Haiti vidí Stoddard jasný příklad pošetilosti bělochů v jednání s jinou rasou, která má odlišné normy chování, odlišné charakteristiky identity a bude řídit společnost zcela odlišným způsobem, než jak by to dělali Evropané nebo dokonce poloevropané. Elity na Haiti od masakru bělochů na počátku 19. století byly samozřejmě vždy mulatské, vždy smíšené rasy, včetně notoricky známé haitské diktatury z poloviny 20. století, režimu Papa Doc Duvaliera a milice zvané Tonton Macoute, prostřednictvím které vykonával nejvyšší moc. Američané ho podporovali navzdory všem jeho sklonům ke krvežíznivosti, popravám členů vlády během zasedání vlády, osobní podpoře voodooismu, rozdávání peněz

na ulicích obklopený muži se zbraněmi: tradiční africké způsoby chování. Spojené státy americké to vše podporovaly ze strachu, že by se situace na Haiti mohla ještě zhoršit. Amerika skutečně vždy zasahuje, aby zabránila autoritářství na Haiti, ale zároveň se zdráhá podporovat určité osoby, které jsou prosazovány demokracií nebo pseudodemokratickými reformami. Důkazem toho je kontroverze kolem prezidenta Aristida za vlády Clintona.

Úroveň IQ na Haiti je žalostně nízká. Jejich životní úroveň je mimořádně nízká. Obrovská část obyvatelstva stále žije ve slumech, stále žije v dřevěných chatrčích, stále žije v kartonových krabicích. Významná část lidí se živí čistě subsistenčním způsobem života. Jedním z důvodů, proč mělo zemětřesení tak devastující účinky, bylo to, že všechny domy byly postaveny z provizorních materiálů a neměly vnitřní architektonické vyztužení, které je nezbytné, aby se nezřítily na obyvatele. Podobná zemětřesení se v Japonsku vyskytují neustále a téměř nikdo není zraněn, a to proto, že kvalita staveb je mnohem lepší.

Haiti je v podstatě společnost v troskách. Stoddard je první, kdo si to uvědomil. Obvykle se o tom mluví jen jako o anekdotě. Na konci 19. století vyšla kniha St. Johna s názvem Haiti: The Black Republic, ale jeho analýza Haiti je ve skutečnosti anekdotická a poněkud divácká, zatímco Stoddardova je vědecká, eugenická, sociobiologická, antropologická, biofyzikální a rasově historická. Jedná se tedy o pokus o systematizaci toho, co by jinak mohlo vypadat jako fantazie a sbírka anekdot o afrikanizované společnosti v Karibiku a jejích nebezpečích a neštěstích. Stoddardův pohled je systematizací toho, co by jinak mohlo být etnickými a

politickými klišé. Jedná se však o poměrně zdrcující analýzu Haiti, kterou nelze vzhledem k jeho současnému nebezpečnému stavu jako polocivilizovaného politického systému opravdu vyvrátit.

RS: Ano, jedna věc, kterou jsem na jeho knize, kterou jsem nedávno četl, protože Alex vydal nové vydání, shledal docela zajímavou, byla kombinace, řekněme, levicové ideologie na jedné straně a genetiky a biologie na straně druhé. Z knihy vyplývá, že tato situace se vyvíjela dlouhou dobu. K rasovému střetu muselo dojít. Nikdy to nemohlo fungovat. Skončilo by to slzami a krví. Ale tím, co skutečně odstartovalo revoluci, katalyzátorem, byl nový způsob vyjadřování, který se na ostrov dostal bezprostředně po francouzské revoluci. Brzy se začalo mluvit o „právech člověka“ a tak dále, a to bylo jako přilít olej do ohně, což téměř okamžitě vyvolalo revoluci a rasovou válku na ostrově.

JB: Ano, ale ironií je, že většina těchto francouzských revolučních myšlenek nebyla nikdy takto uplatněna, protože většina extrémních revolucionářů ve Francii, jako například Club des Cordeliers nebo Club des Jacobins, dva hlavní revoluční kluby, si myslela, že tyto myšlenky budou použitelné pouze pro Evropany, zejména pro Francouze a obecně pro bílé muže. Nikdy si nemysleli, že by tyto myšlenky byly použitelné pro jiné skupiny, a ačkoli vždy existovali ti, kteří chtěli jít dál, ve Francii neexistovala žádná tendence, kromě okrajových skupin – a to bylo mezi revoluční třídou, nezapomeňte – emancipovat otroky. Ani neexistoval žádný konkrétní krok v tomto směru. A Napoleon tomu rozhodně zabránil, protože neměl v úmyslu tak učinit, stejně jako neměl v úmyslu rozšířit tyto myšlenky ve vztahu k ženám. To bylo považováno za

absurdní i samotnými jakobíny a nejradikálnějšími lidmi na jakobínské straně, lidmi jako Robespierre a Saint-Just, kteří odsuzovali myšlenku, že tyto myšlenky byly vždy určeny k exportu a vždy měly být přeinterpretovány v různých kontextech, ačkoli existovali lidé, kteří viděli souvislost a věřili v universalismus Deklarace práv člověka.

RS: No, byla tu skupina Amis des noirs, Přátelé černochů, která, pokud si dobře vzpomínám, dováděla levicové myšlení do krajnosti. V jistém smyslu mluvíme o historii levice obecně, která se posunula od obhajoby pracujících nebo proletariátu k obhajobě utlačovaných této země a třetího světa. V jistém smyslu je to stručný popis vývoje levice za posledních zhruba 100 let.

Na závěr, Jonathane, bych rád zmínil další hnutí, které je spojeno s levicí, ale také s Madisonem Grantem, a které, jak doufám, naše strana, naše malá okrajová skupina, v určitém okamžiku znovu získá, a myslím, že bychom na tom měli pracovat už teď, a to je takzvaný environmentalismus. Vlastně se mi ani nelíbí slovo „environmentalismus“. Raději používám slovo „naturalista“ nebo „chceme chránit přírodu“, což je podle mě lepší termín. „Příroda“ evokuje nejrůznější věci, má nejrůznější konotace, které jsou podle mě mnohem pozitivnější než „životní prostředí“, které mi připadá poněkud sterilní.

Madison Grant byl samozřejmě vědec, ale také chtěl zachovat například bizony, protože to byla majestátní zvířata. Považoval je za krásná. Samozřejmě chtěl zachovat národní park Glacier nebo oblast v něm, protože to bylo jedno z nejúžasnějších míst na Zemi. Myslím si, že jedním ze způsobů, jak přiblížit environmentalismus, který považuji za nejzdravější a nejpozitivnější aspekt environmentalismu a který lidi

skutečně přitahuje, na rozdíl od jiných environmentalistických hnutí globální vlády a podobných věcí, které nejsou příliš atraktivní, je myšlenka přírody, krásy přírody a prožívání přírody.

Možná bychom mohli skončit touto myšlenkou, Jonathane. Co si myslíte o naší jedinečné schopnosti obnovit konzervatismus nebo naturalismus a o tom, že by to mělo být, podobně jako pro Granta, naší hlavní prioritou, tedy udržet svět zelený a krásný a bojovat proti věcem, jako je strašné přelidnění, které vidíte v některých děsivých městech, jako je Mexico City nebo São Paulo? Chceme kvalitu před kvantitou a chceme žít na krásné Zemi. Jaké jsou vaše myšlenky k této idei?

JB: Ano, myslím, že se to odráží i v samotných zelených ideách, protože zelené ideje nejsou ve skutečnosti součástí levicového-pravicového spektra, ale v různých ohledech ho překračují. Zelené ideje jsou také kruhové, protože existuje jakýsi světle zelený vnější kruh a tmavě nebo sytě zelený, jak se mu říká, vnitřní kruh. A tmavě zelené myšlenky jsou velmi zajímavé, dokonce do jisté míry misantropické, s doktrínami jako Gaia a podobnými, které považují lidstvo za jakýsi výrůstek na Zemi a za hodnotnou považují pouze Zemi. To je součástí tendence všech myšlenek maximalizovat svůj vlastní extremismus a přijmout na okraji fundamentalismus vlastní tvorby.

Nicméně některé umírněnější myšlenky hluboké zelené ideologie jsou velmi náchylné k pravicovému výkladu. Ochrana všech forem přírodní krásy, extrémní formy lokalismu, formy chovu zvířat, které jsou spojeny s ochranou živočišných druhů a biodiverzity, ale nejsou spojeny s doktrínami práv a práv zvířat nebo osvobození zvířat, ale čerpají z podobné

metafyziky, ale končí na jiném místě, protože začínají na jednom. To je velmi dobře vidět například na rozkolu v Británii mezi anarchistickou skupinou Animal Liberation Front a ochranářskou skupinou Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals. Tyto dvě skupiny se částečně překrývají, pokud jde o některé jejich členy, ale ideologicky se velmi liší, protože jedna je konzervativní, malá, reformní, postupná a lokalistická, zatímco druhá si přeje rozšířit univerzální doktrínu lidských práv na živočišné druhy a vyvinula koncept rasismu vůči zvířatům, samozřejmě, a to speciesismus. To vše je důsledkem politiky lidských práv. Pokud však člověk odmítá politiku lidských práv v její grandiózní a universalistické podobě a vnímá lidskou identitu a slávu spíše individuálně nebo lokálně, pak mají hluboce zelené a ekologické myšlenky co říci všem formám konzervatismu, které si přejí zachovat a obnovit to, co je pomíjivé a co slouží našemu účelu, a které se zabývají čistě a výhradně lidským životem na úkor ekologie, bez níž by lidstvo nemohlo přežít.

RS: Rozhodně. Už jsem to zmínil dříve. Existuje velmi užitečná biografie Madisona Granta, kterou napsal muž jménem Spiro. Ačkoli se zdá být nějakým levicovým liberálem, je zřejmé, že se snaží o objektivní pohled, což je rozhodně obdivuhodné. Nabízí velmi užitečnou a bohatou biografii Granta, která skutečně ovlivnila můj zájem o Granta, a jedním z jeho hlavních témat je, že když někomu řeknete, že Grant byl raný environmentalista, obvykle se usměje, ale když někomu řeknete, že byl také raný eugenik, obvykle to vyvolá šok a hrůzu. Ale jak Spiro poukazuje, v Grantově mysli nebyl žádný rozpor mezi záchranou sekvojí a záchranou bílé rasy. To bylo součástí stejného hnutí, takže jak jsem již zmínil, myslím si, že

jsme jedinečně vhodní k tomu, abychom vyvolali jakousi renesanci zelené, naturalistické nebo environmentalistické politiky.

Jonathane, pojďme si tuto konverzaci prozatím uložit do záložek a rád se k těmto myšlenkám v blízké budoucnosti vrátím. Těším se, až si s vámi brzy znovu promluvím.

JB: Ano, moc děkuji! Všechno nejlepší. Zatím se mějte!

Lilith před Evou

Tato přednáška se jmenuje „Lilith před Evou“, což je v jistém smyslu trochu vtipný název, protože ve Starém zákoně Apokryfách je Lilith matkou všeho zla, matkou všech démonů a matkou všech upírů a v mytologii je Adamovou první ženou, která byla stvořena z bláta, na rozdíl od Evy, která byla v mytologii stvořena z Adamova žebra. Je to tedy v jistém smyslu žertovný název, protože budu hovořit o feminismu a feministickém hnutí.

Nyní se zbavím myšlenky Shirley Williamsové o feminismu, že jde pouze o rovné platy za stejnou práci, že je to jen jakási forma zobecněného, předem daného egalitarismu mezi pohlavími, protože to není příliš zajímavé. V této přednášce se zaměříme na nejradikálnější a nejokrajovější prvky feminismu, které nelze zcela zařadit do levicového nebo pravicového spektra, protože se jedná o hnutí, které do jisté míry stojí samo o sobě. Projdeme si je, pravděpodobně od nejradikálnějších po umírněnější příklady.

Co je nejextrémnějším prvkem nové vlny feminismu z 60. a 70. let? Pravděpodobně je to SCUM Manifesto. SCUM Manifesto, tak se to jmenuje. Ano, Společnost pro rozřezávání mužů (Society for Cutting Up Men), které vydalo nakladatelství Verso, dříve New Left Books, a jehož autorkou byla Valerie Solanas, která byla jakousi uměleckou lesbou v kruhu Andyho Warhola v souvislosti s hnutím The Factory.

Vlastně Warhola postřelila, takže svou teorii uvedla do praxe, protože on nechtěl vydat její hru. Ve skutečnosti to byl docela vážný incident, protože Warhol téměř zemřel a podle lidí, kteří s ním v té době byli v kontaktu, už nikdy nebyl stejný.

Zranila také další dvě osoby, ale protože byla paranoidní schizofrenička, dostala tři roky vězení. Téhož dne se vzdala policii.

The Society for Cutting Up Men, která byla jejím vlastním abstraktním výtvorem, byla dílem extrémní misandrie, o které se moc nemluví, ale která je opakem misogynie a představuje extrémní nenávist k mužům. V tomto textu Solanasová prosazovala vyhubení mužů jako pohlaví, které popsala jako mající perverzní chromozom, který nás činí neženskými, a tudíž odlišnými.

Tento text, který je stále k dostání ve velmi alternativních levicových knihkupectvích, je pravděpodobně nejextrémnějším a jakoby bludným, kontrafaktuálním a virtuálně-realistickým feministickým dílem, jaké kdy bylo vytvořeno. Je to docela literární text. Nejde jen o jakési naříkání. Zabývá se také celkovou restrukturalizací společnosti a v podstatě se zabývá lesbickým separatismem nebo vazbami mezi ženami mimo heterosexuální normy nebo tradičně předpokládané rodiny.

Separatismus je ve skutečnosti klíčovou součástí biologických prvků feministického hnutí. Feminismus dosáhl většiny svých hlavních cílů, a proto bylo hnutí za osvobození žen (WLM - Women’s Liberation Movement) do značné míry omezeno. Nebo alespoň tak to vypadá, protože generace radikálních studentů z 60. let, kteří tvořili většinu stoupenců hnutí, již zestárla a je na odchodu.

Někteří z nás možná vědí, že na Charing Cross Road se nachází separatistické feministické knihkupectví Silver Moon, které tradičně nemá rádo, když do něj vstupují muži, a tak když se nějaký podivný student na základě sázky nebo podobné věci

do Silver Moonu dostane, existuje předepsaná politika, podle které se k němu chovají co nejchladněji, nejnepřátelštěji a co nejprotivnější, dokud muž neodejde, protože podle zákona o rovnosti nemohou mužům vstup do obchodu odepřít, což je samozřejmě něco, co feminismus technicky vzato podporuje. Takže zde máme opačný princip.

Separatismus typu Solanas je velmi extrémní a radikální a byl samozřejmě zpochybňován jinými feministkami, například socialistickými feministkami a některými marxistickými feministkami, které nutně nevěří, že muži jsou nepřátelé. Takzvaný „zakotvený“ nebo biologický feminismus, který ve skutečnosti není biologickým diskurzem, ale diskurzem o biologii, vnímá nekonečnou válku pohlaví a konflikt mezi muži a ženami ve všech sociálních oblastech. Radikální feminismus je termín, který se obvykle používá pro tento směr.

Otázka lesbismu musí být v jistém smyslu řešena, protože v souvislosti s tímto typem politiky existují dva druhy lesbismu. Prvním je takzvaný politický lesbismus, kdy žena sama tyto touhy nemá, ale kvůli odmítání patriarchátu odmítá styk s muži, a má proto dvě možnosti: buď inverzi, lesbismus, nebo celibát. Myšlenka politického lesbismu se tedy zrodila v 60. a 70. letech v hnutí za osvobození žen, ačkoli později byla zpochybněna většinou demokratických a socialistických feministek, které věřily, že ženy mají převážně heterosexuální instinkt. To bylo v pořádku, pokud vstupovaly do nepatriarchálních vztahů s muži. To byla nakonec demokraticky většinová tendence, kterou hnutí za osvobození žen přijalo.

Ale separatistické proudy vždy existovaly a existuje i koncept takzvaného lesbického národa. Kniha Lesbian Nation, která byla v 70. letech poměrně známou feministickou

publikací, navrhuje dvojí strategii pro lesbismus v politickém kontextu.

Druhou skupinou jsou samozřejmě ženy, které se narodily jako invertované a které přijaly lesbismus jako normu, ale ty by byly menšinou aktivistek, které prosazovaly úplné podrobení se matriarchátu a tedy úplné vyhýbání se styku a intimitě s muži na všech frontách.

Radikální feminismus se také velmi zajímal o potraty mužů, zejména poté, co bylo dosaženo legalizace potratů, a to hlavně díky sociálně demokratickým a liberálním tlakům v 60. letech a poté. Potraty byly samozřejmě legalizovány. Vždy existovaly v zákoutích, ale nikdy se nestaly řádnou součástí zdravotních služeb v západní Evropě a Severní Americe až do sociálních a kulturních revolucí v 60. letech. A bylo militantně podporováno všemi feministickými hnutími. Potrat je skutečně klíčovou otázkou pro mainstreamový feminismus druhé vlny, protože se týká autonomie, autonomie žen bez nátlaku nebo kontroly ze strany mužů a extrémního individualismu, ale bez ženskosti, která je jádrem mnoha z těchto hnutí a je pravděpodobně tendencí, která spojuje anarchisty, feministky, radikální feministky polobiologického typu, jak jsem je popsal, socialisty, marxisty a komunistické feministky a jejich více mainstreamové liberální ekvivalenty. Existují lidé, kteří v zásadě tvrdí, že i Margaret Thatcherová má feministické prvky, protože ženy musí mít právo volit a musí se moci zapojit do politické činnosti, aby se někdo mohl stát lídrem středopravicové politické strany, jak se to stalo jí v polovině 70. let, kdy se o pár let později stala první premiérkou v historii Británie.

Pro účely této analýzy však vyloučím normativní diskuzi, v níž se velmi mainstreamové liberálně humanistické požadavky spojují s feministickým hnutím, které je považovalo pouze za nejmírnější okraj svých radikálnějších proudů.

Jednou z nejznámějších feministek 70. a 80. let, o které se po její smrti před několika lety hodně psalo, byla Andrea Dworkinová. Andrea Dworkin, která byla obézní osoba, napsala řadu poměrně známých knih, například Pornography: Men Possessing Women, knihu o pravicových konzervativních aktivistkách v Republikánské straně ve Spojených státech s názvem Right-Wing Women a některé poměrně skatologické romány, jako například Ice and Fire a různá další díla, která sama označovala jako „explicitní antipornografii“.

Jedním z velkých neúspěchů feministického hnutí, které bylo úspěšné v mnoha jiných oblastech, jsou kampaně proti pornografii a sexuálnímu průmyslu. Socialistické feministky, které se obávají obvinění z puritánství, mají tendenci se některým z těchto diskuzí vyhýbat. Feminismus jako celek však hluboce odmítá komercializaci sexuality a s ní související komercializaci ženského obrazu. V 60. letech se objevila celá řada různých levicově libertariánských a trockistických názorů, z nichž některé byly vzájemně v rozporu. Sexuální libertarianismus, extrémní svoboda a extrémní hedonismus se ostře střetávají s neopuritánstvím značné části feministického hnutí.

Ve svých kampaních a kritice pornografie, od stránky 3 v deníku The Sun až po takzvané a údajné snuff filmy a vše mezi tím, feminismus jednoznačně selhal. Nepodařilo se mu nijak zasáhnout do komerčních aktivit pornografů, nepodařilo se mu snížit ziskovost těchto oblastí. Lidé si uvědomují, že velká část

britských tištěných médií je nyní ve vlastnictví pornografů nebo bývalých pornografů, protože bohatství těchto lidí se stalo běžnou součástí společnosti od doby, kdy Raymond, Sullivan a další před více než 40 lety zahájili tuto činnost. Opět k tomu došlo díky sociálním reformám 60. let.

Mnoho feministek pořádalo pochody nazvané „Reclaim the Night“. Reclaim the Night, kde chodily pozdě v noci se svíčkami a různými pochodněmi. Zejména v pornografických nebo hříšných čtvrtích, červených zónách, které existují ve všech městech. Jedna taková zóna je samozřejmě v Londýně, přibližně ve stejné vzdálenosti od ulic kolem určité čtvrti SoHo. Je to asi čtvrt míle čtvereční. Feministické pochody tradičně procházely těmito oblastmi. Někdy docházelo k akcím, které byly společensky a občansky nelegální, jako například zalepování zámků různých pornografických knihkupectví a filmových distribučních agentur a podobné věci.

Jedním z nejzajímavějších důsledků je, že feministické hnutí v severní Evropě a Skandinávii nabralo velmi radikální směr současně s komercializací nejtvrdšího druhu pornografie v těchto zemích. Vidíme tedy, že se zde odehrává kulturně schizoidní jev, kdy 60. léta vedla lidi, kteří z nich vzešli, zcela opačnými a rozmanitými směry. Vidíme jednu tendenci názoru, militantní feminismus, který chce uzavřít sexuální průmysl a nepovažuje jej za legitimní formu kapitalistického podnikání (to je nezávislé na kritice kapitalismu, kterou obecně zastávají), a také máme řadu levicových libertariánů a liberálnějších mluvčích a mluvčích, kteří považují pornografii v zásadě za legitimní.

Je však zajímavé, že feminismus tam utrpěl takovou drtivou porážku. Ačkoli většina krajně levicových hnutí si

zachovává určité puritánství ve vztahu k otázkám sexuálního průmyslu. Trockistická levice celkově považovala emocionální pornografii, kterou čtou ženy, romantické romány a podobné věci, za rovnocenné mužské pornografii a nesnáší morální soudy buržoazního charakteru. Většina tradičních komunistických hnutí, pokud je lze označit za tradiční, tedy autoritářská a stalinistická hnutí, však pornografii zakázala, stejně jako to v podstatě udělal Sovětský svaz od stalinistického období poté, co byl Trockij poražen ve vnitřních bojích se Stalinem po roce 1928.

Sovětský svaz je zajímavým příkladem sexuální politiky extrémní levice. Mezi lety 1918 a 1928 byly téměř všechny zábrany porušovány, alespoň v zákoně, i když jejich vliv na sovětský život byl marginální. A mezi lety 1918 a 1928 byly povoleny téměř všechny sexuální tendence. V těchto letech došlo k přechodu od carského, konzervativního a vysoce sociálně autoritářského, konvenčního a konzervativního aparátu k téměř úplnému libertarianismu.

Jednou z feministek, která měla pro bolševické hnutí velký význam, byla Alexandra Kollontajová, bývalá aristokratka, která se později stala velvyslankyní v Mexiku, částečně proto, aby se vyhnula stalinistickým čistkám, a byla považována za bolševickou hrdinku, mimo jiné i kvůli svému zájmu o mladé sovětské námořníky podobné těm z filmu Křižník Potěmkin. Napsala poměrně známý román o státním socialismu s názvem Love of Worker Bees, ve kterém muži a ženy žijí ve sparťanských komunitách, neuzavírají mezi sebou sňatky a praktikují takzvanou volnou lásku, doktrínu volné lásky mezi muži a ženami. Jinými slovy, žádná tradiční rodinná struktura, žádná monogamie, žádné heterosexuální vazby a volnější druh

nekonečných spíše než konečných vztahů. Vrací se to k většině forem utopického levicového hnutí v 19. století a undergroundovým a bohémským hnutím a znovu se objevuje ve 20. letech 20. století a znovu v 60. letech.

Wyndham Lewis, modernistický pravicový intelektuál, který mě v životě velmi ovlivnil, zastával teorii, že radikální protikulturní hnutí levice prošlo v západní společnosti za posledních 200 let třemi fázemi, ačkoli třetí fázi se již nedožil. První fáze nastala v 90. letech 19. století, kdy vznikla elitistická zóna dekadence, nebo-li bohémský radikalismus. Další fáze nastala ve 20. letech 20. století, v takzvaném jazzovém věku, kdy došlo ke kulturnímu rozmachu po devastaci první světové války. Byl to jakýsi nekonečný večírek na úvěr, který skončil velkou hospodářskou krizí v letech 1929–1930. Lze to považovat za buržoazní nebo středostavovskou verzi dekadence vyšší třídy z 90. let 19. století.

Další velkou rozhazovačností je generace baby boomers z 60. let, která má v jistém smyslu nižší střední třídu buržoazní a proletářskou bohému, masovou bohému založenou na studentských aktivitách a na všech ekonomických privilegiích, které se v jistém smyslu nahromadily v poválečném období a které jsou nyní odnímány, protože tehdy bylo samozřejmě možné studovat prakticky zdarma. Měli jste několik let na to, abyste se věnovali radikální kritice buržoazní společnosti, aniž byste museli vykonávat nějakou smysluplnou práci. Nyní studenti zaplatí 30 000 liber jen za velmi průměrný titul z bývalé polytechniky, protože všechny tituly jsou komercializovány podle amerického vzoru, a to je jeden z důvodů úplné deradikalizace současných studentů, která je velmi patrná. Kromě práv zvířat, zbytků feminismu a

ekologických aktivit se na univerzitách odehrává jen velmi málo radikálních aktivit, kromě toho, co dělají někteří radikální muslimové, které sledují bezpečnostní služby.

Feministické hnutí ovlivnilo všechny formy levicového smýšlení, s možnou výjimkou starého stalinistického modelu Komunistické strany Velké Británie. Ale i tehdy byl vliv antisexismu, jak by se dal nazvat, hmatatelný. Téměř žádná institucionální ideologická tendence na levici nebyla imunní vůči feministické kritice, což změnilo postoje k celé řadě otázek, od vlastnických práv po rozvod, od potratů po takzvaná práva dětí, výchovu dětí, postoje k pornografii, postoje k heterosexualitě a postoje k mužům. Široká socialistická/humanistická levice nikdy nesouhlasila s myšlenkou, že muži jsou nepřátelé. Na tradičních feministických kongresech a podobných akcích se samozřejmě skandovalo, že muži jsou nepřátelé, a pokud se na konci setkání objevil přítel, manžel nebo kdokoli jiný, aby někoho odvezl domů autem, došlo k pořádné roztržce. Separatismus byl tedy jaksi vynucován, ale byl také dělicí čarou mezi velmi radikálními a těmi, kteří měli, pokud chcete, spíše asimilační a gradualistický charakter.

Jako všechna hnutí, i toto bylo sužováno obrovským množstvím osobnostních konfliktů a rozkolů a mělo své hvězdné osobnosti a teoretiky, kteří zůstali mediálními postavami a představiteli feministického názoru ještě dlouho poté, co hnutí začalo upadat. Média měla k feminismu schizofrenický přístup. Na jedné straně byly dobrým tématem a feministickým intelektuálkám a ideoložkám byl věnován velký prostor.

Pravděpodobně nejslavnější ideoložkou tohoto typu v Británii byla Germaine Greer, jejíž kniha The Female Eunuch vyvolala rozhořčení a senzaci v mnoha ohledech. Byla to australská profesorka, která nyní, pokud vím, učí v Oxfordu a prošla několika proměnami. Její teorie je skutečně dialektická. První kniha byla velmi radikálním feministickým dílem, téměř na hranici ideologie „všichni muži jsou znásilňovači“, kterou Marilyn French šířila prostřednictvím svého románu The Women’s Room.

Velká část tohoto materiálu byla velmi mainstreamová. V 60., 70. a 80. letech jste ho mohli sehnat u Smithů. To je jedna zajímavá věc na feministickém hnutí – přesvědčení, že ženy tento materiál chtěly a že určití nesouhlasící levicoví muži ho chtěli, byť jen proto, aby si ho mohli prohlédnout, bylo v té době velmi aktuální. Tento materiál byl k dispozici v ženské sekci ve většině, ne v novinových stáncích, ale ve většině mainstreamových knihkupectvích. Nemuseli jste chodit do obskurních zdrojů, abyste tento materiál získali, a ačkoli počet lidí, kteří tento materiál četli, byl velmi malý, jeho vliv na obecné kulturní prostředí byl velmi všudypřítomný. Pravděpodobně žádné hnutí neovlivnilo společnost více měkkou mocí než feminismus od druhé světové války.

Na rozdíl od téměř všech ostatních názorových tendencí bylo jeho narušování tradičních a patriarchálních struktur, abychom použili jeho vlastní terminologii, velmi rozsáhlé a velmi dekonstruktivní a za 50 až 60 let téměř, abychom použili výraz ze 17. století, obrátilo svět vzhůru nohama. Pokud vezmete v úvahu, že všechny zákony týkající se rozvodu, potratů, pornografie, většiny běžných vztahů mezi muži a ženami a většiny těchto vztahů jako takových byly před mým

narozením opačné nebo, mírně méně tendenčně řečeno, polovičně opačné než jsou dnes.

Narodil jsem se v roce 1962. V roce 1962 byly potraty nelegální, rozvod byl velmi obtížný, antikoncepce byla složitá, vysoce medicínská a poněkud nejasná, vztahy mezi muži a ženami byly poměrně tradiční, masová mainstreamová pornografie a růst takzvaného sexuálního průmyslu a jeho invaze do všech ostatních médií, protože jedním z triků je, že současná média připomínají pornografii 60. a 70. let, protože pornografizace masových médií je opět jedním z nejvýraznějších faktorů, které se objevily v posledních 40 až 50 až 60 letech. Je téměř šokující na to nyní poukazovat, protože tento proces se stal tak všudypřítomným a postupně dostupným, že časopis Cosmopolitan je dnes stejně extrémní jako většina forem mužské lehké pornografie, což rozhodně nebyl, když začínal. Zatímco druh pornografie, který kdysi reprezentoval Playboy, tedy velmi lehká pornografie, je dnes tak mainstreamový, že se téměř každý večer vysílá v televizi.

Lze tvrdit, že síly protikladné sexuální revoluce 60. let nebyly vůbec v zájmu žen, a existují určité disidentské feministky, které se vrátily k mírně konzervativnějším sociálním postojům, obvykle v pozdějším věku, a které někdy s lítostí přiznávají, že tomu tak je. Destruktivita feministického hnutí, zejména druhé vlny z 60. a 70. let, se pravděpodobně projevuje v enormní rozvodovosti a enormním počtu nesezdaných párů, které dnes existují. Dekonstrukce, osekávání a vyřezávání společnosti jako dřevěné sochy je v plném proudu. Žádný politik dnes nemůže kritizovat rodiny s jedním rodičem, protože se jich týká tolik lidí a jsou tak významnou součástí voličů, o jejichž přízeň je třeba usilovat. Manželství samo o

sobě bylo v rámci kultury relativizováno téměř do té míry, že je téměř neviditelné, i když stále existují poměrně silné ideologické tlaky, aby bylo zachováno jako zlatý standard nebo ideál. Ale právě obtížnost zavést tak nevinnou politiku, jako je poskytování daňových úlev nebo osvobození od daní pro manželské rodiny, o kterou se Cameronova vláda pokusila na okraji, ukazuje, jak obtížné je v jedné oblasti napravit to, co se stalo ve všech ostatních oblastech.

Radikální sociální, sexuální a libertariánské programy 60. let se různými způsoby propojily s feminismem, ale nikdy nedosáhly utopismu feministického hnutí. Feminismus zůstává v některých ohledech, zejména ve své druhé generaci, utopickým hnutím, vírou v úplnou transformaci ženy, muže a sociálních, občanských a životních podmínek.

Jedním z radikálních prvků feminismu je myšlenka, že osobní je politické. Když lidé opouštějí místnost, jako je tato, nebo jakoukoli tendenci názoru, kterou podporují, opouštějí svou politiku ve svém soukromém životě nebo ve způsobu, jakým skutečně žijí své vlastní životy. To platí pro mnoho lidí, kteří mají dokonce docela výrazné politické názory.

Feminismus je založen na myšlence, že vše, co člověk dělá, od nejmenších mezipersonálních vztahů v rodině atd., je ve skutečnosti hluboce politické, a na přesvědčení, že osobní je politické a v politizaci ještě důležitější než to, co se obvykle považuje za politiku. Volební politika jistě zaznamenala obrovský nárůst měkké moci.

Měkkou mocí mám na mysli kulturní moc. Schopnost feminismu zpětně vyvolávat strach v normálních vztazích, kde zcela obyčejní a normální lidé bez jakékoli ideologie zvažují

sexismus a posuzují, zda jedna poznámka byla sexističtější než druhá, jako kritérium společenské přijatelnosti. Málokdo by před 60. nebo 70. lety o tomto pojmu slyšel. Dnes je v určitých oblastech zaměstnání docela vážná věc být obviněn z institucionálního sexismu nebo ze sexismu jako takového, a stejně jako v případě rasismu vznikla obrovská byrokracie, která dohlíží zejména na akademický diskurz.

V akademickém životě, kde jsou lidé mentálně připravováni na postoje, které budou v budoucnu zastávat jako pedagogové, existuje určitý prvek z románu 1984 nebo orwellovský prvek, kdy se lidé učí správné reakce v postreligiózní, sekulární a multikulturní době. Obrovské množství vysokoškolských učitelů se dostalo do potíží kvůli feministické a politicky korektní agendě do takové míry, že mnozí z nich nyní přijímají studentky pouze za otevřených dveří nebo za přítomnosti kolegyně, aby nebyli obviněni z urážlivých, objektivizujících, patriarchálních nebo sexuálně genocidních výroků. Může se jednat o zcela nevinnou a svobodnou poznámku ve vztahu k tomu, co by bylo považováno za staromódní maskulinitu, ale staromódní maskulinita je něco, co se pravděpodobně v mnoha vysokých školách příliš nevyskytuje.

Tradiční vysoké školy byly rozděleny podle pohlaví. Tradiční vysoké školy v Oxfordu a Cambridge byly rozhodně rozděleny podle pohlaví. Až do 80. let existovaly vysoké školy pouze pro ženy. Opět je podivným vedlejším produktem úspěchu feminismu dekonstrukce staromódních, výhradně ženských institucí, z nichž mnohé byly ve skutečnosti v zájmu žen. Úspěchy feminismu jsou tedy mnohé, ale škody pro společnost jako celek jsou obrovské. Štěstí nelze nikdy

skutečně změřit, ale z osobního, subjektivního pohledu bych tuto dobu neoznačil za zvlášť šťastnou nebo úspěšnou, ani za zvlášť šťastnou nebo úspěšnou kulturu. Myslím si, že skutečnost, že každé druhé manželství nyní končí rozvodem, a že existuje obrovská nespokojenost, kterou v některých ohledech mohou mít obě pohlaví vůči sobě navzájem. Mnohé z těchto otázek se neprojednávají.

Feminismus a reakce mužů na feminismus, z nichž některé nebyly příliš brilantní, jsou ve skutečnosti nedílnou součástí mnoha současných problémů této doby. Myslím si, že bezdětnost, radikální svobodný život, úpadek rodiny jako modelu, mezigenerační úpadek, kdy se o děti starali prarodiče a podobně, místo aby se najímala pomoc, a kdy k přežití v průměrné nemovitosti s hypotékou nebyly nutně potřeba dva příjmy, což dnes již neplatí, to vše přispělo k feministickým vítězstvím způsobem, který podkopal utopismus, který toto hnutí kdysi zastávalo.

Je feminismus levicovým hnutím? Jen částečně. Ačkoli je pro pravici velmi obtížné spojit své myšlenky s feminismem druhé vlny nebo druhé generace. Tradičně však marxismus věnuje jen málo pozornosti genderu a politice osobního života, které jsou všudypřítomné. Pouze pozdější nestalinistické a trockistické typy marxismu byly schopny spojit sexuálně-politické, antropologické a environmentální otázky. Tradiční marxismus neměl pro tyto buržoazní odchylky čas. Zelená politika nehraje žádnou roli; industrializace je v souladu s mainstreamovým marxismem morálním dobrem. Podobně semi-biologické představy o ženách nemají místo v řádu, který je zcela sociálně zlepšený a jako takový chápán. Tradičně tedy marxismus neměl pro feministickou politiku čas, i když

přistupoval na radikální ženské požadavky v souvislosti s restrukturalizací společnosti, jak k tomu došlo v Sovětském svazu po roce 1917.

Zajímavé je, že navzdory zrušení téměř všech psychologických, sociálních a rodinných omezení v letech 1918 až 1928 se sovětský život nijak dramaticky nezměnil, částečně proto, že většina lidí bojovala o přežití a tyto právní změny měly pouze marginální dopad. Po roce 1928 se vše obrátilo a Stalin zavedl formu neokonzervatismu v osobní i politické oblasti. Rodinný život byl opět podporován. Po druhé světové válce znamenala obrovská devastace uvnitř Sovětského svazu, že mateřství bylo ceněno. Ženy, které měly více než deset dětí a přispívaly k pocitu sovětského válečnictví a poskytovaly muže pro práci v továrnách atd., dostávaly od státu medaile.

Každý zná extrémní prudérnost komunistických byrokracií v poválečné východní Evropě, která byla mnohem extrémnější než jejich západní protějšky. Ve skutečnosti se média v tradičních komunistických společnostech po skončení první revoluční fáze často podobají západním médiím na počátku 20. století, kdy převládal konzervativní přístup a společnost byla spíše konzervativní s malým „k“ než liberální s tendencí k levici. Podle mého názoru lze v případě většiny západních společností až do 50. let 20. století při analýze masových médií pozorovat převážně konzervativní postoje (s malým „k“), zatímco po tomto období převládají levicově liberální a mírně libertariánské sociální postoje.

Proto jsou tato radikální hnutí tak vlivná, ale nikdy nedosáhnou úplně všeho, co chtějí. Jsou radikálními předvoji, diamantovými vrtáky, zuby v mase, které posunuly věci, posunuly těžkopádnou společenskou smlouvu určitým směrem.

Bez všech těchto radikálních hnutí by k obrovským společenským, kulturním a exhibicionistickým změnám, které jsme zažili, nedošlo. Proto jsou tito radikálové sami o sobě třískami, které vydávají energii, která shromažďuje jiné tendence názorů a tlačí je do hlavního proudu. Jsou to myšlenky, které jsou pak lidmi přijímány velmi skepticky a nejasně. Ale samotná skutečnost, že dnes může být televizní manažer propuštěn za to, že vytvořil program, který projevoval tradiční hodnoty 50. let, je symbolická pro to, že došlo k obrovským společenským, strukturálním a psychologickým změnám.

Rozpad Women's Liberation Movement je částečně způsoben úspěchem tohoto názorového proudu, a to navzdory mnoha protikladům, které s sebou nesl. Nejznámějším britským feministickým nakladatelstvím je Virago, které bylo založeno výborem žen před asi třiceti lety, tedy poměrně pozdě, ale většina knih, které Virago vydalo, byly poměrně konzervativní literární díla napsaná ženami z vyšších vrstev mezi lety 1890 a 1940. V podstatě tedy došlo k podivnému zpoždění, kdy byla kultura sufražetek obnovena druhou vlnou feministického vydavatelství, protože to bylo to, co musely vydávat.

Klíčovým feministickým textem z minulosti je kniha Mary Wollstonecraftové Rights of Woman, která je feministickou verzí knihy Toma Painea. Mary Wollstonecraftová byla samozřejmě zakladatelkou slavné levicové rodiny té doby, kterou tvořili Shelleyová, Mary Shelleyová, druhá manželka, která napsala Frankensteina, a William Godwin, mírný, ale zjevný politický anarchista, který napsal knihu Political Justice.

Nyní se klíčové texty feminismu posouvají od víry v rovná práva k zaměnitelnosti mužů a žen. Jedním z radikálnějších (s

malým r) feministických požadavků je, aby muži byli feminizováni do té míry, do jaké jsou maskulinizováni. To je jakýsi konečný cíl egalitárních společenských tlaků. Proto byly podporovány všechny druhy okrajových hnutí, která znevýhodňují tradiční formy maskulinity. Součástí tohoto projektu je dekonstrukce tradičních hrdinských mužských obrazů, které až do 50. a počátku 60. let minulého století dominovaly západním médiím. Pokud analyzujete hollywoodské filmy i dnes ve srovnání s tím, jaké byly před rokem 1960, uvidíte obrat, který je téměř obrácením, i když náznaky toho, co mělo přijít později, byly široce rozpoznatelné již v 30. letech. Ale opět, až do roku 1960 přežily normy sociálně konzervativní kultury.

Británie v 50. letech je světem vzdáleným od společnosti, kterou máme dnes. Tlaky libertariánské levice jsou natolik silné, že jsme zažili úplný obrat, nebo jakousi psychologickou sebemutilací, k níž došlo mezi tehdejší dobou a současností. Zajímavé je, že většina lidí považuje to, co existuje dnes, tedy obsah deníku The Daily Mirror, za polonormální, zatímco The Daily Mirror v roce 1960 byl téměř úplně jiným typem novin, mírně sociálně konzervativním, středolevicovým deníkem, který podporoval antikomunistické odborové vůdce a pravicové křídlo Labouristické strany. Nyní můžete argumentovat, že tento [nesrozumitelný] model, jakýsi model labouristické strany předepsaný MI5, byl establishmentovou taktikou té doby. Ale obsah masových médií je nyní tak necitlivý a tak všudypřítomný ve své změně, že ilustruje všechny tendence názorů, které zvítězily v 60. letech a poté.

Ironií je, že mnoho z těchto předvojových hnutí by dnešní populární média považovalo za semeniště neřesti. To je jeden z

paradoxů. Adorno a Frankfurtská škola jsou naprosto kritičtí vůči moderním masovým médiím, jsou naprosto kritičtí vůči tomu, co považují za kulturní průmysl, kterým jsou masy zotročovány, a přesto se tendence, které zastupovali v čisté a avantgardní podobě, prosadily, byť v umírněné a asimilované podobě, do takové míry, že částečně dosáhly toho, co chtěly, ale způsobem, který nikdy nemohou ocenit. Je to téměř jako by každý dostal částečně to, co chce, a částečně to, co nechce, v rovnoměrném poměru. Jediné tendence na Západě, které vůbec nedostaly to, co chtěly, jsou radikální pravice a různé formy náboženského fundamentalismu, které zůstávají mimo kruh a jsou koncepčně démonizovány, protože je nelze asimilovat.

Jednou z radikálních myšlenek 60. a 70. let, postmarxistickou myšlenkou, byla kulturní idea situacionismu. Jedná se o myšlenku, že vše je smícháno dohromady a že existuje společnost spektáklu a masových médií postmoderní výměny obrazu za obrazem a myšlenky za myšlenkou, téměř s okamžitostí, s jakou někdo ovládá svůj mobilní telefon nebo nějakou aplikaci v něm.

Tento typ tendenčních a voyeuristických médií se živí obrazy a myšlenkami, které byly zveřejněny předvojovými hnutími 60. a 70. let, ale byly komercializovány. To je zajímavá věc, kterou feministické hnutí nikdy nepochopilo. Hnutí za sexuální osvobození v 60. letech si skutečně nikdy neuvědomilo, že dojde ke komercializaci a komerčnímu vykořisťování těla a všech jeho zdrojů v masové reklamě a jinde. Proto měli tito lidé a jejich myšlenky podivně lascivní nevinnost. Nikdy by je nenapadlo, že z mnoha jejich myšlenek budou těžit pornografové jako Raymond a Sullivan, kteří jsou v slovníku krajní levice tradičně považováni za padouchy nebo

polokriminálníky. Ve skutečnosti jsou kriminální, drogové a prostitucí se zabývající okraje kapitalismu, které přecházejí v kriminalitu, tradičně stereotypními obrazy kapitalistického a středopravicového zla v pojmech krajní levice. Ale 60. léta přinesla tolik sociálních vln a sociálních změn, že když časopis Oz a různé jiné věci porušily tabu a dělaly to s potěšením z pohledu levicových studentů typu hippies nebo yippies, nikdy si neuvědomily, že těmi, kdo z těchto změn budou těžit, budou lidé, kteří v současné době vlastní The Daily Express, The Sunday Express a související média. Desmondové tohoto světa jsou monstra, která byla stvořena volnou soutěží všech proti všem v oblasti vnímání a skutečnosti a změnou referenčních bodů v sexuální politice, kterou přinesla 60. léta.

Jednou jsem navštívil, ke svým hříchům, budovu Národní unie studentů v Manchesteru na Oxford Road, kde měli novinový stánek, a byl to ten nejpuritánštější novinový stánek, jaký jsem kdy viděl. Obvykle, když jdete do novinového stánku, i když chcete jen známky nebo něco podobného, narazíte na obrovskou stěnu nahoty, a to i v těch umírněnějších titulech, které na první pohled nemají se sexualitou nic společného, protože tak se dnes věci prodávají. Před rokem 1960 by se určitě takhle neprodávaly, ale v této budově předepsané NUS nic takového nebylo, protože prošli všemi tendencemi názorů od nevinných časopisů v Manchesteru až po ty nejokrajovější a vše bylo posuzováno podle toho, jak objektivizující, maskulinistické, stereotypní a patriarchální (s velkým P) všechna tato média byla. To, co spadalo na jednu stranu této konkrétní červené čáry, skončilo v koši nebo bylo vráceno, a to, co bylo považováno za přijatelné, a ve skutečnosti nebylo téměř nic, co by bylo považováno za přijatelné, takže v

tomto mediálním obchodě téměř úplně chyběla média. To je jedna z velkých ironii celého vývoje toho, co se dělo.

Před asi 20 lety se pokusili založit levicový nedělní list s názvem News on Sunday, který však vydržel jen pár čísel. Jedním z problémů, které měli, bylo financování a distribuce a všechny ty běžné, poněkud nudné věci, ale jedním z vnitřních důvodů, proč selhal, bylo to, že téměř všechny komentáře poměrně tradičních levicových autorů a slavných levicových karikaturistů, jako byl Ralph Steadman, byly považovány za politicky nekorektní. Steadmanovy karikatury Margaret Thatcherové a dalších osobností, které připomínaly německý expresionismus, Grosze a umělce z 20. a 30. let ve Výmarské republice, kteří byli průkopníky tohoto velmi agresivního, grafického stylu ilustrací, byly považovány za sexistické, antihumanistické a patriarchální, a proto nemohly být povoleny. Takže se stává, že levice se sama pohltí, když se opravdu rozjede. Mezi tendencemi nově vzniklé a novátorské cenzury, které jsou velmi extrémní, a tendencemi totální anarchie, nihilismu a téměř zvrácenosti, které chtějí nechat vše volně plynout a v zásadě věří, že neexistují téměř žádné normy a žádné limity a ani by nikdy neměly existovat.

Toto napětí, které existuje a stále přetrvává téměř ve všech formách feministické kritiky médií, trápí levici dodnes. Ale to, co dělají, je, že argumentují z pozice polovičního vítězství, kdy každý nový film a každý nový časopis je posuzován podle toho, jak správný a/nebo nesprávný ve skutečnosti je. Kritéria správnosti a nesprávnosti se také změnila. Takzvaná kultura girl power 90. let, kdy dospívající dívky a ženy typu ladette trvaly na tom, že chtějí být ženami po svém, také způsobila zmatek v některých z těchto norem z období po 60. letech. V oblasti

masové kultury se vlna střídá za vlnou a standardizovaný étos jedné éry může být svržen novými koncepty a zásadami, které se objevují.

Nedošlo k žádnému pokusu vrátit čas zpět do období před psychologickými a kulturními změnami 60. let. V tomto smyslu feminismus dosáhl částečného vítězství. Zajímavé je, jak se mužské struktury tradičního pohledu na věci přizpůsobily těmto přáním. Mnoho mužů je v současné době hluboce zmatených, a to již po několik generací, ale protože pohlaví je biologické, přežívá oživení základních mužských a ženských atributů, volně se vznášejících a nezávislých na všech teoriích. Většina mužů však feministickým požadavkům vyhověla, protože cítí, že nemají jinou možnost. Vystoupit proti kultuře rovnostářství znamená učinit ze sebe démona, a to zejména v soukromých vztazích. Často zjistíte, že lidé jsou mnohem nervóznější, když jde o vnášení svých hodnot do soukromých vztahů, kde můžete zaplatit značnou cenu, pokud se věci pokazí. Právě zde je myšlenka, že osobní je politické, tak mimořádně silná.

Dříve bylo řečeno, že jedním z podtextů tohoto konkrétního setkání je otázka, proč se ženy mimořádně nezapojují do pravicové politiky. To je složité. Když se pravicová politická hnutí prosadí, zapojí se do nich velké množství žen. Úspěch, moc, atributy úspěchu zajímají významnou část populace a zajímají všechny. Když začnete být úspěšní, všichni s vámi začnou souhlasit.

Vzpomínám si, jak jsem jednou v Paříži navštívil akci Red, White and Blue. Po několika významných volebních úspěších bylo zřejmé, že se toto hnutí dostalo do hlavního proudu. Veškerá politika je vedena předvojem. Začíná se malými skupinkami, které vštěpují své myšlenky do obecné kultury.

Musí se nejprve intelektuálně vyprofilovat, jinak jde jen o prázdný populismus, který se stává klaunskou politikou okraje společnosti a končí většinou prázdným protestem a lidé, kteří jsou nakonec zvoleni, skončí v mainstreamových stranách, ať se jim to líbí nebo ne, ať se rozhodnou k nim připojit nebo ne. Ale pokud se nejprve intelektuálně vymezíte a pak prorazíte na vrcholu vlny, která vždy zmírní utopické požadavky existující v jakékoli absolutistické a radikální tendenci názorů, začnete se někam dostávat.

Feminismus nyní triumfuje zejména na Západě do takové míry, že způsobuje nové otřesy mezi masou přistěhovalců, z nichž většina pochází ze sociálně konzervativních a/nebo nábožensky definovaných kultur jinde ve světě. Jednou z věcí, která byla pro neasimilované až asimilované, westernizované imigranty nejvíce šokující, byly sociální a kulturní revoluce 60. let, které většina z nich, tradičně starší generace, prostě ignorovala a žila ve svém vlastním mentálním prostoru, jako by ve skutečnosti nebyli součástí společnosti, ve které se tyto věci odehrávaly. Nyní je tomu tak méně. U mladších imigrantů lze pozorovat dialektiku, kdy se buď stávají velmi západními a odmítají své rodiče a předpoklady svých vlastních komunit, nebo se angažují v militantním hnutí zakořeněném ve svých vlastních komunitách nebo ve svých vlastních náboženských systémech. Lidé se tedy buď vracejí k tradičním strukturám radikálnějším způsobem bez sociálního konzervatismu svých předků, nebo se zcela asimilují do západních norem po 60. letech, které jsou nyní tak rozšířené, že většina lidí se neobtěžuje je odmítat, ani ve své vlastní mysli, protože k tomu, aby je skutečně odmítli, by museli vypnout masmédia. Museli byste se zapojit do procesů odcizení od toho, co nyní existuje.

A to je pro mnoho lidí velmi obtížné, protože nechtějí být považováni za podivíny nebo společenské vyvrhele, ani nechtějí být uzavřeni do určitého prostoru nebo ghetta ve svém vlastním životě. Většina lidí se přizpůsobuje energiím a tlakům, pod kterými nyní žijí.

Wyndham Lewis napsal v roce 1926 text s názvem The Art of Being Ruled a řekl, že myšlenka, že ženy budou chodit do práce a zcela konkurovat mužům a na mužském základě, bude nejjednodušším a nezbytným způsobem, jak podkopat rodinu, která kdy byla vytvořena, mnohem radikálnějším ve svých excesech než všechny feministické a levicové pochody dohromady, a to se skutečně stalo.

Jak jsem již v těchto přednáškách často zmínil, žijeme v podivné, hybridní společnosti, kde se ekonomika středopravice a sociální, kulturní a měkké mocenské předpoklady středolevice spojily a sloučily do levicového kapitalismu, který by byl na počátku minulého století považován za absurdní.

Když se pravicoví a levicoví intelektuálové skutečně setkávali... Dnes se to stává jen zřídka, s výjimkou mediálních bitev, které jsou z velké části předem zinscenované a jejichž výsledky jsou neuspokojivé. Když Chesterton, Belloc, Shaw a Wells na počátku 20. století skutečně vedli debaty, byla představa, že by došlo k levicovému kapitalismu, považována za naprosto absurdní. Naprosto absurdní.

A přesto je to přesně to, co máme, protože trh si uvědomil, že lze dosáhnout nejnižšího společného jmenovatele a lze dosáhnout maximálního zisku podle očekávání trhu tím, že se často zaměřuje na nízký až střední společný jmenovatel a nikdy se nedostanete do bankrotu tím, že podceníte vkus široké

veřejnosti. Proto můžete vždy tlačit věci níže a vždy můžete dosáhnout maximální ziskovosti tím, že se ujistíte, že je věc nakloněna k nejnižšímu společnému jmenovateli až do určité míry. Musíte být opatrní, abyste nešli příliš nízko, kde se stanete nepřijatelnými a mimo rámec toho, co je komerčně výhodné, ale tendence a směr jsou vždy směrem dolů.

Máme tedy rovnostářství, sestupný trend a touhu vydělat co nejvíce peněz, které se spojily v jedovatou a poněkud škodlivou směs. To vše v celé ekonomice, a nezapomeňte, že žijeme ve společnosti, kde vyrábíme velmi málo a vše se obchoduje na základě služeb a sekundárních a terciárních forem výroby a přidané hodnoty, poháněné dluhem a založené na zaměnitelné, pohyblivé kapitálové ekonomice, kde pohyb pracovní síly, a tím myslím masovou imigraci, je jen jedním z nástrojů v celkové hře. Máme tedy situaci, kdy dekonstrukce tradičních představ o mužskosti a ženskosti a popření myšlenky, že jsou biologicky podmíněné, i když mnoho kritiků nyní věří, že tomu tak může být, je nedílnou součástí atomizovaného a odcizeného světa, ve kterém se nacházíme.

Feminismus tak položil základy a připravil půdu pro radikální formy libertariánského individualismu, s nimiž ve skutečnosti nesouhlasí, protože velká část objektivizace žen, k níž došlo v masových médiích, je něco, čemu se feminismus tradičně bránil, a přesto k tomu neúprosně vedl.

Také si myslím, že mnoho mužů využilo možností a očekávání, které feminismus vyvolal, a to vedlo k obecné hrubosti ve vztazích mezi muži a ženami. Lidé nemají rádi, když jsou ponižováni nebo když mají pocit, že jsou ponižováni, a často se mstí skoupými a podlými způsoby, které nejsou příliš transparentní ani nutně odvážné, a myslím si, že k tomu do jisté

míry také došlo. Tradiční mužské vzory sice zahrnovaly hrdinské a obětavé prvky, ale stejně jako ve všech lidských záležitostech v nich nepochybně hrála roli i pokrytectví a banalita.

Ale míra, do jaké se mnoho mužů v současné situaci cítí relativně bezmocní a poněkud rozhořčení, opět není tendencí, na které lze založit politický idealismus. Lidé, kteří jsou malomyslní, cítí křivdu a jsou rozhořčení, se mohou radikalizovat, ale nemusí být nutně v takovém stavu, aby k své radikalizaci zaujali hrdinský postoj, což je nakonec to, co chcete. Vzpomínám si, že zesnulý John Tyndall kdysi řekl, že s někým, jehož politika začíná a končí jen fňukáním nad imigrací, pokud je to vše, co dělá, nikdy nic nezmůžete, protože je to čistě negativní přístup. Ve skutečnosti musíte být hrdinští, pokud jde o vlastní národ, vlastní kulturu, vlastní historii, vlastní etnicitu. To jsou věci, ke kterým musíte zaujmout pozitivní postoj. Jinak nemá téměř žádný smysl být negativní vůči druhým, protože nemáte čím nahradit to, co existuje nyní.

Myslím, že to platí i pro vztahy mezi muži a ženami. Politicky je to velmi obtížná oblast, protože žádná z hlavních stran, kromě toho, že se připojila k pozdním egalitářským postojům minulosti, nemá v těchto věcech žádnou politiku. Všechny strany se nyní posunuly doleva, přičemž je třeba mít na paměti, že konzervativci by kdysi byli proti rychlým rozvodům a masovým potratům, alespoň s výjimkou malé menšiny jejich libertariánských poslanců. Nyní strana v zásadě podporuje všechny tyto věci, protože se bojí, že jinak nezíská hlasy žen, a přesto je ironií, že muži a ženy jsou v otázce potratů ostře rozděleni. Podle nejhlubších průzkumů Gallup podporuje potraty 70 % žen, ale 20 % z nich je ve skutečnosti velmi, velmi

slabá podpora. Muži jsou rozděleni 50/50. Tyto debaty jsou velmi agresivní a velmi toxické. Jedním z důvodů, proč se jimi mainstreamoví politici zřídka zabývají, je to, že se jedná o prvotní otázky, nebo alespoň mají tendenci být prvotní, a pokud rozčílíte lidi v prvotních otázkách, nikdy vám neodpustí, pokud již nesouhlasí s vašimi názory, a ztratíte je ve vztahu ke všem ostatním oblastem spektra. Proto jsou imigrace, osobní politika, Evropa a několik dalších témat tématy, o kterých mainstreamoví politici chtějí mluvit nejméně, protože jsou to témata nejobtížnější, nejproblematičtější, nejkontroverznější, témata, která nakonec podnítí zájem obyvatelstva o politiku. A proto se o nich nemluví.

Myslím si, že úspěch feministického hnutí ukazuje úspěch kulturního boje, jak by to nazvali marxisté Nové levice. Kulturní boj je to, čím se tato skupina a jiné podobné skupiny zabývají, a v jistém smyslu je to v současné době jediná možnost, jak prosadit naše názory. Feminismus ukázal, čeho lze dosáhnout militantními hnutími, pokud se přizpůsobíte proudu kultury, jak to udělaly po 60. letech. Jen málo žen dnes zná jména klíčových feministických teoretiček, jako jsou Orbach, Greer, Millett, Solanas a další. Jen málo lidí zná jejich jména, ale názorové tendence, které ovlivnily jejich knihy, se ukázaly jako velmi rozhodující pro způsob, jakým lidé žijí své životy.

Trik spočívá v tom, aby se předvojové myšlenky integrovaly do ducha doby. Problémem je, že liberální společnost pravděpodobně ještě nedosáhla svého vrcholu a stále se vyvíjí a stává se ještě radikálnější a dekonstruktivnější. V současné době však lze pouze předkládat protichůdné myšlenky. Když lidé říkají, že tradiční pravice chce podřídit ženy mužům, pravice tradičně odpovídá, že je pro mužskost a

ženskost a vidí, že muži a ženy mají ve společnosti zásadně odlišné role. To však nestačí mnoha současným ženám, které si přejí méně patriarchální předsudky v názorech, které vnímají jako pravicové, ale v hloubi duše jsou tyto věci silnější než rozum.

Jedním z mých hlavních názorů na politiku je, že lidi přitahuje politika jen z malého procenta jejich rozumu. Většina jejich přitažlivosti je emocionální, předracionální a iracionální. Čím víc se odvoláváte na tyto představy, tím víc oslovíte širokou veřejnost. Jedním z nejmocnějších politických diskursů, které lze kdy vyslovit, jsou tradiční mužské a ženské role, které jsou pozitivní pro obě strany. To jde ruku v ruce s biologickým hodinkami a instinktivností biologie. Vše, co souvisí s biologií, může být v současné době hluboce nepřijatelné, ale je to pravděpodobně nejmocnější typ politiky, který existuje a který může existovat. Mnoho lidí bude skutečně velmi ohromeno a emocionálně uchváceno odmítnutím současných sexuálně-politických norem, jak jsou vnímány v současnosti, ale zároveň budou šokováni a hluboce pobouřeni politicky korektní a racionální částí své inteligence. Nezapomeňte, že téměř každý, kdo je dnes vzdělaný, prošel politicky korektním filtrem a vnímá realitu pouze tímto způsobem.

Přesto má každý svou prvotní, převážně biologickou identitu, a pokud je tato konkrétní identita uspokojena obrazem, slovem, asociací a absencí křivdy, pak uvidíte, že k vám lidé přijdou. Můj názor je, že čím více se člověk snaží zachránit tradiční představy o ženách a mužích před náporem nové levice a feminismu druhé generace, tím více získá implicitní a intuitivní podporu generací, které se ještě nenarodily.

Moc vám děkuji!

Feministická mystika

Richard Spencer: Dobrý den, vážení posluchači! Dnes máme tu čest přivítat v našem pořadu našeho přítele a spolupracovníka Jonathana Bowdena. Jonathane, děkujeme, že jste se k nám opět připojil! Jak se vám daří na vaší straně Atlantiku?

Jonathan Bowden: Ano, v těchto dnech je trochu chladno, ale pravděpodobně nic ve srovnání s tím, jaké je počasí u vás. Jinak je vše v pořádku.

RS: Výborně. Dnes budeme hovořit o další velké a důležité otázce pro naše hnutí, a tou je feminismus. Je zřejmé, že se jedná o otázku zásadního významu i pro celý svět.

Jonathane, co dělá feminismus tak komplikovaným a zajímavým, je to, že prošel všemi těmi různými vlnami, jak se jim říká, a často prosazoval protichůdné filozofie a cíle. Ale možná právě to způsobilo, že feminismus je tak dlouhotrvající a v jistém smyslu tak silný.

Abychom zahájili rozhovor, povězte nám něco o tom počátečním impulsu k feminismu, odkud pocházel, kde se podle vás objevil poprvé. Co byla takzvaná první vlna feminismu? Myslíte si, že to bylo s volebním právem žen, nebo to bylo s jednou z mnoha liberálních revolucí, které se odehrály v Evropě v průběhu 19. století? Odkud podle vás pocházel ten původní impuls?

JB: To je složitá a poměrně obtížná otázka. Textově se to vrací k dílu Mary Wollstonecraftové The Rights of Women, které je protikladem díla Toma Painea Rights of Man, které vzniklo v podobném časovém období na počátku 19. století a jakoby vycházelo z pozdějšího konce 18. století. Byla součástí

radikálního kvasu názorů kolem Williama Godwina a jeho širší rodiny, do které se provdala.

Ale politický směr feminismu v jeho první vlně, který je rozeznatelný, se musí nacházet v období kolem první světové války, 1914–1918 v Evropě, a těsně po ní, kdy vzniklo militantní hnutí za volební právo žen, které se soustředilo na hlasování, ale často se rozšiřovalo i do jiných oblastí, a došlo k rozdělení na dvě křídla. Ti, kteří se snažili o čistě nenásilné prostředky a kteří byli historií do značné míry zapomenuti, byli sufražisté, a ti, kteří byli připraveni použít přímé akce, a dokonce i násilí, aby dosáhli svého, sufražetky, které si historie pamatuje. To jsou ty, které byly ve vězení násilím krmeny. To jsou ty, které se připoutaly k zábradlí. Jsou to ty, které napadaly policisty. Jsou to ty, které se vrhly před vítěze dostihů, a některé z nich byly ušlapány k smrti, jak ukazují dobové zpravodajské záběry, což vyvolalo velké a dlouhotrvající vzrušení a sociální nepokoje.

To byla první vlna, která pak přerostla do bouřlivých 20. let, kdy se Evropa a Západ uvolnily do hedonistického desetiletí po krvavé první světové válce a před nastávající hospodářskou krizí 30. let.

Druhá vlna feminismu, jak se jí říká, souvisí s 60. lety a má zcela novou generaci, přičemž mezi první a druhou vlnou ve skutečnosti přeskočila několik generací. Druhá vlna je známá svými teoretiky a polemikami a tím, že překračuje hranice toho, co je chápáno jako politické, a nahlíží na všechny oblasti života často poměrně kriticky a nepřátelsky.

Z kulturního hlediska měla druhá vlna, dalo by se říci, mnohem větší dopad než první vlna, ale bez první vlny by k

ničemu nevedla, a první vlna skutečně otřásla společností, protože nic nerozdělovalo názory tak jako otázka, zda by ženy měly mít volební právo, protože to bylo axiomatické pro všechny ostatní záležitosti ve společnosti. Tím, že jim bylo uděleno volební právo, se ukázalo, že ženy mohou do jisté míry vykonávat téměř všechny práce, které mohou vykonávat muži, a otevřely se jim nové profese, univerzity, vysoké školy a svět politiky a politické reprezentace, nejenom hlasování.

A tak to v jistém smyslu změnilo svět, a proto byla použita dynamitová síla hlasování.

RS: Jaká byla podle vás převládající filozofie prvních sufražistů a sufražetek? Byla to filozofie liberální? Myslíte si, že by mohla souviset s některými ranými sociálně demokratickými a marxistickými hnutími? Co si o tom myslíte?

JB: No, upřímná odpověď je ano i ne. Pravdou je, že ženská politika se velmi podobá mužské politice a že existuje celá škála názorů – pravice, levice a střed. Když ženy, zejména buržoazní ženy, získaly volební právo, mnoho sociologů překvapilo, že volily velmi podobně jako muži a že byly vnímány jako ženy se stejnými sociálními a ekonomickými zájmy jako muži.

Byly doby, kdy byly rozdíly mezi pohlavími jednostranné, a pak zase opačné. Například dnes v západním světě, který je zcela jasně anglosaský – anglicky mluvící svět – se zdá, že ženy výrazně preferují středolevé strany, zatímco muži středopravé strany, a tento posun a rozdíl je zcela zřejmý.

Byly však i doby, kdy byly ženy mnohem konzervativnější než muži, a v určitých otázkách zůstávají ženy mnohem konzervativnější než muži. V otázkách zákona a pořádku v 50.,

60. a 70. letech měly ženy často mnohem konzervativnější postoje než muži.

Je to tedy do jisté míry sporné. Je jisté, že velká část buržoazních zastánců volebního práva žen chtěla hlasovací právo pouze jako vrchol, jako jakousi pečeť schválení jejich přijetí do společenského života, a jakmile se tak stalo, vrátily se v podstatě ke konzervativní tradici. Některé z prvních žen, které byly zvoleny do parlamentů, byly samozřejmě konzervativní, protože bylo nevyhnutelné, že ženy z velmi buržoazního prostředí budou nejlépe vzdělané ženy a budou to ženy, které v jistém smyslu chtěly chránit status quo, a volební právo jim to umožnilo. V minulosti by to dělaly prostřednictvím mužů, ale pak měly šanci to dělat samy za sebe.

Je pravda, že předvojová hnutí byla z velké části spojována s liberálními a sociálně demokratickými cíli a obecně řečeno s kulturou levice. Bylo to proto, že byla považována za hnutí mimo levicové spektrum. Byla považována za hnutí za radikální změnu a nevyhnutelně se přikláněla spíše k levici než k pravici.

RS: Jen bych rád doplnil to, o čem jste předtím mluvil. Můj dobrý přítel často vypráví působivou anekdotu o ženském hlasování, a pokud mi odpustíte, zapomněl jsem některé podrobnosti, ale stejně jako u podrobností je důležité to podstatné.

Ve Francii existoval revoluční parlament, který se zabýval otázkou, zda by ženy měly mít právo volit. Největší odpor proti tomu projevovala krajní levice parlamentu, zatímco nejvášnivějšími zastánci tohoto práva byli ti, které bychom dnes označili za pravici, a dokonce i církevní pravice. Důvodem pro

to – a myslím si, že v jistém smyslu měly obě strany racionálně správné argumenty – bylo, že pokud by ženy dostaly možnost volit, nejspíš by volily tak, jak jim řekne jejich kněz, a v tomto smyslu by ženy představovaly jakousi konzervativní sílu. Udržovaly by stávající náboženský a aristokratický řád. Krajní levice nechtěla, aby ženy volily tímto způsobem.

Minule jsme se krátce zmínili o strategii většiny, kdy velká bílá většina je zbavována svého majetku a napadána velkou duhovou koalicí. Ženy jsou v tomto ohledu jakousi zrádkyní nebo klínem. Ženy, ať už z jakéhokoli důvodu, možná čistě ze sentimentality, chtějí volit středolevé strany, strany, které se zabývají péčí o děti nebo čímkoli jiným, a jsou tak trochu na špatné straně v otázce vykořenění americké bílé historické většiny.

Je to tedy opět velmi složitá otázka a sociální projevy ženského volebního práva se mohou projevovat velmi různými způsoby.

Dovolte mi k tomu položit ještě jednu otázku. V jistém smyslu bych chtěl přejít k druhé vlně feminismu, protože v ní najdeme stopy, které jsou přinejmenším nepříjemnější, extrémnější a podobné, ale rád bych se ještě chvíli zdržel u feminismu před druhou světovou válkou.

Mám na mysli někoho jako Margaret Sangerovou. V mnoha ohledech je to fascinující osobnost. Dnes je mnohými liberály považována za úžasnou, hrdinskou a správně smýšlející ženu, která bojovala za právo žen používat antikoncepci a za práva žen obecně.

Ale když se podíváme trochu blíže a odhalíme několik vrstev cibule, zjistíme, že byla jakousi eugenistkou, že se bála

slabomyslných a slabých a tak dále a tak dále, kteří by mohli převálcovat zdravější populaci Ameriky, a že v demokracii by něco takového mělo opravdu strašné důsledky. Vlastně flirtovala s lidmi jako Lothrop Stoddard a Madison Grant, lidmi, kteří by dnes byli považováni za naprosto nepřijatelné, fašistické, rasistické typy.

Takže možná v některých z těchto prvních vln feminismu si můžeme myslet, že víme, o co jde, když se na to díváme optikou moderní levicové a pravicové politiky, ale ve skutečnosti je to něco zcela jiného.

Máte k tomu nějaké připomínky? K některým různým proudům první vlny feminismu a k tomu, jak jsou překvapivé, když se na ně podíváte z našeho pohledu?

JB: Ano, myslím, že to je pravdivé. Myslím, že první vlnu feminismu nelze oddělit od třídního původu většiny žen, které tyto postoje zastávaly. Ačkoli byly tyto ženy pečlivě vybírány a kombinovány tak, aby působily jako součást progresivního kontinua, existuje mnoho rozporů a [nesrozumitelné]. Je nevyhnutelné, že tyto ultraburžoazní ženy budou mít ve většině případů radikálně konzervativní hodnoty a některé z nich budou mít protichůdné levicové a pravicové hodnoty a navíc elitistické hodnoty, a to navzdory skutečnosti, že jsou pro to, aby měly právo volit.

To znamená, že nejsou pro volební právo pro ostatní. Nemělo by nás také překvapit, že když je na konci 19. a 20. století vydáváno mnoho ženské literatury – v jistém smyslu elitní literatury – ukazuje se, že není nijak zvlášť levicová. Mnoho feministických nakladatelství je zmateno skutečností, že velká část literatury, kterou vydávají od počátku, není ve

skutečnosti vůbec progresivní, ani podle jejich vlastních měřítek, ani podle měřítek levice. Je to proto, že ženy, které ji psaly, pocházely z vyšších vrstev. Byly to ženy, které v té době studovaly na elitních univerzitách v čistě ženských kolegiích, a jejich hodnoty a to, co vytvořily, to odrážejí.

Máte také výraznou preference pro formy ultrakonzervatismu u některých raných ženských bojovnic a není náhodou, že někteří z politických vůdců, kteří se jako první vynořili z dispensace, která dala ženám volební právo, se ukázali být spíše pravicoví než levicoví.

V průběhu času se eugenika a feminismus téměř úplně oddělily, ale protože feminismus se zabývá biologickým a reprodukčním zdravím a chtěl dát ženám kontrolu nad ním... Potrat má samozřejmě dva aspekty. Ačkoli je pro křesťanskou pravici anathema, potrat přispívá k eugenice a pohlaví. Bez určitého pojetí potratu by totiž eugenika nemohla mít smysl, protože jak byste mohli zabránit tomu, aby se lidé, o nichž eugenici věří, že by se neměli narodit nebo neměli být podporováni, vůbec narodili? Existuje tedy nevyhnutelná souvislost mezi určitými sociobiologickými a darwinovskými myšlenkami a určitými evolučními myšlenkami a feminismem určitého druhu, zejména neideologickým feminismem.

Je tedy nevyhnutelné, že křídlo hnutí Marie Stopes vzejde z eugeniky a plánovaného rodičovství a hnutí za potraty a právo na volbu jsou na jedné straně hluboce zapleteny do feminismu a na druhé straně do eugeniky.

RS: Ano, ve skutečnosti náboženská pravice ve Spojených státech, a předpokládám, že i v Evropě, se toho chytila a obvykle předkládá přehnaná tvrzení o potratových lékařech.

„Oni opravdu chtějí zbavit svět Afričanů“ nebo něco podobného, nebo spojují Margaret Sangerovou s Hitlerem a podobnými osobnostmi. Je zřejmé, že tento druh rétoriky je přehnaný, ale ve skutečnosti v něm může být zrnko pravdy. Ukazuje to však také na egalitární povahu takzvané náboženské pravice v zemi.

Pojďme se přesunout k druhé vlně feminismu a 60. letům. Řekl bych, že když se zeptáte průměrného Američana nebo Evropana, který je možná konzervativně smýšlející muž s docela normálními instinkty, co si představí pod slovem feminismus, pravděpodobně si vybaví nějakou ženu, která má možná tetování a náušnice, naprosto šokující názory, nenávidí muže a pravděpodobně ji někdo opustil na maturitním plese nebo na taneční zábavě nebo někde jinde, stala se lesbou a je poháněna čistě svou záští. Pravděpodobně má v hlavě takový stereotyp feministky, která nenávidí muže. V jistém smyslu je toho hodně spojeno s druhou vlnou feminismu, která přišla s Novou levicí, která přišla s revolucemi v roce 1968 a tak dále a tak dále v USA a Evropě.

Jonathane, možná byste nám mohl představit toto hnutí, které má zjevně zcela odlišnou atmosféru, abych tak řekl. Pravděpodobně má také odlišný filozofický základ. Možná ani nesouvisí s dřívějším feminismem. Jaký je váš názor na impuls, který stál za feminismem, který vznikl v 60. letech a později?

JB: Ano, myslím, že to je feminismus, který si většina lidí spojuje s tímto pojmem, ať už je jejich názor jakýkoli. Feminismus v 60. letech a poté a někteří jeho předchůdci na konci 50. let bývají hnutím, které se téměř výhradně zabývá revoluční politikou, zejména sexuální a psychologickou revolucí. Do marxismu zapadá jen stěží, protože souvisí s

biologickými nebo pseudobiologickými a jakýmisi kvazibiologickými teoriemi. Je spojován s celou řadou alternativních společností a lehce bláznivými ženami, jako je Germaine Greer, která napsala knihu s názvem The Female Eunuch, která byla na jedné úrovni docela dobře napsaná, ale je to hysterický výlev o roli žen ve společnosti, z větší části utopický. Chce, aby se role žen změnila k nepoznání. Do takové míry, že by se dalo argumentovat, že jedním z podtextů je, že ženy se časem stanou muži a muži se časem stanou ženami, což byl jeden z nevyřčených psychologických cílů druhé vlny feminismu. Vidět relativní feminizaci mužů a relativní maskulinizaci žen. A to není úplně hloupá představa, když se podíváte na teorie, které některé z nich navrhovaly.

RS: No, zdá se, že se jim to do značné míry podařilo.

JB: Ano, feminismus je neobvyklý v tom, že je to jedna z těch revolucí, které uspěly. V absolutním smyslu samozřejmě zcela selhal, protože se zabýval utopiemi, které nelze realizovat. Věci jako radikální feminismus, úplné oddělení ženského a mužského života. Ženy žijící odděleně v komunitách podobných včelím úlům. To všechno selhalo.

RS: Přeruším vás a pak se můžete vrátit ke své myšlence, ale Alex Kurtagić mi doporučil, abych si přečetl traktát Valerie Solanasové The SCUM Manifesto, kde SCUM v tomto případě znamená Society for Cutting Up Men (Společnost pro rozřezávání mužů).

JB: Správně. Byla to samozřejmě Američanka a schizofrenička. Ale byla to nejradikálnější feministka, jaká kdy existovala. Ostatní feministky částečně považují její tirádu za exhibicionistickou, sadistickou a ironickou. Ale ano, obhajuje

fyzické útoky na muže a samozřejmě zaútočila na Andyho Warhola. Střelila ho do břicha pistolí, z čehož se později zotavil, a ona byla za to uvězněna na tři roky. Vyšla z toho docela lehce, protože to bylo považováno za čin šílenství.

Ano, v jistém smyslu představuje extrémní okrajovou skupinu, dokonce extrémní okrajovou skupinu extrémní okrajové skupiny v rámci tohoto konkrétního hnutí. I když se najdou feministky, které ji budou bránit, protože představuje jakousi nejnižší pozici nebo pozici, kterou není možné překonat, pozici, která je plná nenávisti k mužům. Misandristka, myslím, že to je slovo, které se nikdy nepoužívá, ale znamená ženskou nenávist k mužům. Misogynie je mužská nenávist k ženám, což je docela známé slovo.

Pokud vezmete knihu jako The Women's Room od Kate Millett [Poznámka: Marilyn French napsala knihu s tímto názvem. Bowden mohl odkazovat na French nebo na jinou knihu od Millett, možná The Basement], najdete v ní stejně silnou nenávist k mužům jako v čemkoli od Solanas, ale není vyjádřena tak groteskním způsobem. Solanas je tedy záměrně absurdní text.

Ale toto křídlo feminismu, radikální feminismus, jak se mu říká s velkým R, je biologicky protipropozicionální, a přesto má kořeny v biologii, protože chce úplné oddělení pohlaví a nakonec prosazuje lesbismus i pro heterosexuální ženy. Odtud pocházejí knihy jako Lesbian Nation a podobné, které vycházejí z tohoto konkrétního prostředí.

Feministické skupiny vedly v 70. a 80. letech vnitřní debaty o lesbismu, kdy drtivá většina žen musela přiznat, že jsou biologicky heterosexuální, a proto pro ně tato možnost

nepřicházela v úvahu. Vedly nekonečné debaty o tom, zda by místo toho měly prosazovat politický lesbismus, ale nikdy se k žádnému závěru nedošlo.

Takže toto křídlo feminismu, tedy spíše okrajová, radikální část již tak radikální doktríny, upadlo v zapomnění, i když existují významní teoretici spojení s hnutím proti pornografii, jako je Andrea Dworkinová a další, kteří vzešli z radikálního křídla a jsou stále aktivní.

Dalším podivným důsledkem je spojení antipornografického feminismu s konzervatismem, zejména s konzervatismem motivovaným náboženstvím. Na rozdíl od libertarianismu, který by například zaujal laissez-faire postoj k komerční pornografii.

RS: Jo, pojďme na to trochu zatlačit. Vlastně jsem měl porno jako důležité téma, o kterém jsem chtěl diskutovat. Zjevně to, alespoň pokud vím, nevzniklo s první vlnou feminismu, ale existuje zajímavé protipornografické hnutí, které úzce spolupracovalo s takzvanou náboženskou pravicí. Měli jste také, pokud se nemýlím, první hlavní hvězdu porna, Lovelace – zapomněl jsem její křestní jméno –, která hrála v Deepthroat, jednom z prvních velkých pornografických filmů. Myslím, že to byl první celovečerní pornofilm a Lovelace se nakonec stala součástí hnutí proti pornografii a spolupracovala s Dworkinovou a lidmi tohoto ražení.

Opět se vracíme k tomu, jak jsem zahájil rozhovor. To, co dělá feminismus tak trvalým hnutím, je jeho schopnost mutovat a zaujmout protichůdné pozice. Protože v 90. letech a v první dekádě nového tisíciletí, a jsem si jistý, že to pokračuje dodnes, se na významných univerzitách ve Spojených státech a jistě i v

Evropě vyučovaly celé kurzy o pornografii jako o způsobu ženské síly nebo čistého osvobození, nebo mají pravděpodobně jiné termíny, kterými to popisují a kterým já ani nerozumím.

V jistém smyslu je to téměř jako jin a jang. Na jedné straně je tu zlo v podobě pornografie, která vyjadřuje, jak muži chtějí zacházet se ženami jako s objekty, zneužívat je a tak dále, ale na druhé straně může být porno vnímáno jako čistý výraz marcuseovské, pudově řízené společnosti čisté osvobozenosti a sociálních vztahů jako orgie a tak dále.

Možná je to součástí síly feminismu. Může se tak nějak překlápět sem a tam a radikálně přehodnocovat své sociální pozice.

JB: Ano, myslím, že to je pravda, ale v jistém smyslu to tak musí být, protože je trochu absurdní, že polovina lidstva má svůj názor. Kdyby existovalo hnutí zvané manismus, kdyby existovalo hnutí mužů. Okamžitě by se rozdělili do všech podskupin, protože muži se na ničem neshodnou.

Takže do jisté míry je obtížné očekávat, že se ženy shodnou na něčem víc než na pár povrchních věcech. Musíte tedy vzít v úvahu, že ženy mají pocit, že jsou v podřízeném postavení, a proto se spojují, což jim umožňuje sjednotit se v určitých klíčových otázkách. Ale i tak budou ve většině ostatních otázek rozděleny.

RS: A pak je tu marxistické dědictví, kde jsou ženy téměř jako proletariát. Jsou utlačovány současným stavem věcí, a proto se stávají jakýmisi světovými historickými činiteli. Stávají se univerzálním subjektem nebo něčím podobným. Je to takřka marxismus s genderovým rozměrem.

JB: Ano, něco takového se děje. Ačkoli mezi konzervativními ženami, a Dworkinová kdysi napsala knihu s názvem Right-Wing Women, která je o pravicových ženách z Republikánské strany, protože to jsou nejviditelnější pravicové ženy, které mohla najít, a pro feministky byly vždy zdrojem fascinace. Co vede ženy, které jsou jinak konvenční, k tomu, že přijímají to, co považují za mužský pohled, jakmile dosáhnou občanské rovnosti v oblasti kariéry, zaměstnání, peněz a podobných věcí?

Samozřejmě existuje široká oblast sociálního konzervatismu, která je součástí i ženského pohledu. Názor, že ženy mají v životě v zásadě jinou roli než muži a mají v životě jiné úkoly než muži, ale nezajímá je, zda mohou vykonávat mužské úkoly. Pokud tedy žena chce být soudkyní a udělá pro to vše, co je v jejích silách, obecný konzervativní postoj žen je nyní: „Proč by jí to nemělo být umožněno?“ A když na to přijde, může to být docela tvrdá pravicová soudkyně. Ale nemyslí si, že by se měl svět převrátit naruby, aby ženy měly být soudkyní. Je to jen doplněk k ženské roli, která jinak zůstává nezměněna.

Feminismus, stejně jako mnoho jiných hnutí, je hnutím, které se dotklo života drtivé většiny žen pouze povrchně. Přesto, i přes veškerou propagandu opačného směru, 67 % žen, tedy asi dvě třetiny všech žen ve většině společností, preferuje tradiční model. Chtějí nějaký druh stabilního manželství nebo jiného svazku a chtějí rodinu s dětmi, a to je v podstatě vše, co chtějí. A feminismus těmto ženám nemá moc co nabídnout, i když vždy tvrdí, že se jim neustále snaží vycházet vstříc.

Většina žen tedy zůstává feminismem neovlivněna, i když využily úspěchů, kterých feminismus dosáhl, protože ačkoli je to jedno z hnutí, které lze považovat za zcela neúspěšné z

hlediska svých utopických cílů, jeho vliv na společnost byl tak velký a jeho vliv na muže byl tak velký, že v jistém smyslu uspěl mnohem více než jiné radikální proudy, mnohem více než jiné ideologické proudy. Uspěl, protože donutil zákon maximalizovat oblasti rovnosti žen a mužů a zbavit privilegia oblasti nerovnosti, které existovaly v sociálním a občanském prostoru mezi muži a ženami, a to do té míry, že nyní jsou muži, kteří otevřeně hovoří o opětovném otevření těchto prostorů, ostatními muži odsuzováni a tvoří velmi malou menšinu.

RS: Ano. Víte, je to zajímavé. Jen pro ilustraci uvedu dvě krátké anekdoty. Všiml jsem si... Nyní žiji v represivním buržoazním manželství, ale když jsem chodil na rande, všiml jsem si, že bylo stále tichou dohodou přijímáno, že budu platit za každé jídlo, a pokud jsem náhodou pozval dívku na rande a řekl: „Chceš to rozdělit napůl?“ nebo něco podobného, pravděpodobně bych se dočkal velmi nepříjemného pohledu. Zároveň, kdybych během toho rande někdy navrhl něco jako: „Nemyslíš si, že vzhledem k tomu, že muži jsou hlavy rodiny, měli by možná dostávat vyšší platy, že je to dobrá věc a není to vlastně nespravedlivé? Je to vlastně spravedlivé, protože muži mají více finančních závazků než ženy.“ Opět bych se pravděpodobně dočkal zděšeného a znechuceného pohledu.

Myslím si tedy, že feminismus je úspěšný v určitých oblastech, v některých možná selhává, ale obecně je úspěšný.

Dovolte mi, abych se krátce zmínil o někom, kdo je úplně jiný než Valerie Solanasová, o které si většina lidí, dokonce i ti, kteří se považují za feministky, pravděpodobně řeknou, že byla duševně nemocná a možná jednala čistě z nenávisti. A to je ten druh moderního dívčího feminismu, který představuje pro ženy jakýsi kompromisní řešení, které je vlastně docela atraktivní a

spočívá v tom, že se mohou měřit s velkými mužskými kolegy v práci nebo mají možnost získat zaměstnání. I když by nakonec mohly chtít mít rodinu o něco později, stále mají možnost stát se makléřkou nebo něčím podobným, pokud chtějí.

Pokud se s těmito ženami setkáte, jsou jinak normální a zdravé. Nemají žádné názory, že muži jsou zlí nebo by měli být zničení nebo něco podobného. Je to tedy jakýsi přijatelný kompromisní feminismus.

Nechci, aby to znělo jako příliš sugestivní otázka, ale myslím, že stojí za to poukázat na to, že od 70. let skutečné mzdy buď stagnují, nebo, což je pravděpodobnější, klesají. Skutečnou mzdou mám na mysli mzdu vyplácenou hlavě domácnosti po odečtení inflace. V podstatě mzda nedrží krok s růstem cen. V 80. a 90. letech došlo v podstatě k tomu, že „maminky šly do práce“. Otec, pokud měl normální práci, už nemohl uživit čtyřčlennou rodinu. Bylo to nemožné, zejména s rostoucími náklady na vzdělání, zdravotní péči a tak dále. Takže v jistém smyslu musela jít do práce matka, což se shodovalo s přijatelnějším feminismem, který vzešel ze všech těchto vln feminismu.

V jistém smyslu by se tedy dalo říci, že Glorie Steinemsové tohoto světa jsou užitečnými idioty centrálních bankéřů. Tím mám na mysli, že kvůli inflaci a ekonomickým zločinům bylo pro jediného živitele rodiny nemožné uživit rodinu a tyto ženy si myslely, že navrhují něco radikálního, když navrhovaly, aby ženy chodily do práce, ale ve skutečnosti jen ospravedlňovaly a možná dokonce zkrášlovaly ekonomický úpadek západního světa.

To je asi můj vlastní názor na věc, ale můžete se toho chytit, pokud byste chtěl mluvit o ekonomickém aspektu této otázky. Ale možná byste, Jonathane, mohl mluvit o tom přijatelnějším kompromisním feminismu, který podle mě přijímá drtivá většina žen.

JB: Ano, je to velmi praktické řešení a ženy byly vždy na jedné úrovni vědomí velmi praktickým pohlavím. Toto střední řešení, kdy si vezmete trochu radikálního feminismu s malým „r“ a zbytek odkopnete stranou a v podstatě to můžete vnímat jako domýšlivost a způsob, jak se posunout vpřed v kariéře, je velmi rozumný způsob, jak se na to dívat. Není to nutně to, co muži vždy chtěli, ale je to řešení, které v jistém smyslu neutralizuje ty virulentnější aspekty feminismu, přičemž si zachovává jeho značnou část.

Ve 20. letech 20. století žil teoretik jménem Wyndham Lewis, který v roce 1926 napsal knihu s názvem The Art of Being Ruled, ve které naznačil, že kapitalismus je skutečnou hnací silou feminismu, protože celá pointa spočívala v tom, že rodina byla archaickou a reakční institucí, která byla předmoderní, na trhu se pohybovala nejistě a bránila jakémukoli alternativnímu životnímu stylu. Všichni tito producenti a spotřebitelé mohli být uvolněni, ale mohli být uvolněni pouze tehdy, pokud byly ženy vyhnány z domova, byly považovány za pomocné síly mužů a byly takto využívány na pracovišti.

Je to pozoruhodně prozíravá analýza, vzhledem k tomu, že když s ní přišel ve 20. letech minulého století, byla považována za zcela šílenou. Téměř do detailu odpovídá tomu, co se skutečně stalo.

RS: Ano, bezpochyby. Také z toho těží sociální stát. Ženy pracují a platí více daní. Rozvody jsou výhodné pro určité ekonomické skupiny. Pokud vlastníte byty, budete mít prospěch z toho, že rodiny již nejsou úplné. Takže svým způsobem jsou feministky opět užitečnými idioty bankovního systému a amerického kapitalismu.

JB: Ano, a to je vidět i v kulturní oblasti. Feminismus typu Sexu ve městě, který je v mnoha ohledech zcela odtržený od životního stylu a instinktů levice, která může být docela puritánská, jde ruku v ruce s hedonistickým tržním kapitalismem. Vidíte tuto kombinaci feminismu a libertarianismu a feminismu a libertariánského kapitalismu, které jdou ruku v ruce. Vidíme to v ženských časopisech, jako je Cosmopolitan, které jsou v mnoha ohledech ženským ekvivalentem pornografie, opět motivovaným trhem a tím, co si trh podle všeho může dovolit, a které se výrazně liší od tradiční romantické beletrie, takzvané ženské emocionální pornografie, což jsou nekonečné příběhy o milostných vztazích mezi muži a ženami, které mají tendenci přijímat hluboce sociálně konzervativní a poněkud staromódní tón.

Cosmopolitan a Sex ve městě jsou přesným opakem toho všeho a propagují téměř dravou a mírně promiskuitní sexualitu žen, kterou tradiční moralisté odsuzovali a ženy jako celek považovaly za škodlivý životní styl pro ženy, ale nyní je to druh postoje, který byl trhem otestován až k destrukci a který je oblíbený v každém novinovém stánku.

RS: Oh, bezpochyby. Nechci znít příliš povýšeně, ale obávám se, že příliš mnoho žen, které se přestěhují například do Londýna nebo na Manhattan, si najdou práci, stanou se malými kariéristkami a žijí životním stylem ze seriálu Sex ve

městě, a pak se v polovině čtyřicítky probudí samy a osamělé, žijící s kočkami. Opakuji, že se nesnažím nikoho ponižovat. Prostě to tak vypadá a zdá se, že je to pozůstatek životního stylu ze seriálu Sex ve městě, což je něco, co podle mě nikdo nechce.

Jonathane, mohl byste nám trochu vysvětlit, jak feminismus změnil muže? Myslím, že je to něco mnohem složitějšího než jen to, že se muži stali slabšími nebo že se stali jako ženy. Myslím, že je to něco hlubšího a rozmanitějšího.

JB: Ano, myslím, že ano. Myslím, že se stalo to, že celý sklad nebo řetězec vzpomínek na mužské archetypy a typy zmizel, byl jakoby vymazán a zredukován. Určité typy surové heterosexuality v relativně tradičním a velmi maskulinním smyslu, s velkým M, zmizely a propadly se do propadliště dějin, ale stejně tak i prvky eleganta a jakéhosi přehnaného, okázalého heterosexuála. Tyto role, které byly poměrně výrazné a rozmanité, stejně jako bohémské mužské role tradičního typu. Ty také zmizely nebo byly spíše neutralizovány a omezeny.

Existuje celá mezilehlá zóna mužských identit, které byly vyřazeny a odešly do minulosti. Otázkou je, proč k tomu došlo? A myslím si, že motivace je téměř výlučně mužská a zcela internalizovaná. Myslím si, že mnoho mužů nemá pocit, že mohou být úspěšní v soukromém životě, nemají pocit, že mohou přitahovat ženy, které chtějí přitahovat, nebo být vnímáni jako atraktivní pro takové ženy, a rozhodně se s nimi nemohou sblížit, pokud nejsou takoví, jako je současný postmoderní muž. Cítí, že nemají v soukromém životě žádnou šanci, pokud zůstanou věrní tradiční a poněkud bezohledné mužnosti, která je v rozporu s egalitarismem současného řádu.

Teorie je sice hezká věc, ale pokud chcete mít šťastný a naplněný život, musíte udělat různé věci, abyste to změnili ve svém soukromém životě. Muži se v podstatě prostě smířili s osudem a přijali zcela nový soubor mužských konstruktů, aby měli úspěch u žen, a myslí si, že byli vlastně docela chytří, protože přijali prvky mužského feministického jazyka, postoj a chování, aby si rozuměli se ženami, jakmile byla formalizována rovnost v občanském právu, zákoně a sociálním chování.

Muži se možná v hloubi duše tolik nezměnili, ale ve svém chování se změnili hodně, a to ukazuje, že muži se dnes nevracejí k něčemu jinému, když jsou sami, kromě velmi vzácných případů a pod vlivem mužských vtípků, alkoholu nebo čehokoli jiného. To je ale poměrně vzácné a nejde o zvrat, který by feministky celkově očekávaly.

Myslím si tedy, že mnoho mužů cítí, že aby měli úspěšné rodiny a úspěšný soukromý život, musí bagatelizovat určité dřívější formy a zdůrazňovat určité postoje a varianty, které jsou dnes přijatelné. A myslím si, že k tomu došlo napříč celou společností.

RS: Ano, jak jsme diskutovali mimo vysílání, naše strana někdy podceňuje význam těch 20 % věcí, které jsou výsledkem výchovy, na rozdíl od přirozenosti, a v případě mužů je to téměř jako by postfeministický muž byl nový, odlišný biologický druh. Tedy, není to úplně tak, ale ta část rovnice týkající se výchovy je poměrně silná.

JB: Ano, nikdo by se nezabýval politikou, nikdo by se nezabýval žádnou sociální ideologií, kdyby těch 20–25 % věcí, které jsou výsledkem výchovy, na rozdíl od vrozených vlastností, nebylo důležité. Je to tedy v jistém smyslu klíčový

vír, skrze který se vše stává tím, čím má být. Kdybyste to nechali jen na přírodě, skončili byste s něčím, co by se podobalo tomu, co příroda chtěla, ale pravděpodobně byste to prozradili všem možným lidem, kteří chtějí přírodu co nejvíce denaturovat. Příroda sama o sobě tedy nestačí a muži se biologicky zásadně nezměnili, ale jejich chování se změnilo k nepoznání.

Kdyby se průměrný muž z 20. let 20. století podíval na to, co se děje dnes, byl by zmatený. A přesto by část jeho já nebyla, protože by to vnímal pouze jako taktiku, která se používá k dosažení úspěchu.

RS: Myslíte si, že je to jen taktika?

JB: Je to taktika, která sahá docela hluboko. Je to podobné jako naučit se roli v divadelní hře, ale naučíte se ji tak dobře, že se stane vaší druhou přirozeností. Stane se tím, čím chcete být, když nejste na jevišti. Myslím, že je to role, kterou jste se naučil do takové míry, že se stala vaší druhou přirozeností.

Možná to dokazuje, že část dřívějších maskulinit byla také mírně rétorická, protože se ukázaly být tak přizpůsobivé a proměnlivé. Ale myslím si, že hlavním motivátorem je naléhavá potřeba být v této oblasti úspěšný.

Také si myslím, že to souvisí s egalitářským diskurzem. Jaká je totiž alternativa? Je alternativou kult mužské nadřazenosti? Mnoho mužů by se s tím cítilo nepohodlně, protože myšlenka nadřazenosti, a tedy i podřízenosti v jakékoli oblasti, působí na lidi v současných podmínkách axiomaticky nepříjemně.

RS: Na závěr tohoto rozhovoru se pojďme trochu věnovat otázce žen z hlubšího antropologického hlediska, a to roli žen

na Západě. Není jistě náhodou, že mnoho z těchto feministických hnutí vzniklo právě v Evropě. I když za to chcete vinit marxismus, na určité úrovni to vychází z evropského prostředí. Hodně z toho souvisí s tím, že navzdory některým hororovým příběhům, které vyprávějí levicoví akademici, je s ženami v západním světě zacházeno lépe než ve zbytku světa, upřímně řečeno.

Lidé si rádi představují utlačující buržoazní manželství nebo něco podobného, ale ve srovnání s většinou ostatních genderových vztahů po celém světě je utlačující buržoazní manželství docela spravedlivé. Není tedy pravděpodobně žádným překvapením, že feminismus vznikl v západním světě.

Na Západě se zdá být napětí mezi, řekněme, liberalismem, který lidem poskytuje větší rovnost a předpokládá, že lidé mohou překonat své biologické nebo materiální kořeny a rozhodovat sami za sebe, a pak také další hlubokou západní tradicí, kterou je rodina.

Měl bych na to poukázat. Pokud chce být člověk drsným darwinistou, v jistém smyslu je monogamní rodina také velkým vítězstvím feminismu. Myslím tím, že kdybychom žili v opravdu darwinistickém prostředí, měli bychom nějakou formu polygamie, kde by velký a nejsilnější muž dostal všechny ženy a všichni slabí by byli buď zabiti, nebo by sloužili jako otroci nebo něco podobného.

Ale v mnoha ohledech je tato tradice rodiny a monogamních vztahů, velmi hluboká tradice, která předchází křesťanství, také něčím jedinečně západním. Například ve Starém zákoně nebo v semitských tradicích se monogamie

příliš nevyskytuje. Vyskytuje se tam polygamie a kmenové vztahy. Ale monogamní rodina je něco jedinečně západního.

Takže, Jonathane, když se zamyslím nad některými z těchto myšlenek, které jsem přednesl, jaká je podle vás z antropologického hlediska role ženy v naší evropské kultuře?

JB: Ano, myslím, že je to opravdu tradiční role. Je to role, která předchází feminismu 60. let. Myslím, že je slučitelná s vykonáváním různých povolání, ale domnívám se, že je to role matky a tradiční ženské role rozšířené do oblasti vzdělávání, ošetřovatelství a podobných oborů. Ale v podstatě je to role matky, role Madony... Samozřejmě existuje i sexuální role. A role šarlatové ženy je součástí tohoto kontinua. Musí to tak být, protože musí pokrývat všechny oblasti. To vše je součástí balíčku.

Všechny tyto role ve skutečnosti v západní společnosti přežívají poměrně výrazně, navzdory vlivu feminismu. Feminismus tedy změnil vše, ale zároveň vše zůstalo stejné. Všechny ženské životní styly, které existovaly před feminismem, koexistují s těmi, které byly feminismem změněny.

Myslím, že ve skutečnosti se stalo to, že feminismus ženy vůbec nezměnil. Změnil určité vzorce příležitostí pro ženy, ale ženy nezměnil ani o píď. Co změnil, je to, že velmi změnil muže.

Myslím si, že muži byli skutečnými příjemci feministické ideologie a jsou to muži, kteří byli touto ideologií transformováni nebo byli transformováni neochotně, protože mají pocit, že nemají jinou možnost, než přijmout určitou dávku této ideologie, aby mohli mít úspěšný soukromý život.

Osobně se domnívám, že klíčovou otázkou je vliv feminismu na mužskou agendu. Ženy se do jisté míry změnily, protože přijaly část jeho slovníku, ale muži se museli přizpůsobit v mnohem větší míře, protože pro ně byl tento slovník cizí. Přijali ji a museli se zbavit nebo zahodit obrovské množství tradiční mužské slovní zásoby, z níž se dnes používá jen malá část, a to i mezi muži, když jsou sami mezi sebou.

Feminismus zasáhl velmi hluboko a změnil muže, a to pravděpodobně ne k lepšímu. Pokud se podíváte na to, jak jsou muži zobrazováni ve filmech z 50. let, tedy před kulturním zlomem, a jak jsou muži a ženy zobrazováni a jak se nechávají zobrazovat, a spíše jak se zobrazují sami, od 70. let si všimnete opravdu radikální proměny v tom, jak je konfigurována mužskost, jak je konfigurována hrdinská mužskost, jak jsou konfigurovány všechny formy mužskosti. Určité tradiční formy mužskosti, kdy postava Humphreyho Bogarta uhodí ženu, protože se chová nevhodně, by dnes byly považovány za tak nepřijatelné, že by vyvolaly rozruch, kdyby se objevily například v současném kině.

RS: No, je zajímavé, že v tom všem je hluboká ambivalence. Všiml jsem si toho u úspěšného televizního seriálu Mad Men, který v jistém smyslu zobrazoval muže chovající se špatně, aby ženy mohly jaksi zírat na jejich útlak a zastaralost. Takže tam byli muži, kteří otevřeně flirtovali se svými sekretářkami, plácali je po zadku, měli malé aférky během poledních přestávek a tak dále a tak dále.

Zároveň si ale myslím, že kdyby to bylo jen tak, seriál by nebyl úspěšný. Možná by byl úspěšný pro muže, třeba na kanálu Spike, hloupém kabelovém kanálu s programem pro muže. Ale důvodem úspěchu Mad Men byla do jisté míry

postava Dona Drapera, vysokého, tmavovlasého, mužného, silného, sebevědomého muže, který je ochoten srovnat někoho do latě, což je pro ženy velmi přitažlivé a je to něco, po čem možná i navzdory sobě samým, a rozhodně navzdory feminismu, neustále touží.

Ale Jonathane, myslím, že jsme se touto otázkou zabývali jen povrchně. Děkuji, že jste byl s námi, a těším se na další rozhovor s vámi příští týden.

JB: Všechno nejlepší! Zatím se mějte!

Rozhovor Tomislava Suniće s Jonathanem Bowdenem

Tom Sunić: Dobré odpoledne, dámy a pánové! Dobré odpoledne, milí přátelé!

Tady je váš moderátor Tom Sunić z Chorvatska a jsem velmi rád, že tu opět mám svého dobrého přítele a také skvělého hosta. Tohle je Jonathan Bowden. Ahoj, Jonathane! Slyšíte mě dobře?

Jonathan Bowden: Ano. Ahoj! Pozdravy z Británie!

Sunić: Poslyšte, Jonathane, jsem velmi, velmi rád, že jste v mé show, a to z mnoha důvodů. Dnes bych rád udělal následující věc. V první části bych rád, abyste nejprve řekl pár slov o sobě, o svém zázemí a také o svém politickém zázemí. Poté v druhé části budeme hovořit trochu o vašich literárních a uměleckých úspěších.

Ale nejprve začneme s vámi, Jonathane. Nebuďte příliš plachý. Řekněte mi všechno, co máte, protože máte těžké kalibry. Jsem opravdu velmi rád, že jste v mé show.

Bowden: Ha! Ano, rád bych pozdravil všechny, kteří nás možná poslouchají. Narodil jsem se v Anglii, v hrabství Kent, na jihovýchodě Anglie, v takzvané zahradě Anglie, v roce 1962. Takže mi je teď asi 48 let. Po téměř celou dobu mého vzdělávání byly liberální myšlenky různého druhu, libertariánské, středolevicové, krajně levicové myšlenky hegemoniální a dominantní mezi většinou vzdělaných lidí v Británii i jinde.

Pro lidi, zejména ve Spojených státech, může být novinkou, že ve Velké Británii a v některých částech západní Evropy je ve skutečnosti velmi malá svoboda projevu, pokud

jde o určité klíčové otázky. Je to poněkud ironické, protože zbytek světa si myslí, že zde panuje svoboda názoru a že druhá evropská občanská válka (jak já nazývám druhou světovou válku) byla vedena za svobodu projevu a podobně. Zatímco tady neexistuje právo prvního dodatku a diskuse je omezována mnoha způsoby. Myslím, že je to poněkud ironické, protože diktování diskuse naznačuje, že máte co potlačovat, zatímco ve skutečnosti jsou dnes většina vzdělaných a umělecky založených lidí v Anglii a Británii neurčitě liberálně smýšlející nebo přinejmenším souhlasí s tím, co se nazývá politicky korektním myšlením.

Tento trend se vyvinul v posledních 40 až 50 letech v rámci kulturní revoluce 60. let v Británii a jinde na Západě. Nyní máme situaci, kdy téměř každý, kdo absolvuje terciární nebo dokonce vyšší sekundární vzdělání, vychází s mírně identickou formulací, stejným názorem na určité klíčové otázky nebo stejným přesvědčením, že určitá témata jsou nevyslovitelná nebo tabu, zejména pokud jde o obecné nerovnosti, biologické rozdíly mezi lidmi nebo vrozené rozdíly mezi muži a ženami.

Dalším rozdílem, zejména ve srovnání s americkými posluchači, je téměř úplný úpadek křesťanství v Anglii a Británii. My jsme samozřejmě měli po půl tisíciletí státní poloprotestantskou církev zvanou Anglikánská církev. Byl jsem v ní pokřtěn, byl jsem v ní biřmován, stejně jako 30 milionů Angličanů. Přesto je tato církev do značné míry neviditelná a udržuje ji při životě zbytky liberálů v její hierarchii a mnoho přistěhovalců z třetího světa, kteří prostřednictvím Britského impéria přijali tuto víru zvenčí a samozřejmě stále věří v její zásady. Paradoxem je, že mnoho přistěhovalců, kteří jsou nyní anglikáni a přišli zvenčí, je sociálně konzervativnějších a

pochází z psychologicky konzervativnějších kultur než hierarchie jejich vlastní církve. Ale to je jen malá kulturní válka, která se stále více odehrává na okraji anglického života.

Bylo by však nesprávné tvrdit, že mnoho židovsko-křesťanských předpokladů zmizelo. Byly sekularizovány a nabyly humanistické podoby.

Sunić: Jsem [nesrozumitelné], abych tak řekl. Jak to ovlivnilo vaše formativní léta? Řekněme před 20, 30 lety, když jste chodil na gymnázium a poté na univerzitu. Můžete mi o tom něco říct, protože pokud vím, levice tehdy neměla tak pevný vliv na kulturní moc.

Bowden: Ano, to je protichůdné. Bylo mi asi 18, skoro 20, když se Margaret Thatcherová dostala k moci v Británii, a je paradoxní, že liberální levice nebyla tehdy tak zakořeněná v establishmentovém diskurzu jako dnes, po téměř 30 letech. Nicméně extrémní levice, kterou rozumíme jakousi trockistickou, jakousi ultralevicovou a jakousi levicovou odnož komunismu, pohlížela s opovržením na Komunistickou stranu Velké Británie, která měla skončit v roce 1990 s rozpadem Sovětského svazu, který ji částečně financoval. Měli obrovskou moc, alespoň na úrovni ulice, čímž myslím, že na univerzitních kampusech měli moc rozbít okna profesorům, kteří měli názory, s nimiž nesouhlasili, zejména v biologických vědách, ale také v psychologii, kultuře a jinde.

Když mi bylo asi 18 let, vstoupil jsem do Konzervativní strany, která je ekvivalentem Republikánské strany ve Spojených státech a středopravicových křesťanskodemokratických stran v celé západní Evropě. Zajímavé na Konzervativní straně je, že (1) již dávno přestala

být kulturně konzervativní v metafyzickém smyslu a (2) nikdy nepochopila kulturní boj, který radikální levice vede uvnitř evropských společností, včetně Británie a dokonce i Spojených států. Konzervatismus už asi 40 až 50 let nic nekonzervuje a protože dovolil, aby umění, média, akademická sféra a velká část duchovenstva a inteligence byly zcela proniknuty myšlenkami svých zapřisáhlých nepřátel, skončili jste v Británii a jinde s touto podivnou hybridní levicovou kapitalistickou společností, která je normou v celém západním světě.

Sunić: Jak to vysvětlujete? Jak to dokázali? Mluvíte samozřejmě o levicových silách. Jak pronikli a infiltrovali se do hlavního proudu formování veřejného mínění?

Bowden: Myslím, že existují dva způsoby. Existuje vnější strategie a vnitřní strategie. Vnější strategie spočívá v tlaku zájmových skupin, v proselytizaci, v militantnosti studentů, v militantnosti dnešních aktivistů, kteří se umírňují, aby se stali zítřejšími vůdci.

Ale myslím, že existuje i vnitřní prvek. Myslím, že mnoho lidí si osvojilo myšlenku, že pravicové hodnoty, elitistické hodnoty, hodnoty prvotní identity, hodnoty víry v hierarchie atd. byly nějakým způsobem špatné nebo nejasně nemorální nebo amorální nebo nepřípustné, nebo, mnohem prozaičtěji, že by v budoucnu příliš nepomohly kariéře. Morální nejistota některých lidí, dokonce i umírněné pravice, tedy znamenala, že se částečně vnitřně zhroutili ve vztahu k celé řadě myšlenek.

Myslím si také, že je důležité pochopit, že levice pochopila, že prohrála bitvu o ekonomiku již před několika generacemi, a od druhé poloviny druhé dekády dvacátého století Gramsci vedl různé formy kulturní války především proti

konzervativním oponentům, kteří byli vůči nim stále více mentálně bezbranní.

Na rozdíl od umírněné levice, která vždy považovala krajně levicové myšlenky zbavené komunistické politiky za přijatelného spojence, umírněná pravice vždy považovala krajně pravicové nebo radikálně pravicové myšlenky za součást nepřátelské směsice nebo za oblast, do které se nemůže pustit. Existuje zde paradox, že v anglickém životě existovali někteří velmi radikální konzervativní, metafyzicky a intelektuálně konzervativní profesoři, jako například Maurice Cowling z Cambridge, o kterém jsem někde na internetu přednášel, a profesor Roger Scruton, který je stále naživu. Jsou známí jako hluboce konzervativní nebo metafyzicky konzervativní. Jsou posledními zástupci vymírajícího druhu, pokud chcete. I oni se bránili myšlence použít krajně pravicové myšlenky proti levici a liberální levici na univerzitách.

Sunić: Jonathane, pokud vám to nevadí, rád bych jen něco objasnil. Pamatujete si Enocha Powella. Pamatujete si, co řekl, a byl to opravdu slibný politik, ale dnes by byl jednoznačně označen za fašistu, ultrafašistu. Takže v podstatě mluvíme o tomto sémantickém zkreslení (to je slovo, které neustále opakuji). To, co bylo před 30 lety ve Velké Británii nebo v kontinentální Evropě považováno za docela slušné, normální, mainstreamové pravicové, je dnes považováno za extrémní pravici.

Bowden: Ano, to je pravda. Je to, jako by došlo k posunu doleva ve všech oblastech, v náboženství, v médiích, v akademické sféře, v umění, v obecné intelektuální sféře, dokonce i v takzvaných polovědách, humanitních vědách a

sociálních vědách, a dokonce i v měkčích oblastech exaktních věd. Došlo tedy k posunu doleva ve všech oblastech.

Enoch Powell je zajímavým příkladem. Stejně jako Nietzsche, který se stal univerzitním profesorem ve věku 24 let, i Powell získal profesuru na univerzitě v australském Sydney ve věku 24 let. Powell ovládal 10 evropských jazyků.

Sunić: Znal jste ho osobně? Setkal jste se s ním někdy?

Bowden: Setkal jsem se s ním ke konci jeho života. Jako mnoho údajně diktátorských mužů byl mimořádně malý. Při projevech na schůzích stával na bedně. Byla schovaná za pódiem, víte. Pocházel z dlouhé řady mužů, kteří byli v mnoha ohledech podobní Napoleonovi.

Ironií je, že Powell byl v mnoha ohledech extrémně pravicovým liberálem. Byl na samém okraji staré konzervativní strany. Byl velmi liberální v ekonomických otázkách. Velmi protistátní. Velmi antisocialistický. Některé jeho hodnoty nebyly vůbec krajně pravicové, ale ekonomicky se blížily lidem jako Ludwig von Mises, Friedrich von Hayek a Rakouská škola. Nezapomeňte, že velká reakce v Británii je proti poválečnému plánovanému sociálnímu státu, deficitnímu financování a keynesiánství, takže mnoho fiskálních konzervativců se zdálo být v této oblasti a nebylo vůbec považováno za radikální pravici.

V některých jiných oblastech se Powell odchýlil od toho, co by se dalo nazvat soucitnou společností. V 50. letech byl ministrem zdravotnictví a možná si pamatujete skandál týkající se vrozených vad způsobených lékem zvaným thalidomid, který musel řešit. Ačkoli se v polovině života obrátil ke křesťanství, konkrétně k vysoké církvi, vysokému anglikánství,

anglo-katolickému typu křesťanství, podobně jako básník T. S. Eliot (Powell byl ostatně také básník), v raném věku byl velmi silně ovlivněn Nietzschem a tato intelektuální neúprosnost ovlivňovala Powella po celý jeho život.

Powell je nejznámější pro širokou veřejnost tím, že se v druhé polovině 60. let vyslovil proti masové imigraci z třetího světa do Británie, což ho katapultovalo z pozice neznámého ministra za konzervativní stranu na někoho, o kom slyšeli skinheadi, fotbaloví fanoušci a drtivá většina obyvatelstva. Stal se pak jedním z nejvýznamnějších mužů v zemi, protože se odvážil mluvit o tématech, o kterých prakticky nikdo jiný z establishmentu nemluvil.

Powell byl v mnoha ohledech outsiderem, navzdory svým intelektuálním úspěchům. Byl vnímán jako outsider. Kolem roku 1970 se mu nepodařilo získat vedení Konzervativní strany. Později prosazoval, aby lidé volili Labouristickou stranu, aby se mohlo konat referendum o členství v Evropské unii, tedy v jakési domnělé federaci, která existuje v této části světa a proti které se pravicoví nativisté a nacionalisté v celé Evropě obvykle staví. Ne všichni, ale většina z nich. Byl samozřejmě unionistou z Ulsteru, což ho zapojilo do radikální protestantské politiky v souvislosti s válkou, o které lidé slyšeli v Severním Irsku.

Powell však patřil k osobnostem, které Británie vychovala v posledních 100 letech. Joseph Chamberlain na počátku dvacátého století, Sir Oswald Mosley v polovině dvacátého století a Enoch Powell na konci dvacátého století, kteří navrhli alternativní politickou trajektorii pro Británii. Byli to velmi radikální muži. Neměli žádnou loajalitu k žádné straně a všichni měli nacionalistické sklony. Powell byl členem Konzervativní strany, členem Ulsterské unionistické strany a někdy takticky

prosazoval hlasování pro Labouristickou stranu. Mosley byl členem Konzervativní i Labouristické strany, než založil Novou stranu, která se v 30. letech 20. století stala Britskou unií fašistů. Joseph Chamberlain začínal v Liberální straně, poté založil vlastní Liberální unionistickou stranu a nakonec přešel ke Konzervativní straně. Liberální unionisté byli pravděpodobně protifašističtí v pozdních letech devatenáctého století a v raných letech dvacátého století.

Sunić: Výborně. Jonathane, jak to ovlivnilo vaši vlastní dráhu, pokud to tak mohu říct? Protože před několika lety jste měl poměrně významnou roli jako kulturní poradce Nicka Griffina. Nechci se pouštět do těch sporů a toho, co se stalo, ale mohl byste nám alespoň v hrubých rysech nastínit, do jaké míry Enoch Powell a poté Tyndall ovlivnili vaši politickou dráhu, ne tolik intelektuální?

Bowden: Ano, myslím politicky... V jistém smyslu se tyto dvě věci spojují, protože jedna věc, kterou jsem si vždy myslel o konzervatismu, dokonce i o velmi pravicovém konzervatismu, je (Powell stranou), že je v něm velká kulturní vyprahlost. V konzervatismu jako takovém, zejména v jeho britské podobě, je silná antiintelektualita a filištínství. Víte, ve Francii se filozofie učí od 6 let. Ale britská kultura, zejména anglická kultura, je silně pragmatická, silně neheuristická, antikonceptuální, praktická a utilitární.

Margaret Thatcherová byla vědkyně, což se projevilo v politice, zejména v kulturní politice její vlády. Když si uvědomíte, že měla stejně velkou moc jako Reagan ve Spojených státech, zejména v prvním funkčním období, a přesto s touto kulturní mocí prakticky nic neudělala. Bylo tam pár věcí, menší problém s homosexualitou, takzvaná sekce 28,

a tichá podpora bílé Jižní Afriky, ale kromě těchto věcí byly všechny ostatní instituce, zejména BBC, ponechány v rukou jejích nejzuřivějších oponentů.

Sunić: Myslíte levicové?

Bowden: Částečně je to neschopnost vidět, kde jsou vaši nepřátelé, a vědět, kde se nacházejí, a také absence toho, co by se dalo nazvat úplným civilizačním diskurzem, kterou mnoho konzervativních politiků mělo, což mě vedlo k tomu, že jsem se začal zabývat politickými tendencemi, které jsou, pokud chcete, více na okraji.

Sunić: Jistě. Jonathane, zaměřme se na chvíli na váš konkrétní případ. Jste velmi aktivní. Nejprve v BNP a nyní jste „hlavním intelektuálním vůdcem" britské Nové pravice. Mohl byste mi tedy poskytnout nějaké konkrétní podrobnosti o vaší politické a intelektuální dráze za posledních deset let?

Bowden: Ano, vlastně za posledních dvacet let. Na počátku 90. let jsem byl členem akreditované pravicové skupiny v rámci pravicového křídla Konzervativní strany, která se tehdy nazývala Konzervativní a unionistická strana, zvaná Monday Club, která vznikla v 60. letech a byla založena markýzem ze Salisbury, který je samozřejmě příbuzný aristokratickému britskému premiérovi lordu Salisburymu, který žil před 70 lety, v posledních letech devatenáctého století.

Monday Club si samozřejmě záměrně vybral tento název, aby nevznikaly žádné podprahové zprávy o krajní pravici. První schůzku měli v pondělí, proto se nazvali Monday Club, což je nejneutrálnější název na světě. Monday Club byl v 70. letech významnou organizací. V době, kdy jsem se k němu připojil, byl již na sklonku své existence.

V té době jsem založil vlastní metapolitickou skupinu s názvem Revolutionary Conservative, která fungovala několik let, a byl jsem také místopředsedou poměrně známé skupiny Western Goals, která byla extrémně protikomunistická a zaměřená na studenou válku. Prošel jsem si takovou fází studené války, pokud chcete, na západní straně. Tyto skupiny byly docela zajímavé, protože se skládaly z lidí z konzervativní pravice a lidí z krajní pravice, kteří se navzájem potkávali. Byla to jakási obrácená aliance druhé světové války, chápete, co tím myslím? Byli to pravicoví konzervativci a krajní pravičáci proti komunismu.

Zajímavé na Světové antikomunistické lize, organizaci, ke které Western Goals patřila, bylo to, že sdružovala antikomunisty všech ras a typů z celého světa. Měla některé velmi známé pobočky v Latinské Americe, Asii, Africe a podobně.

Generál Singlaub, který byl šéfem Národní bezpečnostní rady za Jimmyho Cartera, k nám jednou přišel a přednesl nám přednášku. Jako jednotlivci mám tyto americké generály velmi rád, protože jsou to velmi stateční muži. Ale byli to válečníci a člověk si v duchu kladl otázku, zda opravdu věděli, za jakou věc bojují. John Singlaub bojoval během svého života v deseti válkách. Celý život bojoval za americké impérium, jak to sám soukromě nazýval. Byl to fascinující muž. Z uměleckého, intelektuálního i psychologického hlediska je zajímavé potkat některé z těchto osobností, které částečně řídí svět. Carter ho samozřejmě propustil, protože ho obvinil z měkkého přístupu ke komunismu.

Poté, co byla studená válka v podstatě vyhrána, jsem se trochu vzdálil a stále více se zamilovával do kulturního boje.

Byl jsem ve skupině zvané Bloomsbury Forum, publikoval jsem několik věcí a měl jsem vlastní malou skupinu zvanou Spinning Top Club, která byla jakousi metapolitickou skupinou. Byla to hlavně skupina přátel. Poté jsem se stále více zapojoval do činnosti Britské nacionalistické strany a jejího okolí. Zapojil jsem se do odštěpenecké tendence, která se v některých ohledech nazývala Freedom Party. V roce 2003 jsem vstoupil do BNP a následně jsem asi čtyři roky působil jako kulturní referent. Poté jsem se zapojil do tendence, které jsem dodnes předsedou a která se nazývá Nová pravice.

Sunić: Jonathane, dovolte mi jednu otázku. Doufám, že není příliš osobní. Máte stále kontakty s BNP? Konkrétně, jste v kontaktu s Nickem Griffinem?

Bowden: Ne, s Griffinem se moc nekamarádíme. Ale to vlastně nevadí. Stále vystupuji na jejich schůzích. Stále na ně mám určitý kulturní vliv. Mnoho lidí si vlastně myslí, že jsem pro BNP příliš pravicový. Je to velký paradox, vzhledem k tomu, že jsem zřejmě začínal jako konzervativec. V mé vlastní mysli se samozřejmě mé názory téměř nezměnily. Změnilo se však jejich vnímání. Ale mé názory byly vždy založeny na filozofii a v některých ohledech jsem velmi neobvyklý britský pravicový myslitel.

Sunić: To rozhodně. Vlastně jsem to chtěl dnes našim posluchačům připomenout, že zdá se kombinujete tento militantní politický aktivismus s tím, že jste velmi zručný a velmi zdatný v psaní vynikajících článků a také v přednášení o Carlyleovi, Nietzschem, Jüngerovi, o čemž si povíme v další části.

Ale vraťme se trochu k vašemu politickému životu. Pokud vím, nemáte žádné konkrétní oficiální vazby na BNP, je to tak?

Bowden: To je pravda. Lidé mě představují jako jakéhosi kulturního pracovníka a podobně, ale to je jen něco, co se dá vidět na schůzích. Vždy jsem svou roli vnímal jako velmi podobnou roli marxistického intelektuála, ale v opačném smyslu. Vezměte si malé strany britské krajní levice. Levice nikdy nikam nedosáhla, ale v kulturní oblasti byla velmi významná. Samozřejmě máte Socialistickou dělnickou stranu a militantní Dělnickou revoluční stranu a podobné skupiny. Tyto strany měly marxistické akademiky a marxistické intelektuály, kteří jimi prošli, často nebyli členy, měli kulturní nebo metapolitické role, někdy kritizovali úzkoprsé sektářské vedení těchto stran a tak dále. Intelektuálové jako Řek Alex Callinicos v Socialistické dělnické straně.

Já se vidím opačně. Vidím se jako nietzscheán, nebo jakýsi post-nietzscheán, který byl v různých pravicových politických stranách a skupinách a snažil se vzdělávat lidi, snažil se je kultivovat v různých věcech, snažil se věci zasadit do širšího kontextu, snažil se lidem vysvětlit, že nejde jen o imigraci a odchod z Evropské unie. Nebo, v americkém kontextu, nejde jen o absenci kontroly zbraní, práva států, imigraci, o to, kdo ovládá média, a podobné otázky.

Pravice v tom nejlepším smyslu by měla v zásadě hájit pokrok západní civilizace, a to znamená, že musíte něco vědět o civilizaci, kterou se snažíte prosazovat, pokud mi rozumíte.

Sunić: Jistě, rozhodně. V další části se budeme určitě více věnovat kulturní hegemonii a některým uměleckým dílům našeho přítele, autora Jonathana Bowdena. Ale Jonathane,

vraťme se ještě na chvíli k těm technickým otázkám. Vím, že v Británii nyní existuje Nová pravice. Znám některé její členy. Náš společný přítel Troy Southgate a vím, že je jich víc. Máte nějakou volnou strukturu? Pořádáte nějaká setkání? Nebo jaký je konkrétně cíl britské Nové pravice včetně Troye Southgatea? Jsem si jistý, že s ním jste v kontaktu.

Bowden: Ano, je organizačním tajemníkem skupiny. V jistém smyslu je Nová pravice větším a lepším pokračováním některých menších metapolitických skupin, o kterých jsem se zmínil před chvílí. Existuje už asi čtyři až pět let, měla asi 26 až 30 schůzek a několik večeří, vydala pět časopisů. Nyní, v době internetu, můžete mluvit k 50 až 60 lidem v místnosti a desítky tisíc lidí, pokud chtějí, to mohou později vidět nebo slyšet na celosvětové síti.

Termín „nová pravice“ samozřejmě lidi mate. Je to relativně užitečný termín. Není tak intelektuálně a kulturně koherentní ve smyslu francouzské nové pravice de Benoista nebo belgické verze Steuckerse. Je to spíše eklektická skupina, která se skládá z různých a dokonce i staropravicových tendencí, abych řekl pravdu.

Sunić: Jsem rád, že jste na to poukázal, protože jsem měl v pořadu VoR diskusi s Alainem de Benoistem o tomto koncepčním problému, jak je Nová pravice definována, interpretována nebo instrumentalizována ve Velké Británii na rozdíl od Francie. To někdy rozhodně způsobuje třenice. Pokračujte.

Bowden: Ano, částečně je to samozřejmě britská povaha. Mnoho britských intelektuálů se například cítí nepříjemně i při pouhém vyslovení slova „intelektuál“. Britský intelektuální

život, když nabývá politické podoby, bývá tedy méně puristický a méně sektářský. Francouzští a kontinentální intelektuálové milují malé, zcela čisté tendence, a lidé, kteří to nesnesou, odcházejí a vytvářejí si vlastní trajektorii. Naše skupina má spíše sklon k syntéze. Je to v podstatě obecný pravicový filozofický kruh, který umožňuje svobodu projevu, zejména v kultuře, kde neexistuje svoboda projevu v mnoha významných otázkách a kde musíte být velmi opatrní v tom, co říkáte, i v tomto prostoru.

Existuje také obecná premisa. I pro velmi ideologickou skupinu je v ní patrný anglický pragmatismus. Vytváří to větší prostor pro lidi, aby mohli prezentovat vzdělané (podle mého názoru poměrně vysoce vzdělané) nerovnostářské názory. Pravděpodobně asi 5 % z toho by bylo v souladu s GRECE a tím, co formulují. Intelektuálně má GRECE pravděpodobně větší vliv ve Spojených státech než v Británii.

Sunić: Dovolte mi přečíst krátký odstavec z vašeho textu, který považuji za velmi zajímavý a který slouží téměř jako rámec pro naši diskusi.

„Politika je jen vedlejší záležitost, víte. Umělecká činnost je to, na čem opravdu záleží. Jak mi jednou řekl Bill Hopkins, jeden člověk, který sedí sám v místnosti a píše, může změnit celý vesmír. Je to schopnost pomocí psacího stroje nebo čehokoli jiného radikálně transformovat vědomí svého druhu. Kulturní boj je nejzajímavější diverzní činnost ze všech.“

To jste řekl Troyovi Southgatovi. Mohl byste se k tomu trochu vyjádřit, kr kulturnímu boji, a jak ho přesně vnímáte z našeho současného pohledu a z britského pohledu?

Bowden: Myslím, že politika je v této době do jisté míry omezená. Myslím, že to je docela pravda, když se podíváte na hlasy, které získávají radikální pravicové strany za akreditovanou středopravicí. Rostou. Klesají. Domnívám se, že strana v Belgii, Vlaams Belang, dříve Vlaams Blok, a organizace Jeana Marie Le Pena ve Francouzské páté republice, Front National, si vedly nejlépe na západní straně kontinentu. Ale i ony jsou částečně okrajové, démonizované, mimo moc a velmi daleko od toho, aby měly vliv na řízení svých států.

Myslím si, že jedním z mnoha důvodů je to, že celá kultura, s výjimkou snad liberálního přístupu k tržní ekonomice, klade důraz na humanistické a egalitární cíle. Celý Zeitgeist je proti vám, nebo se tak alespoň jeví. A proto si myslím, že musíte sedět jako Gramsci a další levičáci před 90 až 100 lety a vymýšlet, co lze udělat, aby se kultura vrátila k organičtějšímu, tradičnějšímu, elitističtějšímu a hierarchičtějšímu způsobu, jakkoli se na to chcete dívat.

Proto si myslím, že kulturní boj, zejména v umění (myslím zejména v umění, protože umění vnímám jako prostor snů nebo podvědomí, pokud chcete použít tento výraz, společnosti), je mimořádně zajímavý a/nebo důležitý, a je opravdu mým základním zájmem zjistit, co lze v této oblasti udělat.

Situacionismus je teorie, která vzešla ze surrealismu a ovlivnila levicové události v květnu 1968 v Paříži, Americe a jinde. Zda se můžete zapojit do toho, čemu oni říkají détournement, myšlenky, že můžete obrátit specifika daného okamžiku a mnoha způsoby zvrátit kulturní inverzi posledních 40 až 50 let. Je to možné? Liberálové by řekli: „Je to žádoucí?“ Ale dá se to udělat a jakými způsoby?

Na kulturu se dívám elitisticky. Věřím, že vše přichází shora, a věřím, že duch je mozkem mysli a mysl ovládá tělo. Ale mysl je samozřejmě jen součástí těla. Myslím spíše jako Hobbes, velký anglický teoretik před 400 lety, proti kterému se britská kulturní teorie bouřila. Hobbes byl autoritář, absolutista, poloviční elitista, nedemokrat a dokonce ateista v hluboce náboženské době. Byl tedy docela šokující kombinací. Odpuzoval jak royalisty, tak cromwellovce. Jsem do jisté míry docela okouzlen Hobbesem, který je samozřejmě ve své doktríně státnictví blízký anglické verzi Machiavelliho.

Hobbesova představa o organické společnosti, v níž jsou mysl a tělo integrovány, mě velmi ovlivnila. Myslím si, že současný Západ trpí mimořádným rozdělením mysli a těla. Intelektuálové se uzavřeli do sebe, mluví jen mezi sebou a vůbec se nespojují s většinou lidí v západních společnostech. Do jisté míry si osobně myslím, že pokud se prosadí myšlenky a kulturní formy, které mají prvotní, prapůvodní prvek, v jistém smyslu pohanský rozměr, lze mysl a tělo znovu propojit.

Také si myslím, že je velmi důležité, a to je něco, co politici téměř vždy přehlížejí, že racionalismus nestačí. Myslím si, že lidi lze oslovit na úrovni pod úrovní mysli, fyziologicky a emocionálně. Ve skutečnosti je pravice silnější, když oslovuje podvědomí stejně jako vědomí. Myslím si, že obrovské množství lidí, včetně nejzarytějších a nejtvrdších odpůrců pravice, je k ní podvědomě přitahováno, i když si to neuvědomují. Proto o ní nikdy nepřestávají mluvit, ani z opozičního hlediska.

Věřím v kulturní inverzi, že se můžete dostat do podvědomí doby, ve které žijete, a začít ji měnit. Jsem si také velmi vědom toho, že hnutí 20. a 30. let byla částečně založena

na romantické kontrakultuře, která sahá až do 70. let 19. století, ne-li dříve. Kontrakultura, jak ji vnímáme, považujeme za čistě levicovou a pocházející z 60. let. Souhlasím s Ezrou Poundem, že umělecká komunita je jako anténa civilizace, jejíž je součástí, a že cítí otřesy v síti nebo v éteru dříve než kdokoli jiný. Proto se mnoho umění dvacátého století zabývá traumatem, odcizením, ošklivostí a neurózou, protože to je to, co cítí inteligence, a to je to, co cítí umělecká část inteligence.

Všude vidím pravicové kulturní formace, i když nosí jiné klobouky, i když se zdá, že pravici odsuzují. Ale na tyto oblasti se musíte dívat umělecky a ne zcela lineárně nebo racionálně.

Sunić: Zmínil jste Hobbese. Jak tedy vlastně Hobbes zapadá do naší moderní společnosti?

Bowden: Myslím, že britská a anglická teorie reagovala proti Hobbesovi a anglickému osvícenství, skotské osvícenství je reakcí proti němu. Hobbes je zajímavý, protože je tak moderní. Je tak divoký a současný. Je úžasné pomyslet, že je to 400 let, ale vrcholné události anglické historie, rozhodně vnitřní násilné události, se odehrály před 400 lety. Měli jsme jen jednoho puritánského revolučního vojenského diktátora, a to před 400 lety. Měli jsme jen jednu republiku, a to před 400 lety.

Prvky Hobbesova učení, které mě zajímají, jsou nejblíže Machiavellimu, ale jde o myšlenku organické společnosti, kde jsou mysl a tělo synchronizovány. Myslím si, že moderní kultura trpí obrovským rozdělením mysli a těla, kartesiánským rozdělením. Asi před 140 lety začali umělci a intelektuálové tvořit zcela pro sebe a, pokud chcete, odloučili se od masy obyvatelstva a od té doby částečně mluví sami se sebou. To je částečně dobrá věc, částečně velmi špatná věc. Myslím, že

pokud se podaří znovu propojit mysl a tělo různými jemnými způsoby, mohou nastat velké změny, ale nebudou okamžitě zřejmé.

Umělecká činnost je mimořádně důležitá a umění není ve skutečnosti, i když se to tak z našeho pohledu jeví, zcela v rukou nepřítele. Nemyslím si, že tomu tak vždy je, pokud se na umění díváte jiným způsobem. Myslím si, že pravicové myšlenky, nebo je nazvěme koncepčně elitistickými představami, jsou všudypřítomné, i když jsou pomlouvány a odsuzovány. Myslím si, že jiný pohled na tyto věci může vést k obratu. K obrácení obrácení a útokům na liberální definice kultury i z jejího vlastního nitra.

Jde však o velmi komplikované oblasti a politici na to celkově nemají téměř žádný čas a podle mého názoru často nerozumí dynamice uměleckého prostoru, proto to nechávají na lidech, kteří se o tyto oblasti zajímají. A v této éře a v té předchozí je to v souladu s jejich nejvýznamnějšími oponenty.

Sunić: Jonathane, dovolte mi zeptat se vás na jednu věc, která je docela nápadná a na kterou v vašich textech narážím poměrně často. Jedná se o elitismus. Byl bych vám vděčný, kdybyste mi ho mohl trochu definovat. Dovolte mi přečíst jednu vaši větu.

„Člověk, který má nějakou myšlenku nebo duchovní pravdu, má stejnou hodnotu jako 50 lidí. Každý odborník, poslušný novinář, akademik nebo mainstreamový politik jen opakuje myšlenky filozofů z minulosti.“

Chci jen ujasnit, že tomu rozumím správně. Takže v zásadě, jak tomu rozumím, odmítáte jak egalitarismus, tak ekonomismus, ale zároveň se mi zdá, že pokud jde o

konceptualizaci objektivní reality, používáte někdy jazyk, který je, pokud to mohu tak skromně vyjádřit, trochu příliš tajemný.

Bowden: Ano. Tato konkrétní myšlenka pochází v jistém smyslu od umělce a spisovatele, který by byl považován za levicového: George Bernard Shaw. Jedna z věcí, která mě zajímá, je rehabilitace určitých osobností, které byly kdysi považovány za levicové. Myslím si, že i když je to jen malý zlomek, existuje malý zlomek těchto velmi elitistických, extrémně kulturně vzdělaných lidí před 100 a více lety, kteří byli tehdy levicoví. Lidé jako H. G. Wells a George Bernard Shaw a někteří, ale ne všichni, fabiáni zde; lidé jako Jack London, komplikovaným způsobem, ve Spojených státech ve stejné době.

Nyní s nimi je ale komplikace, protože tyto osobnosti – a Shaw byl ovlivněn jak Wagnerem, tak Nietzschem a tímto podivným spojením Marxe a Wagnera (zajímavá syntéza, pokud chcete) – a já osobně si myslím, že tyto osobnosti jsou nyní příliš bílé, příliš eurocentrické, příliš znalé klasického světa. Myslím, že současnou novou levici dost znervózňují. A v jejich kritice je určitá energie, kterou lze využít.

William Pierce z National Alliance byl samozřejmě silně ovlivněn dílem Man and Superman a řadou Shawových elitistických a disidentských myšlenek.

I když jsem pohan a nietzscheán, i když se ptám, zda nadpřirozené skutečně existuje ve faktickém smyslu, a ne jen v metaforickém a estetickém, věřím, že konečná pravda je náboženská a že konečná pravda je mimo člověka a my si nejsme vědomi toho, co ta konečná pravda může být, a západní

postsokratovská tradice je spíše otevřením se této možnosti než deklamativním potvrzením toho, co to je.

Sunić: Dovolte mi položit vám otázku. Jste pohan? Jste křesťan? Jste náboženský člověk? Jak byste se definoval, pokud se vás na to mohu zeptat?

Bowden: Řekl bych, že jsem spíše duchovní člověk než náboženský člověk. Věřím v to, co de Benoist nazývá smyslem pro posvátno. Jsem pohan. Účastnil jsem se pohanských akcí. Jsem si vědom toho, že metafyzicky objektivističtí pohané, jak je nazývám, věří, že Odin, Thor, Loki a všichni ostatní fyzicky existují v jiné říši. O tom si nejsem tak jistý. Nevadí mi fantazie. Ale osobně nevěřím, že to je podstatou náboženství. Náboženství se podle mě zabývá spíše emocionální než normativní, faktickou nebo empirickou pravdou. Emocionální pravda je mnohem silnější a je to nakonec ona, co spojuje energii civilizací, co vytváří velké extáze, co vytváří velké vlny stvoření a zničení, co vytváří velké civilizace a připravuje jejich pád.

Sunić: Dobře, Jonathane, kde je ta duchovní stránka? Mluvíte o emocionální stránce. A co duchovní stránka?

Bowden: Osobně si myslím, že zvýšená tvůrčí energie, která vychází z emocionálně založené racionality, dosahuje duchovní úrovně. Ale pro mě je umělecká činnost pravděpodobně tím nejbližším, co se dostanu k víře. Pro mě je to forma náboženské víry.

Vezměme si jeden příklad, který nedávno otřásl současnou kulturou ve Spojených státech a po celém světě. Chodil jsem do katolické školy, ale jako protestant, a zpětně vzato nejsem křesťan. Ale film Mela Gibsona Umučení Krista, který měl

obrovský dopad po celém světě, je pro mě mimořádně zajímavý a je to duchovní i kulturní událost.

Ale především je to umělecký fenomén nesmírné síly, bez ohledu na to, jakému prvotnímu systému člověk věří.

Nemyslím si, že Západ má nějaký prvotní systém. Souhlasím s Evolou, když se ho zeptali: „Jaké je vaše náboženství?“ Odpověděl: „Jsem katolický pohan.“ A myslím si, že Západ má dialektiku, která je spojením křesťanství a pohanství.

Sunić: Jonathane, ve vaší umělecké tvorbě i próze jsem zaznamenal téměř posedlost, pokud to tak mohu nazvat, gotikou a makabrózností. Proč tomu tak je?

Bowden: Ano! Ano, miluji makabróznost! Myslím, že právě v tom spočívá část síly umění. Na politiku a umění pohlížím poněkud okultistickým způsobem.

Pokud se zúčastníte setkání krajní pravice, nejde vůbec o konzervativní setkání, ale mnoho vyjádřených názorů je extrémně konzervativních. Myslím, že levicoví lidé jsou rebelové, konzervativní lidé jsou konformisté a radikálně pravicoví lidé jsou rebelující konformisté.

Sunić: Dobrý postřeh!

Bowden: V okultismu, pokud chcete, máte destruktivní potenciál, což je levice, a máte konkrétní a stabilizující sílu, což je pravice, a přesto energie přichází z levice na pravici, aby ji povzbudila a přetvořila povahu civilizace a její diskurs. Proto částečně vidím ultrapravici jako sílu, která čerpá energii z levice, je očištěna pravicí a pak se posouvá dále, protože jinde na spektru pro ni není místo.

Pravici vnímám jako částečně démonickou, v tom smyslu, jak to myslel Goethe, částečně mefistofelskou. Ačkoli se jedná o nebezpečné oblasti, prvotní kulturní oblasti jsou samozřejmě nebezpečné. Důvodem, proč je krajní pravice v celém západním světě hanobena a démonizována, je to, že představuje fundamentalistické síly vlastní kultury.

Sunić: To je fascinující tvrzení, ale mohl byste to rozvést? Nejen pro publikum, ale i pro mě samotného. Prosím.

Bowden: V islámském a arabském světě je spousta zkorumpovaných elit a podobných lidí, kteří se podivným způsobem spojili s americkou a sionistickou mocí, aby potlačili islamismus. A islamismus je vnímán jako jejich vlastní fundamentalismus, jejich vnitřní nepřítel, nebezpečí, nebezpečí, že se lidé obrátí k nejfundamentaličtějšímu proudu ve své společnosti a civilizaci.

Nyní se podívejme na západní svět, který je civilizací založenou na opačných premisách než islámský svět. Západ je podle mého názoru civilizací protiteokratickou a otevřenou, ale představa, že proto nevěříme v nic, je naprostý nesmysl. Máme svůj vlastní fundamentalismus, a myslím, že je to špatné svědomí většiny západních intelektuálů, zejména liberálně smýšlejících lidí v umění. Obrovské množství západních umělců, spisovatelů a intelektuálů, i přes svůj odpor a antagonismus, bylo v prvních 30 až 40 letech dvacátého století přitahováno fašismem, a to často emocionálně, na úrovni hlubší než rozum, protože je přitahovaly prapůvodní diskurzy, základní a fundamentalistické víry, klasické a zároveň romantické, naší vlastní civilizace.

Je zajímavé si všimnout, že například v souvislosti s modernismem byli mnozí z raných modernistů – Eliot, Wyndham Lewis, Marinetti, Céline, Ezra Pound a další – hluboce přitahováni extrémní pravicí. Přitahovala je, protože v ní viděli fundamentalistické kulturní energie. Je velmi zajímavé, že pozdní modernismus byl přijat jako miláček liberálního establishmentu a zcela zbaven téměř všech těchto energií, což často vedlo k dekadentním a špinavým vyhlídkám, které dekonstruují téměř vše, co Západ představuje, a smějí se tomu, zatímco tento proces probíhá.

A přesto i v tom vidím reakci proti základním hodnotám a vidím nebezpečí, že evropští intelektuálové budou přitahováni jejich fundamentalistickými diskurzy.

V kultuře je často nutné věci konkretizovat. Vezměme si například knihu o kinematografii, kterou napsali Lucien Rebatet [ve skutečnosti Robert Brasillach – pozn. red.] a Maurice Bardèche a která ovlivnila Truffauta. Truffaut (samozřejmě režisér poloviční židovského původu) přijel do Británie natočit film v angličtině, ale film je z estetického hlediska zcela francouzský. Francouzská kinematografie je v rámci západní kinematografie velmi výrazná. Je zcela odlišné od angloamerického filmu. Jedná se o film podle sci-fi knihy Raye Bradburyho Fahrenheit 451, kde hasiči pálí knihy a nikdo nečte, protože knihy dávají lidem nebezpečné myšlenky. Estetika tohoto filmu je hluboce fašistická a věřím, že je ovlivněna Rebatetem, který Truffauta osobně znal. Protože fašističtí teoretici ve 30. letech, včetně bývalých komunistů, byli posedlí kinematografií.

Proč byli posedlí kinematografií? Protože kinematografie je masové umění. Je to umění modernity. Oslovuje intelektuály

i lidi, kteří nemají téměř žádnou mysl, protože obrazy působí přímo na jejich nervový systém. Je to organická forma umění, která může oslovit jak profesora na jedné straně, tak i popeláře na straně druhé. Samozřejmě je to výtvarné umění moderní doby. Modernismus se obrátil dovnitř mysli, protože replikace vnější reality se stala fotografickou.

Kino je masovým médiem moderní doby. Proto jsem točil filmy. Proto také komunismus a fašismus byly posedlé kinem a jeho kontrolou. Proto Hitler chtěl, aby se Fritz Lang stal šéfem německého filmu po filmu Metropolis v roce 1939.

Sunić: Výborná poznámka. Jonathane, vím, že máte vynikající webové stránky. Byl bych vám velmi vděčný, kdybyste našim divákům řekl nahlas přesnou adresu vašich webových stránek.

Bowden: Je to www.jonathanbowden.co.uk [Stránka již není dostupná – pozn. red.].

Sunić: To je velmi snadné. Jste všude. Vidím vás na Wikipedii a všude jinde. Musím vás varovat, přátelé. Poslouchejte našeho přítele Jonathana. Je to vynikající řečník. Trochu mi ale vadí vaše umění, vaše výtvarné umění. Mohu se vás zeptat na soukromou otázku? Proč se vlastně tak vyžíváte v těch zkreslených postavách, v těch podivných, téměř degenerovaných tvářích? Mám na mysli to, jak mluvíte o chtonickém umění, o těch prvotních pocitech, které tak často zmiňujete ve svých přednáškách a ve svých uměleckých dílech.

Bowden: To je zajímavé. Částečně proto, že ve mně jsou divoké a zuřivé síly a myslím si, že při tvorbě musíte být k nim upřímný. Pravděpodobně největším umělcem západní tradice je Michelangelo. Největším malířem západní tradice je Botticelli.

A přesto mě emocionálně nejvíce oslovuje Hieronymus Bosch. Modernismus je částečně ďábelská forma umění a já nejsem estetický konzervativec. Jsem částečně revolucionář a konzervativec. Celkově vzato, levicoví lidé mají rádi moje umění a pravicoví lidé mají rádi myšlenky v něm obsažené, ale nemají rádi samotné umění. Je to zjednodušující, ale je to pravda. Myslím, že musíte malovat to, co je ve vás.

Křesťanská tradice je v tomto ohledu docela zajímavá, protože esteticky nejzajímavějšími částmi křesťanské tradice jsou barokní velkolepost jakési nebeské vášně, stavění na světle nebo principu světla, téměř albigenská idea světla padajícího na sebe sama. Baroko. A další možností je démonické a ďábelské.

Před chvílí jsem zmínil Gibsonův film, ve kterém je ďábel androgynní žena. Mnoho lidí, včetně některých ultrakatolíků, kteří jsou samozřejmě Gibsonovi koncepčně blízcí, to poněkud rozladilo. Ale v křesťanské tradici, protože ďábelské nemůže být člověkem nikdy poznáno, má umělec do jisté míry volnost interpretovat to podle své vlastní představivosti.

Víte, myslím si, že představivost je neuvěřitelně silná a že lidi ovlivňuje víc než rozum. Myslím si, že důvodem, proč lidi přitahuje radikální pravice, i když si v hloubi duše říkají, že tomu tak není, je její síla, a ta síla je jak negativní, tak pozitivní. Není to jen krása. Je to krása a ošklivost dohromady, syntetizované a dokonce překročené.

Takže předpokládám, že moje estetika je v jistém smyslu nietzscheánská. V některých ohledech jsem tak trochu pravicový moderní člověk. Samozřejmě bych chtěl, aby svět byl jiný, než je. Ale v tom se liším od Evoly. Evola řekl, že existují tři alternativy k modernitě: sebevražda, být

nietzscheánem nebo se všeho zbavit, zničit to a vrátit se k absolutní tradici založené na předchozích metafyzických realitách. Část mě by proti tomu nic neměla, jako například pohanský básník a americký extremista Robinson Jeffers. Ale zároveň si myslím, že žijeme v moderním světě a že to, co bychom měli dělat, je obrátit jeho energii elitistickým způsobem.

Jedna z věcí, která mě fascinuje, je to, jak lze využít obrazy skryté pod povrchem. Jednou jsem seděl a sledoval film 300. Znáte ten hollywoodský film, který je ve skutečnosti založen na grafickém románu Franka Millera?

Sunić: Slyšel jsem o něm, ale neviděl jsem ho.

Bowden: David Duke provedl analýzu tohoto filmu. Je to protiperský, protiíránský film. Částečně je to, pokud se na to chcete dívat tímto způsobem, neokonzervativní film. Pokud víte, co tím myslím. A přesto, pokud ztlumíte zvuk a díváte se na to jako na tableau obrazů. Jsou to sépiové tóny, které odkazují na raně renesanční malby, na lidi jako Cimabue a Giotto. Jsou to obrazy od Leni Riefenstahlové. [Nesrozumitelné] bez jakéhokoli ideologického podtextu, jen se podívejte na estetiku hrdinství! Ne na to, proti komu máme být, ne na to, pro koho máme být, ale jen se podívejte na fyziologickou estetiku věci. Obrazy jsou velmi silné a mohou v lidech vyvolávat různé duševní stavy.

Goebbels napsal, když byl velmi mladý, román s názvem Michael.

Sunić: Četl jsem ho! Ano.

Bowden: Je to expresionistický román, jakýsi román o levici a pravici, který napsal pod vlivem Strasserových. Někdo

se ho jednou zeptal, protože byl považován za katolického fundamentalistu: „Jaký je váš názor na Boha?“ A on odpověděl: „Můj názor na Boha je osmiramenná modla v temnotě obklopená plameny, tančícími dívkami a lidskými oběťmi.“

Je to skoro jako asyrské, že? A někdo mu řekl: „No, milý doktore, to není moc křesťanské, že?“ A on odpověděl: „Mýlíte se, příteli. To je Kristus.“

Sunić: Jonathane, byla to fascinující diskuse a doufám, že vás budu mít ve své show častěji.

Přátelé, to byl Jonathan Bowden, jak jsem řekl, podívejte se na jeho webové stránky. Je to skvělý umělec a můžete si stáhnout jeho knihy. Je to muž, který velmi dobře zná Lovecrafta. Pravděpodobně ho zná nazpaměť, stejně jako Carlylea, ale je to také muž s obrovskou klasickou erudicí. Můžete se ho zeptat na Marlowa a Shakespeara. Může o tom mluvit hodiny.

Jonathane, bylo mi potěšením mít vás tady. Teď už musíme jít. Rozejdeme se, ale doufám, že se brzy uvidíme v Londýně. Moc děkuji a zatím nashledanou!

Bowden: Moc děkuji.

Evropská Nová pravice

Richard Spencer: Dobrý den, vážení posluchači! Dnes mám tu čest přivítat v našem pořadu Jonathana Bowdena. Pokud jste tak ještě neučinili, doporučuji vám seznámit se s Jonathanovými romány a jeho malbami, o kterých se můžete dozvědět více na jeho webových stránkách [nyní již nefunkčních]. Doporučuji vám také přečíst si jeho příležitostné články na Counter-Currents a poslechnout si jeho dva brilantní podcasty, které byly zveřejněny zde na Alternative Right o levici a Nietzschem.

Dnes si povíme něco málo o dalším důležitém filozofickém proudu, a to o evropské Nové pravici. Jonathane, děkuji, že jste se k nám opět připojil!

Jonathan Bowden: Je mi potěšením! Není vůbec problém!

RS: Skvělé! Doufám, že máte dobrý start do nového roku.

JB: Ano! Je větrno, ale těšíme se na lepší věci.

RS: Jak jsem již zmínil, dnes si povíme o francouzské Nové pravici a Alainu de Benoistovi. Jedná se o hnutí, které vzniklo v roce 1968 založením francouzské organizace Groupement de recherche et d'études pour la civilisation européenne neboli GRECE. V angličtině se samozřejmě jmenuje Research Group for the Study of European Civilization (Výzkumná skupina pro studium evropské civilizace).

Jonathane, než se pustíme do filozofických proudů, aby všichni posluchači měli stejné informace, mohl byste nám říct základní informace o tomto hnutí? Takové úvodní informace, kdo je v něm zapojen, jaké jsou jeho hlavní myšlenky, kde sídlí, jaké vydává časopisy? Mohl byste nám dát ochutnávku toho, o čem Nová pravice je?

JB: Ano, z vnějšího pohledu to vnímám jako spojení dvou věcí. Také si myslím, že je velmi důležité si uvědomit, že anglicky mluvící svět je ve vztahu ke kontinentální nové pravici trochu stranou. Texty se překládají velmi pomalu, ale překládají se. Anglosaský svět byl vždy v pozici pozorovatele, i když se v 80. a na počátku 90. let pokusil časopis Scorpion, vydávaný Michaelem Walkerem, trochu dohnat ztrátu. Existoval také další časopis s názvem Perspectives, který vydával Richard Lawson a který se proměnil ve webovou stránku s názvem Flux Europa. Ale kromě toho se proud nové pravice v angličtině příliš neprojevoval.

Myslím, že dvě věci, které se spojují, jsou převzetí agendy v západním světě a zejména ve Francii novou levicí v 60. letech, což vedlo k událostem v květnu 1968 a pouličním bojům o kontrolu nad prostorem, politicky i sociálně, kdy desítky tisíc členů pořádkové jednotky CRS bojovaly s hippies a levičáky v centru Paříže, kde se na ulicích shromáždil milion lidí. Bylo to mnohem větší než například demonstrace arabského jara, které v posledních dvanácti měsících otřásaly světovými médii. Gaullistická vláda se potácela, armáda mluvila o zásahu a ve Francii nastal takový chaos, že běžný život a správa velkých měst se do jisté míry zastavily.

Levice toho dosáhla radikalizací studentské základny, radikalizací politiky generace baby boomers, která se narodila bezprostředně po zkáze druhé evropské občanské války, jak ji já vnímám, tedy druhé světové války v letech 1939 až 1945.

GRECE byla reakcí na tuto situaci, protože se mělo za to, že stará pravice je zastaralá, nedokáže oslovit lidi pod 40 let a v zásadě je potřeba nové myšlení.

RS: Co byla v té době stará pravice? Jak byste ji charakterizoval?

JB: Myslím, že to byla pravice Tixiera-Vignancoura, která se ohlížela zpět na OAS, na pokusy svrhnout De Gaullovu vládu silou, na bolestivé období okupace a kolaborace ve Francii, kdy lidé museli činit existenciální rozhodnutí o životě a smrti.

Došlo k velkému rozkolu mezi pravicí spojenou s odbojem a pravicí, která kolaborovala, a hloubka hořkosti, která mezi nimi panovala, umocněná alžírskou válkou a krizí na konci 50. a počátku 60. let, byla opravdu velmi, velmi velká, a stále existuje v rozdělení mezi Front National, řekněme, v současné Francii a gaullistickou pravicí vedenou Sarkozym, současným prezidentem.

Takže všechny tyto síly byly v pohybu a touha vytvořit Novou pravici byla, pokud mohu soudit z vnějšího pohledu, skutečně koncepcí dvou lidí: Alaina de Benoista a Guillauma Fayeho, k nimž se přidali další lidé z jiných zemí. Marco Tarchi z Itálie a Pierre Krebs z Německa. To jsou jména, která mi utkvěla v paměti. Zapojeno bylo mnoho dalších lidí a myslím, že GRECE mělo v jednu chvíli nejméně 8 000 členů, i když jejich počet následně klesl, protože organizace do značné míry splnila svůj teoretický úkol, kterým bylo přeformulovat pravicové myšlenky napravo od konzervatismu nebo od ultrakonzervatismu/ paleokonzervatismu, jak by se to dalo popsat v anglicky mluvícím světě, směrem ven a doprava, aby tuto oblast předefinovala a dala jí novou sílu. Levice by řekla, že vlastně novou masku, nové uspořádání a nový pohled. Proto se jeden z hlavních časopisů, který tuto novou vlnu propagoval, jmenoval doslova Nové myšlení nebo Nová škola, Nouvelle Ecole.

RS: No, vlastně jsem zrovna četl Manifesto for a European Renaissance od Alaina de Benoista a ten zmínil, že se vždy považoval za muže, nebo se nazýval mužem pravice-levice, a to je někdo, kdo má pravicové hodnoty, ale levicové myšlenky, nebo je alespoň ochoten konfrontovat levici na jejím vlastním poli.

Takže, je to v jistém smyslu způsob, jakým po revoluci v roce 1968 přetvořili a přetavili konzervatismus, že vlastně vzali mnoho z těchto nových proudů, jako poststrukturalismus, dekonstrukci a tak dále, brali je vážně a díky tomu se znovu vynalezli?

JB: Myslím, že ano. Někteří lidé to tak mohou interpretovat. Já si ale myslím, že je to jinak. Je pravda, že vždy byli připraveni čelit levici. Mnoho pravicového myšlení funguje téměř ve vakuu, kde předstírají, že levice neexistuje.

RS: Správně.

JB: Až na to, že vlastně reagují. Takže se vždy zabývali marxismem a podobnými věcmi, ale podle mě jen oprášili tradici, kterou považovali za velmi zastaralou, starodávnou a zaprášenou, a přetvořili ji a přeformulovali. A také se zapojili do obrovského množství toho, co lze považovat za kulturní revizionismus, kdy nejrůznější lidé z počátku století a konce devatenáctého století – Counter-Currents vlastně dělá něco velmi podobného – přehodnocují všechny tyto lidi v novějším kontextu, aby na ně bylo možné znovu pohlížet.

Téměř každý významný spisovatel – alespoň na kontinentu a do jisté míry i v anglicky mluvícím světě –, který mohl být od 70. let 19. století spojován s extrémními postoji, byl přehodnocen, přetvořen a znovu uveden na scénu, přičemž

byly zdůrazněny určité prvky jejich myšlení, které chtěli vyzdvihnout, a jiné oblasti, které chtěli v podstatě trochu oříznout a vynechat, poněkud zjemnit nebo jaksi oslabit.

RS: Kdo jsou někteří z těchto myslitelů? Mám na mysli samozřejmě Nietzscheho a Carla Schmitta.

JB: Ano.

RS: Ale kdo tvoří konstelaci myslitelů, které Nová pravice znovuobjevila?

JB: Ano, jsou to lidé jako Georges Sorel, který byl jak na levici, tak na pravici, lidé jako Curzio Malaparte, který byl jak na levici, tak na pravici, v anglické tradici pak lidé jako Thomas Carlyle, ale především, řekl bych, Ernst Jünger a myslitelé takzvané konzervativní revoluce v Německu mezi koncem první světové války a rokem 1930. A to by byli Edgar Jung, Oswald Spengler, Moeller van den Bruck, Ernst Jünger a jeho bratr, Ernst von Salomon, historik tohoto konkrétního hnutí, Armin Mohler a jejich ekvivalenty v jiných zemích, někdy jejich méně významné ekvivalenty v jiných zemích, včetně tehdejší komunisticky okupované východní Evropy a Ruska.

Existuje ještě jedna souvislost. Další proud, který se spojuje v Nové pravici, a to je pokus vzdálit se fašistické pravici z počátku dvacátého století, ale zároveň si vypůjčit její oděv, přebalit jej různými způsoby a aktualizovat. A to vše samozřejmě není originální, protože to již udělala levice.

RS: Jasně.

JB: Protože fenomén Nové levice, který je ve skutečnosti poměrně starý, když se na něj díváme s odstupem padesáti let, byl v 60. a na počátku 70. let přetvořen a rozprostíral se od

levého křídla sociálně demokratických a dělnických hnutí v Evropě až po umírněné formy eurokomunismu, v porovnání s dřívějšími, více mainstreamovými formami komunismu a starou tradiční levicí, až po na svých nejvzdálenějších okrajích teroristickými a městskými partyzánskými skupinami, které se samozřejmě staly v Evropě velmi aktivní a velmi známé v 70. letech.

Došlo tedy k přetvoření levice pomocí antistalinistických myšlenek, nestalinistických forem levicového smýšlení, protože stalinismus se stal tak trapným, různých forem trockismu, určitých anarchistických levicových myšlenek a syndikalistických myšlenek, určitých myšlenek čerpaných z existencialismu, který byl prezentován jako humanismus tout court, a určitých myšlenek, které se staly poststrukturalismem a dekonstrukcí. To vše se mísilo v kotli nové levice spolu s marxismem Frankfurtské školy, který se snažil odlišit od marxismu-leninismu, ale vedl přímo k politickému komunismu.

A marxismus Frankfurtské školy, ve vší své složitosti, sehrál v posledních padesáti až sedmdesáti letech významnou roli při obnově veškerého levicového a/nebo potenciálně progresivního myšlení a poskytuje kontinuum myšlení od liberálně smýšlejících lidí, kteří jsou z levicového hlediska velmi umírnění, až po nejtvrdší levicové kruhy. Faktem je, že vliv této školy lze jemně pozorovat téměř všude.

GRECE se nikdy skutečně neprohlásila za Frankfurtskou školu. Nikdy nezískala oficiální financování a podobné věci. Ale myšlenka školy, myšlenka výzkumného ústavu, myšlenka nové pravice namísto staré, to vše bylo v jistém smyslu převzato od levice. Myšlenka, že pravice často reaguje na levici a její iniciativy, byla v tomto případě pravdivá.

RS: A vlastně se dotýkáte další klíčové myšlenky nové pravice, a tou je metapolitika. Zmínil jste, že mnoho liberálně smýšlejících lidí, řekněme v Americe, kteří mají zcela konvenční zaměstnání a jsou takřka normální, ale mají takové levicové, kulturní marxistické předpoklady. Mají tyto výchozí body.

A jedna z věcí, o kterou se Nová pravice skutečně snažila, bylo vybudovat nový výchozí bod pro politiku. Myslím tím, že politika je o vůli a moci a událostech a tak dále, ale to vše má svůj výchozí bod a určité přesvědčení a předpoklady, které vedou k činům ve světě.

Takže, Jonathane, možná byste mohl trochu pohovořit o této metapolitice evropské Nové pravice, a možná by bylo dobré začít tím, jak se radikálně liší od předpokladů většiny konzervativců ve Spojených státech a také od většiny konzervativců v Evropě.

JB: Ano, myslím, že to v jistém smyslu svědčí o tom, jak byli přísní, protože jejich pohled na všechno je elitistický.

RS: Správně.

JB: Takže nejprve zaútočíte na pevnosti nejvzdálenější teorie, vycházející z předpokladu, že to, co je umístěno na velmi tajemné a vysoké úrovni, se časem prosákne dolů.

Když byla GRECE nejlépe organizovaná a funkční, došlo k mezilehlému pokusu přímo ovlivnit politiku, protože měli něco, co se jmenovalo Hodinový klub, Le Club de l'Horloge, který byl určen k dialogu s různými účastníky z pravice, včetně gaullistické pravice, a který měl značný vliv.

Musíte si uvědomit, že ve Francii jsou určité tendence, jako například libertarianismus, který je ve Spojených státech velmi silný, téměř neviditelné. Libertarianismus je jen nepatrný proud. Existuje v britském konzervatismu jako americký implantát, ale v kontinentální Evropě je sklon k sociální demokracii a rozdíl mezi evropským a anglosaským modelem fungování tržní společnosti tak výrazný, že tyto myšlenky pravicových křesťanskodemokratických a středopravicových stran se nikdy nedostaly nikam. Takže ve skutečnosti vycházejí z jiného místa. Vycházejí z místa, kde jsou ultrakonzervativní myšlenky méně extrémní a méně nepřijatelné na kontinentu než v anglicky mluvícím světě. Mluvím o názorech, které by byly považovány za „ultra“ spíše než za povrchně konzervativní.

A myšlenka je, že vytvoříte elitní teorii. Proto je nová pravice v jistém smyslu docela netolerantní. Většina lidí, kteří se v anglosaském světě zajímají o novou pravici, k ní ve skutečnosti nepatří ani ji nijak nepodporují. Většina lidí, kteří píší pro Counter-Currents a podobné publikace, může být ovlivněna tím či oním, ale v zásadě jde o velmi chytré přepracování starých pravicových předpokladů.

Nová pravice je velmi specifická a poměrně netolerantní a zaujímá jakýsi elitistický postoj, který ji odlišuje od dřívějších forem pravice. Ačkoli nikdy nevylučovala lidi, kteří smýšlejí jinak, a praktikuje široký eklekticismus, mezi zásadní rozdíly patří úplné odmítání konspiračních teorií a konspiračních myšlenek a úplné odmítání toho, co nazýváme antisionistickými konspiračními myšlenkami. Jedná se o poměrně složitou oblast, ale Nová pravice formálně vše toto odmítá a snaží se vysvětlovat svět jiným způsobem. Nepřítelem je to, co je volně a ve skutečnosti definováno jako liberalismus,

který je vnímán jako globální systém dobývání a popírání, do kterého se všechny západní režimy pustily od roku 1945, ne-li dříve, a liberální humanismus a s ním spojené hodnoty materialismu a rovnosti, zakotvené v globálním trhu, který se snaží podřídit národní státy svým vlastním ekonomickým aktivitám, jsou dominantní ideologií této éry.

Klasický liberalismus, přepracovaný keynesiánstvím a nyní se v plné síle vracící na trh v 80. letech, tedy vnímají jako nepřítele. Tržní kapitalismus je někdy téměř z levicového hlediska vnímán jako nepřítel národů, nepřítel etnik, nepřítel samostatných rasových skupin, nepřítel národních společenství a je vnímán jako nepřítel celého světa. Nejen Evropy a bílé populace světové populace. Je tedy vnímán jako nepřítel národů a států světa.

RS: A Benoist to také nějakým způsobem definuje jako amerikanismus a...

JB: To je pravda.

RS: Vždycky jsem si myslel, že v tom asi trochu bublá francouzský šovinismus, ale to nesnižuje legitimitu této kritiky. Ale také měli představu o individualizaci a masifikaci jako o něčem, co se děje.

Možná byste mohl mluvit trochu víc o tomto americkém pojmu. To je něco, co zažívali velmi přímo během studené války, s NATO, se dvěma soupeřícími impérii, z nichž jedno bylo určitě americké. Myslíte si, že to bylo základem mnoha jejich myšlenek? Myslíte si, že se možná mýlili v této ideologii individualizace a amerikanismu? Že to je to, co Amerika propaguje po celém světě, a tak dále a tak dále?

JB: Ano, je to zajímavá hádanka. Myslím si, že lidé z anglosaského prostředí, dokonce i z Kanady a Británie mimo Spojené státy, nemohou být nikdy zcela spokojeni s pohledem GRECE, který je založen na normách a standardech kontinentální Evropy.

Vnitřní antiamerikanismus, který je kulturní a má hodně co do činění s nepřátelstvím vůči výrazné kulturní moci, měkké moci, projevující se Spojenými státy, hollywoodským filmovým průmyslem, globálními mediálními zábavními a informačními pořady, jak se staly a ještě více se rozrostly od doby, kdy GRECE začala o nich komentovat na počátku až konci 60. let.

Jednou jsem ukázal některé z jejich publikací prostřednictvím Scorpionu, takže to byly v každém případě překlady, někomu, kdo patřil k tomu, co by se dalo nazvat tradiční, ultrakonzervativní pravicí, a on byl podle svých vlastních slov zděšen tím, jak levicové, jak antiamerické a jak proti NATO byly.

De Benoist je známý svým výrokem, že kdyby si měl vybrat stranu, raději by byl ovládán Ruskem než Amerikou a že by dal přednost sovětským tankům před americkými, protože pod krunýřem komunismu stále bije evropské srdce starého ruského kolosu, který samozřejmě v posledních dvaceti letech komunismus odhodil. De Benoist a GRECE byli přímo u toho na samém počátku, když komunismus padl, aby ovlivnili nové politické síly, které se v té době v Rusku zjevně bouřily. Ale ano, je to...

RS: Jonathane, vzpomínám si, že jste řekl, a já jsem tuto větu opakoval, že komunismus může napadat tělo, ale

amerikanismus a liberalismus ničí duši. A myslím, že to je docela pravda, i když nechci zrovna obhajovat společnost Kim Čong-ila nebo něco podobného. Nemám pochyb o tom, že je to docela mizerné.

Ale víte, měl jsem s Paulem Gottfriedem rozhovory o Nové pravici a on byl někdo, kdo se skutečně podílel na časopise Telos, který byl rozhodně nedílnou součástí přinášení myšlenek Nové pravice do západního světa a tak dále a tak dále. Jedna z jeho kritik byla stejná jako kritika ultrakonzervativců, o kterých jste se zmínil, a sice že v nich je téměř levicový, téměř reakcionářský antiamerikanismus v tom smyslu, že brání multikulturalismus a myslí si, že „jsme jednotní, my a muslimové a islám, jsme jednotní proti zlé síle homogenity a hegemonie Ameriky“ a tak dále a tak dále. A v tom všem je samozřejmě zrnko pravdy. Myslím, že možná existují lidé v Americe nebo nějaká ideologie, kde si představují, že celý svět je nějaká hrozná nákupní zóna, kde si můžete koupit levné krámy a tak dále a tak dále. A myslím, že je to pravda, a myslím, že bychom to jako tradicionalisté měli kritizovat. Ale nevím, zdá se mi, že možná neformuluje svého nepřítele správně, když ho takhle lokalizuje a když si myslí, že má všechny tyto věci společné s muslimy, „kteří také bojují proti multikulturalismu“. Je moje kritika příliš tvrdá, nebo... ?

JB: Ne, myslím, že je to legitimní americká kritika GRECE a školy, kterou zastupuje. Mezi Fayem a de Benoistem existují mírně odlišné tendence a někteří lidé tvrdí, že de Benoist se v posledních letech značně umírnil.

Ale je to složité, protože on nyní zastupuje národy a národy uvnitř a mezi národními státy, protože si začal uvědomovat, že pokud se něco neudělá relativně brzy, masová imigrace do

západního světa dosáhne bodu, kdy se stane částečně nevratnou, protože je tu tolik lidí a tolik jich přišlo, a předstírat, že se to neděje, nebo zaujmout puristický postoj, že v nějaké fantazijní zemi v budoucnosti se všichni vrátí, je něco, k čemu není filozoficky připraven. Samozřejmě za to sklidil hodně kritiky, protože v Evropě neexistuje žádný model „bílé vlasti“. Je to tedy velmi obtížná situace pro jakoukoli novou pravici nebo post-novou pravici, jaká nyní existuje.

Ve francouzské tradici je zakořeněný viscerální antiamerikanismus, který je součástí francouzské politiky, levice, středu i pravice. A prostě tam je. Mezi Francií a Spojenými státy existuje rivalita, která nesouvisí s revolučním dědictvím. Bezpečnostní služby se navzájem špehovaly po většinu dvacátého století, i když jsou formálně spojenci a tak dále. Bojovaly společně ve většině válek. Ale toto napětí na kulturní a národní úrovni, navzdory skutečnosti, že Spojené státy jsou mnohem mocnější státní konfederací, než by Francie ve své současné podobě kdy mohla být, přesto existuje. A ačkoli se de Benoist vždy tak nějak vyhýbal hrubému francouzskému nacionalismu, je v něm poměrně výrazný francouzský nacionalistický a šovinistický prvek, ale to je součástí kontinentálního přístupu.

Vždy jsem to trochu odklonil tím, že jsem řekl, že ve Spojených státech je mnoho kulturních osobností, které Nová pravice cení, a kdyby se zapojily do hrubého napadání Ameriky a pálení americké vlajky jako levicoví studenti během války ve Vietnamu v Evropě, Americe a jinde, nepřijalo by se to. A tak se mnoho z těchto změn postoje týká lidí jako Ezra Pound, v menší míře lidí jako T. S. Eliot a lidí jako Jack London. Jsou si tedy velmi dobře vědomi těchto osobností ve Spojených

státech, které jsou antiamerické z hlediska vnímané ideologie toho, co je v zahraničí považováno za amerikanismus.

Jedním z faktů o všech společnostech je samozřejmě to, že jsou všechny ideologické, ale lidé, kteří v nich žijí, si to nemyslí. Obyčejný Američan by byl tedy překvapen a dokonce mírně zděšen, že existuje něco jako amerikanismus, ale pro lidi mimo Spojené státy, zejména pro ty, kteří se cítí být vystaveni enormní moci, měkké moci, kterou Amerika má na trhu a v kultuře, zejména na masové úrovni... Je to populární masová kultura, kterou tradiční Evropané vnímají jako tak amerikanizovanou v Evropě a do jisté míry i v postkomunistické východní Evropě. Právě proti tomu se bouří.

Popřel bych, že se kdy dopustili hrubého napadání Ameriky a antiamerikanismu, i když některé jejich obrazy v době jejich největší slávy se tomu mohly dost přibližovat.

Je také potřeba mít nepřítele.

RS: Jasně.

JB: A oni chtěli nepřítele předefinovat tak, aby se lišil od tradičních nepřátel staré pravice. Novým nepřítelem se stal globální liberalismus poháněný Amerikou. A to se jevilo jako levicová myšlenka, dokud jste nepochopil, co ve skutečnosti říkají a co se v jistém smyslu pokoušejí propašovat zpět v nové podobě.

Byli velmi podobní nové levici, která se zabývala velmi tvrdou kritikou Sovětského svazu. Kniha Herberta Marcuseho, Soviet Marxism, a tak dále. Většinou to zůstalo jen na teoretické úrovni, ale nelze říci, že by nová levice jen poslušně souhlasila se stalinismem. Nesoustředili se příliš na zločiny a hrůzy, ale teoreticky se rozhodně soustředili na nepřátelství vůči způsobu,

jakým fungovaly takzvané skutečně existující socialistické společnosti. A tato nelibost Nové levice vůči staré levici byla jedním z drobných znamení, která předznamenávala rozpad sovětského bloku.

RS: Ano.

JB: Byla to jen malá cihla, která byla hozena, ale část levice na Západě se do jisté míry zřekla Sovětského svazu a všech jeho činů, a to mělo vliv na celou generaci. Mělo to vliv na generaci „ani Washington, ani Moskva“, která vyrostla po roce 1968.

RS: Myslím, že to je naprosto pravda, když ztratí legitimitu mezi předvojovými intelektuály. Vlastně si myslím, že to přináší zajímavý přechod, a to k osobě, kterou jste zmínil dříve, a to k Guillaumu Fayemu, jehož dvě díla právě přeložilo nakladatelství Arktos Media. Arktos dělá opravdu boží práci, když přináší autory Nové pravice a další autory do anglického jazyka. A...

JB: Ano, dělají tam značnou práci.

RS: Ano. A Fayeovo dílo Archeofuturismus obsahuje kapitolu, ve které vyjadřuje mnoho kritiky na Benoista a Novou pravici, z čehož některé body se shodují s tím, o čem jsme mluvili, ale také se rozhodl, víte, přeorientovat se a definovat nového nepřítele. Má také téměř vizionářskou, apokalyptickou představu o masivním ekonomickém kolapsu, který se v dnešní době může jevit jako docela realistická možnost, ale také o tom, co je v konečném důsledku bílé impérium rozkládající se od Francie po Sibiř na kontinentu.

Takže vydání této knihy bylo opravdu velkou událostí. Je velmi inspirativní a některými svými výroky připomíná

Nietzscheho. Ale možná byste mohl trochu pohovořit o této další osobnosti a o tom, kam v poslední době směřuje mnoho z těchto proudů.

JB: Ano, myslím, že ho už dost unavuje metapolitické distancování a patos odlišnosti, který GRECE vždy prosazovala a který de Benoist vždy prosazoval. De Benoist se zdráhá zařadit sám sebe do nějaké kategorie. Nelíbí se mu ani pojem „nová pravice“ a považuje jejich myšlení za zcela abstraktní, i když ho mohou do značné míry využít různé politické síly mimo politickou arénu.

Byly doby, kdy byl méně vybíravý, pokud chcete, a méně se oddával takovým spekulacím ze slonovinové věže, ale GRECE se celkově držela této trajektorie, zatímco Faye chce mnohem větší politické zapojení a chce být mnohem praktičtější a intervencionističtější. A zdá se, že se stal nebo skončil, z vnějšího pohledu, mnohem kritičtější vůči masové imigraci než de Benoist.

RS: Správně.

JB: To se zdá být tendence. Je také mnohem nepřátelštější vůči islámu než de Benoist, protože islám vnímá jako další konkurenční civilizaci, která nyní výrazně ovlivňuje evropský kontinent, a ačkoli existují body symetrie, přitažlivosti a odpudivosti, nakonec nechce, aby byla tato přítomnost v Evropě výrazná, kde je samozřejmě mimořádně patrná ve Francii kvůli dozvukům alžírské války, krizi a občanským protestům ve Francii.

Ve Francii žije 4 až 5 milionů Alžířanů, kteří byli součástí chaotického rozpadu francouzského Alžírska, Algérie française, kde se nevrátili jen Evropané, milion Pieds-Noirs,

kteří se vrátili do Alžírska, usadili se tam a mysleli si, že tam zůstanou navždy jako součást francouzského impéria, nebo s představou, že Alžírsko je stejně francouzské jako Marseille, kde mnoho z nich skončilo. Mnozí z nich se stali v počátcích hnutí Front National jeho základními voliči, traumatizovaní a odcizení tím, že museli během měsíce opustit téměř vše, co v Alžírsku vybudovali, protože podle jejich domněnek pro ně nebylo místo pod vládou FLN, nacionalistických Alžířanů – samozřejmě ne islamistů –, kteří se dostali k moci po revoluci proti francouzské nadvládě.

Myslím, že Faye chtěl nastínit politický program, podobný tomu, co dělá Spengler na konci knihy The Decline of the West –

RS: Správně.

JB: – když hovoří o přicházejícím césarismu, protože si myslím, že vidí nebezpečí vnitřního zoufalství, zejména mezi lidmi napravo od ultrakonzervatismu, a chce k tomu nabídnout vizionářskou, téměř odhalující protipozici. V reálném světě existují příležitosti, nejen teoretické, které lze v budoucnu využít, a ne všechny síly jsou proti tradiční pravici, jak se v současné době může zdát.

RS: Myslíte si, že jeho archeofuturismus je pouze vizí? Poslední kapitola knihy se čte jako novela, ve které skutečně prožíváte jeden den v životě nového režimu. Myslíte si, že je to čistá fantazie, nebo že se stane základním textem pro znovuzrození pravice na kontinentu?

JB: To nikdo neví. Doslova hodil do moře láhev s rukopisem. To nikdo neví. Myslím tím, že to, co dělá, je v podstatě návrat do minulosti, stejně jako krok vpřed – odtud

pochází celý pojem archeofuturismus – k tomu, co udělali konzervativní revolucionáři ve 20. letech 20. století, protože ti jsou historicky rozhodně považováni za jeden z hlavních důvodů, proč Výmarská republika zkolabovala.

RS: Správně.

JB: Ačkoli byli pouze teoretiky a jejich činností bylo pouze vydávání knih a časopisů, byli volně propojeni a neměli mezi sebou žádnou celkovou souvislost, ačkoli byli kulturním hnutím, rozhodně přispěli k této absenci respektu a k té části spektra, která neuznávala Výmarskou republiku a nedovolila jí usadit se jako Bonnská a Berlínská republika od roku 1948, kdy byla vytvořena pod Adenauerem s francouzskou, britskou a americkou okupací západního Německa.

Tato republika vydržela, zatímco Výmarská ne, a jedním z nástrojů delegitimizace bylo nepřijímat ji jako legitimní režim. Faye se snaží přimět lidi, aby nepřijímali současnou situaci jako formu legitimity a pokračování. Snaží se je přimět, aby přemýšleli nad rámec toho, že existuje názor, že současná liberální struktura je nějaká jiná. Odlišná od komunismu, odlišná od situace, která panovala v Evropě mezi druhou a první světovou válkou, že nějak nemá chuť smrti v ústech, že bude trvat navždy nebo velmi dlouho a v podstatě cementuje vše ostatní pod sebou. Je to jakýsi kolos spojený s globálním kapitalismem a globálním volným obchodem, takzvaným i skutečným.

A snaží se nastolit apokalyptický prvek, o kterém ví, že dokáže lidi pohnout způsobem, jakým to často nedokážou racionální argumenty. Při tom využívá různé strategie, dokonce

i jistý prvek fikce a umělecké licence v díle, které je jinak teoretické.

RS: Správně. Pojďme se přesunout k další velmi důležité otázce týkající se Nové pravice, a to k pohanské otázce. Jedna z hlavních knih Benoista se jmenuje Být pohanem, a i když Faye je možná trochu shovívavější, řekněme, vůči křesťanství, obecně řečeno, Nová pravice není jen pohanská, ale také jakési antikřesťanské hnutí, a křesťanství v sekularizované a amerikanizované podobě rozhodně považuje za jednoho ze svých hlavních nepřátel. Možná byste mohl trochu pohovořit o tom, proč se tak rozhodli. To je jistě také významný rozchod se starou pravicí, která byla, jak víte, ve francouzském kontextu pevně katolická.

JB: Ano, a do značné míry tomu tak je dodnes. Tradicionalistické křídlo Front National, které možná vytvoří novou stranu, nyní, když Le Penova dcera posunula stranu doleva a udělala z ní populistický nástroj.

RS: To jsem nevěděl.

JB: Změnila ideologické zaměření FN. Za vlády jejího otce Jeana-Marieho to byla spíše neo-tradicionalistická organizace, která se hlásila k staré pravici. Ačkoli používala populistické slogany a fráze a snažila se oslovit širokou veřejnost, v podstatě šlo o tradiční organizaci staré pravice. Samozřejmě, mnoho lidí ve vedení bylo ovlivněno novou pravicí. To je to, co nová pravice měla. Měla vliv na lidi, kteří se v ní angažovali, což je v jistém smyslu zásluhou jejího úspěchu.

Pokud jde o pohanskou otázku, opět se vracíme k elitismu. Názor je takový, že nejprve je třeba vyřešit zásadní otázku. Je

to v jistém smyslu forma antipolitiky. Když položíte politikovi nepříjemnou otázku, vždy se jí vyhne. Jeho myšlenkou je, že nesmí nikoho urazit, protože každý, koho urazí, je potenciální ztracený volič, a tak se populistická politika nedělá. Ale pokud děláte antipopulistickou politiku nebo elitistickou, filozofickou politiku, musíte se nejprve rozhodnout, čemu metafyzicky věříte, místo abyste předstírali, že můžete být později vším pro všechny.

RS: To je pravda.

JB: A tak se velmi intenzivně zabývají západní civilizací. Věří, že křesťanství pomalu umírá a stává se doménou starších generací, a to i v katolických zemích, kde má stále velký vliv, a rozhodli se, že pokud má být Evropa oživena, je třeba se vrátit zpět do předkřesťanské pohanské antiky a aktualizovat mnoho souvisejících systémů víry.

Ve skutečnosti je to, jako vždy v těchto případech, trochu paradoxní, protože ačkoli v GRECE existuje silná klasicizující, řecko-římská tendence – odtud pochází i název –, systém, který se Benoistovi líbí, je odinistický, severský, kážící Odina, Thora, Lokiho a podobné postavy. A odinismus je v západní Evropě, dokonce i v severní Evropě, jen nepatrným proudem, a přesto to, co udělali, je samozřejmě extrémní, protože v jistém smyslu jsou extremisté. Nejsou od přírody umírnění. Záměrně se tedy zaměřili na oblasti, které jsou mimo komfortní zónu většiny lidí, kteří se tradičně považovali za pravicové, a učinili tak spíše filozoficky než emocionálně, i když tyto věci mají vždy emocionální jádro, a učinili tak uvážlivým způsobem, který je v podstatě nietzscheánský.

Mysleli si, že člověk potřebuje systém víry. Je třeba odpovědět na základní otázky života a smrti. Levice na ně nemůže odpovědět, protože tvrdí, že na ně nelze odpovědět, protože neexistují. Ateismus je možný pouze pro jednotlivce, ale pro pravici je nemožný. Musíte se postavit proti obrovské skupině lidí, kteří věří v tvůrčí sílu, tvůrčí bytost, nejvyšší bytost. Ať už je to vyjádřeno jakkoli, ať už přijmou jakýkoli systém, většina lidí, když má na výběr, se rozhodne pro tyto systémy. V současné době se to projevuje i v extrémně sekulární severní a západní Evropě. Dvě třetiny lidí jsou ve svých soukromých a skutečných názorech stále poměrně nábožensky založené, a proto je třeba mít systém, který apeluje na metafyzickou jistotu. Rozhodli se přijmout pohanský systém bez výhrad a bez rozpaků, a tím jsou schopni jej definovat podle svého vlastního uvážení. To samozřejmě pobouřilo velké množství západních pohanů, kteří si mysleli, že jde o uctívání bohyně Měsíce nebo Země nebo bohyně nebo různých keltských formulací spojených s feminismem a liberálními humanistickými recepty.

Myšlenka, že všechny pohanské názory směřují tímto směrem, je samozřejmě zcela mylná. Stejně jako je zcela mylná myšlenka, že všechny křesťanské názory směřují k jakési formě socialismu, pokud jde o třetí svět. V pohanských vírách, na rozdíl od křesťanských, existuje celé spektrum.

Nikdy jsem jejich antikřesťanství nepovažoval za přehnané nebo hloupé, a existuje ještě jeden důvod, proč ho přijali. A to proto, že odmítají konspirační teorie a konspirační vysvětlení reality. Museli mít procesní verze reality, které jsou filozofické a dialektické, a ty se velmi dobře hodí k pohanským a předkřesťanským myšlenkám. Konspirační teorie považují v

konečném důsledku za křesťanskou, reduktivní a pocházející z katolicismu, jejich vlastní nadnárodní a přesto jaksi národní náboženské tradice. Dělají tedy několik věcí najednou.

Odmítají křesťanství, odmítají konspirační teorie, odmítají obviňovat obvyklé podezřelé za celý moderní svět a za vše, co se vám na modernitě nelíbí, a chtěli znovu promyslet věci pomocí racionálních a duchovních idejí starověkého světa, o nichž se domnívají, že jsou spíše základními evropskými hodnotami, které jsou základem všeho.

RS: Jasně.

JB: To je staví do konfliktu s úspěšnou praktickou politikou v současných podmínkách, ale kvůli své elitistické tendenci se tím netrápí, chápete? To, co dělají, je štěpení atomu. Snaží se vyvolat explozi, zatímco jsou tak radikální, jak jen mohou. Nesnaží se lidi uklidňovat. Nesnaží se být milí konzervativci, pokud chcete.

RS: Jasně.

JB: Snaží se prolomit zažité stereotypy a přimět lidi, aby přemýšleli jinak.

RS: A v tomto duchu bych řekl, že většina konzervativců v dnešní Americe, na kontinentu i jinde by pravděpodobně tvrdila, že existuje jakási síla modernity nebo sekulárního humanismu, liberalismu, která je v protikladu ke křesťanství. Je to tedy tak, že moderní svět útočí na starou víru. Nová pravice to obrací naruby a v podstatě vidí amerikanismus, globální liberalismus a globální kapitalismus jako konečný výraz křesťanství, že křesťanství bylo náboženstvím, které vám dalo cestu ven z náboženství, takřka.

Mohl byste o tom něco říct? Konkrétně o jejich antikřesťanství. Nejde o antikřesťanství jako u Christophera Hitchense nebo některých ultra-sekularistů, kteří považují křesťanství za temnou pověru nebo něco podobného. Je to něco úplně jiného.

JB: Ano, to je pravda. V některých ohledech je to velmi racionální kritika. To je věc nové pravice, že je velmi racionalistická, ale ne ve smyslu osmnáctého století a osvícenství. Je racionalistická ve smyslu starověkého Řecka. Většina jejích argumentů nejsou [nesrozumitelné slovo] argumenty. Jsou to vlastně docela rafinované, puristické, ultraevropské argumenty; to, o co se Nietzsche snažil ze všech sil, i když v Nietzscheho způsobu vyjadřování je hodně emocionální bouře, napětí a romantismu.

RS: Jasně.

JB: Myslím, že ve vztahu ke křesťanství vidí sekularizaci, ke které došlo v Evropě, a existenci bouřlivého protestantského, evangelického křesťanství vedle sekularizace ve Spojených státech jako výsledek tendencí, které jsou obsaženy v samotném náboženství.

Žádné jiné náboženství na Zemi – pokud nepočítáme komunismus, který vynutil určitou míru státního ateismu, například v Číně – se nesekularizovalo tak, jako západní společnosti mimo Spojené státy a mimo některé postkomunistické společnosti ve střední a východní Evropě, kde tradiční náboženství stále zůstává poměrně silné. Nevnímají to tedy jen jako něco, co bylo křesťanům vnuceno. Vnímají to jako spojení různých proudů, v němž morálka křesťanství vystupuje z víry, vyhýbá se víře a zbavuje se jí, ale

zachovává si svou morální podstatu. A to je zcela odlišná kritika, která má také velkou dávku pravdy...

RS: Ano.

JB: — protože obrovské množství sekulárních liberálů uznává morální spřízněnost se svým výkladem křesťanské tradice, který je samozřejmě jen jedním z výkladů křesťanské tradice. Křesťané před několika sty lety by neuznali moralistickou a humanistickou karikaturu křesťanství, která je dnes prezentována jako křesťanská morální jistota. Je to proto, že křesťanství samo o sobě se v západním světě v posledních sto, sto padesáti až dvou stech letech posunulo směrem doleva.

Každá instituce na Západě, především v důsledku porážky fašismu ve druhé světové válce a jeho morální porážky po válce, kdy se stal morálně vyvrhelem, což je důležitější než jeho fyzická porážka, vedla k posunu všech institucí doleva. Každá křesťanská církev se vnitřně posunula doleva, s vlastní dynamikou mezi progresivisty a konzervativci, nezávisle na tom, co se děje v širší společnosti. Stalo se to v anglikánství, episkopální církvi ve Spojených státech; stalo se to v římském katolicismu. Římský katolicismus katolické církve je dnes na hony vzdálený tomu, čím byl v roce 1870 nebo dokonce ve 20. letech 20. století, ale navenek vypadá katolická církev jako velmi konzervativní, hierarchická, kněžská a hieratická instituce, kterou všichni liberálové proklínají a proti níž zvedají pěsti, s ultrakonzervativním papežem, bývalým šéfem vnitřní inkvizice v rámci církve, a podobnými věcmi. Ale tento typ katolicismu je ve skutečnosti zralý pro liberální převzetí a podle toho, jak se věci v katolické církvi vyvíjejí, bude katolická církev za padesát let ideologicky a teologicky nerozeznatelná, až na pár výjimek, od mnoha protestantských denominací, které

již dříve ve své konkrétní historické trajektorii učinily skok k liberalismu, ne-li k sekularismu.

GRECE je tedy ve své kritice křesťanství jedinečná. Je to velmi racionální kritika. Nezabývají se kritikou podstaty náboženství, protože věří, že náboženství je dobrá věc. Proto je nezajímá, zda věříte, že Kristus byl Bůh, nebo ne, ani zda věříte v doslovnost křesťanského filmu Mela Gibsona Umučení Krista. Nezabývají se úctou, transcendentalismem a poklonou těch, kteří mají víru v něco, co považují za nadřazené sobě samým. Tyto věci podporují. Podporují posvátno, což znamená, že jejich kritika křesťanství je v jistém smyslu spíše sekulární než náboženská. Rozhodli se nebýt křesťany. Rozhodli se odmítnout některé aspekty křesťanství, ale v zásadě je to proto, že nevěří v jeho morálku, jádro náboženství, pokud chcete. Ačkoli většina křesťanů to nepřijímá. Přijímají, že věří v jádro víry, ale z filozofického hlediska je to morálka víry, která ji drží pohromadě. Je to její srdce. A to je to, co odmítají, spíše než struktury a blažené zdání samotné víry.

Jsou tedy pro uctívání boha. Jsou pro nerovnost, kterou to přináší. Jsou pro to, co je nad člověkem a co člověka činí menším a zároveň větším, než by mohl být.

V mnoha ohledech jsou hluboce pravicoví, navzdory pojmu „Nová pravice“, ale jsou proti věcem, které považují za škodlivé pro budoucí existenci Evropy. A jejich kritika liberalismu uvnitř křesťanství a jeho sekulárního rozmachu je vlastně docela jedinečná a nutí tradiční pravici jasně uvažovat o tom, o co vlastně jde. Protože může konzervativní křesťanství konkurovat své liberální variantě, nebo bude v příštích generacích touto variantou pohlcěno? A křesťanství bude

pohltěno a tradiční pravice pak nebude mít téměř nic, z čeho by mohla přežít, protože její podpůrný systém zmizí.

RS: Naprosto souhlasím. Jen bych dodal, že z pohledu Američana jsem vždy trochu skeptický, když slyším Evropany mluvit o Američanech jako o velké výjimce, že jsou zbožně věřící. Jistě existují lidé, kteří jsou zbožně věřící, a jistě existují i určité proudy v náboženství, které se zabývají zaklínáním hadů a emocionalitou, které v USA stále existují, ale vždy jsem měl pocit, že velká část současného amerického křesťanství je v podstatě uctíváním Ameriky. Je to amerikanismus. Myslím tím, že když se podíváte na některé z těchto velkých událostí, kdy se sejdou tisíce křesťanů – dokonce se scházejí na stadionech –, obvykle mají na pódiu politiky, ať už je to někdo jako Glenn Beck, kde v podstatě uctívají Martina Luthera Kinga a svou vizi Abrahama Lincolna, nebo Rick Perry, guvernéra Texasu a prezidentského kandidáta, který k nim promlouvá z pódia – americké křesťanství je opravdu amerikanismus a v mnoha ohledech není nijak zvlášť oddané a není ani biblické, a v mnoha ohledech je to podepřeno skutečností, že Amerika stále má tuto globální moc. Ve skutečnosti by mohlo dojít k velké krizi, kdyby se Amerika stala ekonomicky druhořadou zemí a její vojenské impérium se zhroutilo. V tomto smyslu si tedy myslím, že kritika křesťanství ze strany nové pravice je velmi relevantní a důležitá.

Na závěr této diskuse – rád bych o tom mluvil ještě pár hodin, ale – když jsem si tento týden četl dokumenty Nové pravice, abych se připravil na tuto přednášku, napadla mě myšlenka zlomu, nebo v němčině Zwischenzeit, a to myšlenka, že modernita sama o sobě stárne a mnoho jejích předpokladů, jako levice versus pravice, pokrok versus tradice a tak dále, se

stávají zastaralými a okoukanými, že se momentálně nacházíme v jakémsi mezidobí a že po modernitě přijde něco nového, že Nová pravice je v tomto smyslu jaksi postmoderní. Myslím, že to je možná docela silná myšlenka. Jonathane, mohl byste nám něco říct o jejich pojetí Zwischenzeit, ve kterém žijeme?

JB: Ano, je to opět pokus ukrást něco levici, protože jednou z tradic, kterou vždy zdůrazňovali, skromně, ale do jisté míry, jsou ti pravicoví politici, kteří na počátku dvacátého století koketovali s modernismem. Většina konzervativců modernismus vůbec nemiluje a vnímá ho jako hnutí, které je z velké části kulturně spojeno s měkkou mocí levice, pokud vůbec s něčím mimo sebe. Ale samozřejmě, velké množství lidí, jako Ezra Pound a další, byli modernisté určitého typu.

A myšlenka, že tyto energie lze obrátit proti levici a použít k zničení mnoha jejích předsudků a myšlenek, je velmi užitečná. Nejedná se o kategorické odmítnutí modernity nebo moderního světa, a nyní, když i jeho nejvyšší představitelé přiznávají, že vysoký modernismus skončil... Žijeme v postmoderní společnosti a lidé datují postmodernismus od roku 1960 v kulturní sféře a z pozdějšího pohledu v jiných oblastech, ale nyní žijeme v hyperreálném nebo postmoderním světě, kde jsou velmi relevantní myšlenky nové pravice o fragmentárním pokroku, o troše nového a troše starého a o kombinaci věcí, které jsou dialekticky propojené, ale které nemusí logicky dohromady pasovat. Tento způsob pohledu na věci je docela výrazný.

Mohou tedy legitimně tvrdit, že jsou postmoderní, a tedy moderní, i když jsou kritizováni všemi svými nepřáteli za to, že pod rouškou nového myšlení pašují zpět všechny druhy tradičních a podle jejich názoru diskreditovaných představ. To

je levicová kritika GRECE, že se snaží pašovat zpět všechny druhy zboží z minulosti, které je podle nich opotřebované, a přebalovat je a znovu je prezentovat v současnosti, aby vypadalo lesklé, nové, moderní a dokonce mírně šokující a transgresivní ve vztahu k předchozím typům radikálně konzervativních názorů.

RS: Ano.

JB: Na tom je něco pravdy, ale tak to dělají všechny tendence. To udělala i Nová levice. Oprášila všechny pochybné, nestandardní části levice a přivedla je zpět, aby čelily poststalinistické přítomnosti a zajistily, že levice zůstane relevantní ve vztahu k západním společnostem a nebude odmítnuta jako pouhá pomocnice Sovětského svazu, systému, u kterého možná cítila příchuť smrti již desítky let předtím, než skutečně zkolaboval.

GRECE tedy signalizuje soubor vzájemně propojených myšlenek, které by mohla uchopit pravice po kolapsu, která musí znovu promyslet všechny své předpoklady. A to, co se jeví jako osamělý a dokonce mírně triviální elitismus ve vztahu k těmto masám konzervativních křesťanů s jejich postojem „Amerika na prvním místě“, kteří jsou všichni z levicového hlediska velmi pravicoví – teď, kdyby Spojené státy rychle zkolabovaly, kdyby se během dvaceti let proměnily ze supervelmoci v banánovou republiku a Američané, kteří si namlouvají, že jsou „národem na kopci“, dostali ránu, která by byla větší než ta, kterou dostali Němci s masivní inflací a společenským kolapsem Výmarské republiky ve 20. letech 20. století, kdyby se to stalo, mnoho přemýšlivých lidí by hledalo nové myšlenky. Snažili by se krizi promyslet. Snažili by se být o krok napřed. Věci, které se nyní jeví jako nemožné, jako

nereálné, by se pak jevily jako významné, a to je to, o co se snaží. Snaží se ovlivnit elitu, až přijde změna, a ta pak ovlivní všechny lidi na druhé, třetí a čtvrté úrovni, aby se k nim přidali. Protože Amerika je ve skutečnosti sekulární společnost s náboženským nádechem, který Evropa ztratila. Mohla by tento náboženský nádech ztratit, pokud by Amerika čelila krizi na více úrovních, a Amerika nikdy nebyla ekonomicky slabší než nyní.

RS: Ano.

JB: Komunistická Čína to zdržuje.

RS: (směje se) Ano, to je pravda.

JB: A to je taková apokalyptická vize. Je to vlastně zvláštní, protože vize Nové pravice je velmi racionální a je podávána tímto prozaickým francouzským racionalistickým způsobem, ale v hloubi duše je to touha po mentální změně po apokalypse.

RS: Jonathane, děkuji vám, že jste se opět zúčastnil našeho pořadu. Myslím, že je vhodné skončit touto poznámkou, a rád bych, abyste se k nám vrátil. Je tu celá řada témat, o kterých bych s vámi rád hovořil.

JB: Moc děkuji!

Kreativní destrukce

Richard Spencer: Dobrý den, vážení posluchači! Dnes mám tu čest přivítat v našem podcastu Jonathana Bowdena. Pokud byste se chtěli seznámit s Jonathanovou prací, nejlépe začněte našimi třemi předchozími vysíláními, která se věnovala levici, Friedrichu Nietzschemu a naposledy Alainu de Benoistovi a evropské nové pravici.

Dnes budeme hovořit o stejně důležitém filozofickém hnutí, a tím je libertarianismus. Jonathane, děkuji, že jste se vrátil do podcastu.

Jonathan Bowden: Rád jsem tady!

RS: Jonathane, libertarianismus je v těchto dnech v médiích hlavně díky kampani Rona Paula, který je republikánským kongresmanem, ale zároveň libertariánem. Sám se tak označuje a své silné výsledky v Iowě a New Hampshire, v nedávných primárkách, označil za vítězství svobody.

Libertarianismus má samozřejmě také mnoho kritiků, z nichž mnozí ho pravděpodobně považují za jakousi apologetiku finančního kapitalismu nebo falešné vědomí v marxistickém smyslu slova. Je to skutečná ideologie, která inspiruje miliony lidí, a je špatné zpochybňovat upřímnost přesvědčení lidí jako Tea Party, kteří alespoň tvrdí, že opravdu chtějí svobodu a věří v ni jako v základní princip země.

Je tedy zřejmé, že se jedná o něco, co musíme brát vážně. S ohledem na to, že jste velmi dobrý v tom, jak se dostat k jádru věci, bych se na začátku diskuse rád zeptal, co je podstatou libertarianismu? Odkud pochází? Jedná se o moderní ideologii? Nebo je mnohem starší? Poté můžeme také trochu pohovořit o

tom, zda se jedná o pravicovou, levicovou ideologii, nebo ani jedno z toho, a tak dále. Ale začněme tím základním jádrem. Co je podstatou libertarianismu?

JB: Ano, myslím, že je to nemoderní forma liberalismu, která se opět stala módní v určitých pravicových kruzích. Až do keynesiánské ekonomie ve 30. letech 20. století, která skutečně zvítězila až po druhé světové válce, protože ekonomika států ve válce je vždy velmi odlišná od ekonomiky států v míru. Například obrovské výdaje na nedávnou válku v Iráku, které by se v „etatistickém“ stylu, jakým se uskutečnily, nevyskytly, kdyby k této válce nedošlo.

Klasická ekonomika laissez-faire, která byla základem většiny středopravicových a centristických stran, ale i pravicových prvků ve středolevicových stranách, byla až do velké krize v roce 1929 obecně libertariánská a rozvětvila se do sociálních, kulturních, vzdělávacích a dalších oblastí, které lze popsat jako „starý liberalismus“ nebo „starý pravicový liberalismus“, nebo „laissez-faire“, „laissez-aller“ či „laissez-passer“.

Tyto ideje byly diskreditovány velkou krizí v roce 1929, která otevřela zcela nový prostor pro socialisty, polosocialisty, sociálně demokratické, socialistické, dokonce i disidentské formy sociálního úvěru a jiné pravicové/levicové formy sociální intervence na trhu, kdy by stát zasáhl, stal se mocenským zprostředkovatelem mezi účastníky trhu, stabilizoval ceny, zasahoval na denní denní bázi, dokonce znárodňoval části ekonomiky, převáděl je do státního vlastnictví atd., což země jako Británie a Francie zažily ve velkém měřítku v poválečném dvacátém století, kdy

libertariánské myšlenky byly velmi utlumené a ustoupily do pozadí.

Když Friedrich von Hayek, jeden z nejvýznamnějších libertariánských myslitelů dvacátého století, napsal na konci 40. let knihu The Road to Serfdom, reagoval tím na odpor proti libertarianismu. Reagoval na socialistickou ekonomiku tehdejší labouristické vlády, která v roce 1945 v Británii zaznamenala drtivé vítězství a vyhnala Churchilla, a která socializovala britskou ekonomiku a zavedla socializovaný systém zdravotnictví známý jako National Health Service, ke kterému se Amerika přibližovala šedesát až sedmdesát let, ale dodnes ho zcela nepřijala. V Británii však byl zaveden v 40. letech 20. století navzdory odporu lékařské obce a kapitalistických podniků, které v té době poskytovaly lékařské služby.

Libertarianismus je tedy v jistém smyslu poměrně starý a sahá až ke klasickému liberalismu Ricarda, Milla, Adama Smithe a dalších lidí, kteří v 80. letech 18. století a poté zavedli ekonomii jako vědu a sociální vědu za účelem studia ekonomiky.

Vždy to byla ekonomická doktrína. Je to opak marxismu. Je to obrácený marxismus. Proto Marx, když psal první díl Kapitálu, nazval jej kritikou politické ekonomie, protože politická ekonomie, která byla tehdy v módě, byla ekonomie laissez-faire, jejíž úplným opakem je jeho dílo. V jistém smyslu tedy kritizoval libertarianismus té doby.

RS: No, navážu na to, Jonathane, samozřejmě věci jako levice a pravice mohou být arbitrární, možná dokonce v některých ohledech už takové rozlišování není užitečné, ale myslím, že existuje skutečná levice a skutečná pravice, o

kterých jsme mluvili. Egalitarismus versus přijetí hierarchie a rozdílů a tak dále. Myslíte si tedy, že libertarianismus je levicový, a že i když se stává neúprosným nepřítelem marxistické ekonomie, oba mají stejnou povahu v tom smyslu, že uvažují materialisticky a oba mají jakousi utopii racionálního rozdělení všech zdrojů, a že lidské štěstí je možná konečným cílem života?

JB: Ano, chápu, co myslíte. Libertarianismus, podobně jako do jisté míry zelená ideologie a feminismus, určité sexuální ideologie a některé další oblasti, jako je anarchismus, spadá mimo spojení levice-pravice a spektrum levice-pravice není vždy nejužitečnější při jeho diskusi.

V tomto ohledu jsem však trochu disident, protože libertarianismus nepovažuji za levicový. Myslím si, že jde o pravicový diskurs, protože vždy směřuje k nerovnosti, vždy směřuje k elitismu a rozdělení mezi lidmi, vždy směřuje k hierarchii založené na třídách, ať už kdokoli tvrdí cokoli opačného, vždy směřuje k nerovnému – jinými slovy, přirozeně se vyskytujícímu – rozdělení zboží a služeb, vždy jde s proudem nerovnosti, a to i ve svém závazku k absolutní svobodě projevu.

Jednou z oblastí, která jej odlišuje od většiny ostatních ideologických systémů, je respekt, který prokazují svým oponentům, i když je extrémně kritizují. Je to jeden z mála diskursů, který umožňuje skutečnou svobodu projevu pro téměř každý myslitelný diskurs, včetně diskursů, které by lidé považovali za nepředstavitelné a které by měly být potlačeny zákonem. Libertarianismus je jedinou ideologií, která skutečně věří ve svobodu projevu, a to včetně všech politicky nekorektních svobod projevu.

Osobně si tedy myslím, že libertarianismus, protože směřuje k nerovnosti, musí být považován za pravicový, a to souvisí s tím, že jediným prostorem pro něj v současném politickém spektru je levice konzervativních a středopravicových stran, jako jsou republikáni, kteří se stydí za tvrdou pravici, která není libertariánská, ale spíše autoritářská a nacionalistická, a proto se snaží najít jinou pravici, která je v některých ohledech mírnější a reflexivnější a odpovídá hodnotám současné doby. Libertarianismus se pro tento účel ukázal být opravdu tak trochu darem z nebes.

Když jsem před třiceti lety studoval v Británii na pravém křídle Konzervativní strany a v jejím studentském křídle – tehdy nazývaném Federace konzervativních studentů, což byla v 80. letech velmi divoká a neuspořádaná organizace – libertariáni byli dominantní frakcí. Byli známí jako „rozumná frakce“ a „Libs“, jak se jim říkalo, měli velkou moc a měli velmi zakořeněnou a předvojovou ideologii. Nikdy se jim nepodařilo přejít z hierarchie studentského křídla Konzervativní strany do hierarchie samotné Konzervativní strany, ačkoli mnoho jednotlivců bylo zcela nebo částečně ovlivněno libertarianismem. Převzali kontrolu nad křídlem dospělých studentů strany, ale jinak se jim nepodařilo proniknout hlouběji.

V Americe se zdá být situace zcela odlišná, kde i když to trvalo padesát let, libertarianismus se prakticky přesunul z okraje společnosti do pozice, kde se mu dostává určitého respektu, i když většina mainstreamových médií považuje kandidaturu Rona Paula za druh šílenství. Ale kolik hlasů získává, kolik – v průměru asi dvacet procent?

RS: V republikánských primárkách, ano.

JB: V republikánských primárkách. To rozhodně není okrajová skupina.

RS: Ne.

JB: Ačkoli mnoho z jeho myšlenek, jako zrušení státního dluhu, zrušení Federálního rezervního systému, nulová tolerance vůči většině liberálních forem zdanění, legalizace téměř všech rekreačních drog, abychom uvedli několik příkladů z jeho nejdůležitějších a umírněnějších politických programů, by středové síly považovaly za politiku šílenství.

Zajímavé na libertarianismu však je, že protože je založen na filozofii, lidé, kteří jej prosazují, nepůsobí jako blázni, a proto jsou v jistém smyslu nedílnou součástí argumentace. Mnohé z jejich myšlenek jsou také mnohem blíže mainstreamu a středu než se na první pohled zdá. Kdo by tedy mohl být proti tomuto prosazování svobody, které je v každém případě středem americké politiky? Obhajoba jakéhosi minimálního konstitucionalismu, že k fungování moderní společnosti podle zásad otců zakladatelů stačí Ústava. To je něco, čeho by se drželo mnoho Američanů, kteří se vůbec nepovažují za libertariány nebo se o to ani zvlášť nezajímají.

Jejich postoj k věcem jako jsou zbraně, který je mimořádně libertariánský, proto může mít zbraň kdokoli – můžete si pořídit téměř vlastní bazuku, že? Pořiďte si vlastní tank! To je jejich postoj k věcem – který by se rozvětvil na velké množství poměrně konzervativních a pravicových Američanů, kteří by stejně pohrdali sociálními myšlenkami.

RS: Dovolte mi trochu zdůraznit tyto body, protože to, co jste právě řekl, otevírá mnoho různých možností. Jedna věc, kterou na Ronu Paulovi shledávám zajímavou, je to, že je

odmítán mainstreamovými médii. Nejen liberálními médii, ale všemi, a je prakticky odmítán všemi ostatními republikánskými kandidáty, kteří ho sice považují za dobrého v několika otázkách, ale za nebezpečného a možná i trochu šíleného.

Ale to, co podle mě je pro establishment a republikány na Ronu Paulovi skutečně nebezpečné, je to, že v mnoha ohledech je libertarianismus v podstatě vše, co republikáni mají, pokud jde o ideologii založenou na filozofii, a je pro ně těžké s Ronem Paulem přesně nesouhlasit. Mitt Romney a další budou všichni říkat věci jako: „Kapitalismus je nejlepší forma distribuce zboží. Vláda by se měla opírat výhradně o ústavu a neměli bychom dělat nic jiného“ a tak dále. V jistém smyslu možná lžou. Ve skutečnosti to tak nechtějí, ale je pro ně docela těžké s Ronem Paulem nesouhlasit, a Ron Paul je proto nebezpečný, protože jejich slova uvádí do praxe a dovádí je k jejich konečnému logickému závěru.

Chtěl bych zde také dodat, abych rozvinul diskusi, že to, co jsem řekl dříve o libertarianismu, je jedna z mála ideologií, kterou může americký konzervativec otevřeně vyjádřit. Nemůže vyjádřit ideologii založenou na civilizaci a rase. To se prostě nedělá. Pokud něco takového řeknete, můžete přijít o práci.

Myslíte si tedy, že libertarianismus je pro mnoho z těchto lidí v jistém smyslu maskou? Je to maska pro Tea Party? Má levice vlastně pravdu, když říká, že Tea Party ve skutečnosti nechce to, co tvrdí, že chce? Jde o implicitní bělošskou identitu nebo něco podobného v tom smyslu, že v současné době stát prosazuje tyto věci, prosazuje regulace, prosazuje socializaci zdravotní péče, zdaňuje je, bere jim peníze a dává je imigrantům nebo černochům, nebo tak dále a tak dále? Nebo je

dává finančnímu sektoru, což je ještě horší. V jistém smyslu je libertarianismus druh obranného mechanismu. Je to ideologie typu „nechte mě na pokoji“, která je svým způsobem omezená, ale o tom libertarianismus ve skutečnosti je. Je to způsob, jak vyjádřit něco, co je skutečně konzervativní a možná dokonce skutečně založené na rase.

JB: Ano, je tu hodně věcí, které je třeba rozebrat. Myslím si, že levice má z velké části pravdu, pokud jde o přitažlivost libertarianismu, ale méně pravdu, pokud jde o libertarianismus samotný. Malá skupina tvrdých jader nebo předvoje libertariánů, kteří považují svůj politický a společenský život za „bytí libertariánem“, je v Británii jen hrstka a mnohem častěji se s takovými lidmi setkáte ve Spojených státech, kde opravdu věří v tuto ideologii celým svým srdcem a duší.

RS: Ano.

JB: Zatímco něco jako hnutí Tea Party bylo emocionální bublinou. Pokud se podíváte na ta setkání v radnicích, která se nyní zdají být trochu na ústupu, alespoň na této straně Atlantiku, pravděpodobně se stále konají, ale během Obamova prvního prezidentského období, pravděpodobně před volbami v polovině funkčního období, jim byla věnována obrovská mediální pozornost, což nepochybně mělo velký vliv na to, že republikáni získali hlasy voličů a obsadili Kongres proti úřadujícímu prezidentovi v Bílém domě.

Tato setkání bývala velmi rozporuplná, horečná a emotivní, zatímco libertarianismus je racionalistická ideologie, kde je vše v zásadě suché a předložené k tržnímu výběrovému řízení. Je zcela zřejmé, že došlo k obrovské averzi vůči prvnímu nebílému prezidentovi, který byl vnímán jako symbol všech

těchto středolevicových a socialistických politik, a tyto dvě věci se spojily.

Měl jste takové plakáty, že ano, ty falešné plakáty Obamy s Leninovou tváří?

RS: Ano.

JB: S nějakými leninskými prvky v pozadí, červenou oblohou a červenou vlajkou místo demokratické – asi by to byla modrá vlajka, že? V hnutí Tea Party tedy došlo k extrémní emocionální reakci na Obamovo prezidentství a na ztrátu moci, kterou v důsledku toho pocítili mnozí obyčejní Američané.

Libertarianismus lze v těchto podmínkách vnímat jako štít, který umožňuje říkat nepřijatelné a populistické věci, takže si myslím, že levice má v tomto ohledu docela pravdu. Myslím, že jejich chyba spočívá v tom, že považují za cynické, že všichni myslí jedním způsobem a mluví jiným, zatímco život tak nikdy není. Lidé, kteří tento libertarianismus nebo jeho konkrétní podoby vyjadřují v mainstreamu, v něj obecně věří, ale v tom, co dělají, je téměř skrytý podtext a téměř si nedovolují dojít k závěrům, které vedly k jejich vlastním činům. Myslím, že to je velmi aktuální.

Takže si myslím, že libertarianismus je v této době odnoží pravice. V jiné době by tomu tak nemuselo být v takové míře, ale v této době tomu tak rozhodně je. Také si myslím, že má sklon k pravicovým výsledkům a že je to kód, který se záměrně používá k podpoře antisocialismu, antimarxismu a antilevicových interpretací feminismu nebo ekologie tím, že jim upírá jakýkoli prostor. Je to tedy antilevicové hnutí, což znamená, že je z tohoto důvodu pravicové.

A je to podprahové hnutí, v němž se zohledňují a započítávají všechny druhy protiobamovských tendencí, tendence bílé a europoidní úzkosti ve Spojených státech, a to způsobem, který lze předložit v přijatelné terminologii a použít populistickým způsobem, který nutně nezní jako populismus, jak by se dal chápat nebo jak by se o něm mohlo uvažovat v poněkud primitivnějším smyslu. Takže ano, je to štít, a shromáždili se kolem něj nejrůznější lidé, protože je užitečný, protože útočí na nepřátele, na které chtějí útočit, a dělá to způsobem, který v tuto chvíli přináší méně rizik.

RS: Ano. Stojí za to poukázat také na druhou stranu libertarianismu, a to není libertarianismus, který má populistický nádech nebo funguje jako štít, ale jeho hlubší a možná temnější anarchistický a revoluční prvek, který možná Tea Party neinspiruje. Vlastně jsem si jistý, že Tea Party neinspiruje, ale inspiroval mnoho intelektuálů a tak dále.

Dovolte mi uvést několik myšlenek souvisejících s tím, co jsem právě řekl. Jednou z nich je, že libertarianismus je často liberály a levicí kritizován jako omluva finančního kapitalismu. Takže tito libertariáni milují bohaté, chtějí pohltit chudé a nikdy nikoho nezdaňovat, což by vedlo k nějaké hrozné společnosti, kde by nás korporace zotročily. Víte, něco takového.

Je však třeba zdůraznit, že pokud by byl Ron Paul zvolen prezidentem a měl v Kongresu stovky svých stoupenců, finanční kapitalismus, tak jak je v současné době nastaven, by mohl být zcela zničen. Mám na mysli zejména bankovní sektor, který se opírá o tvorbu nekrytých peněz a frakční bankovnictví, které by zmizely. To by bylo katastrofální pro lidi jako Goldman Sachs nebo Jon Corzine a další. Zmizel by obrovský průmysl spojený s válčením a Ron Paul by mohl jít ještě dál. Mohl by

směřovat k anarchii bez státu. Takže, abych použil vaši terminologii, Jonathane, libertarianismus má v sobě jakýsi démonický prvek, který opravdu chce zničit establishment a dosáhnout čisté svobody a zcela neurčitého státu atd., což je pro mnoho lidí pravděpodobně docela děsivé.

JB: Ano, a nikdy by pro to nehlasovali ani za milion let. Budou hlasovat pro umírněnější populistickou demokratickou verzi spojenou s Tea Party, spojenou s odporem proti trendu socializovaného zdravotnictví, spojenou s nižšími daněmi ve všech oblastech, spojenou s absencí kontroly zbraní a spojenou s nezasahováním do zahraničních válek, jako je například válka, která se možná blíží s Íránem, nebo také ne.

Pokud to ponecháte na této úrovni, pak je pro část těchto myšlenek poměrně velká podpora, ale démonický podtext libertarianismu, který v něm vnímáte a který tam rozhodně je, je nedílnou součástí skutečnosti, že se nyní jedná o revoluční ideologii sama o sobě, a opět, ve svém vlastním pojetí, o čistou ideologii. Je to jakýsi fraktál, jeden z těch disidentských obrazů, které můžete vytvořit na obrazovce počítače. Je to podsvětní entita a věc sama o sobě. Má své vlastní filozofické predikáty a svou vlastní filozofickou maximalizaci, díky níž vnímá úplné řešení téměř všech sociálních, občanských a lidských problémů.

Je protitotalitární v nejzákladnějších zdrojích kvůli svému libertariánskému postoji, ale do jisté míry je to totální odpověď. Ve skutečnosti se jedná o velmi extrémní ideologii a téměř veškerý vývoj v západním světě od roku 1910 směřuje protilibertariánským směrem. Více státní moci, více státních zásahů, více občanské výchovy a kultury založené na tomtéž, stále méně prostoru pro nahý kapitalismus, stále více řízení všeho, stále více kapitalismu jako jednoho z partnerů státu v

řízení – něco, na co libertariáni vždy zapomínají. Kapitalismus je velmi rád, že má mnoho blízkých vztahů se státními institucemi, které jsou vzájemně prospěšné pro obě strany. Míra, do jaké je kapitalismus kamarádský, je součástí agendy, kterou libertariáni vždy opomíjejí, protože mají o kapitalismu představu jako o ráji na zemi. Mají idealizovaný pohled na kapitalismus, který je v určitých ohledech stejně vzdálený realitě, jako byla komunistická vize dělnické třídy v západních společnostech po většinu dvacátého století a po celé devatenácté století. Je v něm určitým podivným způsobem obsaženo něco mystického, a to i přesto, že je jinak tak přísný, materialistický, suchý a poněkud vyprahlý, zejména ve své ekonomické mozaice. V jádru toho všeho se tedy skrývají nespoutané formy extremismu a v samém středu toho všeho stojí ekonom – myslím, že se jmenuje Schumpeter –, který věří v anarchický kapitalismus a kreativní destrukci tržního mechanismu, podle níž by se mělo tržním mechanismům umožnit selhat, a když dojde k jejich dysfunkci, jako tomu bylo v případě nedávné bankovní a úvěrové krize, měly by všechny banky, které byly podpořeny v Severní Americe, Japonsku, západní Evropě, Británii a jinde, měly být ponechány svému osudu. Všechny měly být ponechány svému osudu. Nejen jedna. Lehman Brothers, která byla ponechána svému osudu jako příklad pro ostatní, ale jako osamocený příklad. Všechny měly jít cestou Lehman Brothers a bankéři měli skákat z vrcholků mrakodrapů a hromadně páchat sebevraždy, jak to v malém počtu udělali v 30. letech během velké burzovní krize.

Libertarianismus však nebere v úvahu socioekonomické důsledky toho, že se trhy nechají do takové míry selhat, aby se pak mohly znovu rozběhnout v puristické podobě. Tyto

důsledky jsou tak závažné a utrpení, které by tím bylo způsobeno desítkám milionů lidí, je tak velké, že v demokracii je to doslova nepochopitelné, nepřiměřené a nelze to připustit.

Nebezpečí pro systém spočívá v tom, koho by tito lidé začali volit, kdyby jim byl tak radikálním a brutálním způsobem vytržen celý ekonomický koberec pod nohama. Z okraje společnosti by se pravděpodobně vynořili ti nejméně pravděpodobní lidé, kteří by získali velký počet hlasů, což se částečně stalo ve 30. letech 20. století a co je dodnes postrachem mainstreamové demokracie. Ale pokud by došlo ke kolapsu, koho by lidé začali volit? Určitě ne Mitt Romneyho a jemu podobné.

RS: Naprosto souhlasím. V Islandu jsme vlastně zažili něco podobného tomu, co popisujete, v mikrokosmu. Vlastně se vydali tvrdě doleva, ale zajímavým, podivným způsobem. Měli jste první lesbickou hlavu státu. (smích)

JB: To je pravda, ano.

RS: Ať už si o tom myslíte cokoli. Ale souhlasím, že existuje hluboký strach z reálného kolapsu establishmentu a z jakéhosi resetu nebo nového paradigmatu, podobně jako jsme to viděli v Evropě ve 20. a 30. letech.

Samozřejmě doplním to, co jste řekl, a převedu to do své další otázky, na kterou by pravděpodobně mnoho libertariánů odpovědělo: „Ano, očista systému by byla velmi bolestivá, ale pravděpodobně by byla velmi krátká a dala by se překonat. Avšak státnické a sociální opatření, která se používají k zabránění očištění systému, v podstatě prodlouží pomalé utrpení o dvacet let nebo něco podobného.“ A já si vlastně myslím, že v tomhle mají možná pravdu, ale přinejmenším

establishment to může použít jako něco stabilnějšího, a ne jako něco, co by mohlo vést k novému druhu politiky.

A já bych to chtěl převést do jiné otázky. Murray Rothbard o tom diskutoval a také můj přítel Justin Raimondo o tom mluvil, a to, že po mnoho let existoval jakýsi naivní libertarianismus, který věřil, že svět se v podstatě neustále zlepšuje, že existuje šipka historie, která směřuje k civilizaci a svobodě a jemně vyladěným, dobře fungujícím trhům a tak dále a tak dále. Ale ve skutečnosti se tento pohled na svět nenaplnil. V první polovině století to samozřejmě vypadalo dost špatně, například kvůli světovým válkám a tak dále, ale i když vezmete relativně mírumilovnější druhou polovinu dvacátého století, je to jednoznačně období, kdy stát pohlcuje stále větší část ekonomiky, kdy se státy stávají většími a mocnějšími, kdy mají státy schopnost odposlouchávat vaše telefonní hovory a číst vaše e-maily – něco, co si podle mě ani Josef Stalin nedokázal představit v takovém měřítku, v jakém to dokáže vláda Spojených států. A tak, pokud se podíváme zpět na předvídatelnou minulost, zdá se, že šipka historie směřuje k tyranii nebo k nějakému druhu totalitarismu, nebo k něčemu podobnému.

Jonathane, myslíte si, že jsme možná na konci cyklu růstu státu, jako je tento, nebo si myslíte, že by se to mohlo obrátit? Nebo si myslíte, že je to pravda, že stát je tak mocnou silou, že poroste až téměř pohltí společnosti a ekonomiky?

JB: Ano, je tu mnoho bodů. Abych se nejprve zaměřil na jeden z nich, myslím si, že libertarianismus byl vždy naivní pohled. Vždy tomu tak bylo, částečně proto, že se jedná o velmi radikální a revoluční pohled, ale revoluce, ze které vychází, je raná fáze francouzské revoluce, raná fáze po fyziokratismu, než

se revoluce skutečně rozběhla a začala se používat gilotina. Jakmile použijete fyzickou sílu, abyste dosáhli svého, libertarianismus je ztracen, protože libertariáni samozřejmě nevěří v použití fyzické síly k dosažení svého cíle. Věří v racionální argumenty a věří v neviditelnou ruku sociálního bratrství prostřednictvím tržního mechanismu jako způsobu řešení všech problémů.

Myslím si, že naivita tohoto typu liberalismu spočívá v tom, že se nedokázal vyrovnat s masovou společností, která vznikla ve všech západních společnostech během dvacátého století. Jednou z největších agentur ve Spojených státech je NSA, Národní bezpečnostní agentura, jejíž ekvivalentem je GCHQ v Británii, a tyto agentury existují proto, aby špehovaly domácí obyvatelstvo, především elektronicky, a také aby špehovaly všechna zahraniční média a obrovské množství zahraničních elektronických médií. Všechny tyto instituce jsou hluboce neliberální a hluboce nelibertariánské, a přesto, když se státy ustavují, jsou první věcí, na kterou myslí.

RS: Správně.

JB: Nemyslím si, že existence NSA byla veřejně přiznána až do roku 1980. Existence GCHQ nebyla veřejně přiznána až do roku 1990. Ale tyto instituce existovaly v té či oné podobě po většinu dvacátého století, přičemž část domorodého obyvatelstva je špehována státem. Libertariáni, pokud se vůbec obtěžují o těchto věcech přemýšlet, jsou rozrušeni a považují to za naprosto nemorální a nelidské, srovnatelné s demagogickými diktaturami třetího světa, stalinistickými režimy a podobně. A přesto je prvním instinktem státu shromažďovat informace o těch, kterým vládne, jako základní předpoklad. Státy jsou tedy neliberální od okamžiku, kdy nasazují nejlepší ozbrojené síly

ke špehování cizích států a špehování lidí ve svých vlastních politických systémech.

A libertarianismus si vždy myslí, že může tento druh světa odstranit. Mohl by odstranit velkou část infrastruktury sociální kontroly, například často docela naivním způsobem, který je opakem agresivního přístupu. Je to, jako by se chtěli zbavit světa dvacátého století. A je to století, ze kterého chtějí vystoupit, protože v devatenáctém století byl stát v západním pojetí mnohem menší, mnohem více laissez-faire, dohled nad občany byl nulový, ale samozřejmě také státní zájem o to, zda žijete nebo umíráte, byl nulový. Lidé, kteří neměli nárok na charitu a podobně, museli využívat chudobince a náboženské instituce, které se staraly o ty, kteří byli na samém dně společenského žebříčku, o což se libertarianismus příliš nezajímá, i když hodně mluví o dobrovolnickém sektoru a soukromé charitě.

Ale ano, věřím, že v libertariánském myšlení existoval velmi naivní proud, který se domníval, že historie, s několika výjimkami jako komunismus, směřuje k stále větší svobodě. A myslím si, že státy si stále více hromadí moc.

Existují však i protichůdné tendence, protože právě v době, kdy se shromažďují všechny tyto informace, se internet a další funkce stávají ještě méně kontrolovatelnými a legislativa týkající se svobody informací, která je základním libertariánským axiomem, je všemi státy nenáviděna, když Wikileaks a podobné neoficiální libertariánské entity zveřejňují státní dokumenty, což může být z hlediska mezistátních vztahů mimořádně trapné.

Stát však má na mnoho z těchto věcí dvojí názor. Můžete získat obrovské množství informací o tom, co státy právě dělají, které byly před třiceti až čtyřiceti lety, v době vrcholící studené války, mnohem problematičtější získat, a to vše je výsledkem libertariánského tlaku, ale zároveň stát trvá na tom, aby získával ještě více informací a vyhodnocoval více lidí najednou.

V 80. letech vyšla v Británii kniha s názvem Spycatcher. Byla zakázána britským státem, i když byla do země pašována a kdo chtěl, mohl si ji sehnat. Nyní je zcela dostupná. Důvodem zákazu bylo to, že odhalovala mnoho mechanismů, které bezpečnostní služby používaly, mimo jiné k vyšetřování toho, co část populace dělá. Odhalila také nejrůznější informace o GCHQ, odposleších telefonů a podobných věcech.

Jedním ze systémů, jehož existenci odhalila, byl systém zvaný ECHELON – existuje i jeho americký ekvivalent –, který umožňuje odposlouchávat dva miliony telefonních hovorů najednou, ale hovory nejsou odposlouchávány jednotlivě. Naslouchají klíčovým slovům, která, pokud je lidé vyslovují dostatečně dlouho a dostatečně hlasitě, nakonec zanechají elektronickou stopu a daný hovor může být zachycen a monitorován, opět strojem. K člověku se dostane až po mnoha dalších fázích.

Jedná se o velmi pokročilé využití technologie. Používaná technologie je naprosto špičková, jedná se o technologii Pentagonu, nejmodernější technologii, která se používá k omezení svobody občanů, ale také v zájmu občanů, aby byli chráněni před terorismem, kriminalitou a nepřátelstvím zahraničních špionážních agentur, které jim a jejich blízkým nemusí přát nic dobrého, alespoň do určité míry.

Libertariáni jsou tedy v mnoha ohledech velmi zmatení ohledně toho, co vlastně chtějí, a někdy se v libertarianismu objevuje něco, co já nazývám Amišským prvkem. Víte, oni se chtějí vrátit do minulosti do takové míry, že malí lidé žijí v kočárech s předmoderní technologií. Myslím, že Amišové nepoužívají žádné předměty, které byly vyvinuty po roce 1820 nebo tak nějak?

RS: Ano. Mají kolečkové brusle, ale žádný spalovací motor.

JB: Ano. Libertariáni mi někdy připadají státně a občansky trochu podobní, protože v jádru jejich ideologie není žádné pochopení toho, jak by se měl řídit moderní stát – ani stát, který by mohli schvalovat. A to opět potvrzuje skutečnost, že se jedná o čistou formu idealismu, že je to ideál o tom, jak by měla společnost vypadat.

Právě na vrcholu komunismu, po několika genocidách a zavedení otroctví v komunistických společnostech, jako byla Kambodža pod Pol Potem nebo komunistická Čína pod Maem nebo Stalinův Sovětský svaz, po tom všem byly stále všude k dispozici marxistické texty, jejichž konečným cílem bylo odbourání státu...

RS: (směje se) Správně.

JB: —že až bude dosaženo dokonalé společnosti, člověk nebude potřebovat donucovací nástroj státu, až se marxismus a anarchismus po svém násilném rozchodu v 80. letech 19. století opět spojí a stát přestane existovat. I Severní Korea tedy ve svých marxistických textech hlásá, že tento stát, který velkou část obyvatelstva redukuje na něco, co Západ považuje za téměř otroctví, nakonec zanikne. A tak máme tento totální rozpor mezi

realitou a tím, co idealismus ideologie v čisté podobě říká nebo prosazuje. Jsou chvíle, kdy je libertarianismus velmi podobný, ale ve skutečnosti to není forma praktické politiky, nýbrž forma idealistického filozofování založeného na tržním liberalismu, který se rozšiřuje do všech oblastí života.

Jednou ze zajímavých osobností, o které jsme se ještě nezmínili, je samozřejmě spisovatelka Ayn Randová.

RS: Ano, o ní bych chtěl mluvit.

JB: Nevím, jestli se Ron Paulův syn jmenuje Rand Paul...

RS: No, vlastně bych o Ayn Randové mluvit chtěl. Než se k tomu dostanu, chtěl bych se na něco zeptat, ale jen abych zmínil to, co jste právě řekl, slyšel jsem rozhovor s Randem Paulem a tato otázka mu byla položena a odpověď zněla ne. Myslím, že se vlastně jmenuje Randall nebo Randy...

JB: Aha, chápu, jasně.

RS: —a jeho ženě se to jméno nelíbilo, takže se jí líbilo Rand. Ale je zřejmé, že možná nevědomky byl pojmenován po autorovi, kterého Ron Paul určitě četl a o kterém říkal, že ho obdivuje.

Chci mluvit o Ayn Randové, ale nejprve bych se chtěl zeptat na další hlubokou otázku. Vrací se k tomu, co jsem řekl předtím o šipce historie a tak dále. Žijeme v době, kdy je stát rozhodně větší, zabírá větší část ekonomiky, má větší moc a větší schopnost ovlivňovat naše životy než kdykoli předtím, a přesto ve skutečnosti neexistuje žádný stát v západním světě, který by nebyl naprosto bankrotující.

Možná máte pocit, že splácení dluhů dalšími dluhy může pokračovat donekonečna, ale není tomu tak. Nakonec dojde ke

kolapsu, takže v jistém smyslu se možná nacházíme na pokraji propasti nebo v bodě zlomu v tom smyslu, že jsme svědky největšího rozmachu státu, ale také bodu, kdy by mohl skutečně zkolabovat. A to mi připadá opravdu velmi zajímavé, a proto je libertarianismus filozofií, o které bychom měli vážně uvažovat.

Ale než se pustíme do debaty o Randové, myslíte si – abychom se vrátili k naivitě libertariánů – že skutečně existuje vnitřní potřeba státu, nebo že možná existuje historická, konkrétní nutnost státu, a že libertariáni, kteří si myslí, že stát nepotřebujeme, nebo že potřebujeme jen minimální stát, který má možná jeden nebo dva soudy a možná velmi malou policejní sílu, která zabraňuje krádežím, jsou naivní? Že na určité úrovni, jak by řekl Carl Schmitt, někdo musí rozhodovat, někdo používá donucení, aby dosáhl svého, někdo je suverénní. Myslíte si, že existuje nějaký věčný základ pro suverenitu a stát?

JB: Ano, myslím, že existuje, a myslím, že je velmi pravdivé, že existuje ve Spojených státech amerických. Myslím, že není vůbec náhoda, že se libertarianismus stal ve Spojených státech amerických tak silnou okrajovou ideologií.

Ačkoli existovala rakouská ekonomická škola s von Misesem a von Hayekem, ve střední a západní Evropě, natož ve východní Evropě, neexistuje žádný skutečný zájem o libertarianismus. V diskusních kruzích se objevuje několik libertariánských sloganů a v Británii existuje určitý zájem kvůli amerikanizaci britské kultury od druhé světové války, ne-li dříve, ale libertariánské myšlenky se skutečně uchytily ve Spojených státech. A tento ideál „republiky na kopci“ s milicí, s minimálním státem, se zdravou měnou založenou na zlatě, s protestantskou morálkou, jejíž prvky jsou velmi blízké

ortodoxní židovské morálce, že tento stát může být udržován v co nejmenší míře, že v podstatě vše, co potřebujete, je fungování tržního mechanismu... To jsou hluboce zakořeněné americké stereotypy a libertarianismus se z nich živí a díky těmto vlastnostem dosáhl jakékoli moci a ideologického vlivu, kulturního vlivu, vlivu měkké moci, který má.

Takže se jedná o nákup americké kultury. Dokonce i hnutí Tea Party vychází z události, která se odehrála před americkou revolucí, nebo americkou válkou za nezávislost, jak ji Britové nazývají, poněkud neutrálněji a s mírným rozpaky, kdy někteří radikálové vjeli do bostonského přístavu a vzali čaj, za který se mělo platit clo, a vyhodili ho z doků do vody, čímž ho zničili, aby tak protestovali proti placení daní a cel, protože chtěli svůj vlastní stát. Stát, který chtěli nebo o kterém si mysleli, že potřebují, byl minimální, stát osmnáctého století.

V mnoha ohledech libertariáni argumentují, že je třeba vrátit 21. století zpět do 18. století, a proto to nefunguje, protože ačkoli jsou moderní státy bankrotující, udělaly to proto, aby zahrnuly masy do státního aparátu. Udělaly to proto, aby zahrnuly velkou část populace, která nemá kapitál a nemůže obchodovat na trhu, ale která žije a existuje a tvoří čtyřicet až padesát procent populace západních společností. Je třeba platit za jejich vzdělání, za jejich zdravotní péči, často i za jejich bydlení, a pokud nepracují, je třeba platit za jejich skutečné životní náklady, za jejich stáří a za jejich rané dětství. Je třeba se o ně starat téměř od kolébky až po hrob.

RS: Ano.

JB: Církevní instituce již neexistují a i kdyby měly vůli a společenskou moc, neměly by dosah ani zdroje, aby se k těmto lidem dostaly.

Libertarianismus by v podstatě musel vše omezit zpět na způsob myšlení podobný tomu z 18. století. Musel by také omezit demokracii, protože jakmile dáte těmto masám lidí hlasovací právo, budou volit kandidáty, strany a ideologie, které slouží jejich požadavkům, a jejich požadavky jsou uspokojovány velkými odbory a politiky, které odbory obvykle podporují, tedy levicovými demokraty ve Spojených státech a Labouristickou stranou v Británii nebo Austrálii a jejím současným kanadským ekvivalentem. To jsou lidé, kteří vybudovali sociální stát. Levicově liberální teoretici možná vytvořili jeho nadstavby a ideologii, Beveridge v Británii a tak dále, nebo Keynes v Británii, ale do jisté míry je to zásluha středolevicových stran, které je prosadily díky hlasům těchto lidí.

Jediný způsob, jak se vrátit k tržním řešením pro všechno, je vyloučit tyto lidi z politického života, zbavit je hlasovacích práv.

RS: No, já bych šel možná ještě dál. Myslím si, že vytvoření libertariánského řádu by mohlo vést k dramatickému snížení světové populace, jakkoli šokující to může znít. Vzpomínám si, že když došlo k zemětřesení na Haiti, četl jsem statistiky, podle nichž asi šedesát procent haitské ekonomiky tvořila v podstatě potravinová pomoc ze Spojených států. Opět se jedná o poměrně temné myšlenky.

JB: Ano, existuje zde silný eugenický a dysgenický potenciál. Proto existuje druh sociálně demokratického

levicového smýšlení, který považuje libertarianismus za krutější než fašismus.

RS: Správně.

JB: Považuje ho za horší, protože fašismus má socialistickou stránku a stará se o lidi na dně společnosti z důvodů národního paternalismu, zatímco libertarianismus nemá žádnou měkkost a v podstatě ti na dně jdou ke zdi nebo si najdou způsoby, jak sloužit těm nahoře. Takhle ale libertariáni o svých ideách vůbec neuvažují, ale takhle o nich uvažují levicoví kritici a libertarianismus je sociálně smýšlejícími mysliteli – ve skutečnosti ne všemi na levici, protože by to byla kritika libertarianismu ze strany nové pravice podle de Benoista – považován za morálku a zákon džungle.

Co vypadá pozoruhodně pěkně v Hayekových knihách o kapitalistických trzích, jako je jeho kniha, která se pokouší vyvrátit Marxe a myšlenku, že existuje hospodářský cyklus – nic takového jako hospodářský cyklus neexistuje, protože to vyvrací myšlenku, že trhy selhávají. Trhy nikdy nemohou selhat, a Hayek odvodil tento druh ekonometrického textu, který je vysoce matematický. Je to jeden z mnoha textů, za které získal Nobelovu cenu za ekonomii.

Ale v textu nazvaném The Pure Theory of Capital se snaží dokázat, že kapitalismus je jediný systém, který funguje. Problém těchto názorů spočívá v tom, že sice mohou být matematicky pravdivé, ale sociálně a politicky pravdivé nejsou, protože vylučují obrovské množství lidí. Důvodem, proč komunismus vybudoval otrocké pracovní tábory, bylo to, že nezohlednil všechny lidi, kteří by se do utopie nehodili. Co s nimi? Co dělat se všemi těmi disidenty, uměleckými typy, kteří

nesouhlasí s tím, jak by se podle vás měly věci dělat? Co uděláte se všemi věřícími, kteří tvoří obrovskou část jakékoli populace, včetně těch poměrně primitivních, primitivních věřících, pokud to chcete takhle nazvat, věřících uctívajících modly, kteří se toho nevzdají, nikdy se toho nevzdají, ať už kdokoli říká cokoli, ať už jsou jakkoli pranýřováni nebo cokoli v módních médiích? Co uděláte s těmito miliony lidí, kteří jsou neslučitelní s utopií? Existují desítky a desítky milionů, ne-li miliardy lidí, kteří jsou v libertariánském modelu nadbyteční.

RS: Ano, to je pravda.

Rád bych rozhovor zakončil zmínkou o Ayn Randové. Nevím, jak je to u vás, ale vím, že já a řada mých přátel a kolegů jsme všichni prošli fází, kdy jsme se zajímali o Ayn Randovou, a to obvykle na střední škole. V mém případě to bylo, myslím, ve druhém ročníku na vysoké škole, a dokonce si pamatuji, jak jsem si v univerzitním knihkupectví vybral knihu The Fountainhead, přečetl ji, doslova ji zhltl a shledal ji velmi inspirativní. Určitě si pamatuji, jak jsem přemýšlel o libertariánské ideologii, když jsem po vyučování jel na kole zpět na kolej a říkal si: „Je zásah do trhu neoprávněný i v tomto případě?“ A tak dále a tak dále. Myslím si tedy, že pro mladé lidi je to v mnoha ohledech pozitivní věc. Většina z nás se přes Ayn Randovou přenese. Ale já musím říct, že ji mám stále rád a obdivuji její díla.

Otázka, kterou bych vám rád položil, Jonathane, je, že ekonomické teorie Ayn Randové byly v podstatě převzaty od Ludwiga von Misese. Věří v zlatý standard a minimální stát a, v některých ohledech velmi americky, v ústavní vládu a tak dále. Myslím si však, že v některých ohledech lidi z Randové díla neinspirují tyto věci, ale spíše některé démonické aspekty

jejího díla, které bych dokonce nazval fašistickými. To by samozřejmě velmi urazilo většinu obdivovatelů Ayn Randové a určitě i ty, kteří v současné době střeží její odkaz, ale podle toho, co jsem četl, se těchto knih v USA prodá kolem dvou set tisíc výtisků ročně, což je pro knihy, zejména pro dvě knihy, The Fountainhead a Atlas Shrugged, které byly napsány ve 40. a 50. letech, docela neuvěřitelné.

Dovolte mi, abych vám přečetl krátký úryvek z první stránky knihy The Fountainhead, která je velmi zajímavá:

„Howard Roark se zasmál. Stál nahý na okraji útesu. Jezero leželo hluboko pod ním. Zamrzlá exploze žuly vybuchla v letu k nebi nad nehybnou vodou. Voda se zdála nehybná, kámen – tekoucí. Kámen měl klid jednoho krátkého okamžiku v bitvě, kdy se střetávají údery a proudy jsou zadrženy v pauze dynamičtější než pohyb. Kámen zářil, mokrý od slunečních paprsků.“

Přejdu k další části (to je Howard):

„Věděl, že dny, které ho čekají, budou těžké. Musel čelit otázkám a připravit plán akce. Věděl, že by o tom měl přemýšlet. Věděl také, že nebude přemýšlet, protože mu už bylo všechno jasné, protože plán byl stanoven už dávno a protože se chtěl smát.“

Howard Roark, spolu s Johnem Galtem, který je ještě tajemnějším protagonistou jejího románu Atlas Shrugged, jsou z estetického hlediska árijští bohové, nebo možná bohové z řecko-římské sochy. Jsou popisováni jako blonďáci, nebo v Howardově případě spíše jako zrzci. Jsou popisováni jako muži s vysokými lícními kostmi, pohlední, vysocí, s hranatými a ostrými rysy, možná i ve svém držení těla a postavě. Máme tu

tedy jakési árijské hrdiny, které autorka popisuje romantickým způsobem, a i když věří ve svobodu, zlatý standard a tak dále, inspirující na těchto postavách je možná to, že jsou to nadlidé. Chtějí vybudovat nový svět. Chtějí stavět velké mrakodrapy a mosty z nerezové oceli, které se táhnou na míle daleko. To je inspirující v tom smyslu, že chceme uctívat velké muže.

Stojí za to poukázat na to, že všichni velcí antagonisté, všichni padouši v dílech Ayn Randové jsou v podstatě hroznými malými kulturními marxisty. Jsou to Toohey v The Fountainhead, který má slavnou hlášku, kterou miluji: „Hraji na burze ducha a prodávám na krátko.“ V podstatě tedy ne ekonomickými prostředky, ale kulturními a duchovními prostředky chce snížit úroveň společnosti na bandu lenochů a dětí a tak dále a tak dále. Všichni lidé v románu Atlas Shrugged jsou Wesley Mouch, ty hrozné malé bytosti, které jsou ve Washingtonu a chtějí regulovat všechny.

Takže v jistém smyslu je na Ayn Rand inspirující právě tento, řekněme fašistický prvek, uctívání hrdinů a názor, že existují zlí malí brouci, kteří chtějí svrhnout velkého muže.

Mám pravdu, Jonathane, nebo to trochu přeháním?

JB: Ne, myslím, že máte naprostou pravdu, a ona je příkladem napětí v libertarianismu. Je téměř jediným důvodem jeho úspěchu, protože je v podstatě romantická a hrdinská řecko-římská romantická duše, která se dost blíží obhajobě rasově neutrálního typu fašismu nebo kvazifašismu, esteticky, psychologicky a emocionálně, ale v žádném jiném ohledu, a právě tyto prvky jejího díla vyvolaly kolem něj velký rozruch a vedly k enormním prodejům, protože poněkud nudné, suché a

neúrodné věci o zakořeněném zlatém standardu a zúčtování podle tržní sazby opravdu nestačí.

RS: (směje se) Správně.

JB: Takže, když máte ve filmu The Fountainhead scénu, kde Toohey a jeho spolupracovníci odstranili sekulární katedrálu, kterou Roark postavil společně se sochařem Stevenem na počest hrdinských vlastností člověka, a nahradili ji nemocnicí pro děti s dětskou mozkovou obrnou a dalšími postiženými, a pak ji Roark a Dominique Francon vyhodili do vzduchu...

RS: Ano, něco takového. Myslím, že vyhodí do vzduchu jinou budovu, ale ano, to, co říkáte, je velmi pravdivé. Na to jsem zapomněl. On skutečně staví jakousi sekulární katedrálu pro člověka. A ta se promění v...

JB: To je pravda, protože ona je někdy téměř kvazireligiózní spisovatelka.

RS: Oh, bezpochyby.

JB: A vášeň jejího romantismu, vášeň velkého muže... Ona prostě přeměňuje velkého muže do jiných oblastí. Protože si myslím, že podtextem Randové je, že Randová je v podstatě umělecká osoba. Pokud se podíváte na většinu jejích knih, které ji proslavily, nejde o objektivistické filozofování, které mnoho akademických filozofů považuje za dost podivné, nejde o polemiky z pozdějších let a nejde ani o kult, který se kolem ní vytvořil, a podobné věci, které stále přežívají v oslabené a kulturní formě a které její kritici někdy používají, aby ji zesměšnili.

Jádrem jejího díla jsou tyto umělecké knihy: antisovětská kniha We the Living; libertariánská báseň o hrdinské individualistické svobodě, Anthem; báseň o umělci jako téměř nadpřirozeném tvůrci, The Fountainhead, kde je umělec vnímán jako hrdinská postava, umělec jako diktátor, umělec jako jakýsi Abraham Lincoln zkřížený se Shakespearem zkřížený se Saddámem Husajnem zkřížený s mužem, který kráčel po Měsíci. To je Howard Roark.

A jsou považováni za nadlidi, protože je samozřejmě velmi ovlivněna Nietzschem a chce je heroizovat. Proto jsou její romány literární a kulturní elitou pohrdány, protože jsou považovány za komiksy, za směšné, idealistické fantazie o hrdinských, romantických mužích a ženách, kteří v reálném světě nemohou existovat, a proto nejsou skuteční a jsou nepřirození. A i když lidé berou peníze díky enormním prodejům těchto svazků, vůči Randové panuje značná nevraživost. Mnoho britských vydavatelů ji dlouho nechtělo přivést přes Atlantik, i když nyní je součástí Penguin Classics, ale to se stalo až po skončení studené války, jak jsem si všiml. Randovou jste museli dovážet z amerických vydání nebo v pevné vazbě od konzervativních britských vydavatelů, jako je Cassell a další, kteří vydávali The Fountainhead, We the Living a Atlas Shrugged.

Je tedy v podstatě romantickou postavou devatenáctého století. Byronovská, hrdinská romantička, která věří, že architekt, umělec, podnikatel, obchodník a vědec ze soukromého sektoru mohou být na stejné úrovni jako velcí státníci, vojenští velitelé a náboženští vůdci minulosti. To je její názor, a právě proto, že je hrdinský, rezonuje s romantickým idealismem mnoha lidí.

Libertarianismus je velmi, velmi suchý, ale Randová je v podstatě jeho symfonií. Randová je jakousi zářivou hudební předehrou k poměrně suchým a strohým věcem, které najdete u von Misese, Hayeka a některých dalších. A také například u Miltona Friedmana. Randová je jeho poezií, a to je to, co lidi opojuje a přitahuje je k němu.

V jejích knihách je vlastně také hodně pravdy o tom, jak svět funguje, o určitých psychologických realitách a o tom, jak jsou lidé náchylní k neúspěchu a úspěchu.

Ale ano, důvod, proč libertarianismus vyzařuje určitou atmosféru a má takovou přitažlivost, je opravdu díky ní. Je to díky jejímu průniku. Všichni libertariáni mají fantazie, které jsou založeny na ní. Tyto druhy nevojenských vojenských fantazií o velkém umělci, velkém právníkovi, velkém... Nikdy o velkém vůdci, ale o velkém činitelovi jako velkém vůdci. Neúspěšný vůdce, vůdce ve svém vlastním životě. A tento druh romantického individualismu, který je částečně filozofií amerického kapitalismu konce devatenáctého století a doktrínou titána na konci velkého cyklu kapitalismu, než se stát ve dvacátém století mnohostranně zapojil do ekonomiky, a to stejně tak do americké ekonomiky jako do jakékoli jiné ekonomiky – i když fikce je, že to neudělal tolik jako v Evropě –, ale kromě socializovaného zdravotnictví jsou mechanismy v Evropě a Americe téměř identické. To je jedna z ironických skutečností ohledně všech rozdílů mezi těmito dvěma takzvanými modely. Oba modely jsou stejné. Mají jen odlišnou dynamiku. To je vše.

A tito titáni – Rockefellerové a ti, kteří v devatenáctém století v Americe vytvořili tyto obrovské ocelářské a železniční koncerny, o nichž na počátku dvacátého století rozváděl

levicový romanopisec Theodore Dreiser – tito lidé samozřejmě směřovali k oligopolu a dokonce k polomonopolu, protože pokročilý, bouřlivý a nekontrolovaný kapitalismus devatenáctého století má tendenci směřovat k oligopolu, na rozdíl od toho, co tvrdí libertariáni. Proto je nutné mít antimonopolní legislativu, která ho rozbije a vytvoří více tržní prostředí.

V jejím myšlení je tedy mnoho paradoxů, ale ona uctívá tyto kapitalistické titány, kteří jsou ve skutečnosti kapitalističtí diktátoři, kteří trh odvádějí od jeho skutečného zaměření. Ale to proto, že ji trh vůbec nezajímá. Zajímají ji spíše tyto romantické postavy, které jsou umělecky ztvárněny. V minulých dobách by si vybrala svaté, válečníky, vojenské vůdce a dynastické politické vůdce. Ona však přisuzuje stejný význam podnikatelům, vědcům ze soukromého sektoru a především umělcům. Proto je její dílo tak populární.

RS: Jonathane, děkuji, že jste se vrátil do podcastu. Doufám, že se brzy zase uvidíme.

JB: Moc děkuji. Rád jsem tu byl. Mějte se!

Poslední rozhovor s Jonathanem Bowdenem

Greg Johnson: Vítejte v rádiu Counter-Currents. Jsem váš moderátor Greg Johnson. Dnes je s námi Jonathan Bowden. Nejprve se vás musím zeptat, je to „Boden“ nebo Bowden?

Jonathan Bowden: Záleží na tom, kde v Anglii se nacházíte. Pokud jste na severu Anglie, říkáte „Boden“, ale pokud jste z jihu Anglie, a já jsem z jihu Anglie, říkáte Bowden.

GJ: Bowden, dobře, Jonathan Bowden. Znám Jonathana Bowdena jako spisovatele, malíře, řečníka, ale o jeho minulosti toho moc nevím, takže bych nejprve rád zjistil, odkud pocházíte, jaké máte vzdělání, jakou máte rodinu a tak dále.

JB: Ano, narodil jsem se v Kentu v jihovýchodní Anglii v roce 1962 a několikrát jsme se stěhovali, na chvíli jsme bydleli v Sussexu. Ale vyrostl jsem v Oxfordshire a Berkshire, což jsou hrabství v jižní Anglii západně od Londýna. Chodil jsem na katolické gymnázium, což je v britském pojetí soukromá škola, a později jsem studoval v Cambridge, i když se považuji v podstatě za samouka v tom smyslu, že se nikdy nepřestávám vzdělávat. [Jonathan si ze mě dělal legraci. Nikdy nestudoval v Cambridge. V letech 1983–84 absolvoval jeden rok studia historie na Birkbeck College při Londýnské univerzitě, pak studium ukončil. – GJ]

GJ: Dobře, jaký obor jste studoval?

JB: Angličtinu a historii.

GJ: Na co jste se při studiu angličtiny a historie zaměřil?

JB: Angličtina byla velmi ovlivněna některými ranými modernistickými spisovateli, jako byl Wyndham Lewis, a některými pozdně viktoriánskými ideology a pedagogy, jako

byl Thomas Carlyle. To je moje vlastní školení v tomto oboru, pokud chcete, moje vlastní využití této věci pro mé vlastní účely. A v historii pak anglická občanská válka.

GJ: Řekněte mi, ovlivnili vás spisovatelé jako Carlyle a William Morris, kritici průmyslové civilizace v devatenáctém století?

JB: Ano, i když část mě má perverzní zálibu v industrializaci ve stylu Ayn Randové. Kritizuji ošklivost a zkaženou modernitu, ke které vedla, jakousi neplodnou a vyschlou kvalitu. Na druhou stranu je tu ale část mě, která obdivuje modernismus, jeho energii a úspěchy, a jsem rozpolcený mezi utilitární, poněkud strohou podobou, kterou mnoho modernity nabylo, a svěžestí a energií, které se projevovaly na jejím počátku, takže mám sklon přijímat nietzscheánský způsob uvažování z různých konceptů, jako je romantismus a modernismus, věci, které se mi líbí. Mám sklon vidět věci spíše pozitivně než negativně. Mám sklon být dialektický, takže jsou části modernismu, které se rozhodnu obdivovat a ctít, a jsou části, které vedly k věcem, které nemám rád nebo pohrdám. Takže můj názor není ani jeden, ani druhý. Je v jistém smyslu syntetický nebo synkretický, přičemž přijímám všechny druhy tendencí a používám je v rámci stálého vývoje. To je alespoň můj vlastní názor.

GJ: Sdílím stejnou ambivalenci. Velmi mě přitahuje modernismus v jeho hrdinských a idealistických projevech, ale existuje také určitý druh uniformní utilitární modernity, která zničila města a společnosti.

JB: Ano, kostkovité bloky nekonečných kostek cukru z betonu, které zdobí města po celém světě.

GJ: Které moderní architekty nebo moderní urbanisty máte rád?

JB: Po duchu Ayn Randové a The Fountainhead mám v jistém smyslu rád Miese van der Rohe. Líbí se mi prvky Le Corbusiera, ale jedna věc, která se u něj a zejména u konceptu brutalismu vždycky mýlí, je to, že beton musí být dokončen, musí být natřen. V Anglii existoval od konce 60. let do začátku 80. let, každopádně po celé 70. roky, obrovský kult brutalistické betonové architektury – a smyslem té nedokončené betonové konstrukce a nadstavby bylo, že měla být natřena, měla být světlá, měla být éterická, měla tančit na slunci. V Anglii samozřejmě není moc slunce. To je jeden z problémů. Ale oni to prostě nechali v nenatřeném a ponurém stavu, a je to taková architektura parkovacích domů NCP.

GJ: Máte rád Franka Lloyda Wrighta?

JB: Ano, rozhodně. Zejména soukromé domy, které navrhl pro milionářské klienty, ale existují dva typy modernismu, jak mi kdysi řekl umělecký kritik Bill Hopkins. Modernismus pro bohaté a modernismus pro masy, které bývají chudé nebo ještě chudší. Modernismus pro masy bývá spíše o krysích chodbách, tunelech a architektonických prvcích podobných románu J. G. Ballarda High Rise, kde se lidé tísní v obrovských blocích ve vzduchu a nechávají se hnít a vzájemně se napadat. A pak je tu modernismus bohatých, kde všechno funguje, je to světlé, prostorné a éterické, a tyto bloky, které byly postaveny ve 20. a 30. letech 20. století v oblastech jako Kensington a Chelsea v západním Londýně, stále fungují a jsou dodnes perfektní.

GJ: Jedna věc, která mě zaujala na knize From Bauhaus to Our House...

JB: Ach, Tom Wolfe...

GJ: Ano. Jedna věc, která mě zaujala na knize Toma Wolfea From Bauhaus to Our House, je to, že autor nejprve popisuje, jak bohatí lidé v minulosti byli absolutními diktátory vkusu a pokud chtěli sídlo, dostali ho v jakémkoli stylu, který si vyžádali. A pak s nástupem modernismu najednou architekti diktovali bohatým, v jakých budovách budou bydlet, v jakých budovách budou mít své továrny a kanceláře. A napadlo mě, že to, co se tam dělo, byla určitá ztráta sebevědomí buržoazie, která umožnila vstup modernismu. Dává vám to smysl?

JB: Ano, myslím, že velmi. Je to také koncept autora ve filmu aplikovaný jiným způsobem. Je to romantický ideál individuálního geniálního umělce, který se vnucuje klientům, zejména bohatým klientům, kteří za to v první řadě platí. Vždy to byla fantazie devatenáctého a dvacátého století, pokud ne dříve, a bylo mnoho modernistů, kteří diktovali nový vkus lidem, kteří o tom neměli ponětí a byli tím docela pobouřeni, ale nechtěli vypadat jako reakcionáři, nevědomí nebo nevzdělaní. Částečně tedy privatizovali svůj vlastní vkus těmto umělcům, kteří se jim vnutili a diktovali jim, jaký by měl být.

GJ: Zdá se, že něco podobného se stalo s modernistickým malířstvím. Většina lidí, když se dívá na moderní umění, si v hloubi duše pomyslí: „To se mi moc nelíbí, nepřipadá mi to krásné.“ V minulosti by lidé asi otevřeně řekli, že se jim to nelíbí, ale dnes panuje určitá nejistota, pokud jde o tradiční představy o kráse, a proto se lidé v jistém smyslu nechají zastrašit a přijímají to. Jednou z osob, kterou považuji za velmi zajímavou, je Gertrude Steinová. V loňském roce se v San Franciscu konala velká výstava umělecké sbírky Gertrude Steinové a její rodiny. Byli velkými mecenáši Matisse, Picassa

a dalších modernistických umělců. Procházel jsem se touto výstavou a napadlo mě, že tito lidé byli velmi vnímaví k modernímu umění kvůli určité nejistotě ohledně svého vlastního postavení a identity, a myslel jsem si, že to mohlo být jedním z faktorů vzestupu moderního umění. Myslíte si, že to dává smysl?

JB: Ano, částečně je to vize outsidera. Částečně je to psychopatologická vize, která je přesměrována a přizpůsobena lidem uvnitř. Je to také fakt, že je to jedna z prvních estetických koncepcí od dob vrcholného křesťanského umění, kde je ošklivost součástí obrazu. V křesťanském umění je ošklivost samozřejmě démonická a představuje ďábla a jeho říši, je to zobrazení pekla ve stylu Hieronyma Bosche, Bruegela nebo Grünewalda.

Ale v modernistickém umění je samozřejmě ošklivost integrována, protože modernistické umění je dialektické, takže se zabývá tím, co je tradičně považováno za krásné, a tím, co je tradičně považováno za ošklivé, a hraje si s oběma těmito pojmy.

Modernistické umění se také zabývá pojmy jako zuřivost a moc. Moc namísto krásy, nebo moc jako krása, a tato estetika není populární. Jsou to elitistické estetiky, ale jsou to elitistické estetiky moderního světa, nikoli raně moderního, středověkého, feudálního nebo antického.

A přesto v umění vždy existovaly. Zobrazení hlavy Gorgony ve starořeckém sochařství je realizací ošklivosti, démoničnosti a divokosti jako nového typu transgresivní krásy.

GJ: Jste malíř a mnoho vašich obrazů, vlastně všechny, jsou modernistické. Některé z nich se mi velmi líbí. Několik

jsem jich od vás dokonce koupil. Přesto nejsem nutně velkým fanouškem moderního umění. Velmi se mi líbí italský futurismus, líbí se mi jeho dynamika. Když se ale podívám na Picassa, napadne mě, že ten člověk neumí moc dobře kreslit, má sklon k ošklivosti. Jsem tedy trochu naivní, pokud jde o ocenění moderního umění. Můžete mi přiblížit svůj pohled na modernismus v malířství? Kdo je podle vás skvělý a kdo špatný? Podle jakých kritérií tyto lidi hodnotíte?

JB: Jedním z problémů je samozřejmě to, že neexistují žádné standardy, kromě zabudované kritické reflexivity v průběhu času, kdy se masa kritiků – kritická masa – shromáždí, aby zbožňovala některá díla a jiná ponižovala. Co je módní, co je vnímáno jako dobré, za co jsou lidé ochotni utratit peníze, co se zpětně stalo kriticky uznávaným. To jsou taxonomie moderního umění. Ale neexistuje žádné vnitřní hodnocení toho, co je v umění po roce 1860 dobré nebo špatné. Můžete však vynášet soudy, a mým soudem je, zda vás dílo při pohledu na něj naplňuje životem, nebo spíše otupuje.

Picasso mě nijak zvlášť nezajímá, i když má ve svém celkovém díle několik pěkných obrazů, a je to spíše muž mnoha stylů než jednoho stylu, který se uplatnil v různých oblastech.

Můj názor na modernismus je, že existují určitá díla a určití umělci, kteří jsou doslova mimořádní, a jejich obrazy nikdy předtím nebyly namalovány a jejich obrazy nikdy předtím nebyly v lidské mysli viděny. Je to víra, že věci mohou být vytvořeny znovu. Ne v dokonalosti, ale v extatické nedokonalosti.

Vezměme si například Francise Bacona. Baconova díla jsou pro mnoho lidí ošklivá a odpudivá, ale jejich zuřivost a

energie, zejména v raných plátnech, je taková, že některé z těchto obrazů nikdy předtím nikdo neviděl, a jsou to obrazy, které poměrně nesentimentálním způsobem shrnují značnou část dvacátého století. A to považuji za mimořádný úspěch typu malby, který možná již dospěl ke svému konci.

Za pár set let se možná na modernismus bude pohlížet jako na slepou uličku, která nemá nic společného s předchozími formami umění a nevede k ničemu novému. Pokud se podíváte na dnešní malířství, je nápadná jeho absence. Moderní umění ve studentském kontextu tvoří filmy, videa a instalace, které ve skutečnosti souvisejí s tradičnějšími narativními, replikačními a reprezentativními formami umění.

Umění je o snění za bdělého stavu a velká část moderního umění, například surrealistické umění, není nic jiného než zhmotnění snů.

GJ: Kdo jsou podle vás největší modernističtí malíři? Kdo jsou ti, kteří ve vás vyvolávají pocit, že jste více naživu, když se díváte na jejich obrazy?

JB: Z britského hlediska jsou to lidé jako Piper, Vaughan, Bacon, Sutherland, Wyndham Lewis a Roberts, ale to je jen v britském kontextu. V globálním kontextu považuji Dalího za pravděpodobně největšího moderního umělce dvacátého století.

GJ: Já jsem také velký fanoušek jeho díla. Před pár lety jsem v Atlantě viděl výstavu jeho prací, která pokrývala celou jeho uměleckou kariéru, ale měli tam hlavně velká plátna z jeho pozdějších let, která byla extrémně náboženská a nacionalistická, a tehdy mi došlo, proč se Dalí stal na levici neklasifikovaným a nemoderním kvůli španělské občanské válce a straně, kterou v ní zastával.

Kdo jsou další malíři, které považujete za opravdu výjimečné před dvacátým stoletím?

JB: Před dvacátým stoletím mě ovlivnili nejvíce malíři s velkou představivostí. Lidé jako Blake, Fuseli, John Martin, Bosch, Grünewald a Breughel. Lidé jako iluminátoři středověkých rukopisů a podobní, kteří jsou pro nás anonymní, protože jejich jména se k nám nedochovala, ale kteří dokážou střídat andělské a démonické prvky úžasným a smysluplným způsobem.

Vezměme si například Rembrandta. Mnohé z jeho obrazů jsou svým způsobem nepopsatelně krásné, ale emocionální dopad na mě má spíše dílo jako The Ox Carcass, které by bylo odmítnuto jako ošklivé, nelidské nebo transgresivní ve vztahu k mnoha předchozím kodifikacím toho, co lidé od umění očekávají.

Já k umění chodím kvůli jasněji vymezené a očekávané formě života. Chodím za uměním, abych viděl energii a energii realizovanou ve formě. Ale můj vkus je opravdu trochu silný a mám tendenci mít rád díla, která jsou spíše viscerální, přehnaná, imaginativní a surrealistická. Ale řekněme to takhle: Botticelli je pravděpodobně větší umělec než Bosch, umělec jako umělec, a přesto je Bosch z mého pohledu emocionálně nejvýjimečnějším umělcem západní tradice.

GJ: Řekl byste, že vás v umění přitahuje spíše vznešené než krásné?

JB: Ano, vznešené a démonické.

GJ: Jste také autorem beletrie a esejí. Jak byste charakterizoval svou beletrii pro lidi, kteří ji ještě nečetli a možná by je zajímala?

JB: Jsou to vlastně takové gotické romány. Jsou to intelektuální hororové romány a povídky. Ačkoli mě horor jako žánr příliš nezajímá, líbí se mi jeho burleskní extrémismus a lepší prvky gotické tradice. Nelíbí se mi, jak se moderní horor vyvinul ve stylu Stephena Kinga, ale mám rád intelektuální horor, který sahá od Lovecrafta po Poea a zahrnuje lidi jako Ambrose Bierce a Algernon Blackwood v anglické tradici. Také se mi líbí tradice strašidelných příběhu o duších v anglické literatuře, která ještě není vyčerpána a dá se s ní hodně pracovat.

Zajímá mě ale konkretizace snů a použití narativů, které ztělesňují fantazii. Myslím, že smyslem dnešních spisovatelů beletrie je vnést realitu do života, protože lidé žijí tak fiktivní životy. Souhlasím s J. G. Ballardem, že lidé žijí prostřednictvím televizních obrazovek, videa a internetu do takové míry, že se fantazie vrší na fantazii, a přesto cestou ven z tohoto dilematu je vrátit do fantazie trochu realismu, což může zahrnovat ještě větší formy surrealismu a surreálnosti.

GJ: Několikrát jste zmínil Ballarda, co se vám na jeho díle líbí a kteří další současní spisovatelé beletrie vás zajímají?

JB: Ballarda jsem vždy obdivoval. Byl jedním z prvních autorů pro dospělé, se kterými jsem se jako teenager setkal a kteří mě přímo oslovili. Je to proto, že věří, že nejdůležitějším uměleckým atributem je divokost představivosti, a nezajímá ho psychologicky realistická a reprezentativní tvorba. Pokud vezmete jeho rané dílo jako The Drowned World, je neuvěřitelně bohatý a soběstačný. Je barokní a přehnané ve všech směrech. Je to rokokové a barokní představení a líbí se mi ten prvek „malování slovy“, který je v jeho beletrii velmi aktuální.

Z dalších autorů mám rád Williama Goldinga. Mám rád Anthonyho Burgesse. Vždy je obtížné posuzovat lidi, jejichž reputace není zcela utvářena kritickým názorem, protože jsou příliš blízko současnosti. Ale z americké literatury mám docela rád Trumana Capoteho, i když jsou na něm věci, které mě odrazují, ale jeho dílo se mi docela líbí. Mám také rád básníka Robinsona Jefferse, kalifornského neo-pohanského extremistu, který si dopisoval s D. H. Lawrencem a je, alespoň rétoricky, nejradikálnějším pohanským básníkem v anglickém jazyce minulého století.

GJ: Máte rád díla Flannery O'Connorové?

JB: Ano, velmi. Jako katolička z hlubokého jihu Spojených států amerických, když se dívám na ty šílené protestanty typu Billyho Boba, mám ráda všechny tyhle věci, protože mě přitahují extrémy, víte. Přitahují ji vyvrhelové. Jako katolička v ultraprotestantském prostředí se cítí trochu jako vyvrhel, a přesto ji fascinují tito lidé, kteří v kostele zápasí s hady, střílejí ze zbraní do stropu kostela a nechávají se unést evangelickými vášněmi sentimentálního excesu a emocionálního zhýralství.

GJ: (Směje se) Nechte mě to trochu utřídit! Když jste to říkal, hlavou mi prolétlo spoustu obrazů! Flannery O'Connorová má úžasnou esej s názvem „Some Aspects of the Grotesque in Southern Fiction,“, kde cituje Thomase Manna, který říká, že groteskност je ultimátní antiburžoazní styl. Podle ní tím myslí, že groteskност je to, co odporuje celému modernímu narativu morálního pokroku a také technologickému a vědeckému pokroku. Progresivní mysl věří, že vytvoříme svět, kde budou všichni zdraví, s lesklými zuby, zdravou myslí a kde bude zlo postupně mizet. A tak se drží groteskního, protože chce narušit moderní optimismus a místo

toho vám dát pocit, že existuje jiný řád světa, který se brání tomuto vyrovnávání a narovnávání.

JB: No, v katoličce, která je tak ovlivněna protestantskou kulturou, musí být nutně i protestantský prvek, takže musí být trochu jansenistka a trochu pesimistka. Taková emotivní pesimistka; a ano, grotesknost je součástí romantické citlivosti a raně moderní citlivosti, způsobem, jakým se v próze, ve filmu a v obrazovém umění promítá antiburžoazní sentiment a morálně nevázaný extremismus.

Ano, v jistém smyslu jsem asi trochu antiburžoazní umělec. V estetických otázkách nejsem konzervativní, ale v ostatních ohledech se považuji za revolučního konzervativce.

GJ: Dalším současníkem, jehož estetika je podle mě velmi podobná Flannery O'Connorové, a to ze stejných metafyzických důvodů a se stejným protiprogresivním politickým programem, je filmař David Lynch. Co si myslíte o Lynchovi?

JB: Ano, mám Lynche rád. Kultivace nadpočetného stínání hlav je nedílnou součástí jeho přístupu k životu. Myslím, že vniknutí surrealistického a přehřátého do jinak normativních narativů je to, co je činí překvapivými, co je činí odstrašujícími. Jsou to sny, i když sny často nejsou tak zajímavé, jak by se mohlo zdát. Zajímavé je lucidní snění, snění, když jste vzhůru a vnímaví.

J. G. Ballard má doktrínu nazvanou Smrt afektu a další doktrínu nazvanou Normalizace psychopatie, přičemž obě jsou v určitých ohledech patrné v Lynchově kinematografii a podobných typech groteskního postmoderního umění. Smrt afektu je skutečnost, že jsme obklopeni takovým přebytkem

médií, že jedinou cestou ven z těchto mýtů, ve kterých nás lidé chtějí držet, je únik do soukromých fantazií živé mysli. A psychopatologická touha je skutečnost, že lidé se nudí. V Británii je komik, který má pro masy obyvatelstva slogan „Žij, pracuj, konzumuj, zemři. Nudíš se, tohle je protijed.“ A mnoho umění v současných podmínkách je pokusem přimět lidi, aby žili realističtější fikce.

GJ: Pojďme si promluvit o filmu. Kdo jsou vaši oblíbení filmaři? A co si myslíte o estetické povaze a estetickém potenciálu filmu?

JB: Estetický potenciál filmu je neomezený. Natočil jsem několik vlastních filmů. Jeden z nich se jmenuje Venus Flytrap a je o šíleném vědci, který chce ovládnout svět pomocí rostlin, které se živí lidským masem. Je to taková béčková podívaná ve stylu Rogera Cormana, ale s nietzscheánskými a odinistickými motivy a natočená v postmoderním stylu. Natočil jsem další film o Punchovi a Judy s názvem Grand Guignol. Punch a Judy mě vždy fascinovali, protože jsou součástí britské lidové tradice. Ale jsou také neuvěřitelně násilní, lidoví a antiburžoazní ve své neomezené radosti, sadismu, nemilosrdnosti a lásce k burlesce.

Filmaři, kteří mě ovlivnili: velmi se mi líbí dílo Syberberga, velmi se mi líbí dílo Tarkovského, velmi se mi líbí dílo Powella. Pokud jde o britskou kinematografii, upřednostňuji Michaela Powella před Davidem Leanem, abych se omezil pouze na vlastní národní tradici. Mám rád noir film. Mám rád Fritze Langa, zejména filmy, které natočil před odchodem z Německa, které jsou opravdu mimořádné. Mám rád také ranou sovětskou kinematografii.

Mám rád Riefenstahlové filmy, i když je v jistém smyslu téměř delikventní romantik. Romantismus je tak obsesivní, tak primární a tak toužebný, že je to až zábavné. Vím, že to zní trochu rouhačsky ve vztahu k filmu jako Triumf vůle. Ale je v něm jakýsi podtón toužebného očekávání, který je ve své plnosti a rozsahu explozivně antiburžoazní, a ačkoli mám určitou sympatii k buržoazii jako třídě a nejsem politicky, kulturně ani esteticky antiburžoazní, vždy mě přitahuje extrém a to, co je částečně mimo okruh toho, co je přijatelné. Ale nepovažuji svůj vkus za protikulturní v levicovém smyslu. Považuji ho za protiproudový ve smyslu toho, co by se dalo označit za mainstream, co by mělo být mainstreamem a co je nejzajímavější částí mainstreamu.

GJ: Pojďme si promluvit o opeře. Jedním z mých oblíbených filmů Riefenstahlové je Tiefland, který je vlastně filmem založeným na romantické opeře. Máte rád operu, a pokud ano, jaký druh opery? Jaké skladatele a co považujete za esteticky silné na opeře? Proč to funguje?

JB: Funguje to, protože je to tak neomezené a neexistují žádná omezení, pokud jde o jeho emocionální extrémismus a smyslnou šíři. Z moderní opery mám velmi rád Harrisona Birtwistleho. Napsal operu Punch and Judy, která je velmi násilná, epizodická a pikareskní. Především Wagner a z dvacátého století lidé jako Berg. Mám rád Wozzecka a Lulu, opět pro jejich extrémnost a smíření se s povahou člověka způsobem, který je stylisticky dokonalý, ale velmi blízko hranici toho, co lze vyjádřit.

GJ: Přestože se zajímáte o modernismus, umění, malířství, sochařství a architekturu, jste také tak trochu tradicionalista a konzervativec. Jste jednou z vedoucích osobností nové pravice

ve Velké Británii. Jak tyto věci skloubíte? Většina lidí by si myslela, že je to prostě protichůdné a nedává to smysl.

JB: Ano, je to zvláštní. Myslím, že jediný způsob, jak tyto věci skloubit, je říci, že jsem elitista a nerovnostář, a morální levice v umění, pokud něco takového existuje, má ve svých soudech sklon k rovnostářství a rovnosti. Takže pokud upřednostňuji moderní svět nebo části moderního světa, chci, aby byl moderní svět co nejvíce nerovný a elitistický v duchu. A proto to, co se na povrchu může jevit jako levicové, z velmi konzervativního a tradičního pohledu, není nic takového.

Je to jakýsi velmi radikální revoluční pravicový proud, v tom smyslu, že všechny formy vedou k jiným formám, které jsou nad nimi, a do té míry, že nikdy nemůžete zcela vyloučit možnost existence něčeho, co je nad něčím jiným, protože vždy bude existovat alespoň možnost existence něčeho nad vámi a nad tím, čeho se snažíte dosáhnout, takže závazek k určité estetice vnímám jako netransgresivní v obvyklém smyslu. Nevidím snadnou paralelu mezi závazkem k radikální revoluční levici v umění a závazkem k modernímu a novému v umění. Moderní umělci stejně stojí jen na ramenou gigantů, kteří existovali před nimi a kteří jim umožňují se uvolnit a dělat své šílené kousky, takže vše staví na něčem, co existovalo před vámi, a bez betonu pod vašima nohama jste ztraceni, bez cíle a atomizovaní.

GJ: Takže si myslíte, že modernismus je tradiční v tom smyslu, že je výhonkem minulé tradice, spíše než něčím revolučním, levicovým v revolučním smyslu, a myslíte si, že modernismus není levicový, protože není rovnostářský, což znamená, že není snadné ho ocenit pro masy. Pokud je tomu

tak, jaký by podle vás byl nejkonzistentnější umělecký styl, kdybyste byl revoluční rovnostářský levičák?

JB: MTV [smích]

GJ: Dobře, to dává smysl. Je velmi zvláštní, jak mnoho lidí, kteří vyznávají radikální egalitární myšlenky, lpí na radikálně nerovnostářských formách umění, a možná je to trochu potlačený elitismus, sublimovaný elitismus z jejich strany. Bylo docela mimořádné, jak byla například vysoká tradice západní klasické hudby a opery udržována při životě v komunistických zemích. Člověk by si myslel, že to bude první věc, která zmizí, a že to všechno nahradí MTV nebo popová hudba. V SSSR však byli velmi proti Beatles a velmi pro Čajkovského. Nebyli pro modernismus, ale pro vysoké umění.

JB: Ano. Zastávali názor, že lidé, masy, mohou být povzneseni na vyšší kulturní úroveň a že masy mohou být schopny povznést se na vyšší kulturní úroveň. Nevzdávám se této možnosti, i když k tomu by bylo nutné kontrolovat masmédia a určité části internetu. Ale bylo by to indoktrinace. Vysoké umění není pro masy a není pro většinu lidí, a ani být nemůže, a tvrzení, že by mělo být, je pouze ideologickým prohlášením. Mohli byste tyto věci vštípit lidem, mohli byste pozvednout kulturní úroveň lidí, mohli byste je lépe vzdělávat, ale hodně z toho je jen symbolické.

Nakonec je to právě kulturní průmysl, jak jej kdysi popsal Adorno – který nás obklopuje, provází nás od kolébky až do hrobu a je k dispozici dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu, tři sta šedesát dní v roce – tento druh kulturního průmyslu je částečně tím, co masy chtějí. Není jim jen vnucován, je to jejich úroveň, na kterou se apeluje, a oni jsou

vychováváni tak, aby jí vyhověli, s peněžním propojením jako komercializací věci, která ji pohání. Ale myšlenka, že masy jsou tímto materiálem degradovány, je jen částečně pravdivá. Je to degradace, do které se chtějí pustit s plodnou radostí a předem daným vědomím, a proto jsem velmi konceptuální elitista poněkud přísného ražení.

GJ: Velmi se mi líbí mnoho socialistického realistického umění. Mám rád mnoho socialistických realistických obrazů. Mám rád řadu skladatelů, kteří komponovali v SSSR, a v některých ohledech si myslím, že Stalin měl docela dobrý vkus v umění. Myslím si, že Šostakovič směřoval špatným směrem, než ho Stalin vyděsil k napsání jeho největší symfonie, kterou je Pátá symfonie.

JB: Ale tyhle práce jsou všechny o Stalinovi, ne?

GJ: Ano. Myslíte si, že socialistické, konkrétně sovětské umění má nějakou hodnotu?

JB: Ano, bohužel v jistém smyslu ano, protože v jiných ohledech to vždycky nesedí s mojí tezí. Ale můžete být ponořený do klasiky a můžete být ponořený do moderního umění. Problém s nedialektickým pohledem na všechno je, že si myslíte, že si musíte vybrat. Musíte se rozhodnout pro to, co je vnímáno jako klasické, nebo pro to, co je vnímáno jako moderní. Mezi současnými parveny modernismu není umění, které by bylo více nenáviděno než neoklasicismus, a přesto ve skutečnosti Breker a Kolbe vůbec nespadají mimo rámec modernismu, a to ani ve svém použití rovin a dynamického napětí v těle. Hledáte nebo předáváte souvislosti s prvky moderního umění, ale to není to podstatné. Podstatné je, že můžete odvádět vynikající práci ve všech možných oblastech.

Jde o energii, kterou vkládáte do věcí, a míru, do jaké dokážete vtisknout vizi života a smrti do ducha materiálu, který máte před sebou.

Eugenický prvek v sovětském umění je pravděpodobně to, co ho činí zajímavým, protože se pokoušeli pozvednout vkus mas. To znamená, že musíte sestoupit dolů, abyste se setkali s vkusem mas, abyste ho mohli pozvednout. Podle mého názoru udělali chybu v tom, že bránili lidem v individuálním sebevyjádření a v moderním přispívání k umění tím, že režim vnucoval estetický vkus celému intelektuálnímu předvoji. To nikdy nefunguje. Jakmile se Sovětský svaz rozpadl, všichni se vrátili k tomu, co chtěli dělat.

Můj názor je tedy takový, že vezmete nejlepší díla ze všech možných oblastí a dáte je dohromady, protože dílo nikdy není přijatelné a respektovatelné ve všech ohledech. Z estetického hlediska, pokud by se daly odpolitizovat, jsou například nacistické sochy – po Rodinovi – mimořádně blízké tomu, co je masová citlivost a pojetí krásy, a přesto neexistuje nic šokujícího, nic odpudivějšího pro současnou liberální mysl než tento druh díla.

GJ: Neznám žádné významné sovětské malíře nebo sochaře, ale znám řadu významných sovětských skladatelů. Myslím, že Šostakovič byl skvělý skladatel, myslím, že Prokofjev odvedl v SSSR skvělou práci. Mám rád mnoho skladeb Chačaturjana. Co si o nich jako skladatelích myslíte a proč si myslíte, že v SSSR vznikala lepší hudba než například výtvarné umění, sochařství nebo architektura?

JB: Protože jste se mohli vyjádřit způsobem, který režim nemohl cenzurovat, protože hudba funguje na jiné úrovni. Bylo

těžší cenzurovat, pokud jste nepoužívali ultramodernistické citáty a pokud jste se nevydali směrem, který oni považovali za čistý formalismus, mohli jste si dovolit poměrně širokou škálu emocí. Šostakovič tak mohl skládat hymny pro sovětskou policii, a přesto to mohly být kvalitní skladby. Jsou to jen názvy, složená slova, která lze z díla zpětně odstranit, a co se týče Šostakovičovy reputace na Západě, tak se to většinou stalo.

Myslím si, že důvodem, proč sovětská hudba dosáhla takových výšin, jsou částečně omezení, která jí byla uložena. I když tedy nesouhlasím s omezováním umělců, pokud chcete dosáhnout skvělých výsledků, často musíte určitá omezení zavést. Je to jako hollywoodský kodex pro filmy, protože prosazoval buržoazní standardy vkusu a slušnosti a protože prosazoval určitou míru kompulzivní asexuality, přiměl filmaře k mimořádné fantazii v jejich obnově erotiky. Když lidem dovolíte být velmi vulgární a velmi hrubí, což se částečně stalo, snížíte úroveň a snížíte standardy ve všech směrech.

GJ: Není klasicismus v nejširším smyslu prostě vytváření takových omezení a pravidel, která umožňují fantazii vyjádřit se tím, že jí dávají kanál, přes který se musí soustředit? Ve skutečnosti může kreativitu stimulovat, spíše než omezovat.

JB: Ano, i když někdy se klasicismus může takřka pohltit sám sebe, jako Prométheův orel požírající vnitřnosti. Klasicismus může být do jisté míry únavný a je třeba ho obnovit. Moderní hnutí bylo pokusem o obnovu, je to jako očištění čepelí před kultivací nové práce.

GJ: Kdo jsou vaši oblíbení básníci?

JB: Mám rád T. S. Eliota, i když mi emocionálně není blízký, mám rád D. H. Lawrence, i když je pravděpodobně lepší

prozaik než básník. Docela zbožňuji Robinsona Jefferse, i když přiznávám, že je to autor, na kterého si člověk musí zvyknout. Vlastně mám rád Emily Dickinsonovou, a to v mnoha ohledech. Baví mě, i když v její tvorbě je určitý druh nevinného uctívání přírody a panteismu, což není nutně tak zajímavé. Zajímavý je kalvinistický duch smrtelného vědomí, který se skrývá v jádru malých poetických haiku o včelách a ptácích a o tom, co viděla v zahradě svého samotářského života. Kdo ještě? Mám rád...

GJ: Máte rád Blakea jako básníka i jako malíře?

JB: Upřímně řečeno, mám ho raději jako malíře. Blake je pravděpodobně největším anglickým umělcem, co se týče čisté imaginativní síly. Vytvořil si vlastní náboženství, vytvořil si vlastní svět. Blakeovo umění je velmi blízko šílenství v tom smyslu, že je to touha po solipsismu při vytváření zcela alternativního prostoru, ve kterém může být umění samo sebou. Myslím, že člověk musí být trochu méně čistý, jinak sklouzne do šílenství. Ale umění a šílenství jsou si velmi blízké a celé moderní hnutí je částečně založeno, sub specie aeternitatis, na umění šílených.

GJ: Jste autorem i čtenářem komiksů a grafických románů.

JB: Ano, když jsem byl dítě a teenager. Ano.

GJ: To je typická populární umělecká forma. Je určena především dětem a mladým dospělým, a přesto si myslíte, že má velký estetický potenciál. Můžete nám o tom něco říct?

JB: Ano, je to zajímavé, protože jde o umění pro masy a z mas. A i když jsem elitista, jsou chvíle, kdy si přejete komunikovat s většinou lidí. Myslím, že to, co mě na nich přitahovalo, když jsem byl velmi mladý, bylo hrdinství. Hrdinství je v naší kultuře všemožně popíráno a zbaveno

privilegií. Síly, které oživovaly velké eposy a Homéra, byly doslova sraženy na úroveň komiksů. Protože hrdinství není považováno za nezbytnou nebo povinnou součást vysoké kultury. Když jsou romány, elitní divadelní hry a elitní filmy pod dohledem liberálních hodnot, hrdinství klesne na nejnižší úroveň masové kultury.

A co jsou vlastně komiksy? Jsou to filmy na papíře a v některých kulturách, jako je Japonsko a podobně, jsou považovány za skutečné umělecké formy poměrně vysoké úrovně. V západní kultuře tomu tak není, ale protože jsou komiksy zobrazující a zároveň velmi imaginativní, můžete s nimi okamžitě komunikovat s velkým počtem lidí a můžete také být stereotypní ve vztahu k hrdinství, což je u složitějších forem obtížnější.

Umění může být do jisté míry také docela abstraktní, protože se jedná o kresbu par excellence a jsou to pouze čáry na papíře. A pokud se podíváte na imaginativní vklad do čistě komerční oblasti, existuje zde zvláštní kompromis mezi estetickou kvalitou a směšnou kvalitou z hlediska psychologického realismu a sociologické vhodnosti. Ale o tom tyto věci nejsou.

Jsou také čistou formou úniku a čistou formou subliterárního úniku od reality, a já mám umění jako druh úniku od reality docela rád, protože všichni se rodíme, všichni umíráme a mezi tím musí být něco, co vyplní mezeru.

GJ: Grafický román se stal umělecky serióznější formou komiksu a musím přiznat, že jsem k němu dlouho přistupoval poněkud skepticky. Nejprve se všichni chválili Spiegelmanovým Mausem, ale já jsem to považoval za velmi

tendenční protikočičí propagandu. V čem je to lepší než komiks a jak to může být seriózní umění? Pak jsem ale zjistil, že filmy, které jsem považoval za opravdu dobré, jako například A History of Violence, byly natočeny podle grafických románů, a tak jsem se o ně začal zajímat. Jsem opravdu velmi ohromen, zejména grafickým románem Watchmen, který podle mě jako román dosahuje úrovně nejlepších romantických románů devatenáctého století. Co si myslíte o grafických románech a jaká je podle vás jejich budoucnost a potenciál?

JB: No, jejich potenciál, protože jsou to opravdu filmy na papíře. Nelze popřít, že jsou přesně tím, co slibují. Proto, pokud pomineme komerční tlaky, jejich umělecká budoucnost je neomezená, protože je stejně neomezená jako schopnost vytvářet příběhy a vizualizovat je. Jediné, co je brzdí, je nedostatek seriózności, s jakou je vnímá obecná, vzdělanější kultura. Je pravděpodobně pravda, že masová kultura je vizuálnější než kultura elitní. Elitní kultura bývá totiž spíše koncepční a vázaná na slova.

V těchto typech grafických románů máte sekvenční umění se scénářem, který je filmem na papíře, a tak máte možnost vytvářet filmy velmi levně. V některých ohledech je to úžasné médium, protože se blíží Wagnerově totální umělecké formě, protože s výjimkou hudby máte téměř vše v kombinaci.

Komiksy mají vždy něco trochu směšného, i ty vznešené, o kterých právě diskutujeme, ale to je součástí jejich kouzla. Mají své kouzlo. Mají v sobě kýč, který je součástí jejich romantického půvabu. Protože první literatura, do které se většina dětí zamiluje, dlouho předtím, než se dostanou ke knihám, je právě tento druh materiálu. I když z něj rychle vyrostou.

GJ: Kdo jsou podle vás nejlepší autoři grafických románů a jaké jsou nejlepší grafické romány?

JB: Existuje Batman s názvem Arkham Asylum, který je dílem Davea McKeana – alespoň po vizuální stránce – a který je opravdu výjimečný. Byl vytvořen ještě předtím, než se počítače staly módní záležitostí. Dnes se tento druh umění vytváří tak, že se maluje na počítačové obrazovce a poté se vytiskne, ale McKean maloval jednotlivé obrazy. Každý z těchto panelů je samostatným obrazem, který je součástí většího celku.

Řekl bych, že Alan Moore. Nezajímá mě politické smýšlení Alana Moora, zejména pokud je podprahově přítomné v jeho díle, ale je třeba ho považovat za významný talent v oblasti, na kterou se rozhodl zaměřit. Opět platí, že tento druh materiálu spíše přelétáte očima. Nečtete ho, spíš ho přelétáte očima. Je to podobné jako sledování filmu. Vstřebáváte ho. Je to jako stěrače v autě – švih, švih – a pak přejdete na další stránku a vstřebáváte ji téměř osmoticky. Ponoříte se do tohoto materiálu a pak ho odložíte. V tomto smyslu je to pravděpodobně silnější než vizuální umění, i když vizuální umění může oslovit části mysli, které nic jiného nedokáže, protože není omezeno narativem, a přesto, pokud omezíte obrazy narativem, máte možnost oslovit velmi velké množství lidí. V některých ohledech je překvapivé, že grafické romány nejsou ještě úspěšnější, než by mohly být, ale to je pravděpodobně proto, že jim v tom brání televize a DVD. Kdyby tyto formy nebyly tak výrazné, pravděpodobně by měly ještě větší výpovědní sílu, než mají v současné době.

GJ: Řekl jste, že grafický román je jako Wagnerovo totální umělecké dílo, až na to, že postrádá hudbu, což mi připomíná

filmy natočené podle grafických románů, které samozřejmě hudbu obsahují. Jedna z mých tezí je, že film je skutečně tím, co se nejvíce blíží Wagnerově představě o totálním uměleckém díle, protože u Wagnera stále existovaly divadelní inscenační nutnosti, které do jisté míry omezovaly vaše úhly pohledu, zatímco film tyto omezení nemá, a proto je univerzálnější, ale přesto může zahrnovat všechny ostatní umělecké formy, jak to mělo totální umělecké dílo dělat. Myslíte si, že je to rozumná teze?

JB: Rozhodně ano. Film je vrcholnou uměleckou formou dvacátého století a zahrnuje v sobě všechny ostatní umělecké formy. Proto bylo důležité zkusit natáčet filmy. Film je však také nejvíce frustrující činností. Vyžaduje totiž radikální spolupráci s jinými lidmi a jinými egami, je nákladný a jeho správné natočení je mimořádně časově náročné. Vyžaduje velké technické dovednosti a vynalézavost. Digitální filmová tvorba však demokratizovala filmový průmysl, i když tyto filmy jsou nakonec jen sestříhány a umístěny na YouTube nebo podobné stránky. Nyní však můžete natáčet filmy za velmi málo peněz. Filmy, které jsem natočil, stály každý 800 liber, což je v porovnání s tím, co filmová technologie stála v minulosti, naprosto směšné.

Ale ano, vždycky jsem chtěl točit filmy, protože filmy jsou jediným způsobem, jak můžete prožít sen, který může ovlivnit jiné lidi a který lze také vidět v relativně krátkém a souvislém časovém úseku. Přečíst knihu v souvislém časovém úseku trvá možná 8, 10, 16, 24 hodin. K obrazu se lze dostat během několika sekund, to je pravda. Ale do filmu můžete vtěsnat život, smrt a všechno ostatní do spektakulární podívané, která trvá jednu hodinu. Pravděpodobně neexistuje nic podobného.

GJ: Pojďme se přesunout k filozofickým otázkám. Zdá se, že se dobře orientujete v celé řadě myšlenek, zejména těch pravicových. Mezi různými pravicovými mysliteli však existuje velká intelektuální rozmanitost a hluboké filozofické rozdíly. Znám například lidi, kteří jsou guénoniánskými tradicionalisty, a znám lidi, kteří jsou darwinisty, a ti mají velmi odlišné názory například na evoluci nebo devoluci člověka. Jaký je váš postoj k takovým otázkám? Jste tradicionalista? Jste darwinista? Jste materialista? Jste dualista? Jaký filozofický pohled považujete za nejvhodnější?

JB: Kritici zvenčí by mě pravděpodobně popsali jako nietzscheána, a to jako pravicového nietzscheána, který miluje paradoxy, možná jen pro jejich samotnou podstatu. Technicky vzato nejsem tradicionalista v nejčistším smyslu slova, protože nutně nevěřím, že existuje jedna tradice, ke které se lze vrátit. Problém všech forem perennialismu spočívá v tom, že neexistuje shoda na tom, k čemu by se mělo vrátit v souvislosti s potenciálním zlatým věkem.

Skutečné rozdělení však existuje mezi těmi, kteří jsou metafyzicky objektivisté, a těmi, kteří jsou metafyzicky subjektivisté. Veškeré liberální levicové myšlení je metafyzicky subjektivistické, což zjednodušeně znamená, že si vše vymýšlíte za pochodu, nebo že život je ve svém dopadu a významu nekonečně socializován.

Metafyzický objektivismus je myšlenka, že existují normy mimo život a že existují pojmy, které existují před člověkem a jeho vědomím sebe sama, které jsou absolutní a neměnné a které lze vždy přijmout, když se na ně podíváme zpětně, zatímco Nietzsche zastával názor, že v jistém smyslu takové objektivizující normy existují, ale my je neznáme úplně,

protože nejsme božští a nemůžeme vnímat svět zvenčí, protože jsme do něj zapleteni a jsme vázáni jeho hmotnými a náhodnými okolnostmi.

Musíte se tedy realizovat v prostoru, ve kterém se nacházíte, a subjektivním pochopením možnosti objektivity, která za vámi zůstává, dosáhnete maximálního vhledu prostřednictvím morálky usilovnosti. To je to, čemu bych měl sklon věřit.

Pokud jde o věci jako darwinismus nebo teorie regrese člověka à la Evola, zastávám názor, že z perspektivy mohou mít pravdu oba. Vyvinuli jsme se z nižších forem, ale lze také vidět opice jako odklon od jedné z našich konkrétních trajektorií ve vztahu k vzestupu. Ale to mi nevadí. Animalismus člověka mi jako koncept nevadí. Stačí se rozhlédnout kolem sebe ve svém místním Walmartu.

GJ: Myslím si, že jedním ze způsobů, jak poněkud zmírnit napětí mezi darwinisty a tradicionalisty, je jednoduše uznat, že tradicionalismus není nutně popisem toho, jak se věci skutečně staly. Je to především kolokace a syntéza mytologie, a mytologie nemusí být nutně doslovně pravdivá, aby byla extrémně užitečná, a je mi jedno, jak hloupá je myšlenka devoluce člověka z vyšších bytostí z biologického nebo evolučního hlediska. Když jdu do Walmartu, dává to velký smysl, a tak má svůj vlastní význam a svou vlastní pravdu, a nemusí to nutně být pravda, která konkuruje vědecké pravdě.

JB: Ano, to je pravda. Existují různé formy pravdy a jen Gradgrindův typ člověka to nedokáže pochopit. Ale to je nevyhnutelné. Politika je poměrně suchá oblast a lidé, kteří se velmi zajímají o politiku, obecně chtějí spíše tvrdé,

jednoznačné příčinné souvislosti, nechtějí věci míchat dohromady a nechtějí být příliš filozoficky komplikovaní. Koneckonců, politika je v konečném důsledku o ovlivňování masy lidí, a tyto otázky nejsou pro masu lidí vůbec důležité, protože oni chtějí, aby v jejich oblasti bylo méně kriminality, nebo chtějí, aby v jejich městech bylo méně přistěhovalců, nebo více přistěhovalců, podle toho, jak se na to dívají.

Ale tyto filozofické jemnosti jsou ve skutečnosti velmi důležité. Náboženství jsou obrovské psychické romány a mýty, které je udržují, jsou poetické metafory, které dodávají realitu a rozmanitost jejich nekonečným a hemžícím se snům.

GJ: Pojďme si promluvit o náboženství. Jaký je váš postoj k náboženským otázkám? Absolvoval jste v mládí nějaké náboženské vzdělání a zůstalo vám to? Jak se vaše náboženské myšlení vyvíjelo v průběhu času?

JB: Ano, to je zajímavé. Emocionálně mě přitahuje religiozita. I když, pokud chcete být velmi přísný a doslovný, pak jsem ateista. Ale ateismus jako postoj mě emocionálně a psychologicky nezajímá, protože je to tak vyprahlý, prázdný a banální postoj. Všechny významné hudební tradice jsou na druhé straně. Jsem tedy velmi blízko existencialistům 50. let, kteří sice všechny své náboženské zájmy zasadili do rámce, který by se dal vnímat jako racionalistický, ale ve svém přístupu k životu byli posedlí náboženstvím, aniž by měli koherentní náboženský systém, křesťanský či jiný. Já jsem vlastně trochu podobný.

Chodil jsem do katolické školy, kde jsem, na rozdíl od představy, že to byla jakási mučírna s trochou přidaného excesu a bratry oblečenými v šatech, kteří bičovali chlapce, zatímco

jste konjugovali latinská slovesa, ve skutečnosti získal velmi dobré vzdělání a připravil se na dospělý život velmi adekvátním způsobem. Ale co se týče náboženství, i když obdivuji mýty, nikdy jsem nebyl příliš křesťanský, i když mě může dojmout film jako Mel Gibsonovo Umučení Krista, který na mě zapůsobil jako skutečně náboženský film a zároveň jako mimořádně zdařilý umělecký film; kombinace obou.

Takže mě náboženství emocionálně přitahuje, ale v tvrdém, faktickém smyslu bych se nepopsal jako náboženský člověk.

GJ: Přitahuje vás více křesťanská nebo pohanská mytologie?

JB: Ne, mnohem více mě přitahuje pohanská mytologie, i když existuje mnoho křesťanského uměleckého dědictví, které mě velmi ovlivňuje. Ale ne, emocionálně, beletristicky, esteticky a psychosexuálně jsem pohan.

GJ: Před pár dny jsme se bavili o astrologii a vy jste řekl, že máte astrologický profil fašistického diktátora, což mě přivádí k další otázce: Jaký je podle vás ideální politický systém?

JB: Na to je v tuto chvíli velmi těžké odpovědět. Myslím, že nejlepší politický systém je ten nejkonzervativnější systém, jaký si lze představit, v kombinaci s nejrevolučnějším systémem, jaký si lze představit. Je to tedy něco klasického a flexibilního. Ve skutečnosti to bude ekvivalent klasického modernismu, pokud jde o stylistickou estetiku, ale nad rámec pouhého stylu a/nebo estetiky, jeho význam a smysl. Pravděpodobně to nikdy neexistovalo. Je to životní styl Ernsta Jüngera pojatý jako správa státu.

GJ: Existují historické režimy, které se tomu podle vás nejvíce blíží?

JB: Ne, ne tak docela. Proto nemám rád žádnou konkrétní diktaturu ani žádnou konkrétní formu demokratické organizace. Všechny mají své kladné stránky. Všechny mají své záporné stránky. Vnímám život jako v podstatě dynamický, a proto nikdy neexistovala statická společnost, která by byla dokonalá. Ale lidé nejsou dokonalí. A neexistuje nic jako lidská dokonalost.

Můj zájem o groteskní věci pramení z toho, že člověk je tak nevyvážený a tak bláznivě nedokonalý, že samotná idea utopie je poněkud směšná a stejně povede k dystopii. Ale člověk by se měl snažit dosáhnout svých vlastních utopií, pokud si uvědomuje, že jsou vždy nedokonalé a přibližné. Stejně jako lidský život začíná dětstvím a končí idiotstvím před senilitou, i společnosti se musí neustále obnovovat.

Moje vize ne spravedlivé společnosti, ale společnosti, která se smířila s povahou své vlastní nespravedlnosti, je chvějící se meč v ruce šermíře; morálka a společenský vzestup vnímané jako forma horolezectví. Je to společnost, která je nebezpečnější než ta současná, i když ta současná má všechny možné nebezpečí, a je živější a více perkusivně nerovnostářská a elitistická.

Myslím, že otevřená vláda tradiční aristokracie, která částečně věřila, že patronát nad uměním je jednou z nejdůležitějších věcí, které může dělat, stejně jako vykonávání náboženských obřadů, by byla druh smýšlení, který mi vyhovuje.

GJ: Kteří myslitelé nebo spisovatelé nejvíce ovlivnili vaše politické názory?

JB: Nejvíce asi Carlyle, Wyndham Lewis a Machiavelli, a ačkoli není v úzkém smyslu slova politický, také Friedrich Nietzsche, Georges Sorel, Curzio Malaparte, D'Annunzio a D. H. Lawrence. Ale opět, lidé, kteří mě ovlivnili, mají sklon přecházet do umělecké oblasti a nejsou úzce političtí. V jistém smyslu asi Platón; jak se mu přibližovat, přisuzovat mu zásluhy, tak i odmítat.

Mezi současnými teoretiky a politiky byl Enoch Powell zajímavým klasicistou, který psal poezii, a některé jeho výroky mají existenciální podtext. Mluvíme zde v britském kontextu. Kdo další? Určitě mě neovlivnil Michael Oakeshott a podobní slabošští konzervativci. Ale na druhou stranu jsem vždy byl příliš revoluční na to, abych byl úplným konzervativcem, a příliš konzervativní na to, abych byl úplným revolucionářem.

Věřím ve směs minulosti a přítomnosti. Jsem vlastně optimista. Velmi věřím v budoucnost. Nesdílím pesimismus, který má většina pravicových lidí. Většina pravicových lidí jsou pesimisté a mají silné puritánské sklony. I když i já mám puritánské stránky, jsou spíše součástí strohosti a estetiky, která přesahuje sama sebe.

Pro mě jsou umělecké věci mnohem důležitější než cokoli jiného a politika je způsob, jak dosáhnout určitých uměleckých cílů, které by jinak zůstaly nenaplněny.

GJ: Ayn Randová napsala esej s názvem „Bootleg Romanticism", ve které hovořila o určitých formách literatury dvacátého století, které podle ní byly útočištěm, kam se uchýlil romantismus devatenáctého století, protože byl z vyšší

literatury vytlačen naturalismem a modernismem. Mluví o věcech, jako jsou špionážní seriály. Myslím, že mluví o seriálu The Man from U.N.C.L.E., i když to z publikované verze, kterou zařadila do své knihy The Romantic Manifesto, vypustila. Mluví o bondovkách. Mluví o pulp dobrodružných románech a podobných věcech.

Máte velký zájem o pulp romány.

JB: ... Raymond Chandler ...

GJ: Zajímáte se o pulp a populární literaturu. Je to pravda?

JB: Ano, částečně proto, že její hrubost je nekonečně zábavná, a také kvůli její lásce k extrémům a radikálním situacím. Je to fascinující.

Přitahuje mě extremismus. Vždy jsem byl extremista. Ale nepřitahují mě obvyklé formy protiburžoazního extremismu, které existují na levici. Takže pro mě elitistická páteř, která musí přetrvávat ve všem, mi brání jít směrem k levici, protože egalitarismus je nuda. Není nic nudnějšího než egalitarismus. Není nic esteticky sterilnějšího. A proto je pravda na pravé straně rovnice.

Co se týče populárních forem: populární formy mohou být velmi masově orientované a degradované, ale mohou být také nekonečně okouzlující a plné života, elánu a energie, a ve své syrovosti mohou uniknout některým váhavým krokům, které by na věci mohla klást naturalistická estetika. Právě nenaturalismus a non-naturalismus prvků populární imaginace, jak je vnímá umění v masové kultuře, mohou groteskní prvky učinit ještě zlověstnějšími, ještě osvětlujícími, ještě více znepokojivě aktuálními.

GJ: Máte rád Roberta E. Howarda. Napsal jste mnoho článků o jeho dílech o Conanovi a dalších textech. Opět se jedná o autora, který vytvořil mnoho populární literatury, ale vás přitahuje i jako anti-egalitářského elitistu.

JB: Ano, to je pravda. Částečně jen kvůli hrdinské metafyzice, která je sama o sobě formou elitismu, jak správně poukázala Randová. V kultuře se věci nikdy nezničí. Jsou jen přemístěny, a proto si najdou nové úrovně, skrze které mohou vyjádřit, čím jsou nebo čím by mohly být. Naturalistická fikce tedy nahradila fantasy fikci, která se promítla do žánrů jako fantasy a science fiction a dalších, a ty se pak znovu objevily a staly se literárnějšími v rukou někoho jako Ballard, zatímco populární díla a elitistická díla se navzájem obohacují a vzájemně se ovlivňují. Pro mě věci nikdy nejsou buď/nebo, ale ano/a, a do jisté míry můžete vidět důsledky elitismu v populárním umění a dithyrambický populismus v elitismu. V každém tvůrčím okamžiku jde spíše o zacházení a sebepřekonávání. Méně jde o to, zda je něco populární, populistické nebo elitistické. To určí život a historie.

Howard je dnes považován nikoli za elitního spisovatele, ale za kvalifikovaného elitního spisovatele, rozhodně za literárního spisovatele, což jako autor pulpových románů nikdy nebyl. Trojice autorů časopisu Weird Tales – Lovecraft, Clark Ashton Smith a Robert E. Howard – je dnes považována za elitní spisovatele, kteří se vydali do slumů.

GJ: Když jsem četl esej Randové, napadlo mě, že by se dalo použít podobné argumenty i v souvislosti s hudbou, a to v tom smyslu, že na konci devatenáctého a počátku dvacátého století v hudbě dominoval romantismus, pak přišel modernismus a romantická citlivost byla vytlačena z

koncertních pódií a objevila se v Hollywoodu, takže bylo mnoho filmových skladatelů, kteří pokračovali v romantické tradici způsobem, jakým to „serióznější“ akademičtí skladatelé nedělali. Co si myslíte o filmové hudbě?

JB: Mám rád filmovou hudbu. Částečně proto, že je rozšířením filmu jako celkového uměleckého díla. Bylo by zajímavé mít filmovou hudbu s úplně prázdnou obrazovkou, že? Kdybyste měli film, který by byl ztvárněn hudebně, a pak byste vyprázdnili obrazovku a pouštěli jen hudbu, abyste měli koncertní reakci na to, co by mohlo být programovou nebo filmovou hudbou.

Ano, mám rád filmovou hudbu, i když její skladatelé nejsou jednotlivě tak důležití, protože ji nelze oddělit od filmu, jehož jsou součástí. Ale ne, film bez hudby je mrtvější film. Pokud jste někdy sledovali filmy, které mají velmi málo hudby, přišli jste o část celkového zážitku.

Jedna z věcí, která mě velmi zajímá, je to, že ultramoderní hudba a hororové filmy k sobě velmi dobře pasují. Částečně proto, že britská filmová společnost Hammer mohla velmi levně najmout modernistické skladatele, jako byla Elisabeth Lutyens a podobní, aby složili úžasné skladby, které jsou naprosto přehnané a z naturalistického hlediska naprosto směšné, ale přesto se hodí k tomuto druhu hedonistického a abstraktního materiálu, i když je nejoblíbenější a nejšílenější.

Takže se mi docela líbí tato kombinace Charlese Ivese manqué a hororů společnosti Hammer.

GJ: Kerry Bolton napsal pro Counter-Currents mnoho článků od založení naší webové stránky a publikoval řadu esejí o pravicových umělcích. Nyní vydáme dva svazky těchto esejí.

Napsal jich tolik, že přesahují rozsah jednoho svazku. První svazek vydáme někdy na jaře.

Je opravdu pozoruhodné, že někteří z největších umělců dvacátého století, zejména první poloviny dvacátého století, byli politicky pravicoví a někdy i poměrně radikálně pravicoví. Je pro mě zajímavé, jak Counter-Currents jako metapolitický projekt podporuje snahu o kultivaci umělců. Jedna z věcí, kterou bych velmi rád udělal, je, pokud je to pro časopis možné, podporovat umělce a podněcovat novou uměleckou scénu na pravici. Bylo by velmi hezké, kdyby se někteří z velkých umělců 21. století také ukázali být pravicovými.

Jaký je váš názor na to, jak lze kultivovat uměleckou/politickou subkulturu? Myslíte si, že ji lze kultivovat, nebo se to děje způsobem, který nelze předvídat ani kontrolovat?

JB: Myslím, že je pravděpodobnější, že se to děje způsobem, který jste právě popsal. Je těžké něco takového stimulovat, ale můžete pomoci tomu, co již existuje. Myslím, že to pravděpodobně funguje tak, že lidé jako Bolton jsou velmi důležití, protože se zabývají kulturním revizionismem. To, co dělají, je, že znovu přivádějí do centra pozornosti všechny lidi, kteří existovali mezi lety 1900 nebo 1890 a 1945. Velký pokles je samozřejmě důsledkem druhé světové války. Pokud jste chtěli od druhé světové války v umění něčeho dosáhnout, museli jste mít liberální názory, protože civilizovaní lidé nemohli mít neliberální názory, protože by to mohlo být vnímáno jako směřování k fašismu.

Ale nyní žijeme v nové éře, žijeme v postmoderní nebo post-postmoderní nebo hyperrealistické éře, a mám pocit, že je

čas přivést zpět všechny tyto titány z první poloviny dvacátého století, aby dodali lidem odvahu a energii říci, že věří v nové formy umění, které jsou radikálně nerovné a radikálně neegalitární ve svých reakcích na život.

Myslím si, že nejlepší, co se dá udělat, je přijmout lidi, když se objeví, projevit zájem o jejich práci a prezentovat je bez strachu a bez předsudků, když si uvědomíte podstatu jejich existence. Nemyslím si, že je možné synteticky vytvořit pravicové kulturní a umělecké hnutí, ale můžete si vybírat z velkého počtu lidí, kteří se v příštích deseti letech objeví, nebo kteří od roku 1945 tvoří tiše a bez uznání.

GJ: Napadá mě, že věci, které mohu jako redaktor časopisu dělat, jsou vlastně dvojího druhu: Publikování článků, jako je ten od Kerryho Boltona, dává lidem dnes celou řadu vzorů, ke kterým se mohou vzhlížet a které je mohou inspirovat, a druhou možností je poskytovat kritickou zpětnou vazbu a zviditelňovat současné umělce, kteří pracují v jakési pravicové subkultuře, a myslím, že to je opravdu to nejlepší, co mohu udělat. Pokud existuje ještě něco víc, rád bych o tom věděl. Pokud jsou tam venku lidé, kteří se se mnou chtějí spojit, uděláme vše pro to, abychom vám poskytli kritickou zpětnou vazbu a zviditelnili vaši práci. A doufáme, že tam venku poslouchá nějaký génius, další Ezra Pound nebo další Roy Campbell. A to je opravdu to nejlepší, co můžeme udělat.

JB: Ano, myslím, že to je to nejlepší, co se dá udělat, co by se mělo udělat, co by se mělo dělat a co se dělá.

GJ: No, Jonathane, moc děkuji. Bylo to velmi, velmi příjemné a doufám, že se brzy znovu setkáme v dalším vysílání Counter-Currents Radio.

JB: Moc děkuji.

Evropská unie, globalizace a imigrace

V poslední době se v západní Evropě a ve Velké Británii odehrály některé důležité události. Evropská unie je, jak všichni víme, mimořádně nudné téma, ale došlo k několika velmi důležitým událostem, a to k odmítnutí této ústavy ve Francii a v Nizozemsku. V Nizozemsku ji odmítla mimořádná většina asi dvou třetin proti jedné třetině. Jedna ze zakládajících a hlavních zemí, které evropský projekt v první řadě prosadily. Francie byla o něco nuancovanější, ale i tak v důležitém referendu 55 % hlasovalo proti. Říct ne Chiracovi, ne ústavě a ne EU je velmi významné.

V posledních několika týdnech celá intelektuální elita, vedení tohoto domnělého státu v Evropě, bloudila a nevěděla, co dělat. Měli by to znovu předložit svým občanům? Měli by se je pokusit znovu zastrašit? Měli by se pokusit o úskok v podobě jakési rezervní klauzule ve smlouvě, aby to mohli prosadit zadními vrátky? Měli by to zavádět po kouskách, aniž by si toho lidé všimli, aby v budoucnu nebylo nutné pořádat referendum?

Je zcela zřejmé, že tento projekt náhle narazil na překážku. Narazil na překážku, kterou nečekali, protože předpokládali, že většina zemí se podvolí a řekne: „Ano, ano.“ Devět z nich pořádalo referenda a my jsme na konci, protože podle Blairova plánu jsme měli mít referendum příští rok a veškerá síla britských odborů, velkého britského kapitálu a velkých britských politických elit by byla nasazena na obyvatelstvo a řekli by: „Je to smrtelná situace. Pokud tuto smlouvu nemáme, budeme černou ovcí. Nebudeme v srdci Evropy. Ztratíme 300 000 pracovních míst. Je to katastrofa pro nás všechny! Musíte hlasovat! Musíte hlasovat ano! A musíte hlasovat často!“

V 70. letech, kdy se konalo referendum o tom, zda bychom měli zůstat v tehdejším EHS, jsem byl ještě školák, protože v každé fázi se to stále více měnilo ve stát. To, co začalo jako federace uhlí a oceli mezi malou skupinou klíčových zemí, se pak stalo trhem, poté hospodářským společenstvím a nyní je to unie. A pravděpodobně budeme státem, navzdory těmto zvratům, které mohou být alespoň v počáteční fázi fatální, protože došlo k jejich zpoždění.

Můžete namítnout: „Proč liberální idealisté v celé Evropě tak moc chtěli tento projekt?“ Protože je zcela zřejmé, že i v klíčových zemích, jako je Francie a Nizozemsko, a dokonce i v západním Německu, nyní spolkové republice sjednoceného Německa po rozpadu komunistického státu na východě, byla významná část obyvatelstva, která nikdy nechtěla sloučit své společnosti do tohoto nadnárodního státu nad úrovní stávajících národních států. Obyvatelé těchto států byli vždy mrzutí a odolávali tomuto projektu, který byl opakovaně prosazován malou zbytkovou liberální elitou, která se v jedné otázce za druhou stále více vzdaluje většině obyvatel západních společností.

V této unii máme nyní 25 evropských národů a je patrné, že pokaždé, když se koná skutečné hlasování, kde jde o zásadní otázku, kde se hlasuje ano nebo ne – „Chcete jít dál, nebo chcete zůstat tím, čím jste, nebo se chcete trochu vrátit tam, kde jste byli předtím, než jsme vstoupili?“ – lidé řeknou ne! I v případě Maastrichtské smlouvy, velmi nudné smlouvy, kterou kromě několika parlamentních šprtů v žádné ze západoevropských společností nikdo nečetl, hlasovalo 49 % Francouzů proti Maastrichtu a nyní se jejich počet zvýšil na 55 % v případě této konkrétní ústavy. Protože národní stát ještě neskončil. Jsou to

jen liberálové jako Blair a Kennedy a do jisté míry, i když se občas ozývá s nezávislými názory, jako Hague před ním, jako Duncan Smith před ním a jako Howard nyní, kteří chtějí tuto entitu, o které se říká, že nám přinese pracovní místa a prosperitu.

Většina pracovních míst a většina prosperity, která se nám díky členství v této unii dostala, by vznikla i tak, a to prostřednictvím volného, bilaterálního a nezávislého obchodu s ostatními bílými národy v Evropě. To by se stalo tak jako tak.

Důvodem, proč nás liberálové chtějí zapojit do tohoto projektu jako jednoho z mnoha, je to, že mají představy o tom, jak bychom měli žít a jak by měla být organizována společnost, a toto je jedna z jejich strategií. To je jedna oblast. Věří, že multikulturní a multietnická společnost, která zde vznikla od přijetí zákona o národnosti v roce 1948, je morálně dobrá věc. Věří, že národní stát je do jisté míry špatná věc a je třeba jej oslabit, potlačit a zlepšit. Patriotismus je podle nich něco, co nelze zcela kontrolovat, co je nebezpečné, co vede k tribalismu a podle jejich názoru vede ke konfliktům. Je třeba jej trochu potlačit, a jedním ze způsobů, jak toho dosáhnout, je vytvořit nad ním strukturu sestávající ze smluv a ústavních států, které tvoří federaci, domnělé Spojené státy evropské nad rámec stávajících národních států.

Každý stát, který existuje v západní Evropě, od něj chtěl něco jiného. Za prvé, de Gaulle zcela odmítl náš vstup do Evropské unie z francouzského, kvazinacionalistického hlediska, protože si myslí, že jsme trojským koněm Spojených států. Německo, poražené a ponížené ve dvou obrovských evropských občanských válkách, které částečně představovaly první a druhou světovou válku na evropském kontinentu, chce

určitou míru umírněné liberální dominance nad kontinentem, zcela bez násilí, zcela založenou na údajném míru a prosperitě, i když 10 % jejich populace je nyní nezaměstnaných. To je jejich úhel pohledu v rámci EU. Francie chce zasáhnout Ameriku tím, že vytvoří federaci, která může blokovat americkou moc na globální úrovni.

Zatímco dnes večer hovoříme zde v Blackpoolu, naše bombardéry jsou v akci v Iráku. Útočíme na povstalecké formace podél syrské hranice, protože islamističtí partyzáni přicházejí přes Sýrii a na druhé straně přicházejí na druhou stranu Iráku z Íránu.

Nikdo nikdy ve skutečnosti neudělil Blairovi jménem Bushe povolení k vedení této války nebo k použití našich vojsk, letadel a lodí v Perském zálivu tímto způsobem, ale jsou využívány kvůli našemu spojenectví se Spojenými státy americkými a jejich domnělé federaci na druhé straně světa. Protože v Severní Americe existuje verze Evropské unie, která se nazývá NAFTA. Jedná se o Mexiko, Kanadu a Spojené státy americké v jednom bloku. Když se podíváte po světě, uvidíte, že jeden takový blok existuje v jihovýchodní Asii, který údajně zahrnuje Australasii. Jeden existuje i v Africe, i když je to případ k zoufalství, o kterém Bob Geldof hodně mluví. Jeden existuje v Latinské Americe, včetně Severní Ameriky, a nazývá se Organizace amerických států, která je nadřazená NAFTA.

Liberálové věří, že skupiny států by se měly po celém světě spojovat do federací, které se postupem času navzájem propojují jako ruské matriošky. Konečným zlatým hřebem a vzorem pro toto vměšování je Organizace spojených národů, která byla založena bezprostředně po druhé světové válce, a

údajně ve všech těchto strukturách, bez ohledu na to, jak váhavé a nahodilé jsou, máte představu o světové vládě.

Pouze fanatičtí liberálové chtějí nějakou formu světové vlády, ale i v rámci liberalismu samotného tvoří jen nepatrnou menšinu. Liberálové však věří, že domorodým národům by nemělo být dovoleno řešit věci samy. Věří v malé, skryté fiskální a technokratické skupiny na vrcholu světových a vládních struktur, které lidem říkají, co mají dělat, které je slučují do jiných skupin, které popírají ústavní integritu jejich vlastních států a které prostřednictvím těchto struktur prosazují myšlenky univerzálního bratrství a univerzálního lidství.

Většina lidí tvrdí, že se jedná o nesplnitelný sen, a dokonce i samotní liberálové tomu věří, alespoň ti praktičtější a realističtější z nich, kteří se chtějí jen napakovat a každé čtyři nebo pět let být zvoleni v hlavních západních společnostech. Ale za tímto tlakem na OSN, aby se OSN vměšovala do Afriky, aby Amerika zasahovala na Blízkém východě, aby se po celém světě zaváděly liberální demokracie, aby byly země jako Sýrie a Írán zbaveny privilegií, ale jiné, jako například Irák po invazi, byly podporovány, aby Evropská unie hlasovala pro ústavu, se skrývá řada názorů, které říkají, že existuje pouze jedna rasa – lidská rasa; existuje pouze jeden typ člověka – člověk s humanistickými hodnotami; existuje pouze jeden možný typ ekonomiky – liberální kapitalismus v širokém smyslu podle amerického vzoru; existuje pouze jedna možná zahraniční politika, a to zasáhnout, aby se zbavila diktátorských režimů, které se nelíbí americké moci, která podporovala nejrůznější diktátorské režimy v Karibiku a Latinské Americe.

Od roku 1945 existuje určitý trend, který až do pádu komunismu na Východě vylučoval sovětský blok a který nyní,

kromě zbytkových národních pocitů mezi všemi národy a skupinami – a vlastně i islamisty – nemá ve světě žádnou protiváhu, a proto mají Spojené státy největší koncentraci vojenské a ekonomické moci, jakou kdy lidstvo zažilo. Proto američtí ministři zahraničí cestují po světě, tlačí a tahají a říkají jiným zemím, společnostem a národům, co by měly dělat, jak by se měly chovat, jak by měly řídit své vnitřní ekonomiky, jakou diplomacii by měly mít a koho by měly pustit do svých společností.

Není to tak, že by to všechno do sebe zapadalo a byl to promyšlený plán, který byl vypracován do posledního detailu a je jakousi konspirační teorií v širším smyslu. Podle mého názoru se jedná o proces, o prosazování určitých myšlenek, které v konečném důsledku říkají, že vlastně nemůžete mít vlastní zemi, protože vám nelze důvěřovat, a že instinkty většiny lidí jsou v rozporu s malou elitou na vrcholu, která je progresivnější než oni, otevřenější než oni, reflexivnější než oni.

„Jsme vaši vládci.“ Takový je Blairův přístup k věcem. Proto vždy, když hovoří k voličům, používá tento poněkud moralizující a otravný tón, protože ví víc než ostatní. Ví víc než většina Britů o otázkách jako rasa, imigrace, kriminalita, evropská integrace, chudoba v Africe, nová válka v Perském zálivu a mnoho dalších iniciativ. Ví to lépe, protože údajně má svůj vlastní malý progresivní program, na který jsme my příliš reakcionářští, tribalističtí a slepí, abychom ho viděli.

Pravdou však je, že jsou mimo mísu. Jsou mimo mísu v otázkách jako drogy a kriminalita v Blackpoolu, stejně jako jsou mimo mísu s invazí do diktatury třetího světa, kterou momentálně nemají rádi, jako je Irák.

Režim Saddáma Husajna byl nastolen pučem sponzorovaným CIA v roce 1962. Ale o 40 let později musí být z různých geopolitických důvodů v Perském zálivu odstraněn. Před rokem a půl jsme měli v Iráku třetinu celé naší armády. Třetinu celé naší armády, asi šestinu našeho námořnictva a asi čtvrtinu našeho letectva. Nyní posíláme do Afghánistánu dalších 5 000 vojáků.

Ale vy i já víme, že Blair nemá kontrolu nad ulicemi v jižním Londýně, a přesto posílá třetinu naší armády na druhý konec světa, aby obsadila šíitskou část Iráku v rámci celkové americké strategie, aby se Bush mohl obrátit na zbytek světa a říct: „Podívejte, máme s sebou pár spojenců: Austrálii, Japonsko, Kanadu a Británii.“ Nikdo jiný se do této války nechtěl zapojit, ale my jsme s ním a jsme s nimi, i když tento režim neovládá ulice mnoha svých vnitřních měst. Ale může jet na druhý konec světa, aby jménem Ameriky šikanoval ostatní.

A není to proto, že by liberální schéma bylo samo o sobě nelogické. Je to proto, že je to pohled na život. Ať se nám to líbí nebo ne, Blair má svou filozofii a svůj pohled na svět, a pokud ho nahradí Brown, Straw, Cook nebo kdokoli z hierarchie New Labour, budou mít v podstatě stejný postoj. Mezi sebou se mírně liší, mají mezi sebou osobní spory, někteří z nich spolu v kabinetu sotva vydrží sedět, ale všichni se v zásadě shodují na tom, jaký typ společnosti máme. A všimněte si, že liberální demokraté s nimi zcela souhlasí. Ideologicky jsou liberálové mírně nalevo od současné Nové labouristické strany.

A konzervativci. Toryové tvrdí, že jsou proti některým z těchto věcí, proti chybnému a extremistickému liberalismu, a strany jako UKIP a Veritas to tvrdí ještě více. Ale když dojde na lámání chleba, mnoho z těchto skupin neudělá nic, protože

Toryové jsou u moci déle než jakákoli jiná strana od roku 1945. Na počátku 50. let měli jedinečnou příležitost zrušit zákon o národnosti z roku 1948.

Lidé se mě ptají: „Proč je Británie z jedné desetiny nebílá? Proč?“ Je to kvůli zákonu o národnosti z roku 1948, který byl novelizován, rozšířen a v následujících desetiletích uplatňován s větší agresivitou a většími očekáváními. Byl navržen tak, aby rozdával 50 000 pasů na asijském subkontinentu a v afro-karibské oblasti. Poté se rozšířil, protože bylo nutné přijímat i širší rodiny. Bylo nutné přijímat i širší rodiny širších rodin. Potom jste museli zohlednit status uprchlíků a azylantů, kteří prchali před údajným nebo formálním pronásledováním. Potom jste museli zohlednit další postimperiální důsledky již přijatých zákonů. V průběhu 50., 60. a 70. let a v období úplné politické dominance Margaret Thatcherové s obrovskou většinou v Dolní sněmovně se tato situace opakovala znovu a znovu.

V roce 1979 Margaret Thatcherová řekla, passim Bush I, před několika volbami ve Spojených státech: „Čtěte mi ze rtů: Do Spojeného království Velké Británie a Severního Irska již nebude přijímána žádná další imigrace.“ A hle, uprostřed volebního období toryů v 80. letech bylo v Hongkongu bez rozdílu rozdáno dalších 50 000 pasů a rozšířena možnost tohoto oprávnění. Protože v roce 1997 by postmaoistický komunistický režim v Číně získal Hongkong zpět z naší koloniální a postkoloniální správy. Takže je tu dalších 50 000. Mnozí z nich sem nikdy nechtěli přijít. Raději by zůstali nebo odešli přímo do USA.

Spojené státy americké, s výjimkou 10 % populace, kterou tvořili černoši a bývalí otroci, byly až do konce 60. let 20. století převážně organickou bílou evropskou společností, z velké části

složenou z lidí, kteří přišli z těchto ostrovů. Bushova rodina pochází původně z Essexu před 200 až 300 lety. Byl tam jeden Bush, který byl generálem ve Washingtonově armádě a bojoval proti nám před 225 lety. Odtud pocházejí. V současné době žije ve Spojených státech amerických 70 milionů nebílých obyvatel. Celková populace země je 300 milionů.

To provedl Edward Kennedy, bratr zavražděného prezidenta Kennedyho. Na konci 60. let nejprve mlčky a poté otevřeně zrušil imigrační politiku vyhrazenou pouze pro bělochy, která existovala v souladu s takzvaným imigračním zákonem z roku 1924, kdy 4,5 milionu členů organizace, dnes považované za extrémistickou, Ku Klux Klan, pochodovalo na Washington, D. C. To vyvolalo obrovský festival a evropský lidový tanec, který donutil elitu Kongresu a Senátu přijmout imigrační politiku pouze pro bělochy. Ta byla na konci 60. let zrušena a odstraněna.

A také v Austrálii existovala imigrační politika pouze pro bělochy až hluboko do 60. a na počátku 70. let.

My jsme nikdy takovou politiku neměli, ale množství imigrantů bylo v 40. a 50. letech poměrně omezené a rozumně malé, s výjimkou těch komunit, které nesly hlavní nápor. Od té doby však dochází k rostoucí radikalizaci, jak ukazuje každých deset let prováděné sčítání lidu.

Podívejte se na Leicester, město, kde jsme nyní technicky vzato menšinou. 52 % ku 48 %, pokud sečtete všechny ostatní formy konkurenčních etnik. V některých částech Londýna, například v Newhamu, tvoří běloši 40 %. Na druhé straně města, v místech jako Brent, je to opět asi 55 % nebílých a 45 % bílých. Demograficky jsme tedy jasně v menšině.

Vzhledem k tomu, že všechny ostatní skupiny se nemohou vzájemně dohodnout, volí bílého liberála, který mezi nimi zprostředkovává řešení jejich osobních a částečně skupinových konfliktů. V Brentu tak byla zvolena velmi levicová liberální bílá feministka celou řadou etnických skupin, které ji využívají jako jakési těžiště pro řešení svých sporů. Je tak trochu poslankyní a tak trochu sociální pracovnicí ve vztahu k rivalským etnickým skupinám v západním Londýně. Tak to bude pokračovat dál a dál, dokud se neobjeví strany, které získají dostatek hlasů, aby to zvrátily. Kdo ví, co se stane?

Zdá se však, že Usáma bin Ládin, který samozřejmě na konci roku 2001 spáchal teroristické útoky na Spojené státy americké, v jistém smyslu již prohrál. Protože když se lidí ve třetím světě zeptáte: „Co chcete? Chcete vést válku proti Západu z náboženských a ideologických důvodů jako Usáma bin Ládin? Nebo chcete přijít na Západ a užívat si jeho výhod?“ Polovina z nich odpoví: „Chceme se stát Američany střední třídy.“ To znamená, že polovina světa mimo Západ chce odejít a žít ve Spojených státech. Tím myslí, že západní Evropa je jakousi možností pro chudé, ale stále je to možnost, čímž myslí, že se chtějí podílet na životním stylu Američanů střední třídy. Ale z ekologického hlediska, z hlediska zelených otázek a z hlediska zdrojů, které máme na planetě, byste potřebovali tři zeměkoule, aby 6 000 milionů lidí na této planetě mohlo žít americkým životním stylem střední třídy s velkým domem, dvěma nebo třemi auty před domem, spoustou elektroniky v domě, velkou mrazničkou a vším ostatním. To není možné a většina lidí takový životní styl mít nemůže. Pokud k tomu dojde, západní společnosti postupem času přestanou existovat. Přestanou existovat.

Mnoho lidí z naší vlastní elity si toho je dobře vědomo, a proto je tato strana, která v posledních parlamentních volbách získala 4,5 % hlasů, nejkontroverznější organizací v zemi. Je to tak. Protože kdykoli se liberálové sejdou, ať už jsou z jakékoli strany, mluví o této organizaci a o nebezpečí, které představuje. Protože je alternativou pro 90 % populace ve vztahu k tomu, co existuje nyní, ale také k tomu, co přijde.

Nikdo neví statisticky, když sečtete všechny děti imigrantů a přidáte ty, kteří přicházejí, a přidáte ty, které přivádějí zločinecké gangy, a přidáte ty, kteří jsou ekonomickými migranty, kteří přicházejí za rohem s padělanými doklady, a přidáte ty, kteří se zde narodili, lidi, kteří sem přišli, a přidáte všechny lidi, kteří jsou rasově tak či onak smíšení a mají smíšené předky, když přidáte všechny tyto součty, nevíte nutně, kdy k tomu dojde. Někteří říkají, že k tomu dojde v roce 2050. Někteří říkají, že k tomu dojde v roce 2070. Někteří říkají, že k tomu dojde v příštím století. V tu chvíli se staneme statistickou a demografickou menšinou na našem vlastním ostrově.

V Kalifornii nyní běloši evropského původu – dnes nazývaní Euroameričané, což je politicky korektní termín pro bělochy podobně jako Afroameričané – tvoří v podstatě polovinu obyvatel Kalifornie. Běloši jsou však ve skutečnosti většinou pouze v Kalifornii, která je pod vedením guvernéra Schwarzeneggera na úrovni státu 12. nejmocnější ekonomikou světa, pokud ji posuzujeme samostatně. Jsou většinou pouze tehdy, pokud započítáme hispánské obyvatele portugalského a španělského původu z latinskoamerické skupiny, kteří jsou v podstatě běloši. Ale během deseti let nebo více, plus minus pár let, budou běloši v Kalifornii v menšině.

V Texasu, odkud pochází Bush, je 40 % obyvatelstva nebílého původu, i když jeho rodina je vlastně součástí establishmentu na východním pobřeží. On však odešel do Texasu, aby se zakořenil v opravdové Americe. Byl jsem v Texasu. Texas je zemí v rámci federální unie.

Ale oni budou v menšině, takřka bílí evropští Američané, a to relativně brzy, a to se děje nebo se to dá očekávat po celém světě s rostoucím radikalismem. Protože část třetího světa prostě chce žít, protože na této planetě, o čemž málokterý mainstreamový politik kdy bude mluvit, třetina lidí žije v naprosté bídě, třetina lidí je rozumná a třetina lidí má ekonomicky relativně k ostatním, bez ohledu na to, jaké potíže mohou mít ve svém vlastním životě, poměrně slušný život. Lidé na dně mají dvě možnosti. Buď se potopí, budou mezi sebou bojovat, nebo přijdou sem. A přijdou sem způsobem, který je stále více nevýhodný pro lidi, kteří zde již žijí. A to již můžete vidět nejen v kriminalitě, nejen v rozptýlení našich lidí z center měst do předměstí a pak do menších měst a aglomerací a pak znovu do menších měst a pak do venkovských oblastí.

Kam podle vás zmizela velká část srdce Londýna? Lidi z Londýna – takzvané Cockneys – potkáte po celém Kentu, na jihu Anglie, na jihozápadě, ve všech hrabstvích kolem Londýna a jeho širším okolí a samozřejmě i v Essexu. Celý fenomén takzvaných Essex man a Essex woman, thatcherovských typů z 80. let, jakýchsi vlasteneckých lidí z post-East Endu... Jsou to lidé, kteří odešli z East Endu! Ale málokdo by někdy veřejně přiznal, proč East End opustil. Odešli z East Endu, protože chtěli uniknout masové imigraci, která se tam odehrává. Protože všechny skupiny usilují o dominanci. Všechny skupiny se snaží být se svými.

My bychom to udělali. Vždy jsme to dělali, aniž bychom o tom přemýšleli, protože jsme ve své vlastní zemi. Když jste na vysoké škole, chcete, aby vaše kulturní agenda, váš jazyk a vaše náboženské systémy, které se vás týkají, byly na pořadu dne. A jiné skupiny jsou úplně stejné. Není špatné, že to chtějí, protože je lidskou touhou být tím, kým jste, a chtít to vyjádřit, a všechny skupiny to budou dělat, bez ohledu na to, jaké zákony přijmete od Dorna po Dacii.

Tento týden prošel Dolní sněmovnou zákon nazvaný „reverzní podněcování k náboženské nenávisti“, který vstoupí v platnost, jakmile jej podepíše královna. Jedná se o myšlenku, že nelze útočit na určité konkrétní náboženské skupiny. Technicky vzato, tak jak je zákon formulován, není namířen proti žádné konkrétní skupině a všechny skupiny jej mohou využít, takže se setkáváme se všemi možnými hloupými a nepříjemnými soudními spory, od někoho, kdo se pokouší předělat film Life of Brian, až po mnohem závažnější případy. Skutečným důvodem, proč byl tento zákon předložen, je však vyvážení odcizení muslimů v této společnosti v důsledku toho, že země jako Británie vedou válku proti částem islámského světa. Co si myslíte, že je Irák?

Protože lidé jako Blair a elita kolem něj jsou ve velmi obtížné situaci. Na jedné straně říkají masám v třetím světě: „Pojďte sem. Zpočátku, v první generaci, pracujte za almužnu; poháněj te tuto ekonomiku, která je z velké části ekonomikou sektoru služeb, protože my teď téměř nic nevyrábíme, zakořeněnou ve veřejném dluhu; trochu se integrujte do společnosti; milujeme vás; všichni jsme bratři; da dee da dee da. Tady máte nějaké peníze!“ Na druhé straně však flotily západních bombardérů, převážně amerických, ale i jiných,

včetně nás, prohledávají části světa, shazují napalm, shazují kazetové bomby, bombardují afghánské vesnice, útočí na irácké síly povstaleckého charakteru na syrské hranici.

Na jedné straně tedy říkají: „Pojďte sem!“, a na druhé straně zabíjejí velké množství jejich bratrů ve třetím světě. Dělají to současně, aniž by v tom viděli rozpor. A to proto, že celý systém je rozporuplný. Protože když jste u moci, život je velmi komplikovaný; věci na vás útočí z různých úhlů; musíte udržovat rovnováhu; a tak nějak stavíte jednu skupinu proti druhé. Problémem však je, že různé napětí, které existovalo v našem impériu mimo zemi, je nyní internalizováno zde ve společnosti.

Attlee byl vůdcem této země ve 40. letech. Byl součástí labouristické vlády, která získala drtivé vítězství, když část střední třídy a celá britská dělnická třída hlasovala pro Labouristickou stranu jako pro stranu, o které si mysleli, že pro ně něco udělá. Nešlo se vrátit do 30. let. Nešlo se vrátit do hladových 30. let, pochodů a kolapsu liberálního kapitalismu.

V roce 1948, kdy byl přijat zákon o národnosti, Attlee v Dolní sněmovně prohlásil, že všechny rasy na světě se musí smísit. Protože pak nastane mír. Jedná se o staré levicové humanistické názory z antikoloniálního hnutí, z něhož lidé jako Attlee částečně vzešli ve 20. a 30. letech. Ve skutečnosti jsou však, stejně jako mnoho liberálních myšlenek, pravým opakem pravdy! Ačkoli v našich skupinách je několik liberálních lidí, kteří chtějí jen žít klidný život. Obecně řečeno, pokud chcete konflikt, institucionalizujte separatismus a rozdíly ve svých vlastních společnostech a poté démonizujte většinu obyvatelstva a lidi, kteří se nutně snaží mluvit jménem většiny obyvatelstva, jen za to, že o tom vůbec mluví. A vytváříte

tlakový hrnec, o kterém liberální systém doufá, že bude mít alespoň demokratickou podobu. Proto je jejich pranýřování této strany částečně paradoxní, protože se jedná o demokratickou, populistickou, legitimistickou stranu, která zastupuje bílé pravicové lidi a všechny lidi s národně-vlasteneckými city, kteří se s námi ztotožňují a narodili se na tomto ostrově. Dokonce i Evropané zvenčí. Můžete přijít a ztotožnit se s námi. Je to strana 90 %. A přesto je to v podstatě démonizovaná organizace.

V mnoha oblastech, jako je Dagenham nebo Barking, kde se konaly velké volby a kde byli zvoleni lidé z východních okrajů Velkého Londýna, nebudou za tři až pět let straničtí aktivisté schopni v těchto oblastech plně působit, protože etnické složení Londýna se mění tak výrazně, že pokud by Irská republika, jejíž militantní paramilitární jednotky a kádry na severu i jihu proti nám bojovaly od poloviny 19. století v té či oné podobě, zažila imigraci, jakou zažil jižní Londýn v posledních 50 letech, byli by Irové ve svém vlastním státě a společnosti, za kterou podle svého názoru nominálně bojovali, v menšině. Za 50 let v podstatě, zjednodušeně řečeno, ztratí svou zemi. To je přesně ten druh imigrace, který se odehrál pouze v jižním Londýně.

Nyní se nacházíme v situaci, kdy například v oblasti kultury, která je pro mnoho lidí poněkud abstraktní a umělecká, ale v oblasti kultury, která je způsobem, jakým se kultura mentálně replikuje, je většina našich tvůrčích duchů mírně traumatizována a vystrašená, protože pokud se příliš prosazujete, mohou proti vám být vznesena obvinění. Jste proti menšinám, které jsou tady! Protože pokud prosazujete, i kulturně, identitu většiny, je to vnímáno jako negativní ve vztahu k menšinám, které jsou tady. Takže po celou dobu a ve

všech oblastech dochází k mírnému, ale zjevnému kulturnímu útlaku většinové skupiny. Kdykoli zapnete masmédia, uvidíte, že pohled, který je vždy mírně zaujatý proti někomu, zkreslený, nedostatečně zastoupený, marginalizovaný, považovaný za humorný nebo mírně hanlivý, je pohled spojený v podstatě s námi, s našimi tradicemi, s naší kulturou, vysokou, střední i nízkou, s našimi formami, s naší historií, s historií našeho impéria. Jsme v roce 2005. V roce 1905 jsme vládli čtvrtině planety a Spojené státy americké to od nás převzaly, protože jsme se na konci druhé světové války dostali do bankrotu.

Všechno, co existuje v této společnosti, od tohoto ústavního hlasování o Evropské unii – pan James Goldsmith prostřednictvím své malé referendové strany donutil hlavní strany prostřednictvím toryů hlasovat proti ústavě ve Francii a Nizozemsku – souvisí s tím, že se blíží liberální soubor myšlenek, který je nepřátelský vůči osudu našeho lidu a naší národnosti, Angličanů a Britů, a naší etnicitě a rase a způsobu, jakým se kultivuje. Když o tom mluvíte s většinou lidí, řeknou: „No, máte pravdu, ale nic se s tím nedá dělat. Tyto změny jsou nezvratné.“

Skutečný příběh. Jednou jsem potkal Charlese Moora, bývalého šéfredaktora Daily Telegraph, v jedné z mých předchozích inkarnací jako pravicového toryho. A Moore mi řekl: „Je příliš pozdě.“ Zeptal jsem se: „Co tím myslíte, že je příliš pozdě?“, protože tito lidé často mluví nepřímým způsobem, i mezi sebou. Odpověděl: „Už se to stalo. Nic se s tím nedá dělat. Jediné, co můžeme, je zvládnout to a zabránit občanským nepokojům.“ Mluví o masové imigraci a jejích kulturních a demografických důsledcích v místech jako Blackburn a Burnley, vnitřní část Manchesteru, jižní Londýn,

vnitřní část Birminghamu a jinde. Ale i s někým, jako jsem já, v soukromí musí být poněkud nepřímý a implicitní, spíše než explicitní, když mluví o tom, o čem mluví.

Mnoho lidí odchází do zahraničí. Stovky tisíc našich lidí odešly do Španělska, odešly do Spojených států, kde i přes to, že demografie se obrací proti lidem evropského původu, jsou prostory široce otevřené. Anglie se vejde do Texasu 12krát. Můžete najít místo, kde můžete být sami, pokud chcete, ale určitě můžete být se svou vlastní populační skupinou. Tady to není možné! A velká část naší populace, zejména střední třída, utíká. Stěhují se z měst, stěhují se na předměstí, stěhují se z předměstí do malých a středních měst a pak se stěhují někam jinam. Kam až to skončí? Kde budou žít? Na Normanských ostrovech? Na ostrovech Scilly? Víte, kde skončí? Je to velmi malá země a nemohou uniknout důsledkům liberalismu. A důsledkům rozpadu skupin, chaosu, kriminality, drogové závislosti, podtřídy, která nikomu nic nedluží a je multirasová, drogového průmyslu, který je ozbrojený a spojený s gangstery, kopírujícího americký patent.

V některých částech Birminghamu jsou gangy složené z bělochů, jsou gangy smíšené rasy, jsou gangy složené z Asiatů, jsou gangy složené z černochů, jsou gangy složené z afro-karibských černochů na rozdíl od gangů složených z afrických černochů a tak dále. Ovládají obchod s kokainem v některých částech Birminghamu a jinde a všechny mají své vlastní území. Průměrná délka života vůdců těchto gangů je asi 24,5 roku, ale vždy se najde někdo, kdo je nahradí. A většina tohoto typu aktivit byla v této společnosti před rokem 1950 neznámá, naprosto neznámá. Samozřejmě jsme měli bílé zločinecké gangy a tak dále, ale tento typ americké gangové kultury byl

zcela neznámý a byl importován v důsledku toho, co se stalo. Tento jev bude narůstat a lidé se budou snažit utéct z měst, ale budou se s ním muset neustále potýkat ve svém vlastním životě, ve zdravotnictví, ve školství.

Nemocnice jsou nebezpečná místa, že? Vejdete tam a vypadáte jako já, a vyjdete ven a vypadáte jako John Hurt v roli sloního muže. Jedním z nejnebezpečnějších míst v zemi jsou oddělení národní zdravotní služby, protože zapomněli trochu uklidit. Víte, protože 40 let si mysleli: „Vypadáte trochu ochrnutě. Dám vám jen antibiotika.“ Oddělení je zapáchající špínou, víte, a pokryté zelenou plísní a podobnými věcmi. Ale my nic z toho neuděláme. V 80. letech byly úklid a stravování stejně privatizovány.

V této společnosti máme, a to je velmi paradoxní, levicovou kapitalistickou společnost. Kdybyste se vrátili o 100 let zpět, lidé by řekli: „Jste blázni. Levice je proti kapitalismu a kapitalismus je zcela v rozporu s hodnotami levice.“ Ale podívejte se, co máme. Máme levicové názory na rasu, kriminalitu, trestání, imigraci, Evropskou unii, sexualitu, rodinu. Všude! A přesto máme tuto zuřivou thatcherovskou ekonomiku, která nemá vůbec žádný sociální smysl, je založena na principu „každý sám za sebe“ a je založena na penězích a stejně se vznáší na pyramidě dluhů. Máme tedy zajímavou kombinaci liberálních hodnot a jakési tvrdé, pokud chcete, toryovské ekonomiky. Ve skutečnosti je ale ekonomika liberální a politika je liberální také.

Jedním z problémů naší skupiny je, že naši lidé jsou už 50 let rozděleni, protože lidé, kteří jsou v mnoha ohledech ekonomicky vlastenečtí, se často nenacházeli na tvrdé levici, ale spíše u prvků staré levice Labouristické strany. A lidé, kteří

byli politicky nacionalističtí, jako Enoch Powell, Alan Clark a další, se nacházeli v hlavním proudu pravicové části toryovské strany. A obě strany, červená a modrá, se každých 4 až 5 let navzájem napadaly, a to všichni vědí.

To, co musíme udělat, je v podstatě sjednotit náš vlastní lid na regionální úrovni a také z hlediska třídního, což je velké tabu, a lidi je třeba sblížit. A sblížit je lze pouze pomocí této vlajky a pomocí anglické vlajky. Protože jednou z identit, která byla samozřejmě zahrnuta do vytvoření Británie, nemluvě o vytvoření Británie jako multietnické myšlenky v rámci domnělé Evropské unie, bylo angličanství. Dlouhou dobu si Angličané v podstatě mysleli, že vlajka Unie je jejich vlastní vlajkou, a téměř začlenili svou anglickou identitu do britské.

Ale v posledních několika letech si angličanství, mimo jiné, mezi množstvím identit, v podivné a úžasné fauně a flóře, která vyrostla v Blairově Británii, našlo svůj hlas. Pravdou však je, že čím více se stáváte Angličanem prostřednictvím vzpomínek, historismu a identifikace, tím více jste Britem. A čím více jste Britem, tím více jste Evropanem. A Evropanem myslím bělocha. To nemá nic společného s podporou politiky Evropské unie. A čím více si vážíte a ceníte sebe sama, tím více se budete zajímat o kulturu svého vlastního národa a o to, čeho dosáhl.

Protože si nic nenamlouvejme. Velká část našich mladých lidí se toho naučí trochu, ale komedie stranou, ve skutečnosti se nenaučí téměř nic o tom, kdo jsou, jaká je jejich literatura, jaké je jejich umění, jaká je jejich vojenská historie, co jsme kdysi jako národ dokázali, jak většina moderní vědy byla vytvořena elitními jedinci pocházejícími z naší skupiny. Nyní mnoho lidí

říká: „To mě nezajímá“ a tak dále, ale naši lidé jsou v tomto ohledu znevýhodněni. Vůbec o tom nevědí. A proč tomu tak je?

Částečně je to kvůli takzvaným progresivním vzdělávacím idejím v 60. a 70. letech. Ale skutečným důvodem je, že pokud lidé nevědí, co jsou zač, zbývá jim jen tělo. Nemůže říct, co je. Nemůže politizovat to, co je. To bude znamenat, že lidé budou tak zlomení, zbyteční a beznadějní, že budou jen sledovat fotbal na Sky, nakupovat v Sainsbury's a odmítat volit New Labour, protože se dostaneme do situace, kdy New Labour nahradí Tory jako vládní stranu. V podstatě se to už stalo. 50 % populace, stejně jako v USA, nevolí. A s každým uplynulým desetiletím se společnost stává o něco horší a o něco špinavější verzí toho, co existovalo před 10 lety.

Pokud nemáte peníze a nemůžete se z toho vyvléknout privatizací a udržet to daleko od sebe a svých blízkých, což mnoho lidí dělá. Velká část naší populace nechce žádné potíže. Nechtějí žádné potíže. Privatizovali si své vlastní životy. Privatizujte své zdraví a zdraví své rodiny; privatizujte své vzdělání. Dělá to velká část střední třídy a významná část pracující třídy, která se dostala do tohoto klubu, to chce také. Pokud se společnost rozhodla pro marihuanu, já jsem se rozhodl pro sebe! To je názor. Uslyšíte ho všude. Slyším ho od lidí v raném věku i v polovině života. A mezi mnoha staršími lidmi slyším tento refrén: „Než se to stane, budu mrtvý.“ Slyším to docela často. „Oh, stane se to za 20, 30, 40, 50, 60, 100 let, ale já už tu nebudu. Díky Bohu za to!“ To je to, co ve skutečnosti říkají.

Pravdou však je, že lid se skládá ze dvou základních věcí, které jsou obě otázkou dědictví. První z nich jsou děti, které pokračují v rodu a nesou identitu, pokračují v populační

skupině, pokračují v biologickém registru, a druhou je kultura, to, co vytváříte, nejen fakta vaší biologie, ale to, k čemu vede. Kultura a děti. Když zemřeme a odejdeme, to je vše, co na materiální úrovni zůstane.

Jediná strana v této zemi, která v současné době, až na několik umělých výjimek, udělá cokoli pro řešení těchto zásadních otázek, protože vše ostatní je vedlejší. Dokonce i Evropská unie, která není zcela vedlejší, je v souvislosti s těmito zásadními otázkami částečně vedlejší. Nikdo jiný o nich vůbec nemluví. Kdokoli je zmíní v hlavních stranách, bude démonizován a dokonce z nich vyloučen.

Politická korektnost byla navržena jako metoda jazyka a myšlení, která má lidem zabránit mluvit o těchto myšlenkách. Byla záměrně použita jako jakási mentální a morální past. Začalo to v 60. letech 20. století v Berkeley v Kalifornii jako nejasná lingvistická teorie na amerických univerzitách. Velmi malé myšlenky: rasismus, sexismus, homofobie, institucionalizované předsudky, politika inkluze a anti-exkluzivity. Všechny tyto myšlenky vznikly v marxistické levici ve Spojených státech. Malé, maličké věci. Nyní jsou globální. Každý televizní program, každý rozhlasový program, téměř veškeré mainstreamové žurnalistické zpravodajství prochází touto maticí. „To nemůžeš říct! Jsi politicky nekorektní.“ Lidé to říkají ve svých vlastních rozhovorech. „To je trochu politicky nekorektní!“ Lidé z toho dělají vtip, ale zároveň vědí, o co jde. Možná ani neznají jména členů vlády, ale vědí, co je politická korektnost! A proč vědí, co je politicky korektní rétorika? Protože byli indoktrinováni tím, o čem by neměli přemýšlet. A to, o čem by neměli přemýšlet, je to, co se děje v této společnosti.

A jediná organizace v zemi, protože mnoho lidí smýšlí stejně jako my a třesou se strachem. Kamkoli se podíváte, najdete lidi na všech úrovních života, zejména mezi těmi, kteří mají co ztratit. Zejména mezi nimi, ale vlastně všude. Strach. Morální strach. Strach z novin, strach z televize, strach ze ztráty zaměstnání, strach ze všeho možného, pokud se spojí s politikou, která zastupuje jejich vlastní skupinu.

Ale můj názor je, že naši lidé udělali mnoho. Vytvořili obrovské impérium, vytvořili největší divadelní tradici v alžbětinské době od starověkého Řecka, udělali mnoho, mnoho velkých věcí, z nichž mnohé vyžadovaly extrémní odvahu. A postavit se proti liberálnímu ničení této společnosti nyní nevyžaduje tolik v porovnání s tím, co udělali a zanechali nám mnozí z našich předků a předků.

Proto vás žádám, abyste sáhli do kapes, ale také abyste všemi možnými způsoby podporovali Britskou národní stranu jako orgán kulturní a rasové renesance pro naši národnost a pro náš lid v Anglii a Británii navždy.

Moc vám děkuji!

O islámu

Když teď projíždíte Manchesterem, můžete vidět, co se stalo s tímto městem, můžete vidět, co se stalo s mnoha dalšími našimi velkými průmyslovými a postindustriálními městy. Nacházejí se v konečném a nekonečném úpadku. Jsou plná přistěhovalců. Jejich sociální zařízení chátrají. Mají zkorumpované vedení labouristické strany, které zastupuje pouze sebe sama, malé kliky a příbuzné kruhy. V gay zóně nebo gay vesnici v centru Manchesteru bude nyní poměrně rušno, protože právě vstoupil v platnost zákon o registrovaném partnerství. Bezpochyby se tam tedy bude konat řada pseudo-svatebních obřadů. Bohužel v našich upadajících metropolitních a městských oblastech převládá americký model.

Děje se to, že bílá populace z dělnické a střední třídy, protože střední třída z Manchesteru se už dávno přestěhovala do Cheshire, jak všichni vědí, a proto v tomto městě prakticky nikde nenajdete Torye na reprezentativní úrovni. Oni odešli a bílá dělnická třída je částečně levicová a částečně se rozptýlila, aby se dostala pryč od koncentrace imigrantů v centru. Ale stejně jako v těchto městech v USA, jako je Atlanta a další, která na chvíli upadla, se je snaží oživit pomocí levných bytů pro yuppies přímo v centru, skladových bytů a bloků, alternativních společenských a scénických zón, jako je ta, kterou jsem zmínil dříve, a tím, že se do centra města vrací alternativní typy bílé levice, které si v jistém smyslu užívají mírně dekadentní vzrušení z toho, čím se město stalo. A utrácejí spoustu peněz, bývají to svobodní lidé a „oživují“ chátrající centra městských oblastí, jak upadají. To se stalo ve Spojených státech v posledních 40 letech. Ve věznicích Spojených států je 2 miliony lidí. 2 miliony v každém okamžiku a 80 % z nich jsou

černoši nebo míšenci. Průměrná délka života černošského muže v americkém městě, zejména ve Washingtonu D. C., který je také hlavním městem světového impéria, je 26 a půl let. To je jejich průměrná délka života, vzhledem ke kombinaci zločinů spáchaných střelnými zbraněmi, gangsta rapu, cracku, metamfetaminu, automobilových honiček a tak dále. Jsou také v podstatě policejně hlídáni svými vlastními lidmi, protože nikdo jiný to nechce dělat.

A teď Manchester, Liverpool a Birmingham, kde nedávno došlo k rasovým nepokojům, které nás zcela vyloučily. Nevím, jestli jste si toho všimli, ale asijské a černošské gangy ovládly části města na celý víkend a vzájemně se proti sobě bouřily, útočily na sebe, útočily na policii, útočily na veškeré občanské vybavení. Postupně to utichlo. Údajně to bylo kvůli incidentu, který šířily disidentské a nelegální nebo nezákonné rozhlasové stanice, které vysílaly s rastafariánskými DJs ze zadních částí bytů lidí a podobně a které jsou pravidelně terčem policejních razií.

Jedna z nich je v Manchesteru. Jedna z těch nočních stanic, která je muslimskou rozhlasovou stanicí. Částečně pirátská, možná s několika granty. Právě dostali pokutu 125 000 liber za rasové podněcování, ale nevím, proti které skupině podněcovali nepřátelství. Mohli to být Afro-Karibci. Mohli to být Židé. Nejsem si jistý.

Ale jak můžete vidět v souvislosti s událostmi v Birminghamu a částečně i jinde, byli jsme zcela vyloučeni. Když se konala panelová diskuse o tomto mezietnickém násilí, nebyl v ní prakticky žádný běloch, protože samozřejmě se stalo to, že lidé přijeli z celého světa a přinesli si s sebou své spory, své stížnosti, své neshody a vyřizují si je tady na našich ulicích.

Byl jsem v Manchesteru asi rok po rasových nepokojích, které se odehrály v letech 1980/81, když Whitelaw, který byl tehdy takovým ministrem vnitra Thatcherové, jak se říká ve Francii, řekl, že to vůbec nemá nic společného s rasou. Velké části Liverpoolu a také část Bristolu a Manchesteru vzplály, všechno bylo zapáleno, když různé gangy bojovaly mezi sebou a s policií Velkého Manchesteru. Nemělo to nic společného s rasou. Ceny nemovitostí klesly, takže jste mohli koupit obecní byt v řadové zástavbě, jaký se objevoval v titulcích seriálu Coronation Street, za 1 800, 2 500 nebo 4 000 liber v částech Gortonu a Moss Side, kde k nepokojům došlo. Ale nemělo to nic společného – pochopte – s rasou. A částečně se tito lidé bouřili mezi sebou.

Ale když jsem byl v Manchesteru na Oxford Road, která se nachází v srdci jedné z největších vzdělávacích čtvrtí v západní Evropě, viděl jsem dvě íránské skupiny. Protože právě proběhla íránská revoluce. A jedna z nich pochodovala sem a tam a křičela: „Chomejní! Chomejní!“, protože podporovali nového íránského prezidenta, který právě přiletěl jumbo jetem z Francie, kde byl v exilu před šáhem, režimem podporovaným námi a Spojenými státy americkými.

Írán je důležitý, protože v příštím roce až dvou letech bude hrát velkou roli ve zprávách. Podle mého názoru nahradí Irák asi za rok a půl až dva roky.

Na Oxford Road však byla ještě jedna íránská skupina, a to členové Mudžáhidů, levicové frakce, kterou tehdy podporoval Irák, a ti hlučně protestovali proti Chomejnímu a Islámské republice. Policie Velkého Manchesteru je držela od sebe. Pomyslel jsem si: „Tady jsou dvě íránské frakce, podle jejich vlastních slov pravicová a levicová. Z jejich pohledu

teokratická a náboženská a antináboženská nebo sekulární. Ale co tu dělají, když se perou uprostřed Manchesteru, uprostřed jednoho z našich kdysi velkých severozápadních měst?“ Důvodem je, že se stali součástí centra Manchesteru a přinesli sem své války, spory a neshody, vnitřní i vnější. A to bylo před 25 lety! Za poslední čtvrt století došlo k poměrně velkému přílivu imigrantů do této aglomerace i jinam.

Írán je nyní důležitý, ale politické předpovědi na schůzkách jsou nebezpečné, přesto jednu učiním. Řeknu, že v příštích 18 měsících dojde k ničivému útoku na Írán a na jaderná zařízení, která staví pod horami v jihozápadní části země. Kdo to udělá, zůstává prozatím otevřené. Američané mají v Iráku plné ruce práce, ale velmi je znepokojuje, že centrifugy jsou v provozu a Íránci jsou 2 až 5 let od vývoje jaderných zbraní.

Ale neklamte se, mají raketu Al-Hajarun, která určitě dosáhne Izraele a za dva roky bude schopná dosáhnout Paříže, která je docela blízko Londýna. Írán tedy do jisté míry eskaluje situaci, protože podle inspektora OSN pro jaderné zbraně je 35 zemí na prahu vývoje plné jaderné kapacity.

Proč ostatní země a jiné rasy chtějí tyto zbraně? Chtějí je, protože viděly, co se stalo Iráku, zemi bez zbraní hromadného ničení, která zničila rané programy pod Saddámem v naději, že to zabrání jejímu napadení, ale byla napadena a poražena USA a jejich hlavním spojencem, konkrétně Blairovou Velkou Británií, a k vyrovnání této perspektivy potřebujete jaderné zbraně. Írán je tedy na dobré cestě k vývoji těchto zbraní a 90 % Íránců všech frakcí a skupin, muslimů i nemuslimů, patrioticky podporuje touhu Íránu po získání těchto zbraní.

Izrael může na základě subdodavatelské smlouvy zaútočit na Írán jménem Spojených států. V takovém případě by letouny F-16 přeletěly Irák, aby se tam dostaly a vrátily se zpět, a byly by doplňovány palivem ve vzduchu americkými tankery. Mohou nebo by mohly použít rakety s jadernými hlavicemi, rakety s hlubokým průnikem, aby se dostaly do těchto bunkrů a zničily tyto jaderné zařízení pod zemí. Izrael to myslí docela vážně a udělá to i bez vědomí Američanů.

Pokud přeletí nad Irákem, jsme spoluviníci, protože Irák okupujeme. Máme pod kontrolou třetinu země, pod naší svrchovaností. Máme tam své muže. Pokud dojde k odvetě za takový útok, a to jistě nastane, zasáhne to nás a zasáhne to Spojené státy. O tom není pochyb.

Pokud přeletí Saúdskou Arábii, pak koncepčně přeletí svatá místa v Mekce a Medíně, což vyvolá obrovské pobouření v islámském světě, který je i bez toho ve velkém vzrušení. Ačkoli pravděpodobně mohou přeletět Saúdskou Arábii, Saúdové budou mít své F-16 ve vzduchu v době, kdy se Izraelci vrátí, a budou se muset probojovat a pravděpodobně ztratí některé muže a letadla, protože ty F-16 byly Saúdům darovány Spojenými státy. AWACS, které budou sledovat letouny při jejich návratu, budou však v souladu s aliancí s Izraelem rušeny Spojenými státy. To bude technicky znamenat možnost války mezi Saúdskou Arábií a Izraelem, které sice jsou ve válečném stavu, ale od vzniku Izraele v roce 1948 nikdy nedošlo k otevřenému konfliktu.

Proč je to pro nás důležité? Je to pro nás důležité, protože svět se zmenšuje. S postupující globalizací, s přílivem imigrantů všech barev a typů, s tím, jak se svět mísí, se to, co bylo kdysi problémem souseda, co bylo na druhé straně světa,

zmenšuje a přichází sem, do ulic Manchesteru, Liverpoolu, Derby, Glasgow nebo Birminghamu. Relativně nedávno, v polovině tohoto roku, se to dostalo i do londýnského metra.

Jednalo se o lokální skupiny. Poměrně malé. Poměrně primitivní. Jeden muž s továrnou na bomby v Leedsu, která byla tak nebezpečná, že trvalo týden, než ji speciální policejní jednotky zničily, aby prošetřily, co tam měli. Pár radikálních duchovních, kteří vodí radikální muslimy z mešity do jiné mešity, obvykle sousední, aby zbytek komunity úplně neviděl, co se děje.

5 000 mladíků – britských mladíků, jak je nominálně a údajně popisují média – bylo v táborech v Afghánistánu, když byli pod velením Talibanu, který byl financován sítí Al-Káida a osobně Bin Ládinem. Protože to byl selhávající stát. V podstatě to byla banda, která řídila zemi, a proto je Američané odstranili.

Proč svrhli Irák, je složitější a souvisí to s jeho odmítavým postojem vůči Izraeli, jeho ropou a klíčovou geopolitickou polohou v Perském zálivu.

Tyto věci jsou skutečné. Žijeme v cyklu válek a revolucí, zatímco naši lidé spí, vydělávají peníze, sledují televizi, jsou posedlí sportem a doufají v to nejlepší. Ale všichni o tom přemýšlejí. Každý v zemi o tom přemýšlel, byť jen na 2 až 5 minut, když vybuchly bomby uprostřed Londýna, protože téměř každý někdy cestoval v těchto metrech nebo v podobných veřejných dopravních prostředcích. Každý to zažil, a pokud ne, tak se tam chystal, nebo to zažila jeho babička, švagrová, někdo z jeho nejbližší nebo širší rodiny nebo z okruhu přátel. Každý si dokázal představit, že je v tom metru.

Mladí chlapci, kteří se vyhodili do vzduchu, se považovali za vojáky a možná dokonce nosili pod civilním oblečením vojenskou výstroj. Protože se považují za vojáky. Nejsou to sebevražední atentátníci, jak zcela jasně tvrdí Izraelci. Pokud chcete spáchat sebevraždu, můžete jít uprostřed pouště, můžete jít uprostřed Salisbury Plain a odpálit se. Chtějí zabít co nejvíce lidí pomocí svého vlastního těla jako zbraně, jako osobního torpéda, a chtějí to udělat, protože jejich civilizace je v podstatě ve válce, prostřednictvím své přední linie, s lidmi, kteří řídí naši civilizaci.

Proč k tomu došlo? Pokaždé, když zapnete zprávy, rádio nebo televizi, prvních deset minut je věnováno válce, bombovým útokům, sebevražedným atentátům, dalšímu chaosu v Iráku, lidem, kteří jsou zde věšeni, západním rukojmím, Bushovi, který říká to a to, Izraeli, který vyhrožuje dalšími bombovými útoky, Íránu, který vyhrožuje, že Izrael vyhladí. To je prvních deset minut téměř každé zprávy. Ale téměř žádný politik od Blaira dolů a kolem něj nikdy nevystoupí před naše lidi a neřekne, proč k tomu došlo.

Proč jsme částečně ve válce s islámskou civilizací? Proč nominálně útočí na Západ už čtvrt století? A proč se Západ v jistém smyslu bojí, ale zároveň umožnil milionům z nich usadit se v západních společnostech?

Ve Francii, hned za kanálem La Manche, došlo k masovým nepokojům, jaké tato země dosud téměř nezažila, a které trvaly dva týdny v předměstích Paříže. Podle TF1, což je francouzský ekvivalent kanálu BBC 1, bylo v posledních pěti letech v předměstích vypáleno 30 000 aut. Když se řekne předměstí, představíme si zelené oblasti, kam se střední třída přestěhovala, aby unikla masové imigraci, ke které došlo ve vnitřních částech

většiny našich velkých měst. Oni to popírají, ale všichni víme, že je to pravda. Ve Francii je to však naopak. Relativně bohatí a buržoazní lidé žijí v centru a předměstí jsou pro ty, kteří nemohli uniknout, a pro imigranty. Jsou opravdu uzavřená a tvoří vlastní zóny a světy.

Kdysi jsem si koupil mapu, protože jsem byl v Paříži v roce 1986, a když ji rozložíte – je to jedna z těch turistických map – je v ní krásně vyznačeno centrum města. Všechny budovy, Île de Napoléon [takové místo neexistuje, takže se možná jedná o hravý výmysl], kde jsou velké galerie, kde jsou velké městské stavby, ale předměstí jsou jen šedá skvrna. Jen jakási šedá skvrna kolem centrální čtvrti. A tam jsou imigranti.

Ve Francii žije 5 milionů arabských muslimů. 5 milionů. Většina z nich pochází z Tuniska, Maroka a Alžírska, kde má Francie za sebou dlouhou historii válek a revolucí. Na počátku 60. let byla francouzská vláda téměř svržena spiknutím pravicových důstojníků z Alžírska, kteří byli členy tajné organizace v rámci vlastní armády zvané Organisation armée secrète (OAS).

Monsieur Le Pen byl plukovníkem výsadkového pluku, který v této válce bojoval. V této válce údajně zahynulo mezi 350 000 a 1,2 milionu Alžířanů. Byla to velká válka. Velmi destruktivní. Je to jen na okraji Evropy. Miliony Alžířanů žijí ve Francii. Jsou to lidé, kteří se rozkmotřili s různými režimy zřízenými alžírskými nacionalisty známými jako FLN, a různé prvky této společnosti odešly žít do Francie, jak se situace změnila.

V Alžírsku žilo 1,5 milionu bělochů, o které v té válce šlo, a ti byli vyhnáni. 1,5 milionu francouzských bělochů odešlo

během dvou týdnů, když na počátku 60. let přišla FLN. Mnozí z nich před odchodem zapálili své podniky. A odešli se vším, co měli. Říká se jim colons. Říká se jim pieds-noirs, Černé nohy, protože byli v severní Africe. Mnozí z nich se usadili v Marseille a v jižních částech Francie. 70–80 % z nich, jejich děti a potomci volí Front National.

Podpora Front National vzrostla od těchto nepokojů o 5 %. Existuje velmi pravicový gaullistický ministr vnitra jménem Sarkozy. Některé z nepokojů vyvolávajících imigrantů popsal slovy, která nelze použít na platformě, jako je tato, protože jsou zjevně nelegální. Ale Sarkozyho záměrem, jak přiznává ve svém okruhu, je zastavit Le Pena. Nezapomeňte, že poslední prezidentské volby ve Francii nebyly soubojem levice proti pravici, ani soubojem jednoho umírněného kandidáta proti druhému, ale soubojem pravice proti radikální pravici, a levice hlasovala pro méně pravicového kandidáta, aby ho udržela mimo hru.

Není o tom pochyb. Francie je na pokraji propasti. Je členem Rady bezpečnosti, byla nominálním vítězem druhé světové války, má jaderné zbraně, v některých ohledech je její ekonomický model v potížích, ale stále funguje, je to mocná západní společnost, ale zažila lepší časy. 20 % obyvatel Francouzské republiky tvoří v nejširším slova smyslu neběloši.

BBC vyslala novináře, aby se setkal s gangy, které zapalovaly auta a vyvolávaly nepokoje s centrálními pořádkovými jednotkami v pařížských čtvrtích známých jako předměstí, a našli mluvčího, který vystoupil s malou vlněnou čepicí na hlavě. Byl z Alžírska a předtím, než začal mluvit, podal ruku francouzským způsobem. Řekl: „Nenávidíme Francii. Nemáme tu žádnou naději. Nemáme práci. Nedovolí

nám se integrovat. My se integrovat nechceme. Jsme s islámem. Jsme s Usámou.“ Jméno, které pravděpodobně před rokem nebo dvěma ani neslyšel, ale které se dozvěděl ze západních médií. Řekl: „Má tady někdo korán?“. A jeden z nich ho vytáhl, držel ho obráceně a tak podobně. „Jsme s vámi ve válce. Jsme ve válce s centry měst. Měli byste volit lidi jako Le Pen, protože jsme s vámi všemi ve válce.“ A jeho kamarádi stáli kolem něj, trochu ho povzbuzovali a hecovali. Bravo! Malé potlesky. Takové věci.

Co tito mladíci udělali, je to, že si osvojili mnohem větší globální spory, které získávají z médií; používají své mobilní telefony třetí generace, které ukradli nějaké buržoazní ženě v centru Paříže, protože většina těchto gangů jsou zločinecké gangy; získávají obrázky z Čečenska; fotografie západních vojáků, kterým sekají hlavy, a podobné věci, které si můžete stáhnout z různých internetových stránek. A oni si myslí, že je to sranda, chápete? Je to jejich forma gangsta rapu. Myslí si, že je to vtipné. Myslí si, že je to zábavné.

Ale stalo se to, že představují nejnižší úroveň obrovských přílivů síly, které zaplavují celou planetu a které nás všechny začínají zmítat. Protože islámská civilizace, která je částečně založena na rase, klade nám všem, naší kultuře a naší civilizaci velkou otázku. Protože říkají, že chtějí svůj vlastní blok a chtějí být oddělení. A já s tím souhlasím. Říkají, že západní společnost je nenapravitelně zoufalá a dekadentní. A já s tím vlastně souhlasím. Říkají, že naše civilizace, pokud se nezocelí, je ztracená a oni nastoupí na její místo.

Nedávno proběhla v rádiu Radio 4 debata mezi radikálními muslimskými bojovníky a těmi, kteří je ideologicky podporují. Všichni mluvili perfektní angličtinou a s BBC komunikovali

přes satelitní telefony z míst jako Kašmír a Čečensko. Řekli: „Právě jste institucionalizovali homosexuální manželství.“ Což je naprostá pravda. Stalo se to minulý týden. „Vaše civilizace je u konce! Manželství je svazek muže a ženy, protože je to biologické. Vaše civilizace je proti Bohu a proti tomu, co je předepsáno, a skončí, a my přicházíme s odpovědí.“ Musíte totiž pochopit, že islám je teoreticky náboženství, které je zcela slepé k rasám. Všichni by se měli konvertovat, což je známé jako dokonalý stav ummy. Po spravedlnosti, kterou představuje islám, nastane mír.

Stalo se to, že všechny masy třetího světa, které měly v 50., 60. a 70. letech předvojové organizace, se obracely k extrémní levici. Do jisté míry se obracely k maoistické Číně. Obracely se k Sovětskému svazu před jeho rozpadem v roce 1990. To už nemají. Palestinské skupiny, před 20–30 lety, když jsem byl teenager, byly všechny levicové. Lidová fronta pro osvobození Palestiny – generální velení – co to je za název, co? – dnes odpálila bombu. Tyto skupiny už neexistují. Nahradily je islamistické skupiny. Jsou novým proudem, novou vlnou, ale proč obecně řečeno neběloši, včetně lidí, kteří nenávidí islám z důvodů své vlastní kmenové jistoty, jako jsou indičtí hinduisté... Obě skupiny se v roce 1948 v Indii dopustily genocidy jedna na druhé. Nezapomeňte, že Indové ujdou půl míle, aby se dostali k hinduistickému novináři, protože nechtějí jít k muslimskému, protože jejich rodiče a prarodiče byli nuceni překročit zelenou linii mezi Indií a Pákistánem, když se tyto dva státy rozpadly kvůli gangům spojeným s každou ze skupin. Nezapomeňte na všechny vnitřní rozdělení v rámci těchto [nesrozumitelné] 100 let způsobené některými předvojovými prvky těchto skupin. Islám se tak stává mocnou maskou a pěstí

a rukavicí kolem pěsti pro lidi, kteří jsou proti Západu po celém světě. Je to nejrychleji rostoucí náboženství v britských věznicích.

Afro-Karibci se stále více ocitají na okraji společnosti a jsou velmi pokřesťanštěnou skupinou, která se přiklání k islámu, a to ze dvou důvodů. Jedním z nich je vzpoura proti západním normám. Mnoho zločinců, kteří dnes stojí před soudem, o tomto náboženství prakticky nic neví, a pokud byste se jich zeptali, co je to hadís, neměli by ani ponětí. Jedná se o osobní výroky Mohameda. Nemají o tom ani ponětí, ale cítí, že jde o vzpouru. Cítí, že je to proti. Cítí, že je to proti Západu, a někdy ani nedokážou souvisle definovat, co Západ vlastně je. Lidé se však v tomto životě bohužel definují spíše podle toho, proti čemu jsou, než podle toho, pro co jsou, a to je trvalé měřítko ve všech skupinách v celé lidské historii.

Když Mike Tyson vyšel z vězení – obviněn ze znásilnění černošské modelky – stal se na šest měsíců muslimem. Byl fotografován po celém světě, jak vychází v oděvu a šatech z federální věznice s maximální ostrahou. Byla to jen další módní záležitost a o šest měsíců později se věnoval něčemu jinému, ale na chvíli předal své finance Farrakhanově organizaci Nation of Islam. Udělal to proto, že chtěl před celým světovým mediálním publikem, které sledovalo jeho propuštění z vězení, prohlásit: „Podívejte, neztotožňuji se s vámi. Ztotožňuji se s jihem, s ostatními, s nebělochy, ne s vaší mocenskou strukturou, ale s naší.“ Kdybyste mu položili pár teologických otázek o náboženství, ke kterému se momentálně hlásí, nebyl by schopen odpovědět, protože se stalo symbolem jiných věcí a jiných forem, ale je velmi mocné, protože náboženství je mnohem mocnější než politika, někdy dokonce mnohem mocnější než

národní ideologie, protože poskytuje strukturu, ve které lidé žijí a umírají. Dává konečný smysl a ospravedlnění, zejména násilí, protože je zakořeněno ve víře.

V co naši lidé věří dnes? V co věří dnes? Křesťanství se zhroutilo. Vzdělávací měřítka, která dříve posilovala naši společnost a která byla vnucována zbytku společnosti, klasické vzdělání a tak dále, se všechna zhroutila, všechna šla do háje. Velká část naší populace ví málo o naší historii, málo o našem umění, málo o naší architektuře, málo o našem právu, málo o naší vědě. 90 % veškeré intelektuálnosti modernity bylo vytvořeno bílými lidmi, v podstatě bílými muži. 90 %! Ale velká část naší populace neví nic o naší civilizaci a byla zcela zbavena vzdělání a špatně vzdělána.

Levicoví bílí lidé zavedli komplexní vzdělávání, aby vyrovnali rozdíly a zajistili, že tyto nepříjemná gymnázia a tyto ošklivé třídní sektářské zkoušky, jako je 11-plus, byly zrušeny. Výsledkem je masové snižování úrovně v oblasti médií, kultury, znalostí a schopnosti vzdělávat se, což vedlo k vytvoření pasivních, nic nevědoucích spotřebitelů, kteří nic nedělají a málo přemýšlejí, ale uvnitř jsou velmi znepokojeni, když vidí, jak jsou stanice metra v jejich hlavním městě rozmetány na kusy.

Lidé za mnou přicházejí a ptají se: „Proč se to stalo?“ A já odpovídám: „No, radikálové z islámského světa vedou už 25 let válku proti západnímu světu; považují naši civilizaci za totální ateistický útok na ně; nechtějí liberální sekularismus; nenávidí nás za naši podporu izraelské republiky a chtějí toto území obsadit, protože si myslí, že jsme příliš slabí na to, abychom si ho udrželi.“ „Ach, tak dobře. . .“ Takoví jsou mnozí z našich lidí, protože poprvé v naší historii se ocitli bez vůdce. Drtivá

většina našich lidí volila Blaira, ti, kteří se obtěžovali jít volit, a Blair se opírá o co? Možná o 35 % hlasů? Což je ve skutečnosti asi 22,5 % všech členů společnosti. Toryové získali v Anglii více hlasů než on. Když je ve Skotsku, tvrdí, že je Skot. To jsem nevěděl, dokud mi to neřekl člen této strany, který je Skot. Samozřejmě, když je tady, nikdy se o tom nemluví.

Ale lidé už Blaira prokoukli. To ale nevadí, protože než ho prokouknou, bude tu další. Tady je Blair se svým měkkým potřesením ruky a šesti sliby, a je tak upřímný, že je napíše vlastním podpisem, vlastním rukopisem, protože „jsem upřímný. Jsem upřímný!“ Má takový lživý, světský, farářský způsob chování, ale byl odhalen, protože Irák byl příliš velký krok, protože o něm lhal příliš okatě. Řekl, že tam byly zbraně, které neměli, o kterých si většina lidí v té době myslela, že je nemají, protože Irák byl jakýsi zvláštní byzantský režim. Mnoho iráckých vědců lhalo Saddámovi, že mají zbraně, aby získali granty a příznivé zacházení, protože věděli, že by je tajná policie zabila, kdyby to zjistila.

Ale Irák byl snadný cíl. Byly na něj uvaleny sankce po dobu 12/13 let. Neměli náhradní díly pro svou armádu. Američané je porazili za 3 týdny. Za 3 týdny! A v Pentagonu panují vnitřní rozpory, protože je neporazili za 3 dny. To je síla, kterou Amerika má. Obrovská síla! Neuvěřitelná síla!

Vrtulníky jsou létající tanky. Američané, z nichž většina jsou křesťané, sedí v B52, stisknou tlačítko a zespodu vyletí řízená střela, která má v přední části počítač, takže přesně určuje, kam má zasáhnout. V Iráku nyní používají chemické zbraně. To je opravdu ironie, protože chemická zbraň, kterou používají, se nazývá bílý fosfor a je to nová forma napalmu, který hojně používali ve válce ve Vietnamu. Tato zbraň spaluje

kůži, jinými slovy, když dopadne na člověka, stane se z něj lidská pochodeň. To je celé. Americká námořní pěchota tomu říká „shake and bake“ (zatřepat a upéct). Vystřelíte konvenční náboj, pak vystřelíte bílý fosfor, střídáte to a pak pošlete mariňáky, aby sebraly těla a dali je do pytlů, a pak je spálíte, což je v rozporu s islámskou tradicí, ale stejně jsou spálena.

Nezapomeňte, že fotografie toho všeho obíhají po celém světě. Obíhají po celém světě na Al-Jazeera, Al-Islamiya a dalších arabských satelitních zpravodajských stanicích, a lidé se diví, proč někteří islamisté používají nebo jsou připraveni použít sami sebe jako zbraně k útokům na lidi v naší civilizaci, protože nevidí žádný rozdíl mezi našimi lidmi, lidmi v této místnosti a jinde v Manchesteru a mimo něj, kteří se dnes večer baví a přemýšlejí, co bude ve fotbale a tak dále, nevidí žádný rozdíl mezi nimi a Blairem, Bushem a ostatními. Nevidí ani rozdíl mezi bílými západními režimy, které jsou proti válce, jako Francouzi a Němci a mlčky i Rusové a tak dále.

Ale každý v tomto světě dostane to, co chce, zvláštním způsobem. Tito povstalci v Iráku používají čínské zbraně zaplacené Íránem k útokům na naše vojáky, z nichž jich v jižním Iráku zabili přes 100, a pokud nás Írán napadne, naše vojáky napadnou mnohem zuřivěji, protože šíité na jihu povstanou proti nám. Tyto věci jsou důležité. Nejde o nejasné nesmysly týkající se zahraničních skupin, o kterých nemusíme moc vědět, protože miliony těchto lidí žijí tady. Žijí v Manchesteru, žijí v Lancashire, žijí všude kolem vás, žijí v Londýně.

Jedná se o organizaci, která v podstatě zastupuje politické zájmy bílých lidí, domorodého obyvatelstva, ale je to polopodzemní organizace, která se schází na schůzkách prostřednictvím přesměrovacích pozic, schůzek a podobných

věcí. Když jsme nedávno měli naši výroční valnou hromadu přímo v centru Londýna, šlo v podstatě o polotajné setkání s místem setkání u taxi stanoviště určité hlavní stanice a tak dále. Toto setkání, kterého se samozřejmě zúčastnili i někteří organizátoři, kteří jsou zde přítomni, se konalo 800 metrů od Trafalgarského náměstí v klubu s dvojitými bezpečnostními dveřmi a podobnými opatřeními. Bylo obklopeno 20–30 členy bezpečnostního personálu, kteří hlídali předsedu a byli z londýnské bezpečnostní pobočky a podobně.

Na Trafalgar Square, který byl hned za rohem, protože místo setkání bylo mimo Strand, hlavní dopravní tepnu uprostřed Londýna, radikální islamistické skupiny a další zahraniční radikálové žijící zde uspořádali v uplynulém roce velké demonstrace, dokonce i několik měsíců před bombovými útoky v metru, a to i za účasti stran, které Blair nyní chce zakázat, protože nezapomeňte, že v této zemi existují určité muslimské strany, které se nezúčastňují voleb.

Demokracie je v rozporu s islámem. Je to špína a nesmysl, kdy vás lidé podplácejí sliby, že vám poskytnou více nebo méně výhod, a vy pak hlasujete pro modrou nebo červenou kandidátku. Demokracii považují za naprosto bezvýznamnou.

V Iráku existuje skupina vedená vůdcem al-Káidy v Iráku, která se jmenuje Monoteismus a džihád. Monoteismus a džihád znamená totální válku za Boha. To je smyslem této skupiny. Její vůdce, al-Zarkáví, popravil Kena Bigleyho před kamerami internetu. Udělal to osobně. Tito lidé se neštítí ničeho. Nesedí v pozadí a nenechávají své muže jít do boje. Vedou je do něj.

Byl jsem poněkud překvapen biografií Roberta Fiska o Usámovi bin Ládinovi, který, ať se nám to líbí nebo ne, je

jednou z hlavních historických postav naší doby, jak to potvrdí historici. Bin Ládin byl v Afghánistánu pětkrát zraněn a přišel o 500 členů své vlastní skupiny, kteří bojovali proti Sovětskému svazu ve spojení se Západem, protože to byli ateističtí komunisté, kteří museli být zničení, a protože napadli muslimskou zemi. Celé své jmění, přes miliardu liber, věnoval tomuto boji. Býval playboyem. Trávil čas v barech. Navštívil dokonce i tuto zemi. Údajně jednou šel na zápas Arsenalu. Ale to bylo v jeho dekadentním období, než se ve věku 30 let obrátil k náboženství.

Zda se Američanům podaří ho zabít v bunkru v Afghánistánu na pákistánských hranicích, kde se pravděpodobně nachází, není důležité, protože se stal mýtem. Stal se symbolem po celém světě. Znám jednoho chlápka, který učí v muslimské škole v Lutonu, kde je 90 % segregace, a jeden chlapec bez zvláštního důvodu řekl, že jeho otec má nad krbem dva portréty. A on se zeptal: „Ach ano, a kdo to je?“ Jeden byl Saddám Husajn – to bylo před válkou v Iráku – a druhý byl Usáma bin Ládin. Je to jen chlapík, který žije v Lutonu. Třetina všech pákistánských chlapců má ve jméně Usáma. Proč? Protože je to hrdina, proto! Protože zaútočil na New York! Protože zaútočil na Ameriku! Protože nepřímo zaútočil na Londýn!

Ale nejde o bezduché násilí a nihilismus, i když se to na první pohled tak jeví. Říkají, že chtějí jiný způsob života než my, a mají právo nás nebombardovat, ale i říci, že chtějí být jiní, protože já nevěřím a tato strana nevěří v universalismus. Nevěří, že jsme všichni stejní. Oni jsou jiní a mají právo být jiní, protože se od nás většinou liší rasově a kulturně, a duchovně se od nás liší.

Žádní běloši se nikdy nepřiklonili k náboženství jako je islám bez nátlaku. Jediní lidé, kteří konvertovali, jsou na Balkáně, a to buď proto, že patřili k sektám, kde jim islám nabídl lepší podmínky než ortodoxní a katolíci v jejich okolí, nebo proto, že byli k tomu donuceni mečem. Ale lidé nezůstanou u něčeho, co jim bylo vnuceno, protože v tom je pravda a muslimové věří, že bez Boha nemá nic smysl. Neexistuje žádná osobnost. Neexistuje žádná individualita. Proto obětují svůj vlastní individuální život. Nemá to žádný význam! Zemřít za víru je lepší než žít v hanbě.

Fisk se v tomto rozhovoru, který vedli v malém bunkru v Afghánistánu, zeptal Usámy: „A co někdo, kdo krade a je mu uříznuta ruka? Jaký je váš názor na to?“ A Usáma bin Ládin, který je svým způsobem docela vzdělaný muž, zůstal dvě minuty mlčet. Všichni kolem něj byli úplně zticha. A pak řekl: „Skutečný muslim by podal ruku, aby mu ji uřízli, protože ve svém srdci ví, že on sám není nic a náboženství je všechno.“ Je to tedy logika totality. Je to totalitní systém víry.

V jistém smyslu je to nejvíce „pravicové“ a autoritářské náboženství na Zemi. Říká vám, kterou rukou máte jíst, kterou rukou se utírat, jak se modlit, jak klečet, jak se milovat se svými ženami. Usáma bin Ládin má v současné době 16 manželek a 167 dětí, z nichž všechny jsou bojovníky za víru a jsou opovrhovány. V této společnosti bylo od konce 60. let podle nejkonzervativnějších odhadů provedeno 3,25 milionu potratů a oni nám říkají: „Je to jen další symbol vaší dekadence a úpadku! Pokud nechcete rodinný život, pokud nechcete děti, pokud je neuctíváte a nectíte, nahradíme vás!“ To je to, co říkají, a mnoho našich lidí se zdá být v každé situaci naprosto slepých k této skutečnosti.

Do jisté míry, a to platí pro mnoho pravicových a perennialisticky smýšlejících lidí – já sám nejsem filosofický perennialista, ale mnoho pravicových lidí jimi je –, skutečně obdivujeme některé prvky islámu pro jejich víru, sílu, divokost a vědomí toho, kým jsou, protože pokud nezačneme znovu objevovat sami sebe jako lid, národ a etnikum, pocit toho, kdo jsme a čeho jsme dosáhli a co to znamená z kulturního hlediska, dokud znovu neroznítíme a neoživíme formy víry a vědomí toho, kdo a co jsme, a dokud nepřestaneme mít strach, protože strach a averze k riziku jsou v současné době u našeho lidu endemické, protože mnoho z nich žije v relativním pohodlí. Skupina, která dobyla čtvrtinu planety, je nyní v určitých ohledech vystrašená. Jejich vedení je pryč. Jejich vojáci se svlékají donaha a pokoutně bojují mezi sebou, zatímco ostatní se dívají oblečeni jako ženy. Lidé zvenčí se na nás dívají a přemýšlejí: „Co to ti lidé dělají?“

Před pár lety jsem v rádiu slyšel pákistánského právníka, který řekl: „Podívejte, jsem vzdělaný člověk, ale my nechceme Západ. Obrátili jste se proti Bohu, podporujete homosexualitu, jste posedlí sexem, zajímá vás jen sport, vaše kultura šla do háje, už se neženíte, nemáte děti. Nejsem rasista...“ Víte, je to jen chlapík v rádiu. „Ale podívejte se, co jste si sami udělali! My to pro naše lidi nechceme!“

A oni jsou tady! Významná část imigrantů má konzervativnější postoje než naši lidé, protože naši lidé jsou změkčení a slabí! A příliš liberální, příliš pružní, příliš reflexivní! Druhý názor je vždy správný. „Oh, člověk by měl vždy naslouchat všemu. Pravda je někde uprostřed.“ A tak dále.

Jak je známo, byl jsem dlouhou dobu členem toryovské strany. Znám celou řadu nových toryovských poslanců. Znám

je stejně dobře jako lidi v této místnosti. Gove, Goodman, všechny tyhle lidi. Znal jsem je. A měli byste slyšet, co říkali v soukromí, a porovnat to s tím, co jsou ochotni říkat na veřejnosti. Gove mi řekl, Gove byl redaktorem v The Times, než se stal poslancem, není to úplně bezvýznamná osoba: „No, to, co se stalo v této zemi, je katastrofa, že? Ale nemůžeme to říct a nemůžeme nic dělat.“ A já jsem řekl: „Proč to nemůžeme říct, Michaele?“ Je to Skot z Edinburghu. „A proč s tím nemůžeme nic dělat?“ Odpověděl: „Je to nebritské, něco s tím dělat.“ Řekl jsem: „Je to nebritské, něco s tím dělat?“ Odpověděl: „Ano, způsobilo by to problémy. Vedlo by to ke konfliktu!“ Řekl jsem: „Tato země byla založena na konfliktech a dobyla čtvrtinu světa.“ On řekl: „Ah, ale není správné to říkat.“ Tenhle chlap je konzervativní poslanec!

Je tu ještě jeden chlapík jménem Paul Goodman, který se stal poslancem. Jednou jsem byl na večeři a Goodman tam seděl. Goodman je Žid, který konvertoval ke katolicismu. Stal se mnichem. Ale pak se mu to nelíbilo, tak to vzdal a stal se novinářem a teď je poslancem. Nechtěl se mnou mluvit, protože mu někdo řekl, že jsem nacista. Takže se mnou nemluvil. Byla to ale zábavná skupina, protože skupina toryů ho kdysi, když konvertoval ke katolicismu, nutila jíst vepřové maso. Tito toryovští studenti dělají všechno možné. Nevěřili byste tomu. Ale teď je poslancem, stejně jako mnoho z nich.

Myslel si, že jsem „nacista“ nebo „fašista“, protože jsem byl známý jako člen skupiny lidí z organizace Western Goals, která v roce 1991 pozvala Le Pena. Nezapomeňte, že se jedná o „pravicové lidi“. Levicoví studenti v 60. letech rozbíjeli okna, pálili části univerzitních kampusů a vyvolávali nepokoje s policií, když se tito lidé scházeli. Nedělám si legraci! Když

Tebbit pořádal schůzky na polytechnických školách v Londýně, v 80. letech docházelo k absolutním nepokojům. Vzpomínám si, že když židovský ministr vnitra Leon Brittan pořádal schůzku v Manchesteru v sídle NUF na protější straně ulice, došlo k obrovskému násilí a GMP zmlátila studenty na schodech a podobné věci v počátcích thatcherismu. To jsou lidé, které nenáviděli. To jsou lidé, kteří jsou nyní kolem Tory strany, protože tehdy byli studenti, nyní jsou ve středním věku jako já a jsou měkcí jako plastelína a bojí se cokoliv říct a bojí se cokoliv udělat. Budou proti euru, a to je asi tak všechno.

Když jejich země mizí, když jejich města mizí, když v jejich stanicích metra vybuchují bomby, tito lidé, tito „pravicoví extremisté“, neudělají nic a neřeknou nic. Nenávidí tuto stranu, to vám mohu říct s jistotou, a bojí se jí. Bojí se důsledků toho, že se dostane někam, protože pro lidi jako oni už nebude místo.

Ne, pro lidi jako oni už nebude čas. Problém je i u lidí, jejichž instinkty nejsou tak špatné... Když mi bylo 18 a jemu také 18, bavil jsem se s Williamem Haguem a on řekl: „Víš, nemůžeme nic dělat. Je po všem. Enocha neposlouchali. Je konec. Potřebujeme konzervatismus, který nerozlišuje barvu pleti.“ A já jsem mu řekl: „Musíš pochopit, Williame, že lidé vnímají život odlišně, protože jsou odlišní.“ Protože všechny skupiny a všichni jedinci nejsou rovní. Protože hierarchie je endemická, protože vše je založeno na přírodě, a pokud jdete proti přírodě, smete vás. Pokud postavíte město na záplavové ploše a nemáte žádné přehrady, zaplaví ho voda. Pokud začnete svůj manželský život na záchodě v Manchesteru, zemřete na pohlavně přenosnou chorobu. Příroda vás časem zničí, pokud půjdete proti jejím normám, protože všechny jsou v ní zakořeněny. Teprve když si lidé uvědomí tyto pravdy a uvědomí

si, že musí předstoupit, aby za ně mluvili a ztělesňovali je, oživíme se.

Protože se znovu vzchopíme. Je to nevyhnutelné. Jinak úplně zmizíme a naše kultura bude zcela zničena, kultura, která existuje již tisíce let a jejíž filosofické kořeny sahají až k sofistům před Sokratem před 2 500, 2 600, 2 700 lety. Nejedná se o obskurní věci, o kterých vědí jen elitističtí snobové. Je to kultura, na které je v konečném důsledku založeno vnímání sebe sama všech bílých národů.

Jedním z důvodů, proč se naše náboženství a některé naše struktury zhroutily, je to, že přemýšlíme více než většina jiných skupin. Více dialektizujeme. Více diskutujeme. Většina muslimů jen klečí v prachu a přijímá to, co jim je dáno. Ale my to neuděláme. To, co jsme však jako civilizace udělali, byla zásadní chyba. Zmateni jsme. Stali jsme se nedisciplinovaní. Stali jsme se laxní a liberální, protože jakmile se věci otevřou, je to všechno tak komplikované. Když začnete debatovat o smyslu života, o tom, co je pravda, co je spravedlnost, co je krása, co je zákon, co je zlo. Je to všechno tak komplikované.

Křesťanství se neukázalo jako zcela fakticky přesné, takže skončilo v koši, a většina našich lidí je v jistém smyslu horší kvůli tomu, že zmizelo. A zmizelo! Rozhlédněte se kolem sebe! Nejsem křesťan. Nikdy jsem nebyl. Ale do jisté míry je jeho zhroucení pro mnoho našich lidí katastrofou, protože to byla struktura a lidské bytosti potřebují strukturu a řád.

Naši lidé potřebují novou elitu, ale pouze elitu, která vystoupí s elánem a silou, protože právě teď a v této době je ten správný čas. Lidé, kteří nyní vyjdou do popředí, se stanou

historickými osobnostmi. O tom není pochyb. A tak je budou vnímat i lidé v jejich okolí.

Většina lidí se členů této strany bojí. Bojí se pro ni hlasovat. Jednou jsem měl na schůzi jednoho chlápka. Zeptal se mě: „Zjistí oni, jestli jsem pro vás hlasoval?“ Odpověděl jsem: „Kdo jsou ‚oni‘? Je jim úplně jedno, kdo jste a koho volíte! Hlasujte, pro koho chcete.“

Zbabělost je u lidí endemická, ale lidé, kteří nejsou zbabělci, budou žít věčně. Klasická literatura se již na našich školách neučí, s výjimkou těch nejelitnějších škol pro velmi bohaté, ale před 2 500 lety žil filozof jménem Hérakleitos, který řekl, že zbabělci umírají, mizí a vyhasínají jako ohňostroj v písku, ale ti, kdo mají odvahu, žijí navždy v myslích ostatních lidí a v potomstvu.

Tato strana, alespoň na pevnině, je nejodvážnější stranou v zemi. Je to tak. Lidé si to možná nemyslí. Jsou i jiné strany, které chodí v dešti a ve tmě rozdávat letáky v etnicky smíšených čtvrtích a podobně. Ale establishment si této strany vždycky všímá. Neustále na ni myslí. Proto se o ní od bombových útoků v médiích nemluví, s výjimkou soudního procesu s předsedou v Leedsu, a to je do značné míry záměrné. I když jsou média chaotická, invazivní a obtížná a museli je umlčet, aby přestala zmiňovat, že George Bush chtěl zničit arabské satelitní televizní stanice řízenými střelami a Tony Blair ho od toho odradil. Museli to umlčet, protože média jsou chaotická. Ale média vědí, kde jsou jejich nepřátelé, a proto věnují programy k získání 17 % hlasů v Dagenhamu, protože se bojí. Protože liberální elita ví, že jejich myšlenky jsou falešné a v rozporu s přírodou. Ale pochybují o tom, zda se může objevit skupina

nebo strana, která bude reprezentovat instinkty bílých lidí a původního obyvatelstva.

Jediná strana, která tak učiní – zapomeňte na malé frakce nalevo nebo napravo od této strany, zapomeňte na UKIP a ostatní – jediná strana, která i uprostřed chaosu a obtíží má sebemenší šanci oživit náš národ a dát mu novou hrdost, vedení a směr, je Britská národní strana.

Moc vám děkuji!

Projev v Tameside

Nyní bych rád začal tím, že se zmíním o volbách. Když byl Derek Beacon zvolen na počátku až v polovině 90. let v londýnské čtvrti East End, kdy byl ještě naživu předchozí vůdce a zakladatel strany, média o tom informovala celé týdny. Po vítězství na Isle of Dogs se o tom mluvilo nepřetržitě asi sedm dní. Nyní jsme získali více než 50 radních, ačkoli se o tom v médiích hodně mluvilo, zájem opadl a většina liberálního establishmentu jen pokrčila rameny a řekla: „No, stalo se. Je to trochu reakce na poválečnou masovou imigraci. Bílí lidé z dělnické třídy jsou odcizeni. Je to nešťastné. Je nešťastné, co se stalo v Barkingu a Dagenhamu, ale tak to prostě je.“

Pravdou je, že od 20. let 20. století až do 90. let existovaly strany, hnutí, ligy a skupiny napravo od konzervativců, ale s výjimkou několika lidí v Blackburnu, kde konzervativci odstoupili, nebyl nikdo nikdy zvolen. Za posledních 5 nebo 6 let se tedy dosáhlo více, než kdy dosáhla britská pravice, takřka od počátku. Bylo zvoleno 50 lidí a pravdou je, že nyní klepeme na dveře, za nimiž by mohlo být zvoleno 80, 150, 200, 280, 300 a více lidí, a nebude to trvat tak dlouho.

Podívejme se na Barking a Dagenham. Znám osobně alespoň třetinu, možná 40 % lidí, kteří byli zvoleni. Kampaň v Barkingu vedly v podstatě tři osoby, z nichž jedna byla fanatická a během dvou a půl až tří let navštívila různými způsoby většinu z 60 000 adres v oblasti Barking a Dagenham, a právě on je vůdcem opoziční skupiny v této radě.

Když byla Hodgeová našimi liberálními médii obviněna ze zrady a z toho, že vpustila lišku BNP dovnitř a podobných věcí, ve skutečnosti jen reagovala na něco, co byla pravda. Liberální

média jsou ohledně ní skutečně rozdělena. Někteří říkají, že to neměla říkat, že je hloupá a že jsme ji v takové oblasti nikdy neměli volit za poslankyni, zatímco jiní říkají, že je prostě upřímná žena. Politici neustále lžou a média je obviňují ze zrady a lživosti. Když řeknou pravdu, nelíbí se jim, že lidé volí tuto organizaci.

Margaret Hodge měla určitou minulost, než se stala poslankyní za určitou část Barkingu a Dagenhamu. Byla předsedkyní rady Islingtonu, kde měli Blair a Cherie svůj velký dům, než se stal premiérem po drtivém vítězství v roce 1997.

Když byla v Islingtonu, došlo k několika skandálům, které otřásly touto městskou částí, která je vnitřním městem, jakousi labouristickou prohnilou čtvrtí, levicovou, převážně středostavovskou, extrémně levicovou prohnilou čtvrtí. Věřte tomu nebo ne, v boční místnosti radnice v Islingtonu je dokonce svatyně Lenina, muže, který po bolševické revoluci v roce 1917 přivedl komunisty k moci. Je to dědictví fabiánské minulosti. Ale jak vidíte, v rohu je svatyně Lenina pro lidi, kteří se potulují po radnici v Islingtonu a jejím okolí.

Když byla ve funkci, došlo k velkému pedofilnímu skandálu v několika dětských domovech v městské části Islington, což proti ní využili lidé z jejího vlastního volebního obvodu, kteří se nakonec stali opozicí v Barkingu a Dagenhamu. Aniž bych zacházel do všech krvavých detailů, měla program, díky kterému nikdo nemohl vznést obvinění proti homosexuálním mužům. To znamenalo, že homosexuální sítě, které se vplížily do některých domovů pro mladé lidi a azylových domů v oblasti Islingtonu, nemohly být odsouzeny. Jeden z těchto jedinců později zemřel na AIDS, když se o několik let později stal vzdělávacím úředníkem v Hackney,

sousední čtvrti červeného okruhu. Omlouvala se, když o tom spustil kampaň Evening Standard, liberálně smýšlející místní plátek v hlavním městě, ale bylo už trochu pozdě. Blair ji jmenoval ministryní pro děti v pozdější fázi prvního funkčního období labouristů, proti čemuž se některá mainstreamová média odvážila vystoupit.

Toto je Margaret Hodgeová. Ale Margaret Hodgeová v jistém smyslu, když zaklepala na 8 z 10 dveří v Barkingu a oni řekli: „Budeme volit BNP.“ A někteří z nich to možná řekli jen proto, aby ji naštvali. Kdo ví? Do jisté míry to přispělo k teroru, který lidé jako ona pociťují. Protože mezi touto převážně buržoazní levicí, která podporuje Blaira a nazývá se New Labour a jejíž projekt trvá od roku 1997 – jsou u moci už téměř deset let –, panuje strach, že částečně ztratili, určitě psychicky a emocionálně, původní dělnickou třídu. Bojí se toho. Jejich politika je téměř výlučně buržoazní levice a vychází z univerzit a vysokých škol, kde se nacházejí. Před volbami v Barkingu a jinde proběhla v médiích poměrně rozsáhlá kampaň, ale stará Labouristická strana ztrácí bílou dělnickou třídu ve prospěch Britské národní strany. Ve skutečnosti získala v oblastech střední třídy docela dobré výsledky, ale to živí paranoiu a strach v Labouristické straně. Protože po celou dobu své kariéry tvrdili, že jsou na straně pracujících, že jsou na straně jejich práv, že jsou na straně odborů a všeho ostatního.

Obávám se, že většina lidí v Barkingu a Dagenhamu se tam přestěhovala kvůli továrně Ford Works a mnoho z nich bylo během války vyhnáno bombardováním z londýnského East Endu. Je to jedna z největších, v podstatě ale již ne, bílých obecních sídlišť v jihovýchodní Anglii. A také mnoho lidí nebylo vyhnáno z East Endu pouze bombardováním. Odešli v

poválečném období po Attleeho vládě (1945–1951). A proč opustili východní část našeho hlavního města? Opustili východní část našeho hlavního města, protože celé čtvrti a městské části jako Hackney, části Islingtonu, Harringay, Tower Hamlets, Bow a Bethnal Green a tak dále byly zcela převzaty imigranty z třetího světa.

Jen v Tower Hamlets žije 45 000 asijských muslimů, bez ohledu na jakékoli jiné menšiny. A proto, když se Respect ucházel o Tower Hamlets, uspěl, protože v podstatě máte bílého ultra-levičáka spojeného se staromódním komunismem, který soutěží s židovským poslancem New Labour, který podporoval válku v Iráku, a muslimové, i když mají své vlastní strany, řeknou, že nemají nic společného se západní demokracií a musí se organizovat ve své vlastní komunitě proti naší v této zemi jako součást mezinárodního národa, a vedou kampaň proti Respectu. Respect s Gallowayem se přesto dostal do parlamentu. Bylo to v době, kdy si ještě nehrál na kočku, nenosil červené pantofle a nedělal všechny ty nesmysly, které obvykle dělá.

Stává se, že stále více našich lidí, bez ohledu na region, třídu a sociální původ, se radikálně odcizuje politickému systému v této společnosti, na severu, jihu, východě i západě. Dříve se říkalo, že BNP je pouze severní strana. Liberálové mezi sebou říkali, že je to strana lidí žijících v ghettech, kteří se nemohou dostat do předměstí. Říkali, že se nikdy nedostane ze severozápadu do Yorkshiru; stalo se. Říkali, že nikdy nezíská žádné hlasy v Home Counties; stalo se. Říkali, že nikdy nezíská žádné hlasy na jihu Anglie, natož na jihovýchodě Anglie; stalo se. A tak dále. Existují regiony nebo části země, které jsou opomíjené, jako například jihozápad, kde je silná UKIP, a East

Anglia a tak dále. Ale nyní máme zastoupení na severu země, na jihu země a uprostřed země.

Pokud jste v poslední době byli v Cardiffu a Glasgow, zjistíte, že problémy, které tam mají, jsou identické s tím, co se děje v Manchesteru, Leedsu, Hullu, Bradfordu, Liverpoolu, Newcastlu, Londýně, Southamptonu, Norwichi, Bristolu a jinde. Centrum Glasgow bylo z velké části „převzato“ imigranty z indického subkontinentu a dalších oblastí.

Stává se to tedy všude, a ačkoli je strana ve Walesu a Skotsku poměrně málo rozvinutá, New Labour tam předala moc různým zájmovým skupinám a zavedla decentralizovaná shromáždění, z nichž většina jsou druhořadá, podřadná, zkorumpovaná shromáždění, proti nimž značná část obyvatel, zejména ve Walesu, hlasovala, ale přesto tam jsou. A Labour miluje demokracii. Volby se konají neustále. Když na to měl čas, chtěl Prescott zavést šarlatánské shromáždění v severovýchodní Anglii. 90 % obyvatel Geordie proti tomu hlasovalo.

Liberálové milují demokracii! Ale nedovolí plebiscitní nebo přímou demokracii. Nedovolí lidem hlasovat například prostřednictvím televize o popravách oběšením. Nedovolili by lidem hlasovat o imigraci nebo členství v Evropské unii, o účasti IRA ve vládě, o kastraci pedofilů, o zacházení s drogovými dealery nebo o deportaci zahraničních zločinců. Nedovolili by lidovou masovou demokracii a přímou demokracii v těchto věcech. Budou mít reprezentativní elitní demokracii s malými skupinkami, převážně liberálního smýšlení, které budou ovládat věci shora.

Viděli jste, co toryové v poslední době dělají? Zvolili bývalého studenta Etonu Davida Camerona. Posunuli stranu doleva. Ve skutečnosti jsou nyní ve svém vlastním spektru přidělených názorů více k levému středu, než byli od dob Heatha a dříve. Takže jsme tak nějak zvrátili 30 let toryovského směřování a thatcherovské období, které bylo jeho nedílnou součástí. Proč to Cameron udělal? Napsal poslední manifest toryů. Pamatujete si ty billboardy, na kterých bylo napsáno: „Víme, co si myslíte. Myslíme si to samé, co vy o imigraci.“ Lidé ze skupiny United Against Fascism a podobných skupin chodili pozdě v noci ven a ničili plakáty toryů a psali na ně: „Nehlasujte pro rasisty!“ Ten manifest, který Howard prosazoval, napsal Cameron, který nyní říká, že v nic z toho nevěří! To bylo před pouhými 6, 10 měsíci až rokem! Nyní se stal lídrem toryů. Říká, že podporují vše zelené.

Věřte mi, toryové nejsou zelení. Brání jim v tom jejich jaguáry. Tato strana je ve skutečnosti filozoficky více ekologicky zaměřená, pokud se chce někdo soustředit na tuto konkrétní otázku, než oni.

A ironií je, že na Camerona lze nahlížet dvěma způsoby. Protože Cameron je jen ufňukaný levicový tory bez jakýchkoli nápadů, který řekne cokoli, aby se dostal k moci. Ale pokud by žil ve světě fantazie a v jakési zóně virtuální reality, jako tajný vlastenec, dělá vše správně, aby si znepřátelil část svých klíčových voličů a vytvořil stále širší spektrum názorů pro něco, co je napravo od toryů. Zapomeňte tedy na Veritas a Golden One, zapomeňte na Stranu nezávislosti Spojeného království, nyní existuje v podstatě jedna strana napravo od toryů, která zastává vše, co toryové hlásali v 60. letech, když lidé jako Enoch Powell dělali trochu rozruch. Celá tato oblast se nám

tedy otevírá a v jistém smyslu je to nejlepší šance, jakou radikální pravicová strana v současné britské historii kdy měla.

Máte tu odporný sociálně demokratický režim vedený Blairem, který pokračuje dál a dál, přičemž se stále více potýká s intrikami ze strany svých vlastních lidí a boji ve svém okolí. Vypadá poněkud nudně, vypadá zestárle, vypadá trochu odporně a zlomeně. Chce další práci v EU nebo OSN během jednoho až dvou let. Vidíte ho v Dolní sněmovně, Prescott po jeho boku, podsaditý, přemýšlející o své bývalé milence, přemýšlející o své nedávné prohře v kroketu, přemýšlející o rezidencích Grace a Favour, znepokojený tím, zda patří k dělnické nebo střední třídě, protože o tom neustále diskutuje s lidmi, ale nikoho jiného to nezajímá. A na druhé straně je Brown. Zamračený, mrzutý, intrikující proti Blairovi, ale ve všem s ním souhlasící, říkající, že je nyní mlčky proti morálce války v Iráku, když ji pomáhal financovat, říkající, že je méně pravicově-levicový labourista než Blair, ale byl v kabinetu při všech jeho rozhodnutích a ve skutečnosti spolu řídili zemi devět let.

Dohodu uzavřeli v restauraci (ano, v Islingtonu!), o které jsme se již zmínili. Když se Blair stal lídrem, byl považován za více anglického, více jižního, více nakloněného čtenářům Daily Mail a Daily Express, toryům, lidem ze střední třídy, které potřebovali přetáhnout k New Labour, aby získali 44 % hlasů namísto 36 %, které měli za Kinnocka a Smithe. Pamatujete si na ně? A nyní máme situaci, kdy Labour je drcen odcizením a nepřátelstvím původního obyvatelstva těchto ostrovů, což znamená bílé obyvatelstvo, převážně, ale ne výlučně, britských měst, zejména v Anglii. Situace je otevřená. Dveře jsou v podstatě napůl otevřené.

Ačkoli je tato strana stále „démonizována“, je méně démonická než kdykoli předtím. Je více polomainstreamová až mainstreamová než kdykoli předtím. Před šesti měsíci jsem mluvil na schůzi v Huddersfieldu. Bylo tam 250 lidí. Bylo to naprosto mainstreamové publikum. Labouristé v Huddersfieldu nesehnali ani 20 lidí. Toryové měli v Huddersfieldu na kávovém dýchánku dvě nebo tři staré dámy. Průměrný věk aktivisty Toryů je 67 a půl roku. Labouristé měli před příchodem Blaira 420 000 členů. Nyní jich mají 220 000 a před pár lety lhali volební komisi o počtu svých členů.

Jsou to umírající politické elity, ale mnoho lidí za mnou přichází a ptá se: „Proč se to v naší zemi od roku 1945 stalo?“ V roce 1902 jsme vládli čtvrtině planety a pětině její populace a byli jsme nejmocnější zemí na Zemi, a teď jsme lokajové Američanů, 14 až 15 % Anglie není bílé. Ano, podle současného sčítání lidu, které je pravděpodobně částečně podhodnocené vzhledem k nelegálním přistěhovalcům a dalším, je 14 až 15 % Anglie nebílé. 10, 11, 12 % populace je nebílé. Každý rok do země přichází 17 milionů lidí, polovina z nich je bílá, polovina ne. Stěhují se, odcházejí. Každý rok projde našimi letišti a souvisejícími prostory 200 milionů lidí. Stali jsme se tranzitní zónou. Je tu nejméně 6 milionů imigrantů. Mezi 600 000 a 1,2 milionu z nich je tu nelegálně. Jsou to lidé, kteří se usadili a v jistém smyslu jsou nyní součástí populace.

Jak se sem dostali? Dostali se sem, protože v roce 1948 byl přijat zákon o národnosti, na jehož základě bylo v Západní Indii, Karibiku a na asijském subkontinentu rozdáno 50 000 pasů – to je vše. Ale pak sem přivedli své rodiny, a přivedli další členy svých rodin, a přivedli i širší rodiny, protože liberálové,

ať už záměrně nebo z nedbalosti, si neuvědomili, že tyto kultury, s výjimkou Západní Indie, měly širší rodiny. Rodina může mít 300 členů. Je to klan. Lidé tedy přijdou sem a začnou si vytvářet ekonomické struktury, přichází další lidé a ještě další.

Po druhé světové válce jsme také podepsali řadu vzájemně propojených zákonů. Nazývaly se zákony o uprchlících, ekonomických migrantech a azylu. Bylo to součástí kultury „Nikdy více“ bezprostředně po válce, kterou přijala Attleeho vláda. To znamená, že pokud trpíte útlakem, můžete sem přijít a požádat o azyl. Jsou tu lidé, kteří jsou iráčtí komunisté. Nyní okupujeme Irák, ale oni se nevrátí, protože jsou v nebezpečí ze strany militantů, proti kterým bojujeme, i když jsme Irák okupovali. Nemůžeme ani poslat lidi zpět do země, kterou okupujeme, protože jsme po druhé světové válce podepsali dokumenty, které říkají, že jejich práva nemohou být porušována.

V současné době jsou ve věznici Belmarsh lidé, i když mnozí z nich mají jakýsi volný přístup, princip otočných dveří, s Belmarshem. Je jich tam 13. Mnozí z nich na nahrávkách, ve svých telefonech a e-mailech řekli, že chtějí zabíjet Brity, vyhodit do vzduchu parlament a zavraždit královnu, i když někteří tvrdí, že je představitelkou kalifátu bez kalifátu, a proto to zpochybňují. Chtějí ale vyhodit do vzduchu téměř všechny ostatní.

Ale nemohou být uvězněni, protože to je proti jejich lidským právům, a nemohou být posláni zpět do Alžírska, protože by mohli být mučeni militaristickým režimem v Alžíru a Oranu. To nemůžeme dopustit, takže máme memorandum o porozumění mezi naší vládou a nimi, ale oni si najímají

právníky, aby to napadli u evropského soudu, protože jsme součástí Evropské unie. Takže nemůžeme deportovat lidi, kteří řekli, že chtějí provést bombový útok, a když jdou k soudu, řeknou, že chtějí provést další bombový útok, ale nemůžeme je deportovat, protože by mohlo dojít k porušení jejich lidských práv.

Ministr vnitra říká: „Ach, mám geniální plán!“ Byl to plán Blunketta, pak plán Clarka. Nyní je to plán „tvrdého“ Johna Reida. Dovolte mi, abych vám něco řekl o Johnu Reidovi. John Reid začínal v Socialistické labouristické lize, což byla trockistická strana, předchůdkyně Revoluční dělnické strany. Nyní tvrdí, že je „tvrdým mužem“ labouristické pravice. No, ho ho ho! Do jisté míry zavedl prostřednictvím Clarka, svého bezprostředního předchůdce, který odešel kvůli skandálu se zahraničními vězni, o kterém si povíme za chvíli, myšlenku, podle níž mohou být lidé drženi v trvalém domácím vězení 24 hodin denně, 7 dní v týdnu. Jejich e-maily jsou sledovány, jejich mobilní telefony jsou odposlouchávány, jejich pevné linky, pokud existují, jsou odposlouchávány, jejich faxy jsou sledovány a někdo překládá hovorovou arabštinu do srozumitelné angličtiny, aby bylo možné zjistit, o čem mluví. Da di da di da. Protože většina z těchto lidí jsou Alžířané.

Proč jsou to Alžířané? Protože jsou členy Ozbrojené islámské skupiny. Co je to Ozbrojená islámská skupina? Je to GIA, což je paramilitární křídlo hafizů v Alžírsku. V Alžírsku už 20 let probíhá občanská válka, při které zemřelo přes 160 000 lidí. Dovolili jsme těmto militantům přijít sem, protože Francie je nechtěla. Francie byla bývalou koloniální mocností v Alžírsku. V 90. letech, když byl premiérem Major, byla s těmito militanty uzavřena dohoda. Nebombardujte tady, ale můžete

tady zůstat, i když budete vyvážet, co chcete. Ale to bylo před pár lety zrušeno, když se věří, že Usáma bin Ládin řekl, že všechny dohody jsou neplatné a že Británie je také terčem, protože podporovala Američany a sionisty v souvislosti s Afghánistánem a Irákem a hrozící válkou, která by mohla přijít s Íránem.

Takže máme situaci, kdy nemůžeme deportovat lidi, kteří říkají, že nás chtějí vyhodit do vzduchu, protože by tím mohla být porušena jejich lidská práva, a režimy, které jsme nastolili, by mohly porušovat práva lidí, a proto je nemůžeme deportovat. Logickým řešením by samozřejmě bylo odstoupit od všech těchto poválečných liberálních smluv, dohod a dodatků a říct: „Uděláme z nich velký oheň a převezmeme kontrolu nad našimi vlastními zákony a jurisprudencí, což je filozofie práva, na našem vlastním ostrově, v naší vlastní zemi a ve vztahu k našemu vlastnímu státu, a vy se vrátíte nejbližším letadlem, a pokud se vám to nelíbí, tak nám to je jedno.“

Nyní přejděme ke skandálu se zahraničními vězni. Tento skandál trvá už 20–30 let, po celou dobu, kdy Thatcherová mluvila tvrdě a tak dále. Zajímavé na ministerstvu vnitra je, že se jedná o obrovský úřad, protože se skládá z několika částí v jedné: imigrace a státní příslušnost, věznice a to, co by se v Americe nazývalo vnitřní bezpečnost. Vše je naházeno dohromady a spojeno v jeden velký kolos.

Když se Hurd, který byl za vlády Thatcherové jakýmsi liberálním, patricijským toryem, stal ministrem vnitra, ve své autobiografii píše, že první den v úřadu mu vedoucí úředníci řekli: „Obávám se, pane ministře, že s kriminalitou nemůžete nic dělat.“ On na to: „Prosím?“ A oni: „Víme, že máte velké plány a velké cíle a tak dále, ale kriminalita roste

exponenciálně, víte? Je to kvůli nerovnosti ve společnosti. Nemůžeme s tím nic dělat.“ On na to: „Podívejte, právě jsem přišel! Neříkejte mi, že s tím nemůžu nic dělat!“ On odpověděl: „No, je to ve statistikách. Nehádejte se se mnou, pane ministře.“ Je to jako v seriálu Yes Minister, že? „Nehádejte se se mnou. Nemůžeme s tím nic dělat.“

Občas mají záchvaty. Howard poslal do vězení spoustu lidí. Připoutal těhotné vězeňkyně k postelím a tak dále a Widdecombea postavil do čela, protože to bylo kontroverzní pro média, což politici dělají. Když je to obtížné, pošlou dopředu svého zástupce a sami se schovávají a tak dále. Ale přesto se nic nestalo a pravdou je, že to bude mít jen malý účinek, protože vězení je mírná varianta, a pokud chcete skutečně snížit kriminalitu v této společnosti, musíte udělat určité zásadní věci. Jednou z nich je, že se musíte podívat na určité oblasti kriminality, kterým se téměř žádný významný politik, a už vůbec ne David Cameronové tohoto světa, nikdy nepřiblíží.

Třetinu všech trestných činů páchají imigranti, bez ohledu na rasu, etnickou příslušnost a kulturu. Polovinu všech trestných činů páchá stejný počet lidí, kteří se v trestním systému točí dokola. Říká se tomu recidiva. Tvůj táta byl delikvent, jeho táta taky, jejich teta provozovala eskortní agenturu přes mobilní telefon. Víte, je to v rodině. Jsou na to zvyklí. Obíhají soudy. Vaše první odsouzení v 16 letech. Dostanete elektronický náramek a chlubíte se kamarádům: „Podívejte, co mám!“ a podobné věci. Takže polovina trestných činů je spáchána stejnými lidmi, kteří se točí v kruhu, třetina je spáchána imigranty a polovina všech finančních, ekonomických (podívejte se do své peněženky) a

oportunistických trestných činů souvisí s drogami. Takže máte imigranty, drogy a staré výtržníky, kteří to dělají znovu a znovu a znovu.

Podle mého názoru tedy musíme vyhostit velký počet těchto imigrantů, aby se snížila kriminalita. To je bod číslo jedna. Bod číslo dvě: je třeba se zabývat drogami. Proč lidé berou drogy? Berou je na všech úrovních. David Cameron odmítl odpovědět na otázky, zda jako student užíval kokain. Byl však součástí skupiny, která v 90. letech vydělala spoustu peněz během rozmachu hotovosti, bombového rozmachu, který nastal v londýnské City, kdy lidé typu Merrill Lynch mohli v roce 1994 vydělat 460 000 liber ročně, než došlo na konci 90. let k velkému propadu na akciovém trhu, a kokain byl součástí této kultury. A on neřekne, že ho nebral, což je v politické řeči možnost opaku, takže těžko bude příliš tvrdý na drogy, že?

Způsob, jakým se vypořádat s drogami, je v podstatě následující: lidé je berou, protože je nuda této společnosti k smrti nudí. Musíte pro ně tuto společnost udělat zajímavější! Musíte znovu zavést věci jako vojenskou službu. Musíte zavést myšlenky vlasteneckého nadšení. Musíte zajistit, aby lidé ve svém volném čase dělali něco, co je pro společnost konstruktivní. Musíte nasměrovat energii lidí.

Další možností je provádění náhodných testů na drogy. V mnoha amerických školách, zejména v černošských čtvrtích, ale nejen tam, jsou u vchodů instalovány detektory kovů, které odhalí obušky, nože a zbraně – ano, zbraně! – u členů gangů, protože v jejich nafouknutých bundách bez výplně nejsou tak tvrdí, jako když se naparují s těmito věcmi. Totéž uděláte s drogami. Zavedete náhodné testování na drogy v soukromém i

veřejném sektoru, v armádě, ve věznicích, kde jsou drogy vlastně měnou – uvnitř věznic.

A je tu ještě jedna věc, kterou můžete udělat. Vezmete některé z klíčových drogových baronů, ty, kteří stojí za lidmi, kteří stojí za lidmi, kteří stojí za lidmi, kteří stojí na ulicích a na rohu ulic v místech, jako je Camden. Řeknu vám fakt: pokud půjdete v pátek nebo v sobotu večer na stanici metra Camden, přiběhne k vám během čtvrt hodiny nejméně pět chlapů, pokud si budete vybírat peníze z bankomatu na veřejném prostranství. To by mělo být pod dohledem policie. A oni se vás zeptají: „Chceš nějaké pilulky, kámo?“ A nemluví o aspirinu. Mnozí z nich budou z Kosova, ale budou tam i jiní lidé.

Teď vezmete pět nebo deset z nich, kteří mají spisy dlouhé jako vaše paže, zjistíte, že mají na svědomí pár vražd tady nebo v zahraničí, a popravíte je v televizi. Popravíte je v televizi, řeknete, že jste to udělali, a ukážete to lidem. Poté, co to uděláte, zjistíte, že počet středně významných drogových dealerů a lidí, kteří se pohybují v této kultuře, lidí, kteří si myslí, že je to cool, a lidí, kteří si myslí, že z toho mohou získat spoustu šperků, spoustu luxusu a tak dále, když jezdí ve svých autech, se velmi výrazně sníží.

Liberálové řeknou, že je to kruté a tvrdé a že nerespektujete jejich lidská práva. Ale v Saúdské Arábii znám jednoho chlápka, který tam pracuje, a tři Bangladéšané v letadle směřujícím do Rijádu byli přistiženi s drogami v ústech, přilepenými v ústech, a byli vyvedeni ven, byl přítomen imám, byli souzeni podle šarií a dvě hodiny po přistání v Rijádu byli před letištěm popraveni useknutím hlavy. Saúdská Arábie je klíčovým spojencem Západu.

V této společnosti musíme do jisté míry ztvrdnout, protože na všech úrovních – u soudů, u policie, v soudnictví, v akademickém životě, v médiích – jsme se stali měkčími, reflexivnějšími, liberálnějšími a dekadentnějšími. A do jisté míry, když se na nás předvojová skupina, jako jsou muslimové, dívá zvenčí, vidí společnost, která je v některých ohledech k mání. Vidí slabost. Vidí absenci bojovné společnosti, bez ohledu na to, co se objevuje na CNN a v mezinárodních zpravodajských sítích o dění v Iráku. To je tvrdá stránka Západu, ale uvnitř vidí slabost. Vidí populaci, která v nic nevěří. Vidí populaci, která je ponořena do materialismu. Vidí populaci, jejíž města se mění k nepoznání.

Když naši muži bojovali v letech 1914–1918 a 1939–1945, bojovali za společnost, ve které dnes žijeme? Bojovali za to, aby se stali menšinou v Leicesteru, což se již stalo, pokud sečtete všechny ostatní skupiny dohromady? Bojovali za to, že Birmingham, druhé největší město Anglie, bude mít v konečném důsledku – za 5, 8 nebo 13 let? Ale podle současných trendů se to stane – nebude mít většinu obyvatelstva bílé pleti? V některých částech Londýna k tomu již došlo, kde bílí liberálové, například právníci a další lidé, jsou voleni těmito etnickými skupinami, aby mezi nimi rozhodovali, protože se všichni do určité míry navzájem nemají rádi. Všichni mají mezi sebou spory.

Všechny asijské skupiny v této společnosti pocházejí z Indie a indického subkontinentu. V roce 1948 se dopustily rozsáhlých genocid proti sobě navzájem. Přinesly sem všechny tyto napětí, zejména sikhové a muslimové. Dívají se na sebe navzájem a oni se zase dívají na nás. Nikdo opravdu neví, co se

stane, protože liberálové mají o životě teorie, které jsou nepravdivé.

Když Blair studoval na vysoké škole, jeho prvním politickým činem, kromě účinkování v hloupé rockové kapele a podobných věcí, byla účast na protinárodní demonstraci. Blair totiž ví mnohem lépe, proti čemu je, než co by se dalo v některých ohledech říci o tom, co podporuje. Všichni tito lidé vědí, proti čemu jsou, a jsou proti této organizaci a tomu, co zastupuje. Ale když se jich zeptáte, co podporují – „No, víte, co podporujeme...?“ Blair byl nedávno dotázán: „Co je to britskost?“ A on odpověděl: „Tolerance.“ Tolerance. Fair play. Když v kriketu nezasáhnete míček, ten proletí k brankáři a vy odejdete. No, obávám se, že to není tak, že by to nebylo svým způsobem obdivuhodné, v tom staromódním smyslu, ale o to tady nejde!

Být Britem znamená slávu a moc a hrdinskou vitalitu a být mužem nebo ženou, ne nějakou kombinací obou. Znamená to být hrdý na to, že jste bílý, protože abyste byl Brit, musíte být bílý.

Nyní, v 60. letech, z nichž samozřejmě vzešla Blairova generace, všichni z této generace se bouřili proti svým rodičům; bouřili se proti tradiční Británii; říkali, že rodina je zastaralá, že muži a ženy jsou zaměnitelní, že není třeba věšet zločince a že není třeba branná povinnost. A jak řekl Attlee v roce 1948, když byl přijat zákon o národnosti, všechny rasy světa se musí smísit, protože pak nebudou žádné války. No, obávám se, že pokud skutečně smícháte všechny skupiny na světě, bude to znamenat nekonečné války, konflikty, spory, občanské nepokoje, duševní poruchy a obecné nepříjemnosti pro všechny, včetně ostatních i nás samotných! Protože internalizujete konflikty uvnitř

společností, které již nejsou soudržnými sociálními skupinami – jsou to jen zóny, kde lidé náhodou žijí! Jsme v jakési britské části mezinárodní zóny, protože sem přišel žít celý svět.

Protože kapitál se pohybuje po celém světě – nějaký chlapík v londýnské City stiskne palcem na obrazovku a 400 milionů dolarů, liber a eur se roztočí po obrazovkách na jiných trzích po celém světě. Ale když se pohybuje kapitál, pohybuje se i pracovní síla. A imigrace je pracovní síla, protože na Zemi žije 6 miliard lidí. 2 miliardy jsou na tom ekonomicky dobře ve srovnání s ostatními, 2 miliardy jsou uprostřed a 2 miliardy žijí v naprosté bídě. Naprosté utrpení! A značná část z 4 miliard lidí, kteří nežijí „na Západě“, kam technologicky patří i Japonsko, chce pryč. Chtějí se dostat na Západ. Chtějí se podílet na tomto dění. Chtějí si to vzít pro sebe. Ostatní členy své skupiny, kteří to nemohou nebo nechtějí udělat, považují za slabochy, a lidi, kteří jim v tom brání, považují za někoho, koho je třeba respektovat, pokud se jim postaví, ale za slabochy, pokud jim dovolí přijít a tlačit se. Přicházejí sem, protože chtějí do Západu.

Ačkoli třetina pákistánských mužů pojmenovává své děti Osama jako jedno z jejich jmen, po Usámovi bin Ládinovi, v jistém smyslu je částečně ztracen ve své vlastní skupině, protože průzkum, který provedla OSN, ukazuje, že polovina lidí na „jihu“, polovina lidí ve třetím světě, chce přijít sem. Nejen do Británie, ale do celého Západu. Chtějí se dostat dovnitř.

Ale abyste mohli žít životní styl americké střední třídy – dvě ledničky, obezita, pizza na požádání, 56 televizních kanálů, čtyři auta a všechno ostatní – potřebujete tři světy. Potřebujete ekonomickou a ekologickou infrastrukturu tří planet, a to my nezískáme, a jako vždy v životě to nebude spravedlivé, nebude

to rovné, nebude to mimo rámec vlastní rodiny a bezprostředních okolností příliš příjemné, ale v tomto životě musíte stát za svou vlastní skupinou. Charita začíná doma! Začíná ve vaší vlastní rodině a vaší vlastní národnosti! Nejde o nenávist k ostatním, jde o to, stát za sebou. To je něco, co se v jistém smyslu musí naučit radikální pravice. Jedním z důvodů, proč se v Spojených státech nikdy neprosadila, je částečně to, že nebyly přijaty zákony a lidé mohou říkat jakékoli nesmysly.

Lidé musí pochopit, že se nyní nacházíme v situaci, kdy nestačí jen naříkat nad imigrací a dalšími souvisejícími záležitostmi. Imigranti jsou zde kvůli liberalismu a protože naši vůdci věří ve filozofii, která jim umožňuje sem přijít. Vše je ideologické. Homosexuální manželství je ideologické. Potraty jsou ideologické. Neexistence trestu smrti je ideologická. Boj v Iráku je ideologický.

Blair a já se neshodneme na smyslu života. Proto jsme v různých stranách. A pokud jeho myšlenky zvítězí, náš lid časem upadne. Stane se menšinou ve vlastní společnosti, ztratí svou kulturu a nebude schopen projevit svou rasovou příslušnost.

Když jsem byl na univerzitě, všichni říkali, že rasové myšlenky jsou velmi nebezpečné, že něco takového nemůžeme připustit. Ale oni nechápou, že i naše intelektuální elita má kulturní zájmy, které vycházejí z rasy a etnicity. Protože lidé tvoří duchovně z toho, čím jsou. Není to žádný vznešený nesmysl! Pokud nemáte společnost, která vychází z toho, čím jste, nevíte, kdo jste. Mnoho našich mladých lidí bloudí v mlze, v oparu vyvolaném alkoholem. Nemají tušení, kdo jsou. Myslí si, že britská kultura, anglická kultura, je Posh a Becks. Byli 40 let špatně vzděláváni na všeobecných školách a o své vlastní

kultuře se nedozvěděli téměř nic. Blair posílá své děti do jiných škol, do škol, do kterých jsem chodil já.

Tyto všeobecné školy zavedli levicoví idealisté, kteří tvrdili, že jsou pro dělnickou třídu, ale nechtěli žádnou hierarchii, nechtěli žádné zkoušky, protože lidé zkoušky neudělají a je to nerovné. Nechtěli žádný kompetitivní sport, protože je to příliš maskulinní a lidé, kteří jsou postižení, nemohou soutěžit. Je to všechno velmi smutné.

No, život takový není! Život je nespravedlivý! Všichni jsme synové a dcery přírody. Když máte dítě, chodíte po oddělení a vidíte děti, které se narodily bez očí a bez končetin. Život je nerovný a hierarchický! A liberálové vyvinuli propojené teorie o tom, proč tomu tak není a proč není hezké to říkat. No, koho zajímá, jestli je to hezké, když je ohrožena společnost, existence rodiny a budoucnost člověka?

Myslíte si, že jsme kdysi vládli čtvrtině světa tím, že jsme byli milí? Měli jsme jistou vznešenost, měli jsme jistou noblesse oblige, ale jako národ a skupina jsme se starali jen o sebe. Měli jsme vládnoucí třídu, která byla snobská, sociálně exkluzivní a uzavřená. Ale měli v sobě trochu vlastenectví. Nyní máme vládnoucí třídu, která nemá vůbec žádný patriotismus, vůbec se neztotožňuje s původním obyvatelstvem a stydí se říci, co je britská kultura. Kdybyste se Blaira zeptali: „Jste hrdý na to, že jste běloch?“, odpověděl by: „No, víte, do toho se opravdu nechci pouštět.“ Nechce se do toho pouštět, protože se bojí vlastního lidu. Bojí se vlastní identity. Do této místnosti by přišel jen s ochrankou. Tito lidé chodí všude s ochrankou, protože i když říkají, že milují muslimy, odcizili si je, protože jich v Iráku zabili přes 100 000, přičemž do země vtrhli, aby jim přinesli demokracii. V Birminghamu máme

demokracii, ale manipulace s hlasy je v centrálních částech Birminghamu tak rozšířená, že volební komise prohlásila, že je to jako ve společnosti třetího světa, jako v banánové republice v druhém největším městě Anglie.

Lidé si myslí, že věci mohou pokračovat tak, jak jsou, bez politické reakce. No, dámy a pánové, tato strana je politickou reakcí. Lidé musí odmítnout Labouristickou stranu. Když děláte kampaň, zaklepete na dveře, upoutáte pozornost dané osoby a řeknete: „Vedu kampaň za sociální otázky ve vaší oblasti.“ Jakmile upoutáte jejich pozornost, televizní mlha se na chvíli rozplyne a vy s nimi mluvíte jako Angličan s Angličanem, Brit s Britem. Řeknete: „Jsem z Britské národní strany.“ Lidé vyjdou ven, uchopí vás za ruku a řeknou: „Ano, jsem s vámi!“ Protože mají dost toho, co se stalo s touto zemí, a chtějí změnu! Ať už jsou ze střední třídy nebo z dělnické třídy, ať už jsou ze severu nebo z jihu, všichni naši lidé jsou nakonec stejné národnosti. Záleží nám na nich, záleží nám na našich vlastních lidech a chceme zpět naši kulturu, náš stát a náš národ, pro nás, v naší vlastní zemi!

Podpořte tuto stranu, volte ji a pracujte pro ni v budoucnosti!

Moc vám děkuji!

Projev v Newbury

Obvykle si vyberu několik témat, která jsou právě aktuální, zdůrazním je a postupně k nim pronáším projev, protože nikdy předem nevím, co budu říkat, když se postavím před publikum. Díky tomu je projev svěží a trochu na hranici, chápete?

V současné době, konkrétně během uplynulého víkendu, se odehrálo několik událostí. Vyberu dvě, které se zdají být nesouvisející. Jednou z nich jsou Cameronova odhalení o svém raném životě, která jsou vlastně zajímavá, protože se podívejme o pár desítek let zpět. Objevil by se vůdce jako Eden, Macmillan nebo Douglas-Home, byť jen metaforicky, v médiích s jointem v koutku úst? Odpověď zní: ne! Protože toryovská strana a další britské instituce byly v 50. letech a poté trochu jiné než dnes, a i když lidé říkají, že to, co Cameron dělal, když chodil do školy v Etonu, což je poměrně exkluzivní škola, nevadí a není to důležité a neměli bychom mu to zazlívat, je to všechno velmi problematické. Toto je muž, který využívá svůj soukromý život k volebním účelům. Zve média, aby si promluvila s jeho ženou, s jeho dětmi, na YouTube můžete vidět, jak myje nádobí mycím prostředkem šetrným k delfínům; chce být oblíbený; říká, že je milý člověk; ale samozřejmě má soukromý život, když se objeví něco negativního.

Další zajímavou věcí na užívání drog je to, že abyste mohli užívat tyto látky, musíte být dost slabý, dost slabomyslný a dost měkký, a do jisté míry to lze vidět v Cameronově chování. Je v něm určitá ochablost a nestálost, neschopnost držet se jedné věci a absence rozhodnosti.

Při posledních volbách napsal spolu s několika dalšími lidmi z ústředí strany manifest toryů, ale ten manifest sestavil

on a ten manifest se zaměřoval na určité populistické věci, zejména na imigraci. Pokud si vzpomínáte, po celé zemi byly velmi velké billboardy, které zaplatili někteří relativně neznámí finanční podporovatelé toryů, s nápisem: „Imigrace: Víme, co si myslíte.“ Vědí snad, co si o tom myslí obyčejní Angličané a Britové? Provádějí hloubkové průzkumy veřejného mínění. Mají různé malé skupiny, které se scházejí u kávy a diskutují o těchto věcech. A o čem diskutují? Diskutují o tom, že v zemi je nyní 14 % obyvatel, kteří nejsou běloši. 14 %, to znamená, že 86 % obyvatel je původních a 14 % není. K tomu došlo z velké části za vlády toryů, zejména za Heatha v letech 1970–1974, kdy bylo přijato velké množství Asiatů z Afriky a jiných míst. Thatcherová také přijala mnoho první vlny imigrantů, zejména v souvislosti s Hongkongem, když v roce 1979 prohlásila, že to nemá v úmyslu.

Proč je to důležité? Je to důležité proto, že když vyjdete za hranice malého města, jako je toto, a vydáte se do Londýna, kde jsem dnes byl, stáváme se menšinou ve velkých částech těchto měst. V extrémní západní části Londýna, v Brentu, jsme již statistickou menšinou. Na východě města, někde v Newhamu, jsme menšinou zcela jednoznačně. V některých částech jižního Londýna jsme menšinou. Ve vnitřním Birminghamu jsme menšinou. V celém městě Leicester jsme statisticky menšinou, když sečtete všechny ostatní skupiny.

BBC natočila pořad o Leicesteru, když jsme se statisticky stali menšinou, a řekli: „Záleží na tom? Je Leicester méně anglický a méně britský?“ No, je! Protože jakmile skupina ztratí svůj konečný a demografický charakter a stane se menšinou ve svém vlastním městském prostoru, je její osud zpečetěn. Můžeme se schovávat za politickou korektnost, můžeme říkat:

„Neútočte na nás“, můžeme říkat: „Neříkejte nic, co je proti bělochům, negativní, proti bělochům, proti Britům nebo proti Angličanům.“ Budeme hrát tyto menšinové hry, až se jimi staneme.

Ale když jste byli většinovou skupinou ve společnosti, která vám navždy patřila, a o to přijdete, najednou pocítíte velmi studený a osvěžující vítr na zátylku. Není moc zábavné být v menšině, zvláště když jste kdysi byli ve většinové pozici, a tyto věci se stanou za asi 60 let, možná za 100, možná za 110, možná za 45 až 50. Mnoho lidí, kteří dnes žijí, říká: „No, to už budu mrtvý. Mě to netrápí.“ A mnoho našich lidí odchází. Za poslední dva roky odešly tři miliony a mnozí z nich se nevrátí. Odešli do Kanady, odešli do USA a odešli do Španělska. Ani Španělé nemají rádi příliv anglicky mluvících lidí, protože je to koneckonců jejich země.

Pravdou však je, že tomu, co se děje, nelze opravdu uniknout, a dnes bych s vámi rád hovořil o některých důvodech, proč se to děje.

V hromadných sdělovacích prostředcích je každý, kdo od Enocha Powella říká, že je to špatný nápad, démonizován a považován za reakcionáře, fanatika, neprogresivního člověka nebo člověka, který jde proti proudu budoucnosti, zatímco ve skutečnosti se jedná o vlastenecké a národní postoje bez předsudků, které lidé na těchto ostrovech zastávají již po staletí. Naše současná politická garnitura však ztratila nervy a vůli a stává se stále více závislou na mezinárodních silách.

Je zde velké množství imigrantů všech barev a druhů, zejména z třetího světa, kteří vykonávají zbytkové a nízkokvalifikované kapitalistické práce v ekonomice založené

na službách a poháněné dluhy. Naši občané dluží přes bilion liber. To je dluh v hodnotě miliard miliard liber. To je asi osm a půl až deset tisíc liber na každého muže, každou ženu, každého adolescenta, každé dítě a každé dítě, které nebylo potraceno v děloze, a my neseme tento dluh a pokračujeme v utrácení, abychom udrželi naši ekonomiku v chodu, protože poskytujeme služby, díky kterým jsme zaměstnáni a díky kterým žijeme po celou dobu.

Možná jste si všimli, že za posledních 30 let jsme přestali cokoli vyrábět. Přestali jsme vyrábět auta, přestali jsme těžit uhlí, přestali jsme cokoli stavět. Celá naše ekonomika spočívá v chození do kina, v příjemném stolování v restauracích, v nákupu nových aut, v nahrazování všeho, co máme, každé tři roky, v čerpání dalších úvěrů a v placení dalších lidí, aby poskytovali další byrokratické vstupy k čerpání dalších úvěrů, a nasáváme pracovní sílu stejně jako nasáváme kapitál nebo peníze z celého světa, abychom udrželi tuto poněkud přehřátou ekonomiku, která je z velké části celostátní, se sídlem v jihovýchodní Anglii. Dochází k obrovským ekonomickým dislokacím.

V rámci vnitřního vystupování jménem této strany jsem procestoval celou zemi. Byl jsem ve Walesu, v severozápadní Anglii, na západě země, v Birminghamu. Nedávno jsem byl v Handsworthu uprostřed Birminghamu. Handsworth je z 99,7 % nebílý. V Handsworthu už nežijí žádní běloši. Odešli. Opustili tyto vnitřní oblasti Birminghamu! V Handsworthu se neslaví Vánoce; říká se tomu Winterville a slaví se všechny hinduistické, sikhské a muslimské svátky, dokonce i africký Nový rok, ale Vánoce ne. To proto, že jsme tuto oblast opustili. Odešli jsme.

A v Midlands jsou lidé, kteří se přestěhovali na jednu stranu těchto oblastí, jak uvnitř aglomerace Birminghamu, tak i mimo ni, a kteří tyto oblasti nazývají okupovanými územími. Tak je nazývají. Žádný politik v Midlands ani v městské radě Birminghamu, velmi mocné instituci, která utrácí spoustu peněz daňových poplatníků, a to nejen místních, by nikdy neřekl něco takového. Stálo by je to kariéru. Ale faktem je, že je to pravda! A za posledních 30 až 40 let spousta našich lidí spala, nechtěla nic vědět a měla pocit, že se může přestěhovat. Mohou se přestěhovat z centra města na předměstí, mohou se přestěhovat z centra předměstí na okraj předměstí. Mohou se přestěhovat z předměstí do vesnice nebo malé městské vesnice nebo malé osady. Odtud se mohou přestěhovat do menší řady chalup někde uprostřed ničeho.

Ale nakonec se část našich lidí dostane do pasti tohoto zvláštního druhu rozcestí. Nemohou se přestěhovat dál. Nemohou získat hypotéku, která je 3 až 5krát vyšší než jejich plat, nebo v případě páru 5krát vyšší než jejich společný plat, a tak dále. Nastane okamžik, kdy se již nemůžete přestěhovat, abyste se vyhnuli demografickým a rasovým změnám, které nastaly.

Miliony lidí opustily Londýn, kde jsem dnes byl, aby unikly tomu, co se děje. Evening Standard, místní bulvární deník, se trápí a láme si hlavu nad tím, proč všichni tito Londýňané opouštějí naše hlavní město, které není jen hlavním městem Anglie, ale i Británie, kdysi imperiálního hlavního města. „Proč odcházejí?“ Odcházejí, protože se tam už necítí jako doma! Proč se tam už necítí jako doma? Protože v mnoha částech města jsou v menšině. Cítí se jako cizinci ve svém vlastním městském prostoru. Proč tomu tak je? Protože tam žije

velké množství lidí z Afriky, Asie, Eurasie, Pacifiku, Severní a Jižní Ameriky, Karibiku, indického subkontinentu, Středního východu a dalších míst. Proč jsou tady? Protože obsluhují sektor služeb, který máme. Proč tomu tak je? Protože celá ekonomika závisí na přehřátých službách a imigranti udržují mzdy na nejnižší úrovni ekonomiky, a proto jsou tady.

Liberálně smýšlející lidé nyní říkají: „Možná má fakticky pravdu, ale emocionálně a ideologicky se mýlí, protože to není problém, vždy se to dá vyřešit, naši politici to myslí dobře, musíme být humánní a neexistují žádné skutečné problémy kromě několika extremistů, kteří věci zveličují, a extremismus má různé podoby.“

Tuto krátkou řeč jsem zahájil zmínkou o lídrovi toryů, Davidu Cameronovi. Před týdnem nebo dvěma týdny Cameron přirovnal tuto stranu a lidi, kteří ji podporují, účastní se jejích schůzek a možná ji volí, k morálnímu ekvivalentu islámského terorismu. Řekl: „Tito lidé jsou bílým ekvivalentem, britským ekvivalentem“ — „bez násilí“; připustil, že – „předvoje muslimů, kteří chtějí vyhazovat do vzduchu autobusy, stanice metra a podzemní železniční sítě“, jak to udělali před pár lety v Londýně.

Proč to dělají? Dělají to proto, že jsou malou předvojovou špičkou islamistické pyramidy, která existuje ve všech muslimských komunitách na Západě a po celém světě. Jsou ve válce s touto civilizací. V médiích často slýcháme o umírněných muslimech, kteří s tímto údajným extremismem nechtějí mít nic společného. Existují umírnění muslimové a existují muslimové, kteří ve skutečnosti nevěří ve své náboženství, ale na veřejnosti se k němu hlásí, a existují různé stupně v různých skupinách. Islámská civilizace však velmi ostře koliduje s naší, protože

existuje zásadní neshoda ohledně hodnot. Nesouhlasí s povahou této společnosti, i když zde nyní žijí miliony z nich, podle toho, kterým statistikám věříte, mezi 1,5 a 3 miliony.

Imigrace je sama o sobě pohyblivým pojmem. Legálně: 5 milionů, 6 milionů. Nelegálně: 750 000 až 1,4 milionu. Ročně projde zemí a odejde 17 milionů lidí. Naše hranice jsou propustné. Každý rok vstoupí do našeho vzdušného prostoru 200 milionů lidí a zase ho opustí. Stále více ztrácíme kontrolu nad našimi hranicemi.

Ale vraťme se k otázce islámu. Ve skutečnosti mám k muslimům velký respekt, protože uznávají duchovní hodnoty, které považují za absolutní. Ovládají celý půlměsíc Země. Pokud se podíváte na kteroukoli z jejich vlajek, uvidíte na ní půlměsíc, který symbolizuje jejich území na zeměkouli od Maroka na jednom konci až po Indonésii na druhém konci.

Obviňují nás, že jsme materialističtí, líní a že nám nezáleží na nejvyšších hodnotách. Je v tom kus pravdy, protože na Západě jsme velmi změkli. Všude jsme velmi polevili. Jsme slabí v boji proti kriminalitě, nekontrolujeme své vlastní hranice, zdá se, že mezi sebou nemáme přílišnou solidaritu, vlastenectví slábne, náš budoucí premiér údajně přiznal, že jako dítě užíval drogy, a co na tom, homosexuální civilní sňatky byly právě legalizovány, máme masové potraty. Opravdu s tímto stavem souhlasí velká část našeho obyvatelstva? Protože volili strany, které tyto věci zavedly. Volili Liberální stranu. Volili Labouristickou stranu, novou i starou. Volili Konzervativní stranu. A i když jsou v těchto skupinách lidé dobré vůle a vlasteneckých úmyslů, pravdou je, že s každou generací se tato společnost stává více rozpadlou, více nestálou, více duchovně prázdnou, více zaplněnou cizinci, více dekadentní a stále více

se vzdaluje přáním a touhám obyčejných Angličanů a Britů, zatímco kvákající propaganda z krabice v rohu, z televize a odjinud hlásá, že všechno je čím dál lepší a lepší.

Jednou z otázek, o které britští občané nikdy nebyli konzultováni, je členství v Evropské unii. Naši politici ve Westminsteru a decentralizovaní politici v Cardiffu a Edinburghu, pokud jde o Wales a Skotsko, mají stále menší vliv na budoucnost naší společnosti. Téměř 60 % všech našich zákonů se schvaluje v Bruselu, a stačí se zaměřit na jednu konkrétní mediální kauzu, aby se vám celý obraz vyjasnil.

Podívejte se, co se děje s Bernardem Matthewsem a jeho kontaminovanými krůtami. Bylo nám řečeno: „Ach, ty krůty nejsou ve skutečnosti špatné.“ Za poslední týden jsme slyšeli různé věci o tom, co se tam děje. Ale skutečným jádrem problému, které prolomilo všechny lži a propagandu, je to, že naše vlastní vláda nemohla uplatnit omezení na pohyb kontaminovaného masa, protože by to bylo v rozporu s předpisy EU a protože by proti nám byly uplatněny protiopatření ze strany evropských zemí. Takže ani v souvislosti s nemocí, která ohrožuje naše vlastní potraviny, již nemáme skutečnou suverénní moc prosadit svou vůli v oblasti na východě naší vlastní země. To je pravda a to je něco, co nám média nechtějí sdělit, protože Bernard Matthews se neobjevuje před kamerami jako před 25 lety a neříká: „Všechno je krásné.“ A v současné době to tak v žádném ohledu není.

Protože podle mě je na médiích zajímavé to, že když si projdete místní média, celostátní média, regionální média, CNN, satelitní média a zastavíte se, zastavíte obraz, zastavíte stránku u jakéhokoli tématu, všechny hlavní problémy, kterým čelíme, jsou ve skutečnosti propojené. Podívejte se na každý

novinový článek, každý časopis a každý internetový ekvivalent, který za něco stojí. Na první stránce jsou zločiny: přepadení, znásilnění, vraždy, zločiny spáchané střelnými zbraněmi, gangsterismus, užívání drog, drogové kartely. Pak jsou tu ideologické zločiny: terorismus, bombové útoky, islámský extremismus, útoky na nás zevnitř i zvenčí. Pak máme záležitosti související s EU, které jsou v zásadě způsobeny tím, že nemůžeme rozhodovat o našich vlastních zákonech na našem vlastním území prostřednictvím naší vlastní politické elity, protože moc se přesunula mimo zemi a odešla jinam. Pak máme problémy s pedofilií. Je to v médiích pořád! Nebo alespoň téměř pořád. Je to na straně 4, straně 5.

Před třiceti až čtyřiceti lety se o těchto zločinech sice mluvilo, ale ne v takové míře. Tehdy panovala obecná nejistota, chaos a nestabilita. Všimli jste si, že mnoho lidí nad 50 let, a určitě nad 60 let, nechodí po šesté hodině večer do center našich měst, zejména ve čtvrtek, ale především v pátek a zejména v sobotu večer? Proč ne? Oni tuto zemi vybudovali. Budoucí generace čelí budoucnosti bez důchodů a naši současní důchodci nemohou chodit do center měst, mnozí z nich, protože se vlastně trochu bojí.

U mnoha našich lidí cítíte, že existuje strach. Existuje strach dokonce i ze spojení s touto stranou, která je radikálně odmítána místními, národními i mezinárodními médii. Proč je odsuzována? Proč je mírně odsuzována až extrémně nenáviděna? Proč když muž, který tuto stranu založil a před pár lety zemřel, deník The Daily Mirror, bulvární plátek s velkým nákladem, řekl svým čtenářům, že by měl shnít v pekle? Co je na této straně, co rozčiluje mnoho lidí, kteří jsou u moci? Jsou

rozčarovaní, protože je opačná a prosazuje zvrat toho, co nyní existuje.

Prosazujeme Británii bez kriminality, Británii s obnovenou národní suverenitou, která se nám vrátila z Evropské unie na tyto ostrovy, bělejší společnost, organičtější společnost a komunitu bez nelegální imigrace, s uzavřenými branami a na určitou dobu uzavřenými kohoutky. Prosazujeme větší reindustrializaci. Prosazujeme produktivitu v místě výroby. Prosazujeme, aby se věci opět vyráběly v naší vlastní zemi. Prosazujeme, aby nebyla tolerována přítomnost předvojů, které nás chtějí vyhodit do vzduchu, ale chápeme, že část světa patří jim a že bychom měli mít symetrické bloky, kde se vrátí, aby budovali svou koncepci islámu ve své vlastní civilizaci, a nechají naši část světa nám.

Musíte pochopit, že ve světě, který není liberální, jako je ten současný, by byli u moci více radikální lidé ze všech skupin, ale ti by spolu mohli vycházet, protože mluví stejným jazykem a rozumějí si. Muslimská civilizace pohrdá slabostí a současný Západ vnímá jako slabý, a proto částečně jako kořist. Paradoxně by mnozí z nich takovou stranu respektovali, protože by věděli, na čem s ní jsou.

Když jsem před chvílí zmínil liberalismus, nemluvil jsem o Liberálně demokratické straně. Mám na mysli skutečnost, že když zapnete televizi a podíváte se na Camerona, Blaira, Menziese Campbella a Kennedyho, který byl opilec a byl u moci s liberály před Menziesem Campbellem, a podíváte se na vůdce toryů, jako jsou Howard a Duncan Smith před současným předsedou, všichni jsou stejní a každý ví, že jsou stejní.

Voliči labouristů si dříve mysleli, že Labouristická strana je pro ně, že je proti toryům, že se o ně postará. Voliči toryů ze střední třídy vždy věřili, že modrá kandidátka, modrá kokarda, je pro ně. Ale stále více lidí z obou velkých tříd se dívá na představitele stran, které volili po generace, a zdá se jim, že jsou to stejní lidé, kteří říkají stejné fráze a stejné lži, jen s mírně odlišnými referenčními podmínkami a mírně odlišnými barvami kokard. Ale jsou stejní! Ve všech důležitých otázkách! Chtějí zůstat v Evropě, chtějí být zavázáni Spojeným státům, chtějí být neustále vtahováni do amerických, globalistických a expanzionistických válek po celém světě. Právě jsme ztratili stého muže v Iráku.

Proč jsme v Iráku? Existuje mnoho složitých a vzájemně propojených důvodů, proč jsme v Iráku, ale skutečným důvodem je nakonec absence vůle a sebeurčení našich vlastních národních vůdců. Zapomeňte na vliv amerických mocenských hráčů a vládců. Kdybychom byli rozhodní ohledně svého vlastního osudu ve své vlastní zemi, na svém vlastním ostrově a ve svém vlastním národním státě, postavili bychom se Americe a byli bychom významnou nezávislou jadernou velmocí druhé řady, která by byla široce respektována a poslouchána jak pro svou současnou sílu, tak pro svou minulou imperiální slávu a své budoucí vyhlídky, a odpoutali bychom se od touhy zajistit bezpečnost Izraele na Blízkém východě, ukrást co nejvíce arabské ropy a také se plést do všech ostatních sporů po celém světě, které s námi nemají nic společného.

Žijeme ve velmi vážné době, kdy se naši lidé klamou fotbalem a Velkým bratrem a tráví celý život prací a starostí o to, jak zajistí vzdělání svým dětem a zda budou mít důchod. Žijeme v období, kdy může být Írán v příštích dvou letech

napaden. V určitých scénářích může být dokonce napaden jadernými zbraněmi. Žijeme ve velmi, velmi radikálním období. Myslím, že stále více našich lidí si matně uvědomuje, že se nacházíme mezi velkými bouřemi pro lidi, kteří jsou nyní naživu. Někteří z nás neuvidí obrovské změny, které se dějí po celém světě a v naší vlastní společnosti, ale je to velmi nebezpečné a velmi nestabilní období. V příštích 20 letech se jaderné zbraně rozšíří po celém světě a islamistické skupiny mezi mnoha jinými tyto zbraně získají. Jsou zastaralé o 60 až 70 let! Je to zastaralá technologie. Jak je vyrobit, se dá najít na internetu. Každý doktorand z třetího světa, který chodí na univerzitu v Sunderlandu a studuje fyziku, ví, jak tyto zbraně vyrobit. Už to není žádné velké tajemství a my se jako národ, jako lidé a jako obyvatelé těchto ostrovů musíme rozhodnout, jaká bude naše budoucnost.

Klesneme postupně na 60 % populace, když všechny ostatní skupiny spojíme dohromady? Klesneme na 48 %? Ponoříme se do evropského federálního státu? Přiblížíme se Američanům do takové míry, že nás to vtáhne do dalších konfliktů, zatímco budeme postupně upadat až do poloviny století? Budeme svědky neustálého nárůstu kriminality? Budeme svědky nárůstu etnického rozměru kriminality, která se stane ještě roztříštěnější a chaotičtější?

Spojené státy americké mají 300 milionů obyvatel. Uvězňují 2 miliony. My máme 60 milionů a uvězňujeme 80 000 a věznice praskají ve švech. Praskají ve švech, protože 10 % lidí na spodku hierarchie této společnosti nechce pracovat, nepracuje, pobírá dávky a značná část z nich má kriminální sklony. Mnozí z nich však mají peníze na drogy, které je

dostávají z jejich klecí a zajišťují jim únik ze společnosti, kterou jinak nemají rádi.

Abych tedy mohl začít končit tento projev, rád bych se vrátil na začátek – je to nekonečný koloběh, chápete? Je to cyklus – a promluvil bych o drogách.

Drogy jsou velmi závažným problémem, který se týká téměř všech rodičů v této zemi, ať už to chtějí přiznat nebo ne, a to jak v dělnické třídě, tak ve střední třídě, v chudinských čtvrtích i v buržoazních předměstích, protože drogy jsou všude a pronikají všude. Je to pravděpodobně čtvrtý největší průmysl na Zemi. Čtvrtý největší průmysl. Dalšími největšími průmysly kromě primárního zpracování surovin a vojenských služeb jsou drogy, zbraně, prostituce nebo sexuální průmysl. To jsou některé z největších průmyslů na Zemi v současnosti. To vám hodně napovídá o planetě, na které žijeme.

Proč lidé berou drogy? Žádný politik, který se hlásí k liberalismu, libertarianismu nebo autoritářství, jako John Reid, náš současný ministr vnitra, na tuto otázku nikdy neodpoví: „Proč lidé berou drogy?“ Berou drogy, protože se nudí. Protože je tato společnost k smrti nudí. Protože naše náboženství zmizelo.

Všimli jste si toho? Před sto lety byla tato společnost křesťanská. Já nejsem křesťan. Nosím tohle. [Přívěsek s runou odal.] Ale naši lidé kdysi velmi pevně věřili v tento duchovní systém a jeho zhroucení pro ně bylo relativní katastrofou! Protože to mnoho našich lidí připravilo o smysl života. Pokud nemáte v životě duchovní rozměr, ať už ho definujete jakkoli a ať už přijímáte jakoukoli filozofii, co znamená narození dítěte? Co znamená smrt příbuzného? Co znamená manželství mezi

mužem a ženou? Je to muž a žena, ne muž a muž nebo muž a lampový sloup nebo muž a zimní zahrada nebo muž a dítě, ale muž a žena. Co znamená manželství, pokud nemá duchovní rozměr?

To je kritika, kterou nám muslimové adresují, a my ji musíme vzít v úvahu, pokud se chceme znovu vzchopit, protože národ jde vpřed, pokud věří ve vyšší hodnoty. Právo nakupovat, sledovat fotbalovou Premier League a pít pivo nestačí. Odevzdali jsme čtvrtinu naší země.

Enoch Powell promluvil před 40 lety a naši lidé věděli, že má pravdu. Nyní je mrtvý a pohřbený, leží pod zemí, a když zemřel, konala se ve Westminsterském opatství velká ceremonie, na které se sešla politická elita, která se obávala jeho odkazu, aby si podala ruce a řekla, jakým velkým mužem Enoch byl, básníkem, lingvistou; uměl mluvit deseti jazyky; ve 24 letech se stal profesorem starořečtiny na univerzitě v Sydney. Velký muž. Jeden z tradičních vůdců naší země, ale soukromě také říkali: „Díky Bohu, že je mrtvý.“ Protože když v roce 1968 promluvil, byl považován za nejnebezpečnějšího muže ve společnosti, a co řekl? Řekl, že bychom měli přemýšlet o našem národním oživení, že bychom neměli dovolit, aby sem přicházely a žily velké části třetího světa, protože třetí svět umírá a rozpadá se.

Ti, kteří zůstávají, ovládají svůj vlastní prostor, protože jejich společnosti nemají střed, pouze vrchol a dno, nebo zahynou kvůli nemocem a nouzi, nebo přicházejí sem. Protože stejně jako všichni ostatní chtějí žít, a mají na to právo. Všechny skupiny mají pravdu. Všechny skupiny chtějí místo na slunci. Všechny skupiny mají levici, střed a pravici. Všechny skupiny se skládají z umírněných lidí a lidí, kteří umírnění nejsou.

Všechny skupiny mají tvrdé a měkké zastánce. My, jako bílí lidé žijící v Evropě, žijící v Británii, žijící v Anglii a žijící v Berkshire, kde k vám dnes večer mluvím, musíme si vybrat, co chceme.

Chceme pokračovat tak, jak jsme pokračovali posledních 50 let, nebo se chceme znovu postavit na nohy? Je naše velikost za námi a zůstane jen v historických knihách, které budou změněny, oslabeny a přepsány, jakmile se staneme menšinou, nebo chceme něco dělat?

A co je to za „něco dělat“, o čem ten chlap pořád mluví? Mluvím o zapojení se do politické činnosti, která je v rozporu s tím, co je v současné době považováno za „příjemné“, protože čelit tomu, co se nyní děje v naší kultuře v oblastech jako Handsworth, které se pomalu přibližují k místu, kde se nacházíte, není příjemné. Toryové udělali vše pro to, aby změnili svůj směr a prohlásili, že jsou příjemnou stranou, která není spojována s tvrdostí nebo negativismem. Obávám se však, že v životě vedení znamená čelit dilematům vlastní společnosti. Nemůžete čelit užívání drog, pokud nedokážete čelit masivnímu rozpadu sociálních forem, pokud nedokážete čelit terorismu, pokud nedokážete čelit Americe, pokud se nedokážete oddělit od evropské byrokracie. Nezasloužíte si být u moci! A budete smeteni jinými silami, které se vynoří zespodu, a někteří lidé si možná budou myslet, že to, co se vynořuje zespodu, je trochu divoké a trochu příliš silné a že je v tom dortu trochu příliš brandy a že by raději měli tenčí kousek.

Ale tato strana zastává postoj mimo Evropu, co nejvíce anglickou a britskou společnost, nulovou toleranci vůči drogám a zločinu, návrat trestu smrti pro ty, kteří to potřebují, návrat

vojenské služby pro ty, kteří to potřebují, návrat disciplíny a pořádku do našich sociálních struktur, návrat slávy nám a našemu druhu. Jediné, co musíme udělat, je nevstoupit do války, neoblékat si vojenskou uniformu a nebojovat tak, jak bojovali naši předkové v Belgii, Francii, Německu, Nizozemsku, Arábii, Singapuru, Barmě, na Dálném východě, v Malajsii, Palestině, na Kypru, na Falklandech, v Iráku, Afghánistánu, Koreji nebo kdekoli jinde. Naši lidé musí hlasovat, rozdávat letáky, agitovat, vybírat peníze, kupovat zboží, jako je například toto, a účastnit se politických schůzek, protože v současné době existuje pouze jedna politická strana, která se zasazuje o přetvoření této společnosti.

V Británii nyní existují dvě strany. Jedna je strana liberálního konformismu a centristického smýšlení, která se v některých oblastech nazývá Labour. Zde má jen nepatrné zastoupení. V jiných oblastech se nazývá Liberální. Zde má trochu větší zastoupení. Nazývá se Tory. V těchto částech země je vládnoucí stranou, ale severně od Birminghamu téměř neexistuje. V Manchesteru není ani jeden radní, který by měl modrou kokardu. Ani jeden. V mnoha částech země prakticky přestali existovat. A jsou i jiné oblasti, kde červená barva také nestačí.

Ale musí existovat strana, která je červená, bílá a modrá a která spojuje dvě velké třídy v této společnosti – dělnickou třídu a střední třídu –, která spojuje Angličany a Brity, která má červenou barvu, která symbolizuje určitou míru sociálního svědomí a porozumění a paternalismu a potřebu starat se o vlastní lidi bez iluzí a bez plýtvání jejich talenty nebo popírání rozdílů mezi lidmi nebo nutného snižování na nejnižší společný jmenovatel, ale má odpovědnost, kterou toryové v moderní

době vždy opomíjeli, vůči lidem na nejnižší úrovni, kteří jsou stále našimi lidmi a stále žijí v nejhorších sídlištích a v nejvíce zchátralých oblastech. Je to sociální strana, která nezastupuje pouze jednu skupinu a její zájmy v rámci našeho lidu.

Pak je tu modrá barva, která symbolizuje sociální konzervatismus, tradice, důstojnost, vlastenectví a národní cítění. Právě tato citlivost, modrá barva jako součást červené, bílé a modré, říká, že není v pořádku, pokud si budoucí vůdce země chce v mládí dát pár jointů. Není to v pořádku, protože to ukazuje, jaký je, jak je slabý, jak je nerozhodný, protože ti, kteří berou tyto druhy drog, jsou ochotni téměř k čemukoli a tím prozrazují určitou bezcharakternost. Pokud chtějí být celý život soukromými osobami, nevadí, ale pokud chtějí vést zemi, musí být z něčeho většího než to.

Stejně jako potřebujete červenou a modrou, potřebujete také bílou mezi červenou, bílou a modrou. Je to barva vlajky za mnou. Je to barva praporu, vlajky a symbolů naší země. Jsou to barvy této strany. Jsou to barvy Britské národní strany pro sociální potřeby, pravicovou a konzervativní disciplínu a vlastenectví etnické skupiny lidí, kteří vytvořili tyto ostrovy, kteří je formovali podle svého obrazu, kteří zde stále tvoří většinovou skupinu a které můžeme oživit. Vše, co musíme udělat, je v každých volbách hlasovat pro tuto stranu, když ji uvidíme na volebním lístku. Když dostanete poštovní hlasovací lístek a jdete na volební místnost a podíváte se na něj a je tam řada stran a je tam jedna s názvem BNP, ta s názvem Britská národní strana, hlasujete pro ni, ať už je to místní, regionální, decentralizované, ať už je to v budoucnu anglický parlament, britský parlament nebo Evropské shromáždění. Pokaždé, když uvidíte ten lístek, pokaždé, když uvidíte tu vlajku, zaškrtněte to

políčko, a pokud to bude dělat více lidí v každých volbách a bude to narůstat a narůstat a začneme získávat hlasy, které získávají podobné, ale odlišné strany na kontinentu, věci se změní a v budoucnu nebudou vaši vnuci menšinou v této společnosti. Bude méně zločinná, bude disciplinovanější, bude řádnější, bude vlastenecká, bude to lepší místo.

Žádám vás, abyste hlasovali, pracovali, rozdávali letáky, agitovali a sbírali finanční prostředky pro Britskou národní stranu!

Moc vám děkuji!

Hospodářská krize způsobená spekulacemi

Dobře, moc děkuji! Nejprve bych rád poděkoval Jeffu Dickensovi a všem, kteří mi umožnili přijet sem do Leicestershire a promluvit k vám, protože já pocházím samozřejmě z jihu.

Nyní bych rád začal několika poznámkami k určitým národním událostem, které se odehrály v těsné blízkosti tohoto místa. Nebudu uvádět žádná jména ani hovořit o konkrétních detailech, ale než začnu, rád bych se krátce zmínil o úniku seznamu a jeho zveřejnění na internetu. Politika má vždy svou pochybnou stránku, ale podle mých zkušeností jsou všechny tyto věci způsobeny vnitřními spory a neshodami mezi lidmi, z nichž většina nemá vůbec nic společného s politikou, s filozofií ani s důvodem, proč jsou politické organizace zakládány. Je to proto, že lidé se časem navzájem dráždí, zejména pokud se věnují nějaké neustálé činnosti.

Politika má svou neosobní stránku. Pokud se někteří lidé dopustili určitých přestupků... Byl jsem s nimi v poradním sboru, což je vládnoucí skupina strany, když se některé z těchto věcí odehrávaly. Lidem bych poradil jen to, že když naši předkové sloužili společně v armádě, nemuseli nutně všechny mít rádi, nemuseli s nimi nutně po službě chodit domů, ale museli dodržovat rozumný standard zdvořilosti a neosobnosti. Pokud to budete dodržovat, všechno bude v pořádku. Často se stává, že se lidé pohádají, mají mírně autoritářské osobnosti – pravicoví lidé k tomu mají sklon – a když se začnou hádat, mají tendenci si myslet, že je všechno povoleno, a věci, které by považovali za monstrózní, pokud by šlo o jejich osobní chování, pak považují za oprávněné, protože se pohádali s různými jinými nejmenovanými osobami. To vede k podobnému druhu

odplaty a situace se zhoršuje a zhoršuje a zhoršuje a lze ji vyřešit pouze rozchodem. Lidé pak na konci tohoto putování skončí v mnohem horším stavu, než v jakém byli na začátku, a mají pocit, že vše, co udělali, bylo morálně oprávněné, což je často pravý opak. Kdyby se do toho pustili s chladnou hlavou od samého začátku, byli by první, kdo by takové výstřelky odsoudil.

Takže jediné, co řeknu, je, že se vždy snažte omezit osobní záležitosti a rozdíly na absolutní minimum a chovejte se tak, jako byste byli v armádě. Pokud to tak bude, neměly by se vyskytovat žádné problémy tohoto druhu. A to je vše, co k tomu řeknu.

Co se tedy děje v naší zemi za rok a něco, co jsem přijel do Leicestershire, abych s vámi všemi mluvil? Hrozí úvěrová krize a ekonomika klesá. Před osmi týdny se téměř zhroutila velká část západního bankovního systému, což jsem nikdy nečekal, že za svého života uvidím. Krize, která mohla nastat před osmi týdny a která nyní pomaleji pokračuje, je podobná té z let 1929/1930, i když reakce vlád na ni jsou odlišné, protože žijeme v jiné době a mnozí z nich se z té doby poučili.

V roce 1929, kdy došlo k krachu a velké části fiskálního základu západních společností se propadly do bahna, přišly miliony lidí okamžitě o práci. Nezaměstnanost v mnoha západních společnostech vzrostla na zhruba deset milionů. Dvacet pět procent lidí bylo fakticky nezaměstnaných bez větší sociální podpory. Radikální 30. léta a to, k čemu vedla, byly výsledkem takové situace.

Od té doby se západní politici naučili pár triků. Naučili se, jak řídit poptávku. Naučili se určité základy keynesiánské

ekonomie, která udržovala západní společnosti a jejich ekonomiky do jisté míry pohromadě a na správné cestě, až do 70. let, kdy se tento model začal rozpadat a vyčerpávat.

V 80. letech přišla Thatcherová, obrátila spektrum a vrátila se k ekonomickým základům, které předcházely krachu v roce 1929, i když jiným způsobem, protože věci se nikdy neopakují. Někteří lidé, kteří lidem z tohoto seznamu volají a urážejí je, je obviňují z různých věcí, a jednou z věcí, které říkají, je slovo začínající na F, které je politickým slovem, ale pravdou je, že radikální typy politiky, když se vrátí, stejně jako radikální ekonomický chaos, když se vrátí, se vždy vrátí jiným způsobem. Žádná éra není stejná a krize, které budeme čelit v příštích několika letech, kdy nezaměstnanost vzroste z dvou milionů na konci tohoto roku na tři miliony podle většiny předpokladů establishmentu do konce příštího roku, a možná až na pět milionů, když připočítáme všechny lidi, kteří jsou v západní společnosti fakticky nezaměstnaní, bude velmi, velmi závažná. Zda bude stejně hluboká, temná a ošklivá jako na počátku 30. let a poté, se teprve uvidí, ale je to docela možné.

Proč k tomu došlo? Stalo se tak proto, že hlavní ekonomický proud, v němž lidé pracují a spoří, je nyní prostřednictvím mezinárodních institucí propojen s nekonečnými a extrémně komplikovanými ruletovými hrami. Velká část ekonomického bohatství Západu od konce 80. let je založena na extrémních formách hazardu. Došlo k vytvoření typu ekonomiky, který má v sobě určitý chaotický prvek, dekonstruktivní prvek.

Vezměte si například toto pódium, na kterém stojím. Někdo ho vyrobil. Někdo ho vytvořil. Někdo mu dal určitou hodnotu. Bylo prodáno této hale prostřednictvím místních

úřadů za určitou cenu. To je druh ekonomiky, který většina lidí dokáže pochopit. Druh ekonomiky, který se v londýnské City praktikuje již čtvrt století, je zcela odlišný od ekonomiky, která vytvořila tuto věc, na kterou právě klepu. Řeklo by se, že pokud by se jednalo o akcii, podíl nebo koncept týkající se peněz, mělo by to svou cenu, a vy můžete změnit jeho cenu na představu o ceně předmětu, a jakmile máte představu o ceně, můžete prodávat a kupovat povahu ceny předmětu a můžete sázet na to, že cena poroste, nebo že podle vašich očekávání klesne.

V londýnské City je park a trh zvaný šedý trh, kde lidé sázejí na pravděpodobnost sázek, které se mohou skutečně uskutečnit, a tak vidíte, že peníze přestávají mít jakýkoli vztah k něčemu fyzickému, k něčemu, co bylo vyrobeno, k něčemu, co existuje. Peníze se stávají konceptem, který se sám rozmnožuje, a lidé kupují a prodávají koncepty týkající se peněz. Tyto takzvané akcie, deriváty, které vedly k tomuto krachu, jsou koncepty týkající se peněz ve vztahu k dluhu.

Clinton zavedl zákon, když byl prezidentem ve svém druhém osmiletém funkčním období, kdy byl středolevým americkým prezidentem minulosti. Byla to snaha poskytnout americký sen velkému počtu barevných obyvatel a velkému počtu chudých bělochů ve Spojených státech. Všichni mohli vzít hypotéku, kterou by si nemohli dovolit splácet, kdyby došlo k sebemenšímu poklesu, a byli upřednostněni v zákoně, ale někdo měl chytrý nápad, že to není dluh. Ne, není to dluh, protože se zavázali, že to splatí. Takže to považujete za něco, co je ve skutečnosti kapitál, protože se zavázali, že to splatí, a pak na tom můžete vybudovat pákový efekt. Můžete poskytovat úvěry na základě skutečnosti, že je ještě nesplatili, ale že je splatí, a že jsou vázáni do systému, ve kterém je splatí, a pak

můžete sázet na to, že hodnota těchto nástrojů může stoupat nebo klesat. A pak se o ně začnete bát a sekuritizujete je, což znamená, že si je banky navzájem vyměňují.

Dítě by vám řeklo, že je to všechno dost pochybné, ale přesně to dělá mnoho lidí v Londýně, ve Frankfurtu, na Dálném východě a na amerických trzích už osm až dvanáct, patnáct let, a kdokoli se proti tomu ozval, byl reakcionář, konzervativec, nudný člověk nebo někdo, kdo bránil své firmě vydělávat peníze. A nemyslete si, že mnoho obchodníků s cennými papíry si myslelo, že když se to všechno děje, nedojde k poklesu, nedojde ke krachu. Jsou to takoví třicetivteřinoví závisláci. Lidé, kteří uzavírají obchod každých třicet vteřin, každou minutu a půl. Rupert Murdoch jednou někomu řekl, že se vlastně dostane do deprese, pokud neuzavře obchod každé tři minuty.

Tento typ myšlení s krátkou pozorností spojený s tímto typem ekonomiky vedl k situaci, kdy někdo, koho jsem znal a kdo byl toryovským radním ve Westminsteru, a když pracoval v Merrill Lynch, měl průměrný plat čtyři sta dvacet tisíc ročně. Ročně! Objednávali si šestnáct beden šampaňského najednou, zapalovali si havanské doutníky, které nelze dovážet do Spojených států, protože mají embargo na komunistickou Kubu, ale v londýnské City je zapalovali pořád a zapalovali je desetilibrovými bankovkami. Tak to bylo v 80. a na počátku 90. let. Taková postthatcherovská bublina – premiérem byl tehdy Major – chamtivosti, lakoty, krátkozrakosti a všeho ostatního. Čtyři sta dvacet tisíc! Průměrný plat v Lehman Brothers v době jeho krachu byl tři sta deset tisíc. To je průměr za rok! Za rok! V ten den přišli manažeři na obchodní parket a řekli: „Všichni jste propuštěni. Za hodinu jste všichni pryč a dostanete tři tisíce

nebo méně. Nikdo z vás nedostane důchod. Můžete si nechat své mobily. Vyklidíte své stoly.“ A o půl hodiny později byli venku na ulici, v zimě, s krabicí, a to bylo vše, co měli. A takhle vypadá tento typ kapitalismu. Jste uvnitř a venku, prodáváte na vrcholu, a když dojde ke krachu, odejdete a nemáte nic. Ale samozřejmě pro ně není moc soucitu.

Ale to, co po sobě zanechali, je mimořádný nepořádek v podobě toxických dluhů v bankách, včetně všech našich velkých bank. Lidé si myslí, že se jedná pouze o neznámé instituce ve městě s podivnými názvy, o kterých nikdy neslyšeli, dokud nekliknou na CNN nebo BBC24. Barclays je zadlužená, méně než ostatní, NatWest, Royal Bank of Scotland je silně zadlužená, Lloyd's TSB, i když ve skutečnosti pohltila jiné instituce, je na tom stejně. Odpisují desítky miliard, a to je to, co mají na svém vlastním bankovním účtu. To je to, co mají ve své vlastní rozvaze. Musíte pochopit, že většina těchto ekonomických operací se odehrála mimo rozvahu. Ve skutečnosti to není v účtech banky. Proto je to ještě toxičtější.

Bush nyní utratil dva a čtvrt bilionu dolarů, aby se to pokusil napravit. To je bilion dolarů. Ne milion. Bilion dolarů, aby se to pokusil napravit. Obrovská pojišťovací skupina, která nemohla zkrachovat, protože to všechno garantovala. Lehman's, která zkrachovala, protože museli nechat jednu zkrachovat, aby dokázali, že je to stále kapitalistický systém a ne státně socialistický...

Nezapomeňte, že ideologie je nyní zcela mimo hru. Bush kdysi prohlásil... Tohle je Bush II. Jeho otec byl šéfem Ústřední zpravodajské služby a jejich rodina patří od samého počátku k americké smetánce. Zapomeňte na všechny ty texaské řeči typu „Bojuji proti zkorumpovanému systému ve Washingtonu“. Ve

washingtonské armádě, která proti nám bojovala před více než dvěma sty lety, byl jeden Bush. Bush je vesnice v Essexu. Odtud pocházejí. Nyní přijal socialistické ideje, které celý život zesměšňoval a považoval za prokletí. Ve skutečnosti zasáhl s idejemi, které byly nalevo od všech demokratických kandidátů na prezidenta od druhé světové války, protože když se systém kolem vás hroutí a hoří, nezajímá vás, zda se jedná o pravicový nebo levicový názor. Potřebujete jen hasicí přístroj, a to se právě děje.

Nyní se Spojené státy americké podle mého názoru nacházejí na pokraji mimořádného úpadku a my v této zemi jsme se s USA spojili a jsme s nimi spojeni od suezské krize, ne-li dokonce již déle, protože ačkoli jsme „vyhráli druhou světovou válku“, skončili jsme v bankrotu a v letech 1945 až 1951, kdy byla u moci Labouristická strana, jsme měli socialistickou vládu. A když teď jedete do Leicesteru a uvědomíte si, že jsme tam nyní v menšině, a když si uvědomíte, že v Leicesteru nyní neexistuje žádná soudržná komunita, která by byla ve většině, je to vše výsledek zákona, který labouristická vláda přijala v roce 1948 a který se nazývá Zákon o národnosti. Když Attlee, který byl během války Churchillovým zástupcem, vstal v Dolní sněmovně a řekl: „Rasy světa se musí smísit. Musí se smísit, protože pokud se tak stane, už nebude žádná válka.“ Už žádná válka! To je rétorika antikoloniálního hnutí z 20. a 30. let a dříve, je to rétorika radikální levice, je to rétorika levice v odborech té doby.

Mnoho lidí si tehdy myslelo, a stále si to myslí, že Attlee byl dobrý člověk, že poválečná Labouristická strana nebyla tak špatná, „Nelíbí se nám Nová labouristická strana“ a podobné

věci. To uslyšíte na prahu domu mnohokrát. Ale tento úpadek začal pod jejich vedením a začal už dávno! Lidé si všimli, že se jejich města mění. Všimli si, že se Leicester mění, určitě na počátku 60. let. Určitě. Ale i tehdy to byl jen zlomek toho, co se stalo. Anglie je nyní z patnácti procent nebílá a ve městech je to mnohem, mnohem více. Za poslední čtvrt století opustily Londýn dva miliony lidí. Byli to převážně bílí Britové, kteří jakoby „uprchli“ do vnitrozemí kolem Londýna.

A tento druh ekonomického chaosu, který nyní vidíme více než jen v počátcích, a tento typ migrace lidí, jsou vzájemně propojeny, protože pokud máte mezinárodní systém, a od války jsme stále více zapojeni do mezinárodního systému, jako jsou zásuvky v této místnosti... Dříve měli lidé do jisté míry spíše soběstačné způsoby jednání, i když jsme vždy byli obchodní a námořní národ. Ale nyní nás stará labouristická strana, nemluvě o nové labouristické straně, a konzervativci od války, ne-li dříve, zapojili do mezinárodních struktur, a jak kapitál putuje po světě a kapitál se kupuje a prodává jako idea, a jak mladík v londýnské City nebo na burze v Leedsu, jejím severním ekvivalentu, položí palec na obrazovku a dvacet milionů dolarů putuje na jinou burzu jen proto, že položil palec na konkrétní čtverec počítačové obrazovky.

Práce se pohybuje stejně jako peníze. Kapitál se pohybuje po celém světě. Práce se pohybuje po celém světě. Imigrace je práce. Práce je imigrace. Takže tyto systémy peněz a lidí, mužů a opatření, mužů a mincí, měn a úvěrů se pohybují po celém světě. Imigranti, kteří přicházejí, přicházejí za prací, ale přicházejí také prostřednictvím jiných mechanismů, protože mechanismy, prostřednictvím kterých přicházejí, se liší. Někteří přišli jako uprchlíci, někteří jako ekonomičtí migranti, někteří

jako nelegální přistěhovalci, někteří měli právo se usadit na základě postimperiálních smluv a tak dále.

Na počátku 70. let se velký počet Asiatů v Ugandě a jinde, v Keni, stal obětí [přerušení zvuku] nacionalismu. Různí diktátoři, jejichž ekonomiky se hroutily a tak dále... Asiaté provozují obchody a poskytují mnoho úvěrů. Nelíbilo se jim, jak vypadají, tak hráli populismus se svými vlastními kmeny a museli být odvezeni. Tehdy se opravdu nechtěli vracet na asijský subkontinent, i když kdyby se situace opakovala dnes, část z nich by to pravděpodobně udělala, vzhledem k buržoazním příležitostem v Indii a v menší míře v Pákistánu a Bangladéši. Ale Heath je sem pustil. To byla výjimka.

Thatcherová v roce 1979, kdy pronesla několik radikálních poznámek a dostala se do značných potíží s mezinárodním společenstvím. Tyto poznámky byly záměrně určeny k oslabení hlasů Národní fronty, což v roce 1979 potřebovala, ale poté již ne. Řekla, že již nebude docházet k přímé imigraci, ale samozřejmě bylo rozdáno padesát tisíc pasů pro Číňany z Hongkongu předtím, než byl Hongkong vrácen komunistické Číně. Ironií je, že většina z nich sem nechtěla přijít. Chtěli jít přímo do Spojených států.

Nyní, stejně jako jsme se od druhé světové války připoutali ke Spojeným státům, bychom mohli čelit mimořádnému úpadku, protože nemáme vůbec žádnou nezávislost v úsudku. Jediní lidé v našem establishmentu, kteří nechtějí ve všem souhlasit s Amerikou, jsou ti, kteří chtějí ve všem souhlasit s Evropskou unií, a většina z nich ve skutečnosti balancuje mezi oběma, protože si myslí, že tato země je ztracená a že musíme mít mocného přítele nebo skupinu kamarádů nebo gang, a

pokud nemáme USA, máme Evropu. Ale jak řekl Blair, nejlepší je být s oběma najednou.

Blair je vždy na straně všech, pokud si vzpomínáte. Přišel v roce 1997. Říká vám to, co chcete slyšet. Pro dělnické publikum má jednu řeč. Pro imigrantské publikum má jinou řeč. Pro střední třídu v jižní Anglii nebo jinde je to zase jiná řeč. Protože je to herec. Je to politický herec a patologický lhář. Dokáže argumentovat pro dva protichůdné názory. A to je jeho výcvik. Vystudoval pracovní právo. Vlastně obejdete jednu stranu stolu a argumentujete pro svého klienta, pak obejdete druhou stranu stolu a argumentujete proti, a nakonec se dohodnete na kompromisu. A to je jeho přístup. Je pro jaderné zbraně, je proti nim. Je pro potraty, je proti nim. Je pro imigraci, a někdy je to „Britská pracovní místa pro britské pracovníky“, slogan Národní fronty, který Brown nyní vytahuje a Cameron ho nyní obvinil z xenofobie za používání takového sloganu.

Jak si mnoho lidí uvědomilo, staré třídní loajality, kdy se rozlišovalo mezi toryisty a labouristy a bylo to opravdu zlé a červené nebo modré v závislosti na vašem původu nebo regionu země, ze kterého pocházíte, jsou pryč. Všechny se spojily do té míry, že máme jakousi vládu jedné strany, ale každé čtyři roky můžeme změnit rozložení křesel. A tak to je. A všimnete si jevu, kdy všichni kandidují proti tomu, co by měli zastávat. Politici středopravice mají červené kravaty a politici středolevice mají modré kravaty. Politici středolevice, jako například Mandelson, nebo „lord Mandelson“, jak bychom ho měli nazývat, vědí hodně o tom, jak moc jsou [přerušení zvuku] nezapomeňte, že je „socialista“, trh vše vyléčí. Cameron říká, že není opravdu vůdcem konzervativců, že není vůbec konzervativec a že konzervativci lehce pohrdá. Je to opravdu liberál z vyšší třídy,

který stojí nad stranami. Stále více se stávají navzájem zaměnitelnými.

Skinner a tito lidé v zadních lavicích jsou dinosauři minulosti, protože jejich přední lavice se neustále mění a ve všech klíčových otázkách – členství v Evropské unii, podpora americké zahraniční politiky, podpora Izraele, zapojení do války v Iráku, masová migrace do této země a dalších západoevropských společností, vše na základě amerického precedentu, a tak dále – se všichni shodují. Všichni se shodují! Kromě několika drobných záležitostí se v ničem opravdu neshodnou.

Liberálové se nikdy nedostanou k moci, ale to nevadí. Nezáleží na tom, kdo je vůdcem. Teď je to Clegg. Před časem to mohl být starý pán jménem Menzies Campbell a tak dále. Na tom nezáleží. Nezáleží na tom, že liberálové se technicky nedostanou k moci, i když na jiných úrovních vlády samozřejmě ano, protože jejich myšlenky jsou u moci.

Liberální myšlenky dominují ideologii dvou hlavních stran do takové míry, že by se dalo téměř uvažovat o toryích a labouristech jako o firmách, jako o jakýchsi franšízách. Liberálové jim dávají své myšlenky a oni jsou v podstatě odlišnými verzemi jeden druhého. Jsou to různé skupiny buržoazních lidí, kteří se každé čtyři nebo pět let rozdělí a vymění si místa.

Postupně si Angličané a Britové začali uvědomovat, že jsou ovládáni skupinou, skupinou lidí, že tyto strany ve skutečnosti nemají žádný význam. Ale když se zeptáte lidí na ulici, řeknou vám: „Celý život jsem volil labouristy, kámo.“ Celý život labouristy! Jeden chlapík mi jednou řekl: „Labour...

Já jsem byl labourista, můj otec byl labourista, jeho otec byl labourista.“ Řekl jsem: „Počkejte, on neměl volební právo!“ „Ale stejně by byl labourista! Rozřízněte mě a uvidíte, že jsem rudý! Ale pozor, nejsem komunista!“ Je to Labour. Labour, Labour, Labour!

A naopak to platí stejně, víte. Jednou jsem zaklepal na dveře jedné velmi snobské toryovské ženy v Essexu. Bylo jasné, že je Tory. Vrátila mi leták. Měla na sobě perly. Vrátila mi leták a řekla: „Ach ne... Vůbec ne.“ Zeptala se: „Jste s nimi?“ Odpověděl jsem: „Ano.“ A ona řekla: „Ach... Ne.“ Bum a dveře se vám zavřely před nosem. Ale toho samého odpoledne... Bylo to zvláštní odpoledne. Bylo to v oblasti zvané Hornchurch, kde je nyní radní BNP, protože z této části Essexu se samozřejmě odstěhovali obyvatelé East Endu. Z londýnského East Endu se odstěhovali staří cockneyové z East Endu. Proč se odstěhovali? Odstěhovali se kvůli mimořádným a téměř revolučním demografickým změnám, ke kterým došlo v našem hlavním městě, v Birminghamu a v Leicesteru v menší, ale možná radikálnější míře, v posledních třiceti až čtyřiceti letech. Tam se přestěhovali obyvatelé East Endu. Přestěhovali se do Essexu. Ale potkáte je u dveří.

To odpoledne mi u prvních dveří otevřela stará paní a ještě než jsem stačil vytáhnout leták, začala křičet: „Nacista!“ Prostě křičela! „NACISTA!“, křičela a pak přeběhla přes ulici, aby to řekla své známé. V jejích očích bylo vidět ten typický anglický výraz: „Ach ne, ona jde sem.“ Její malá stará kamarádka se snažila utéct, ale ona ji zahnala do kouta a křičela: „Nacisti jsou tady! Nacisti jsou tady! Nacisti jsou tady!“ A já jsem řekl: „Podívejte, můžu vás zapsat jako potenciální voličku?“ Jak říká

Eddy Butler, úředník Národní volební komise: „A znamená ano, N znamená ne, vůbec ne, a P znamená potenciální.“

Ale samozřejmě se setkáte i s opačnou reakcí. Lidé přivedou celé své rodiny a chtějí vám potřást rukou a tak dále. Ale i to je problém, protože vás to samozřejmě zpomaluje. V jistém smyslu je to hezké, ale obávám se, že o tom volební kampaň není. A pak zjistíte, že všichni ti lidé, kteří se kolem vás točí, samozřejmě ani nejsou v registru a stejně nemohou volit, protože se snaží vyhnout placení daně z nemovitosti. To je nesmysl, protože oni stejně vědí, kde jsou. Takže je to jedna věc za druhou, že?

Je však zcela zřejmé, že velká část bílé pracující třídy si uvědomila realitu Nové labouristické strany, a proto jsou v jistém smyslu znepokojeni. Když byli nedávno někteří z našich liverpoolských aktivistů zatčeni při rozdávání letáků Národní strany, bylo to proto, že labouristé radikálně ztrácejí podporu ve svých vlastních zkorumpovaných obvodech, ve svých vlastních oblastech, kam se konzervativci nikdy nedostanou. V některých částech tohoto hrabství – v Newcastlu, na severovýchodě, v Merseyside, v některých částech průmyslového severu, v některých částech průmyslového Midlands, v pásu Strathclyde ve Skotsku, v jižním Walesu – toryové neexistují. Víte, je to jako pár starých dam, které si ráno dávají kávu. Pravice, pokud chcete, střed neexistuje. Labouristická strana v některých částech Cumbrie a v určitých oblastech vládne bez opozice už čtyřicet let. To jsou zkažené volební obvody. Jsou to jakési scénáře třetího světa, scénáře z osmnáctého století v naší minulosti. Labouristé jsou tak zvyklí vládnout v těchto oblastech, že když jsou konfrontováni s jakousi pravicovou stranou, masy dělnické třídy mohou hlasovat pro... Není to tak,

že by se jim to nelíbilo. Nenávidí a pohrdají tím do takové míry, že je to až neobyčejné. A když jsou lidé zatýkáni, je to hlavně proto, že policie v těchto oblastech byla zpolitizována jejich kumpány z Labouristické strany. K těmto zatčením často docházelo v klíčových labouristických oblastech, jako je Swansea. Víte, „Údolí jsou naše! Jsou naše! Tyto oblasti od roku 1900 nikdy nevolily nikoho jiného než labouristy!“ A to bylo v době, kdy byla Labouristická strana založena Reprezentačním výborem jménem odborů, které ji od té doby financují. Jsou to jejich oblasti! A pokud jim tyto oblasti vezmete, budou velmi nepříjemní. Víte, nešli by tak daleko, kdyby šlo o torye, i když říkají, že je také nenávidí. Je to proto, že jde o radikální pravici. Je to proto, že jde o lidi, kteří jsou v jistém smyslu napravo od konzervativců. Někdy o dost, někdy méně. Ale jsou to názory, které nenávidí víc než cokoli jiného, a budou za tyto oblasti bojovat zuby nehty. A o tom vlastně je spousta těchto zlých a ošklivých věcí. Je to labouristická strana, která se v některých svých klíčových oblastech zmítá v částečné agónii.

Hazel Blearsová, ministryně pro komunity, před několika týdny prohlásila, že Britská národní strana představuje velké nebezpečí a že zejména bělošská dělnická třída ji vnímá jako alternativu. Má tím na mysli „alternativu k nám“.

V Brownově projevu o královně nebyly téměř žádné návrhy zákonů. To znamená, že se připravuje na to, že kdykoli mezi současností a rokem 2010 odejde. Odejde a řekne, že je to chaos, že je to nejisté, že jsem byl u moci jedenáct let, ale věřte mi, abych to ještě víc zkomplikoval, protože nevíte, co udělá Cameron. A na tom bude stavět.

Západní lidé jsou v podivné situaci. Pohrdají svými politiky, neustále je haní, v televizi jsou pořady, ve kterých jsou politici a politická třída tak opovrhováni, že i kdybyste to naznačili v nějaké společnosti třetího světa, byli byste popraveni, pokud byste takovým způsobem popsali své sociální a politické vůdce. A přesto se zároveň mnoho našich lidí drží těchto lidí, které nenávidí a pohrdají jimi, protože jsou v úzkostném stavu. Lidé jsou depresivní, ale když jste depresivní, proč nezačít být maniakální a držet se nervů ze strachu z něčeho horšího?

Paradoxně, když byla Amerika v roce 2001 napadena islámskými extremisty, Bushova popularita prudce vzrostla. Podobně Brown, který vypadal, že je na dně, nyní, když jsou lidé znepokojeni, nyní, když dům, ve kterém žijí moji příbuzní, má o čtvrtinu až třetinu nižší hodnotu než před rokem, si mnozí z nich říkají: „No, budeme se prostě držet Browna, protože on alespoň jede na vlně úspěchu.“ Protože mnoho našich lidí je v jistém smyslu zbaveno naděje, protože se společnost změnila k nepoznání oproti tomu, co opravdu chtějí, a oni se ptají, proč k tomu došlo. Zůstali bez vůdců, protože máme politickou třídu, která se odtrhla od většiny anglického a britského lidu. Jsou někde jinde. Jsou ve své vlastní mezinárodní skupině.

Všimněte si, jak velkou část zpráv ovládají události v jiných zemích. Hladomor v Zimbabwe, kdysi úspěšné zemi ovládané bílými, která měla samozřejmě nejvyšší životní úroveň v jižní Africe. Nyní tam není chléb a ty bochníky, které zbyly, stojí milion zimbabwských dolarů. Mugabeho diktatura je v potížích, protože už nemůže platit armádu, a to je ten moment, to je bod zlomu. Když vojáci, ti násilníci, které musí udržovat pod kontrolou, nemohou být placeni. To je ten

moment. Ale ta země je ztracený případ. Naprosto ztracený případ. Ale když jsme ji vládli prostřednictvím bývalého Angličana jménem Ian Smith... Když jsme ji vládli, byla řízena efektivně a dobře a s Afričany se zacházelo dobře, ale o rovnosti se nemluvilo, protože jsme tehdy nevěřili ve všechny ty nesmysly. Ale od té doby jsme se změnili a dost jsme upadli.

U konzervativců je to velmi zřejmé. Konzervativci se čtyřicet až padesát let smáli levici. Manželství leseb? To je ale legrace, co? K popukání! Pak se to stane realitou. A pak je nelegální příliš důrazně říkat, že s tím nesouhlasíte! A oni zírají na televizi a přemýšlejí, co se to stalo s celou společností. „Islamističtí lékaři se vyhodili do vzduchu před letištěm v Glasgow.“ Víte, protože se obávají našeho zapojení do zahraničních válek diktovaných Spojenými státy. Naši lidé sedí u televize a přemýšlejí, co se to děje. Myslí si, že je to nějaký film. Vložili DVD do přehrávače. Ale to je to, co se v naší zemi stalo za posledních padesát až šedesát let, protože jedna věc vedla k druhé a ta zase k další.

Kdyby se Národní fronta, když byla realistickou organizací, prosadila v 70. letech, možná by některé z těchto tendencí byly zastaveny nebo zpomaleny, ale v mnoha ohledech mluvíme o zpomalení.

Reakce na projev Enocha Powella v Midlands v letech 1968/1969 byla obrovská. Milion dopisů, protože lidé tehdy psali svým poslancům. Mysleli si, že to něco změní, víte. Milion pro, devět proti. Jeden z těch devíti byl urážlivý, řekl Powell. Taková byla tehdy reakce Anglie a Británie. Proto měl jako politik konzervativní středopravice masovou podporu mezi dělnickou třídou. To bylo dosud nevídané. Určitě v poválečném scénáři. Lidé si Enocha nepamatují, ačkoli to byl

velký muž v mnoha ohledech. Pro svou hospodářskou politiku, pro svůj pozdější unionismus v Ulsteru nebo pro svůj odpor k Evropské unii či Evropskému společenství, jaké bylo tehdy ve svých počátečních fázích, protože se postupem času proměnilo.

Nový americký prezident... Ano, nový americký prezident říká, že se mu nelíbí EU v její současné podobě. Někteří z jeho mluvčích naznačili, že by rádi jednali s evropským státem. Minulý týden řekl: „Mám dost jednání s dvaceti sedmi zeměmi. Chci jednat s jedním.“ To znamená, že Amerika usiluje o USE, jednotnou měnu Spojených států evropských. Jedna měna a můžete mít dva bloky na obou stranách Atlantiku proti problémům, které se podle jejich názoru rýsují ze strany Ruska, Íránu, který bude mít jaderné zbraně do osmnácti měsíců, nové Číny, nové Indie a samozřejmě islámského světa.

Nyní si Amerika zvolila prvního prezidenta, který není běloch. Zmínil jsem již Bushe, který pochází z vesnice v Essexu. Běloši budou v USA brzy menšinou. Kennedyovi v 60. letech... Pamatujete si to? Marilyn Monroe, drogy, orgie a údajná zábava, kterou si užívali. To vše je nepodstatné. Důležité na Kennedych je, že zvrátili politiku imigrace do Spojených států, která byla od počátku 20. let výlučně bílá. Od té doby vstoupilo do Spojených států sedmdesát milionů – ano, sedmdesát milionů – barevných lidí. Spojené státy se změnily k nepoznání. Třetina Ameriky je nyní nebílá a bílí jsou ve většině měst menšinou. Takže představa, že je to prodloužení Evropy, že Amerika Johna Wayna stále existuje, kromě starých videí, není pravdivá. Vůbec není pravdivá! Obama byl zvolen, protože třetina společnosti se mu podobá! A očekává, že se postará o jejich zájmy. Sedmdesát procent bělochů ho nevolilo. Zajímavá statistika, ale třicet procent ho volilo, protože mezi našimi lidmi

je liberalismus polopřirozený. Vždy vidí pohled druhého, vždy chtějí být spravedliví, nikdy nemají vlastní kmenový nebo komunitní přístup, vyhýbají se čemukoli, co by mohlo zavánět rasismem. Ale ne, ale ne, ale ne.

A pokud někdy naši lidé mají zakázané myšlenky, existuje doktrína zvaná politická korektnost, která je údajně přivádí zpět na správnou cestu, takže i když mají nějakou myšlenku – ani ji nemusí vyslovit – objeví se jakýsi pavouk a řekne: „Ne! Ne! To je nesprávné, příteli!“ Lidé se ohlížejí za sebe, i když jsou se svými kamarády, aby se ujistili, že kolem nich nikdo není, a mohli tak vyslovit nesprávnou myšlenku. Lidé jsou takto tyranizováni, ale to proto, že se sami kontrolují. Nepotřebují tajnou policii jako Stasi, kde nějaký disident šel do obchodu a bylo jich tam osm v jednom z těch malých trabantů, východním ekvivalentu invalidního vozíku, ve kterém sovětská tajná policie jezdila v kožených bundách a tak, víte, před pádem zdi. Osm z nich sledovalo nějakého disidentského hudebníka do obchodu, kde se dal koupit jeden druh sýra a jeden druh salámu, a pak se vrátil zpátky. V západních společnostech to není potřeba. Lidé se kontrolují sami tím, že si říkají: „Ta myšlenka, kterou jsem měl, je nesprávná a neměl bych ji vyslovit, a rozhodně bych ji neměl vyslovit v práci. Ne, ne, ne.“

Viděl jsem přihlášku vězeňského dozorce do státní služby, do funkce vězeňského dozorce. Nejnižší příčka pro vstup do funkce vězeňského dozorce. Musel jste podepsat tento formulář, ve kterém jste prohlásil: „Tímto potvrzuji, že nebudu diskriminovat žádnou osobu, vězně ani jiné osoby, na základě rasy, etnického původu, třídy, pohlaví, intelektuálních schopností, sexuality, transsexuality, zdravotního postižení...“ A tak to pokračovalo dál a dál, celý odstavec. Samozřejmě,

většina lidí to ani nečte. Prostě to podepíší na konci. Je to jen práce. Neuvědomují si, že se k tomu všemu zavazují, protože je to systém. Je to názor, který jim byl vnucen. Vychází z kulturních revolucí 60. let.

Generace, která to prosadila, generace Grega Dykea, když byl šéfem BBC, generace Tonyho Blaira, když byl premiérem... Brown je trochu reliktem staré labouristické strany. Blair je ten skutečný. Blair je skutečným iniciátorem toho, co nyní existuje, ale mnoho z toho, co prosadili, ve skutečnosti přišlo za vlády toryů, ale pomaleji, rozdrobeněji, trochu zdrženlivěji, troufám si říci, že více anglickým způsobem. Toryové měli od roku 1948 a od přijetí zákona o národnosti, o kterém jsem se zmínil dříve, mnoho příležitostí napravit to, co bylo špatné. Byli u vlády v letech 1970 až 1974. Narodil jsem se v roce 1962, i když samozřejmě vypadám mnohem mladší, ale do jisté míry byli toryové u moci až do roku 1964. Byli u moci, měli velkou moc, pod Thatcherovou a Majorem od roku 1979 do roku 1997, a prakticky neudělali nic, aby zvrátili levicový posun, který prosadila Labouristická strana se svými radikálními myšlenkami a rostoucím radikalismem. Mezi lety 1945 a 1951, mezi lety 1964 a 1970, mezi lety 1974 a 1979 a pak mezi lety 1997 a rokem, ve kterém se nacházíme nyní, na konci roku 2008. A Brown doufá, že to prodlouží o další čtyři nebo pět let.

Ale nebude to jiné, pokud se dostane k moci Cameron, protože to, co potřebujeme, je očista. Potřebujeme odstranit současný establishment. Ti už měli své. Selhali ve všech směrech. Jsou stále méně vlastenečtí, a to do takové míry, že je to trapně zřejmé i jim samotným. Jsou loajální k mezinárodním a nadnárodním institucím a strukturám, které s námi nemají téměř nic společného, a je třeba se těchto lidí zbavit. A jediný

způsob, jak toho dosáhnout, je prostřednictvím volební politiky, jako jsou například nadcházející evropské volby. Doufejme, že všechny obvyklé otázky, které lidé kladou, jako „Oh, nemůžete vyhrát. Souhlasím s vámi, ale musím chránit svou práci.“ Jako by hlasování mělo na to nějaký vliv. Vždycky je tu UKIP. „V každém případě nemám rád evropské volby. Proč bych měl volit?“ „Nestojíte všude.“ „Nemůžete získat křeslo.“ A tak dále a tak podobně. To vše je nepravda, protože tato strana kandiduje všude, v každém regionu, v každé národnosti Spojeného království, aniž bychom se pouštěli do poněkud nudných detailů. V těchto volbách platí poměrné zastoupení. To znamená, že každý hlas se počítá. Každý hlas se počítá! Nejde do koše, protože je poměrný. Pokud tedy budete volit Britskou národní stranu, bude to mít nějaký vliv. A pokud druhý den přijdete do práce a řeknete: „Volil jsem Britskou národní stranu“, nebude to takový šok jako v minulosti, protože po zveřejnění seznamů už stejně všichni vědí, kdo jste.

Když byl ten blog spuštěn, lidé se na něj nemohli dostat, protože se na něj snažilo dostat tolik lidí, že neustále padal, jako počítače před dvaceti lety. Takže, jakkoli podivné to může být, ať už byly motivy jakékoli – osobní zášť, pomsta, vnitřní spory projevující se navenek, nepřátelství zvenčí v jakémkoli smyslu – ať už byly motivy kohokoli, kdo za tím vším stál, jakékoli, v jistém smyslu se to obrátilo proti nim. Protože když jsou lidé napadáni zvenčí, budou se bránit zevnitř. Když na Angličany a Brity vyvíjíte zvenčí trochu tlaku, obvykle na to reagují odvážněji a ušlechtileji.

Pokud vím, od těchto odhalení opustilo stranu na celostátní úrovni třicet lidí a před týdnem nebo dvěma mi regionální organizátor v jižní Anglii řekl, že se jich sto přidalo. Jinými

slovy, nic se nezměnilo. Takže ať už bylo cílem této události a těchto lidí, kteří volali s vnitřním birminghamským přízvukem a říkali: „Udělám ti něco strašného“, cokoli, A pak telefon spadne, protože se jim třesou ruce, když volají, protože je znervózňujeme, víte. Znervózňujeme je. A proč jsou nervózní? Jsou nervózní, protože jsou v malém měřítku ve svých vlastních životech dědictvím neúspěchů z roku 1945 a následujících let. Labouristé, toryové, používající liberální myšlenky.

Tato éra skončila. Samozřejmě ne pro všechny, ale generace, která tyto myšlenky podporovala, sama opouští mocenské instituce. Lidé říkají, že mladí jsou zcela indoktrinováni liberálními myšlenkami a už se nikdy nezmění. Uvidíme. A uvidíme, jaký vliv budou mít tyto náhlé otřesy ekonomického chaosu, které se odrážejí na našem ostrově i ve zbytku světa, na lidi a jejich očekávání ohledně budoucnosti.

Na závěr řeknu toto: existuje pouze jedna politická organizace, která může změnit tuto společnost, která může tuto zemi vrátit zpět, která může jiným a budoucím způsobem založit tuto zemi na hodnotách, které kdysi vyznávala. Nikdy se nemůžeme vrátit zpět, ale můžete přinést to, co bylo v minulosti, do současnosti, abyste vytvořili nové uspořádání. Proto vás žádám, abyste v souvislosti s blížícími se evropskými volbami a souběžnými místními volbami, ale také v souvislosti s možností náhlých celostátních voleb, které Brown v zoufalství může na zemi uvalit kdykoli mezi současností a polovinou roku 2010, rozdávali letáky této organizace, agitovali pro tuto organizaci, kandidovali za tuto organizaci – oni stejně vědí, kde jste, vzhledem k tomu blogu – abyste pro tuto organizaci sbírali peníze, abyste v budoucnu vystoupili a pronesli krátký projev jménem vaší místní oblasti v souvislosti s touto organizací,

abyste se účastnili akcí, jako je tato, abyste se účastnili dalších akcí na získávání finančních prostředků a společenských akcí a abyste udělali, co můžete, pro budoucnost této části Midlands, protože Anglie bude vždy existovat, i když naši lidé jsou nyní v Leicesteru v menšině. Jsme stále tady. Jsme stále tam. Jsme stále všude. V diaspoře žije přes sto padesát milionů lidí britského původu, i když jsme to nikdy takhle nevnímali, jinde ve světě, v Severní Americe, stále v jižní Africe, v Australasii. Jsme stále tady. Jsme stále Angličané. Jsme stále Britové. Stále bojujeme.

Moc děkuji!

Projev v Liverpoolu

To znamená, že jsme – v Liverpoolu, na severozápadě Anglie, v celé Anglii, v celé Británii – ve velmi [nesrozumitelné] situaci. Tato společnost pravděpodobně nebyla slabší a rozvrácenější než nyní, a to již více než sto let. V roce 1908 jsme vládli čtvrtině planety a lidé se nás báli. Neměli nás rádi, ale báli se nás. Nyní nemáme kontrolu nad ulicemi. Naše vláda rozhodně nemá kontrolu nad ulicemi ve většině vnitřních částí našich měst.

Před čtyřmi lety jsme měli třetinu naší armády a třetinu našich tankových jednotek v Iráku, v jižních pouštích. Blairův režim, který to udělal na příkaz Ameriky a na příkaz sionistů ve Spojených státech, neovládá ulice jižního Londýna, neovládá ulice Toxtethu, neovládá ulice Merseyside [nesrozumitelné], neovládá ulice Handsworthu v centru Birminghamu, kde běloši tvoří 22 % obyvatelstva. Mnoho našich lidí uprchlo z vnitřních částí našich měst, aby uniklo tomu, co se stalo.

Ani jeden člen politické elity – kromě nepřímých, jako je současný ministr pro imigraci [Phil] Woolas – se těmito otázkami ani nezabývá, protože jsou nevlastenečtí, zbabělí a bojí se. A bojí se mimo jiné i této strany. Bojí se dokonce i lidí v této místnosti.

Když se před krátkou dobou objevil na internetu ten seznam [V listopadu 2008 byl na internetu zveřejněn seznam členů Britské národní strany. Za únik informací byli obviněni nespokojení bývalí členové. Jednalo se o jeden z několika úniků informací o členské základně strany.], ať už byl jeho zdroj jakýkoli, šlo o pokus zastrašit lidi, aby nezastávali politické názory, které současný establishment nepovažuje za přijatelné.

V severní Anglii volíte labouristy, zjednodušeně řečeno, nebo toryisty tam, odkud pocházím, kde často ani nenajdete labouristického radního. Ať volíte kohokoli, dostane se k moci stejná skupina lidí se stejnými názory. Všichni jsou internacionalisté. Všichni jsou globalisté. Všichni věří v ekonomický systém, který selhal. Všichni věří v masovou imigraci, která má údajně zaplnit mezeru. Všichni věří v multikulturalismus. Všichni jsou tolerantní ke všem náboženstvím, kromě těch, která původně udržovala tuto společnost. Kážou rovnost, ale porušili svůj závazek vůči klíčovým lidem tady na severozápadě a jinde.

Když lidé v roce 1945 volili labouristy, aby dosáhli změny oproti světu 30. let, nevolili to, čím je tato země nyní v roce 2008. Nevolili to, co vidí blikající za sebou na obrazovkách zpráv. Nevolili mučení dětí k smrti v chudinských čtvrtích v centru Londýna. Nevolili převažující kriminalitu.

Mnoho věcí, které vidíme – rozpad rodin, rozšířené užívání drog jako únik, masové potraty jako forma sociální antikoncepce, obrovská imigrace z třetího světa. 70 milionů, ano, 70 milionů barevných lidí vstoupilo do Spojených států amerických od té doby, co Robert Kennedy na konci 60. let zrušil imigrační politiku zaměřenou výhradně na bělochy. Proto byl Obama zvolen.

Bílí Američané čelí menšinovému postavení v New Yorku, ve státě New York, v Kalifornii, v Texasu – ne za dva nebo tři roky, ale možná za pět nebo šest. V New Yorku jsou nyní v menšině. V Texasu je to 50 na 50. V některých částech Kalifornie musíte provádět složité výpočty, kolik Latinoameričanů je bělochů a tak dále.

Liberálně smýšlející lidé by teď řekli: O čem to mluví? Jsme všichni stejní a tyto rozdíly ve skutečnosti nezáleží. Žádný jiný kraj na Zemi, žádná jiná skupina zemí na Zemi, žádný jiný režim – ani Čína, ani Indie, ani Japonsko, ani nové Rusko atd. – nepozval svět, aby přišel, nezahodil svou národnost, neotevřel dveře a neřekl: „Pojďte dál a udělejte, co můžete, s tím, co tu máme.“ Žádná jiná skupina na Zemi to neudělala.

V Japonsku musí být imigrace založena na rasovém principu a musí být v souladu s těmi, kteří jsou asijského původu, tedy Japonci. V Indii musíte mít „indického rodiče“. Musíte sdílet „indickou kulturu“ v té či oné podobě. Abyste mohli podnikat, potřebujete indického partnera. Tyto skupiny chrání svou identitu. Nezahazují ji na základě liberálních myšlenek a globalistické ekonomiky, které selhávají.

Pokud chcete být v budoucnu nezaměstnaní, volte New Labour. Pokud chcete totální kriminalitu, anarchii a nepořádek ve městech, volte New Labour. A [David] Cameron nebude jiný. Je to světle modrá kravata a trochu propagandy a trochu více zapojení soukromého sektoru sem tam. Ale jádro těchto stran je stejné. A naprosto stejné. Sledujte je ve středu v Dolní sněmovně, když na sebe navzájem křičí urážky během otázky premiéra. Jsou to umělé urážky. Shodují se na 80 %! Shodují se na multirasovém soužití. Shodují se na multikulturalismu. Shodují se na zbavení kulturního práva na dominanci bílé většiny. Shodují se na všech sociálních změnách, ke kterým došlo od 60. let. Shodují se na rozpadu rodiny, za který je zodpovědná řada jejich politik: morálních, sociálních, ekonomických a ideologických. Shodují se na tom, co se stalo s naším vzdělávacím systémem.

Náš vzdělávací systém je v troskách! A proč víme, že je v troskách? Protože ministři New Labour neposílají své vlastní děti do škol, do kterých očekávají, že budou chodit ostatní. [potlesk]

Školy, které budou stále více založeny na kvótách a budou do takové míry ideologizovány, že každá londýnská škola v Hackney bude každý listopad vyučovat černošskou historii. Je to krátký kurz.

Bílí Londýňané z Hackney jsou velmi ironičtí, velmi kyselí a velmi cyničtí, pokud jde o tyto věci. Ale skutečnost, že tato ideologie je lidem vtloukána do hlavy od raného věku, ukazuje jistou zoufalou snahu udržet to, co bylo vytvořeno. Mnoho našich lidí se plaví životem a neví nic o naší kultuře, nic o naší historii. Imperiální minulost byla zcela vymazána. Většina našich národních hrdinů byla vymazána. Přijedete do – já jsem z jihu, to je zcela zřejmé. Byl jsem dvakrát v Liverpoolu. Když přijedete do Liverpoolu, zaujme vás mimořádná povaha budov, těchto klasických budov a síla, kterou kdysi představovaly. Otevírá to člověku oči. Liverpool je prezentován [nesrozumitelné] jako město nudné, parazitující a zločinné. Podíváte se na tyto budovy, které kdysi vládly světu! Projevila se síla a sláva pro náš druh lidí!

Který britský politik dnes hovoří o britské moci a britské slávě? Stydí se za to, že jsou Britové! Stydí se za to, že jsou Angličané. Stydí se za to, že jsou bílí. Stydí se za to, že jsou běloši. Stydí se za to, že jsou v britském kontextu civilizačně Evropané. Stydí se za naši minulost. Stydí se za sochy na náměstích v tomto a jiných městech, za jména osobností, které jsou tam oslavovány. Nemohou si vzpomenout, nebo si to nepřejí, i kdyby mohli. Stydí se! Stydí se za tyto vlajky za

mnou. My se ale nestydíme! [potlesk] Jsme hrdí na to, kým jsme!

Teď víme, kým jsme. Nová labouristická strana tvrdí, že jsme netolerantní a že nechceme mír. To jsou ti, kteří vyslali vojáky do Iráku a Afghánistánu! [Tony] Blair vedl během svých deseti let u moci asi sedm válek. [Gordon] Brown je financoval. [Gordon Brown působil jako ministr financí pod Tony Blairem od roku 1997 do roku 2007. Stal se premiérem, když Blair v červnu 2007 odstoupil. Poté, co Konzervativní strana vyhrála všeobecné volby v květnu 2010, převzal funkci následující měsíc David Cameron.] Tato válka nám vůbec nic nepřinesla.

A my nemáme kontrolu nad ulicemi ve svých vlastních městech. A liberálové říkají, že my jsme ti netolerantní, že jsme váleční štváči, že zastupujeme minulost, že zastupujeme národní války minulosti. Vedou války po celém světě, aby vnutili svou ideologii všem lidem, včetně nás.

Pokud Brownovi pozorně naslouchátе, jaké je jeho poselství? Poselství zní, že celý svět by měl být jako Západ. Ale co se stane se západními lidmi, pokud se všichni ostatní westernizují? Západ je náš! Je to naše kultura. Je to naše civilizace. Není určena k univerzálnímu exportu, ani není určena k tomu, aby sem celý svět přijel a užíval si to, co máme, co jsme vybudovali, co udržujeme a za co jsme bojovali.

Život není procházka růžovou zahradou a liberální názory na život jsou mylné. Muži a ženy nejsou zaměnitelní. Manželství není volitelnou nadstavbou, pokud chcete vychovávat děti. Mužům by nemělo být dovoleno uzavírat stejnopohlavní manželství a vychovávat děti jako normální věc. Společnost, která zahodí své vlastní hodnoty a svou vlastní

minulost, nebude mít budoucnost. Musíte se opírat o slávu a vlastenectví.

Jediným socialismem, nebo jediným sociálním pocitem, který zbyl, je vlastenectví. Vlastenectví je pozůstatek socialismu. Spojuje všechny. Připouští nerovnost. Připouští identitu.

Kdyby levice před sto lety, když se v městech jako je toto formovala Labouristická strana, neodmítla myšlenku náboženství, neodmítla myšlenku rasy, neodmítla myšlenku etnicity, neodmítla myšlenku identity, byla by se stala nezastavitelným proudem ve světě. Ale ona odmítla všechny tyto věci, které lidem činí život snesitelným.

Jednou z jejich zásadních chyb bylo odmítnutí myšlenky rodiny, jak nukleární, tak rozšířené. Bez rodiny jsou mnozí lidé opuštění a nemají nic. Když se všechno rozpadne, zejména ekonomicky – což se v tuto chvíli děje mnoha lidem – rodina je to, k čemu se vracíte. Mimo určitý kruh tepla ve vztahu k těm, kteří jsou s vámi spřízněni pokrevně, může být život pro mnohé stejně tvrdý jako chodník venku.

To ukazuje mimořádně destruktivní povahu levicových idejí, které převládaly po většinu minulého století.

Ale ironií je, že tyto myšlenky, v umírněnější, mírnější a středostavovské podobě, jsou u moci! Tyto myšlenky jsou u moci! Máme levicovou kapitalistickou společnost, něco, co většina lidí považovala za nemožné. Před sto lety byste byli za takové tvrzení obviněni z politické negramotnosti, ale to je to, co máme: hodnoty levice, hodnoty míšení ras, hodnoty multikulturalismu, hodnoty multikulturní identity, hodnoty supermarketu idejí, hodnoty internacionalismu nebo jakékoli

jiné národnosti než naší vlastní, hodnoty úplné morální rovnosti pro všechny formy života. To jsou normy! To jsou normy! Kdokoli, kdo se proti tomu vysloví, je monstrum, a vše je založeno na radikálním thatcherovském trhu, kde platí zákon džungle a „nic jako společnost neexistuje“ [premiérka Margaret Thatcherová pronesla tuto nechvalně známou poznámku v rozhovoru v roce 1987: „Své problémy svádějí na společnost. A víte, nic jako společnost neexistuje. Existují jednotliví muži a ženy a existují rodiny. A žádná vláda nemůže nic dělat, kromě toho, co dělají lidé, a lidé se musí nejprve starat sami o sebe. Je naší povinností starat se o sebe a pak také o naše sousedy.“] a neexistuje žádná komunita a neexistuje nic jako solidarita s vlastními lidmi a tak dále.

Tyto názory jsou považovány za reakcionářské nebo zastaralé. Ale nejsou zastaralé. Jsou aktuální a budou i v budoucnosti. Protože pokud má tato země přežít, musí se vrátit k těmto hodnotám a pokračovat dál.

To, čím Británie byla v minulosti, nelze vrátit zpět, a předchozí modely měly také řadu problémů. Musíme v této zemi vybudovat nový typ společnosti. Musí se to udělat zdola nahoru.

Dáváte přednost své vlastní zemi a své vlastní skupině, ať už je vám předložena jakákoli politická nabídka.

Evropa je jen další úroveň vlády, která je vzdálená našim lidem a kterou v podstatě pohrdají. Jednou z nejpozoruhodnějších věcí je, že nyní existuje většina – většina, která chce opustit Evropskou unii. A proč chceme opustit Evropskou unii? Protože nemáme rádi Francouze a Němce? Ne, to s tím nemá nic společného. Je to proto, že chceme mít

suverenitu našeho vlastního národního státu, abychom mohli rozhodovat o tom, kdo je Brit a kdo ne, abychom mohli rozhodovat o našich vlastních ekonomických záležitostech, abychom mohli rozhodovat o naší vlastní vojenské a kulturní politice. Národní stát je dostatečně velký, aby se s ním lidé mohli ztotožnit, a dostatečně malý, aby mohl něco změnit.

Lidé se neztotožňují s velkými byrokratickými aparáty po celém světě, ztotožňují se se svou vlastní zemí. Protože pokud nemáte kořeny v něčem, nemáte minulost. A pokud nemáte přítomnost, nemáte na základě tohoto pochopení ani budoucnost.

Musíme se jako národ zocelit. Musíme se stát virilnějšími. Musíme se stát silnějšími, tak jako jsme kdysi byli. Mnoho lidí tajně vnímá členy této strany jako pojistku proti tomu, čeho se obávají, že by mohlo přijít. Jak si myslíte, že bude tato společnost vypadat za 50 let, pokud budou současné trendy pokračovat? Ve většině měst budeme v menšině. Kriminalita bude endemická. V mnoha oblastech budeme zcela kulturně znevýhodněni. Elita, finanční, politická a byrokratická, bude žít v uzavřených oblastech s vlastními bezpečnostními strážci.

Když jedete do země třetího světa, elita nakupuje v obchodech s muži s kulomety. Vjíždějí do uzavřených sídlišť, například v Kensingtonu v západním Londýně, přiloží kartu a brána se otevře, vjedou dovnitř v terénních vozech a brána se zavře. Všude je ostnatý drát. Protože se bojí, bojí se dokonce i ulice. Tak se chová elita v Brazílii, Venezuele a Egyptě.

A to se blíží i sem. Už je to tady – pokud se lidé nerozhodnou volit, aby to změnili.

Naši zástupci chtějí vstoupit do [nesrozumitelné] jako je Evropské shromáždění, aby ho zničili – ne proto, že by byli proti jakékoli evropské nebo bílé národnosti, ale proto, že chtějí mít kontrolu zde, ve svých vlastních zemích, kde mohou něco změnit, kde můžeme začít uklízet nepořádek, který za posledních 60 let nadělala elita: toryové, liberálové a labouristé. Liberálové nemusí vládnout, protože jejich myšlenky jsou u moci a ostatní strany se mění.

Jsme neliberální. Jsme demokraté, ale nejsme liberálové. Chceme, aby byla trestána kriminalita. Chceme sociální spravedlnost pro náš vlastní lid. Chceme pracovní místa pro náš vlastní lid. Chceme [nesrozumitelné] pro náš vlastní lid. Chceme, aby přestaly rasové zločiny proti našemu vlastnímu lidu. Chceme zpět naši vlastní zemi. [potlesk] Chceme naši vlastní zemi pro sebe.

Identita je základem života. Když se vás někdo zeptá, kdo jste, řeknete své příjmení, uvedete několik podrobností o své rodině. Někteří lidé budou mluvit o kariéře. Ale v hloubi duše budete mluvit o národnosti, budete mluvit o zakořenění, budete mluvit o tom, s kým jste spojeni v minulosti a v přítomnosti, a prostřednictvím dětí a vnoučat i v budoucnosti.

Proto většina ideologií, které jsou v rozporu s rodinou, živí kriminalitu, živí beznaděj, živí nevlastenecké názory, živí zoufalství.

Nemají sílu odolat různým silám, které přicházejí zvenčí. [nesrozumitelné] chtějí bombardovat západní města a umisťovat bomby do nákladních vozidel na veřejných místech, západní společnosti pak tak nějak sbírají střepy. Uklízejí nepořádek, odvážejí těla. Mluví se o toleranci, spravedlnosti a

integraci. Bezpečnostní služby podnikají určité kroky proti několika militantům a vše pokračuje dál, jako by se nic nestalo. Toto je společnost, která spí a směřuje k různým formám destrukce. A musí se probudit.

Je čas, aby zejména Angličané mezi Brity vystoupili vpřed! Angličan příliš dlouho, když mu někdo šlape na nohu v metru, tramvaji nebo autobusu, říká: „Promiňte!“ místo „Slez mi z nohy!“ Musíme být militantnější, pokud jde o naši vlastní identitu!

Například když zapnete BBC, každá zpráva, skutečná i podprahová, je částečně namířena proti nám, proti naší síle, proti naší minulosti, proti naší slávě, a to dokonce do té míry, že si to někteří lidé v těch studiích a redakčních radách, kteří tyto programy sestavují, ani neuvědomují. Ale mají liberální myšlení, mají ideologii. Vědí, co dělají. Neustále dýchají tento liberální vzduch. Je pro ně šok, když někdo řekne, že nesouhlasí s tím, čím se tato společnost stala. Je pro ně šok, když řeknou, že Enoch Powell měl pravdu.

A Enoch Powell měl pravdu! Rozhodně měl pravdu! V jeho volebním obvodu se nyní nachází výšková budova uprostřed Wolverhamptonu v Midlands. V této výškové budově se mluví 32 jazyky. 32. A jedním z nich je angličtina. A jeden z nich je angličtina, a to je jeho volební obvod. Když promluvil na konci 60. let, navázal na tradici disidentů, která souvisí s Oswaldem Mosleym a spojuje ho s Josephem Chamberlainem. Byli to muži z establishmentu, kteří říkali, že to lze dělat jinak a že v této společnosti potřebujeme nové uspořádání.

Mnoho lidí v této místnosti v minulosti volilo labouristy, angažovalo se v jiných formách politiky nebo se politice

nevěnovalo vůbec. Musíme spojit lidi z vojenského prostředí, z civilního prostředí, ze severu, z jihu, z dělnického prostředí, ze střední třídy, z vyšší třídy, ze Skotska, z Walesu, z Irska. Musíme je všechny spojit.

A tato vlajka je může sjednotit, protože červená barva symbolizuje sociální spravedlnost a socializovaný stát, který nedovolí, aby bylo tři až pět milionů lidí nezaměstnaných, bílá barva symbolizuje etnickou podstatu ostrova a modrá barva symbolizuje vrozený sociální konzervatismus mnoha lidí, kteří by pověsili vrahy, které jsme v posledních týdnech viděli na obrazovkách médií ve velmi odporných a ponižujících případech pro všechny zúčastněné. Prostě se jich zbavíme!

Víra ve slávu a vlastenectví, v naši minulost a budoucnost – liberálové věří, že nacionalismus zmizel, že politika identity zmizela. Mýlí se!

Jednou jsem byl v londýnské stanici metra a nějaký chlap, který byl úplně mimo z alkoholu, se vrhl pod vlak. A [nesrozumitelné] ani to se mu nepovedlo. O chvíli později se potácel nahoru, pokrytý špínou – protože tam dole, kde jsou [nesrozumitelné] kolejnice, je to velmi špinavé, víte – potácel se nahoru znovu. A někdo řekl cestujícímu, který stál vedle mě: „Care in the Community, víte.“ A on se jen ohlédl a řekl: „Jaká komunita?“

A je to pravda. Jaká komunita? Nezapomeňte, že Care in the Community byla další thatcherovskou iniciativou z 80. let. [Care in the Community byl program, který si kladl za cíl dostat duševně nemocné z ústavních zařízení a poskytovat jim péči doma, nebo „v komunitě“. Kritici tvrdili, že se ve skutečnosti jednalo o zástěrku, která měla umožnit Národní zdravotní

službě zbavit se odpovědnosti za rostoucí počet duševně nemocných pacientů.] Ale my skutečně věříme v komunitu. Věříme v individuální svobodu a odpovědnost v rámci komunity. Bez skupiny nemůžete být osobností. Nejsou to protiklady.

Věříme ve svobodu projevu. „Je to britské právo, je to anglické právo," slyším vás říkat. V současné době je v této zemi svoboda projevu velmi omezená. Byly přijaty zákony, které nám brání mluvit tak, jak bychom si přáli. V 90. letech, téměř každý druhý rok od roku 1997, přijala nová labouristická strana zákon, který vám brání říkat určité věci. Zákon o konstruktivní rovnosti. Zákon, který zakazuje islamofobii v souvislosti s údajným šířením [nesrozumitelné]. Rozšíření pojmu etnicity tak, aby zahrnoval konkrétní a upřednostňované náboženské menšiny a současné menšiny. Homosexualita: nikdo, a to čím dál tím méně, o ní nesmí říkat nic kritického. Je to příliš tvrdé, příliš nerovnostářské, příliš heterosexuální (údajně), příliš elitistické a tak dále. To vše se spojuje a paralyzuje lidi.

Většina lidí je dnes po ukončení školy velmi nevzdělaná, ale ví, co je to politická korektnost. A politická korektnost je dogma, které se používá všude. Lidé říkají: „Ach, udělal jsem politicky nekorektní poznámku" a nervózně se chichotají. A já říkám: „Nebojte se." Proč? Bojíme se otevřít ústa ve vlastní zemi! Je to naše země! Můžeme říkat, co chceme! [potlesk]

Jedním z důvodů, proč věci prezentuji na určité úrovni, je samozřejmě to, že pokud použijete poněkud akademický tón, pokud chcete, ve skutečnosti se vyhnete jakémukoli porušení těchto přijatých zákonů. Labouristická strana přijala tyto zákony zejména proto, aby odepřela bílým lidem z dělnické

třídy právo na svobodu projevu ve své vlastní společnosti. Tyto zákony jsou sítě. Jsou navrženy tak, aby lidi polapily, aby nemohli mluvit tak, jak se jim zlíbí. K tomu jsou určeny. Jsou navrženy tak, aby mohli mluvit pouze liberální lidé, za které považují vzdělané lidi. Nikdo jiný nemůže nic říkat. A pokud to udělají, jsou okamžitě označeni za fanatiky, vyvrhele, netolerantní lidi, kteří prosazují exkluzivitu namísto inkluzivity.

Tony Blair řekl, že naši lidé bojovali ve válkách z důvodů tolerance a inkluzivity. To je lež. Když v roce 1914 překročili hranici, když na počátku 40. let stříleli z bunkru v poušti v severní Africe, neříkali „Dostaňte tu houfnici z mého dohledu“ kvůli toleranci a inkluzi. Bojovali za tuto zemi, za svůj pluk, za své kamarády a za místo, odkud pocházeli. To bylo to, za co bojovali.

Nebojovali za toleranci a inkluzi. Nic takového neexistuje. Pokud jste příliš tolerantní, skončíte na zemi s kopřivami rostoucími po celém těle. Pokud máte alespoň trochu důstojnosti, chodíte vzpřímeně na slunci. Život je netolerantní! Život je nerovný. Život je nespravedlivý. Musíme se ujistit, že v tomto životě budeme jako národní skupina vítězi, nikoli poraženými.

Tato země vstupuje do druhého světa a třetí svět se blíží. Je tady. Nejen demograficky a etnicky, ale i ve svém myšlení, v představách o sobě samém a tak dále. Uzavřené oblasti. Segregované zóny ve městech. Nutnost podplácet úředníky, aby se něco vyřídilo, jako je tomu v třetím světě – což je mimo Evropu, možná po celém světě, běžnou praxí. Tyto věci se blíží! Cítíte to ve vzduchu.

Chceme být mocnou zemí, i v moderní době, i když je to země druhé třídy, co se týče čisté moci. Chceme rozhodovat o své vlastní budoucnosti. Chceme rozhodovat o tom, kdo je Brit a kdo ne. [potlesk] Chceme rozhodovat o tom, kdo je Angličan a kdo ne. Chceme rozhodovat o tom, co je naše historie, co znamená a co ne. Chceme Měsíc anglické historie, ne Měsíc černé historie. Chceme, aby se naše sláva znovu projevila.

Kdyby tánhle seděl člen liberálně demokratické exekutivy, v představě by si řekl: „To je minulost. To je extremismus.“ No, co nám umírněnost přinesla za posledních 50 až 60 let? Vždycky jsme se snažili najít kompromis, vždycky jsme naslouchali názoru druhé strany, vždycky jsme se snažili vyjít vstříc, vždycky jsme ustupovali, abychom nebyli příliš autoritativní nebo abychom tak nepůsobili. To je politika [nesrozumitelné]. Nakonec, pokud to přijmete do té míry, do jaké jsme to téměř udělali my, zmizíme! Zmizíme.

Jedna žena mi nedávno řekla, že v některých částech Londýna Anglie zmizela. Je to pravda. Když jsem byl naposledy v Liverpoolu, někdo mi řekl, že v [nesrozumitelné] je velká somálská komunita. Proč jsou tady? Jsou tady kvůli zákonu o národnosti z roku 1948. Jsou tady kvůli Úmluvě o genocidě po druhé světové válce, která byla rovněž vytvořena v roce 1948. Jsou tady, protože žádají o status uprchlíka ze země, která už 25 let nemá stát. Jejich problémy se přenesly na nás.

Liberalismus je jako zástrčka. Hledá zásuvku, zapne vypínač a zapojí se. A zapojí vás do globalizace ve všech oblastech: sociální, ekonomické, etnické, kulturní, náboženské, vojenské – ve všech, takže jsme propojeni se zbytkem světa.

Ale ne z dominantní pozice. To znamená, že jste kořistí každého návalu a každé bouře, která přijde.

A máme establishment, který je příliš slabý na to, aby se postavil za náš lid, a který v to stejně ideologicky nevěří. Není ani jeden člen kabinetu New Labour, který by příliš agresivním způsobem prohlásil, že je hrdý na to, že je Angličan a Brit. A to proto, že tito lidé jsou stále více nevlastenečtí. Jsou to ztroskotanci. Jsou to mírní a bouřliví zrádci a je třeba je odstranit. Je třeba je hromadně odstranit ve volbách. Je třeba je odstranit v evropských volbách. Je třeba odstranit jejich zástupce na nižší úrovni v radách a okresech. Je třeba odstranit jejich velšské parlamentní a skotské decentralizované parlamentní protějšky. A nakonec úroveň Westminsteru, nejobtížnější úroveň ze všech, úroveň, kterou lze demokraticky napadnout pouze tím, že se dostanete nad ni do Evropské unie a pod ni do protikladné úrovně, jako například nedávné vítězství Richarda Barnbrooka v Londýně v rámci GLA (Greater London Area) [Richard Barnbrook byl v květnu 2008 zvolen do londýnského zastupitelstva na kandidátce Britské národní strany. Později se stal nezávislým.], když se vypracujete shora i zdola.

Protože musíme mít budoucnost ve své vlastní zemi. A naše budoucnost není jako menšina, není jako opovrhovaná kultura, která je jen jednou stranou učebních osnov, není jako mrtví bílí evropští muži jako Shakespeare, kterým se každou chvíli věnuje pět minut. Chceme být ústřední. Chceme být dominantní. Chceme být prvořadí ve své zemi, ve své vlastní zemi, používat svůj vlastní jazyk a v souladu se svými vlastními tradicemi, vojensky i jinak.

Projev v Greenwich

No, moc děkuji! Myslím, že jsem v této místnosti mluvil asi před dvěma a čtvrt lety. První věc, kterou musím říct, je, že je tu velmi temno, že? Je to úžasné. Ale už se tu cítím jako doma, protože tu panuje příjemná atmosféra hororového filmu.

Rád bych tedy nejprve hovořil o evropských volbách. Radikální pravice existuje v Británii a Anglii již od 20. let 20. století, konkrétně od roku 1922. Nikdo z jejích představitelů však nebyl nikdy zvolen do parlamentu, až před měsícem, kdy byli zvoleni dva kandidáti, jak všichni víte, protože se o tom mluvilo téměř ve všech světových zpravodajských relacích. Jeden v severozápadní Anglii a jeden v Yorkshire. Andrew Brons, kterého jsem potkal asi před 20 lety a který je bývalým předsedou Národní fronty, pravděpodobně nikdy nečekal, že se ve svém životě dostane do Evropského parlamentu.

Je zcela zřejmé, že tato organizace má pevnou voličskou základnu, zejména v severní Anglii, ale nejen tam. Simon Darby byl téměř zvolen ve West Midlands a Eddy Butler, regionální organizátor pro východní Anglii, který se právě stal národním organizátorem, získal ve východní Anglii pouze asi 22–23 000, možná necelých 25 000 hlasů. Jedná se tedy o pozoruhodnou proměnu, ke které dochází na konci éry New Labour.

Stejně jako Callaghan v 70. letech, pokud si ho lidé pamatují, byl posledním zbytkem Wilsonovy éry, máme tu další zbytek upadající a dekadentní Labouristické strany, a to je Brownovo období, Brownova zóna na konci Blairovy éry. Pokud se podíváte po celé zemi, je zcela jasné, že s výjimkou několika zkažených volebních obvodů je Labouristická strana v

konečném úpadku. Mají méně radních než kdykoli od 50. let; mají méně europoslanců než kdykoli od našeho vstupu do tehdejšího společného trhu; neovládají Londýn; neovládají mnoho velkých měst; a všude, kde mají lidé možnost hlasovat proti nim, této příležitosti využívají. To samozřejmě znamená, že volí jiné strany, jako je Plaid ve Walesu, SNP ve Skotsku, liberály v některých severních městech a tak dále. A na jihu Anglie a v Midlands volí konzervativce, jen aby se zbavili labouristů v oblastech, kde mají relativně malou většinu.

Média byla zděšena, když Britská národní strana získala dvě křesla pozdě v noci, když se hlasy sčítaly několik dní po volbách. Poslouchal jsem to kolem druhé hodiny ráno na Radio 5 Live a na chvíli byli bez slov, protože rádio zdůrazňuje zvuk hlasu, protože ho neruší povaha obrazu. Několik komentátorů – bylo sice pozdě v noci a před touto událostí byli v éteru už pět až sedm hodin – ztratilo hlas a bylo na chvíli zmatených, protože nikdy nečekali, že se radikální pravice vrátí do Evropského parlamentu.

Ve studiu byl přítomen vůdce iniciativy London Black Vote, který řekl: „Je to noční můra. Je to živoucí noční můra! Před šesti měsíci jsem oslavoval vítězství Obamy. Všichni jsme oslavovali toto vítězství a teď posíláme tyto, sprosté slovo začínající na F, osoby do Evropského parlamentu!“

Je to začátek něčeho velmi významného v této společnosti, když Labour umírá? Myslím, že první věcí, kterou musí radikální pravice udělat, je zajistit si vlastní hlasy. 943 000 lidí hlasovalo pro tuto politickou stranu, především ze severu Midlands, ale i z jiných míst. Byly zde znepokojivé známky toho, že hlasy v Londýně měly být v jistém smyslu větší, ale obrovské demografické změny v Londýně jsou takové, že tomu

čelíme v některých velkých městech, jako je Londýn a Birmingham.

Nicméně se jedná o mimořádnou událost, protože zeď písku praskla, rozpadla se a částečně se zřítila. A politika v této společnosti už nikdy nebude stejná.

Podle mého názoru je třeba obnovit, rozvíjet nebo upevnit hlasy převážně, ale ne výlučně, dělnické třídy, zejména v severní Anglii. Musíte zajistit, aby vaše vlastní hlasy, zejména v evropských volbách, ale i v jiných, byly nedobytné. Musíte to udělat tak, aby všechny lži a všechno ostatní neměly prakticky žádný účinek.

Manchester Evening News vedl v severozápadní Anglii v období dvou až tří týdnů před volbami mimořádnou propagandistickou kampaň. Byly to docela neuvěřitelné věci, které se ve skutečnosti několik desetiletí neviděly. Zajímavé je, že to bylo o stupeň zmírněno, protože skupina Guardian vlastní ten manchesterský plátek. Dva týdny před volbami tento manchesterský deník napsal: „Pravda o Britské národní straně. Jsou to nacisté. Před padesáti lety tito lidé přeměnili lidi na mýdlo.“ Obrázek mýdla. „Pokud budete volit tuto stranu v severozápadní Anglii, podporujete takovéto věci.“ Manchester Evening News, který je v regionálním smyslu Guardianem na jiné úrovni, se vůbec neomezoval.

Zajímavé je, že částečně v důsledku kampaně proti nim a proti některým jejich inzerentům, která poukazovala na to, že značná část jejich potenciálních zákazníků by mohla hlasovat pro tuto politickou stranu v severozápadní Anglii, došlo k určitému ustoupení a určitému couvání, které v dnešní době v médiích pozorujeme, zejména když jde o jejich peníze, protože

mnoho z těchto časopisů je na tom finančně dost špatně. Skupina Guardian se nachází na pokraji propasti. The Independent je na pokraji kolapsu. Můžeme pozorovat významné změny ve vlastnictví médií, stejně jako významné demografické změny, významné politické změny a významné změny ve stranách.

Je třeba udělat mnoho věcí. Tato strana musí přilákat více voličů ze střední třídy. Bez nich nelze vyhrát. A je patrné, že UKIP odlákala část těch lidí, kteří volí konzervativce bez přemýšlení. Zajímavé je, že na jihovýchodě UKIP zaznamenala pokles hlasů. A UKIP tam je. A UKIP sdružuje lidi, kteří jsou částečně sympatizující, jen částečně. Ale v politice jde o to, přivést lidi na svou stranu.

Politika je o energii a o tom, co můžete udělat, když se určitá role začne hrát. Lidé, kteří jsou nyní poměrně umírnění a za pět let by se nás ani nedotkli, pokud by byla situace jiná, k nám přijdou na ulici a řeknou: „Oh, já s vámi souhlasil celou dobu!“ A to je situace, ve které se nacházíme.

Vzpomínám si, že jsem asi před 20 lety večeřel s Jean-Marie Le Penem, bývalým předsedou francouzské Národní fronty. V té době jsem patřil k okrajové pravicové části Konzervativní strany a zúčastnil jsem se setkání, kde polovina přítomných bučela a polovina tleskala. Myslím, že UKIP je na tom stejně. V UKIP jsou lidé, kteří se mohou odtrhnout a odloučit, kteří chtějí něco trochu tvrdšího, něco robustnějšího, protože poslanci UKIP v Evropském parlamentu jsou bezvýznamní. Jediný případ, kdy se po svém zvolení dostanou do médií, je, když se zjistí, že jeden z nich je zkorumpovaný nebo se dopustil podvodu s dávkami, jako Ashley Mote, a je odveden. To je jediný případ, kdy si jich média všimnou. Vede

je Powell-lite, Farage, ale kolik toho ve skutečnosti říká o těchto otázkách?

Zajímavé je tedy rozpad britské politiky, kdy se bloky labouristů a konzervativců a liberálové mezi nimi rozpadají a rozdělují. Patnáct procent lidí říká, že už nikdy nebude volit mainstreamové strany, a mezi především bílými lidmi z dělnické třídy ve velkých městech panuje obrovská nenávist – a to není příliš silné slovo – vůči labouristům a labouristické politické mašinérii. Vzhledem k tomu, že mnoho labouristických poslanců čelilo hanbě kvůli ponižujícím machinacím, do kterých se zapletli v souvislosti se svými vlastními výdaji, a vzhledem k tomu, že se blíží volby, které se budou konat za 8 až 10 měsíců, a čelí velkým porážkám ve svých vlastních oblastech, dostávají se do bodu, kdy už ani nechtějí čelit svým vlastním voličům.

I když toryové nedávno vyhráli v Norwichi, byli v soukromí zděšeni množstvím protisystémového a protipolitického jedu, který byl na prahu dveří adresován všem mainstreamovým stranám, dokonce i té, která získala hlasy. A toryové vyhráli tento mandát jen proto, že labouristé zůstali doma, částečně kvůli zbytkové sympatii k mírnému a komplikovanému nesouhlasu bývalého labouristického poslance, o kterém si někteří lidé mysleli, že s ním bylo zacházeno nespravedlivě – no, to posoudíme my –, ale do jisté míry voliči v jeho volebním obvodu pravděpodobně nechtěli, aby jeho dcera bydlela v bytě na jejich náklady, ale to je jiná věc.

Pokud jste si všimli, celá westminsterská třída – konzervativci, liberálové, labouristé a některé menšinové strany ve Westminsteru a okolí s keltským nádechem – se na této

korupci podílí již velmi dlouhou dobu. Zajímavá je také tajemná proměna Tonyho Blaira z neznámého právníka v absolutního multimilionáře díky různým nemovitostem, které byly získány v okolí Canonbury Square v Islingtonu a jinde, přičemž všechny dokumenty související s těmito transakcemi byly zpětně skartovány.

Všichni tito lidé však dostanou, co si zaslouží, a když Brown řekl, že chce, aby vyšetřování irácké války proběhlo za zavřenými dveřmi nebo v soukromí, bylo to proto, aby ušetřil Blaira, svého starého rivala a nepřítele v rámci New Labour. Blair se tajně obává, že pokud dojde k veřejnému soudu o irácké válce a lžích, které nás do ní před pěti lety dostaly, stane se podle svých vlastních slov „předmětem nenávisti“. Ach, ten chudák! Stane se předmětem nenávisti! Pravdou je, že pro velkou část populace je předmětem nenávisti už teď!

A musím říct, že mnoho našich lidí bylo velmi naivních, protože v roce 1997 nás byla spousta, kteří jsme souhlasili s Blairovým úsměvem a jeho laciností a řečmi o tom, jak je čistý jako lilie, jak se bude zasazovat o vzdělání a jak bude tvrdě postupovat proti zločinu a jeho příčinám, a že to bude vzdělání, vzdělání, vzdělání. Bude to nová politika, říkal. Pamatujete si to všechno před 13 lety?

Chtěli jsme být nezkorumpovaní. „Ať nás soudí lidé,“ řekl. No, lidé je soudí a Labour má nyní 18 % hlasů. Je to nejhorší výsledek, jaký měli od doby, než vstoupili do národní vlády v roce 1940. Po příštích volbách by mohli klesnout na 186 křesel a směřovat k postavení menšinové strany, jaké měli dříve konzervativci.

Musíme se však vyvarovat toho, co naši lidé dělali znovu a znovu, generace za generací a desetiletí za desetiletím od druhé světové války. Pohrdají jedním z bloků. Stávají se tak zkaženými a špinavými, že je nakonec s obrovským hněvem vyhodí a přivítají vlnu nových lidí, kteří jim dávají naivní sliby, a oni jim věří každé slovo, alespoň na velmi krátkou dobu, a pak se proti nim obrátí. Tento nesmyslný spor mezi Tweedledee a Tweedledum musí skončit.

Pamatuji si, jak jsem v roce 1997 šel k volební urně a měl jsem z voleb takový zvláštní pocit, víte? Média o nich neustále mluví, ale když přijdete k urně, skoro tam nikdo není! Přijdou k vám všichni členové všech stran. „Tady je volič! Jeden z nich!“ A jsou tak nějak nadšení, že vás vidí. V roce 1997 jste mohli vidět vztek v tvářích lidí – byla to oblast toryů – protože lidé šli volit, aby se zbavili Majora. Nenáviděli Majora stejně, jako teď předstírají, že nenávidí Browna, a ve skutečnosti Browna nenávidí. A koho přivedli, když jednoho vyhodili? Přivedli Tonyho Blaira s jeho lžemi a uhlazenými řečmi, a ten dostal tu práci jen proto, že mu ji sehnal Mandelson a protože byl lepším představitelem – front person, jak by řekli v New Labour – pro kolos New Labour, pro jejich stroj.

Brown není prodejným artiklem, i když měl 100denní líbánkové období. Pokaždé, když Browna vidím, vypadá starší. Všimli jste si toho? Jedno oko má nahoře, druhé dole. Vlasy měl hnědé, pak černé, pak šedé, pak bílé a nakonec úplně bílé. Vlasy mu řídnou, brada se mu snižuje, obličej se mu snižuje, je smutnější a připomíná buldoka, je ponuřejší, defétističtější a morbidnější. Opravdu si myslíte, že ten chudák by se prostě vzdal své práce, že? A užil si trochu života. Ale ne, on se bude držet toho premiérského křesla až do poslední vteřiny poslední

minuty poslední hodiny posledního dne. Bude tam v 11 hodin v den voleb 5. května nebo kdykoli to bude v roce 2010 a bude se dívat na hodinky, protože mu zbývají ještě 4 minuty jako premiérovi, protože tu práci chtěl od mládí.

Je to intrikán a jakýsi konspirační politik. Když údajně pracoval pro Granada TV, nedělal vůbec nic. Trávil veškerý čas v kavárně a koval pikle proti ostatním producentům. A přesně tak řídí New Labour! Pomluvami, intrikami a ničením lidí. Když vyšlo najevo, že Damian McBride, jeho vnitřní poskok, který lidem vnucoval disciplínu, psal „ošklivé“ a „nezbedné“ e-maily o různých toryech, které chtěli pomlouvat lžemi, musel odejít. Ale to je ten druh gangsterské politiky, kterou Brown přinesl do naší politiky z Fife přes Skotskou labouristickou stranu až po celostátní Labouristickou stranu.

Nakonec však drobná korupce, moc a rivalita těchto lidí blednou ve srovnání s tím, co udělali Greenwichi, co udělali jižnímu Londýnu a co udělali samotné zemi. Protože od roku 1997 se proces úpadku, který byl za konzervativců nevyhnutelně zřejmý, radikalizoval a rozšířil. Před nástupem New Labour bylo ročně 100 000 imigrantů; za vlády New Labour jich bylo 300 000 ročně, rok co rok, a pokud k tomu připočteme nelegální imigranty, jejich počet exponenciálně roste. V Anglii je 16 % obyvatelstva nebílého původu a naši lidé k tomu nebyli nikdy požádáni o souhlas.

Vzpomínám si, jak Michael Portillo v pořadu Moral Maze říkal, že pokaždé, když jako poslanec za stranu toryů čelil voličům, dokonce i jako kandidát na poslance za stranu toryů, a nezapomeňte, že se jedná o muže, který kdysi měl ambice vést stranu toryů, je nyní bohužel degradován na kamaráda Diane Abbottové, s níž sedává na různých pohovkách a gaučích v

progresivních televizních pořadech a předstírá, že nesnáší mnoho názorů, které ho původně dostaly do Westminsteru.

Ale to teď nechme stranou. V Radio 4 řekl, že se někdy cítil trapně. Někdo se ho zeptal: „Proč?“ A on odpověděl: „Povaha země.“ A my víme, co tím myslí, protože všichni mluví v šifrách: „Povaha země se změnila k nepoznání a britský lid o tom nebyl nikdy požádán o souhlas. No, britský lid o tom nikdy nebyl dotázán, a to je pravda. Ale nikdy se o tom nezmínil, když byl v Dolní sněmovně, nikdy se o tom nezmínil, když byl poslancem za různé oblasti na jihu, nikdy se o tom nezmínil, když byl ministrem v Majorově vládě, a ministr obrany je v toryovské vládě důležitá pozice.

Jednou byl dotázán, jaká je obranná politika Spojeného království, a odpověděl: „Žádnou nemáme. Rozhodujou za nás Spojené státy.“ A ve skutečnosti je to poměrně ostrá a upřímná poznámka, kterou by málokterý politik pronesl, protože v mnoha ohledech jsme již dávno přestali být nezávislou zemí. Nekontrolujeme své vlastní hranice; nemáme žádné slovo v otázkách vlastního obchodu nebo vlastnictví našich hlavních veřejných služeb; naše kriminalita je částečně abstrahována do Evropské unie; vedeme žoldácké války jménem americké a izraelské moci jinde ve světě, zejména na Blízkém východě. Dokud se od toho neodpoutáme, budeme dalších 30 let táhnuti s Amerikou, která upadá do stále více postkoloniálních bojů, nad nimiž máme jen malou kontrolu.

Tento týden došlo k dalšímu ponížení v souvislosti s naší rolí v Iráku. Většina našich vojáků již Irák opustila, ale několik z nich tam zůstalo, aby cvičilo jednotky irácких sil. Irácký parlament však, protože údajně nyní disponuje suverenitou, kterou mu Američané postoupili, nám nedovolí zůstat. Museli

jsme tedy poníženě, s ocasem mezi nohama, opustit Irák a vrátit se do Kuvajtu, kde budeme čekat, až se irácký parlament vrátí z prázdnin. Ačkoli se jedná o drobnou záležitost, která se týká pouze reality a osudu 150 našich vojáků, je významné, že takto skončila a vyprchala do písku tato „hrdinská intervence“, jak ji nazval Blair.

Irácká válka nás stála 17 miliard liber; ztratili jsme až 200 mužů a 2 500 jich bylo zmrzačeno; nahradili jsme baasisty určitým typem šíitského islámského fundamentalismu na jihu; prakticky jsme nedosáhli žádného z našich cílů; ale poslechli jsme příkazy Spojených států, protože v těchto záležitostech nejsme nezávislou zemí.

A Cameron by se nezachoval jinak! Nikterak jinak než Brown a Blair. Ve skutečnosti byl pro tuto válku více než většina labouristických poslanců, kteří ji ve svém srdci odmítali, ale proti svému přesvědčení ji v parlamentu podpořili. Výjimky jako Clare Shortová odpadají na poslední chvíli. Ale ženy jako Shortová se podílely na procesech ničení, které předcházely těmto událostem a které pokračovaly i poté. Nemáme kontrolu nad svými záležitostmi, protože jsme je úspěšně ztratili. Úspěšně jsme je ztratili, protože jsme byli nenacionalističtí ve vztahu k téměř všem poválečným událostem od roku 1948 a přijetí zákona o národnosti, který zahájil proces, který nyní končí v Brixtonu, Lambethu, Handsworthu, Toxtethu, Bristolu a jinde. Tento proces začal zákonem o národnosti z roku 1948 a každé rozhodnutí, které bylo v zásadě učiněno, bylo postupně neoliberální a v každém ohledu směřovalo k úpadku. V oblasti zákona a pořádku, imigrace, kriminality, hospodářského řízení, demografie země,

hospodářského blahobytu země, diplomatických vztahů s jinými společnostmi.

Příští rok dojde k výrazným škrtům. Veřejné výdaje mohou klesnout o 10 %. Jsme neuvěřitelně zadluženi. A 16 % šestnáctiletých je nezaměstnaných. Na každé podřadné místo v McDonald's se nyní hlásí 200 uchazečů, protože značná část mladší generace je zoufalá z toho, co se děje. Milost a přízeň 60. a 70. let, které stejně postihly jen určité skupiny lidí, jsou pryč. Situace v této zemi se bude výrazně zhoršovat, jak budeme upadat do statusu druhého a poté třetího světa, pokud nebude existovat jasná politická vůle oživit osud společnosti.

Jsme v roce 2009. Většina lidí v této místnosti je v určitém smyslu v polovině života. Představte si, jak bude tato země vypadat při současném vývoji, pokud se nepodaří zvrátit mnoho procesů, které probíhají do roku 2060. Představte si, jak to bude vypadat za 100 let. Před sto lety jsme vládli čtvrtině světa a byli jsme velmocí. Nyní nemáme nic a ve všem se spoléháme na Spojené státy.

Polovina každé libry, kterou vytvoříme, jde na splácení dluhu, který existuje v ekonomice. Každý v této místnosti má dluh ve výši 55 000 liber, a možná nemáte žádný dluh, ale technicky vzato, pokud sečtete všechny soukromé dluhy, všechny karty, všechny zákaznické karty, všechny kreditní karty a všechny peníze na záchranu bank soukromého sektoru... NatWest je ze 70 % ve vlastnictví státu. Vlastníte ji, ale nemáte žádný vliv na její vedení. Proč přijali tato státně socialistická opatření v posledním roce nebo dvou? Bylo to proto, aby zachránili ekonomický systém, jak existuje v současné době. Protože kdyby ty banky zkrachovaly, mohli byste mít 10 % nezaměstnaných, 20 % nezaměstnaných, 30 %

nezaměstnaných. Ve městě, kde žiji, zkrachuje v příštím roce až roce a půl asi 25 % všech maloobchodních prodejen. A nebudeme mít jen jednu recesi. Budeme mít jednu recesi, která podle mého názoru potrvá do konce tohoto roku, pak nastane menší výkyv, o kterém budou média šílet, a pak nás zasáhne další recese. Je to efekt W, dva propady, jak to nazývají ekonomové. A budeme pokračovat v poklesu, jedna recese bude následovat druhou.

Vzorem pro mnoho západních zemí, které jsou zadlužené až po uši a žijí jako drogově závislí z levných a bezcenných peněz, je Japonsko. Japonsko se již asi 17 let nachází v recesi, kde se jen tak potácí a dřou. Mohou mít svůj život, ale nedochází k žádnému růstu.

Zajímavé je, že máme nyní obrovskou populaci, která má vzrůst ze současných 60 milionů na 70 milionů do poloviny tohoto století. Blunkett – pamatujete si Blunketta před všemi těmi aférami a nesmysly? – když byl Blunkett ministrem vnitra v počátcích New Labour, řekl: „Imigrace nemá přirozený konec.“ Žádný přirozený konec? No! Žádný přirozený konec znamená, že za 50–60 let budeme v této společnosti radikální menšinou, a doba, kdy se to může změnit, je 20 let, a v mnoha oblastech země jsme menšinou už teď.

A být menšinou není moc zábavné, zvláště když jste v minulosti byli údajně špičkou a tvořili většinu. Protože pak musíte používat politickou korektnost a všechny tyto hry, abyste se ochránili, protože jsou to vlastně pojistky, které používáte jako brnění ve vztahu k jiným přestupkům a jiným skupinám a lidem, kteří na vás něco uvalují. Chcete kousek pro svou kulturu, kousek pro svou hudbu, kousek pro svou architekturu, kousek pro své předky, kousek pro svou vlajku. A

dostanete kousek, dostanete plátek, dostanete symbol a musíte být spokojeni, protože to je vše, co dostanete ve společnosti založené na skupinách, jakou se nyní stala, protože staré třídní rozdíly z minulosti byly z velké části nahrazeny etnickými, rasovými, komunitárními a skupinovými napětími, která se vždy zhorší, když ekonomika klesá, místo aby rostla, a když napětí mezi skupinami stoupá v důsledku toho, že jsou všechny odlišné, všechny se navzájem třou a všechny se dívají na ubývající socioekonomický fond.

Naše elita se stala globální a už opravdu nemyslí v zájmu této společnosti. Většina politiků z řad labouristů a toryů, kterým liberálové dodávají nápady ze středu politického spektra, se považuje za občany světa. Muži jako Blair nebo Brown mají více společného s Obamou, více společného s předním bankéřem v Číně, než mají ve skutečnosti s lidmi tady v Greenwichi. Považují Anglii a Británii za louži, kterou překračují, aby se dostali do světové pseudo-vlády zastoupené v OSN a na dalších mezinárodních setkáních G9, G20, G40 atd. a na všech těch dalších kongresech, na kterých tráví většinu svého času. Myslí si, že jejich úkolem je spravovat svět. O tom jsou částečně i ty zahraniční války. A nezapomeňte, že nyní žijeme v systému, jehož vybudování trvalo 40 let.

Kapitál a peníze putují po celém světě. Člověk s obrazovkou v Londýně nebo na velké burze v Leedsu může stisknout tlačítko na obrazovce a poslat 10 milionů dolarů, liber, eur nebo jakékoli jiné měny – jüanů, čínské měny – po celém světě. Ale pokud se peníze pohybují po celém světě, pohybuje se po celém světě i pracovní síla, aby se přizpůsobila cestě peněz, a pracovní síla je imigrace. Imigrace se pohybuje napříč kontinenty, hranicemi a státními hranicemi a sleduje peníze,

hledá je, vykonává práci za nižší než minimální mzdu, je zprostředkována třetími stranami a předem strukturována tak, aby tak činila. Masová imigrace je skupinou částečně nezaměstnaných, kvalifikovaných i nekvalifikovaných pracovníků, kteří podkopávají hodnotu práce a udržují ji na střední nebo nižší než střední úrovni. Takto vzniká obrovský rozmach a propad ekonomiky poháněné úvěry, kdy si můžete ve 3 hodiny ráno objednat pizzu, kterou vám doručí Albánec na malém motocyklu. A za tuto ekonomiku pak platíte kreditní kartou. A tuto transakci opakujete znovu a znovu a znovu. A přidáte k tomu 100, 1 000, 10 000 a 10 000 000 transakcí tohoto druhu.

Máte ekonomiku, kde nikdo ve skutečnosti nic nevyrábí, kromě věcí, které se okamžitě spotřebují, protože už nemáme ocelářský průmysl, už nemáme uhelný průmysl a už nemáme automobilový průmysl. Prakticky už nic nevyrábíme. Zpracováváme jaderný odpad jiných lidí.

Někdo mě jednou vezl autem průmyslovou čtvrtí Liverpoolu a tam už nic nezbylo. Jediná továrna, která tam zůstala a byla britská, vyráběla nafukovací hrady! To je všechno, co vyrábíme! Bylo to kdysi velkolepé imperiální město založené na bohatství z otroctví, město moci! Podívejte se na novoklasicistní a klasicistní architekturu, když procházíte centrem Liverpoolu. Teď ho haníte, ale obrovské viktoriánské město jako Manchester, město impéria a moci – tato města jsou nyní na pokraji zániku, poničená a zničená, plná imigrantů v centrech.

V centru Liverpoolu v Toxtethu žije obrovská somálská populace. Proč jsou tam? Jsou tam kvůli zákonu o genocidě, který byl přijat Organizací spojených národů v roce 1948.

Tehdy jsme ho podepsali. Somálsko nemá stát už 35 let. Jsou tam jen milice a ozbrojené poloislamistické gangy. Téměř kdokoli může požádat o azyl, protože tamní život je tak strašný. Nezapomeňte, že desítky tisíc lidí požádaly o azyl v Iráku. Nejméně milion Iráčanů bylo zabito a 2–4 miliony byly vysídleny a desítky tisíc lidí se chtějí dostat do této země, protože tvrdí, že jsou Waziri nebo křesťané nebo patří k určité menšině a čelí pronásledování. Měli bychom jim dát právo na usídlení, protože jsme napadli jejich zemi – jménem Američanů – a zničili jsme velkou část z ní!

Mnoho skupin má nároky na západní společnosti a mohou se ozvat a jejich nároky musí být „vážně zváženy“, protože jsme se znovu a znovu zavázali k přijímání stále více zákonů, které nám brání dělat cokoli pro to, abychom řídili naši vlastní zemi v našem vlastním zájmu a efektivním způsobem.

Cameron pravděpodobně převezme moc do roka a s žádnou z těchto věcí nic neudělá. S žádnou z nich! Cameron je členem organizace United Against Fascism (Spojeni proti fašismu) neboli UAF. Je neuvěřitelné, že členem UAF je člen toryské strany! To je naprosto neuvěřitelné! V minulosti by to pro vůdce toryů byl příliš radikální krok, spojit se s neokomunistickými a trockistickými skupinami, které hodnověrně zapírají, že by podporovaly násilí a podobné věci. Pro někoho tak nóbl jako Cameron by to v minulosti byl příliš radikální krok. Ale ne teď! Je to jen politicky korektní gesto, které dělá směrem k průměrným voličům.

Ale všichni tito průměrní voliči mají skrytý strach a tato strana musí zejména lidem, kteří mají v této společnosti svůj podíl, zejména průměrným a buržoazním osobám, říci: „Chcete být za 50 let v menšině?“ Protože tajně a polotajně to nikdo z

nich nechce. Nikdo z nich to nechce! Protože i když jsou všichni traumatizováni těmito problémy a tato strana je v masových médiích velmi démonizována, s výjimkou určité míry na internetu, všichni, když se setkají, a většina našich lidí je zcela apolitická, ale když se setkají, mluví o těchto problémech. Nemluví o tom, o čem mluví elita. Mluví o těchto tématech. Mluví o kriminalitě v jižním Londýně. Mluví o tom, že v mnoha našich městech tvoříme pouze 50 % populace. Padesát procent populace, a situace se bude zhoršovat, pokud lidé neučiní definitivní politické rozhodnutí, aby se zlepšila!

Islamistická hrozba a bombové útoky, které byly před třemi lety oslavovány, v tom smyslu, že byly připomínány a oslavovány těmito ocelovými sloupy, jak si můžete všimnout, v tomto parku poblíž Tavistock Square. Znám někoho, kdo byl na Tavistock Square, když před třemi lety vybuchla bomba v autobuse. Když dojde k výbuchu nad zemí, ozve se velmi umělý zvuk, který není přirozený, a všichni ztuhnou a přemýšlejí, co to je. Celý autobus byl vyhozen do vzduchu, střecha se propadla a pak odletěla a všechna skla byla rozbita a tak dále. Zdálo se, že v něm nikdo nebyl, protože všechna ohořelá těla ležela na zemi nebo na podlaze autobusu.

Tyto islamistické hnutí, jejichž činnost byla z velké části rozbita bezpečnostními složkami, se zdají být relativně úspěšná, protože vůle k tomu rozhodně byla a řada z těchto spiknutí byla odhalena. Nicméně oni vidí tuto společnost jako kořist. Vidí ji jako snadný úlovek, protože se na nás dívají a podivují se. Islamisté jako oni v třetím světě přemýšlejí o krutosti Západu, když vidí americké bojové vrtulníky s izraelskou posádkou přelétávat nad palestinskými vesnicemi, ale když mnozí z nich přijedou sem, jsou překvapeni, jak je Západ slabý a měkký, jak

se zdá, že jsme na kolenou, jak se zdá, že jsme ztratili část naší kultury, našich struktur a tradic, jak se zdá, že nás nezajímá nic jiného než pivo a fotbal; jsme příliš vystrašení, abychom se za sebe postavili; jsme příliš vystrašení, abychom byli nacionalističtí a silní ve většině; jsme traumatizováni politicky korektními slovy, která jsou záměrně zavedena, aby lidé nemohli vyjádřit, co si opravdu myslí o změnách ve společnosti, a proto to bylo záměrně provedeno.

Všichni naši politici – s výjimkou několika excentriků, jako jsou Enoch Powell, Alan Clark a pár dalších – se odmítli vyjádřit k obrovským změnám, které nastaly. Dokonce i v médiích se před 20–30 lety říkalo, že témata, o kterých politici nemluví, jsou společný trh, jak se tehdy nazýval, a imigrace. Jinými slovy, dvě zásadní témata. Ne triviální a vedlejší záležitosti – snad s výjimkou Severního Irska –, o kterých politici neustále žvaní, ale zásadní otázky moci a identity, o kterých tito lidé nikdy nebudou mluvit, o kterých nikdy, nikdy nebudou diskutovat. Tito lidé mají být voleni, aby tvořili vládnoucí třídu, politickou třídu, aby dominovali společnosti a udávali lidem směr. Pravdou je, že jsme už 70–80 let bez směru. Od první světové války jsme se dostali do jedné situace, pak do druhé, ztratili jsme impérium, upadli jsme do ekonomického úpadku, stali jsme se satrapií Spojených států, dostali jsme se do situace masové imigrace.

Toryové neudělali nic, aby tomu zabránili! Churchill a všichni ostatní v 50. letech mohli zvrátit sociální agendu po letech 1945/1946, ale nikdy to neudělali! Toryové se jen snaží lépe řídit úpadek! Nebo si to alespoň myslí.

Podívejte se na komplexní vzdělávání. Levice ho zavedla jako idealistický systém, který měl překonat systém Eleven

Plus, rozdělení společnosti, všechny ty chudé lidi, kteří neuspěli, a všechno ostatní, a jakou monstrózní noční můrou byly střední moderní školy. Střední moderní školy, které byly školami opomíjenými toryisty, protože toryové se nikdy nestarali o lidi z dělnické třídy a nikdy se o ně starat nebudou, a jejich vlastenectví se vztahuje pouze na část společnosti – proto má pravá pravice vlastenecký zájem o celou společnost.

Jak labouristická strana umírá a hroutí se více než 100 let po svém založení – Labour Representation Committee byla založena odbory v roce 1900 – objevují se nové síly. Důvodem, proč je tato strana labouristy téměř fanaticky nenáviděna, je to, že je rivalem v boji o hlasy dělnické třídy, protože levice zradila lidi, které podle svých slov zastupovala po celé generace. Toryové se nikdy nestarali o to, co se děje s lidmi na dně společnosti, a někdy je prostě nechali být, protože jejich základním postojem byla benevolentní lhostejnost. Labouristé zasáhli a téměř ve všech oblastech způsobili chaos, a to s úsměvem na tváři a socialistickými sny v hlavě. Ale jejich názory jsou ve všech oblastech nesprávné!

Před pár týdny se manželka premiéra Sarah Brownová zúčastnila pochodu Gay Pride v centru Londýna a pochodovala s růžovou britskou vlajkou. S růžovou britskou vlajkou! Je v tom určitý prvek Monty Python, nemyslíte? Do jisté míry je to opravdu k neuvěření! Ale tak to prostě je. A to je jen jedna z mnoha, a ani ne zvlášť důležitá. Ale je to jedna z mnoha, mnoha otázek, v nichž byly předchozí struktury záměrně rozbity na kusy, aby se uvolnila cesta pro novou faunu a flóru.

Podívejte se na mnoho našich měst dnes. Moje matka se narodila v Manchesteru. Je velmi zajímavé, co se stalo s těmito velkými severními městy, a proto má tato politická strana tak

značnou podporu. Centrum Manchesteru bylo zpustošeno. Byla to průmyslová oblast, kilometry plechů. Stavěli jsme tam bombardéry Lancaster a podobné věci. Nyní tam nic není. Nic kromě bloků, přistěhovalců, střední třída se před 25 lety přestěhovala do Cheshire. Dominuje tam odpadková labouristická samospráva. Progresivní a trendy běloši se vrací do centra, aby zaplnili mezeru. V Manchesteru můžete mít muže v luxusním bytě v nejvyšším patře bloku v hodnotě 1,5 milionu liber, který se dívá dolů na drogově závislého na zašpiněné matraci, který si píchá heroin, a myslí si, že to všechno je součástí módního trendu. To vše je součástí trendovosti a multikulturalismu, ve kterém tito lidé rádi žijí v oblastech jako Rusholme, Whalley Range, Gorton, kde tvoří 70 % obyvatelstva etnické menšiny a 30 % běloši. Curry Mile se nazývá Oldham, kde se mnoho našich lidí rozptýlilo, pak se rozptýlilo znovu a pak se rozptýlilo znovu.

Toto je model, který mají americká města. Proto byl Obama zvolen. Mnoho lidí v Anglii, zejména těch, kteří do měst nejezdí příliš často, si lámalo hlavu a divilo se, proč je ve Spojených státech amerických první prezident, který není běloch. No, protože Spojené státy americké se změnily k nepoznání! Od roku 1969 přišlo do Spojených států amerických 70 milionů barevných lidí! Sedmdesát procent bělochů hlasovalo proti Obamovi, ale to už čím dál tím méně vadí! Protože 98 % černochů hlasovalo pro Obamu, ale samozřejmě rasa neměla nic společného s jejich volební preferencí, a Latinoameričané ho celkově hlasovali většinově. S menšinou odborově organizovaných a levicově liberálních bělochů je ve hře. Relativně malá většina, ale je ve hře především v ekonomických otázkách.

Jednou z ironických skutečností je, že některé jeho politiky týkající se Iráku a podobně jsou ve skutečnosti relativně rozumné. Ale Amerika je cizí země. Když došlo k událostem 11. září, Blair zahrál v Buckinghamském paláci americkou národní hymnu, ale nepochopil tuto zemi. Nejsme Spojené státy. Nejsme 51. stát. Jsme nezávislá země. Měli bychom mít nezávislou politiku ve všech oblastech!

Pro mě bylo velmi poučné, když Cameron řekl: „Všechno se dá omezit!“ Omezit se dá obrana, omezit se dá rozpočet ministerstva financí na vzdělávání; zdravotnictví bude chráněno; ale to, co chtěl chránit nejvíc, byla zahraniční pomoc. Zahraniční pomoc! Řekl: „Ale ne! Jsme globalisté. Máme soucit s třetím světem a chudými.“ Je to nový, jakýsi milý konzervativec, chápete? Snaží se co nejvíce vzdálit od odkazu Thatcherové. Řekl: „Zachováme mezinárodní pomoc!“ Proč? Proč musíme zachovat mezinárodní pomoc? Proč, kromě pomoci našim vojákům v terénu a pár zvláštních věcí, které jsou v mikro měřítku přímo v našem vojenském a/nebo diplomatickém zájmu, proč vůbec poskytujeme zahraniční pomoc? Charita začíná doma! Všechny ty peníze by se měly vrátit sem a být použity tady!

Cameron se podílel na sepsání posledního manifestu toryů. Poslední manifest toryů obsahoval poměrně hodně, protože byl navržen tak, aby posílil jejich jádrové voliče, pokud jde o imigraci. Pamatujete si ty velké plakáty, které toryové měli? „Není rasistické mít obavy z imigrace.“ Někdo se k jednomu z nich přikradl s červenou barvou a napsal: „Nehlasujte pro rasisty.“ Ale napsal „rasisty“ s chybou, víte? Takže buď je to oběť komplexního vzdělávání, nebo předtím pil!

Cameron napsal ten dokument pro Howarda. Pamatujete si Howarda před všemi těmi změnami v jeho zimní zahradě, výdajích a tak dále? V příštích volbách skončí. Ale ten dokument napsal pro Howarda. Když se Cameron stal lídrem toryů, byl dotázán na imigraci a řekl: „Ach, to není problém.“ Není to problém? Není to problém?! No, zjevně nežije v některých z oblastí, které jsem zmínil dříve v tomto projevu. Žádný problém. Před asi šesti měsíci se ho na to ptali a on řekl: „No, je toho příliš mnoho.“ Ach, takže je to trochu problém, že? A řekl: „Zavedeme kvótový systém. Pustíme dovnitř jen ty nejlepší s potřebnými dovednostmi. Ale nemůžeme se otočit zády k zbytku světa.“ No, není přece moc nebezpečné otočit se zády k zbytku světa, že? Protože většina zbytku světa v současné době žije v jižním Londýně. Takže není moc pravděpodobné, že by se k němu bylo možné otočit zády!

Říká se, že Konzervativní strana hodila vlajku Unie do stoky a radikální pravice v 70. letech a poté se musela dostat do stoky, aby ji vyzvedla, a to není vždy příjemná zkušenost. Je však patrné, že z pohledu většiny původních obyvatel jsou všechny naše hlavní strany částečně zrádné. Všechny jsou nevlastenecké, s výjimkou několika jednotlivců. Ne voliči, ne nutně všichni členové, ale intelektuálové, elita, ti, kteří řídí BBC, ti, kteří řídí naše univerzity, ne nutně ti, kteří řídí naši armádu, ti, kteří jsou v Dolní sněmovně, ti, kteří jsou v Horní sněmovně, a ti, kteří jsou ve státní správě. Nechte být všechny ty nesmysly o tom, že nesmíme politizovat státní správu. Pokud by tato strana byla někdy zvolena do jakékoli vládní funkce, státní správa by proti ní od prvního dne jednala. Museli byste se zbavit velké části jejích členů, nahradit je jinými

kompetentními lidmi a museli byste je politizovat. Tato společnost potřebuje více politizace, ne méně.

Lenost mnoha našich lidí, kteří si říkají, že to může udělat někdo jiný; je léto, pojďme se dívat na kriket... Takového myšlení se musíte zbavit, pokud chcete zachovat svou zemi v perspektivě 50–100 let. Pokud nechcete, aby vaše děti byly vtaženy do zahraničních válek, pokud nechcete být menšinou ve své vlastní ulici, pokud chcete školu, ze které vaše děti v 16 letech odejdou a budou umět gramaticky správně mluvit a psát anglicky a nebudou mluvit jako jamajští gangsteři, musíte volit něco jiného! Pokud chcete potlačit kriminalitu, pokud chcete skoncovat se stovkami tisíc potratů ročně, pokud chcete mít možnost jít do obchodu, aniž byste se museli bát, koho potkáte na cestě zpět, měli byste volit jinou politickou garnituru. Pokud chcete, aby vrazi dítěte Baby P. byli soudně popraveni oběšením, hlasujte pro jiný typ politiky. Pokud chcete vidět konec nadvlády New Labour, Old Labour a nově převlečených konzervativců, lidé musí hlasovat pro jiný typ politiky.

Budeme přijímat hlasy z celé země. Mnoho našich lidí celý život volilo různé strany a tendence, ale v hloubi duše jsou velmi znepokojeni a vystrašení, což se projevuje v těchto výsledcích hlasování na severu Anglie. Naši lidé zůstali bez vůdců. Lidé, ke kterým kdysi vzhlíželi – chytří lidé, lidé s darem řeči, 10 000 lidí, kteří zastávají nejvyšší funkce – tito lidé jsou pryč. Nyní jsou součástí globální a mezinárodní elity.

Pokud chcete, aby se Greenwich změnil, byl jiný, lepší nebo aby se stal moderní verzí toho, jak mohl vypadat v 50. letech, aniž byste to příliš idealizovali, musíte přejít k jinému politickému uspořádání. Začalo to u lidí, kteří byli tak zjevně zrazeni Labouristickou stranou, že nemají žádnou alternativu.

Cruddas. Pan Cruddas z Barkingu a Dagenhamu. Cruddas je neustále v médiích, zejména v deníku The Mirror. Čte The Mirror a nelíbí se mu, co tam vidí, a to, co vidí, je, že část hlasů pro labouristy, protože v těchto oblastech nikdo nevolí konzervativce, právě klesla, jakoby zmizela, a je to docela dramatické. Řekl: „Nikdy jsme si nemysleli, že tito lidé," čímž samozřejmě myslí voliče z dělnické třídy, „budou volit jiné politické strany, jako je SNP ve Skotsku, BNP ve Stoke, Plaid ve Walesu a tak dále." Lidé našli jiné prostředky, jak protestovat. Ale protestní hlasy jsou pomíjivé a nakonec přijdou a odejdou s větrem. Potřebujete silné, odhodlané a životaschopné hlasy a musíte se dostat do parlamentů.

Britové, a zejména Angličané, viděli, že se nyní můžeme dostat do parlamentů. V minulosti nám říkali: „No, v zásadě s vámi souhlasím, ale nesnáším všechny politiky a stejně nevyhrajete a do parlamentu se nedostanete." To se změnilo. V GLA jsme získali přes 5 %, takže příště bude někdo v waleském parlamentu. V Evropském parlamentu máme dva zástupce.

Ale zamyslete se. Kdyby se podařilo odštěpit a přeskupit část hlasů UKIP, mohli byste mít ne dva, ale dvanáct, ne dvanáct, ale dvacet. A jakmile se vám podaří získat takovou dynamiku, systém se začne otřásat a uvnitř toryovské strany se rozvibrují nejrůznější lidé a síly.

Na místní úrovni se to děje v oblastech jako Barking a Dagenham. Strana Labour začíná požírat své vlastní životně důležité orgány, protože vidí, že tam je jiná strana, a ví, že lidé v těchto oblastech nutně nebudou volit jiné strany. Takže když se všichni pohádají, podívají se přes sněmovnu a řeknou: „Znám tě, ty tajně souhlasíš s nimi, soudruhu! Proč nesedíš s nimi?!" A pak se všichni hádají o tom, jak moc jsou proti BNP

a o tom, jak jeden z nich trochu ustoupil, protože není tak proti jako ostatní, což mezi nimi vyvolává velké napětí.

Jakmile se dostanete dovnitř, toryové budou k vám většinou v soukromí milí, zejména ti ze středopravé části strany. UKIP bude v podstatě bez výrazu. A tak, zvláštním způsobem, máte po zvolení pasivní spojence v podobě lidí, kteří se proti vám výslovně nepostaví.

Mnoho našich lidí se ve skutečnosti bojí říci, co si myslí. Mnozí z nich si buď myslí, že jsme blázni, nebo monstra, nebo něco mezi tím, jen proto, že se angažujeme v politice. Protože většina našich lidí se skrývá, protože si myslí, že se něco stalo, že je to jako potopa, prostě se s tím smíříte a žijete svůj vlastní život. Tři miliony našich lidí žijí v zahraničí.

Ale je tu určitá naděje. Existuje možnost, že tato společnost, za kterou bojovali naši předkové... Poslední členové válečné generace z let 1914–1918 zemřeli minulý týden. Mnozí z nich měli 109, 110, 112, 113 let. Někteří z nich bojovali ve třech nebo čtyřech různých významných bitvách během těchto válek.

Za co bojovali? Bojovali za to, aby jižní Londýn vypadal tak, jak vypadá dnes? Bojovali za to, aby Greenwich vypadal tak, jak vypadá dnes a jak bude vypadat v budoucnosti? Bojovali za to, aby vnitřní Manchester vypadal tak, jak vypadá dnes? Nebo bojovali za jiný typ Anglie, jiný typ Británie? Za takovou, která by rezonovala s vlastními národními tradicemi, která by byla hrdější než dnes, méně opuštěná a méně rozbitá než dnes a méně zbabělá v tom, čím je, než za co v té době bojovali.

Když překročili hranici, nebojovali za toleranci, pokrok a multikulturalismus. Bojovali za identitu, která byla etnická, rasová a kulturní. Věděli, kdo jsou, i když neměli dost bystrosti, aby to vyjádřili! Věděli, co jsou, a měli lidi, kteří to za ně interpretovali!

S úpadkem Británie pravděpodobně dojde – a křesťanské náboženství se zdá být pro mnoho lidí minulostí – k posílení kultu mrtvých, protože generace, která bojovala ve druhé světové válce, za pár desítek let vymře a nikdo z ní nezůstane.

Je třeba to říct. Vylodili by se na těch plážích, seskočili by padáky na [nesrozumitelné] most, bojovali by v severní Africe, bojovali by v konvojích, bojovali by proti Číňanům, snášeli by otrocké pracovní podmínky pod důstojníky bushida v japonských zajateckých táborech, kdyby mohli vidět, jak se tato země změnila? Kdyby mohli vidět, jaká je tato země v roce 2009? Když v roce 2005 jsme měli třetinu našich tankových jednotek v Iráku a v sobotu večer nemáme pod kontrolou ulice jižního Londýna?

Osobně si myslím, že mnozí z těch, kteří jsou mrtví, by se v hrobech otřásali hrůzou, kdyby viděli, co se z této země stalo. Pětina obyvatel je obézních, 25 % všech narozených dětí není bílé rasy... Teď! Jako realita! A to vše proto, že náš establishment je strašpytlovský, zbabělý, líný, rozpadlý, postrádá hrdost, identitu a elán.

Měli lidé, kteří v letech 1914 nebo 1915 bojovali v Ypres a Passchendaele, bitvách, které byly pro ty, kteří je zažili, doslova peklem na zemi a kde se na povrchu Země v Belgii a Francii napodobil povrch Měsíce, nedostatek elánu, když šli do boje s ostatními? Všechny třídy zemřely v poměru k početní

pyramidě tehdejší společnosti na těch blátivých polích a stejně tak i v jiných válkách.

Pravdou je, že když se ohlédneme zpět do historie, naším nepřítelem nebyl německý národ, rakouský národ, italský národ, ani ruský národ na Krymu nebo Francouzi. Nepřítelem byla vzájemně provázaná řada myšlenek, které nás ovládaly po dobu 60–70 let, nazývaných liberální myšlenky toho či onoho druhu, které vedly k tomu, že jsme postupně vzdávali jednu věc za druhou, až jsme vzdali demografickou povahu našich měst, až jsme částečně vzdali naši kulturu, i když liberálové věří, že ji mohou sdílet všichni. Ale kultura, kterou mohou sdílet všichni, nemá žádný význam. Pokud je tak promiskuitní, co se stane s lidmi, kteří tu již jsou?

Všiml jsem si, že předseda této strany byl nedávno v pořadu BBC dotázán: „A co Trevor McDonald?“ A on odpověděl: „No, to je všechno v pořádku. Je velmi anglicizovaný, miluje kriket a pravděpodobně je voličem toryů. Ale pokud je ve všech ohledech stejně anglický jako všichni ostatní, co jsou to Angličané? Kdo jsou? Co jsou zač? Jak je lze definovat?“ A moderátor BBC, myslím, že to byl bývalý nezávislý novinář Andrew Marr, rychle přešel k dalšímu tématu. Rychle přešel k dalšímu tématu, vážení, protože rádi kladou otázky, ale nechtějí na ně odpovídat.

Je třeba si uvědomit, že pokud sem přijde celý svět a všichni budou tvrdit, že jsou Západní... Měl jsem debatu s muslimským intelektuálem a řekl jsem mu: „Pokud všichni mohou být Západní a pokud se Západ stane univerzálním, co bude s lidmi, kteří jsou Západní? Co bude s námi? Co bude s naší civilizací?“ Nevěřím, že Západ je univerzální civilizace, a proto bychom neměli být v Iráku, neměli bychom být v

Afghánistánu, ale zároveň chceme ovládat naši vlastní zemi a naše vlastní ulice a chceme mít zde svou vlastní identitu. Pokud éra impéria skončila, ať ji nenahradí éra kapitulace. Nesmíme přejít od imperiální nadvlády k situaci, kdy naši staří lidé umírají osamělí v oblastech, kde zrcadlo ulic říká, že jsou cizinci i sami sobě.

Proto vás žádám, abyste v budoucnu rozdávali letáky této strany, sbírali pro ni peníze, jak jste již činili, příležitostně za ni kandidovali a podporovali ty, kteří tak činí, agitovali pro ni, kupovali její literaturu, sledovali její propagandu, především, ale ne výlučně na internetu, a volili ji, kdykoli budete mít příležitost, ve všech místních a regionálních volbách. Pokud existuje anglický parlament, hlasujte pro tuto konkrétní stranu, když dojde na tyto volby. Pokud v příštích 5–10 letech nahradí Sněmovnu lordů demokratický senát, neupírejte si možnost hlasovat pro tuto stranu v takových volbách. V nadcházejících parlamentních volbách ve Westminsteru, který je stále nejdůležitějším parlamentem v naší zemi, hlasujte pro tuto konkrétní stranu, která pravděpodobně postaví více kandidátů ve volebních obvodech než kdykoli předtím. Až se budou opět konat decentralizované volby ve Walesu a Skotsku, zajistěte, aby tamní lidé hlasovali správným způsobem, a až se budou opět konat evropské volby, snažte se získat dvanáct poslanců Evropského parlamentu a poté dvacet, místo dvou. Snažte se vytvořit masivní blok v Evropském parlamentu. Protože čím více vyhrajete, tím více moci získáte, tím více energie budete mít a tím více zbabělců vystoupí a řekne: „Souhlasil jsem s vámi po celou dobu.“

Moc vám děkuji!

Politické řečnění

Moc děkuji! Vždy mluvím o tom, co je v novinách, a radím lidem, aby nevěřili všemu, co čtou na stránkách UAF.

Co se tedy ve světě událo od mé poslední návštěvy? Trevor Phillips oznámil, že chce změnit ústavu této politické strany. Pro ty, kteří to nevědí, pan Phillips je předsedou Komise pro rovnost a lidská práva, která je nástupnickou organizací Komise pro rasovou rovnost, která byla na konci 60. let známá jako Rada pro rasové vztahy. Sloučila se také s nejrůznějšími dalšími údajnými formami útlaku v souvislosti s pohlavím, do jisté míry i s věkem – i když to bylo prosazeno Evropskou unií –, v souvislosti s homosexualitou, transsexualitou nebo osobami s neurčitou genderovou identitou; zabývá se zdravotním postižením; zabývá se nejrůznějšími věcmi. Tato organizace dostává ročně sto milionů liber z vašich peněz a Brown říká, že chce snížit rozpočtový deficit a chce omezit nadměrné výdaje, které vynaložil, aby nás dostal z této recese, která se prohlubovala posledních 10–12 let. Myslím, že by mohl začít s Komisí pro rovnost a lidská práva! Zbavte se jich všech! Počínaje panem Phillipsem!

Pan Phillips říká, že není extremista, ale ve své kanceláři, ve svém úřadu uprostřed Londýna, má na zdi portrét Karla Marxe. Co tím tedy říká? Říká, že je zastáncem militantní rovnosti; je zastáncem militantního egalitarismu.

Existují však určité skupiny, které nemá rád. Nemá rád lidi, kteří volí tuto stranu. Nemá rád zejména bílé dělníky, zejména na severu Anglie, ale i jinde. Nemá rád nikoho, bez ohledu na sociální původ, kdo volí pravicovou stranu UKIP.

Jedním ze svých úkolů považuje zabránit této straně v získání křesel a z mnoha důvodů má zjevně určité vnitřní a byrokratické potíže, jedním z nichž byl návrat dvou členů Britské národní strany do Evropského parlamentu v posledních evropských volbách. Jeden za severozápadní Anglii a jeden za Yorkshire a Humber. Jsem velmi rád, že se znovu objevil pan Andrew Brons, bývalý předseda organizace zvané National Front, který se již mnoho desetiletí angažuje v britské pravicové politice.

Phillips a jeho klika se pokoušejí prosadit ústavní změnu v této straně, která údajně otevře dveře nebílým členům. Plánuje to už dlouhou dobu a poprvé se o tom začalo uvažovat před čtyřmi až pěti lety. Sám Phillips je pod velkým tlakem, protože polovina jeho výkonné rady uvnitř jeho byrokratické skupiny rezignovala a v této konkrétní instituci se objevilo mnoho skandálů ohledně toho, kam se poděly peníze, ohledně manažerských praktik a tak dále.

Je třeba říci, že mnoho z těchto lidí bojuje v těchto úřadech jako krysy v pytli, i když jsou patologicky proti tomu, čím tato země kdysi byla, proti části jejího původního obyvatelstva a proti tomu, čím by mohla být znovu.

Phillips není potřeba, jeho byrokracie není potřeba, rady a výbory, z nichž vzešli, nejsou potřeba, politicky korektní zákony nejsou potřeba a podle mého názoru není potřeba měnit ústavu této strany. Domnívám se, že o ústavě by měli rozhodovat členové, a je zcela jasné, co dosud rozhodli.

Je pochopitelné, že jedním z důvodů, proč byla tato zbraň namířena proti straně, je zatáhnout ji před soud, zaplést ji do soudního řízení, kde vyhrávají pouze právníci, kde se vám

nahromadí případ za 80 000 liber a pak vám budou účtovány náklady, protože případ byl předem domluven tak, abyste nemohli vyhrát. Takže v písku a štěrku před vámi byla vykopána medvědí past a vy jako idiot, jako útok lehké brigády, do ní rovnou skočíte. Je tedy do jisté míry zcela zřejmé, že lidé chtějí chodit po špičkách po boku a neskočit do té tygří pasti a nezaplést se do sítí.

Osobně si však myslím, že případ by měl být alespoň při prvním pokusu obhájen. Nemyslím si, že můžete jen mávnout rukou a říct: „Jsme naprosto proti. Ups! Vzdáváme se.“ Myslím, že musíte skutečně něco udělat, i když jste k tomu donuceni. Částečně proto, že pak budete vnímáni jako někdo, kdo jedná pod nátlakem, kdo je do toho tlačen, kdo nestřílí ze své dětské zbraně v hněvu a pak se nehněvá v koutě.

Takže si myslím, že i když to obhajuje vysoký stranický funkcionář, což by eliminovalo náklady na obhajobu advokátů a právních zástupců, a i když pak prohrajete, naplánujete si rozpočet na povahu této porážky a rozložíte ji na určité časové období. Osobně si myslím, že by to bylo lepší, než jen tak padnout mrtvý, jakmile Phillips zamává svým papírem ve vzduchu.

Ale nepochybujte o tom, že od svého nástupu v roce 1997 přijala New Labour řadu zákonů. Pravděpodobně se jedná o 8 až 10 zákonů, které se zabývají různými druhy militantní rovnosti. Každý, kdo nyní veřejně nebo poloveřejně hovoří v souvislosti s tímto setkáním, musí do jisté míry dbát na to, aby vše, co řekne, bylo v souladu se všemi přijatými zákony. Proto je jazyk, který lidé používají, alespoň v mém případě, do jisté míry abstraktní, a musí být. Smyslem těchto zákonů je zabránit lidem, aby mluvili emocionálně nebo od srdce, spíše než

filozoficky, abstraktně, intelektuálně nebo polointelektuálně. Svoboda projevu byla povolena intelektuálům, kteří mají neliberální názory. Smyslem těchto zákonů je zabránit zejména, ale ne výlučně, domorodým lidem z dělnické třídy, aby říkali pravdu, jak ji vidí, o tom, jak se země kolem nich změnila za posledních 40 až 50 let. To je důvod, proč byly zavedeny tyto zákony: zákony, které vytvořily Radu pro rasové vztahy, zákony, které předznamenaly vytvoření Komise pro rasovou rovnost a s ní související Komise pro sexuální rovnost a toto nové hyperministerstvo vedené Phillipsem.

V minulosti tyto organizace vedli bílí elitističtí liberálové, lordi a liberální šlechtici, obvykle výkonní členové tehdejší Liberální strany. Nyní, po Ouseleym, máme Phillipse, a Phillips je pod tlakem, protože vzrostla Britská národní strana. Ouseley, který byl samozřejmě předsedou této komise nebo CRE, která jí předcházela před Phillipsem, kritizuje Phillipse, protože Britská národní strana vyhrála volby, jako by jeho úkolem bylo skutečně zastavit jednu politickou stranu v zemi. Úkolem Phillipse je prosazovat rovnost v souvislosti s údajným útlakem a/nebo „diskriminací“ ve všech oblastech společnosti, ale jedním z jeho hlavních cílů je zajistit, aby strany, které zastávají odlišné hodnoty, jako je například vlastenectví, neměly šanci.

Klíčovým testem vždy, když konzervativci vyhrají, a většina mediálních expertů si myslí, že Cameron bude lídrem za méně než rok, je to, zda to všechno smetou ze stolu. Margaret Thatcherová a Michael Portillo měli na konci 80. let skutečně několik interních vládních dokumentů o zrušení těchto kvazivládních organizací, které jsou proti bělochům, proti Britům, proti Angličanům, proti Velšanům, proti irským obyvatelům Ulsteru, proti post-Irům v Británii, proti Skotům,

proti bílým proletářům, proti buržoazii, proti heterosexuálům a proti zdravotně postiženým.

Víte, jsou to docela diskriminační organizace! I když tvrdí, že jsou pro lásku, spravedlnost, inkluzi a toleranci, že všechny milují k smrti a k nikomu necítí nenávist. Ale když se na ně podíváte z jiného úhlu a ideologii, která vychází z Phillipsovy byrokracie, uvidíte v jiném světle, uvědomíte si, že mají skupiny, ke kterým jsou nepřátelští, mají jednotlivce z těchto skupin, ke kterým jsou ještě nepřátelštější, a chtějí těmto osobám upřít svobodu projevu.

Na počátku 20. století bylo našim otcům a dědům řečeno, že bojovali, bojovali proti Německu, bojovali proti fašismu, bojovali proti imperiálnímu Německu v první světové válce v letech 1914–1918. Možná jste viděli některé z velmi starých veteránů, kteří nyní umírají (93, 89, 96, 109, 106, 104). Když tito muži v letech 1914–1918 bojovali ve Flandrech, u Somme, u Passchendaele, u Ypres a jinde, bojovali za toleranci a inkluzi? Bojovali za to, aby pan Phillips mohl vnutit svou byrokratickou pravomoc budoucím generacím této země? Když muži vystoupili ze svých tanků a smažili si na nich vejce v severoafrické poušti během druhé světové války, bojovali za toleranci a inkluzi? Bojovali za to, aby jim pan Phillips v severní Anglii a jinde vnutil zákony, které jim budou předepisovat, co mohou říkat i v soukromí, i v textových zprávách mezi přáteli, i v kanceláři ve veřejném nebo soukromém sektoru?

Ne, nebojovali za toleranci a inkluzi! Bojovali za slávu! Bojovali za tuto zemi! Bojovali za Anglii a Británii! Bojovali za to, co jim jejich bývalí vládci řekli o tom, jaká bude budoucnost, pokud prohrají. Bojovali za určitou míru etnické a

rasové hrdosti, která nebyla vyslovena, protože v celé anglické koncepci se o tom moc nemluvilo, protože to bylo od začátku přijímáno jako norma, a proto nebylo třeba to příliš zdůrazňovat, protože to bylo samozřejmé ještě předtím, než se vůbec začalo. Bojovali za vlajky, které za nimi stály.

Mnozí z nich nevěděli, co je čeká, a rozhodně nevěděli, že Velká válka bude mechanizovanou smrtí, ve které ztratíme 800 000 mužů. 800 000! A podívejte se teď na tuto zemi! Za co zemřeli? A k těm 800 000 se přidalo ještě mnoho zmrzačených a zraněných, a to jen v první světové válce.

Za co zemřeli? Zemřeli za multikulturní Británii? Zemřeli za multietnickou Británii? Zemřeli za politicky korektní Británii? Zemřeli za 200 000 potratů ročně? Zemřeli za zrušení trestu smrti? Zemřeli za liberálně-levicovou cenzuru, která popírá práva dokonce i na soukromý rozhovor z určitého úhlu pohledu? Zemřeli za právo mužů vzít si jeden druhého a adoptovat děti? Zemřeli za všechny tyto věci? Nebo ve skutečnosti bojovali za něco jiného?

Odvážil bych se hádat, že ve skutečnosti bojovali za společnost, jejíž jsme byli součástí, ale která se nyní propadla do takové míry, že i pouhá zmínka o ní je nesprávná, je transgresivní, je antisystémová, je mentálně zločinná nebo je takováto vnímána.

Tato společnost byla kdysi relativně bez drog. Nikdy nebyla bez kriminality, ale byla svobodnější než dnes. Podívejte se na centra některých našich měst, jako je Birmingham a další, druhé největší město Anglie. V centru Handsworthu uprostřed Birminghamu ovládají zločinecké gangy velkou část tamější ekonomiky. V Handsworthu jsou dva gangy, oba afro-karibské.

Jeden se jmenuje Johnson Crew a druhý Burger Bar Boys. Jsou to gangy. Mají budovy v centru Handsworthu. Nejsou to jen kluci, kteří se potulují po parkovištích; vlastní nemovitosti. Mají zločinecké mafie. Tyto věci se v našich městech rozvíjejí díky ekonomice založené na drogách.

Jeden ze čtyř mladých lidí ve věku 16 až 25 let je nyní nezaměstnaný. Tato země je technicky vzato v bankrotu, i když se zdá, že lidé mají stále peníze v kapsách. Nezaměstnanost činí 2,5 milionu, ale do konce roku, na začátku příštího roku, vzroste na 3 miliony. Pokud k tomu připočtete všechny lidi, kteří pobírají dávky, všechny lidi, kteří nechtějí pracovat, všechny lidi, kteří jsou v pracovní neschopnosti, všechny lidi, u kterých došlo k nesprávnému posouzení, zda jsou nezaměstnaní, nebo ne... Nezapomeňte: Thatcherová mezi lety 1979 a 1990 změnila způsob výpočtu nezaměstnanosti 17krát a Major neudělal nic, aby to změnil, a Prescott a ostatní křičeli a skákali v Dolní sněmovně, ale když přišli v roce 1997, zachovali tyto statistické analýzy. Nezaměstnanost tedy nyní přesahuje 3 miliony.

A nezapomeňte, že nejméně milion Poláků se vrátil do Polska, takže do jisté míry došlo k určitému přesunu nezaměstnanosti. Přijeli kvůli zákonům EU, které v posledních několika letech, kdy ekonomika vzkvétala, umožňovaly takovou cestu osob přes evropské hranice.

Ale byl to opravdu růst? Nebo to byl jen kapitalistický rozmach poháněný dluhy? Ráno jste vstali a na rohožce ležely tři nové kreditní karty. „Nulové úroky!“ „Kupte teď, starosti nechte na později!“ Po šesti měsících je roční úroková sazba 29,5 %. Pamatujete si všechny ty dopisy a všechny ty karty? Každý v této místnosti má dluh 55 tisíc liber. To je po záchranném balíčku a ve vztahu k aktuálnímu dluhu podniků.

Sečtěte Waitrose, debetní karty, družstevní karty, Tesco, obchodní karty a dluh, který byl vynaložen na záchranu bank, které se všechny zhroutily asi před rokem, a všichni máme dluh v této výši.

Brown nedávno lhal, když řekl, že konzervativci budou pouze škrtat a že budou investovat před nějakou formou neškrtání. Labouristé po volbách, pokud vyhrají, omezí všechny rozpočty o 10 %, ale oni nevyhrají, a toryové budou škrtat hlouběji a tvrději.

Myslím si však, že tyto depresivní časy vám ekonomicky umožňují podívat se na širší a komplexnější obraz: v této společnosti existuje spousta věcí, které by se daly omezit, že? Speciální nemocnice stojí ročně miliardu za velké množství psychopatů a těch, kteří jsou ekvivalentem vrahů dítěte Baby P. Pověste je a zavřete tyto instituce.

Zbavte se všech politicky korektních bodů vládní agendy na místní úrovni: překlady do více jazyků na regionální, parlamentní a decentralizované úrovni, podobné druhy byrokracie, Phillipsova byrokracie na vyšší úrovni. Zbavte se všech zákonů a předpisů EU, které omezují podnikání, upírají anglickým a britským občanům právo dělat ve své vlastní zemi, co chtějí, opustit Evropskou unii, která vás osvobodí od obrovského množství zákonů a umožní vám znovu rozhodovat o tom, kdo je Brit a kdo není, kdo je Angličan a kdo není, kdo je vlastenec a kdo není, kdo podporuje rozvoj země a kdo ne, kdo má na srdci nejlepší zájmy společnosti a kdo ne.

Protože lidé, kterým na zájmech této země nezáleží, řídí BBC, řídí labouristickou vládu, řídí Komisi pro lidskou rovnost. Někteří z nich řídí NHS, někteří z nich řídí Bank of England,

méně z nich je v našich ozbrojených silách, a proto jsou naše ozbrojené síly vždy na druhé straně světa a vždy bojují v cizích válkách na příkaz Spojených států.

Michael Portillo byl v 90. letech, kdy zastával funkci ministra obrany, což je na rozdíl od labouristické vlády do jisté míry důležitý post v toryovské vládě, dotázán: „Jaká je naše zahraniční politika?“ A on jednou odpověděl: „My žádnou zahraniční politiku nemáme. Rozhodují za nás Spojené státy.“

A Spojené státy, zejména mezi mnoha jinými iniciativami po celém světě, i když jsou v radikálním úpadku, jsou posedlé osudem konkrétní společnosti na Blízkém východě a jsou odhodlány ji bránit za každou cenu. V souvislosti s částí těchto opatření jsme vedli válku v Afghánistánu a zničující válku v Iráku, abych to vyjádřil co nejmírněji. A mnoho lidí by rádo zaútočilo na Írán jako třetí možnost, jako čtvrtou světovou válku, jak to někteří nazývají. Budeme vtaženi do těchto sporů a válek v závěsu za americkou mocí.

Nemusím vám říkat, že Amerika se velmi změnila. Od roku 1968–69 přišlo do Spojených států 70 milionů barevných lidí. 70 milionů! Zvolení Baracka Obamy není podivná náhoda. Je reprezentantem většiny amerických měst a toho, čím se stala. Amerika se ocitla na rozcestí, nikoli mezi druhým, ale třetím světem. Když se Obama stal prezidentem, CIA mu předala zprávu. Ta zpráva říkala, že Amerika se do konce tohoto století ocitne ve třetím světě, že Čína a Indie budou do roku 2050 důležitější a že při současném vývoji dojde v příštích 25 letech k jaderné válce na Blízkém východě.

CIA se v mnoha věcech mýlí a nepředpověděla 11. září, ale předpověděla válku mezi Ruskem a Gruzií před rokem, takže

občas se trefí. Když hodíte dost šipek na terč, občas trefíte 180, chápete, co tím myslím? Ale Obama je typickým příkladem toho, čím se tato země stala, a my jsme nyní tak amerikanizovanou společností, podívejte se kolem sebe, v zemi a kultuře jako celku, že to, co se často děje tam, se děje i tady.

Gangová kultura, o které jsem se zmínil v Birminghamu, se rozšířila v Los Angeles a dalších velkých městech Spojených států a po 10 až 20 letech se dostala i sem. Masové potraty, občanská práva, práva menšin, sexuální a jiná, částečně americká nezbytnost, se dostaly i sem, ačkoli v tomto ohledu existovaly západní evropské tendence souběžně se sociálními a kulturními revolucemi 60. let. Tlak na přizpůsobení se mezinárodním orgánům, jako je EU a OSN, a na to, abychom se různými způsoby podřídili a popřeli suverenitu národního státu, takže nemůžeme činit nezávislá rozhodnutí o naší ekonomice a o našem vojenském využití. To nás opět různými způsoby svazuje.

Většina liberálů věří, že je nemyslitelné se z těchto struktur vymanit, nemyslitelné uvažovat o politické realitě jiným způsobem. To ale vůbec není nemyslitelné! Naši lidé však potřebují vůli to pochopit, vůli nesáhnout vždy po pivu, které mají před sebou, vůli na chvíli vypnout Sky Sports, vůli zamyslet se nad tím, proč Cameron, Clegg a Brown vždy znějí stejně a říkají vždy to samé. Všichni jsou pro tyto války; všichni jsou pro moc USA; všichni jsou pro to, aby naši vojáci byli v zahraničí ve válkách, které nejsou přímo v našem nejvyšším zájmu; všichni jsou pro členství v EU; všichni jsou pro záchranu bank; všichni jsou pro ekonomiku, která vedla k těmto záchranám; všichni jsou pro masovou imigraci. Proč? Protože jsou všichni liberálové! A protože liberalismus je systém.

Většina lidí se podívá na tabulku a pomyslí si: „Proč jsou labouristé a toryové tak blízko u sebe? Proč jsou si tak podobní? Proč Brown občas pronáší konzervativní výroky a Cameron nosí červenou kravatu a prohlašuje, že je progresivní? Proč dochází k tomuto politickému transvestismu, když se navzájem napadají a vyměňují si oděvy?“ A mezi Brownem a Cameronem stojí Mandelson, který si vyměňuje ještě více oděvů, protože chce. Lidé se diví: „Proč tam jsou a proč jsou si tak podobní? Proč politické napětí, které bylo v předchozích generacích mezi červenými a modrými tak intenzivní, zmizelo?“ Zmizelo a rozplynulo se, protože v podstatě zastupují totéž!

Ať už si o toryích myslíte cokoli, dokážete si představit, že by sir Alec Douglas-Home, který byl lídrem toryů v roce, kdy jsem se narodil na počátku 60. let, byl členem organizace United Against Fascism (Spojeni proti fašismu)? Dokážete si to představit? Považoval by je za lidi, kteří by se měli umýt. Když byl Alec Douglas-Home, který byl považován za velmi „odtrženého od reality“, v roce 1963 v pořadu Panorama dotázán: „Co si myslíte o nedávném nárůstu nezaměstnanosti?“, zvedl hůl a řekl: „Na mém panství je místo pro nového hajného.“ To bylo v době, kdy toryové byli ještě něčím jiným, že? Je zřejmé, že žili v jiném světě než většina lidí v této zemi, a to i na počátku 60. let. Ale dokážete si představit, že by byl, stejně jako Cameron, členem hnutí United Against Fascism?

Viděl jsem několik fotografií z akce Red, White and Blue, která se konala před pár týdny v Derbyshire v rámci hnutí United Against Fascism, a je to velmi podivné. První věc, která mi na nich padla do oka, bylo, že se objevila nová generace. Druhá věc, kterou jsem si všiml, bylo, že jich bylo velmi málo.

Třetí věc, kterou jsem si všiml, bylo, že všichni měli červené vlajky, které se shlukovaly v jejich malém počtu, a na mnoha z nich byl srp a kladivo. Srp a kladivo, ano! To jsme už dlouho neviděli!

Co to tedy znamená? Militantní egalitarismus, zničení západní společnosti, smrt všeho, za čím tato země kdysi stála, znesvěcení toho, za co lidé v podstatě bojovali v obou válkách, které jsem zmínil dříve. O tom je komunismus, za kterým tito lidé stojí! Když se tedy lidé dívají na tyto stránky a tuto propagandu, měli by si uvědomit, že se jedná o komunistickou propagandu, která je v rozporu se vším, za čím tato země kdy stála, čím byla a čím může být v budoucnosti, a kterou tito lidé vůbec nereprezentují.

Když jsem se díval na internet v místní knihovně, viděl jsem různé transvestity a lidi v bondážovém oblečení a podobné věci, jak skáčou kolem. Myslel jsem, že jsem omylem pustil Cabaret s Lizou Minnelli. Ale ve skutečnosti to byla organizace United Against Fascism v Derbyshire, kde policisté mlčky přihlíželi, jak kolem nich tančí. Zajímavé je, že v davu je i pár podivných, docela věřících muslimů. Není jich mnoho, ale pár jich tam je. Co si myslí o těchto šaškárnách, když jejich náboženství je mimořádně pravicové a netolerantní, to nikdo neví. Pravděpodobně to oddělí a řeknou, že je to všechno jen delikventní západní lunapark, který jen pozorují z boku.

Ale pravdou je, že, abychom byli na chvíli vážní, máme masovou recesi. Máme masovou nezaměstnanost. A kde je levice? Kde je levice? Levice, která zastupuje pracujícího člověka, levice, která zastupuje britskou dělnickou třídu, levice, která zastupuje mezinárodní proletariát uvnitř Británie? Ve 30. letech byli v ulicích! Byli v odborech! Přemýšleli o tom, jak

převzít moc v této společnosti. Pokaždé, když došlo k ekonomickému poklesu na počátku 90. let, do jisté míry... Vzpomínáte si na pochody za právo na práci na počátku 80. let za vlády Thatcherové? „Právo na práci!“ Mnoho lidí, kteří se těchto pochodů účastnili, nikdy v životě nepracovalo, ale chtěli právo na práci! Dokázali shromáždit desítky tisíc lidí v ulicích. Kde jsou teď? Jsou vyřízení. Levice zmizela z historie. Sovětský svaz byl naprostou katastrofou, genocidní katastrofou, a nikdo, ani radikálové, kteří jsou v západním světě proti systému, se jich teď nechce dotknout.

Jediným způsobem, jak mohou být radikální, je postavit se proti nám, protože v příštích 20 až 50 letech dojde k nárůstu pravice v různých formách po celém světě ve všech skupinách. Musíme se ujistit, že pravice, která se v naší společnosti objeví, bude reprezentovat nás, naše hodnoty a tradice, protože my víme, kdo jsme. Nepotřebujeme zákony, které by popisovaly, kdo jsme. Nepotřebujeme malé a priori předsudečné výroky, které nám brání říci, co jsme. Víme, kdo jsme. Kipling kdysi řekl: „Angličané v hloubi duše vědí, kdo jsou. Angličané, které znají jen Angličané.“ A my víme, co jsme, víme, čeho jsme byli schopni, a víme, čeho jsme schopni znovu.

Téměř všichni naši lidé s námi v jádru souhlasí, ale bojí se. Bojí se, že je jejich establishment zradil, a přemýšlejí, co mají dělat. Cítí se bezmocní a opuštění. Organizace jako tato musí lidi povzbudit. Musí jim dát sílu a naději v jejich srdcích. Tuto zemi lze změnit. Pouze demokratické volby to mohou dokázat.

Příští sčítání lidu odhalí, že v zemi nyní žije pouze 80 % původního obyvatelstva, ale mnoho lidí, kteří sem přišli, může ekonomicky odejít stejně snadno a rychle, jako přišli. V příštích 25 až 50 letech dojde k radikálním změnám. Ekologické škody,

ekonomický stres, kolaps různých verzí kapitalismu bez levice jako bezpečné a skutečné alternativy. V příštích několika letech dojde ke snížení sociálních dávek. Uvidíme, jak pominou snadné roky 60. a 70. let, pokud vůbec snadné byly, což pro mnohé nebyly. Myšlenka, že existují volná pracovní místa, mizí. Na každé místo v McDonald's se nyní hlásí 200 uchazečů. Je to práce za 5,65 liber, při které obracíte americké hamburgery, které vás udělají obézními a zemřete na infarkt před 60. rokem věku, a na každé z těchto míst se hlásí 200 uchazečů, z nichž asi čtvrtina nejsou Evropané. Takže pod povrchem Sky News, veselé nálady a Amy Winehouseové šňupající drogy, pod povrchem toho všeho, panuje v této společnosti velké napětí a velký pocit předtuchy.

Podle hloubkového průzkumu BBC se mnoho lidí hluboce obává, že v této kultuře dojde ke konfliktu, obávají se, že není nikdo, kdo by je vedl, obávají se rozpadu naší identity v různých formách... A my se nacházíme ve značném rozpadu. Stačí se podívat na mnoho našich měst. Všimnete si chátrání infrastruktury, všimnete si množství zjevné kriminality...

Kde je policie? Vidíte policii? Jezdí ve svých autech a létají nad městy ve svých číslovaných vrtulnících. Teď jsou všichni oblečeni do žlutého, takže je vidíte už z dálky. Ale to jsou hasiči! Ti přicházejí až na konci! Přicházejí až poté, co to začne. Vystupují z vozů, když už lidé leží na zemi. Přicházejí na konci, ne na začátku. Jsou tu jen proto, aby to uhasili a uklidnili. Jejich úkolem je spíše předcházet napětí mezi komunitami než řešit zločiny a zabývat se gangy, o kterých jsem mluvil a které se rozmnožují v centru Birminghamu a jinde.

Takže tato země je v potížích a Cameron nemá vůbec žádná řešení. Omezí veřejné výdaje, protože nemají rádi

utrácení peněz. Konzervativci budou v tomto ohledu o něco upřímnější. Ale budou investovat do válek, jako je ta nadcházející, která by mohla vypuknout v Íránu, a ta, která již pomalu upadá v zapomnění a končí porážkou, jako ta v Afghánistánu v 90. letech 19. století. Říká, že je proti Evropské unii, ale budete hlasovat o některé z těchto smluv? Při posledních volbách Brown řekl, že nám dá hlasovat o ústavě, a úplně to porušil. Takže další lež od muže, který řekl, že bude upřímný. Pamatujete si, když nastoupil? Řekl: „Jsem Gordon Brown a budu k vám upřímný.“ S hlavou nakloněnou na stranu, víte. Pokaždé, když vidím Gordona Browna, vypadá starší. Jedno oko nahoře, jedno dole, vlasy jsou bělejší a šedivější, brada se posunula více doleva. Vypadá smutnější a osamělejší, že? Pokaždé, když ho vidíte, víte, že je to muž na ústupu.

New Labour má po všem! Old Labour zemřela před rokem 1997 a New Labour je nyní v koši! New Labour je dnes pravděpodobně stejně nenáviděná jako Major v roce 1997, ale naši lidé musí přestat fňukat, přecházet od jedné skupiny k druhé a doufat, že někdo nový a laciný jako Blair před deseti lety to za ně vyřeší.

Musí si vybrat něco nového! Musí si vybrat něco radikálního! Musí přestat mít strach! Řeknete lidem: „Hele, budete volit tuhle stranu?“ A oni odpoví: „Ne, ne. Ti jsou extrémističtí. Nelíbilo se mi, co jsem o nich četl v The Daily Mirror. Nelíbila se mi ta poznámka, kterou ten chlapík pronesl o historických událostech, které se staly před 60 lety. Mám obavy, mám obavy. Chci jít a sednout si na záchod.“ Mnoho našich lidí je bohužel takových. Duch smažení vajec na severoafrickém tanku v 8. armádě na počátku 40. let bohužel trochu ustoupil, ale v hloubi duše je to proto, že Angličané a

Britové byli zrazeni. Vždycky si chtěli trochu postěžovat, ale jinak svým vůdcům důvěřovali, a teď si uvědomují, že jim nemohou důvěřovat.

Pokud má tato země mít nějakou budoucnost a pokud nechceme v tomto století sklouznout do druhého a třetího světa, musíme se rozhodnout a vytvořit novou vládnoucí skupinu složenou z řad obyvatelstva, z lidí, kteří se nedostanou do parlamentu jen proto, aby mohli hned první den podvádět s výdaji. Protože s těmi výdaji se podvádí už 30 až 50 let. Thatcherová zavedla tyto změny před 25 až 30 lety. Když se Michaela Foota zeptali na plat... Pamatujete si Michaela Foota? V kabátě u památníku a tak, jak si šťoural v nose. Když byl Foot u moci a labourističtí politici řekli: „Potřebujeme vyšší platy.“ On odpověděl: „Oh, s tím si nedělejte starosti. Prostě si to vyúčtujte jako výdaje.“ Tak si zdvojnásobili platy na výdajích a ve srovnání s podvody s penězi, které se dějí v Londýně, jsou parlamentní podvody vlastně maličkost. Je to jejich zášť nad tím a podobnými věcmi, která je vede k takovému chování.

Takže teď existuje naprostá propast mezi vládnoucí skupinou a masami, a masy musí konečně prokázat odvahu a být připraveny volit radikální lidi, kteří vyženou New Labour. Tady na severu, na jihu, na východě a na západě mimo Anglii, v Británii i jinde. Vyžeňte je! A toryové také nic dobrého nepřinesou. Musíte je vyhnat. Liberálové jsou jen blokem mezi těmito dvěma, který jim dodává nápady, všechny ty destruktivní nápady, které podporuje Phillips a o kterých jsem mluvil dříve. Musíte je také vyhnat.

Je třeba nový začátek! A nebude to UKIP a nebudou to Zelení, i když Zelení mají dobré nápady a myšlenka opustit Evropskou unii (možnost UKIP) je atraktivní a měla by být

podpořena. Ale pro tuto zemi existuje opravdu jen jedna možnost, a to hlasovat pro stranu, která je vlastenecká, britská, elitistická, nacionalistická a která věří, že jediným socialismem nebo jedinou sociální otázkou, která je skutečně potvrzena historií, genetikou a identitou, je vlastenectví.

Vlastenectví je jedinou věcí, která spojuje lidi v rámci skupiny navzdory jejich rozdílům a sjednocuje je, aby překonali rozdíly a rozdělení tříd v naší společnosti.

Modrá barva sociálního konzervatismu se v stručnosti staví proti všemu, co UAF hlásá. Červená barva socioekonomických zájmů se týká zejména lidí na spodku předchozí ekonomické pyramidy. Konzervativci se o tyto lidi vůbec nezajímají. Konzervativní definice vlastenectví od samého počátku vylučuje polovinu populace. Musíme tyto dvě třídy sblížit. Musíme sblížit sever a jih. Musíme sblížit červenou a modrou. A pokud se podíváte na vlajku Unie, uvidíte, že v červené, bílé a modré barvě je spousta bílé.

Říkám, pojďme uspořádat čistě bílou stranu! Vytvořme si celý bílý svět, tak jak si ho představujeme ve svých vlastních zemích v severní Evropě a jinde. Řekněme všem politikům, kteří nám vládnou už 45, 50 nebo 60 let, že se nám nelíbí pan Phillips a jeho Komise pro rovnost, že rovnost ve vztahu k ostatním ve vztahu k nám je nerovnost ve vztahu k nám a že ji nepodporujeme, že nepodporujeme politickou korektnost, že nemáme rádi ideologie, které nám byly vnuceny, které jsou mírnou formou marxismu šířenou New Labour a jejich přáteli, ať už jsou v odborech nebo dokonce v představenstvech evropských společností, které mají přátelské kontakty v Evropské unii, že nesouhlasíme s tím, co se dělo v posledních 50 nebo 60 letech, a že existuje jen jeden způsob, jak to změnit.

Existuje pouze jeden způsob, jak mohou naši lidé zachránit situaci, ve které se nacházejí, a to je volit tuto politickou stranu, aby podpořili tendence pravice, vlastenectví a národní obnovu. Uvědomte si, jaká bude tato země za 120 let při současném vývoji? Jaká bude zdravotní péče? Jaká bude výše daní? Jaká bude průměrná střední škola za 80 let, natož za 120 let? Podívejte se, jaké jsou teď!

V jižním Londýně mají školy nyní 200 kamer. Školy mají detektory kovů, aby studentům před vstupem odebraly obušky, nože a zbraně! A to ještě předtím, než vůbec vstoupí! Ale jak nám bylo řečeno, GCSE a další standardy se každým rokem zvyšují. Úroveň se zvyšuje, ale oni neumí číst ani psát, nemají práci, kam by mohli chodit, a když se dostanou z těchto jam, skončí tím, že mluví jako jamajští gangsteři v importovaných amerických televizních pořadech! To se musí změnit! A jediný způsob, jak to změnit, není prostřednictvím fantazií, není prostřednictvím pochodů jako English Defence League v ulicích města, je to prostřednictvím hlasování a prostřednictvím politiky. Je to jediná šance, kterou máme, a dvě třetiny našich lidí se ani nezúčastní evropských voleb.

Nemohou si stěžovat, pokud nevolí! A jediný hlas, který má smysl, je hlas pro Britskou národní stranu! Jediný hlas, který ohrožuje establishment, je hlas pro tuto stranu, pro názorové tendence, které zastupuje! A když volíte, volíte proti tomu, co zastupuje Brown, volíte proti tomu, co institucionalizuje Obama, volíte proti tomu, co zastupuje Evropská unie, ale nevolíte jen proti, volíte pro! Hlasujete pro to, čím jste! Hlasujete pro tuto zemi! Hlasujete pro tuto vesnici/město! Hlasujete pro tento region! Hlasujete pro to, za co bojovali váš dědeček a otec! Hlasujte pro ně! Hlasujte pro sebe! Hlasujte pro

budoucí generace! A vždy podporujte sílu, identitu, svobodu slova, Anglii a Británii navždy!

Moc vám děkuji!

Martin Heidegger a ontologie smrti

Martin Heidegger: tato přednáška je v některých ohledech neuvěřitelně obtížná, protože si vzpomínám, že když byl elitní židovský akademik George Steiner požádán, aby napsal Fontana Modern Masters o Heideggerovi, bylo to proto, že dlouhá řada akademiků z Oxbridge to nedokázala. V podstatě nedokázali zredukovat mimořádnou složitost, zejména tohoto díla, Bytí a čas, na 100 stran. Jak víte, Fontana Modern Masters je totiž jakýsi „podváděcí“ učební plán pro studenty, něco, co si dnes lidé vyhledávají na internetu. A redukovat Heideggera na něco takového je trochu směšné. Ale musíte také poskytnout jakýsi střední a vyšší střední úvod, aby se lidé mohli do teorie vůbec dostat, jinak budou ztraceni.

Když lidé píší články o někom jako Heidegger do Times Literary Supplement, natož do Sunday Times, zabývají se v zásadě jeho politickými názory, diskutují o tom, zda měl milenku, hovoří o jeho raném katolicismu, zabývají se souvisejícími a biografickými záležitostmi, protože jeho teorie patří k nejobtížnějším metafyzickým teoriím napsaným v minulém století.

Pravděpodobně Adorno a Sartre z ultralevice – oba se dotýkají určitých oblastí, kterými se zabýval Heidegger, Sartre biograficky, bez ohledu na cokoli jiného – a Heidegger patří mezi nejsložitější teoretiky, jaké si lze představit. Než tedy začneme s touto přednáškou, musíme se podívat na to, co se stalo se západní filozofií v posledních sto letech.

Ti, kteří studovali filozofii na vysoké škole – a vysokoškolské vzdělání bylo v mnoha ohledech natolik degradováno egalitářským diskurzem, že je téměř

bezvýznamné, ale ti, kteří to udělali – vědí, že v západní akademické filozofii existují dvě velké skupiny: takzvaná angloamerická filozofie a takzvaná, ale v podstatě skutečná, evropská a kontinentální filozofie.

Ať se nám to líbí nebo ne, vyrůstáme – protože i Tony Blairové tohoto světa jsou ve skutečnosti podvědomě ovlivněni těmito myšlenkami – v empirickém, naturalistickém, fakticky orientovaném, mírně antiteoretickém proudu, který vychází z našeho údajného a samozvaného osvícenství. A vycházíme v podstatě z antiteoretického a antimetafyzického diskurzu, což je důvod, proč je něco tak neuvěřitelně extravagantního doslova mimo britské a anglo-centrické myšlení v mnoha ohledech. Dlouho se říkalo, že Bytí a čas je nepřeložitelné, a bylo přeloženo až v roce 1962. A nezapomeňte, že kniha byla napsána ve 20. letech. Přeložili ji dva akademici, takže je to tak trochu dva v jednom, s Blackwells, což je jakýsi obecný oxbridžský vydavatel.

Co se tedy kontinentální filozofie snaží dělat a proč ji angloamerická filozofie považuje za bezvýznamnou? Protože se jedná o otázky, na které nelze odpovědět, a proto by se ani neměly klást, pokud se na věc díváme z pohledu Bertranda Russella a Wittgensteina. Heidegger se v zásadě snaží prostřednictvím poloateistického a údajně sekulárního diskurzu dospět k určitým konečným duchovním pravdám zakotveným v čisté filozofii a v čistém přemýšlení o přemýšlení, dokonce i v přemýšlení o přemýšlení o přemýšlení. Snaží se dokázat určité zásadní věci, na které se v mnoha ohledech ptají nadaní adolescenti, ale často se od nich odklánějí, jakmile dospívají a vstupují do rané dospělosti. Většina lidí se ptá: „K čemu je život?“, „Existuje Bůh?“, „Existuje nějaký konečný účel?“, „Co

je smrt?“, „Stane se mi před smrtí něco, co lze uznat jako existující a co ovlivní tuto zásadní událost?“, „Proč si většina lidí tyto otázky vůbec neuvědomuje a jsou vyděšení a často v mírném stavu úzkosti, pokud se objeví v obecné diskusi?“

Heidegger se nyní snaží dospět k reálným závěrům, k filozoficky podloženým závěrům, ohledně těchto zásadních otázek. Věřil totiž, že západní metafyzika – a to je opravdu neuvěřitelně arogantní tvrzení – že západní metafyzika se po 2500 let mýlila a byla neautentická ve vztahu k prvotní podstatě Bytí, které podle něj představuje dokonce kategorii v rámci pojmu bytí, kterou nazývá Bytí-v-bytí.

Co je to „bytí“? „Věda“ o bytí v abstraktní filozofii se nazývá ontologie a celé jeho dílo se zabývá ontologií. Tento slogan za mnou, který laskavě vyvěsil Troy, je částečně domýšlivý, protože říká: „Martin Heidegger a ontologie smrti“. Ontologii smrti vlastně nelze mít, ale lze mít ontologii života. Jeho hlavním záměrem však je postavit život, chápaný jako konkrétní Bytí a jako fenomén, před smrt.

Heidegger je v podstatě náboženský myslitel, ale chce nasměrovat teoretickou a teologickou energii skrze čistou intelektualitu. Proč? Protože to je cesta k intelektuálnímu porozumění ve 20. století. Většina základních myšlenek 20. století se ho dotýká. Na univerzitě ho fenomenologii učil Edmund Husserl, jemuž je věnována kniha Bytí a čas. V jakémsi epigrafu/na titulní straně píše: „Věnováno Edmundu Husserlovi v přátelství a obdivu. Schwarzwald, 8. dubna 1926.“

Mnoho lidí, například vysokoškolští studenti nebo lidé, kteří se účastní dokumentárních pořadů na Channel 4, tvrdí, že Martin Heidegger je existencialista. Ačkoli měl na tuto školu

obrovský vliv, ve skutečnosti existencialista není, což vede k nekonečným intelektuálním komplikacím. Je od existencialismu tak vzdálený, jak si jen lze představit, a zároveň s ním má jen okrajový vztah. Je radikálním esencialistou v té nejzákladnější a nejfundamentálnější podobě.

Většina současných teorií, které ovlivnily západní univerzitní profesory a další intelektuály v posledních 30 letech, je založena na zvláštním typu existencialismu, který je v jistém smyslu navržen tak, aby se zbavil tohoto druhu materiálu ještě předtím, než začnou přemýšlet. Myšlenka je, že existence je vše, co existuje, a existence staví do popředí podstatu. Neexistuje žádná předchozí podstata, neexistují žádné ontologické varianty, o kterých by se dalo říci, že jsou před námi pravdivé. V podstatě – řečeno hrubě a v redakčních termínech Sun, pokud lze Heideggera vůbec popsat v takových kulturních souvislostech – tvrdí, že Bůh není jen mrtvý, ale že byl vždy mrtvý a vždy byl omylem, a dokonce i přiznání jeho existence nebo částečné existence bylo založeno na otázce, která by neměla být položena, protože byla epistemologicky nepravdivá již v samotném položení.

Epistemologie je věda, nebo způsob, jak porozumět tomu, jak by člověk měl myslet: přemýšlet o přemýšlení, chcete-li. Protože v tomto typu myšlení musíte, podobně jako chirurg, předtím, než začnete přemýšlet, ujistit se, že máte všechny nástroje v pořádku, abyste mohli operovat. Musíte tedy přemýšlet o přemýšlení, které se chystáte zahájit, ještě než začnete přemýšlet.

Většina levicových myšlenek je založena na představě, že jsme tabula rasa, že jsme jako list papíru, na který můžete psát, jak chcete a jak se vám zlíbí; že jsme produktem ekonomiky

nebo že jsme produktem sociálních sil nebo propojení těchto dvou; možná v tom hraje roli i biologie, ale je tak zprostředkována socioekonomickými zájmy, že se na ni zapomíná. Určitě neexistují žádné předchozí pravdy o nás a naší existenci. Odtud pochází Sartrův slavný esej, který měl přivést levicové studenty a celou jejich generaci, z nichž mnozí jsou dnes prominentní v médiích a podobně, v západním světě k určitému typu myšlení. Napsal esej s názvem Existencialismus je humanismus, protože v konečném důsledku to tak v jistém smyslu je, i když paradoxně existuje spousta pravicových existencialistů.

Věří, že existence předchází podstatě; podstata je jen idea, je přízrak, je duch ve stroji, je to, co je přednější, je to, co všechny moderní teorie odmítly, když moderní svět nahradil středověký svět. A v některých ohledech, i když je to velmi hrubá analýza, je Heidegger supernabitým moderním člověkem, který se vrátil k radikálně středověkému způsobu pohledu na svět, na smysl, na účel, na vůli a na existenci v existenci jako vyjasněnou podstatu. Takže v jistém smyslu se snaží – čmárajíc ve své chatě ze dřeva ve Schwarzwaldu – v podstatě potvrdit existenci Boha. To se snaží udělat pomocí obrovského množství teorie.

Když se takzvaný poststrukturalismus stal hlavním intelektuálním diskurzem našich univerzit, zhruba v 80. a 90. letech a následně, tyto teorie vycházely z myšlenky, která radikalizuje dokonce i existencialistický projekt 50. a 60. let. A tou je, že význam nemá žádný podstatný základ. Vzpomínám si na marxistického univerzitního profesora, kterého dobře znám – učí na nějaké vylepšené polytechnice, která se nyní v Londýně nazývá univerzitou – Malcolma Evanse, který napsal knihu o

Shakespearovi s názvem Signifying Nothing (Neznamená nic), což je samozřejmě citát z Macbetha, takže zde dochází k chytrému propojení textů. Ale on v podstatě věří, že esencialismus je nebezpečný. Protože samozřejmě, i když průměrný aktivista Socialistické dělnické strany, a těch už moc nezbylo, by takhle uvažoval, je to naprosto odlišný, nesouvislý a protichůdný způsob uvažování. Oni věří, že vycházejí z člověka v jeho tíživé situaci a jediný způsob, jak se z této situace dostat, je změnit prostředí, které tuto situaci vytváří.

Heidegger zastává názor, že vše je předem dané, vše je předem dané a smrt je před vámi. A smrt, v souladu s jeho v podstatě náboženskou povahou, je smyslem života. Jinými slovy, smyslem života je připravit se na neexistenci.

Jednou z komet, které proletěly touto konstelací, kterou lze považovat za Heideggera, je Jean-Paul Sartre, který svou disertační práci psal v Německu, částečně během nacistického období. Sartre, tento poněkud krátkozraký ošklivý muž, shrbený, pobíhající sem a tam, zřejmě nevěděl, co se v Německu v této době děje. Ve skutečnosti existovaly v poválečné Francii levicové kruhy, které Sartrovi vyčítaly, že v této době studoval v Německu a byl ovlivněn těmito myšlenkami.

Sartre však tyto myšlenky posouvá jiným směrem. Neuznává žádnou předchozí podstatu; neuznává, že existují věci jako Krása s velkým „K“, Spravedlnost s velkým „S“, Pravda s velkým „P“ atd., které existují před člověkem. Věří, že před konkrétním vědomím je vše neznámé. Ale vy se autentizujete a potvrzujete možnost Bytí tím, že čelíte nicotě a vyplňujete prázdnotu vůlí, v jeho případě tím, že se rozhodnete

být extrémním levičákem. Život je naprosto bezvýznamný. Ale člověk si volí směr svého života a svého diskurzu.

A to ho vedlo k krátkozrakému apolitismu a k potulování se po německých knihovnách ve 30. letech až k maoismu, protože v podstatě skončil v jakési maoistické sektě, než v 70. letech zemřel. To, že právě Pol Pot prošel v 70. letech některými z těch pařížských salónů a poslouchal lidi jako Kristeva a další poststrukturalistické teoretiky, Sartra v poválečném období a po jeho smrti spíše odsoudilo, protože nemůžete tvrdit, že existencialismus je humanismus, když se jedním z vašich morálních žáků ukáže být Pol Pot! To bylo trochu obtížné, jak vidíte.

Ale v příkladech těchto dvou mužů vidíme mimořádný radikalismus: Sartre skončil u Maa (zjednodušeně řečeno) a Heidegger u Hitlera. Protože oba, pokud chcete, začali zásadně přemýšlet o hodnotách naší civilizace, což je, když se nad tím logicky zamyslíte, vedlo k nejradikálnějším možným závěrům, sociálně, politicky i ideologicky.

Protože tento typ intelektuality – a přečtu vám některé pasáže, protože vždy existuje tendence mluvit o lidech jako Heidegger, aniž bychom se zabývali tím, co nazýváme jádrem věci; ve skutečnosti se musíte podívat na materiál, který je napsán sedavým způsobem, ale v jistém smyslu je napsán v souladu s pojmem intelektuální zuřivosti. Je to přesvědčení, že celý život a veškerý smysl lze odhalit prostřednictvím mentálních procesů, což podle mě není pravda, ale je to hrdinský pokus o to.

A tento druh jazyka je vlastně systémem myšlení, který má ve skutečnosti více společného s uměleckými způsoby popisu

věcí. Protože Heideggerova teorie je něco, co musíte zažít. Tady je člověk, který se zabývá zásadními otázkami, zda existuje podstata v podstatě, co to znamená být tebou, nebo tímto stolem, nebo čímkoli, co fenomenologicky existuje. Nebo existují sféry nad námi, pod námi nebo kolem nás? A jak můžete odpovědět na morální otázku afirmativním výrokem?

Wittgenstein v Tractatus a dalších dílech tvrdí, že morálně afirmativní tvrzení nelze nakonec zodpovědět, protože to nemá mimo jazyk žádný smysl, a jazyk je vše, co existuje, a jazyk má i v kontextu pouze částečný význam. Existuje známá a vtipná historka o Wittgensteinovi, který zuřivě nadává americkému hostujícímu profesorovi v Cambridge a říká: „Nemůžete dělat morálně afirmativní výroky," a mává mu před obličejem pohrabáčem. A univerzitní profesor odpoví: „Tady je morálně afirmativní výrok: nemávejte pohrabáčem před obličejem hostujících profesorů." A Wittgenstein hodí pohrabáč do ohně a rozzuřeně vyběhne z místnosti.

Ale tyto pokusy, jakkoli jsou abstraktní a velmi radikální, vždy, podobně jako Ikaros, vystoupají nahoru a pak zase spadnou dolů. Protože, věřte mi, každý politik a každý expert, bez ohledu na to, jak nízké postavení má, bez ohledu na to, jak je 200krát pod úrovní tohoto druhu diskurzu, ve skutečnosti replikuje myšlenky, které přišly odněkud a směřují někam. Důvod, proč – víte, když se dnes procházíte Londýnem – je svět takový, jaký je, je ideologický v nejširším slova smyslu. Protože člověk, který má jakékoli přesvědčení, se stává ekvivalentem 50 lidí v činnosti. A Heidegger byl člověk, jehož činností byla teorie v tomto čistě germánském smyslu.

Jednou jsem potkal německého intelektuála a on řekl: „Ach, vy jste intelektuál," posadil se, podíval se vám přímo do

očí a vy jste začal s teorií. To je naprosto nebritský způsob chování, protože v jistém smyslu neexistuje pojem ironie, ale myšlenka, že pravdy dosáhnete téměř násilím intelektuality, což v jistém smyslu dokazuje Heidegger.

Přečtěme si nyní něco z knihy Bytí a čas. Kniha Bytí a čas je v podstatě rozdělena do dvou částí. První část se jmenuje „Vysvětlení otázky smyslu bytí; nutnost, struktura a priorita otázky bytí“. Jedná se o to, zda můžeme vůbec hovořit o povaze hovoření o knize. Máme tu „Nutnost explicitního přeformulování otázky bytí“, „Formální struktura otázky bytí“, „Ontologická priorita otázky bytí“ a „Ontická priorita otázky bytí“. To mu zabere 32 stran, než vůbec začne. V podstatě musíte nejprve uklidit veškerý odpad ze své zahrady, než začnete.

První část se nazývá „Interpretace Dasein z hlediska časovosti“, což znamená interpretace Bytí z hlediska času, a „Vysvětlení času jako transcendentálního horizontu pro otázku Bytí“. Pak je tu další část o „Bytí-ve-světě obecně jako základním stavu Dasein“. Dále je zde část o „světovosti světa“, čímž autor myslí: „Je svět takový, jak se nám jeví?“ Můžeme dokázat, že skutečně existujete? Protože je ve skutečnosti velmi obtížné dokázat na základě prvních principů zdravý rozum: že mluvím k vám, že nemluvím sám k sobě, že je to vize, že mluvím o věcech, které jsou nekonečně solipsistické, v čistě mentálních procesech, aniž by byly empirické, protože tento typ teorie věří, že empirismus zkresluje, protože se dostáváte k hmotě, a proto musíte zůstat zcela na teoretické úrovni. Je vlastně docela obtížné dokázat myšlenku, že všechno není myšlenka, a že i to, že se na vás takto obracím, je myšlenka, a tak dále.

„Bytí-ve-světě jako bytí-uvnitř a přinášení sebe sama k ‚oni'." To je myšlenka, že se člověk teoreticky přibližuje možnosti poloviční existence v druhém, než se tam dostane. Pak máme „bytí-v-tom-jako-takovém". Intelektuální Němci milují tato malá „jako-taková" a podobně. „Péče jako bytí Dasein", to je sebereflexivita možnosti bytí v bytí. Co myslí tím „bytí v bytí"? Ve skutečnosti má na mysli přítomnost Boha v životě. Podle mého názoru ve skutečnosti nikdy neopustil jezuity, kteří ho intelektuálně vychovali, a jeho diplomová práce byla o Duns Scotusovi; myšlenka, že vše je v podstatě v popředí, než se tam člověk dostane, teoreticky.

Tady je druhá kniha, druhá část. „Dasein a časovost; možnost Daseinu být celistvý a být směrem ke smrti", což je skutečný smysl, uvést člověka do plného pochopení toho před smrtí.

S tímto druhem teorie je vždy spojeno určité odcizení. Je však třeba si uvědomit, že v životě většiny lidí je jen málo hlubokých okamžiků, ale jedním z nich je období, kdy si člověk pravděpodobně velmi dobře uvědomuje, že čeká na smrt. A to se stane nám všem, vám i mně, a v jistém smyslu je způsob, jak překonat vrozené filištínství, které existuje ohledně této čisté, ryzí teorie, vžít se do této situace. Protože Heideggerovo dílo je dílem muže v raném věku, který si je plně vědom svých radikálních duševních darů, přemýšlí o tom, co to znamená zemřít, než se tam dostane, a nereaguje na úrovni emocí. Ačkoli osobně věřím, že veškerá teorie je fyzicky založená a vychází z emocí jako součásti fyzické podstaty člověka, ale nechtějme příliš vnášet do toho mé myšlenky.

Další část se jmenuje „Dasein potvrzení autentické potenciálnosti bytí a odhodlanosti". Další část se jmenuje

„Dasein autentická potenciálnost bytí jako celku a časovost jako ontologický význam péče“. Pak je tu část o „časovosti a každodennosti“. Mimochodem, touto dobou jsme se dostali na stranu 421. Pak je tu část o „časovosti a historicitě“ a poté část o „časovosti a vnitročasovosti jako zdroji běžného pojetí času“. Poté se zabýváme dalšími teoretiky, kteří jsou na konci spíše odsunuti stranou, zejména Hegelem.

Poslední část, část 83, na stranách 436–486, se nazývá „Existenciálně-časová analýza Dasein a otázka fundamentální ontologie významu Bytí obecně“. V této části chce Adorno postavit člověka před smrt, uvědomujícího si povahu autentické existence.

Jako kritiku tohoto druhu materiálu napsal Adorno – v některých ohledech jeho hlavní ideologický nepřítel na druhé straně – knihu nazvanou The Jargon of Authenticity, která je útokem na tento typ myšlení. Adorno je jedním z klíčových myslitelů takzvaného západního marxismu a Frankfurtské školy.

Nyní následuje část o smrti, protože v podstatě jde o smrt. „Za tímto biologicko-ontickým zkoumáním smrti“ – to znamená biologickým zkoumáním smrti – „se skrývá ontologický problém.“ Ten se týká vědy o Bytí. „Stále si musíme klást otázku, jak je ontologická podstata smrti definována ve vztahu k podstatě života. V jistém smyslu to již bylo rozhodnuto v ontickém zkoumání smrti. Taková zkoumání pracují s předběžnými koncepcemi života a smrti, které byly více či méně objasněny.“ To je na posledních 290 stranách, které nebudu předčítat. „Tyto předběžné koncepce musí být načrtnuty ontologií Dasein.“ Což je Bytí v bytí. „V ontologii Dasein, která je nadřazená ontologii života, je existenciální

analýza smrti zase podřízena charakterizaci základního stavu Dasein. Konec toho, co žije, jsme nazvali ‚zánikem'. I Dasein ‚má' svou smrt, takovou, jaká je vlastní všemu, co žije." V podstatě se zde ptá, zda to, co tradicionalisté nazývají duší, přežívá smrt? „A má ji, nikoli v ontické izolaci, ale jako něco, co je předurčeno jeho prapůvodním druhem Bytí. V tomto případě může i Dasein skončit, aniž by skutečně zemřelo, i když na druhou stranu jako Dasein jednoduše nezaniká. Tento přechodný jev označujeme jako jeho ‚zánik'." Pak je tu velká poznámka pod čarou, kterou nebudu rozebírat, protože je vytištěna v bodě 6, pokud se nepletu. „Nechť termín ‚umírání' označuje ten způsob bytí, v němž Dasein směřuje ke své smrti." Pomocná poznámka pod čarou. „V souladu s tím musíme říci, že Dasein nikdy nezaniká. Dasein však může zaniknout, pouze pokud umírá." Mluví tedy o smrti pojmu duše, která si je vědoma možnosti tohoto okamžiku. „Lékařské a biologické výzkumy ‚umírání' mohou přinést výsledky, které mohou být dokonce ontologicky významné, pokud je zajištěna základní orientace pro existenciální interpretaci smrti." Aha! „Nebo musí být nemoc a smrt obecně – i z lékařského hlediska," Poznámka: „z lékařského hlediska". Fyzické věci, které držíme mimo dohled. „Považovány především za existenciální jevy?"

První věc, která vás na tom zaujme, je jeho postoj ke smrti. Procházíte se po oddělení smrti v nemocnici – víte, že všichni brzy zemřou – a většina lidí reaguje fyzicky i emocionálně, jedno i druhé. On to považuje za buržoazní odchylku, dokonce za špínu. Vždy mějte na paměti svou teorii, protože tak můžete posoudit podstatu toho, co je skutečné, oproti tomu, co je pouhým zdáním a co je ovládáno strachem.

V 60. letech měla protikultura, která měla mnoho tendencí, které nakonec převážně směřovaly k levici, bez ohledu na to, představu, že život není takový, jaký by měl být nebo mohl být. Že lidské bytosti potřebují duchovní rozměr, který se ztratil s úpadkem křesťanství. A považuji za nesporné, že v naší civilizaci v posledních sto letech, v souladu s tím, jaká kdysi byla, v západním světě s několika výjimkami, na úrovni jednotlivců i skupin, křesťanské náboženství zkolabovalo. A zhroutilo se mezi nejvyspělejšími mysliteli naší civilizace a rasovými nebo etnickými skupinami od počátku 19. století. Nebo si alespoň byli vědomi možnosti jeho masového zhroucení dlouho předtím, než se stalo sociologickým fenoménem. Proto byla tato teorie, která nakonec měla mnohem větší dopad na teologii než na filozofii, formulována právě tímto způsobem.

Když v našem myšlení nastala renesance, jednou z velkých kritik předchozích filozofických škol, jejichž uznávaným mistrem byl Duns Scotus, bylo to, že se zabývaly věcmi, které na této úrovni reality nebylo možné dokázat ani teoreticky. Používalo se heslo, že diskutovaly o počtu andělů, kteří se vejdou na špičku špendlíku. To vše bylo naprosto zbytečné a my jsme se od toho museli odpoutat.

Heidegger se chce do jisté míry vrátit zpět, ale ve skutečnosti chce jít ještě dál. Chce se vrátit k předsokratikům, chce se vrátit k sofistům, chce se vrátit k původním a primárním řeckým myslitelům, kteří tento proces zahájili před dvěma a půl tisíci lety, a proto ho Nietzsche tak fascinoval. Protože Nietzsche stojí, pokud chcete, na půli cesty mezi tímto radikálním esencialistickým/kvazi-náboženským myšlením, že před vámi není nic jiného než Bůh, a Bůh ve všem a Bůh pro

všechny, a vy jste součástí Něho. Což, pokud tento jazyk posvětíte, začíná dávat smysl tomu, co je Bytí, co je Bytí v bytí, co je Bytí v bytí před veškerým bytím, a tak dále. Je to, pokud chcete, znovu zakořeněné použití teologického jazyka. Existuje tento postoj. A dřívější tradicionalisté, kteří měli pravicové názory, se s touto oblastí do značné míry shodují filozoficky i psychologicky.

Nietzsche, který byl samozřejmě postavou, kterou Heidegger obdivoval, a který na konci 19. století, těsně před nástupem lidí jako Husserl, Jaspers a Heidegger, způsobil obrovskou teoretickou explozi v německém myšlení na vysoké filozofické úrovni na počátku 20. století. Nezapomeňte, že angloamerická filozofie téměř popírá možnost metafyziky. Bertrand Russell by řekl, kdyby seděl vzadu, což je trochu obtížné, vzhledem k tomu, že je už asi třicet let mrtvý: „Všechno je to bezvýznamné. Je to zajímavá přednáška, ale týká se věcí, které nelze na žádné úrovni dokázat, a proto je zbytečná. Protože váš názor je stejně dobrý jako jeho, stejně dobrý jako názor toho a toho. Jediný rozdíl je v tom, že lidé to mohou vyjádřit lépe nebo hůře. Ale nemůže existovat žádná podložená pravda, kterou bych mohl uchopit a použít v sociální praxi a pro sociální účely.“

Nietzsche stojí na půli cesty mezi levicovým existencialistickým názorem, že nic neexistuje předem, že, zjednodušeně řečeno, si vše vymýšlíme za pochodu.

Francouzský intelektuál Baudrillard napsal v 90. letech knihu, ve které tvrdí, že první válka v Perském zálivu byla jen počítačová hra; nestala se. Nestala se, byl to jen diskurz. Všechny ty kazetové bomby, neviditelné bomby a tak dále, to

byla jen fantazie v televizní éře: diskurz jednoho člověka, chápete?

V době extrémního relativismu, který je téměř opakem této absolutistické teorie, totalitární teorie, která je ve skutečnosti mentálně tím, čím je, vidíme rozpor mezi tím, co existuje nyní, a důvody některých velmi kontroverzních, jistě v hlavním proudu, politických rozhodnutí, která Heidegger učinil v polovině svého života v Německu ve třicátých letech.

Nietzsche zastává názor, že existuje něco předchozího, nějaká podstata, ale Nietzsche je částečně až poloabsolutní existenciální myslitel. Protože Nietzscheho přínos modernitě a modernímu intelektuálnímu myšlení spočívá v tom, že mohou existovat věci, které jsou prvořadé, ale nevíme, co to je, a musíme je prověřit bojem, životem, vůlí a účelností a různými úrovněmi toho, co nazýval vůlí k moci, o které věřil, že je základem veškeré žité existence.

Nietzsche tedy říká, že Bůh je mrtvý, částečně proto, aby dal najevo, že je militantním ateistou, ale částečně také proto, aby řekl, že idea Boha v myslích lidí zemřela, což znamená, že teoreticky možná úplně nezemřela, ale nachází se v bodě kolapsu. Protože jde o to zkoušet a přeskupovat, a vy předložíte názor a já ho napadnu, protože život je boj. A v tom boji se objevuje možnost smyslu. Nietzsche by řekl: „Existuje pravda, ale já ji ještě neznám.“ Existuje míra, do jaké ontologické okolnosti nelze dokázat, ale nejsou předem bezvýznamné, a proto Nietzsche přistupuje k nihilismu, víře, že neexistuje žádný účel, žádné hodnoty, žádná omezení a žádná morálka, která by nebyla čistě lidská, a že neexistuje nic mimo to. Což samozřejmě velmi ztěžuje provozování jakékoli civilizace, protože neexistují žádné hranice.

A Nietzsche stojí na půli cesty mezi tím, co by se dalo nazvat existenciální levicovou praxí, a Heideggerem. Nietzsche se v posledních třiceti letech stal na levici velmi populární a existuje spousta postmodernistických knih od autorů jako Deleuze a Guattari a podobných, kteří milují Nietzscheho destruktivní prvek – „Přicházím jako ničitel!“ –, protože aby bylo možné tvořit, je třeba nejprve ničit, je třeba trochu vyrovnat terén. Kolem vás jsou ruiny, tak jim trochu pomůžete.

Veškeré Nietzscheho myšlení před Zarathustrou, kdy začíná prosazovat svůj vlastní názor, je z velké části bořením: bořením normativní povahy etiky v Genealogii morálky; bourání samotné myšlenky pravdy; budování vědy v dílech jako Úsvit nebo Radostná věda; a pak bourání myšlenky vědy; zveličování určitých darwinistických a evolučních myšlenek, kterým Nietzsche ve skutečnosti dost nedůvěřuje, protože si nemyslí, že život a okolnosti jsou vůbec lineární, věří, že jsou cyklické a že vše, co bylo, se vrací. Darwinisty považuje za kreténské materialisty a povrchní optimisty. Podívejte se na lidi kolem sebe. Pokračují vpřed a stoupají nahoru, nebo jsou to jen tupci vedeni několika lidmi na vrcholu, kteří jimi manipulují?

Heidegger učinil radikální, možná nejradikálnější filozofickou a politickou volbu v právě uplynulém století. Je pravda, že žil v Německu v době, kdy se podle levicově liberálního konsensu dostal k moci nejkontroverznější režim 20. století. Kdybyste byli příslušníky jiných ras nebo jiných společností, pravděpodobně byste to popřeli a řekli byste, že důležitější byly režimy Stalina, Lenina, Maa nebo různé jiné. Mohli byste argumentovat, že nejdůležitějším režimem 20. století byl ten americký. Ale to vše dnes nechme stranou.

Heidegger se v roce 1933 rozhodl vstoupit do nacistické strany, do Nacionálněsocialistické německé strany práce, a po celý rok přednášel na své univerzitě v kompletní nacistické uniformě; [Heidegger nebyl členem SA ani SS. Proto neměl „nacistickou uniformu“. — pozn. red.] spolupracoval se všemi gauleitery strany a dalšími osobnostmi ve svém okolí, k šoku, zděšení a konsternací velké části akademické elity, s níž byl spojen. A nezapomeňte, že Heidegger to udělal z čistě spekulativních a teoretických důvodů. Heidegger se nezabýval rasovými doktrínami, konspiračními doktrínami, ani politikou vůbec. Politika byla irelevantní ve vztahu k postavení člověka před smrtí, o čemž život byl. A co na tomto hnutí miloval, bylo to, že ho považoval za prvotní hnutí, které téměř okultním způsobem vracelo zaujatost vůči smrti a v jistém smyslu vracelo starověký svět s moderní technologií. Proto se k němu přidal.

Nyní považoval demokracii, stejně jako střední sekulární humanismus, za odchylku. Protože v jistém smyslu je jeho povaha tak primárně nadřazená a náboženská, že považuje téměř veškerý normální život za irelevantní: rodinu, zábavu, potěšení, potěšení jako princip života, který je v liberální teorii zásadní. Americká ústava hovoří o svobodě, hovoří o majetku, hovoří o štěstí. Heidegger si nemyslí, že smyslem života je štěstí; smyslem života je smrt a konfrontace s ontologií. Ale nevyjadřuje to slovy, že musíte padnout před tím, kdo je na kříži a krvácí za nás, protože v jistém smyslu Heidegger stále více vidí tyto věci jako formy metafyziky pro metafyziku, věci, které je třeba odstranit, aby se člověk mohl soustředit na zásadní věci života, smrti, spirituality a možné existence Boha.

„Bůh“, jak řekl Paulu Celanovi, když se setkali v roce 1967, „byl vždy se mnou“. Celan je samozřejmě zajímavý,

židovský básník, který psal v němčině, za což byl odsouzen svou vlastní skupinou, a kvůli Heideggerovu vlivu konvertoval ke katolicismu. A nejednalo se o sektářský vliv, protože Heidegger se vůbec nezajímal o to, k jaké sektě lidé patřili, a tak dále. To vše byly formy, které neměly žádný význam.

A v jistém smyslu je to velký paradox, protože Heideggerovo myšlení je tak čistě a transcendentálně extrémní, že je jednou z mála osobností, pro které rozdělení naší civilizace na pohanskou a křesťanskou část nemá žádný význam. To je jedna z věcí, která mě na něm velmi zajímá. Například v této pravicové skupině se na začátku objevilo několik křesťanů, ale nakonec odešli, a skupina má převážně pohanskou orientaci. V nové pravici v Evropě a tak dále existuje velmi velké rozdělení mezi těmito dvěma. Heidegger se o tyto věci téměř vůbec nezajímá, protože formy, kterými lidé uctívají Bytí v bytí, jsou vedlejší vzhledem k tomu, že staví člověka před ontologické předpoklady.

Jeho názor je, že život a společnost zakládáte na hlubokém myšlení, které ovlivní člověka s plným vědomím, ne [nesrozumitelné] oslabeného, před jeho smrtí. A proto vstoupil do nacistické strany. Proto prakticky nikdo nemohl pochopit, proč do ní vstoupil, protože byl z ideologického hlediska zcela neortodoxní, protože o to měl velmi malý zájem.

Po roce si uvědomil, že: 1. Zjednodušeně řečeno, oni nechápali, o čem mluví. 2. Musel na univerzitě, v knihovně, při jejím využívání atd. činit politická rozhodnutí, s nimiž nesouhlasil. A tak se odklonil. Poté opustil stranu [Heidegger odstoupil z funkce rektora, ale nevystoupil ze strany. Zůstal jejím členem až do konce roku 1945.] a pokračoval ve výuce na univerzitě až do roku 1945. V roce 1945 byl zakázán

denacifikačními tribunály, které byly zřízeny v západních spojeneckých zónách. Nyní mu bylo zakázáno učit v poválečném Německu, i když ho různí lidé zvali jako hostujícího přednášejícího, takže to tak obcházeli. Vznikla tak podivná situace, kdy se stal v poválečném Německu jakýmsi morálním a duchovním vyvrhelem, a přesto byl nesmírně respektován. Dr. Heidegger, profesor Heidegger, byl tedy všude. Zároveň ale neměl ani místo na univerzitě.

A je tu spousta zajímavých věcí, protože ho učil Husserl, a protože Husserl byl Žid, měl zakázán vstup do univerzitní knihovny, ale po válce měl zakázán vstup do knihovny Heidegger. A Jaspers napsal německým vzdělávacím orgánům, že by neměl dostat místo. Takže máte i tohle všechno.

Před pár týdny vysílala BBC velmi zajímavou hru irského spisovatele Johna Banvilla o Heideggerovi. Jedná se o dramatizaci, protože všichni dramatici se zajímají o dialektiku. Zajímá je, pokud jde o teoretickou hru jakéhokoli druhu, setkání dvou názorů, které se neshodují, a napětí, energie a proud energie, které mezi těmito dvěma názory vznikají, a zda z toho lze vytvořit příběh, který lze poslouchat od začátku do konce. Jedná se o rozhovor v jeho chatě ve Schwarzwaldu.

Protože, což je velmi zajímavé, v Heideggerovi je téměř nevyhnutelně přítomný mnišský prvek. Heidegger je v lesích v původním vnitřním Německu. Sedět tam uprostřed tohoto lesa a přemýšlet o smrti. A napsat knihu o 450 stranách, která je pro některé anglosaské mysli prakticky čistou intelektuální torturou, aby se přiblížil pravdě, která je pravdou, která je pravdou, která vás neosvobodí, ale uvolní vás, abyste mohli zemřít s určitou důstojností. Protože to je jediná pravda, na

které záleží. A v jistém smyslu je v tom i jakýsi božský prvek, protože je to tak blízko nevyslovitelnému.

Z uměleckého hlediska, samozřejmě v negativním smyslu, mělo obrovský vliv na německé romanopisce, jako byl Hermann Broch, autor knihy Smrt Vergilia a knihy Náměsíčníci a dalších. A tato mimořádná schopnost intelektuální abstrakce, kterou má mnoho německých spisovatelů, kteří začínají relativně přímočarým vyprávěním a pak se odklánějí k ultimátním spekulativním otázkám, je velmi ovlivněna tímto typem teorie.

Ale nemyslím si, že lidé, kteří nejsou liberální, mohou pochopit šok, který v liberálních intelektuálních elitářských kruzích vyvolalo to, že se muž jako Heidegger přidal k nacistické straně. Je to vlastně emocionálně trochu těžké popsat. Z pohledu BBC na kulturu je to ta nejhorší věc, a nejen ta nejhorší, ale ještě horší, než nejhorší, co člověk může udělat. Tento muž s mimořádnými intelektuálními schopnostmi, žijící osamoceně ve své Shavianově chatě v lesích, přemýšlející o ontologii smrti v životě ve smrti v životě ve smrti v životě – chápete, co tím myslím? – se připojil k tomu, co oni považovali za barbarskou destruktivní skupinu. A oni jsou zděšeni, jsou naprosto morálně zděšeni. A od války lidé vůbec nevědí, co si s Heideggerem počít.

A protože je jeho teorie v jistém smyslu pokusem o návrat k jiné verzi západní civilizace, většina lidí, kteří byli na politické straně, s níž se spojil, byť jen na určitou dobu, nevěděla, jak ho využít, což je poněkud podivné. Proto je takovou nečitelnou postavou. Je to patrné například v knize Tomislava Sunica o Nové pravici, kde Heidegger v jistém smyslu nemůže být integrován. Je to jako cigareta na papíře,

která propálí papír na druhou stranu. Opravdu je ve své vlastní sféře.

A o co se snaží? Snaží se zjistit, zda mohou lidé žít autenticky. V Nietzscheho dopisech z počátku jeho teoretického vývoje/prognózy po prvním textu, Zrození tragédie, je moment, kdy popisuje, jak viděl pastevce zabíjet kozu na kopci – myslím, že to bylo v Itálii – a je to to, co James Joyce nazývá epifanií. Je to moment úplného, v jeho pojmech, ověření a uvědomění. Je to poetický moment. Je to to, co některé povahy nazývají dokonalým okamžikem. Okamžik, na který se některé vědomí před smrtí podívají jako na jediný okamžik, který byl dokonalý: obloha, koza, muž, půda a slunce. A v podstatě je to náboženský okamžik; je to v jistém smyslu jakýsi kosmoteistický okamžik.

Heideggerovým cílem je přimět lidi, aby takové okamžiky prožili, a proto píše tuto rozsáhlou teorii, aby se pokusil intelektuálně připravit lidi na možnost prožít takové okamžiky. Proto se samozřejmě lidé snaží stimulovat, aby takové okamžiky prožili. Zpívají, hladoví, žijí asketicky, dělají věci, které mění jejich vědomí. V jistém smyslu se zabývá pouze čistým vědomím, protože se téměř vůbec nezabývá fyzickou úrovní.

Je to však pokus vrátit se k tomu, co mnoho západních a indoevropských teoretiků považovalo za zásadní na počátku řecké kultury. Nietzsche a další lidé zastávají názor, že řecké tragédie – tři velké, Aischylos, Sofokles a Euripides – jsou v jistém smyslu „dekadentní“.

Aischylos je nejhieratičtější, nejvzdálenější od každodenního života, nejtranscendentálnější, nejvíce vzestupný.

Sofokles není v žádném případě humanista – samozřejmě je tu otázka thébských her –, ale je to krok dolů od toho pocitu tajemna, toho pocitu naprosté úcty. Nyní žijeme ve společnosti, která nemá vůbec žádný smysl pro posvátno, jak poukázal de Benoist. Je prakticky prázdná.

O úroveň níže v této trajektorii, která zahrnuje řecké tragické spisovatele, je Euripides. Nepíše sice telenovely, ale bohové a bohyně jsou vnímáni téměř, ne-li na stejné úrovni jako lidské bytosti, pak jako nadlidé, kteří jsou jen o pár úrovní výš. Ale vzájemně se vztahují, bojují mezi sebou, milují se a podobně, a to způsobem, který je zjevně lidský.

A v jistém smyslu by se to dalo metaforizovat, protože s teorií jako je tato je to jediné, co se dá dělat, rozhodně v diskusi tohoto charakteru. Ty předchozí momenty, kdy Aischylos pohlíží na božské – protože nezapomeňte, že západní divadlo začíná náboženským rituálem a postupně se od něj odděluje – začíná monologem, a pak Aischylos přijde s nápadem, že to trvá trochu příliš dlouho, takže to rozdělíme a budeme mít dialog, ve kterém spolu mluví dvě vědomí. A v tom máte napětí, s nímž můžete udržet drama v naší kultuře, v jakékoli kultuře.

Nyní, v této divadelní inscenaci setkání v chatě v lese, kde napsal Bytí a čas a kde napsal další knihy o řecké tragédii a o Nietzschem, Celan a Heidegger vedou tento rozhovor. A to je Banvillův sen. Ale tento typ teorie je ve skutečnosti docela blízký formám umělecké tvorby; formám vyšší, ne zábavní duchovní tvorby v uměleckých formách. A Celan říká: „Proč jsi

vstoupil do nacistické strany?“ A Heidegger odpoví: „Protože to bylo jediné hnutí 20. století, které mělo, podle mého názoru, tragický pohled na život. Mělo pohled na život, který je vlastně motivem a vnitřní podstatou – Dasein – řeckých tragiků, převzatým o dva a půl tisíce let později.“ A myslím, že to je v podstatě pravdivé tvrzení.

Po své smrti poskytl rozhovor časopisu Spiegel, který byl sice natočen před jeho smrtí, ale mohl být zveřejněn až po jeho úmrtí na základě jeho závěti a dohody. Myslím, že byl zveřejněn asi tři nebo čtyři týdny po jeho smrti. A protože to byl velmi kontroverzní rozhovor, když byl ještě naživu, ptali se ho, proč se přidal, proč udělal to a ono a tak dále. Ve skutečnosti se v něm hodně vyhýbá odpovědím, snaží se ospravedlnit a přináší všechny obvyklé věci, a i když politická korektnost tehdy nebyla módním slovem, v jistém smyslu hraje hry. Je jako politik v defenzivě.

Ale ve skutečnosti, jak to podle mého názoru v umění často bývá, musíte se najednou prořezat všemi vrstvami k pravdě, i když to daná osoba nikdy neřekla, může to ve skutečnosti osvětlit, protože to krystalizuje hodnotu něčeho do určité podoby. A když říká Celanovi, když tam nikdo není, v této fantazii. Protože Celan za ním do té chaty nešel jen tak, aby si mohl zapsat své jméno do Heideggerovy knihy návštěv: „Byl jsem v chatě profesora.“ Lidé na této úrovni takové věci nedělají. Chtěl vědět, proč, jak řekl George Steiner, jeden z nejvyspělejších, ne-li nejvyspělejší teoretických mozků západní civilizace 20. století, zvolil právě tento směr.

Udělal to proto, že věřil, že nelze mít společnost, ve které smrt nemá žádný význam, protože život nemá žádný význam. A nelze mít společnost, která se zakládá na absenci

náboženského nutkání, ať už toto nutkání definujete jakkoli a ať už používáte jakýkoli systém. Protože pokud uděláte opak, skončíte se společností, která má dvě hodnoty nad rámec pouhého přežití. To bylo vidět v názvu špinavé hry, která byla před pár lety uvedena v Londýně a jmenovala se Shopping and Fornication (Nakupování a smilstvo). Ale to je vše, co život je, pokud nemáte duchovní úroveň založenou na tom.

Lidé budou vždy zcela rozděleni ohledně forem a jazyka, který používají k hovoru o zásadních věcech. Ale svým způsobem, a to opravdu velmi dojemným způsobem, se Heidegger snaží přimět lidi, aby se v rané modernitě zamysleli nad tím, co to znamená mít civilizaci a nežít jako lidé, ale žít s hlubokým a skutečným smyslem. Není pochyb o tom, že tato teoretická domněnka a tato extrémní abstrakce jsou zcela cizí určitým prvkům západní civilizace, rozhodně naší vlastní části během posledních několika set let. Je to však pokus, nikoli o estetizaci života, ale o to, aby život nakonec sloužil Bohu, a to i a zejména pro lidi, kteří v něj nevěří nebo se k takové numinanci mohou přiblížit pouze prostřednictvím nekonečných vrstev teorie.

Moc vám děkuji!

Otázka: Všiml jsem si, že levice systematicky zcela nechápe, co Heidegger myslel pojmem „nihilismus“.

JB: Ano.

O: Ve svých rozhovorech s Ernstem Jüngerem, pokud se nepletu, hovoří o tom, jak Jünger nevyhnutelně prochází obdobím nihilismu. Víte, nejde o to, jestli je to dobré nebo špatné. Je to prostě nevyhnutelné. Otázkou je, zda se z toho dostane, nebo ne.

To jsem četl už dávno, ještě než jsem se pokusil číst Heideggerovy texty. Levičáci, kteří již dříve zastávali názor, že nacismus a zejména Hitler byli z jejich pohledu nihilisté, trvají na tom, že Hitler neměl žádné zásady, žádné hodnoty a žádné ideály. Byl to prostě manipulátor. Objemné texty, jako například Hermann Rauschningovy Conversations with Hitler [jedná se o podvrh], byly napsány právě proto, aby prodaly myšlenku, že Hitler byl bezduchý manipulátor. Levičáci, kteří mají toto pozadí, si tedy při čtení Heideggerových poznámek o duchu nihilismu myslí, že se jedná o Hitlera, ale ve skutečnosti je to přesně naopak.

Heidegger podle mého názoru vnímal nacismus jako obranu Evropy proti nihilismu. Nihilismus je totiž v myšlení té doby spjat s komunismem. Komunismus redukuje na nulu nejen etiku, ale všechny filozofické kategorie. Boj proti nihilismu byl tedy v jeho mysli velmi podobný boji proti komunismu v mysli Hitlera, nemyslíte?

JB: Ano. A souvisí to také s asketickými myšlenkami v rámci religiozity. Duše, nebo řekněme vnitřní vědomí, vyšší vnitřní vědomí, bojuje proti nevěře, proti pochybnostem, proti nevíře, a totéž dělá i civilizace. Zápasí s perspektivou smyslu jako absence, protože pokud nemůžete mít před sebou ten protiklad, jako je tma a světlo nebo život a smrt, nemůžete myslet bez protikladné polarity. Velká část západního myšlení postupuje opozičně, zápasí s tím, co je třeba překonat, protože idea nihilismu... Což je samo o sobě také velmi komplikovaná idea, protože je možné, aby jakákoli skupina nebo dokonce jednotlivec po jakoukoli dobu udrželi to, co nihilismus skutečně znamená: perspektivu víry, že všechno je bezúčelné? I Sartrova myšlenka, že se člověk vzdálí od bezúčelnosti a prostřednictvím

odhodlání ji promění ve vůli, je opět popřením nihilismu. Sartre se tam dostal a nechce tam zůstat.

O: Myslím, že vztah ke komunismu může spočívat v dualismu. Pravděpodobně s tím budete souhlasit, protože jste řekl něco, co naznačuje, že jste sám materialista.

JB: No, Nietzscheán.

O: No, osoba, která mi přijde na mysl, není zrovna ideálním příkladem, ale Guénon, který v knize The Reign of Quantity a podobných knihách tvrdí, že materialismus je ve skutečnosti stavem procesu redukce vesmíru na absolutní nulu, na nic. Myslím tím, že je to přirozeně poslední zastávka před nicotou.

JB: Ano, Heidegger je v rámci diskursu kontinentální, pokročilé západní filosofie perennialista a tradicionalista, pro kterého by nejvhodnější sémiotikou pravdy a účelu byl pravděpodobně katolicismus jeho mládí. Ale ve skutečnosti se tím nechce zabývat. Raději by se k celé otázce přiblížil teoreticky.

Ano, pro většinu našeho druhu je však zajímavé, že... Podívejte se na současný muslimský svět. Jedna pravda, jeden účel, smrt těm, kteří jsou z něj vyloučeni, alespoň podle určitých definic militantního přístupu předvoje. To je typ militantního esencialismu, který podle mého názoru západní mysl nedokáže pojmout. Nejde o to, že by to bylo kreténské. Prostě to není způsob, jakým vnímáme realitu.

Znal jsem některé katolíky, kteří po druhém vatikánském koncilu konvertovali k islámu. Opustili katolickou církev, protože toužili po absolutní struktuře. Nechtěli v křesťanství vůbec žádný revizionismus, pokud to tak lze nazvat.

Potřebovali mít naprostou a absolutní jistotu. A byli to vyspělí lidé. Nebyli to lidé, kteří leželi na písku a nechali si říkat, co si mají myslet, od nějakého vousatého chlápka, víte. Byli to lidé, kteří takovou míru jistoty téměř potřebovali.

Většina lidí se cítí dobře, i když nemají žádnou jistotu. Liberálové dokážou žít s neuvěřitelnou mírou nejistoty. Dokonce i v jazyce, který používají. Řeknou: „No, souhlasím s vámi, ale na druhou stranu je tu tento návrh, ale on má jiný názor a ten samozřejmě musí být z důvodu inkluze zohledněn.“ A skáčou z jednoho na druhé, protože se nikdy nedokážou rozhodnout.

Někdy je materialita skutečně nezbytná, aby se vypořádala s prvky kasuistiky a relativismu daného okamžiku. Chápete, co tím myslím? Je to součást konkretizace, protože liberalismus sám o sobě se stal tak dekonstruovaným, protože si myslím, že současné postmoderní liberální myšlenky se na teoretické úrovni požírají samy sebe. Pohltí samy sebe a samozřejmě přijde okamžik, kdy se pohltíte úplně a jediná cesta vpřed – zajímavý pojem předvoje v posledních 200 letech – jediná cesta vpřed bude cesta zpět. Dál už nemůžete jít. Nikdy se vůbec neposunete vpřed.

Věříme v myšlenku, že bychom měli pokročit. V tomto smyslu jsem vždy odporoval představě, že lidé, kteří jsou výrazně napravo od toho, co je považováno za centristické nebo dokonce mírně pravicové, jsou reakcionáři. Chceme pokročit v jiné oblasti a jít jiným směrem, a já osobně si myslím, že tyto filozofické otázky mají zásadní význam, a proto na materiální a politické úrovni, pokud chcete použít tuto terminologii, Heidegger učinil extrémní rozhodnutí, a ačkoli byl teoreticky anti-existencialista, podívejte se na rozhodnutí, které učinil,

protože to rozhodnutí v roce 1933 nebylo jen cynickým přizpůsobením se režimu, který nastoupil. Byla to vlastně jakási totální volba, náboženská volba.

Domnívám se, že Evolova přízeň k vládám v Německu i Itálii, pravděpodobně v hloubi duše spíše k té německé než italské, byla podobného rázu. Myslím, že Evola řekl několik věcí, na které v souvislosti s modernitou existovalo několik odpovědí. Jednou z nich bylo prostě se přidat, další byla spáchat sebevraždu a skoncovat s tím, další byla zakotvit se v podstatném účelu dřívějších tradic, které měly transcendentální charakter, a další je Nietzscheánství, řekněme to tak. Jakási morálka moci a perspektiva sebepřekonání mimo systémy ve světě, kde všechny systémy zkolabovaly nebo se zdají být zkolabované.

O: Domnívám se, že italský fašismus je více založen na Hegelovi prostřednictvím Giovanniho Gentileho.

JB: To je pravda!

O: To je tedy velký rozdíl.

JB: Ano.

O: To by se dalo říct jako jakýsi dodatek k Hegelovi.

JB: Jako kritika, ano.

O: Podle mého názoru je stále možné brát Hegela vážně.

JB: Ano, Italové to dělali a...

O: Jaký je ten dodatek k Hegelovi?

JB: Podívejme se na to.

O: Cože? Hegel podkopává to, co říkal Heidegger?

JB: Ne, Hegel měl zajímavé myšlenky o pojetí času a vztahu mezi časem a duchem (Geist), ale zároveň Heidegger v jistém smyslu hraje hru whist, jako někdo, kdo má dobré karty, na konci vytáhne eso a řekne: „Toto kolo jsem vyhrál.“ Takže je v tom trochu i něco z toho a to je v jistém smyslu Heideggerův lidský prvek. Humanismus nehumanisty, pokud chcete, skutečnost, že mu záleželo na tom, co o něm říkali ostatní intelektuálové, a že vedl zuřivou válku proti svým kritikům, kterých bylo mnoho.

Adorno byl jednou na večírku osloven ženou, která řekla: „No, alespoň Heidegger, profesore Adorno, postavil člověka před smrt.“ A on odpověděl: „To udělal Ludendorff.“ Což je dobrá odpověď, ale co z toho? Je to jen salonní řeč, ne? V jistém smyslu je Adorno dalším absolutním rivalem. Adorno tam sedí, vidíte ty fotografie, na kterých má jednu ruku v obličeji a říká: „Všechno je utrpení. Kulturní průmysl je všude. Všechno je zničeno.“ Zajímavá konzervativní stránka tohoto vysokého marxisty, pokud chcete. Adorno tam je: „Po Auschwitzu by poezie neměla být ani povolena,“ což je jedna z jeho slavných vět z Minima Moralia. „Neměli bychom mít znovu žádnou slávu, protože došlo k několika masakrům.“

No! Heidegger by na to odpověděl, pokud by se vůbec obtěžoval se těmito věcmi zabývat, že masakry jsou stejně jen zrychleným procesem, protože život skončí masakrem smrti, pokud chcete. Do jisté míry by to tedy považoval za moralistickou a poněkud hořkou poznámku mimo rámec skutečného studia.

Má ještě někdo nějaké otázky, dokud se sbírají skleničky?

O: Moc děkuji, Jonathane!

Chápání Spenglera

Richard Spencer: Dobrý den, vítám vás zpět ve Vanguardu! A vítám zpět také Jonathana Bowdena! Jak se máte, Jonathane?

Jonathan Bowden: Ano, dobrý den! Mám se velmi dobře. Děkuji, že jste mě opět pozvali.

RS: Skvěle. Dnes budeme hovořit o filozofii Oswalda Spenglera. V těchto podcastech jsme již poměrně podrobně hovořili o filozofech, kteří jsou zajímaví pro Novou pravici, Alternativní pravici, Bílé nacionalisty nebo jakkoli nás chcete nazývat. Zejména jsme hovořili o Nietzschem. Nietzsche je zajímavý případ v tom smyslu, že navzdory skutečnosti, že má z pohledu naší osvícené moderní doby poměrně málo módních myšlenek, je stále velmi populární. Knihovny a knihkupectví jsou dobře zásobeny tituly o Nietzschem.

Spengler, který ve své době ve střední Evropě vyrovnal nebo dokonce překonal Nietzscheho popularitu, však do jisté míry upadl v zapomnění. Je těžké najít knihu od Spenglera v místním knihkupectví, i když je velké. I když si myslím, že lidé o něm slyšeli nebo mají nějakou obecnou představu, že to byl pesimistický Němec nebo něco podobného, ve skutečnosti o něm a jeho filozofii moc nevědí. Doufáme, že dnešní diskusí můžeme zvýšit úroveň porozumění.

Jonathane, chtěl bych začít tento rozhovor o Spenglerovi a filozofii dějin na velmi základní úrovni porozumění. Než jsme začali tento rozhovor, přemýšlel jsem o tom, že idea lineárních dějin je pro lidi velmi silná a má také určitou souvislost s křesťanstvím, ale je to také něco, co přežilo i v postkřesťanském Západě. Lineární historií mám na mysli něco, co by se dalo popsat jednoduchou frází jako „Všechno se neustále zlepšuje“,

tedy představu, že jsme dalším krokem v historii a že tato historie vede k větší svobodě, většímu osvobození, většímu porozumění, lepší technologii a tak dále, a že ano, na této cestě se mohou vyskytnout i nějaké špatné věci, ale ty jsou jen jakýmisi retardéry na dálnici vedoucí k utopii nebo něčemu podobnému.

Myslím, že pokud se na svět díváme z hlediska technologie, je to možná pravda. Vytvořili jsme léky, automobily, iPhone. Je zřejmé, že se věci zlepšují. Pomalu se zdokonalují.

Ale kultura a civilizace jsou samozřejmě dvě věci, které se od technologie velmi liší.

Jonathane, možná bychom o tom mohli trochu pohovořit, abychom rozproudili diskusi a takřka nastartovali mysl našich posluchačů, pokud jde o filozofii dějin. Zamyslete se nad tímto silným předpokladem. Zdá se, že je to něco, co sdílí všichni v moderním Západě, možná dokonce v moderním světě, levice i pravice, a to je lineární pojetí historie, které Spengler skutečně zpochybňuje. Co si o této myšlence myslíte, Jonathane?

JB: Ano, myslím, že to je dobrý úvod. Spengler je kosmolog historie. V jistém smyslu je botanikem historie. Lidské kultury a civilizace, které je doprovázejí, vnímá velmi podobně jako geologické vrstvy nebo morfologii rostlinného života v tom, že mají přirozený cyklus, dokonce denní, sezónní. Mají krátké kvetení, mají jaro, mají léto, mají podzimní fázi a pak mají zimu duše a pak umírají. Doslova atrofují a umírají. Jeho víra ve smrt velkých kultur, že kultury mohou být viděny jako končící, nebo že mohou ležet v tichosti po nesmírně dlouhou dobu před nějakou renesancí nebo novým začátkem, je

hluboce znepokojující pro moderní mysl, která je závislá na myšlence pokroku a progresivismu, ať už je její postoj jakýkoli.

Spenglerův emocionální rejstřík byl hluboce melancholický a pesimistický. V knize Man and Technics jednou pronesl slavnou větu, že „optimismus je zbabělost“. Do jisté míry se jeho pohled na historii, kterou představují radiální kruhy, které se navzájem překrývají podobně jako Vennův diagram v matematice, vědě, kterou dobře znal, velmi shoduje s jeho vlastním názorem, že věci jsou cyklické a kruhové a vracejí se zpět k sobě samým, a že kultury procházejí různými fázemi, které jsou nevyhnutelné, a každá fáze navazuje na tu předchozí a nese v sobě semínko smrti v tom smyslu, že se vše vrátí zpět na začátek. Odklonil kulturní úpadek od pouhého archivního a archeologického zájmu.

Jedná se o odstrašující a téměř totalitární pohledy pesimismu, které se s 20. stoletím neslučují. Pokud se podíváte například na knihu Nialla Fergusona The War of the World, která je vyprávěním o extrémním násilí v západní a globální společnosti ve století mas, tedy ve 20. století, je to kniha sarkastická. Je to apokalyptická kniha. Je to kniha, která v jistém smyslu odporuje myšlence, že se věci zlepšují. Zároveň však nepůsobí emocionálně pesimisticky, přestože je celkově plná pesimistických kritérií. Ferguson tedy zůstává optimistou v jakési beletristické liberální metodologii, ve víře, že se věci mohou zlepšit, i když se v určitém okamžiku vyvinou k horšímu, což chce vyjádřit.

Spengler by s tím nesouhlasil. Spengler věří, že kultury jsou jaksi uvězněny a že uvadnou a zemřou přirozenou smrtí, stejně jako [...] krása v souladu s rytmem, který je blízký rytmu biologického života v lidských záležitostech.

RS: Než se pustíme do jeho organického pojetí historie, pojďme si nejprve trochu povědět o jeho prostředí, odkud pocházel. Rád bych se zmínil o prostředí, ve kterém žil v Německu v první čtvrtině, první polovině 20. století.

Ale předtím si myslím, že stojí za to se trochu vrátit do 19. století a k některým filozofiím historie, které předcházely filozofii Spenglera, a mám samozřejmě na mysli Hegela a Kanta – pravděpodobně dvě největší osobnosti této filozofické školy. Možná byste mohl zmínit, jakým způsobem Hegel, pravděpodobně nejznámější z nich, ovlivnil Spenglera. Hegel měl samozřejmě dialektický pohled na historii, který je jistě složitější než lineární pohled „vše se neustále zlepšuje“, ale přesto to byl pohled na historii jako na pokrok. Ve skutečnosti měl pocit, že historie se chýlí ke konci s pruským státem a tak dále a tak dále.

Co si tedy myslíte o vlivu některých z těchto velkých německých idealistických myslitelů, kteří přišli před Spenglerem, a o tom, jak to ovlivnilo jeho představu o úpadku Západu?

JB: Ano, myslím si, že ho zjevně hluboce ovlivnili, protože hledali systematické odpovědi na rozdíl od neokantovské školy, která tvrdila, že pro historii není čas a že všechny pokusy najít čas v historii jsou umělecké a subjektivní, a proto historicky bezcenné.

Je důležité si uvědomit, že pro část kritiků není Spenglerův názor jen anathema, ale také zásadně záhadný, protože řada filozofických škol, ať už levicových jako Toynbee, nebo pravicových jako Spengler, věří, že je naprosto zbytečné pokoušet se o nelineární historickou analýzu, která hledá

odpověď na hádanku historie, snaží se odhalit sfingu a přimět ji, aby odpověděla na otázky o povaze historické reality. Domnívají se, že žádný plán neexistuje. V křeči času neexistuje nic jiného než lineární pohyb a jakýkoli pokus najít historický plán jiný než přijímaná moudrost díla je marný. Považují dílo jako Gibbonova The History of the Decline and Fall of the Roman Empire za dokonalé, protože se zabývá Římskou říší, kde se před vámi otevírá obrovský výhled na historický čas, a máte pocit, že došlo k mnoha triumfům a mnoha katastrofám, ale konec je částečně projekcí začátku. Máte tedy téměř biografii společnosti.

To je přijatelné. Co však z této myšlenkové školy, která je v současné době akademickou ortodoxií, přijatelné není, je snaha najít klíč nebo filozofický prostředek k historii, interpretovat historii, že historie má význam tak, jak tomu věřil Thomas Carlyle v 19. století. Spengler je posedlý hledáním smyslu v historii, což ho od začátku staví mimo několik hlavních historických škol. Je tu také skutečnost, že byl samouk a jakýsi autodidakt a strašně nadaný diletant, jak o něm někdo jednou ne zrovna laskavě řekl. Historie je oblast par excellence, o které si pouze akademici skutečně myslí, že mají právo o ní psát.

Takže ve dvou oblastech, akademismus a hledání ontologie v historii – hledání teleologie, víra, že existuje perspektivní budoucnost, kterou lze určit, jak věřil Marx jiným způsobem, a naplánovat – leží mimo Spenglerovu působnost a přesto činí jeho historický esej, jeho pokus o nalezení smyslu věcí ve svém dvou svazkovém obrovském díle The Decline of the West, publikovaném v letech 1918 a 1923, marginálním.

Čerpá tedy z primárních idealistů, jako je Hegel, ale upřímně řečeno si nemyslím, že by se dalo něco srovnávat, když se podíváte na jeho dílo, protože Hegel věří, že historie dosáhne svého vrcholu a svého konce v idealistickém pojetí pruského státu v historii — jakési bytí v historii — zatímco pro Spenglera byl pruský stát, i když chtěl, aby Německo a Německo jeho doby dominovalo Evropě, pouze součástí Západu a součástí cyklu Západu, který byl odsouzen k úpadku, stejně jako všechny velké civilizace — arabská, východní čínská, středověká — byly odsouzeny k úpadku svým způsobem.

RS: Než se budeme dále zabývat Německem v jeho době, myslím, že by bylo dobré vysvětlit některé základní pojmy Spenglerovy historie. Hovořil o řadě velkých nebo vysokých kultur, mezi které patřila magická kultura, což je podle mě semitská kultura, apollónská klasická kultura a pak západní americká kultura, kterou popsal jako v podstatě faustovskou.

Jonathane, možná byste mohl našim posluchačům vysvětlit některé z těchto velkých myšlenek, aby si mohli udělat představu o jeho organickém historickém smyslu, zejména pokud jde o tyto tři významné kultury. Opakuji, že nemluvíme o epochách, protože on se vzdaluje od pojetí času a vyjadřuje se v pojmech kultury, národa a civilizace. Možná byste mohl vysvětlit tyto základní pojmy a pak také našim posluchačům nastínit, co myslí magickou, apollónskou a nakonec faustovskou kulturou, o které se domníval, že se chýlí ke konci.

JB: Ano. Domníval se, že kultury jsou uzavřené, organické a nejsou časově soustředěné. Myslel si, že s nimi souvisí určité období nebo časové rozpětí.

Blízkovýchodní kulturu vnímá jako v podstatě magickou, poněkud sterilní, introvertní, plochou a jako kulturu pouště.

Řeckou kulturu vnímá jako vyváženou a mohutnou ve své architektuře a klasickém reliéfu. Považuje ji za méně dynamickou než západní kulturu, za více usedlou, více fixovanou a s tendencí k nadpřirozenému řádu a jeho specifičnosti.

Západní kulturu, kterou má nejraději, považuje za částečně démonickou. Vidí ji jako faustovskou. Považuje ji za nesoulad a spojení věcí, které v jiných kulturách spolu nesouvisí. Považuje ji za kulturu pokročilé neklidnosti a absence vnitřního pocitu klidu, s mimořádnou touhou po sebepřekonávání, což je touha měnit vše znovu a znovu, aby to bylo nové a fungovalo a aby se západní kultura stala nejdynamičtější a nejagresivnější kulturou na Zemi.

RS: Takže mluví o způsobu myšlení, o – váhám použít tento termín, ale – kolektivním vědomí, takřka, mezi lidmi, které se nejplněji projevuje u některých velkých osobností civilizace? Je to dobrý způsob, jak popsat to, o čem mluví?

JB: Ano, je to jakýsi civilizační konstrukt kultury, který prostupuje elitou a je vyjadřován prostřednictvím a masami v rámci konkrétní občanské společnosti v průběhu času. Do jisté míry je to založeno na rase, ale jen částečně, protože jeho postoje jsou sublimované racialismy, podle nichž, ačkoli semitské národy většinou patří k magiánským a východní Středomoří většinou k apollónským, a západní svět tvoří většina Evropy a bývalé Evropy v Novém světě a vzdálené kouty světa spojené se západními imperiálními dobytími a osídlením,

zejména Severní Amerika, ale myšlence, že jsou čistě rasové, nepřiklání.

Má Nietzscheho pojetí rasy, podle kterého je rasa důležitá, protože rozmnožování je základem všeho, ale pro účely analýzy je to příliš rudimentární. Pro analýzu je třeba se podívat na kulturu a občanské zvyklosti, které jsou vytvářeny konkrétními rasami a smíšenými variantami ras v průběhu času, a čistá biologie nestačí k popisu vzestupu člověka, pokud se skutečně jednalo o vzestup a ne o úpadek dříve uznávaných kultur, ať už byly jakkoli krásné.

Spengler je tedy pro různé lidi vždy nepříjemným společníkem, protože nikdy nezapadá do jejich předem daných předpokladů a domněnek. I s racialistickou pravicí bude vždy existovat napětí, stejně jako s levicí, kvůli jeho pesimistickému a nematerialistickému pohledu na historii, jeho intuicionismu, jeho otevřenosti subjektivním prvkům v kultuře, jeho víře v zimní období duše kultury a jejím částečném úpadku v průběhu času, jeho posedlosti blížící se dekadencí. To vše ho pro levicově smýšlejícího člověka činí naprosto neatraktivním. Ale zároveň v něm liberální progresivista, člověk středu, nevidí nic zajímavého, protože je příliš morbidní, příliš jízlivý a pesimistický, příliš profesorský a příliš spjatý s předchozí teorií, která je v rozporu s jejich zakořeněným optimismem, včetně myšlenky, jak jste řekl na začátku tohoto záznamu, že „věci se zlepšují a zlepšují“.

RS: Jonathane, mohl byste nám trochu povědět o tomto organickém příběhu západní nebo faustovské kultury a jejích počátcích po rozpadu Římské říše a o tom, jak vnímal její úpadek a zánik během svého života? Možná byste nám mohl nastínit vznik, rozkvět a úpadek faustovské kultury. O čem

mluvil? Je zřejmé, že aby bylo možné o těchto věcech hovořit, je třeba je popsat opravdu velmi obecně, ale myslím, že to je v pořádku, zejména v případě podcastu, jako je tento. Dejte tedy našim posluchačům představu o tomto organickém příběhu faustovské kultury.

JB: S pádem Římské říše si myslím, že podle něj klasický svět končí a začíná středověký svět jako takový. Středověký svět je statická a uzavřená civilizace, která je magická, založená na totemech a tabu a na strnulé a regulované kosmologii, kterou naruší pouze návrat klasické moudrosti v podobě protorenesance a poté renesance.

Renesance zapálila celou civilizaci mentálně i kulturně a vyslala do ní obrovský proud energie, který vedl k odhalení a rozvoji nových vizí a nových perspektiv. Středověk tak byl nahrazen post-středověkou Evropou, která se ohlíží zpět na klasické období, ale je založena na neochvějnosti, pevnosti a transcendentálním magismu středověku. Je to renesance a vědecká metodologie, která ji vyvolala, což je návrat k určitému intelektuálnímu dědictví Řeků, které dává člověku tento démonický prvek smlouvy v západním kosmu. Je to myšlenka, že Faust doslova prodal svou duši Mefistofelovi za znalosti. Prodal by svou duši za moc nad danými věcmi, za moc magie téměř v interpretaci fyzické reality a schopnost ovládat fyzický svět, kterým se zabývají vědy.

Západní člověk začíná proměňovat vše v životě, každou vědu, každé umění, všechny formy ekonomického jednání, všechny formy kultury a civilizační záměry. Překalibrováno a znovu odlito skrze toto prizma faustovského ohně, což umožňuje Západu vydat se na cestu, jakou kdysi podnikli Athéňané v omezeném řeckém prostoru, aby dobyli velkou část

známého světa a podmanili si jej pro své vlastní neklidné úkoly a touhu po seberealizaci v každé možné situaci. Západ je tedy v jistém smyslu vnímán jako kultura nadčlověka, v Nietzscheho pojmech, která se rozprostírá po celém světě, přetváří jiné kultury a interaguje s nimi často destruktivně kreativními způsoby, aby uvolnila více energie, posílila transcendenci, posílila kreativitu, vedla k více faustovským paktům a dohodám a pak ještě více uchvácen svou vlastní kolosální silou a energií, když importuje ještě více energie prostřednictvím ještě větších, hlubších a rezonantnějších faustovských paktů, až se věc do jisté míry ocitne na pokraji absurdity, protože Západ je tak uchvácen svou vlastní odvahou, že nevidí, že se jako všechny kultury začíná propadat do nevyslovitelného úpadku.

RS: Co způsobuje úpadek? Co vede k dekadenci? Co mění neustálé překonávání sebe sama v dekadenci?

JB: Pravděpodobně opakování a pravděpodobně skutečnost, že věří, že vše je předem naprogramováno jako počítačový čip, aby se časem rozpadlo. Můžete chodit k studni jen tak často. Pravděpodobně šíření demokratických, liberálně humanistických a materialistických myšlenek a rozpor mezi osvícenstvím a renesancí.

Většina osvícenských myslitelů považuje renesanci za předchůdce osvícenství, ale on bezpochyby vidí osvícenství jako ustoupení faustovské dohodě o dekadenci a neomezeným myšlenkám o vůli většiny, o nichž si lidé, kteří je prosazují, podle něj musí být vědomi, že jsou absurdní, protože většina lidí by nikdy nemohla mezi sebou rozhodnout o žádné důležité otázce. Že ženy dostanou volební právo a budou mít přístup do funkčních sálů mužů. Liberální humanismus, který by stále více

odmítal rozlišovat mezi vzory bytí a hierarchiemi v přírodě, jak se projevují ve společnosti.

Takže ve skutečnosti je to osvícenství a jeho definice Západu, které jsou nezbytné, protože podle mého výkladu jeho kodexu historie je úpadek nezbytný, a proto je vrozený, a síly, které tam jsou, podobně jako nemoc a smrt u jednotlivce, jsou tam proto, aby umožnily změnu pravidel v budoucnosti a ukončení cyklu, který je přirozený, stejně jako v biologickém světě. On tedy dekadenci nevidí jako katastrofu. Vidí ji jako nutnost.

RS: Takže stále žijeme v osvíceném věku, který byl zlomovým bodem, a jsme tak nějak posledními zbytky osvícenství?

JB: Dalo by se to tak interpretovat, i když na konci knihy The Decline of the West, samozřejmě ve druhém svazku, hlásá nový césarismus, že může existovat demokratický césarismus, což se samozřejmě naplnilo v poslední třetině prvního kvadrantu 20. století.

Jeho názor, že demokratické jemnosti budou nahrazeny mnohem machiavellističtější a realističtější politikou, politikou bezohledné Realpolitik spojované, i když ji nikdy neprosazoval, s fašismem. Ačkoli některé jeho politické výroky se blíží fašistickým nebo fašizujícím konzervativcům. Proto opět spadá mezi dva tábory. Není dostatečně fašistický pro ty, kteří jsou v dané době okouzleni těmito vládami, hnutími a režimy, ale ani není dostatečně konzervativní, aby s nimi nebyl spojován alespoň prostřednictvím kouzla nostalgie. Pro mnoho konzervativců je tedy příliš kvazifašistický, zejména nyní, ale pro důsledné fašisty je zase příliš konzervativní. A takový byl

samozřejmě jeho postoj k jedné z nejznámějších vlád západního světa, jejíž počátky zažil ve své vlastní zemi v 30. letech 20. století.

RS: Správně. Vlastně jsme o tom mluvili a nacistický režim zakázal jeho knihu The Hour of Decision, což, opět, jsem si jistý, že většina moderních lidí by pravděpodobně někoho jako Spenglera zařadila spolu s Hitlerem mezi zlé pravicové politiky, ale samozřejmě to tak v té době rozhodně neviděli.

Pojďme se na to podívat trochu blíže, protože je to zajímavá otázka Spenglerova života v době, kterou by se dalo dokonce popsat jako „demokratický césarismus“. To znamená, že byla založena na populismu, na lidové suverenitě, ale zároveň byla v mnoha ohledech tvrdá a brutální, zamilovaná do Realpolitik a tak dále. Myslím, že je to velmi zajímavé téma Spenglerova života.

JB: Ano, vždy tu byly liberální pochybnosti o tom, proč nepodporoval nacistický režim. V prezidentských volbách hlasoval pro Hitlera proti Hindenburgovi, které Hitler samozřejmě prohrál. Hindenburg zůstal prezidentem až do své smrti, a poté, po Gleichschaltung, byla tato funkce zrušena a stala se jednou z mnoha funkcí Hitlera, který se stal nejvyšším vůdcem všech složek státu a funkce prezidenta a kancléře byly sloučeny do funkce Vůdce.

Také vyvěsil hákový kříž za okna svého ubytování, aby obtěžoval sousedy se svou sestrou, a řekl, že pokud ho vyvěsí, člověk by měl být vždy připraven zaplatit cenu za obtěžování lidí.

Zároveň je však považoval za nenapravitelně vulgární a bez vysoké kultury, což velmi připomínalo snobský

intelektuální postoj Ernsta Jüngera k nim. Nijak zvlášť ho nezajímal sociální původ mnoha z nich, což rozčilovalo německou starou pravici, s níž by se Spengler cítil pohodlněji, ale znepokojovala ho jejich kulturní neznalost, pokud šlo o něj, a velikost a sláva toho, co znamenalo být Němcem z kulturního hlediska.

V některých ohledech je příliš strohý, příliš přísný a příliš elitistický. Pro něj pouze pronášet působivé projevy o Německu a německé identitě, o tom, co znamená být Němcem, co znamená německá kulturní identita, ale pokud nejste vysoce vzdělaný, civilizovaný a informovaný o tom, co to znamená být Němcem nebo Evropanem v širším smyslu, jsou tyto politické poznámky poněkud bezvýznamné.

Jeho jediný zásah do politiky, kdy se během první světové války pokoušel získat moc pro Němce v Ludendorffově generálním štábu, myslím generála von Schachta, nikam nevedl, protože jeho pohled na praktickou politiku jako muže studia byl pravděpodobně příliš konspirační a poněkud příliš vznešený. Stejně jako mnoho akademických intelektuálů by nebyl dobrým politikem.

Zároveň však, ačkoli pohrdal Výmarskou republikou a považoval ji za zbytečný přívěsek, vzhlížel ke slávě Německé říše, která jí předcházela. Ve skutečnosti nebyl k Němcům nijak zvlášť nakloněn, částečně proto, že je považoval za příliš nepřátelské vůči ostatním evropským národům, a věřil, že nadcházející boje budou civilizační a že by se měly uzavřít spojenectví s ostatními evropskými národními státy proti hordám z Asie, Afriky a Dálného východu, které budou v budoucnu skutečnými nepřáteli.

RS: Měl tedy téměř nietzscheánský smysl pro „příkladného Evropana“ nebo smysl, který byl téměř podobný smyslu Lothropa Stoddarda a některých dalších lidí v té době.

JB: To je pravda. Z pohledu levicově smýšlejícího člověka je téměř stejně pravicový jako Hitler, ale nesouhlasí s jeho názory, stejně jako existuje obrovské množství levicových intelektuálů, kteří samozřejmě nesouhlasili se Stalinem. Do jisté míry tedy také nesouhlasil s agresivními technologickými prvky Třetí říše, která byla na jedné úrovni romantická, realistická a agrární, ale na druhé úrovni přijímala dálnice, rakety a špičkové technologie, protože věřil, že technologie se stala součástí zotročení moderního člověka. V tomto ohledu velmi předjímal Heideggerovo myšlení.

Samozřejmě také nesdílel antisemitismus. Ačkoli nebyl v žádném případě filosemita jako Nietzsche, nesdílel hrubé protižidovské postoje, které se šířily v německé pravici. Nebylo to součástí jeho civilizačního vnímání reality, protože svět nevnímal konspiračně ani metafyzicky konspiračně. Svět vnímal z hlediska velkých zastřešujících abstrakcí kulturních civilizací, jejichž byla Německo pouze součástí.

Byl také pesimista a nesdílel extrémní a poněkud krátkozraký optimismus toho režimu, který byl velmi pronikavý, zejména ve svém vlastním zájmu.

RS: Jonathane, jaké představy měl Spengler o budoucnosti a viděl vzestup nové civilizace?

Minulý víkend jsem se zúčastnil konference American Renaissance, kde byl přítomen Dr. Richard Lynn, který přednesl velmi zábavnou a poučnou přednášku o eugenice, ale na závěr

hovořil o světě 21. a pravděpodobně 22., možná 23. století, který bude patřit Východu a zejména Číně.

Mluvil Spengler o něčem z toho? Nebo věřil, že vznikne nová civilizace, že orientální civilizace možná zažije nové zrození? Mluvil o tom? Možná byste o tom mohl spekulovat sám.

JB: Ano, o tom vlastně nemluvil. Zazněl zvon smrti pro vždy přítomný Západ, který byl na konci Velké války vyčerpán. Jeho teze byla špatně pochopena a desítky tisíc výtisků, které z něj udělaly z intelektuála bez peněz, žijícího v důstojné chudobě, jakousi významnou kulturní osobnost v celém Německu a na Západě, byly založeny na nesprávném pojmenování.

Množství kultivovaných lidí, samozřejmě mluvíme o statisících, nikoli milionech, kteří si koupili jeho obrovskou knihu a některé další, díky čemuž se stal mírně bohatým a mohl žít nezávisle, interpretovalo knihu jako vysvětlení porážky Německa v první světové válce, a protože ji vyjádřil v termínech světových dějin a kosmologie, zbavil Německo viny za jeho osobní porážku. Kniha také působila vědecky a byla dobře zpracovaná, nebyla propagandistická. Nejednalo se o mýtus „bodnutí do zad“. Nešlo o to, že by je zradily síly doma, ani o normativní liberální názor, že jim prostě došli muži, došel materiál, došly zdroje a byli poraženi tímto způsobem.

Lidé se tedy drželi jeho knihy opravdu kvůli nesprávnému pojmenování, protože on tvrdil, že porážka Německa byla součástí série porážek, které se v dané době odehrávaly v rámci civilizace.

Předpokládal, že tyto porážky lze na čas zastavit demokratickým césarismem a různými formami populismu, které sice neměl v oblibě, ale které považoval za nezbytné v této fázi cyklu. Například v knize Man and Technics do jisté míry poměrně nemilosrdně vychvaluje přednosti některých z těchto režimů. Nikdy však neměl za to, že jsou pro kulturu alfou a omegou. Věřil tedy, že Západ bude v průběhu 20. století pokračovat v úpadku. Jedním z odvozených myšlenek Spenglera je samozřejmě doktrína „střetu civilizací“, kterou proslavila kniha The Clash of Civilizations.

RS: Správně. Od Samuela Huntingtona.

JB: Ano, napsaná před patnácti lety?

RS: Ano, asi tak.

JB: To je Spenglerova teze, i když on sám možná nerad přiznává, že byl Spenglerem ovlivněn, někteří lidé to neradi přiznávají. Existují různí lidé, jako například levicoví beatníci nebo metakulturní levice – řekněme to tak – jako Burroughs, Ginsberg a Kerouac, kteří otevřeně přiznávají, že byli silně ovlivněni Spenglerem, ale jiní lidé se velmi zdráhají přiznat, že se jejich myšlení vůbec nějakým způsobem podobá.

Nicméně myšlenka, že se objeví jiné civilizace, zejména na Dálném východě, a že budou v pozdějších letech minulého století – nezapomeňte, že zemřel v roce 1936 – ohrožovat hegemonii Západu, je z povahy jeho díla nesporná, ale on ji dále příliš nespecifikuje. Druhý svazek knihy The Decline of the West v podstatě končí obratem demokratického césarismu a skutečností, že Západ přesto vstupuje do podzimní a zimní fáze, a tím to končí.

Ale mnoho lidí samozřejmě přebírá jeho myšlenky. Yockeyho názory jsou silně spenglerovské, i když Spenglerovo dílo doplňuje tím, že mu v podstatě dává nacionálněsocialistický charakter. V jistém smyslu je Yockey nacistickým Spenglerem, protože Spengler nikdy nebyl pro nacisty úplným stoupencem a ve skutečnosti měl odlišný názor. Proto je Yockeyova kniha vlastně dvěma knihami v jedné. Osmdesát procent z ní tvoří spenglerovské úvahy a na konci je 20 %, kde v podstatě přijímá pohled Čtvrté říše/Třetí říše, což je jeho vlastní přispění ke spenglerovské architektuře jakési neo-nacistické Proklamace z Londýna nebo úvodníku.

RS: Jedna otázka, která mi přišla na mysl, byla, že jsme svědky a prožíváme zimu faustovské západní kultury. Myslíte si, že pokud by došlo k znovuzrození evropských národů, bylo by to něco jiného než faustovská kultura? Bylo by to jakési oživení Západu, jak ho známe, nebo by evropské národy přijaly skutečně jiný model?

JB: No, to je velmi obecné. Osobně si myslím, že pokud má dojít k oživení, bude to pravděpodobně spíše klasické než cokoli jiného, bude to muset být jakýsi klasicismus a návrat k pravdám řecko-římského světa, alespoň jako kulturní základ a výchozí bod pro uvažování, protože to poskytuje jak předkřesťanskou, tak i pokřesťanskou dynamiku. Je to racionální. Celá západní vysoká kultura nesla helénský otisk, který byl filtrován Římem a Svatou říší římskou, christianizován a germanizován, což přišlo poté. A v jistém smyslu je to společná výzva k vnitřním napětím v západním člověku, která mohou být klasicky vyřešena. To je tedy vnitřní důvod existence GRECE, organizace de Benoista, která si říká Skupina pro výzkum a studium evropské civilizace a kultury.

Chtějí se vrátit do Řecka s moderní technologií a s charakteristickým znakem nového Západu a chtějí, aby tento projekt prosazovala nová pravice spíše než stará pravice, i když v současné době existuje nejméně pět proudů nové pravice, které se od de Benoista oddělily.

RS: Správně. To je určitě pravda. Jonathane, byla to fascinující diskuse a já si ji přidám do záložek, protože si myslím, že se ke Spenglerovi můžeme vrátit později. Stejně jako u mnoha našich podcastů se těmito myšlenkami zabýváme jen povrchně a – jsem si jistý, že mluvím za mnoho posluchačů – čekám na další pokračování. Měli bychom to tedy zopakovat. Děkujeme, že jste byl opět hostem pořadu a povídal nám o Spenglerovi. Brzy se ozveme.

JB: Moc děkuji! Všechno nejlepší!

Sávitrí Dévi

Sávitrí Dévi se narodila v září 1905 a zemřela v roce 1982 ve věku 77 let. Sávitrí Dévi byla mimořádně radikální a patří mezi nejradikálnější a nejmilitantnější osobnosti, o kterých jsem kdy hovořil. V minulosti jsem hovořil o Juliovi Evolovi a Friedrichu Nietzschem. Mluvil jsem o metapolitických a kulturních osobnostech, které se překrývaly s radikální pravicí. Pravděpodobně si nedokážete představit nikoho militantnějšího než ji, takže si myslím, že je nejlepší ustoupit od bezprostřední biografie a záplavy detailů a podívat se na věc filozoficky.

Byla napůl Angličanka, což se na internetu ani jinde příliš nezmiňuje, a zemřela zde na cestě na, řekněme, provokativní schůzku ve Spojených státech. Jedna z věcí, která mi na ní nejvíce utkvěla v paměti a která mě velmi zajímá, je míra její inteligence. To je jedna z nejpozoruhodnějších věcí. Extremismus a militantnost v současných liberálních společnostech jsou v masovém povědomí často spojovány s hloupostí, ignorancí, fanatismem a podobnými věcmi. Tato žena uměla mluvit 8 jazyky a číst 8 jazyků. Měla 2 magisterské tituly, jeden z chemie a jeden z filozofie, a měla doktorát z matematiky [Sávitrí měla doktorát z filozofie, ale její disertační práce byla z filozofie matematiky], což je vzhledem k její budoucí kariéře, pokud se dá říci, na okraji politického spektra, docela zajímavé.

Ale myslím si, že to bylo také zásadní pro typ radikalismu/extremismu, který se u ní později v životě a ideologickém směřování vyvinul. V mnoha oblastech matematiky samozřejmě hledáte X; hledáte to, co alternativní myslitel středního řádu Colin Wilson nazval Fakultou X. Máte rovnici a musíte najít X a možná vyvážit konkrétní rovnici,

konkrétní veličinu na obou stranách rovnítka. A v jistém smyslu matematická pravda posouvá prognostické pravdy k absolutní hranici jejich účinnosti. Je to pravda v pravdě, za pravdou a na hranici konkrétního způsobu uvažování.

Její myšlenka, která mohla, ale nemusela vycházet z jejích matematických studií, když byla mladou studentkou na univerzitě v Lyonu, spočívala v tom, že pokud vezmete různé formy rovnic a vytvoříte grafickou formu, pak přímka, která prochází kruhem nejdále od oblouku kruhu, je bodem pravdy, je místem, kde se nachází X, což je jeden ze způsobů, jak se na to dívat. A myšlenka, že pravda leží v nejvzdálenější části osy, myšlenka, že pravda není bezpečný střed nebo pohodlný kompromis, ale radikální extrém, je něco, čím se v podstatě řídila po většinu svého života.

Její otec byl Francouz, ale měl převážně italský a řecký původ, a ona byla silně ovlivněna řeckým myšlením a podporovala řecké nacionalistické postoje až do doby kolem první světové války, kdy se poprvé začala rozumně zajímat o politiku. Poté se od toho odklonila. Je patrné, že kvůli svému smíšenému evropskému původu – částečně řeckému, částečně francouzskému, částečně italskému a z poloviny anglickému – se považovala v podstatě za Evropanku. A tento názor, který nebyl spojen s žádnou konkrétní národností nebo národním státem, si vytvořila již v raném věku.

Její první politické a ideologické postoje byly: návrat do Řecka, příklad árijské kultury a indoevropské kultury starověkých Řeků, přesvědčení, že Řekové mají moderní civilizaci co nabídnout. Všimněte si, že to bylo dlouho předtím, než se ve 20. století vytvořila jakákoli hnutí nebo režimy založené na těchto hnutích. Návrat do Řecka, uznání významu

řeckého myšlení a otevřené identity, kultura krásy těla, kultura vyrovnanosti, kultura proporcí a formy, klasicismus. To pro ni bylo velmi důležité. A přesvědčení, že pohanská společnost by měla být živoucí identitou, měla by být skutečně živá, a ne jen malými skupinkami, okrajovými tendencemi názorů a identit v západním světě.

Po skončení svého vzdělání učinila několik radikálních rozhodnutí, jedním z nich bylo odjet do Indie, kde se stala hinduistkou a byla široce spojována s hinduistickým nacionalistickým hnutím v Indii a fašistickými formami hinduistického nacionalistického hnutí ve 30. a 40. letech. Postava bílého hinduisty měla v indickém životě určitý ohlas, který byl poměrně paradoxní a často militantní a extrémní.

Západní společnosti se chovají k zemím druhého, třetího a čtvrtého světa, o nichž nic nevědí – ačkoli prohlašují, že je milují a zbožňují až na konec věků –, tak, že si vybírají vůdce, kteří se dají přijmout a úspěšně přizpůsobit normám konkrétního západního establishmentu. Takovým vůdcem svědomí, kterého si Amerika vybrala a po kterém je nyní v USA pojmenován státní svátek, je Martin Luther King. Ale jiní vůdci, jako Stokely Carmichael, Malcolm X, Elijah Mohammed a podobní lidé, jsou z velké části zapomenuti a záměrně odsunuti stranou, aby veškerá sláva připadla „doktoru“ Kingovi.

Podobně v Jižní Africe prošel Nelson Mandela sekulární kanonizací, zatímco Pan Africanist Congress a militantní komunistické kádry v rámci jihoafrického ANC – militantní vazby na teroristické organizace v paramilitárním a vojenském křídle ANC, Spirit the Nation – jsou všechny zamlčeny a potlačeny.

Hinduistická nacionalistická politika je dnes západními pozorovateli vnímána převážně skrze retrospektivní prizma Gándhího: Gándhího nenásilí, Gándhího pacifismus a Gándhího touhu, aby Britové opustili Indii, k čemuž skutečně došlo v roce 1947, kdy skončila britská koloniální nadvláda a Mountbatten stáhl britskou vlajku. Autorka však hledá silnější a výraznější osobnosti hinduistického nacionalismu.

Hinduistický fašismus samozřejmě existoval vždy, konkrétně v podobě RSS. A BJP, kterou někteří Indové žijící v Británii tajně nazývají indickou BNP, je populistickou a demokratickou odnoží RSS. Je také důležité poukázat na to, že všechny tyto organizace se na konci 40. let, kdy skončila britská koloniální nadvláda, podílely na obrovském komunitním násilí, které mělo genocidní charakter.

Její rané publikace podporovaly hinduistickou jednotu a v podstatě zastávaly mainstreamový hinduistický nacionalistický postoj. Později se přesunula k esejím diskutujícím role nehinduistů v Indii, což je ve vztahu k hinduistickému národnímu vědomí vždy komplikované. Znala prakticky všechny vůdce toho, co se mělo stát poválečnou Indií. Velmi dobře znala také ty indické vůdce, kteří byli příznivci Osy a Německa, kterých bylo velké množství.

Například Bose a jeho polovojenská armáda, Indická národní armáda, nejsou v britské historiografii indického subkontinentu té doby téměř vůbec zmiňováni, částečně proto, že vedl militantní subkontinentální IRA proti britské nadvládě a spojil se s nacistickým Německem a imperiálním Japonskem proti našim zájmům. Je velmi zajímavé, že v posledních několika letech vyšly najevo dokumenty, podle nichž byl Bose odsouzen britskou vládou k smrti a měl být na místě zabit

Speciální operační službou (SOE), pokud by se někdy dostal do dostřelu britských zbraní. Protože nám dělal starosti, protože se spojil s hlavními nepřáteli britského státu, údajným arabským rozhodnutím pro Británii v letech 1939–1940.

Hinduistická fáze Sávitrí Dévi/Maximiani Portas spočívá v jejím přesvědčení, že by mělo existovat živé pohanství spíše než mrtvé, a v její víře v určité prvotní hinduistické víry, které jsou v hinduistické společnosti a na asijském subkontinentu zcela běžné: víra, že hinduismus je částečně rasové náboženství, víra, že jej vytvořili běloši nebo částečně běloši; víra – polomytologická, až mytologická, až polorealistická – v kterou věří desítky a desítky milionů lidí, že určité kmeny přišly z Kavkazu před určitým počtem let, před tisíci lety, před tisíciletími, a zavedly v Indii kastovní náboženství, podle kterého se nesmíte rozmnožovat s lidmi mimo vaši kastu. To se později zcela rozpadlo a stalo se nekonečně zmateným. Ale tyto prvky a tendence – používání ohnivého kola, uctívání slunce, víra v nejmilitantnější formu polyteismu, za kterou možná stojí jeden plamen, jakýsi tajný, polomonoteismus v rámci náboženství, které se jeví jako všechno jiné než to.

Její postavení v hinduismu je poněkud komplikované a v některých ohledech je perennialistkou, podobně jako Evola, který se označoval za katolického pohana. Pokud chcete, aby vaše politické postoje vycházely z náboženství; pokud chcete něco, co považujete za absolutní, nebo systém víry; ne Tonyho Blaira, který říká: „Toto jsou moje názory, jaké jsou vaše?“ Ne názory současných politiků. Pokud chcete něco absolutního a takového, jak to chápe ona, věci, pro které budou lidé žít a umírat a za které budou bojovat ve skutečné historické době, musíte mít věci, které jsou nad a mimo člověka. Musíte mít věci

metafyzické pravdivosti a objektivismu. Tam, kde se teologie spojuje s jejich filozofií, existuje idea metafyzického objektivismu: pravdy, o nichž se věří, že jsou mimo člověka a jsou považovány za absolutní.

Současná mysl považuje tento způsob uvažování a pohledu na věci za mimořádně obtížný, a to nejen kvůli možným politickým, ideologickým a sociálním důsledkům, které z něj mohou vyplynout, ale také kvůli způsobu myšlení, který s ním souvisí. Když Evola hovořil o tom, že je katolickým pohanem, měl v podstatě na mysli, že když se podíváte do mé tváře, uvidíte starověký Řím. Jméno jeho náboženství je římský katolicismus a on v něm vidí antiku a pohanský svět, který přímo vyzařuje z křesťanství. Mnoho lidí samozřejmě věří, že protestantismus a protestantská reformace jsou židovštější formou křesťanství v rámci křesťanství. Katolicismus si naopak ve své architektuře, estetice a renesanci zachovává určité prvky obnovy starověkého světa, což je přesně to, co lidé jako ona chtěli.

Rozhodnutí stát se hinduistou je velmi radikální a absolutistické a na jedné úrovni vás odřízne od většiny bílých lidí, včetně docela politicky militantních bílých lidí jinde ve světě. Ale jedna z věcí, která je na jejím radikalismu poměrně zajímavá, je rozpor mezi tím, jak je krajní pravice vnímána většinou zbytku současného světa, a mnoha lidmi, kteří v ní skutečně zastávají vedoucí pozice.

Existuje názor, že radikální pravice existuje pouze proti – proti jiným skupinám – proti skupinám, které obviňuje z modernity a liberálního egalitářského vyrovnávání. Proti etnickým, rasovým, sexuálním a jiným menšinám a tak dále. Její názor je samozřejmě téměř opačný, v tom smyslu, že tyto

radikální tendence názorů existují pro určité věci, a protože jsou pro tyto věci velmi radikální, nevyhnutelně znevýhodníte a posunete se mírně na stranu toho, co ve skutečnosti neschvalujete. Do jisté míry tedy její touha po absolutní kultuře, která nebyla křesťanská a která byla stále živou kulturou, k níž se hlásily stovky milionů lidí, ukazuje hloubku její extrémnosti a hloubku jejího radikalismu.

Do jisté míry také nebyla příliš zainteresována Mussoliniho Itálií, Francovým Španělskem, Salazarovým Portugalskem nebo hnutími jinde. Byly tu určité komentáře a určitý zájem, ale je patrné, že když později dospěla k názoru, že německý nacionální socialismus byl oživením extrémního pohanství v západním světě pro člověka tehdy, dnes i zítra, dospěla k tomuto názoru neomylně, protože její pohled vždy směřuje k nejkrajnější a nejmilitantnější možnosti. V jistém smyslu, protože její motivace je v mnoha ohledech primárně náboženská, je proti všem formám politického oportunismu.

To, co se nazývá populismus [Bowden používá pojem „populismus“ ve smyslu toho, co se v nacionalistických kruzích nazývá „mainstreaming“], je touha vyjít lidem vstříc s jejich stávajícími preferencemi. Radikální pravicové strany v Evropě i jinde se obracejí na obyvatelstvo po 60 letech liberálních přesvědčení, kdy prakticky každý má nějaký liberální systém přesvědčení, ať už je jakkoli okrajový, i když tvoří jen 2 % jeho přesvědčení. Populismus se k nim obrací jako politické gesto a snaží se zaujmout dotyčné jednotlivce nebo skupiny a přivést je do více pravicového, tradičního, trvalého, autoritářského, polodemokratického, vlasteneckého spojení atd.

Její pohled je v jistém smyslu velmi antipolitický. Věří v to, že je třeba volit nejradikálnější a nejextrémnější možnost ve

všech oblastech. Pokud chce být pohankou, stane se hinduistkou; pokud chce být pohankou v politické modernitě, stane se nacionální socialistkou; pokud je nacionální socialistkou, podporuje SS jako nejmilitantnější část nacionálního socialismu. Vždy volí nejradikálnější a nejextrémnější možnost, ale ne z emocionálního zápalu – i když její próza má jistou vášnivost, kterou nelze popřít –, ale téměř s matematickou logikou a prozíravostí, kdy nejradikálnější postoj logicky a nevyhnutelně vede ke všem ostatním postojům.

Proč tedy tak militantně odmítla křesťanství? V podstatě proto, že to není v souladu s její povahou a také kvůli jejímu pohledu na etiku a přirozený proces. Když vznikla Nová pravice, připojilo se k ní brzy několik křesťanů a na prvním setkání jsme měli ortodoxního kněze nebo dokonce biskupa, pokud si dobře vzpomínám. Radikální pravicové skupiny, které měly prvky kulturního boje, jako je tento. Téměř vždy dochází k rozkolu, kdy jsou buď označeni za pohany a křesťané odejdou, nebo za křesťany a odejdou pohané. Nebo mezi nimi panuje napjatý vztah.

Nyní věřila v úplný návrat k tomu, co bylo před křesťanstvím. Věří, že křesťanství není v podstatě jen židovské náboženství, ale univerzální víra, a je také poměrně nepřátelská vůči islámu, ačkoli později poznala některé osoby, které se usadily v Násirově Egyptě, konvertovaly k islámu a byly bývalými členy Freikorps a bývalými členy NSDAP jak ve 30., tak ve 40. letech, a které se k Freikorps vrátily na počátku 20. let a na konci druhé dekády minulého století. Pro ty, kteří to nevědí, Freikorps byly samozřejmě paramilitární organizace vytvořené v červnu po porážce, aby zabránily šíření bolševické revoluce v srdci Německa, aby se zapojily do bojů v Pobaltí a

také aby nastolily pořádek v naprosto chaotické, poražené, hladové a demoralizované zemi, která prohrála první světovou válku v dějinách lidstva, rozhodně v moderní době.

Radikalismus Sávitrí Dévi a náboženská touha, která za ním stojí, jsou tedy zřejmé od samého počátku. Mnozí se domnívají, že se pokouší vytvořit náboženství z nacismu, a skutečně mnoho mluvčích radikální pravice, jako například Revilo P. Oliver, to po válce řeklo. „Věřím, že kult Hitlera je vytvářen," řekl jednou Revilo, „znalou ženou řeckého původu." A do jisté míry lze v tom vidět část logiky jejího vývoje.

Po návratu do Evropy po porážce Německa v roce 1945 vydala celou řadu knih. Než odjela, v polovině až konci 30. let se provdala za indického brahmána jménem Mukherji. Manželství bylo pravděpodobně celibátní, protože on byl jogín, který věřil, stejně jako asketové a puritáni v naší národní revoluci v 17. století, že pokud se člověk vzdá rozkoší a smyslnosti v jedné oblasti, přesměruje tuto energii do jiné oblasti.

Indické skupiny také po válce vydaly většinu jejích materiálů podporujících Osu, když prakticky nikdo na světě by takové materiály nevydal, kromě malých sítí NS ve Spojených státech a možná v Jižní Africe. Prakticky nikdo jiný by tyto materiály nevydal. Po přestávce se posunula od hinduistického nacionalismu konce 30. let k ostrému nacionálnímu socialismu.

Do Německa odjíždí ihned po druhé světové válce v polovině až konci 40. let, kdy je Německo v naprostém chaosu. Německo je okupováno. Východní zóna, kterou nemohla navštívit, protože nikdo ze západního původu nemohl, byla pod kontrolou Ulbrichta.

Statistiky se liší, jako všechny ty exterminacionistické a revizionistické. Německý parlament prohlásil, že v důsledku devastace po roce 1945 zemřely dva miliony Němců. Stovky tisíc německých žen byly znásilněny sovětskými vojáky ve východní zóně na přímý rozkaz shora. Masové armády se málokdy dopouštějí znásilnění, pokud to není nařízeno shora nebo pokud nejsou omezení zmírněna a zrušena důstojnickou kastou, která to schvaluje. Samozřejmě v každé armádě budou vždy muži, kteří se takových aktivit neúčastní, ale pokud je to povoleno shora, ujme se názor, že ženy jsou součástí válečné kořisti, zejména ve skupině, která touží po radikální pomstě.

Zajímavé je, že aby se zastavilo masové znásilňování, které požadovali východoněmečtí komunisté, aby mohli vytvořit stát v zdevastované východní zóně Německa okupované Rudou armádou, muselo být zastřeleno velké množství mužů, protože se v podstatě stali závislými na znásilňování a komisaři museli znovu nastolit pořádek.

To nezahrnuje stovky a stovky tisíc lidí, kteří prošli procesem denacifikace, ať už na vrcholu nebo na dně společenského žebříčku. Lidé na nižších pozicích – ošetřovatelé, státní úředníci a podobně, členové malých stranických organizací – vyvázli s pokutami, pokáráním, zničenou kariérou a jakousi politickou reorganizací, znovu zavedenou politickou korektností a ideologickým konformismem v poválečném období.

Elita starého stranického aparátu byla buď zabita, nebo mnozí byli mučeni, existovaly instituce pro jejich mučení a ničení – mnohé z nich byly později použity proti komunistům. Měli jsme je v Berlíně, dlouho popírané. Nebyly příliš rozsáhlé,

ale britská armáda tyto metody vždy používala, na rozdíl od toho, co jsme tvrdili, že jsme nikdy nedělali.

A tak prakticky veškerý radikální nehumanismus, který je v tomto konkrétním režimu zpětně odsuzován, byl přímo či nepřímo páchán spojeneckými mocnostmi v letech 1945 až 1948. Utrpení Němců, které bylo rozsáhlé, bylo zřídka odhaleno; drtivá většina lidí, kteří dnes žijí, o něm téměř nic neví, a podobně jako u jiných poražených národů – například bílého Jihu a Konfederace ve Spojených státech, jejichž historie byla z velké části odsouzena do jakési pohodlné orwellovské paměťové díry – dnes o tom málokdo něco ví nebo dokonce chce vědět.

Ironií je, že tyto informace existují. Pokud zadáte do Googlu „masakry Němců po roce 1945“ nebo „utrpení Němců po druhé světové válce“, objeví se spousta materiálů. Problémem není to, že by tyto materiály byly cenzurovány. Problémem je, že velká část lidí byla naučena, že už jen pohled na ně je morálně špatný. A proto se na ně nechtějí dívat, jako by se to nikdy nestalo. A zajímají se o ně pouze archiváři a odborníci. Není to něco, na co by člověk chtěl upírat svůj zrak.

Odhalení o poválečných táborech byla z velké části způsobena tím, že Spojenci vzali do táborů statické fotoaparáty z tehdejších zpravodajských filmů, protože nechtěli ukázat světu devastaci německých měst. Tyto krásné města po celém Německu – na severu, západě, jihu i východě – byla zcela zničena a srovnána se zemí. Zničena více než Groznyj ruskou mocí. Celá města a obce byla zdevastována a lidé po roce 1945 žili roky v troskách.

Můj starý přítel, elitistický a nehumanistický intelektuál Bill Hopkins, sloužil po válce v RAF jako jakýsi národní voják v Hamburku v roce 1948. Jeho žena je Němka. V létě museli postavit tábor RAF mimo Hamburk kvůli zápachu těl pod troskami. Protože zápach mrtvol byl tak odporný, nemohli mít tábor uvnitř města.

Nakonec samozřejmě to, co Němci udělali – a německý ekonomický zázrak poválečného období –, který vidí vznik ekonomické supervelmoci a politického kastráta a trpaslíka, který se bojí i vlastního stínu, má v současném Německu kořeny v těchto událostech. Nezapomeňte, že mnoho Němců zažilo dvakrát rozpad své společnosti: v roce 1918 a v letech 1945–1946. Je to tedy jakýsi dvojitý úder.

Teď už víte, proč Němci nechtějí posílat své vojáky do Afghánistánu a na další místa. Není to proto, že by byli zbabělí, úzkostliví a bojácní. Je to proto, že v jistém smyslu ztratili ducha, který byl v roce 1945 v určitých ohledech zničen.

Židovský newyorský spisovatel Norman Mailer kdysi řekl, že skutečnými oběťmi druhé světové války jsou Němci. A ne skupina, jeho vlastní skupina, o které se vždy mluví. A duchovně by s tím někdo jako Sávitrí Dévi souhlasil, protože mi jako člověku zvenčí připadá – navzdory částečně germánské povaze anglické identity –, že Německo je ztracené, nenávidí samo sebe, je sebedestruktivní a poražené. Pravděpodobně neexistuje národnost, která by se v životě nenáviděla více než současní Němci.

Existuje mnoho filmů o levicovém terorismu, který vzešel z generace 60. a 70. let a který je vnímán jako pomsta otcům. Vlny nenávisti mladých Němců namířené proti starším a

nejstarším Němcům kvůli tomu, co udělali, nebo přesněji řečeno, co neudělali během války.

Ironií je, že Sávitrí Dévi je taková extremistka, že se ztotožňuje dokonce i se zajatými příslušníky SS. Dokonce i s těmi, kteří nebyli členy Waffen-SS, ale sloužili v táborech. Považovala je za hrdiny antihumanistického boje. Lidi mimo čas, mimo dobro a zlo, bojující proti titánským silám, kteří slavně padli a stali se tak mučedníky.

Jedná se v podstatě o náboženský pohled. Silný a prvotní náboženský pohled. Nevidím v tom žádnou logickou souvislost, ale cítím to tak. V šíitském islámu existuje obřad, při kterém se lidé bijí a mrzačí si čela a podobné věci, a je to žalozpěv a paroxysmus. A ona v jistém smyslu považuje tyto druhy politických hnutí za jejich bílý ekvivalent. Tak to vidí ona. Mocná pravěká tragédie starověkého světa se vrátila s moderní technologií v moderní době. A proto je v jistém smyslu její vášeň pro nejnenáviděnější režim 20. století, jak je obecně vnímán, prvotní a proti času.

Odjela do Německa a rozdávala letáky, téměř jako by chtěla být zatčena. Rozdala několik tisíc letáků, které byly převážně [nesrozumitelné] a podporovaly osu, restauraci a Hitlera, a byla okamžitě zatčena, souzena a odsouzena, myslím, ke čtyřem letům. Nakonec ale strávila většinu z nich v oblasti kontrolované spojenci. [Sávitrí byla 5. dubna 1949 odsouzena ke třem letům vězení, ale 18. srpna 1949 byla na žádost Nehruovy vlády v Indii propuštěna.] Nezapomeňte, že Francouzi, Němci a Američané okupovali jeden sektor a Sověti druhý, a už se rozdělovali na dvě entity. Zatímco Západ směřoval k institucionalizaci sekundární politické třídy v Německu, vedené mírnými technokratickými

administrativními konzervativci, jako byl Adenauer, kteří vybudovali poválečné uspořádání ovládané americkou mocí.

Nezapomeňte, že v Německu jsou dnes velké britské základny a ještě větší americké základny. Německo je stále částečně okupovanou zemí, které nelze zcela důvěřovat. Ani v rámci EU, aniž by bylo tak svázáno, mu nelze zcela důvěřovat. Ačkoli Západ v jistém smyslu chce, aby demokratické Německo bylo silné a stálo po jeho boku v Iráku, Afghánistánu a jinde. Německo je však paralyzováno a duchovně poraženo tím, co se stalo po roce 1945.

Sávitré Dévi nyní nevnímá utrpení Němců na konci války tak, jak je obvykle vnímáno. U liberálů cítíte sympatie k druhé straně, jako například u Jamese Bacquea v jeho knihách o utrpení Němců na konci druhé světové války. Ten v jistém smyslu hraje humanistickou hru. Jen má novou skupinu obětí: německé ženy, německé děti, lidi, kteří trpěli v troskách.

V jistém smyslu je mu jich líto, stejně jako je mu líto beznohých Angolanů, afrických obětí AIDS, obětí Corteze nebo haitského zemětřesení. Chápete, co tím myslím? Je to nová skupina, ke které lze chovat soucit, a já mohu psát a budovat si kariéru na soucitu s těmi, kteří byli dříve považováni za nedotknutelné, a jsem obecný humanista.

Ona to vidí úplně jinak. Vidí to jako utrpení, oheň a žalozpěv, kterým by Němci měli projít, aby se mohli znovu obnovit v síle a slávě.

A to ji vede v její nejslavnější, nejkontroverznější a nejznámější knize The Lightning and the Sun k tomu, že se v podstatě zabývá zbožšťováním Hitlera. Skutečně mimořádná situace, pokud vezmeme v úvahu masové vyprávění

poválečného světa ve 20. století. V podstatě obrací sémiotiku. Obrací vyprávění 20. století. Největšího padoucha, největšího zločince, největšího šířitele nenávisti, největší monstrum, a ona z něj dělá avatara boha Višnua a říká, že je božský a že je nadlidský.

Protože v hinduistické aristokratické a válečnické tradici existují muži, kteří se dopouštějí neosobního násilí. Titáni, kteří kráčí po zemi, kteří překračují hranice dobra a zla a jsou nespoutaní, jejichž krutost a zápal jsou neosobní, nehmotné, slouží idealistickým účelům a nikdy nejsou vykonávány pro lidský prospěch nebo pro jejich vlastní prospěch, nebo pro prospěch jejich rodin a kmenů, s výjimkou těch nejnepřímějších způsobů. Takto vnímáte extrémnost její vášně.

V jistém smyslu syntetizuje náboženské myšlenky, které byly v některých ohledech zcela nové a jsou zakořeněny v jejím pohledu na přírodu.

Jaký je rozdíl mezi pohanstvím a křesťanstvím? Je to uctívání polyteistických bohů? Mnoho pohanů ve skutečnosti věří, že existuje jeden zdroj a bohové a bohyně jsou metafory. Pohané věří, že vše, co existuje, je božské, ve všech systémech. To znamená, že zničení je božské, stejně jako stvoření. Věří také, že ženskost je božská, a proto není žádný problém s polaritou mužského a ženského principu ve všech věcech. V těchto náboženstvích existují kněžky, existují bohyně, protože tvoří polovinu toho, co znamená být smrtelný.

Všichni lidé umírají, vracejí se do věčnosti, vracejí se do přírody, přicházejí znovu. Vše se vrací. Pokud se vyvíjíme, je to velmi pomalé a celkově je evoluce pokrokem malé části před ostatními, kteří sotva stačí držet krok.

Z etického hlediska se většina pohanských systémů velmi liší. Pohanství má sklon věřit v odvetné násilí. Má sklon věřit, že když mě někdo strčí, já ho strčím zpět. Má sklon věřit dokonce v násilí a agresi jako v preventivní opatření před tím, než je člověk sám napaden. Má sklon mít systém založený na cti, v němž je morálka vnímána hierarchicky. Čím jste ušlechtilejší, čím jste krásnější, čím jste inteligentnější, čím jste proporcionálnější, čím jste vzdělanější, čím máte více odvahy, tím více vás bohové upřednostňují. Čím výše jste v dané hierarchii. To má samozřejmě i opačnou stránku: čím jste ošklivější, čím jste menší, čím méně oblíbení, čím méně odvážní, čím více máte vad, tím níže jste v dané hierarchii.

To neznamená, že podle těchto velmi starodávných zásad jsou nižší prvky odvrženy, zničeny, vyvražděny nebo potlačeny. Znamená to, že hierarchie existuje ve všech formách, jak uvnitř jednotlivce, mezi jednotlivci, mezi rodinami jednotlivců, mezi skupinami jednotlivců – hierarchie je všude a nikdo není na vrcholu všech z nesčetných hierarchií.

Všimněte si, že v celé této diskusi jsou peníze, finance, vaše úspěchy a množství peněz, které máte, až na samém konci žebříčku. Obchodní a čistě úspěšné formy nejsou opovrhovány, protože jsou součástí celku. Každá společnost musí mít obchodní třídu. Každá společnost musí mít trochu obchodu, bankovnictví a tak dále.

Ale uctívání peněz a víra, že život je založen na vydělávání peněz, je opakem jejího názoru, a většinu svého života žila jako asketa. Jinými slovy, žila téměř bez jakéhokoli majetku a bydlela v domech některých z nejznámějších lidí na světě té doby. Někteří z nich žili v Egyptě, někteří v Paraguayi pod vládou generála Stroessnera, někteří v Argentině pod vládou

Peróna. Rudel, Johann von Leers – který, pokud vím, konvertoval k islámu – Otto Skorzeny a podobní lidé. Všichni byli jejími přáteli a ona s nimi žila v Madridu a později je navštěvovala ve Spojených státech. [Sávitrí nikdy nenavštívila Spojené státy ani Paraguay, i když byla na cestě do Spojených států, když zemřela.] Cestovala po celém světě s několika pasy, protože mohla použít jméno Sávitrí Dévi, mohla použít jméno Mukherji, mohla použít dívčí jméno své matky. Mohla použít svou řeckou národnost. Stále častěji byla vyhošťována z jedné země za druhou.

Po vydání knihy The Lightning and the Sun se podle mě chtěla setkat s Johnem Tyndallem, který je samozřejmě velmi známý. Byl to v podstatě zakladatel Britské národní strany. John Tyndall, který byl kdysi členem National Socialist Movement, byl jejím starým přítelem. Říkával: „Chtějí jen vyhnat jednu neškodnou řeckou dámu, která je mou přítelkyní.“ Ve skutečnosti to ale byla Sávitrí Dévi, víte. Ale to říkal BBC, když se ho na to ptali.

V Německu byla uvězněna a napsala knihu s názvem Gold in the Furnace [a Defiance] o zacházení s ní a ostatními vězni a o demoralizaci německého národa po válce. Mnoho Němců přijalo strategii zapomenutí na druhou světovou válku. V 50., 60. a na počátku 70. let některé z nich zasáhla rostoucí levicová revoluční vlna mezi studentskými menšinami v Německu. Starší generace to ignorovala a soustředila se výhradně na obnovu společnosti, a vše bylo obnoveno. Pokud dnes navštívíte Německo, nikdy byste neuhodli, že americké bombardéry záměrně zničily celé části měst, i když většinu bombardování provedla RAF.

V průběhu války se naše letectvo skutečně stávalo stále militantnějším a zuřivějším. Našim posádkám bylo řečeno: „Pamatujte na Coventry, pamatujte na Southampton.“ Projevili mimořádnou bojovnost. Podle Nietzscheho nikdy neodsuzujte válečníka. Muži jako Harris a další, pokrytí krví a tak dále. Ale ukažte mi osobnosti jakékoli národnosti, které takové nebyly. David Irving se po válce samozřejmě setkal s Harrisem a v některých ohledech ho považoval za skvělého válečníka, oporu, muže, který chce pro svůj lid prakticky ničit a trhat. To není obraz, který Angličané mají o sobě.

Padesát tisíc našich letců zahynulo ve vzduchu. Na rozdíl od Srbů a Iráčanů byli Němci schopni se proti tomuto masivnímu teroristickému bombardování bránit a zabili obrovské množství pilotů, z nichž mnozí nepřežili tři až čtyři mise ve vzduchu.

Na zemi však byly zabity stovky a stovky tisíc lidí a zápalné bomby byly záměrně použity k vytvoření požárních bouří díky větru, který se v těchto městech vytvořil. Nejznámější jsou Hamburk a Drážďany, které dodnes vyvolávají výčitky svědomí v současné liberální Anglii a Británii. „Drážďany“ je ošklivé, nebezpečné a temné slovo a na rtech Britů je téměř poloviční omluva za Drážďany – ale ne úplně.

Stalin nařídil bombardovat Drážďany. Nařídil Churchillovi, aby použil tyto primitivní prostředky. V těchto městech byli masoví uprchlíci. Chtěl je úplně zabít a vypálit vytvořením masivních požárů a devastace. Zajímavé je, že Speer ve své autobiografii píše, že kdyby se Britové a Američané soustředili na výrobu kuličkových ložisek nebo na ekonomické a vysoce hodnotné průmyslové cíle, mohli by z

jejich pohledu válku ukončit rychleji. Ale ne, bylo rozhodnuto o devastaci městských a předměstských oblastí a center měst. Nejen pár bomb, ale úplné srovnání se zemí, úplná devastace těchto oblastí. A když oblasti ještě nedoutnaly dostatečně, když byly pořízeny fotografie, vrátili jste se a znovu jste oblast rozbili na kusy a naházeli jste na ni zápalné bomby, abyste se ujistili, že shoří, a to pořádně.

Když došlo k bombardování Drážďan, v neutrálním světě to vyvolalo pobouření. V Latinské Americe, která samozřejmě sympatizovala s Osou kvůli geopolitickému nepřátelství vůči Spojeným státům, a také v arabském světě. A došlo k zajímavé události, kterou Irving odhaluje ve své knize Dresden: Apocalypse 1945 – v pozdějších i dřívějších vydáních – a to, že kabinet, válečný kabinet, který tvořili konzervativci, labouristé a liberálové, se pokusil přenést odpovědnost za Drážďany na vrchní velení RAF. Ale oni, ve své přehnané horlivosti vést válku ve vzduchu proti Ose, myšlence, kterou Orwell používá v románu 1984 o Airstrip One, že Británie je nepotopitelná letadlová loď, která má zničit Evropu, vysílající z našeho území jeden bombardér za druhým. RAF měla být obviněna politickou elitou. Vedení RAF donutilo politiky podepsat prohlášení, že to byli oni, kdo nařídil bombardování Drážďan, a že za něj nesou odpovědnost, protože vojáci nepřijmou odpovědnost za nařízení těchto věcí. Jednali jménem politické třídy ve většině západních společností.

A zajímavé je, že devastace střední Evropy, která je součástí současné krize a moderního úpadku, ve kterém všichni žijeme a který nás obklopuje, je klíčovým problémem naší civilizace ve 20. století. Vedlo to k sebenenávisti a kosmické a duchovní porážce téměř na všech úrovních. Běloši, obecně

řečeno, jsou učeni nenávidět sami sebe téměř více než jakákoli jiná skupina, a do jisté míry je to výsledkem těchto událostí.

Verze toho, co Joseph Conrad v souvislosti s bojem o Afriku během belgické okupace Konga nazval „Srdcem temnoty“, ve 20. století. Srdcem temnoty ve dvacátém století jsou právě tyto události. A Sávitrí Dévi se vydala přímo do tohoto srdce temnoty tím, že z věcí, které jsou v moderním Západě považovány za nejhorší prvky, učinila náboženství, hypostatizovala je a udělala z nich absolutno.

Moderní Západ je dnes definován tolerancí, inkluzí, egalitarismem a nepřátelstvím vůči všemu, co představovaly předchozí vlády. To je definice občanství. To je definice osobní morálky. To je definice moderní Británie. Dnešní politická a mediální třída by řekla, že kdokoli, kdo s tím nesouhlasí, je ve skutečnosti zrádcem, nikoli konkrétní ideologie, ale lidstva, hlavního proudu a společného smyslu toho, co to znamená být člověkem.

To ukazuje, že mnoho lidí se neprosadí, pokud se domnívají, že jejich prosazování je špatné. Miliony a miliony našich lidí nesouhlasí s tím, co se v této zemi děje od roku 1948, ale cítí se traumatizováni, pokud by s tím chtěli něco dělat, kvůli následkům těchto událostí a tomu, jak byly formovány do narativu ve vztahu k téměř všem, kteří dnes vyrůstají.

Jednou jsem se bavil s 26letým mladíkem, který chodil do Hackney, komplexní školy v Hackney, kde běloši tvoří asi 50 % studentů. Zeptal jsem se ho: „Co jste probírali v dějepise?“ Odpověděl: „Probírali jsme černošské studie a otroctví, holocaust a šoa a vinu Západu a trochu britské dějiny – tak nějak zbytky.“ Takže stále větší část západní populace – a

nejvýraznější je to v Německu, odkud se to šíří do celé střední Evropy – vyrůstá ve strachu, porážce, sebenenávisti, přesvědčení, že pochází z národů, které jsou amorální, nemorální a které způsobily nejhorší události 20. století. Žádný jiný národ to tak necítí. Žádný jiný národ to tak necítí.

Putinova částečná, komplikovaná a revizionistická reinterpretace Stalina má za cíl zajistit, aby Rusové nepřijali tento přístup. I když Stalin zmasakroval miliony Rusů, v Rusku bude stále mírně heroizován jako válečný vůdce, zatímco Solženicynova díla budou studována ve školách. To, co dělají, je dialektické. Nedovolují, aby se jejich minulost soustředila na ně tak, jak by si možná přála západní média, a říkala: Podívejte se, co jste udělali! Podívejte se, za co byste měli nést odpovědnost! Měli byste se navždy stydět.

A je zajímavé, že ze všech národností je pravděpodobně jen málo Italů, kteří by byli zásadně proti vládě, která existovala ve 20. letech a poté, a kteří by pociťovali ke své vlastní národnosti a nemilosrdnosti své vlastní cti a slávy to, co pociťují současní Němci. Většina současných Němců, které jsem potkal – kromě zastánců tvrdé linie a zbytků antisystémových typů, pokud chcete – je traumatizována vinou, žije s vinou v jakémsi kosmickém smyslu.

Němci mají silný metafyzický postulát. Nejsou empirici a polorelativisté jako my. Nemyslí heuristicky. Nevymýšlejí si to za pochodu. Němec vždy chce nejprve svou teorii a pak uvažuje od teoretických předpokladů sekvenčním způsobem. A pokud předložíte lidem názor, že měli být poraženi a že požáry jejich měst byly v jistém smyslu součástí jejich nemorálního záměru, za který jim byl uložen téměř polobožský trest – což je část kulturního registru, který skutečně existuje –, zjistíte, že jsou

rostoucí generace, jedna, dvě, tři generace lidí, kteří nenávidí svou vlastní civilizaci do takové míry, že někteří z nich proti ní pozvednou zbraně. To byl případ Baader-Meinhofa a dalších skupin. Byli to lidé, kteří pozvedli zbraně proti své vlastní civilizaci, zevnitř, v souladu s doktrínami, které jim byly vštěpovány v souvislosti s následky poslední války.

Základními politickými knihami Savitri Devi jsou The Lightning and the Sun, která se zabývá třemi historickými osobnostmi: Čingischánem, Achnatonem a Hitlerem. Jednoho z nich vidí jako muže míru a slunce. Druhého jako válečníka a vraha bez jakékoli vyšší ideje. A Hitlera jako jakousi kombinaci boha a ďábla. Jako jakéhosi nadčlověka, stojícího mimo dějiny. Je proti času. Je jaksi nelidský. Je považován za něco polobožského.

Ironií samozřejmě je, že tak je vnímán v západní kultuře. Počet filmů, počet divadelních her, počet myšlenek, které se z něj zpětně živí, jako z jakési síly; jako síly negace. Jako síly anti-božství. Protože samozřejmě v dualistickém systému je zlo velmi mocné a myšlenka ďábelského je mimořádně provokativní a zajímavá. A on je prezentován v ďábelských barvách. Ve skutečnosti není nic ďábelštějšího. Takže v jistém smyslu je její konfigurace, její duchovní kosmogonie a to, co se stalo, identické, stejně jako je fotografický negativ a fotografický obraz, pozitiv, stejný obraz obrácený, jeden od druhého. Má absolutistický pohled, i když obrácený, na současnou společnost, na něj a jeho diktaturu.

Prakticky nikdo jiný ve zbytku světa, kdo žil pod Maem, kdo žil pod Ho Či Minem, kdo žil pod Čojbalsanem v Mongolsku (Stalinovým chráněncem), kdo žil pod Stalinem, kdo žil pod Pol Potem: nikdo z nich nemá pohled na svou

vlastní národnost démonicky proměněný a ztělesněný jedním člověkem tak, jak to mají Němci. A v jistém smyslu je jejich postoj k vlastní poválečné převýchově a indoktrinaci náboženský. Před válkou ho a jeho režim uctívali téměř nábožensky. A po válce dochází k ďábelské inkarnaci a démonizaci těch samých věcí, která je téměř náboženská, jak ideologicky, tak ve svém zápalu a ve své schopnosti ovlivňovat lidi.

Jsem přesvědčen, že Západ se nikdy nezotaví, dokud tyto události neprožije a nepřekoná. Nietzsche hovoří o „překonání sebe sama“. O myšlence, že přijmete bolest, ztrátu, křivdu a utrpení, nahradíte je a povznesete se nad ně. Vezmete to do sebe, očistíte to, obrátíte to a překročíte to. Je to válečnický přístup, který se v podstatě vztahuje na občanské, mentální a další faktory. Jediným důvodem, proč jsme jako kultura v takovém stavu, v jakém jsme, je způsob, jakým myslíme, jak nás naučili myslet, a morálka, kterou většina našich lidí přijala za svou.

Naši lidé by mohli být neuvěřitelně silní a neuvěřitelně bojovní, kdyby se vymanili z bažiny morální viny za události, které, jak je dnes paradoxní, sahají daleko za hranice Německa. Ironií je, že celý Západ se částečně indoktrinoval, aby se cítil zodpovědný za věci, za které lidé určitých národností – například britské, ruské (což není totéž) nebo americké – nemají žádnou fyzickou odpovědnost, a dokonce zpětně zničil vlády, které byly údajně za tyto činy zodpovědné. Máme tedy podivnou situaci, kdy Spojené státy mají obrovské, kvazireligiózní památníky holokaustu, které jsou docela teologické a jaksi teofanické.

Loni touto dobou jsem byl v Miami, kde se nacházejí obrovské památníky Šoa. Obrovské památníky! Ruka uprostřed

Miami, z níž padají těla – památník holokaustu – je velká jako čtvrtina Trafalgarského náměstí a je místem uctívání, jakéhosi obráceného uctívání. Není to jen turistická ikona a něco, co tam prostě stojí. Je to symbol ontologické zlovolnosti naší doby, před nímž se všichni musí sklonit. Když to vidí, všichni si uvědomí přítomnost zlovolnosti a smrti. A je tu ještě jeden památník, který vlastně nevidíme, protože je někde jinde, myslím někde poblíž pláže, s pokroucenými postavami a jakýmisi námořními jmény na černém podstavci, který je podobný památníku obětem války ve Vietnamu ve Washingtonu, DC. A tyto památníky existují z nějakého důvodu. Tento druh filosemitismu a sebenenávisti je prakticky polonáboženský.

Je zajímavé, že je to tak akutní v protestantské společnosti, jako jsou současné Spojené státy, ale možná se to v této společnosti zkonkretizovalo, ale existuje to i jinde, všude. Existuje to v myslích lidí, kteří porazili Německo. Oni jsou za to také zodpovědní. Opustilo to národní hranice a stalo se to jakousi kosmickou záležitostí, a já tomu říkám mrak: Je to mrak, který se objevuje: mrak vědění spíše než nevědomosti, aby se přizpůsobil jakémusi idealistickému náboženskému textu. A padá prakticky na všechny bělochy a do jisté míry i na některé jiné skupiny mimo nás, jako závoj. Padá na nás jako miasma, jako jakási morální tyranie a poloplaga. Teprve když se s tím vypořádáme, oživíme se, protože pokud zůstaneme vázáni tímto...

A jsou tu známky toho, že se tato břemena začínají od nás odklánět, protože tyto události jsou stále více historizovány. Můžete cítit, že některé věci, které se o těchto událostech vytvořily, jsou prostoupeny třesením. Nejsou to v žádném

smyslu revizionistické filmy. Nejsou to v žádném smyslu revizionistické knihy. Ale všimnete si, že část kvazináboženského nadšení vyvolaného druhou světovou válkou umírá spolu s generací, která v ní bojovala. Složitější, reflexivnější a umělecky pravdivější prezentace Němců v boji během poslední války. Složitější prezentace akcí Spojenců během této války. Jinými slovy, nejsou prezentovány čistě jako křížová výprava proti zlu.

Pravdou je, že velkým neznámým pocitem viny v naší společnosti je to, že jsme měli uzavřít mír v roce 1941. Měli jsme to dovolit. Měli jsme se obrátit k sobě a k našemu impériu, což v podstatě znamenalo přijmout dohodu, kterou nám nepřímo nabízel: on ovládl Evropu a my si ponechali impérium.

Po válce několik osobností: A. J. P. Taylor – ano i ne; David Irving – ano; Maurice Cowling – ano; profesor Charmley – ano, několik lidí, většinou historiků, ne všichni, to řekli, ale žádný politik to neřekne. Žádný politik to neřekne. A přesto bylo vše v této společnosti částečně zničeno a zdevastováno v důsledku rozhodnutí, která byla tehdy učiněna, a morálky, která byla vybudována na povaze rozhodnutí, která byla tehdy učiněna i neučiněna.

Důležitost někoho jako Sávitrí Dévi spočívá v jejím extremismu, protože se nebojí. Byla zklamaná, že nedostala trest smrti za distribuci těchto letáků v Německu, protože, víte, ona je mučednice! Je to cítění, od kterého jsou lidé v jistém smyslu tak daleko, že ho v podstatě ani nemohou pochopit.

Robespierre a tito levičáci na konci 18. století měli k tomu sklony. Robespierre pořád mluvil o tom, že se stane mučedníkem, bude mučedníkem, pokud s ním nebudete

souhlasit. A samozřejmě ho nakonec odvlekli na gilotinu, kde skončil, jeho hlava skončila v koši a jeho bratr, který měl zlomenou čelist od kulky, skončil také v koši, spolu s Couthonem, Saint-Justem a dalšími teroristy.

Ale ten pocit, že je člověk připraven zemřít za nějakou věc – nad rámec válečnictví, které je dnes částečně placenou žoldáckou prací – neexistuje. Prakticky neexistuje nikde. Je to opravdu mimořádné a v jistém smyslu to vyžaduje vyvrhela, jako je ona: ženu, která odjede do Indie, stane se hinduistkou, odmítne křesťanství a je fundamentalistickou pohankou. Všimněte si, kolik Britů se jí znelíbilo ve vztahu k západní normálnosti, jen aby to všechno mohla udělat. Je to téměř energie, ke které vás taková tajemná a mírně okultní cesta extrémů dovede, která umožňuje ženě, jako je ona, zaujmout takové postoje.

Myslím, že to je důvodem, proč se mnoho těchto starších lidí z SA, SS, Wehrmachtu a byrokracie, kteří sloužili vládě a dalším spojencům v jiných zemích, cítilo po válce naprosto demoralizovaných, zcela skleslých a zcela zdrcených. Mnozí z nich byli vyvrhelové. Vyvrhelové mezi vyvrhely poválečného života. To, co o ní říkají – a ona byla opravdu vyvrhelem, dokonce i ve vztahu k nim – to, co v ní viděli, byla osoba, která je morálně bránila. Proto reagovali na tuto malou řeckou ženu tak, jak reagovali. Protože je morálně bránila, když byli považováni za nejhorší lidi ze všech. A to je pravděpodobně ta mimořádná věc: že ovlivnila tento druh etického obratu. Protože to, co se děje, je víc než propaganda.

V západních médiích je nyní obrovská propaganda o Íránu, vidíte ji všude. Co dělají s těmi továrnami pod horami? Jsou pro nás hrozbou? Musíme jednat. Neutralita je objektivní zrada.

Musíme jednat. Blair při Chilcotově vyšetřování řekl, že každou zemi, která nás znepokojuje, každou zemi, která nám způsobuje obavy, musíme rozdrtit, rozdrtit ji masivním bombardováním a americkou silou, a my jsme jejich pomocníci.

To liberály dost znepokojuje, protože lidé jako Blair jsou věřící. Blair věří v tento liberální systém, a proto se skvrna nemorálnosti, skvrna politického satanismu, skvrna zla promítá na lidi, kteří mají radikálně evropské názory.

Analytická a psychologická škola, kterou nežidovští Evropané preferují před freudovstvím, jsou Jungovy teorie, protože jsou umělečtější, reflexivnější a vhodnější pro nežidovské vědomí. Jak jednou řekl Freud: „Je to nejdůležitější muž v psychoanalytickém hnutí, protože je jediný, kdo není Žid.“ Jungovy teorie zahrnují myšlenku stínu. Stín je negace, kterou promítáte na druhého. Ten druhý se stává strážcem veškeré nemorálnosti. Ne já. Ne já. Ten druhý, ten tamhle, ten ubožák tamhle, ne já! Přiznávám, že nejsem svatý. Jsem – víte – sjednocený. Vím, co je co! Ale tam, on, oni tamhle. Projekce stínu a neschopnost uvědomit si, že všichni vrháme stín, a proto všichni máme svůj vlastní.

Jedním z velkých traumat 19. a 20. století je samozřejmě neexistence spojenectví mezi Británií a Německem, které by, kdyby k němu došlo, změnilo celý svět, stejně jako vítězství Konfederace v občanské válce ve Spojených státech by jistě změnilo celý svět a následujících 150 let, které jsme prožili.

Když byl Joseph Chamberlain v 90. letech 19. století koloniálním ministrem, chtěl uzavřít smlouvu nebo závaznou dohodu s Německem, aby se v podstatě a postupem času stalo

převládající mocností na evropském kontinentu a muselo by uzavřít konkordáty s Francií na jedné straně a Ruskem na straně druhé, protože taková je realita Realpolitik. Ale my bychom měli na své straně naše impérium. A možná s Američany v izolacionistickém režimu, spíše ve stylu Charlese Lindberga než Billa Clintona, by USA mohly zůstat mocností v Americe, což je jejich přirozená role.

Británie a Amerika by se věnovaly svým záležitostem, především v Karibiku a v Americe obecně, Německo by ovládalo Evropu. Nebyla by první světová válka, druhá světová válka ani žádná verze společnosti, jakou máme dnes. To bylo něco, co postulovali britští vůdci jako Chamberlain, opět vyvrhel a radikál establishmentu, který pocházel z liberálních kruhů, ale v některých ohledech byl energičtější a pravicovější než mnozí konzervativci, s nimiž byl spojen. Kdyby tyto myšlenky převážily, nedošlo by k současným útrapám.

Sávitrí Dévi je pro mě důležitá ze dvou důvodů. Jedním z nich je, že říká, že lidé, kteří jsou podle současného žargonu a slangu považováni za nejnemorálnější na světě, jimi možná nejsou. A poskytuje pro to filozofické a teologické důvody. A i když s tím nesouhlasíte – jako mnoho našich lidí –, existuje sekundární postoj: a tím je, že kultura sebenenávisti, strachu a porážky musí skončit.

Když se podíváte na mnoho mladých bělochů dnes, zajímají se o přírodu. Zajímá je ekologie. Zajímají se o zvířata, dokonce i o práva zvířat, jejichž ranou zastánkyní byla samozřejmě ona, jako hinduistka. Nevěřila v používání kožešin. Nevěřila v konzumaci masa, vajec nebo ryb. Byla absolutistka. Stejně jako Hitler. V Německu byla zakázána veškerá vivisekce a byly přijaty nejpřísnější ekologické zákony. Podniky je

musely dodržovat. Byly prostě přijaty. Nebylo o nich diskutováno. A podnikatelé je obcházeli, jak to podnikatelé vždy dělají. Ale primární ekologické zákony byly přijaty. Kolem německých měst byly vysazeny obrovské lesy a tak dále.

Zajímavé je, že v poválečném Německu vzniklo ekologické hnutí, které se kulturně přiklonilo k levici. Komunismus totiž v západním Německu nemůže existovat, protože ve východním Německu je nenávistný komunistický stát. Levicové hnutí tedy v západním Německu nabývá ekologické podoby. Ekologické myšlenky však nejsou levicové. Hluboce ekologické myšlenky, jak se jim říká, jsou prvotní a pohanské (s malým „p“) a velmi pravicové.

Napsala knihu s názvem Impeachment of Man, která je – opět, protože je vždy tak extrémní – jedním z nejextrémnějších vegetariánských – technicky vzato nebyla vegankou – ale kvaziveganských děl, jaké si dokážete představit.

Vzpomínám si, jak jsem jednou, když mi bylo 18, seděl a sledoval film s názvem Animal Auschwitz, který natočila Animal Liberation Front. Je to nelegální film, undergroundový film. Animal Liberation Front vznikla v souvislosti s knihou Animal Liberation od židovského univerzitního profesora z Austrálie jménem Peter Singer. To je ale úplně jiná debata, do které se nebudeme pouštět.

Zajímavé na ALF je, že podle mě ji založil Ronnie Lee z Leedsu, nebo se na jejím založení rozhodně podílel. Nebo jeden z jejích vůdců, protože to byla anarchistická organizace a neměla formální strukturu vedení. Řekl, že fašisté nebo extrémně pravicoví aktivisté jsou v Animal Liberation Front

vítáni, pokud do ní nevnášejí svou politiku. Což je opravdu trochu podivný způsob, jak to vyjádřit. Ale každý ví, že v těchto hnutích, v těchto alternativních a protikulturních pravdách, existují propojené pravicové myšlenky.

Jedním z jejích nejzajímavějších postojů k nacionálnímu socialismu je přesvědčení, že existují dvě jeho formy. Existuje exoterická forma, kterou chápou masy, což je konkrétní skupina zodpovědná za postmodernitu, kterou člověk a priori nemá rád. Určité postoje k přírodě, hierarchii, militarismu, extrémnímu patriotismu, polobožskému uctívání státu, považování národa a státu za souvislé, nepřátelství k modernismu v umění, zeleným myšlenkám a tak dále. To jsou názory, které jsou vnímané velmi negativně, jak je vnímá současná antifašistická společnost: vše je negativní. Nemají rádi barevné lidi, nemají rádi homosexuály, nemají rádi to, nemají rádi ono, čtou Genesis a Disgenesis, da, de, da, de da.

Ona také věří nebo předpokládá, že existuje vnitřní verze. A to je dosažení něčeho, co přesahuje člověka, jakým je v současnosti. A to je idea nadčlověka.

Nyní se různí akademici, jako například Goodrick-Clarke, velmi podrobně zabývali okultními kořeny nacionálního socialismu a pohanskými a magickými myšlenkami, iracionálními myšlenkami, objektivními filozofickými myšlenkami, které jsou teologické a současná modernita je považuje za iracionální.

Nezapomeňte, že tyto myšlenky působí na vůli. Bernard Shaw, levicový nietzscheán a dramatik z počátku 20. století a fabiánský idealista, řekl, že člověk s rozhodující myšlenkou má cenu 50 jiných lidí. A v podstatě je to pravda.

Důvodem, proč je islámský svět nyní tak silný a proč ho někteří běloši, i přes své nepřátelství, považují za přitažlivý, je to, že lidé jsou připraveni věřit a zabíjet a zemřít za své přesvědčení. A to dává sílu, dává moc, dává rezonanci.

Když Blair říká, že jsme připraveni bojovat za toleranci – já nejsem připraven bojovat za toleranci. Ale jsem připraven bojovat za lidi, kteří na tomto ostrově žili přede mnou. A já jsem teď naživu a jsem pokračováním toho. Takže člověk je připraven bojovat za určité věci a za jiné ne. A myslím si, že ta vůle, identita, duch a idealismus u ženy, která bude mainstreamovou modernitou považována za v podstatě šílenou – nebudeme chodit kolem horké kaše – je velmi poučná, protože v jejím mesiášském post-šílenství spočívá vykupitelský prvek.

Od mládí jsem byl vždy extrémista, což je docela neobvyklé. Můj otec byl bankovní manažer. Pocházím z velmi obyčejné buržoazní rodiny. Když mi bylo 18, řekl mi: „Drž se při zemi, synu. Nikdy se nedostávej do novin. Nikdy nedělej nic, co by mohlo způsobit potíže. Nikdy nedělej nic, co by mohlo způsobit, že tě lidé nebudou mít rádi, a celý život se věnuj vydělávání peněz.“ To byla rada, kterou jsem dostal. A já ho nedémonizuji; je představitelem tisíců a tisíců dalších lidí, kteří říkají přesně to samé. A já jsem nikdy nevěřil, že o tom je život. Nikdy jsem nevěřil, že o tom je život.

Život je o smrti. Jsem v podstatě náboženský člověk v ateistické době. Náboženství mé společnosti se zhroutila. Proto jsem nietzscheán, protože začínáte znovu budovat od sebe, protože nic jiného nezbylo. Nic jiného nezbylo. A u někoho tak extrémního jako ona – i když nutně nesouhlasím se všemi jejími názory – je síla, čistota a posedlost jejího náboženského přesvědčení o spasení této civilizace velmi poučná a velmi

odhalující a je to jakýsi morální dynamit ve srovnání se vším, co se dnes učí na všech školách, vysokých školách a univerzitách.

Nechám vás s touto myšlenkou. Vzpomeňte si na ten film, francouzský film o mužích, kteří převážejí nitroglycerin přes poušť – Wages of Fear – a sebemenší náraz a sebemenší trhlina, a za to dostávají mizernou mzdu, víte, pro nějakého nemilosrdného šéfa, který se nikdy neobjeví. A oni jsou tam na slunci a v horku a v prachu. A sebemenší věc může způsobit výbuch. Mají odvahu pokračovat, protože musí pokračovat, protože zastavit se znamená být poražen tou věcí, a pak by to stejně mohlo vybouchnout. A tak pokračujete dál a dál se snažíte.

A já osobně si myslím, že ona je jakousi spásnou kyselinou nebo zásaditým roztokem, který to všechno zvrátí, všechno, co vás naučili, a všechno, co vám řekl váš učitel dějepisu před maturitou. A vše, co vidíte na BBC. Její práce je jako sledovat zprávy na BBC, napadnout televizi kladivem, pak napadnout katodovou trubici uvnitř televize – ty staré, které se věší na zeď – a pak sledovat, jak vybuchne, a pak kopat katodovou trubici po zahradě. A pak přivolat nějakého vědátora, aby ji sestavil úplně jinak, s úplně novým zapojením.

Jako by Němci nejen dobyli Normanské ostrovy, ale dokonce vyhráli válku. Zapnete televizi znovu poté, co jste ji rozbili a prošli tímto mimořádným a složitým procesem reorganizace. Sedíte tam, sledujete zprávy a vidíte chlapa v německé uniformě a říkáte si: „Co se to děje?“ A to je ten druh kinetického, jakoby němého filmu, jakoby Eisensteina v opačném gardu, který ona vytváří. Je to jako ta nejchladnější z

chladných koupelí po tolika letech liberální vlhkosti a vřelosti. Víte, je to spasitelný tonik.

Existují různé okrajové skupiny, o kterých akademici jako Goodrick-Clarke budují svou kariéru tím, že tvrdí, že zatmění slunce je nová svastika, že existuje temné slunce, že tyto skupiny existují a ona je jejich kněžkou a zdrojem jejich polobožského uctívání a tak dále. A pokud se podíváte na YouTube, najdete tam její fotografie a záznamy jejích projevů a spisů a tak dále, které ji nazývají Dcerou černého slunce.

Ale ona je velmi, velmi zajímavá, protože uchopila tygra za ocas a stočila ho kolem dokola. A pokud chcete morálně šokovat lidi, kteří dnes žijí, nepředstavujte jim Tarantinovy filmy. Nepředstavujte jim pornografii Sarah Youngové. [Představte jim Sávitrí Dévi, Dceru černého slunce.] [Poslední slova jsou vystřižena, ale poskytl jsem parafrázi závěru.]

Julius Evola

Toto je již 27. setkání Nové pravice a dlouho jsme čekali, abychom mohli diskutovat o jednom z nejvýznamnějších myslitelů radikální pravice a tradičního pohledu na lidstvo a realitu, a tím je baron Julius Evola.

Evola je v některých ohledech napravo od všech, o nichž jsme kdy v těchto rozhovorech hovořili, a to nikoli povrchním nebo frázovitým způsobem. Julius Evola byl člověk, který záměrně a metafyzicky odmítal moderní svět. Co to znamená? V zásadě to znamená, že na počátku minulého století se baron Evola, který je sicilským baronem, rozhodl, že pro ty, kdo mají hrdinského ducha, existují v souvislosti s moderním životem asi čtyři alternativy.

Jednou z nich byla sebevražda a skoncování se životem otevřením žil v teplé lázni, jako to dělali sicilští mafiáni, italští kardinálové, sicilští bandité a staří Římané.

Další možností bylo stát se nietzscheánem, což je pro mnoho lidí v tradici moderní verzí některých, ale zdaleka ne všech jejich myšlenek, a je to způsob, jak se vypořádat s modernitou a s tím, co nás nyní obklopuje. Později se lidé jako Evola a další tradicionalisté, jak je můžeme nazvat, stali vůči Nietzschemu stále kritičtější a považovali ho za jakéhosi dekadentního moderního a aktivního nihilistu s trochou ducha a elánu, ale bez skutečného postoje.

Říkám věci zcela jasně. Většina lidí by mě považovala za nietzscheána a z filozofického hlediska je to motivace, kterou jsem měl od samého začátku. Proto pro mě strany nemají velký význam, protože myšlenky jsou věčné a myšlenky a hodnoty se

vrací, ale hnutí a způsoby a formy, které nabývají, a projevy, které mají, přicházejí a odcházejí.

Nyní se přesuneme od nietzscheánské perspektivy, která samozřejmě souvisí s velkým německým myslitelem z konce 19. století a jeho aktivním, kvazi-existenciálním a volním pohledem na člověka, k myšlence základní religiozity nebo prvotního náboženského a duchovního účelu. Ve vysoké filozofii existují názory, které dominují všem kolem nás, moderním médiím a všem, kteří navštěvují terciární vzdělávací instituce, jako jsou univerzity, v západním světě. Jedná se o moderní myšlenky, které jsou materialistické, antispirituální, aspirituální a antireligiózní nebo natolik antagonistické vůči dřívějším náboženským přesvědčením, že se považuje za samozřejmé, že tyto názory zastává každý. Všechny názory, které od druhé evropské občanské války, která skončila v roce 1945, otřásaly západní inteligencí, myšlenky jako existencialismus, behaviorismus, strukturalismus atd., jsou ateistické a materialistické. Byly diskutovány na jiných setkáních. Když se vrátíme o něco zpět, najdeme různé proudy názorů, jako je marxismus, freudismus a behaviorismus, které vznikly na konci 19. století a otřásaly velkou částí 20. století.

Ale tyto názory pokročilý evolovský typ perspektivy odmítá. Tyto názory jsou antimetafyzické a často odporují myšlence, že metafyzika neexistuje, že se jedná o návrat školy pozdního středověku, takzvaných středověkých scholastiků. V některých svých knihách Evola hovoří o Heideggerovi, samozřejmě o Martinu Heideggerovi, který se v 30. letech dostal do potíží kvůli svému údajnému akademickému postoji k nejkontroverznějšímu režimu modernity. Heidegger byl podle mého názoru, a o Heideggerovi jsem již hovořil dříve, kvazi-

esencialistou až esencialistickým myslitelem. Evola ho považuje za existencialistu, ale to je v podstatě vedlejší.

Tyto antimetafyzické názory nás obklopují. Veškerý liberalismus, veškerý feminismus, veškerý kvazimarxismus, veškerý buržoazní marxismus, veškerý kulturní marxismus, extrémní levice mírně umírněná směrem ke středu, vysoká kapitalistická ekonomika a návrat starého liberalismu proti keynesiánství, které bylo měkkým marxismem, který jej nahradil na počátku 20. století... Všechny tyto myšlenky jsou materialistické, ateistické, ne duchovní a antimetafyzické.

Dalo by se argumentovat, že hrdinské nietzscheánské dilema ve vztahu k tomu, co se nazývá modernitou, je kvazimetafyzický a metafyzicky subjektivistický názor, že existují hodnoty mimo člověka a mimo historii, s nimiž lidé komunikují díky intenzitě, s jakou žijí své vlastní životy. Ale existuje otazník nad (1) nadpřirozeným a (2) nad tím, zda existuje něco mimo člověka, v čem by tyto hodnoty mohly být zakotveny.

Myšlenka trvalosti, myšlenka metafyzické říše, na které jsou založeny většina předchozích civilizací – Evola a tradicionalisté by dokonce řekli, že na ní jsou založeny všechny předchozí civilizace – je tedy zpochybňována nietzscheánským kompaktem. Je to možná nakonec počátek velmi pravicového moderního pohledu, ale je to pohled modernistický. Berte to, nebo nechte být.

Pohled, ke kterému Evola směřoval a který se vyvíjel v jeho raném životě, duchovní kariéře a intelektuální a spisovatelské kariéře, můžeme nazvat metafyzickým objektivismem. V dnešní terminologii se tomu říká

fundamentální přístup nebo fundamentalismus ve vztahu k religiozitě. Fundamentalismus, stejně jako krajní pravice, jsou dvě oblasti kultury, které nelze asimilovat do toho, co existuje v Praed Street. Jsou to dvě věci, které jsou mimo, a proto je nelze nikdy zcela začlenit.

Metafyzický objektivismus je absolutní víra v nadpřirozené jevy, absolutní víra v jiné stavy reality, absolutní víra v bohy a bohyně, absolutní víra v jednu nejvyšší moc (například monoteismus oproti polyteismu), absolutní víra, že určité iterace, určité formy jazyka a duchovní kultury existují mimo člověka: pravda, spravedlnost, smysl zákona, účelové nebo teleologické informace o tom, jak by se měl žít život. Většina lidí v západních společnostech je dnes natolik otupělá a degradovaná téměř ve všech aspektech života, že téměř jakákoli filozofická spekulace o životě je neurčitá a téměř zcela bezvýznamná. Je to kanál, který nikdy nezapínají.

Typ metafyzického objektivismu, který Evola postuluje jako kotvu smyslu v moderním životě, může mít mnoho různých podob. Jedním z velkých problémů mnoha pravicových, obnovujících, prvotních, kmenových nebo nacionalistických hnutí jakéhokoli charakteru je, pokud za nimi stojí nějaká náboženství – jak tomu často bývá u mnoha, ale ne všech klíčových osob zapojených do takových hnutí a bojů – jaká by měla být jejich podoba? Každý ví, že z kulturního hlediska, a to platí i pro formace jako GRECE nebo Nová pravice ve Francii, jakmile začnete sdružovat lidi podobného smýšlení, rozdělí se podle toho, zda jsou ateisté nebo ne, sekularisté nebo ne, ale na hlubší kulturní úrovni se také rozdělí podle toho, zda jsou ovlivněni pohanstvím nebo křesťanstvím.

Taková rozdělení vždy trápí pravicové kulturní a metapolitické skupiny.

Evoliánská tradice se na tuto otázku dívá z pohledu tzv. perennialismu. Jedná se o intelektuální, ideologickou a teologickou myšlenku, že ve všech hlavních náboženstvích existují určité klíčové pravdy. Ve všech náboženstvích, která přežila, která jsou zaznamenána, která se dochovala až do dnešní doby, dokonce i v jejich bledých předchůdcích, dokonce i v těch disidentských, deviantních a potenciálně heretických prvcích, které byly odstraněny, lze v nich všech vidět úlomek perspektivy pravdy, kterou tyto konkrétní tradice podle všeho manifestují. Pod tímto pojmem se samozřejmě skrývá etnická a rasová myšlenka, že lidé v různých skupinách v rámci lidstva jako celku vnímají realitu odlišně, prožívají ji odlišně, reagují na ni odlišně intelektuálně a jazykově a vytvářejí odlišné kulty, odlišné mýty, odlišná náboženství, protože jsou fyzicky konstituováni způsobem, který vede k takové diferenciaci.

To může u některých perennialistů někdy vést k jakési formě universalismu, občas téměř k neoliberalismu, kde všechny kultury mají svou hodnotu, kde jsou všechny „zajímavé“ a kde jsou všechny do jisté míry zaměnitelné. Ale vzhledem k tomuto nebezpečí je výhodou pro hluboce náboženskou mysl perennialistické tradice to, že se vyhýbá sektářství a negativnímu puritánství, které jsou nevyhnutelnou součástí budování velkých náboženských struktur.

Jako vždy, myslitel jako Evola vychází z jednotlivce a směřuje k jednotlivci. To může pro mnoho lidí dát tomuto druhu myšlení poněkud neskutečný rozměr. Kde jsou masy? Kde je demokratická většina? Kde je rozhodující hlas BBC? Pravdou je, že Evola se nezabývá hlasováním BBC. Nezabývá se

masami. Masy považuje, stejně jako teoretici, kteří s ním souhlasí, za pytle brambor, s nimiž se dá manipulovat. Jeho myšlení je zcela antidemokratické, do jisté míry machiavellistické a dokonce manipulativní vůči masám, pokud se tak děje v rámci tradice, na níž se všichni podílejí.

Evola datuje úpadek modernity v jistém smyslu od konce středověku a počátku renesance. Mnoho podobně smýšlejících myslitelů však datuje tento úpadek do jiných období. Evola je katolík a když byl jednou dotázán na svůj náboženský partikularismus, odpověděl: „Jsem katolický pohan“, což je z dialektického hlediska velmi pravdivá poznámka. Nejsem křesťan, ale pokud se na to podíváte zvenčí, jádrem nebo podstatou křesťanství je zjevně římský katolicismus, i když jsem byl technicky vychován v protestantském prostředí anglikánské církve. Náboženství, které je tak měkké, jak jen to jde. Anglikánství je však samozřejmě synkretické náboženství. Je to náboženství vytvořené politikou. Trochu katolické, trochu protestantské, ale ne příliš, a s liberálními duchovními na vrcholu, kteří jsou částečně orientovaní na protestantismus a existují proto, aby to celé řídili.

Jedna z pravdivých, i když jen letmých poznámek, které lze o anglikánství uvést, a důvod, proč je dodnes podporováno státním establishmentem, i když tyto kostely navštěvují prakticky jen podivné staré dámy a imigranti z třetího světa, je to, že je to způsob, jak zadržet část extremismu, který v náboženství číhá. Náboženství je velmi nebezpečná formulace, jak začíná moderní svět chápat.

Vzpomínám si na Robina Cooka, ministra, který se stavěl proti válce v Iráku a tak dále a zemřel na skotské hoře. Všechno to posedlé chození, když je člověk hubený a zrzavý, může vést

k předčasným infarktům, ale Cook jednou řekl, a on je synem faráře, jako většina těchto skotských politiků, jinými slovy, pochází do jisté míry z kalvinistického prostředí, řekl, že v mládí si myslel, stejně jako obecně marxisté a freudovci, že náboženství je passé. A nyní, ke konci svého života, těsně před smrtí, řekl: „Temná, vlhká, ledová ruka náboženství“ ve všech možných systémech „opět povstává a sekulární levičáci jako my“ – mluví o sobě a těch, kteří věří v jeho názor – „cítí vítr této síly přicházející ze strany a zezadu“. Je to síla, kterou nemají rádi.

Osobně se stejně jako Evola domnívám, že lidé jsou od přírody předurčeni k víře. Možná jeden z deseti ji vůbec nepotřebuje. Pro většinu lidí je však nezbytná. Hloubka víry, znalosti, které do ní vkládají, systém, ze kterého vycházejí, jsou spíše vedlejší. Člověk však potřebuje emocionální pravdy. George Bernard Shaw kdysi řekl: „Jeden člověk s vírou má cenu 50 lidí, kteří ji nemají.“ A je zcela pravda, že všichni vůdci velkých hnutí a ti, kteří vnutili svou vůli osudu uvnitř i vně konkrétních zemí, mají značné a transcendentní víry, filozofické, kvazifilozofické, náboženské, polonáboženské, spojující filozofii s náboženstvím a naopak. Bez víry, že existuje něco nad vámi, před vámi, za vámi a mimo vás, co vede k tomu, co je nad vámi, se jako druh zdáme být spokojeni s tím, že klesáme na nejnižší společný jmenovatel, na nejnižší možnou úroveň.

Evola a ti, kteří smýšlejí podobně jako on, věří, že toto je nejnižší úroveň, jakou lidstvo kdy zažilo, navzdory technologickému bohatství, navzdory mimořádné škále technologických zařízení, která můžete vidět kolem sebe i v horní místnosti hospody v centrální západní části Londýna. Je

také pravda, a to je jedna z komplikací tohoto druhu přesvědčení, že některé metodologie, které vedly k vytvoření této plazmové obrazovky za mnou, by byly ve skutečnosti popřeny prvky náboženství, které lidé jako on prosazují, ale to je jedna z hádanek epistemologie, toho, co rozumíte pod pojmem význam, která se skrývá v těchto typech teorií.

Zajímavé na těchto přesvědčeních je, že jsou prvotní. Zapněte televizi, zapněte rádio, mistrovství světa právě začíná. Všude jsou k vidění trivialita. Všude se oslavuje většina. Všude se oslavuje touha, abychom se všichni spojili a stali se jedním světem, jedním společným světem. Jak nedávno někdo řekl: „Nechci být Angličan. Nechci být Brit. Anglie je louže," řekl. „Chci odejít. Chci být občanem světa! Nechci mít rasu. Nechci mít druh. Nechci mít skupinu... ani třídu! Nechci pocházet odnikud. Chci být na této planetě! Tato planeta je můj domov!" No, můj názor je, že taková falešná univerzálnost... Možná byste mu měli pořídit jednu z těch malých raket a vystřelit ho do nějaké jiné oblohy, protože tohle je domov, který máme a známe. A jediný důvod, proč jej můžeme tak definovat, je díky rozmanitosti toho, co na něm existuje. Ale počet lidí, kteří si přejí zachovat tuto úroveň rozmanitosti a její hluboký význam, se s každou generací zdá být čím dál menší.

Současní politici jsou manažeři sociálního systému. Je zcela zřejmé, že nemáme tři vládní strany, ale jednu stranu se třemi křídly, která jsou zaměnitelná z hlediska pohlaví, místa původu v zemi, třídy, zázemí, vzdělání a toho, zda jste do země přišli jako nováčci v posledních 40 až 50 letech, či nikoli.

Evolův odstup od toho, co vytvořilo moderní svět, vede k určitým radikálním závěrům, které jsou duchovně a politicky aristokratické. Většina lidí si uvědomuje pouze rozdělení na

levici a pravici, které se vztahuje k předimigrační, mírně organické společnosti, kde sociální třída byla základem politického zaměření. Buržoazní středopravice: určitý druh konzervatismu. Středolevice: labouristé, sociální demokraté, odboráři atd. Nyní máme rasové smíšení, které i toto rozdělení komplikuje. Rozdíl mezi aristokratickým a vyšší třídou a buržoazním přístupem, který je stejně výrazný jako jakékoli rozdělení na levici a pravici mezi proletariátem a buržoazií, je to, co Evola prosazuje.

Evola v některých ohledech věří v pány a otroky, nebo alespoň v nevolníky. Věří, že obchodníci a ti, kteří se zabývají čistě ekonomikou, musí být podřízeni politice, vyšší politice, metapolitice, vojenskému boji. Věří, že válečník, náboženský vůdce, zemědělec a intelektuál/učenec/řemeslník/umělec jsou jedinečně nadřazeni těm, kteří vydělávají peníze, a téměř všechny Evolovy názory jsou v jistém smyslu formou aristokratismu.

Pokud se podíváte na všechny sporty, které má rád – šerm, horolezectví – všechny zahrnují osamělé jedince, kteří se připravují na úkol, který je obvykle nebezpečný a který může obvykle vést – například horolezectví a jeho kniha Meditations on the Peaks – ke zničení, pokud se něco pokazí, ale vytváří mimořádný a extatický pocit překonání sebe sama, pokud zdoláte K2, peruánské hory, Eiger, Mount Everest a tak dále. I v populárnějších formách horolezectví, jakým je třeba veselé horolezectví vousatého Chrise Boningtona z vyšší střední třídy, jak by se dalo říci, je cítit aristokratický, bezstarostný a byronský přístup. Buržoazní pohled je: „Proč to dělat? Je to nebezpečné. Je to nemilosrdné. Můžeš se zranit! Není v tom žádný zisk. Neslouží to žádnému vyššímu účelu než samo

sobě.“ Pro Evolu je důvodem a účelem samotný důvod, proč to dělat. Jsou to fáze, kterými procházíte, a duševní stavy, do kterých se dostáváte, když se připravujete a provádíte úkol, který je nebezpečný, a stejnou analogii lze rozšířit na bojové umění, stejnou analogii lze rozšířit na sporty, jako je starověké zápasení.

Moderní zápasení je samozřejmě cirkus, kde o výsledku rozhodují zprostředkovatelé, kteří vyjednávají zápasy mezi klauny, kteří si stále mohou navzájem způsobit velmi vážná zranění. Ale starověký zápas byl souboj, který skončil velmi rychle a byl v podstatě náboženský, proto byla oblast, kde se zápasilo, ve většině hlavních tradic očištěna solí.

Šerm: Odstraňte ochranné rukavice a výstroj a máte gladiátorské souboje mezi lidmi, kteří jsou prakticky na pokraji života a smrti. Je to jen jeden krok od olympijského šermu. Všimněte si, že v současných olympijských hrách, hnutí, které bylo založeno v moderní době na řeckém ideálu, téměř vždy založeném aristokraty, jsou všichni raní vítězové ve střelbě a šermu a všech těchto raných sportech aristokraté. Samozřejmě, rané olympijské hry mají i svou zábavnou stránku. Mnoho ženských atletek, které vyhrály rané olympijské hry, byly transsexuálové. Samozřejmě byly zavedeny lékařské prohlídky, aby se zabránilo hermafroditům a lidem různých pohlaví a podobným osobám účastnit se těchto soutěží. Ale individualistické sporty v éře masové kultury byly znevýhodněny a jsou většinou považovány za podivné sporty z říše divů, které masy při olympijských hrách jen přepínají na jiné kanály.

Pro člověka jako Evola a pro cítění, které reprezentuje, nejsou věci jako sport pouhou zábavou. Jsou to cíle pro

zasvěcení do procesů porozumění sobě samému, druhým a životu, které přesahují daný okamžik. Jeden zápas tak vede k dalšímu, který vede k dalšímu okamžiku dovednosti. Je to, jako by tyto okamžiky, kterým se většina lidí vždy snaží vyhnout, místo aby se do nich zapojili, probíhaly ve zpomaleném filmu. Smyslem Evolova přístupu k těmto a jiným záležitostem je překročit to, co existuje, způsobem, který je vzhůru směřující a transcendentní ve svém předzvěstném směru.

Toto je společnost, která se vždy dívá dolů. „Co si budou myslet ostatní lidé? Co si budou myslet sousedé? Co si budou myslet lidé venku? Co si bude myslet celé publikum BBC? Co si myslí masy, levice, pravice, střed, které mačkají tlačítka na panelech a konzolích?“ Evolův postoj je takový, že to, co si myslí oni, není důležité, a že by měli myslet na to, co si myslí aristokraté světa, v souladu s tradicemi, které jsou převážně náboženské a z nichž vychází jejich společenský řád. Je zřejmé, že tento postoj, tento způsob uvažování, není současným odborníkům a světu, jaký je dnes, příliš sympatický.

Je také nevyhnutelné, že když byly Evolovy knihy vydány, vstoupily do anglicky mluvícího světa prostřednictvím okultismu, mysticismu, různých typů zasvěcené a individualistické religiozity. Podstatou západního okultismu, ať už člověk věří v doslovnou formulaci, kterou tito lidé hlásají, nebo v ni věří metaforicky a kvazisubjektivně, je to, že se jedná o individualistickou formu religiozity. Zjednodušeně řečeno, masová náboženství zahrnují malou skupinu duchovních nebo kněží ve starém katolickém smyslu nahoře a laiky dole, a to vše ve středověké latině, která je poněkud tajemná. Částečně jí rozumíte, pokud máte gymnazijní vzdělání, jinak ne. Je tajemná a částečně zasvěcená, ale ve skutečnosti nevíte, ta záhada je

součástí úžasu nad tou věcí, díváte se na ně a oni jsou k vám otočeni zády a dívají se dále za ně, směrem k božskému, jak ho vnímají. To je tradiční forma masové religiozity, pokud chcete.

Ale typ náboženství, kterým se zabýval, byl individualistický a voltaický. V podstatě šlo o myšlenku, že každý člen malé skupiny je knězem. Někdy se kněz a válečník spojují v jedné osobě. Jedním z mnoha skandálů, které máme v moderní době, jsou zločiny páchané členy různých náboženských skupin a organizací. Mnoho tradicionalisticky smýšlejících lidí věří, že zprávy o těchto zločinech v hromadných sdělovacích prostředcích jsou záměrně přeháněny, aby démonizovaly jakékoli retrospektivně tradiční prvky dřívějšího a metafyzicky konzervativního typu ve společnosti.

Ale pokud se na to podíváme z jiného úhlu – a jednou z věcí, které Evolu charakterizují, je kreativita aristokratické mysli, která nahlíží na v podstatě centristické a buržoazní problémy z úplně jiné perspektivy –, řekl by o takových skandálech, kterými nebudu nikoho zatěžovat, protože o nich všichni vědí, že jde o absenci dialektiky mezi knězem, někým, kdo věří v něco, někoho, kdo věří v filozofii, která není jen jeho vlastní, a proto se vztahuje k společnosti a k pokračující obecné tradici, z níž vychází... Většina současných filozofů zastává názor „jen můj názor“. „Jen můj názor jako malého atomu“. Spíše než můj názor jako něco soustředného, co mě spojuje s něčím větším, a proto může být společensky účinné. Ale z Evolova pohledu je absence válečníka nebo válečných a vojenských tradic a jejich propojení s vírou a jednotlivcem, který věří, důvodem dekadence nebo dekonstrukce nebo zkázy nebo úpadku v těchto náboženských organizacích. V jeho pohledu na věci existuje plynulost mezi básníkem-umělcem,

válečníkem a věřícím. Jsou to různé formulace stejné věci, protože vždy hledí vzhůru a jsou v jistém smyslu hluboce individualistické a egoistické, ale zároveň to překračují, protože soustředění na sebe sama, na vlastní myšlení, vlastní pocity, vlastní zájmy, vlastní postoj k této hoře, této ženě, tomuto boji, tomuto textu je podmíněno tím, odkud vycházíte a kam směřujete.

Evola nevěří v pokrok, stejně jako tradice, ze které vychází. Nevěří ve vědecký pokrok. Nevěří v evoluci. Ale jeho antievolucionismus je podivný a zajímavý. Nemá nic společného s kreacionismem a, pokud chcete, s evangelickou politikou určitých částí toho, co byste mohli nazvat puritánskou americkou pravicí. Jeho postoj je opačný, což je zvláštním způsobem neúmyslný a nerovnostářský pohled na stejnou otázku. Jeho názor je, že lidoopi pocházejí z nás, jak stoupáme nahoru, spíše než že my pocházíme z nich, jak je necháváme v jejich opičím animalismu. Takže v jistém smyslu se jedná o přeformulování stejné myšlenky, ale s pohledem vzhůru a vždy, pokud chcete, snobským, aristokratickým, převládajícím, nadřazeným pohledem, spíše než pohledem z masové, obecné a průměrné perspektivy, která zahrnuje lidi.

Tony Blair říká, že nejhorší neřestí, kterou člověk může mít, je netolerance. Je to exkluzivita. Je to vylučování lidí. „Podstatou britskosti je inkluze“, zatímco podstatou jakékoli skupinové identity je samozřejmě exkluze, a to kdo je na hranici a kdo může být přijat, a jemné nuance a rozdíly, které existují mezi jednou vyloučenou skupinou a druhou, kde končí jedna tendence člověka a začíná druhá. Evola věří, velmi kontroverzním způsobem, že úpadek je morfický a duchovní zároveň. Jinými slovy, lidské rasy mají duchovní rozměr, mají

vyšší emocionální rozměr, mají psychologický rozměr, ale nikdy nezapomeňte, že Evola není nietzscheán. Není to někdo, kdo věří, že vše je na této úrovni. Věří, že bohové k lidem promlouvají přímo i nepřímo a civilizace, ze kterých pocházíme, jsou v podstatě založeny na náboženských premisách.

Moderní lidé, kteří nad takovým přístupem pohrdavě ohrnují nos, samozřejmě zapomínají, že prakticky každá civilizace, kterou lidstvo až donedávna znalo, a v každé civilizaci existují dokumenty a artefakty, které jsou uloženy ve skladech Britského muzea v centru Londýna, byla založena na náboženství a teologii. Teprve v období po osvícenství, skotském osvícenství, anglickém osvícenství, francouzském osvícenství, v 18. století a později, se sekularizace západní Evropy vyrovnala zbytku planety. Dále na východ v Evropě je jí méně. Dále na jih v Evropě je jí ještě méně. Náboženství je na většině ostatních kontinentů Země stále prvořadou silou, ale Evola by pohrdal náboženstvím, které tam převládá, protože by v něm viděl rozpadlé myšlení, synkretismus. Lidé, kteří by řekli, že by byl například příznivcem současné Saúdské Arábie, by byli pravděpodobně velmi zklamáni. Viděl by pod náboženskou policií, pod přísným dodržováním toho či onoho pravidla, americké satelitní antény a moderní zařízení a to, co je vnější, ve vztahu k modernitě, a co je vnitřně přijímáno. Evola byl tedy vždy kritikem, pokud chcete, a vždy stál stranou.

Jeho kariéra je poměrně komplikovaná, protože jako velmi mladý muž bojoval v první světové válce na italské straně. Italové samozřejmě bojovali v této válce na „západní“ straně, tedy na straně Spojenců, což se často zapomíná. Na internetu jsou k vidění některé mimořádné fotografie, na nichž je

zachycen v brýlích a helmě, které působí mimořádně fašisticky, a to i přesto, že toto hnutí v té době ještě ani neexistovalo. Stylisticky vypadá jako D'Annunzio, a to ještě předtím, než se tento styl stal populárním.

Evola samozřejmě částečně nesouhlasil s fašismem a nacionálním socialismem, i když se do obou hnutí velmi silně zapojil a/nebo se na nich podílel, protože podle jeho názoru nebyly dostatečně pravicové! Nebyly dostatečně tradiční. Nebyly dostatečně organické. Nebyly dostatečně extrémní. Evola je pravděpodobně jediným myslitelem 20. století, který napsal útlou knihu kritizující nacionální socialismus z pravicového, nikoli z levicového hlediska. S těmito hnutími se spojil pouze proto, že nutily modernitu k sebereflexi, protože byly antidemokratické a protože byly divoké a toužily morálně a poloteologicky – protože málokdo, včetně liberálních kritiků, by popřel, že v první polovině minulého století existovalo poloteologické naléhání u většiny radikálních evropských hnutí, dokonce i u levice, ale určitě u pravice. Evola v těchto hnutích viděl šanci, ale nic víc, a proto s nimi flirtoval, psal pro fašistické časopisy v Itálii, proč chodil na vysoké školy provozované Himmlerovými SS v Německu, proč ho oni neschvalovali, proč měl v straně sympatizanty jako Ernst Jünger, kteří ho chránili, proč mu bylo dovoleno psát s určitou mírou svobody, zatímco těmto strukturám prokazoval určitou loajalitu, a přesto zůstal mimo ně. Je třeba si položit otázku, zda Evolova filozofie je v souladu s vytvářením společnosti, nebo zda se stane, pokud chcete, duchovním individualismem.

Evola se na počátku své kariéry také zapojil do jednoho z nejradikálnějších modernistických hnutí 20. století: dadaismu v Itálii. Vytvářel dadaistické obrazy. Na první pohled to vypadá

docela neobvykle. Ale samozřejmě existovala silná souvislost mezi určitými ranými modernismy a fašistickými ideologiemi. Důvod, proč se zapojil do dadaismu, je docela zajímavý, a na YouTube je dokonce čtyřapůlminutová přednáška, ve které Evola jako starý muž vysvětluje, proč se do toho zapojil. Říká, že důvodem, proč jsme se zapojili do těchto hnutí, bylo napadnout buržoazii, napadnout střední třídu a napadnout citlivost a sentimentalitu střední třídy. Mimořádně radikální antisystémová povaha mnoha radikálně pravicových myšlenek, která je skryta v umírněnějších a populistických variantách, se u lidí jako Evola projevuje zcela zjevně. Mnohá fašistická a radikální hnutí pravice byla samozřejmě tvořena dobrodruhy a outsidery, kvazi-umělci a polokriminálníky, náboženskými mystiky a šílenci a lidmi, kteří byli mimo hlavní proud života, zejména lidmi, kteří byli socializováni Velkou válkou, kterou mnozí z nich prožili jako revoluci.

Wyndham Lewis, který byl esteticky silně přitahován modernismem a politicky různými formami fašismu a byl osobním přítelem sira Oswalda Mosleyho, jednou řekl, že pro nás byla první válka revolucí, ne válkou. Viděli jsme zabíjení v opravdu průmyslovém měřítku. Viděli jsme industrializaci zabíjení.

Jednou ze zajímavých ironií postoje Evoly a v jistém smyslu i Ernsta Jüngera k válce je to, že ačkoli jsou myslitelé jako oni pacifisty, liberálními humanisty a feministkami považováni za válečné štváče, Jünger, Evola a další pociťují odpor k masové válce, protože je to válka mravenců, válka mas v krvi, hnoji, hlíně a vnitřnostech. Není nic rytířského na tom, když je člověk roztrhán na kusy bojovým vrtulníkem, aniž by měl šanci namířit svůj Armalite do vzduchu.

Evola by dal přednost doktríně šampiona. Víte, když se setkají dvě středověké armády a z jedné z nich vyjde jeden obrovský, mohutný muž v plné výzbroji, vycvičený v bojových uměních, jak již zmínil předchozí řečník v souvislosti se severskou tradicí, a objeví se další šampion a bojují o omezený cíl, který ponechá civilizaci na obou stranách nedotčenou. Ale ten, kdo je poražen, samozřejmě složí hold tomu druhému.

To ukazuje extrémně byronského, individualistického a aristokratického ducha, který se skrývá v Evolových formulacích. Jeho díla se k nám samozřejmě dostala tak, jak žil svůj život a jak psal své knihy. Je zajímavé, že anglosaský svět přijal jeho literaturu prostřednictvím překladů mystických a okultních vydavatelů ve Spojených státech: o tantře, o buddhismu, o japonských válečnických kastách a tradicích, o Svatém grálu, o řecko-římských, vysokých křesťanských, pohanských a post-pohanských evropských a jiných tradicích.

Dalším radikálním rysem Evoly je jeho naprostá neformálnost a absence prudérnosti v přístupu k sexu. Evola napsal knihu s názvem Metafyzika sexu. Sexualitu považuje za prvotní biologický projev, prostřednictvím kterého se lidské rasy obnovují a nahrazují. Zároveň ji však považuje za jeden z prvotních lidských činů velké energie a síly, který musí být nasměrován, musí být využit, musí být překonán sám o sobě. Máte zvláštní vztah k tantře, což je druh erotického extremismu okultního sexu, a zároveň jste zcela proti pornografii. Proč? Protože jedno zahrnuje komercializaci sexu, druhé zahrnuje peníze spojené se sexualitou. Z tohoto čistě primárního pohledu, pokud se nejedná o sňatek mezi dynastickými státy nebo skupinami za určitým státním účelem, což je v pořádku, peníze nemají s těmito oblastmi života téměř nic společného.

Ztráta privilegovaného postavení peněz jako základu všeho a přesvědčení, že současná společnost je výsledkem toho, že všichni politici ve všech stranách zastoupených v hlavních sněmovnách, včetně radikálně pravicových stran, které jsou ve skutečnosti populistického ražení, věří v Homo economicus. Věří, že člověk je ekonomická jednotka a nic jiného nezáleží. Imigrace? Je to dobré pro ekonomiku, nevíte to? Masové pohyby kapitálu po celém světě pouhým stisknutím tlačítka na obrazovce burz po celém světě, zejména nyní na Dálném východě, ale také všude jinde? Je to dobré pro ekonomiku! Vše je založeno na osvobození lidí od dřívějších forem údajného otroctví díky ekonomickému rozvoji. Doktríny, které zastává Evola, nejsou novostředověké, ani nejsou touhou po návratu do starověkého světa s určitými moderními technologiemi. V jistém smyslu jsou návratem k pravdám, které existovaly před vznikem moderního světa.

Jednou z nejvýznamnějších kritik tohoto typu uvažování je přesvědčení, že moderní svět je nevyhnutelný, že všechny kultury a rasy se modernizují a dělají tak velmi rychlým tempem, že mrakodrapy a obrovská megalopolitní města vyrostou v Andách a na Dálném východě a dokonce i ta postavená Čínou se objeví v Africe a jinde a že ve srovnání s tím, co máme nyní, to bude navždy jen nahoru a vpřed. To samozřejmě přináší groteskní problémy, protože aby každý člověk na této planetě, bez ohledu na rasu, příbuznost, podnebí a kulturu, mohl žít americkým životním stylem střední třídy, budete potřebovat 3 planety, 8 planet, 10 planet, nebo možná i více, abyste jim mohli poskytnout ten pocit americké střední třídy. Tři satelitní antény, byt, tři traktorové vozy Chelsea venku na příjezdové cestě, televize s mnoha kanály a tak dále.

Abychom to mohli poskytnout každému Afričanovi, budeme potřebovat mnoho, mnoho planet a mnohonásobně více ekonomických prostředků, než máme v současné době.

Zajímavé na Evolovi je, že mnoho problémů, které dnes trápí lidi – hladomor v třetím světě, válka v Kongu, HIV/AIDS – by podle něj byly samozřejmě zajímavé, protože se jedná o aktuální události a všechno má svůj význam, který přesahuje samotnou událost. Ale v konečném důsledku jsou nepodstatné. Počet lidí na Zemi pro jeho způsob uvažování nehraje žádnou roli. Bolest a utrpení podle jeho způsobu uvažování nemají význam. Ve skutečnosti je vítá jako součást plnosti života, protože život začíná bolestí a končí bolestí a většina lidí žije celý svůj život v popření skutečnosti, že život je cirkulární, jak věří jeho filozofická tradice o světě a smyslu. Kolem kruhu dochází k pokroku, ale také k úpadku, a úpadek a smrt jsou součástí nekonečného procesu vůle a stávání se.

Jedná se v podstatě a ve velmi zásadním smyslu o náboženský pohled na život, ale také o metafyzicky pesimistický a konzervativní pohled na život v hlubokém smyslu, který konzervativci současných liberálních toryů, jako je Cameron, ani nezačnou chápat. Pro člověka, jako je on, jsou teorie typu Evoly doslova šílenstvím, návratem do temného středověku, kvaziospravedlněním otroctví, kvaziospravedlněním Waffen SS. To by Cameron nebo jeho kolegové v předních řadách a jeho ještě liberálnější kolegové ve stejných předních řadách řekli o tomto druhu myšlenek.

Ironie však spočívá v tom, že před 300 až 400 lety byly většina civilizovaných struktur na Zemi založena právě na těchto myšlenkách. Dokonce i ty moderní, které je nahradily, jsou založeny na porušování těchto myšlenek, což znamená, že

si uvědomily, že jsou dostatečně skutečné, aby proti nim bylo možné se vzbouřit. Je také pravda, že i na vrcholu modernity, postmodernity, hypermoderní reality, všech frází, které se používají, když dojde k válce, když letadla narazí do věží v New Yorku, když bojové vrtulníky proudí nad arabskými písky, najednou vidíte posun v liberálních pravdách a v materialismu a v některých myšlenkách, které se používají k ospravedlnění tohoto druhu věcí. Není to velký posun, ale najednou vidíte posun, který okultisté a mystici nazývají „roztržením závoje“, roztržením závoje iluze mezi životem a smrtí.

O čem je život ve skutečnosti? Je život opravdu o nakupování? Je život opravdu o vydělávání stále více peněz? Je život opravdu o buržoazním statusu, když už člověk má dost na živobytí? Je život opravdu o tom, že se přejídáte k smrti? To jsou věci, které Evolův pohled lidem předkládá, a proto je většina vždy odmítá.

Jeho politické texty jsou v podstatě Revolt Against the Modern World (Vzpoura proti modernímu světu), Men Among the Ruins (Muži mezi ruinami) a Ride the Tiger (Jezdit na tygru), které zkoumají povahu člověka, který se narodil v době, kdy většina předchozích tradic jeho kultury a civilizace již zanikla. Decivilizace člověka, skutečnost, že západní města se proměnila v oblasti třetího světa, skutečnost, že polokriminalita je endemická, skutečnost, že když vyjdete na ulici, jsou tam graffiti, z projíždějících aut se ozývá rapová hudba, 20 %, 40 % ulice s vámi nemá žádný vztah, ať už estetický, etnický, rasový nebo kulturní. Evola by to viděl jako součást nevyhnutelného klimatu úpadku a spirály směřující dolů k hmotě, která je záměrná a vědomá.

Nejkontroverznější oblastí Evolovy tvorby je moment, kdy začíná rozebírat a přeformulovávat mnoho klasických tvrzení toho, co by se dalo nazvat „starou pravicí“, aby určil, co se stalo a proč. Evola je v podstatě, i když začínal v subjektivističtější a proměnlivější náladě, hluboce náboženský a aristokratický člověk. To znamená, že vždy existuje nějaký důvod. Liberálové věří, že vše je zmatené, vše závisí samo na sobě a vše je náhoda, která čeká na to, až se stane. Ale stejně jako Kristus v Novém zákoně, který věří, že když dva ptáci spadnou na zem, otec o tom ví, Evola věří, že vždy existuje účel a důvod. Evola věří, že civilizace se hroutí samy do sebe a vnitřně se rozpadají z důvodů, které jsou prosazovány elitami a silami, které se v nich projevují a které to tak chtějí. Nekonečné atomy a kauzální momenty v řetězcích možná nevědí o tom, co přijde, o tom, co je nechtěné, o tom, co je částečně předem naprogramované. Věří, že tyto tendence k masovému otroctví, masové smrti, masové proletarizaci v duchovní rovině, masovému plebejství, masové sociální péči, masové sociální demokracii jsou záměrné, že destruktivita předchozích kulturních řádů je záměrná a definitivní a že určité rasové skupiny jsou využívány k usnadnění této destrukce a že jiné skupiny je využívají k jejímu dosažení.

Věří v aristokracii člověka, protože věří, že vše je hierarchické. Nedávno došlo k zajímavé situaci při doplňkových volbách ve východním Londýně, kdy předseda strany, ve které jsem před časem působil, byl dotázán ženou afro-karibského původu: „Jsme s vámi rovni?“ Byla tam média, víte. Na tuto osobu bylo namířeno dvacet kamer, a proto vzhledem k logice a paradigmatu, ve kterém se nachází, odpověděl: „Ano.“ Pravděpodobně by chtěl říct: „Ano, ale...“,

ale média pokračovala dál, protože dostala požadovanou odpověď. Mnoho mediálních vyšetřování nyní skutečně žádá politiky, aby potvrdili správnost předchozí metodologické deklarace, a běda každému z nich, pokud projeví sebemenší ústupek v jakékoli otázce, ve které by měli být progresivní.

Kdo může mluvit za někoho, kdo už dávno zemřel, ale Evolova odpověď, odpověď jeho typu myšlení, by byla, že ta žena není rovnocenná černošskému spisovateli jako Wole Soyinka, který je Nigerijec z kmene Joruba a získal Nobelovu cenu. Zaslouží si Nobelovu cenu? Získal cenu v 90. letech proto, že to bylo módní? Rabindranath Tagore, velký indický spisovatel, bráhman a příslušník vyšší kasty, ji získal v roce 1913. Tehdy asi nebyla politická korektnost příliš rozšířená, ale pravděpodobně už tehdy existovala v určité míře. Evoliánská odpověď zní, že ona není rovnocenná ve vztahu k Soyinkovi a Soyinka není rovnocenný ve vztahu k Chaucerovi, Defoeovi, Shakespearovi, Voltairovi, Dantemu, Tolstojovi, Dostojevskému nebo Wagnerovi, že vše je nerovné a vše je hierarchické a že existuje hierarchie uvnitř jednotlivce, mezi jednotlivci a mezi skupinami jednotlivců, protože vše směřuje vzhůru a vše má v životě jiný účel.

To znamená, že ti, kteří se nacházejí uprostřed a na spodku etnické skupiny, společenského řádu, pohlaví nebo předchozího historického uspořádání, by podle jeho názoru neměli být osamělí, vystrašení, vzpurní nebo plní odcizení a strachu. Protože každý má svou roli v hierarchii a lidé se mohou do určité míry posunout, i když jeho pohled je v podstatě aristokratický a nikoli meritokratický. Člověk jako Nietzsche, kterého Bertrand Russell kdysi odsoudil jako zastánce aristokracie, přestože se do ní nenarodil ani k ní neměl nijak

blízko, by byl aristokratickou kastou přijat, ale nikdy zcela. Věci, které jsou dnes považovány za beznadějně naivní a snobské, Evola považuje za přirozenou formu.

Co je podle Sky News v současné době nejhorší věc na světě? Pravděpodobně diskriminace. Diskriminace toho či onoho druhu. Evola by věřil, že diskriminace je taxonomií aristokratického cítění. Člověk sáhne po kousku dortu, diskriminuje. Člověk má domluvený sňatek s jiným členem sicilské šlechty, diskriminuje. Sáhne-li člověk po meči, aby srazil darebáka, kterého chce porazit plochou stranou čepele, rozlišuje mezi zbraní a předmětem svého hněvu, který je sám o sobě lhostejný, protože vidí něco, co přesahuje i jeho samotného. Jsou to samozřejmě názory, které většina lidí považuje za chladné, mrazivé, brutální, orlí, přesahující jejich chápání. Ve skutečnosti se jedná téměř o formy šílenství ve vztahu k tomu, co je dnes považováno za normální, morální nebo dokonce lidské. Jsou to v jistém smyslu částečně nelidské myšlenky, ale jsou to myšlenky, které většina aristokracií a většina válečnických kast měla po většinu lidské historie.

Evolovy knihy jsou nyní široce dostupné pro všechny, kteří si je chtějí přečíst. Velkou záhadou jeho díla je, zda předznamenává asketismus? Jinými slovy, zda éra destrukce, kterou je podle jeho ideologie Kali Yuga, hinduistická éra destrukce, kdy je vše rozbité a vše se spojuje před rozkladem, který v budoucnu povede k univerzálnímu znovuzrození, protože lidstvo je sezónní ve vztahu ke Spenglerovu pohledu na svět, kde je jeho pohled na historii přirovnáván k rostlinám a botanice, aby mu dal určitou metodologii, určitou strukturu.

Nezapomeňte, že se jedná o myšlenky z 19. a počátku 20. století. Žádný historik, nebo téměř žádný historik, dnes nevěří,

že historie má nějaký význam. Carlyle věřil, že deistická povaha historie zasáhla dekadenci francouzské royalistické elity a vedla k revoluci, protože Francii řádně nespravovali. Ve své protestantské, bouřlivé řeči z kazatelny své pracovny v polovině 19. století věřil, že francouzská revoluce byla výsledkem, který si částečně zasloužila selhávající aristokracie. Jinými slovy, historie měla smysl.

Mělo to svůj účel. Nikdo nevěří, že historie má nějaký smysl nebo účel. Někteří antifašisté by řekli, že Stalingrad měl svůj účel, ale zapomínají, že Rudá armáda zastřelila 16–18 000 svých vlastních mužů a komisaři stáli 5,5 metru za frontovou linií. Stříleli na vlastní armádu, aby vyhráli bitvu, stejně jako tajná policie v zemích třetího světa uřezávala uši a vyřezávala jazyky všem, kteří ustoupili v bitvě, než je poslali zpět do svých vesnic.

Schválil by to Evola? Pravděpodobně by řekl, že pokud by to bylo provedeno individualisticky nebo z pomsty či vzteku, záleželo by to na okolnostech, ale pokud by to bylo provedeno masově – masové tábory, masové sirény, totalitní reakce zejména komunismu, redukce všeho na nejnižšího společného jmenovatele, aby všichni mohli být svobodní v jakési prasečí uniformitě – považoval by to za skutečnou smrt a bojoval by proti tomu.

Evola je mimořádně kontroverzní, protože v jeho myšlení existuje oblast, zejména ve vztahu k islámskému světu, která podle některých liberálních kritiků vede téměř k ospravedlnění forem náboženského terorismu. Nikdy to přímo neprosazuje, ale je zcela zřejmé, že jeho odpor k modernímu světu je tak silný a jeho nuancované ocenění islámského pojetí džihádu – kdy bojujete uvnitř sebe proti pochybnostem a navenek

kvazipohanským a maskulinním způsobem proti nepříteli, který je mimo vás – má rezonanci, která ladí s určitými extremistickými náboženskými lidmi, kteří v podstatě chtějí moderní svět vyhodit do vzduchu.

Evola je tedy, jak říkám v názvu, jedním z nejvíce pravicových, a rozhodně nejvíce elitářských myslitelů na světě. Zajímavé na něm je, že vše vždy směřuje vzhůru, dokonce i jeho doktrína rasy.

V mnoha racialistických hnutích najdete jakýsi socialismus. Že pokud jste mé etnické příslušnosti, jste „v pořádku“, jako by šlo pouze o to, zda máte určitý obsah melaninu v kůži nebo ne. Když Norman Tebbit říká, že Britská národní strana je stará labouristická strana plus spojený racialismus, v takových názorech je vždy zrnko pravdy. Evola v to nevěří.

Evola věří, že rasa je duchovní i fyzická. Pokud za vámi přijde muž a řekne: „Jsem běloch! Měl by ses o mě starat, kámo!“, zeptal by se ho, jaký je jeho intelekt, jaké jsou jeho kvality, jaký má morální smysl, co ví o své civilizaci, jak daleko je připraven za ni bojovat, jakou bolest dokáže snášet, zda má zkušenost se smrtí v rodině a v životě, zda je zralým a hlubokým člověkem, nebo zda je součástí neomezené univerzality, i když se narodil v určité skupině, kterou respektuji a z níž sám pocházím. To je ten druh principu, který by měl.

To je v jistém smyslu postoj revolučního snobství, ale je to snobství založené na představách o charakteru. A jak víme, v politice je charakter nakonec zásadně důležitá věc. A jeho absence, zejména v kvazi-autoritářských hnutích, je jedovatá, protože lidi, kteří se jednou dostanou na místo, nelze odstranit

jinak než nejradikálnějšími prostředky. Takže do jisté míry je vedení velmi důležité.

Podívejte se na armádu. Armáda není banda zločinců. Ale může se jí snadno stát. Armáda se může snadno stát chátrou, ale armády jsou řízeny hierarchiemi síly, jejichž povaha je částečně neuchopitelná. Každá jednotka má svého přirozeného vůdce. Každá jednotka má svého poddůstojníka. Každá jednotka má nad sebou důstojníka. V reálných armádách, německých a britských armádách minulosti, pokud jeden důstojník padne, nahradí ho někdo z nižších řad a okamžitě převezme odpovědnost, která s touto rolí souvisí. I když jsou všichni důstojníci a poddůstojníci pryč, přirozený vůdce, jeden z 5 % – většina behaviorálních antropologů věří, že 1 z 20 lidí má vůdčí schopnosti – může v krizové situaci vystoupit a ostatní se na něj obrátí, protože v stresové situaci poskytuje smysl, řád a hierarchii.

Všimli jste si někdy, že když lidé zažívají katastrofu nebo se ocitnou v obtížné situaci, hledají pomoc, ale také hledají lidi, kteří je z ní vyvedou? Vůdci nejsou nikdy oblíbení, protože na vrcholu je trochu osamělé, ale vůdcovství je pravděpodobně jako touha věřit v něco, co přesahuje vás samotné. Je to vrozené. A zatímco princip vůdcovství zůstává, i v demokratických společnostech jsou vůdci potřební, aby povzbudili demokratické masy...

Nezapomeňte, že většina césarismů moderní doby jsou červené formy césarismu, formy extrémního autoritářství a dokonce i nemilosrdnosti, vše ve jménu lidu. Vše je vyvoláno ve jménu mas a jejich slávy a svobody, jejich volnosti a rovnosti. Když časopis Forbes uvádí, že bohatství rodiny Castro v komunistické Kubě činí 70 milionů amerických dolarů, když

je nazývá komunistickými princi... Nezapomeňte, že obyčejný člověk na Kubě může skončit ve vězení za to, že vlastní instalatérskou firmu. Když si uvědomíte, že tito lidé jsou princové obrácení, pocítíte, že některé hierarchie, i když mají jiná jména a jiné formy, se vyskytují v entropické fázi nebo v kultuře úpadku, souvisejí s mnoha Evolovými myšlenkami, i když obráceně. Řekl by, že je to proto, že tyto myšlenky jsou věčné a trvalé a nakonec zvítězí.

Tradiční pravicová kritika těchto myšlenek spočívá v tom, že jsou čistě filozofické, vztahují se k jednotlivcům a jejich životům, inklinují k hermetismu a asketickému názoru, že učený duchovní člověk, člověk určitého významu, může odejít a žít sám a ostatní mohou shnít v nicotu a koho to zajímá. Říkají, že živí jakousi postaristokratickou misantropii.

Podívejte se na naši vlastní aristokracii. Pravděpodobně ztratila moc kolem roku 1912. Nikdy nebyla zastřelena jako v Sovětském svazu, nikdy nebyla popravena jako ve Francii před 200 lety. Ale v jistém smyslu ztratila všechno, protože jí byla odebrána její funkce, že? Důvod existence těchto škol, důvod, proč byly vůbec založeny, důvod všech jejich privilegií a tak dále, byl odstraněn. Fascinace případem lorda Lucana v 70. letech, jakýsi úpadek této třídy. Poslouchá Hitlerovy projevy v Oxfordu, ubije chůvu k smrti, ani nedokáže správně vybrat ženu v suterénu. Takové věci. Nedokáže ani tohle udělat správně! Nedokáže ani spáchat správný zločin! Je to úpadek třídy, že? Klesají a vědí, že klesli. Je to něco jako syn Oswalda Mosleyho, který si užívá, když je oblečený jako žena a dostává výprask, a jeho syn právě zemřel na předávkování heroinem. A přesto je Oswald Mosley v tom rodinném řetězci. Opravdu nemusíte

myslet, že tam je nějaký druh rozkvětu. Je to trochu nespravedlivé vůči té rodině a tak dále.

Ale nezapomeňte, že to byla třída, která se zrodila z nemilosrdnosti a vlády. Byla to třída, která se ztotožňovala s orly. Proto je měli na štítech, kravatách a školách. A podívejte se na ně teď.

Ale samozřejmě se v jistém smyslu připojili k ostatním, že? Připojili se k masám. A to, čím kdysi byli, už nemá žádný význam. Cameron to shrnuje poněkud podivným způsobem. Tradičně od 60. let konzervativci vždy volili ambiciózní lidi ze střední třídy, s nimiž se mohla identifikovat většina jejich voličů.

Vždy se říkalo, že Douglas-Home bude posledním ze staré školy. Byl premiérem, když jsem se narodil. Byl by posledním ze staré školy, který by přežil a prosperoval. Když byl v roce 1961 dotázán na nezaměstnanost, Douglas-Home odpověděl: „Na mém panství je místo pro druhého hajného.“ A lidé říkali, že je mimo realitu. Mimo realitu! A on byl mimo realitu! Přiznejme si to. Ale on si myslel, že to byla docela vhodná a morální odpověď, víte.

Cameron je zvláštní, protože všechna ta lehkost – lehkost před kamerou, lehkost před lidmi, žádné poznámky, podívejte se na mě, žádné chvějící se rty – všechna ta lehkost je součástí genetiky toho, z čeho částečně vychází. A přesto jsou všechny jeho hodnoty buržoazní. Všechny jeho hodnoty jsou průměrné a merkantilní. Všechny jeho hodnoty jsou hodnotami této společnosti, jaká je nyní.

Připojil by se Douglas-Home k organizaci United Against Fascism nebo jí dokonce daroval peníze, když ji považoval za skupinu páchnoucích lidí na okraji společnosti, levicovou chátru, kterou by asi bylo třeba někde zmlátit? Nebo v mém pluku. Chápete, co tím myslím? Myšlenka, že by se s těmito lidmi ztotožnil, protože skutečný nepřítel představuje semena aristokracie, od které člověk utekl, by ho ani nenapadla. Byl příliš tím, čím byl, v podstatě jako forma, aby opravdu zvažoval tyto lži a tyto triky a tyto fantazie.

Dostáváme se k nejkontroverznější části Evolovy prognózy, a to k přesvědčení, že za úpadek je zodpovědné židovství a že Židé jsou odlišná a jiná rasa, která na věci tlačí a způsobuje jejich pád a zničení. To jsou samozřejmě názory, přesvědčení, že v povaze úpadku existuje morfický prvek, který ho učinil tak nedotknutelným a kontroverzním. Zajímavé je, že když byl osloven ohledně Protokolů sionských mudrců, které všichni liberální humanističtí vědci považují za padělek tajné policie Ochrana založený na údajném francouzském románu, myslím z 19. století, Evola řekl: „Nezajímá mě, zda je to padělek nebo ne“, což je velmi zajímavá odpověď.

Protože v Evolově okultistickém a hermetickém pohledu na svět můžete něco naznačit jeho obrácením, můžete něco naznačit metaforizací, něco může být emocionálně pravdivé a nemusí být zcela fakticky pravdivé, text může být použit k ilustraci pravd hlubších, než je jeho vlastní povrch. To je samozřejmě náboženský pohled na text, že text nekončí sám sebou. Je to středověký pohled a je založen na jazykovědné vědě zvané hermeneutika, kde se díváte na každé slovo, díváte se na každý odstavec, díváte se na každý syntaktický prvek,

abyste dekonstruovali podstatu, spíše než abyste dekonstruovali, abyste našli absenci podstaty.

V západním světě, pokud dnes studujete na univerzitě humanitní vědy, umění, svobodná umění nebo sociální vědy, setkáte se s ideologií zvanou dekonstrukce. I ti, kteří mají jen základní vzdělání, o ní alespoň v hrubých rysech slyšeli. Jedná se o názor, který tvrdí, že jakékoli esencialismy (rasa, třída není esencialismus, ale v myslích lidí se jím stává, víra v Boha, pohlaví atd.) vedou k bránám Osvětimi. Na tom je založena teorie dekonstrukce. Proto se díváte na každý text, díváte se na každý film, protože jsou posedlí masovou kulturou, víte, dívají se na to, na co se dívají masy a čím je krmí kapitalistický kulturní stroj. Dívají se na to a říkají: Podívejte, tady je nebezpečný esencialismus. Viděli jste ten film s Johnem Waynem? Viděli jste, jak mluvil s indiánem? Promiňte, s americkým domorodcem. Vidíte takové věci. Díváte se na tyto věci a rozebíráte je a rozebíráte je znovu a rozebíráte prvek logiky „Davida Dukea“, o kterém by se dalo říci, že spočívá v tom konkrétním vyjádření a tak dále.

Ale druh analýzy, který Evola zastává, je spíše konstruktivismus než dekonstruktivismus. A ten staví na podstatě věcí a zdůrazňuje jejich rozlišující rozdíly. Pro něj je tedy skutečnost, že tento text mohl být uveden do oběhu Ochranou, carskou tajnou policií, jako hluboká hermetická metafora pro dějiny, které se mohou nebo nemusí odehrát, hodná studia. Opět se vrací k myšlence, že všechno má svůj význam.

Pokud chcete válku s islámským světem, věže padnou. Pokud chcete, aby pacifistická a izolacionistická Amerika vstoupila do první světové války, Němci potopí konkrétní loď s

civilisty na palubě, ale se zbraněmi pod palubou. Pokud chcete dostat izolacionistické hlupáky ze střední Ameriky do globálního boje na počátku 40. let, umožníte, aby došlo k útoku, o kterém víte, že se stane. A zajistíte, aby tam nebyly vaše letadlové lodě. A zpětně obviníte střední důstojníky, kteří tam byli, z neschopnosti. Protože je to okamžik, kdy je třeba nastartovat demokratické angažmá hrdinskými a sparťanskými aktivitami.

Kdo může pochybovat o tom, že v nich je něco ze Sparťanů? Když americký mariňák vystupuje na pláž na Iwo Jimě nebo když bojuje ve Fallúdži? Část moderního světa pro tohoto muže jistě zmizela, když čelí zapomnění v boji proti druhým, dokonce i v moderním světě. Lidé jako Evola a Jünger by si to uvědomili. V extrémních situacích moderní války dochází dokonce k návratu k individualitě. Co třeba američtí piloti a další piloti, ruští piloti, kteří létají v těchto letadlech, kde je bojovník součástí letadla. Víte, mají počítač ve svém hledí a před sebou mají všechny možné statistiky. Je to jako muž, který je armádou bojující sám za sebe, že? Má pod křídly sílu, která se rovná armádě před staletími. Takže dochází k návratu k elitním jednotlivcům vycvičeným pouze pro zabíjení a bojovnictví na nejvyšší úrovni současné západní pokročilé vojenské metafyziky.

Zajímavé na Evolově způsobu uvažování je jeho kreativita. Většina pravicových lidí jsou pesimističtí introverti, kteří nemají rádi svět, do kterého se narodili, ale Evola mi v některých ohledech připadá jako extravagantní, optimistický aristokrat, který vždy vidí nejen to nejlepší ze všeho, ale i to nejhrdinštější ze všeho, co přesahuje samo sebe. I kdyby Protokoly sionských mudrců byly podle jeho slov lží a dalo se

to dokázat, skutečnost, že miliony lidí byly motivovány tomu věřit, miliony to odmítaly, že lidé bojovali s důsledky a důsledky důsledků v souvislosti s některými z těchto myšlenek, znamená, že mají velkou specifičnost a význam.

Nietzsche má představu, že člověk stojí na břehu rybníka a hodí do něj kamínek, který se odráží od hladiny. Víte, když se vám podaří ho hodit správně, letí a letí a letí a na hladině se tvoří vlna za vlnou a vy nemůžete předvídat, jak se vlna bude vyvíjet a kam vás proud zavede. A že historie má neznámé důsledky.

Maoistický generál, kterého americký sympatizant po maoistickém Dlouhém pochodu, který je sám o sobě částečně mýtický, zeptal: „Jaký je váš názor na francouzskou revoluci?“ A on památně odpověděl: „Je příliš brzy na to, abych to mohl posoudit.“ Protože je to teprve dvě stě let zpátky. To je druh perspektivy, kterou má Evola.

I když dojde k drtivým porážkám a lidé jeho typu, aristokraté, pro které moderní svět nemá čas, hrají pólo, utrácejí vaše peníze, chodí do nevěstinců a neustále hazardují. Pro vás tu není žádná role. Svět ovládají stroje, peníze, výbory a Barack Obama.

Víte, američtí pravičáci nazývají Obamu „Obamination“ místo „abomination“ (ohavnost). Není on symbolem všeho, co v Americe upadá? A nejsou všechna tato hnutí střední třídy proti daním, která jsou stoprocentně americká, skutečně v rámci povolených kanálů opozice? „Je to socialista!“ „Jde jen o daně. O nic jiného.“ „Všechno je to v rámci rozpočtových omezení zdravotnictví a názorů na ně.“ Atd., atd. „A co deficit?“ Nejsou všechna tato hnutí a vztek, který obsahují, prvky a spektrem

toho, co by nazval antimodernitou nebo semi-antimodernitou v modernitě?

Nikdo z nás neví, co přinese budoucnost, ale je zcela jasné, že pokud lidé pokrokového typu v naší skupině znovu neuvěří v některé tradice, z nichž vzešli, zmizí. A podle Evoly si zaslouží zmizet. Můj názor tedy je, že ať už má člověk jakýkoli názor, ať už má jakýkoli systém víry... a nezapomeňte, že v řeckém světě jste mohli nevěřit v bohy a považovat je za metafory, mohli jste klečet před jejich sochami nebo jste mohli mít filozofické přesvědčení někde mezi tím a vše bylo součástí stejné kultury, vše bylo součástí stejného městského státu, a pokud byli svobodní občané povoláni k jeho obraně, i Sokrates by se postavil do řady se svým štítem a kopím.

Všechny Evolovy knihy jsou nyní k dispozici na internetu. Nejkontroverznější pasáže o morfologii a etnicitě jsou všechny k dispozici na internetu. Přečtěte si Julia Evolu. Přečtěte si aristokrata minulosti a budoucnosti a ohlédněte se zpět na věčné tradice, které jsou nedílnou součástí západní civilizace a mohou podnítit představivost a roznítit i ty, kteří v ně zcela nevěří.

Moc vám děkuji!

Yukio Mishima

Mishimův život byl zasvěcen návratu ducha samurajů a víře v knihu Hagakure od Yamamota Jōchōa, která je částečně biblí samurajské morálky ze 17. století, podle níž je život proměněn smrtí, a kde je nejdůležitější pojetí válečníka, který je zároveň intelektuálem a literární postavou, stejně jako duchovním křižákem, knězem, který zabíjí.

Japonská kultura se liší od téměř všech ostatních na Zemi a pro mnoho lidí ze Západu je stále obtížné ji pochopit a pojmout. Jednou z nejvýraznějších věcí na Japonsku je, že materiály, které jsou na Západě zakázané, jsou zde široce dostupné, zejména pokud jde o pornografii, na kterou se vztahují jen velmi malá omezení. Dokonce i v mangách, neboli japonských komiksech, které jsou z pohledu Západu často neuvěřitelně drsné a tvrdé.

Japonsko je podivná společnost, protože dialektika, která se v ní pohybuje, je protikladná a velmi odlišná od té západní. Je pravděpodobně pravda, že lidé, kteří se identifikují se západní tradicí, často obdivovali určité prvky Japonska, zejména císařského Japonska. Do jisté míry zde neexistuje symetrie, ale spíše významná asymetrie, díky níž jsou Japonci vnímáni jako lidé, kteří chtěli být sami sebou svým vlastním způsobem.

Japonské myšlení je ovlivněno konfuciánskými, šintoistickými, buddhistickými, zenbuddhistickými a taoistickými myšlenkami a jejich směs tvoří základ toho, co znamená být Japoncem. Jedním z hlavních názorů je, že život je ovládán duchy předků, a existuje pojem uctívání předků, který činí rodinu a linii rodinného dědictví mimořádně

důležitou. Tito duchové se nazývají kami a existuje představa, že mohou zasahovat do skutečného života člověka. Jedná se o nadpřirozené představy, ale jedním z triků japonské kultury, která je v tomto ohledu velmi podobná starověkému Řecku, je to, že všechny názorové proudy mohou tyto víry přijmout, protože existují sekulární a ateistické interpretace těchto náboženských systémů, stejně jako interpretace čistě náboženské. Stejně jako ve starověkém Řecku mohla žena klečet nebo ležet před sochou boha, a přesto racionalističtí intelektuálové ve stejné civilizaci mohli považovat božské příběhy za zcela metaforické. A přesto by všichni byli přijímáni jako Řekové. A všichni by byli přijímáni jako různé definice toho, co to znamená být Řekem nebo členem řeckého městského státu. Mishima byl například posedlý Řeckem, zejména starověkým Řeckem, a do svých knih začlenil několik řeckých ód a etických zásad.

Mishima se narodil v Tokiu do rodiny vyšší střední třídy a v raném věku byl babičkou oddělen od svých sourozenců. Byl slabým a poněkud zženštilým dítětem, které bylo odloučeno od společnosti chlapců na příkaz babičky, posedlý smrtí, s poněkud morbidním pohledem na svět a sám úzce spjatý s klíčovými členy japonské aristokracie. Mishima prožil podivné, poněkud temné dětství až do věku 12 let, kdy jeho babička zemřela a on byl znovu přiveden do kontaktu se zbytkem své rodiny.

Moderní a poněkud psychoanalytické interpretace Mishimova pozdějšího chování a rituální sebevraždy jako politického gesta na konci jeho života se soustředí na tato raná léta jako na základní kameny kultu živé smrti, který měl jeho obdiv k samurajům udržovat.

Mishima začal psát, když mu bylo asi 12 let, možná dokonce už v 6 letech, a svůj první román napsal ve věku mezi 16 a 18 lety, který byl vydán na válečném přídělovém papíře. První kniha se jmenovala Zpověď masky, ale ještě předtím existovala kniha, která je dnes již téměř zapomenuta a která se týká uctívání přírody.

Mishima napsal velké množství knih. Psal divadelní hry, které jsou moderní i klasické v japonské tradici. Říká se jim divadlo Noh. Divadlo Kabuki je klasická tradice v Japonsku. Existuje také loutkové divadlo ve vztahu k druhému městu kromě Tokia, Ósaky a provincií. Tradice mimo Tokio používá místo těla loutky. V Tokiu se místo loutek používá tělo. Napsal také dvě moderní divadelní hry. Jedna z nich se jmenovala Madame de Sade a pojednávala o trpělivé manželce markýze de Sade v prvních letech jejich života. Jedná se o Donatiena Alphonse Françoise de Sade, který žil v letech 1740 až 1814. Napsal také hru s názvem Můj kamarád Hitler, která je poměrně kontroverzní a byla vydána v angličtině, pokud se nemýlím, v roce 1966.

Jeho nejslavnějším dílem, které je široce uznávané i mimo Japonsko, je tetralogie z konce jeho života s názvem Moře plodnosti, která pojednává o rostoucí bezvýznamnosti japonské civilizace, jak ji viděl on, ovládané nadměrným materialismem, který jí byl cizí.

Japonsko začalo v 60. letech 19. století modernizovat to, co by Západní svět nazval feudálním způsobem života nebo modelem existence, a prošlo mimořádnou modernizací. Do té míry, že se z jeho pohledu stalo první hybridní, západně orientovanou východní společností nebo asijskou společností orientovanou na Západ. Říkám „z pohledu Západu“, protože

Západní svět dokáže vnímat věci pouze ze svého vlastního úhlu pohledu. Je mimořádně obtížné vystoupit ze své vlastní kultury a nahlížet na jinou kulturu, která je vysoce pokročilá a technokraticky zdatná a zároveň má umělecké tradice sahající staletí, ne-li tisíce let do minulosti, a přesto je založena na axiomech, které se zásadně liší od těch našich.

Jako příklad lze uvést jeden druh násilných komiksů, v Japonsku nazývaných manga, které jsou extrémně sadistické a erotické. Jedna z těchto publikací se jmenuje Rapeman, podobně jako Spider-Man nebo Superman, a je určena podobnému publiku. Výskyt znásilnění v Japonsku je v porovnání s jinými vyspělými meritokratickými a postindustriálními společnostmi, jako jsou Spojené státy, mimořádně nízký, protože Japonci zastávají názor, že nebezpečné fantazie je třeba externalizovat tím, že se jejich existence vymezí, místo aby se potlačovala. Myšlenka spočívá v tom, že život je tak uspořádaný a strukturovaný v souladu se sociálním organismem Japonska založeným na konfuciánských ideálech, že nakonec musíte uvolnit tlak z tlakového hrnce, a jedním ze způsobů, jak toho dosáhnout, je materiál, který bude v západním pojetí považován za sugestivní, extremistický, protirodinný nebo vysoce nebezpečný. Existuje tedy kultura extrémní zdrženlivosti a možnost radikálního násilí, které koexistují ve stejném kontinuu, protože velká část japonské etiky a nadměrné etiky, metaetika společnosti, spočívá v udržení protikladů v dynamickém stavu síly.

Velká část západního světa si uvědomila rostoucí militantnost japonského imperiálního národního státu na počátku 20. století, kdy Japonsko vyhrálo první válku proti evropské nebo západní společnosti, když v podstatě porazilo

Ruské impérium. Stalo se tak v rusko-japonské válce, která vedla k situaci, kdy evropská mocnost (Rusko bylo v těchto podmínkách považováno za větší evropskou mocnost, protože jeho území sahalo až do Asie) byla poražena neevropským rivalem. To bylo první náznakem moderní síly Japonska, které bylo připraveno postavit se velkým západním společnostem v boji o světovou hegemonii.

Doktríny, které vládly Japonsku, byly v podstatě doktrínami císařské monarchie, ale ty byly vždy znehodnoceny ideou šógunátu, v rámci kterého v podstatě militarističtí feudální páni zastupující samurajské klany z různých částí Japonska vykonávali poradní roli císaře pod monarchickou vrstvou. Monarcha byl považován za jmenovaného Bohem a byl považován za božského. Je důležité pochopit, že pro většinu Japonců až do poloviny 20. století po porážce byla božskost císaře nedotknutelná, nebyla předmětem jednání a nemohla být diskutována.

V kruzích japonské krajní pravice je Mishima kontroverzní postavou mimo jiné proto, že na konci druhé světové války kritizoval císaře Hirohita, který ve skutečnosti neabdikoval a souhlasil s americkými návrhy na zásadní změnu japonské ústavy.

Je těžké si představit člověka, který by byl uctíván jako bůh v západním smyslu slova. Římští císaři byli uctíváni jako bohové, ale pouze mimo samotnou Itálii a často jen v zaostalejších a odlehlejších částech říše. Ani totalitní vůdci západních národů ve 20. století, kteří kolem sebe vytvořili auru, kterou lze označit za duchovní, nebyli nikdy uctíváni jako bohové ve formálním smyslu slova.

Odbožštění japonského vedení v poválečném období bylo součástí americké přeměny Japonska, aby se již nikdy nestalo hrozbou. Japonsko má jednu z největších stálých armád na světě v poměru k počtu obyvatel a její jediným úkolem je střežit japonské území a hlídat různé ostrovy, které tvoří tuto pevninu. Japonské síly sebeobrany, jak se jim říká, do jisté míry nikdy nezasahují do dění ve zbytku světa, a jak si můžete všimnout, kromě zákazů OSN se Americe nepodařilo Japonsko přemluvit k různým eskapádám a formám dobrodružství, které charakterizovaly jak studenou válku, tak i bezprostředních 20 let po destabilizaci Sovětského svazu a vzniku Ruské federace, která jej nahradila. Japonsko nehrálo žádnou roli ani ve válce ve Vietnamu. Američané by byli rádi, kdyby Japonsko ve válce ve Vietnamu bojovalo, protože je tak blízko, ale Japonsko to odmítlo.

V Japonsku existuje silná kultura občanského pacifismu, která má kořeny v nihilistické beznaději a zkáze způsobené atomovými zbraněmi, které jsme použili. V Japonsku dokonce existuje forma revizionismu, která je částečně vyvolána státem a která není kompatibilní s jinými formami historického revizionismu jinde ve světě. Jedná se o myšlenku, že určité oficiální zdroje a kanály a mainstreamová média v Japonsku bagatelizují skutečné kruté a hrůzné události spojené s použitím atomových zbraní, protože nechtějí upoutat pozornost na válku o zničení, imperiální nadvládu a touhu vybudovat obrovské socioekonomické impérium v blízké Asii, do které se Japonsko zapojilo. To znamená, že oběti bombardování, a v obou městech bylo obrovské množství přeživších, viní svou vlastní vládu z pokračování války proti Spojeným státům a jejich západním spojencům a ze spojenectví s nacistickým Německem a

fašistickou Itálií. Jedná se o západní ideologii, kterou přijaly oběti atomových útoků a která je často velmi silně využívána uvnitř Japonska. Máme tedy paradoxní představu, že revizionismus je bagatelizování Hirošimy a Nagasaki ze strany státu, aby porazil neopacifismus převážně buddhistického hnutí, které se snaží japonskou vládu činit spoluzodpovědnou za použití atomových zbraní, zatímco ve skutečnosti je logické, že atomové zbraně použili Američané. Jedná se o součást mechanismu, který se v Japonsku používá k regulaci a zmírňování antiamerických nálad, které jsou v japonské společnosti stále latentní a silnou silou vzhledem k přepracování ústavy a vytvoření nového občanského Japonska po válce.

V zásadě bylo Japonsko změněno příchodem druhé světové války a jejími jadernými následky mnohem více než Německo v období Adenauerova nástupnictví mezi lety 1945 a 1948. Západní Německo bylo z velké části vybudováno na poněkud rudimentárním základě Výmarské republiky, kterou lze považovat za jeho přirozeného předchůdce. Do jisté míry se normy západního Německa a jeho dominance křesťanskodemokratické a sociálnědemokratické mocenské struktury, střídající se s pravidelnými volbami a federálním systémem původně založeným v Bonnu před sjednocením, rozšířily do mnoha států v okolí Německa v Evropě. Japonsko muselo po druhé světové válce nastavit zcela nový kurz.

Zjistíte, že Japonsko je ovládáno, nebo bylo až donedávna ovládáno jednou politickou stranou. Navzdory četným volbám a četným pokusům o import západního modelu do Japonska se dvoustranná demokracie nikdy skutečně neprosadila.

Jedna strana, poněkud nesmyslně nazvaná Liberálně demokratická strana, aby uspokojila americké neoimperiální choutky, ovládá zemi od jaderných výbuchů a zbavení císaře božského statusu a následné kapitulace ozbrojených sil, z nichž většina nespáchala rituální sebevraždu po porážce Japonska, protože císař jim nařídil, aby se stáhli.

Mishima představuje kulturu císařského důstojnického sboru, který vedl válku místo císařského Japonska nejprve proti Číně a poté proti západním mocnostem. Je důležité si uvědomit, že Japonsko zpočátku uvažovalo spíše o útoku na Sovětský svaz – v jistém smyslu na Rusko – než na Spojené státy. Částečně to bylo proto, že Japonsko na počátku 20. století úspěšně vedlo válku proti Rusku, ale také proto, že významná pravicová část důstojnického sboru samurajského původu chtěla zaútočit na slabé místo Sovětského svazu. Nezapomeňte, že ve 30. letech 20. století byla velká část Číny okupována Japonskem, zejména průmyslová oblast Mandžuska. V těchto oblastech docházelo také k extrémnímu banditismu a krutosti, které lze z humanistického hlediska označit za zvěrstva, páchaná japonskými vojáky.

Kdyby Japonsko napadlo slabší místo Sovětského svazu a v době maximálního napětí v Sovětském svazu a v období, kdy byl Sovětský svaz pod extrémním útokem a téměř poražen silami nacistického Německa, vtrhlo do asijských republik tehdejšího Sovětského svazu, Sovětský svaz by mohl být poražen a zničen a celá historie světa by byla jiná. V roce 1934 nebo 1936 skutečně došlo k povstání 4 000 důstojníků, z nichž všichni byli akreditovaní samurajové, kteří převzali kontrolu nad Tokiem a požadovali, aby císařský generální štáb nasměroval japonskou ofenzívu proti Sovětskému svazu z

vlasteneckých, geopolitických a historických důvodů. Také proto, že komunismus byl vnímán jako velká hrozba pro imperialistický a dynastický systém, který vládl v Japonsku.

Samurajové jsou typem vojenské elity, která existovala i v jiných kulturách světa, ale málokdy byla tak konkretizována jako v Japonsku. V některých obdobích japonské historie tvořili samurajové 10 % populace, včetně žen, které se provdaly do samurajských klanů. Samurajové měli být vzdělanými válečníky, kteří byli ponořeni do buddhistické tradice, která je v některých ohledech ze západního hlediska mírně pacifistickou tradicí, ale tvrdou stránkou této tradice jsou bojová umění, která se samurajové učí během svého počátečního výcviku.

Samurajové jsou, pokud nejsou nezávislí na všech pánech, přiděleni k pánovi nebo feudálnímu baronovi v západním smyslu a tvoří klany nebo mezietnické enklávy nebo formy identity, které se identifikují s konkrétními feudálními pány proti ostatním. Poté jste vybudovali šógunát, v němž vládl císařský vůdce a jeho manželka nebo manželky, protože většina sňatků v nejvyšších vrstvách japonské společnosti byla domluvená... Měli jste vztahy s manželkami, měli jste možné vztahy s gejšami, kterých bylo několik typů, a někteří muži z japonské vládnoucí třídy a vyšší třídy měli možnost mít více manželek a více rodin.

Jednou z důležitých věcí, kterou je třeba si o Japonsku zapamatovat, je to, že se jedná o společnost, která v minulosti extrémním způsobem odmítla křesťanství. Jen málokterá společnost na světě se do určité míry začala obracet ke křesťanství a poté tento proces zvrátila a popřela, což vedlo k masakru mnoha křesťanů a křesťanských misionářů. Japonsko, které bylo vystaveno vlivu portugalské a španělské říše, váhalo

s přijetím křesťanství a celé samurajské klany v různých částech Japonska se obrátily ke křesťanské víře. To bylo později zrušeno pozdějšími šógunáty, které se vrátily k šintoismu nebo k přirozenému japonskému pohanství.

Tento systém víry věří, že Japonci jsou jedinečně vyvoleni na Zemi a jsou dětmi slunce a jsou vládně, institucionálně a metafyzicky zastupováni živým bohem slunce, kterým je jejich císař.

Povinností samuraje je zabíjet s láskou a porozuměním a v souladu s naprostým klidem polonáboženským způsobem jménem tohoto božského autokrata nebo vůdce, i když jeho vůli interpretuje bismarckovská postava, jako je šógun. Opět se snažíme o západní metafory, abychom pochopili prvky japonského myšlení, protože tato formulace se v západní kultuře vyskytuje jen zřídka.

Simulakry samurajů v západní tradici lze považovat za templáře a johanity ve středověku nebo elitní křesťanské válečníky vychované podle patriarchálního standardu asketické mužnosti, kteří ideologicky věřili v křížové výpravy proti islámu, například jménem víry, a v době, kdy tyto názory vyznávali, v ně upřímně věřili. Elity se pravděpodobně vyskytují ve všech armádách, jako například prétoriánská elita v římských legiích, spartská odvaha a systém pozemního boje, který byl protějškem athénské námořní zdatnosti, což zajišťovalo rovnováhu v řecké vojenské válce, která jim umožnila odolat perské invazi a jinde. Ale pěstování kněžstva, které je zároveň zabijáckým strojem, jakým byli samurajové, je z západního hlediska těžko pochopitelné.

V Hagakure se píše, že samuraj nesmí nikdy projevit slabost, ani když je slabý, a nikdy nesmí mluvit tak, aby podkopal své sebevědomí nebo loajalitu ke svému pánovi a vládci. Samuraj by měl usilovat o tuto podivnou kombinaci fanatismu, ocelové vůle, jasného myšlení a vyrovnanosti. Samuraj by neměl cítit vinu za zabíjení, ale druhou stranou mince je, že samuraj je vždy připraven zabít sám sebe v souvislosti se systémem cti.

V tradičním japonském systému víry je sebevražda morálně záslužná, což je pro západní mysl těžko pochopitelné. Důvodem je, že šintoismus hlásá myšlenku přímé reinkarnace jako fakt, nikoli pouze jako ideu, kterou lze duchovně postulovat. V samurajské rétorice a právu, které mají pro tuto preexistující vojenskou elitu v Japonsku sílu zákona, platilo, že pokud jste byli zabiti nebo spáchali rituální sebevraždu, okamžitě jste se 40 dní poté zrodili v matčině lůně jako nový člověk. To znamenalo, že v jejich pojetí sebevražda nebyla koncem. Většina nejvýznamnějších a nejslavnějších osobností japonské kultury spáchala sebevraždu a byla za to chválena jak ve své době, tak i poté. Všichni sebevrahové musí před smrtí napsat báseň, která se nazývá smrtelná báseň a má často formu haiku, minimalistického, kondenzovaného typu poezie, která se často zabývá tématy jemnosti a odpuštění před konečnou formou smrti.

Mišima věřil, že toto je to, čím Japonsko bylo, je a může být, a věřil, že duch samurajů, mužů i žen, v Japonsku kolísal a měl by být obnoven v období, kdy došel ke stavu polozapomnění na konci 40. let, v 50. letech 60. a 70. letech 20. století až do jeho vlastního seppuku v roce 1970, kdy 25.

listopadu 1970 ukončil svůj život způsobem, který vyvolal zděšení.

Na Západě neexistuje nic podobného. Pokud chcete, nejvýznamnějším poválečným britským spisovatelem westernů je William Golding, autor knihy Pán much. Je to, jako by William Golding spáchal sebevraždu na schodech Downing Street poté, co požadoval změnu kurzu od poválečného britského premiéra z řad labouristů nebo konzervativců a také poté, co strávil celý život tím, že se dostal do fyzické kondice na úrovni vojenské dokonalosti, místo aby byl nějakým ochablým estétem z Guardianu, kterým v podstatě byl.

Připomíná to také muže, který vlastnil svou soukromou armádu, kterou Mishima vytvořil pro své vlastní účely. Jednalo se o společnost zvanou Tatenokai, která se skládala z vojenských kadetů a branců v počtu asi 100, kteří byli Mishimou řízeni jako kvaziparamilitární síla a po roce 1966 směli trénovat v japonských vojenských táborech. Mishimova rituální sebevražda se odehrála v armádním táboře v roce 1970.

Liberální západní interpretace Mishimova života je neúspěšným pokusem o návrat k dávným samurajským hodnotám, který je v souladu s literární tvorbou, která je na Západě a mimo Japonsko velmi ctěna. Západní i východní svět navrhoval Mishimu na tři Nobelovy ceny v poválečném období, ale nikdy ji nezískal, částečně proto, že v roce 1968 cenu získal jiný japonský spisovatel, který byl jeho literárním patronem, a také proto, že japonská kultura je z mnoha hlavních západních perspektiv tak těžko pochopitelná, že se mělo za to, že v té generaci by další Japonec cenu nezískal, poté co ji získal jeden z jejich vlastních. Mishima si tedy postupně uvědomil, že na to bude muset počkat. Panuje všeobecné přesvědčení, že si cenu

zasloužil, stejně jako řada dalších významných západních spisovatelů, kteří ji však nezískali.

Mishimovo literární dílo lze rozdělit na dvě části, z nichž jedna se v jistém smyslu zabývá poměrně dekadentními tématy. Mishima je přitahován extrémy a v díle Zpověď masky se zabývá extrémy sebepoškozování a sebeobětování a nošením masek jako součásti sociální identity. Koncept masky je zásadní pro to, co znamená být Japoncem. Japonci se tak bojí urazit někoho, což by vedlo k extrémnímu násilí mezi jednotlivci a/nebo mezi skupinami, že se institucionalizovala kultura extrémně formální zdvořilosti, kdy nikdo nechce ztratit tvář ve vztahu k rivalovi, členovi rodiny, konkurentovi nebo někomu, s kým je spojen v podnikání, obchodu nebo státní praxi. To je v naprostém protikladu k přesvědčení západního světa po 60. letech 20. století o emocionální autentičnosti, podle kterého by lidé měli vyjadřovat své emoce, zejména na veřejnosti. V opačném případě budou trpět falešným vědomím nebo budou vnitřně rozpolcení či zmatení. V jungovské psychoanalýze nebo analytické psychologii existuje přesvědčení, že všichni lidé mají stín, který je jejich negativnější, divočejší, nepřátelštější a barbarštější stránkou, a aby byli celistvými lidskými bytostmi, musí být tato stránka integrována do osobnosti. V japonském způsobu myšlení je tato stránka již integrována do osobnosti a není třeba ji projevovat, protože by to vedlo k velmi barbarským konfliktům.

V japonské společnosti panuje extrémní napětí a ze západního pohledu vykazuje silné sadomasochistické rysy. Je to společnost, která se drží napnutá a strnulá, téměř jako lukostřelec, který se chystá vystřelit z dlouhého luku. Zároveň však vykazuje jemnost, zdvořilost a estetickou uhlazenost,

zejména pokud jde o tradiční japonské postoje, které na západního člověka působí jako víra v dokonalost a stylizaci. Tato schopnost vymanit se ze stylizace – například čajový obřad, který je klíčovým samurajským rituálem kopírovaným zbytkem kultury a který je třeba oddělit od pouhého pití čaje v anglickém stylu v 16:30 odpoledne – a možnost extrémního násilí, které je vždy dědictvím samurajské tradice a které leží v jádru mnoha japonských představ o sobě samých.

Kultura mangy nebo filmu na papíře, kterým je komiks, který je na Západě v podstatě považován za formu pro děti a dospívající, z níž je třeba vyrůst, když člověk přejde k pořádným knihám, a jejíž dospělou verzí je spíše film než komiks nebo grafický román. V Japonsku jsou někteří z nejvýznamnějších umělců a politických osobností ve společnosti lidé, kteří píší komiksy, které jsou považovány za významnou kulturní formu a prodávají se v milionech, ne-li desítkách milionů výtisků.

Obrovskou subkulturou v rámci mangy, která se zabývá všemi možnými tématy od vaření přes romantiku až po uctívání války, je žánr samurajů, který se přelil i do televize, filmu a knih. Mnohé samurajské romány, divadelní hry a filmy působí na západní publikum stereotypně, ale západní obdobou by byla fantazie o westernu ve Spojených státech. Každý pravděpodobně viděl film Pro hrst dolarů s Clintem Eastwoodem, Sedm statečných a podobné westerny, které jsou všechny založeny na japonských samurajských filmech a kulturních abstraktech tohoto druhu.

Jeden z nejpozoruhodnějších samurajských filmů všech dob natočil největší japonský režisér, jak ho mnozí vnímají v Japonsku i mimo něj od druhé světové války, muž jménem

Kurosawa, který natočil film Ran, což znamená „chaos“ a je samurajskou verzí Krále Leara, který je spolu s Hamletem nejvýznamnější Shakespearovou hrou, možná hned po Macbethovi, Othellovi a mnoha dalších. Tento japonský Král Lear, který je mimořádným dílem a trvá asi 4 hodiny, je pokusem o destilaci samurajské etiky pomocí západního příběhu. V Japonsku je to stále kontroverzní téma. Ačkoli mnoho japonských umělců je známých i mimo Japonsko, víra v kulturní a etnickou exkluzivitu je v Japonsku podle západních měřítek i dnes velmi extrémní.

Kurosawa byl silně kritizován za to, že použil západní model k přeměně japonského významu a formy. I v moderní době je stále kontroverzní používat formy mimo japonský jazyk v klasickém japonském užití.

Mishima tento problém částečně vyřešil tím, že transformoval japonské formy tak, aby jim západní čtenáři rozuměli. Ve svém románu Zlatý pavilon se zabývá vypálením buddhistického chrámu psychopatickým excentrikem, který byl klasickým vyvrhelem, a to způsobem, kterému rozuměli jak západní, tak východní čtenáři, ale ne nutně s ním soucítili. Kniha vyvolala v Japonsku rozruch a byla založena na skutečném případu. Nejbližší paralelu, která mě napadá, je non-fiction román Trumana Capoteho Chladnokrevně, který pojednává o vraždě rodiny v Kansasu dvěma středoamerickými tuláky, jejichž vnitřní psychické utrpení a úzkosti Capote velmi podrobně popisuje před jejich popravou federálním americkým systémem, myslím, že v nápravném zařízení v Iowě na konci 60. let.

Mishima věřil, že kultura by měla být exkluzivní a že japonský život a okolnosti jsou jedinečné a vyžadují jedinečné

odpovědi uvnitř Japonska, které jsou čistě japonské. Stejně jako u všech umělců, jeho forma nacionalismu nebyla nutně přitažlivá pro pravicové nacionalisty uvnitř Japonska.

Film Paula Schradera, který je velmi slavným hollywoodským filmem a na hollywoodský film je velmi dobrý, se jmenuje Mishima: A Life in Four Chapters. Schrader je nejznámější pro svůj extrémně násilný, drsný film o porušování amerických hodnot s názvem Taxi Driver, film, který mnoho lidí vidělo nebo o něm alespoň slyšelo. Ve svém filmu o Mishimovi jsou tři Mishimovy romány, jeden z tetralogie Moře plodnosti, přetvořeny jako příběhy mimo Mishimův život, kterým však Mishima díky své vlastní biografii dává literární hodnotu. Čtvrtá část filmu je biografická/autobiografická a zabývá se Mishimovým vlastním životem.

V Schraderově díle je Mishima vnímán jako muž, jehož smrt předurčuje povaha ideologie, kterou vyznává. Ideologie, která je zároveň emocionální, literární, spekulativní, bojovná a intelektuální. Ideologie, kterou Mišima navrhoval ve svých románech a hrách, byla podobná té, kterou prosazoval D. H. Lawrence na Západě, a přesto odlišná, s podobnými prvky jako myšlenky Friedricha Nietzscheho na konci 19. století, a přesto odlišná.

Bylo v ní také něco nezmenšitelně „jiného“ a japonského, co žádný západní člověk nemohl zcela pochopit. Myslím, že v západní tradici existuje něco, co sice sebevraždu nebere jako něco děsivého, ale pohlíží na ni s určitou mírou neúcty. Myšlenka, že sebevražda může být krásná a že je apoteózou života a okamžikem náboženské intenzity, není západnímu světu cizí, ale je v něm relativně málo rozšířená a ve většině

forem západní historie si získala jen málo ideologických stoupenců.

Hlavní západní skupinou, která v současné době hlásá sebevraždu, je italsko-americká sicilská mafie, kde mafiánský don, který je zahnán do kouta svými kolegy a nemá kam jít, si má podřezat žíly v teplé koupeli, jak to v západním světě udělali někteří senátoři a další vůdci římské republiky a říše. Ale západní pohled na válečnictví je vždy snažit se přežít, abyste mohli dál bojovat. Západní teroristé se málokdy zabíjejí, bez ohledu na to, jak násilná, fixovaná nebo paramilitární může být logika jejich vlastního jazyka a bytí. Členové IRA, členové UDA, ať už byli kdokoli, způsobovali bolest a násilí, ale vždy se snažili poté uniknout, a to je velmi západní etika v boji. Myšlenka úmyslné oběti sebe sama, ke které stejně dojde při masakru, protože vojenská výchova a výcvik jsou částečně zaměřeny na přípravu na smrt, jak chápou všichni lidé ve vojenských velitelských strukturách, protože vojenský život je místem, kde jsou emoce vyostřeny do takové míry, že civilní život již nedokáže zvládnout námahu, zejména morální námahu, která je vyžadována.

Nejbližší západní obdobou Mishimy, který ho v jistém smyslu předčil, protože měl vojenskou minulost, kterou se Mishima nemohl pochlubit, a kvůli slabosti Mishimova těla, když byl za druhé světové války povolán do japonské císařské armády, je Ernst Jünger. Ernst Jünger je pravděpodobně nejlepším příkladem umělce, literáta, sekulárního spiritualisty a extrémního vojáka, který bojoval v první světové válce po dobu čtyř let od roku 1914 do roku 1918, byl vyznamenán dvěma Železnými kříži a nejvyšší medailí za statečnost, Pour le Mérite pruské císařské armády, byl čtrnáctkrát zraněn na frontě, na

kterou se vrátil, a odstoupil až po kapitulace německých císařských sil při příměří na konci tohoto konfliktu v roce 1918. Pokud si přečtete knihy jako Feuer und Blut, která existuje pouze v němčině, nebo Der Kampf als inneres Erlebnis, která je rovněž k dispozici pouze v němčině, nebo dvě verze jeho čtyřdílného válečného eposu, které jsou k dispozici v angličtině, In Stahlgewittern a Das Wäldchen 125, setkáte se s mužem, který má duchovní pohled na válčení a kterého lze popsat jako západního samuraje.

Samurajská tradice v zásadě věří, že potenciál vojáka musí být spíše vysoký než nízký. Je to kombinace univerzitního profesora, kulturisty zabývajícího se bojovými uměními a extrémního válečníka. Jedná se o neobvyklou kombinaci, která byla ve většině společností omezena pouze na malou vojenskou elitu nebo elitu, která střežila císařskou nebo kvazi-božskou postavu. Praetoriánská garda, Nesmrtelní v perském dvoře, organizace, která byla částečně oživena íránským šáhem během jeho vlády, do jisté míry SS a podobné organizace, které by se dnes nazývaly speciálními silami, jsou v západní tradici nejblíže samurajské etice. Ale ani tehdy by se průměrný člen SAS dal stěží popsat jako intelektuál nebo literát. Ani se na tom netrvá. Nicméně míra fyzické odvahy, tvrdosti, poctivosti a připravenosti k bojovému konfliktu, kterou vykazují Delta Force, Navy SEALs ve Spojených státech, jednotky Spetsnaz v postsovětském Rusku, Special Air Service Regiment a Special Boat Service Regiment a elitní jednotky německé a italské armády a pravděpodobně i elita francouzské cizinecké legie, které provádějí a dodnes provádějí západní neoimperiální mise po celém třetím světě, jsou nejblíže tomu, co samurajové museli

prokazovat v podobě nekonečného vojenského výcviku a podřízenosti autoritě.

K tomu se přidává i určitá míra individualismu, protože se jedná o vojáky, kteří jsou často nuceni bojovat sami za nepřátelskými liniemi, což je patrné v rozsáhlé literatuře, která převládá v moderní nebo postmoderní Británii, o vojácích SAS, subkulturách Andyho McNaba a všech jejich nekonečných odvozeninách a různých médiích, kde jsou muži SAS a jejich ekvivalenty jaksi uctíváni kvůli touze po hrdinství a touze po návratu k prvkům hrdinské mužnosti, které jsou prodchnuty individualitou. Ale opět, navzdory veškeré odvaze a vojenské převaze, kterou tito individuální a individualističtí válečníci projevují, neexistuje kultura rafinované etiky krásy, náboženské citlivosti nebo kultu intelektuality, které sice ve své době projevovala jen malá menšina samurajů, ale přesto byly vedoucí ideologií tohoto typu. Kombinace válečníka a estéta není výlučně japonská, ale ideologie, která je spojila, byla a do jisté míry stále je.

Poté, co Japonsko v 60. letech 19. století modernizovalo svou společnost, se japonská císařská vládnoucí třída rozhodla pro národní branou armádu podle západního vzoru, ale celý důstojnický sbor a celá elita japonské armády po porážce šógunátu, která po 60. letech 19. století zahrnovala koncepční obnovení monarchie, byli samurajové co do řádu a orientace. To nás zase přivádí do velmi kontroverzní oblasti, kterou většina studií o Mishimovi, které bývají čistě literární, spíše odmítají. Jedná se o zacházení se západními zajatci japonskou císařskou armádou během druhé světové války.

Mnoho lidí ze Západu si stále pamatuje odporné znetvoření, podvýživu a špatné zacházení s vězni ze Západu i

Východu ze strany japonské císařské armády. Mishimové tohoto světa se k tomu nikdy nevyjádřili, protože jejich systém morální etiky se v tomto ohledu v některých ohledech liší od dualistického, manichejského, křesťanského, pokřesťanštěného nebo postkřesťanského systému. V Mishimově pojetí světa, aniž bych za něj neoprávněně mluvil, ačkoli je to uvedeno v textech jako The Way of the Samurai a Sun and Steel a „cestou samuraje je smrt“ a v knihách o hrdinských mučednících japonské císařské armády, je bolest a krutost součástí života a jsou v kontinuitě s mírem a dobrotou, takže do jisté míry neexistuje morální hledání duše o tom, co je považováno za zlo v jiných duchovních trajektoriích, i když nelze popřít, že zlo může existovat a že muži v boji ho budou udržovat.

Důležité na pohanské morálce, kterou samurajové vyznávali, je to, že byla spíše hierarchická než dualistická. Spíše než se chovat dobře nebo špatně, společnost jako tato nebo kasta jako tato, která byla pravděpodobně zcela nereprezentativní, jak tomu u elit vždy bývá, má hierarchické pojetí morálky, podle kterého je čest a úcta, kterou člověk požíval u svých válečnických kolegů, důležitější než dualistické přípravy. Samuraj, který neuposlechl rozkaz, byl přistižen při zbabělém činu nebo ustoupil před nepřítelem, bude tedy okamžitě vyzván, aby spáchal rituální sebevraždu. Okamžitě! Prostě tak, bez větší přípravy. Musí být na to jen psychicky připraven. Tradičně si samurajové za drobné prohřešky a menší porušení různých pravidel svého systému založeného na cti, který se nazývá bushido, uřezávali špičky prstů. Existuje jakási kultivace masochismu těla i extrémní vnější násilí, které je japonskou tradicí a které v podstatě ovlivňuje jejich postoje ve všech oblastech estetiky, literatury, poezie, náboženství,

smyslnosti i sexuality. Japonská kultura tedy obsahuje některé velmi extrémní metafyzické postuláty, které jsou otevřeně přiznávány, zatímco ve většině společností jsou takové tendence často skryté, zamlčované nebo posuzované s určitou mírou diskrétnosti.

Radikalismus japonské armády během její expanzivní fáze a její krutost vůči nepřátelům, stejně jako její hluboký smysl pro disciplínu a sebeovládání, komentovalo v té době mnoho lidí. Například v případě znásilnění Nankingu německý velvyslanec ve společnosti, se kterou se Německo v té době snažilo navázat spojenectví, popsal chování japonských vojsk jako bestiální z pohledu tradičních západních hodnot. A to byl německý kulturní atašé na čínském velvyslanectví, které bylo napadeno japonskou císařskou armádou.

Mishima, podobně jako Jünger ohledně excesů, k nimž může pruská tradice občas vést, do jisté míry mlčí o těchto záležitostech, což vyvolává extrémní hněv humanistických a morálních západních kritiků. Je to proto, že jejich pohled na život je esteticky odlišný a nadměrně nabitý ve vztahu k tomu, co je v současné době součástí současné civilizace.

Jednou z Mishimových poznámek o jeho vlastní civilizaci byla její feminizace, což bylo něco, co v poválečném období zdůrazňovalo velké množství pravicových kritiků svých vlastních společností. Je zcela pravda, že armáda a vojenská tradice zcela opustily civilizovaný a občanský prostor téměř ve všech západních společnostech, včetně Spojených států. Armády jsou čistě profesionální a již nejsou založeny na branné povinnosti. Většina obyvatelstva se nikdy nedostane do blízkosti ozbrojených sil ani k využití těchto sil. Mladí muži ovlivnění západní kulturou nikdy neabsolvují vojenský výcvik.

Jednou z posledních západních zemí, která zrušila vojenský výcvik pro mladé muže, byla Francie. Vždy se tak dělo z důvodu nákladů a protože armáda nechce velký počet branců, které považuje za velmi podprůměrné vojáky, které musí z sociologických důvodů přivést do formy a kteří by nebyli moc dobří v boji. Proto dochází ke spojení snižování nákladů, neoliberálních politiků a technokratů z armády, námořnictva a letectva, kteří se chtějí zbavit braneckých armád. Zajímavé je, že v případě Francie byly posledními dvěma politickými stranami, které hlasovaly pro tradici hromadné vojenské služby, Národní fronta a Komunistická strana Francie. Všechny strany mezi nimi, tedy středové, středolevé a středopravicové, hlasovaly pro placenou, vlasteneckou armádu dobrovolníků, kteří se nebudou vměšovat do vojenského života.

Je samozřejmě vždy pravda, že armády se soustřeďují kolem elit, a dokonce i profesionální předvojová armáda lidí, kteří chtějí bojovat v takové síle jménem svého vlastního národního státu nebo konfederace, tvoří elitu ve vztahu k masám občanů, ale nikdy předtím nebyli občané ve vztahu k vojenskému životu tak bezmocní.

Mishima nehlásal militarizaci japonského života, jak to činil například Ernst Jünger v meziválečném Německu ve 20. a 30. letech. Mishima do jisté míry věřil, že armáda by se měla opět stát vzorem japonského civilního života a měla by se stát modelem pro poválečné Japonsko, které navazovalo na předválečné Japonsko, které padlo v atomové porážce.

Poté, co napsal téměř sto románů, her a non-fiction děl, z nichž alespoň 40 je samostatnými literárními díly – Západ rychle prodá díla za peníze –, Mishima navrhl řešení dilematu poválečného Japonska. Japonsko bylo od druhé světové války

v určitých ohledech politicky ukřižováno, stejně jako Německo. Je to ekonomicky velmi silná země, ale zároveň země, která nemá téměř žádné vojenské zdroje mimo své hranice, a země, kde se lidé bojí prosazovat jakoukoli zahraniční politiku, která by mohla být v rozporu s globálními požadavky Ameriky.

Poválečné Japonsko je do jisté míry politicky poníženou společností a vojensky poníženou společností, která je zároveň ekonomickou supervelmocí. Německo, rozhodně ve vztahu k ostatním zemím Evropské unie, je v podobné situaci. Obě země si internalizovaly své masivní porážky ve druhé světové válce 20. století. Obě se k těmto porážkám staví odlišným způsobem. Obě se zapojily do nekonečné politiky omluv a absence sebeobrany ve vztahu k tomu, co nepřátelští západní historici nazývají „nevyrovnanou minulostí“.

Nezapomeňte, že ačkoli je to většinou západních lidí považováno za nejasné, celé japonské vojenské vedení bylo po druhé světové válce často symbolicky postaveno před soud. Byly vedeny rozsáhlé procesy s válečnými zločinci podle norimberského precedentu, a to navzdory skutečnosti, že k ukončení konfliktu na japonském poloostrově byly použity atomové zbraně. Japonská elita si osvojila myšlenku, že použití atomových zbraní bylo oprávněné, protože by mohlo dojít k několika milionům obětí, kdyby samurajští válečníci na japonské pevnině bojující za boha-krále, jak v té době vnímali kult císařství, způsobili chaos a zabili obrovské množství Američanů a dalších západních spojenců a sami zaplatili cenu v podobě počtu obětí. Z tohoto úhlu pohledu nebo referenčního bodu západní historiografická tradice považuje použití atomových zbraní, které bylo jediným případem, kdy byly použity v boji jednoho národního státu proti druhému, za

oprávněné, částečně proto, že zabránilo chaosu a zášti, které by vyvolala konvenční invaze do Japonska. Ačkoli v Japonsku panuje hluboký hněv nad použitím těchto zbraní, typicky se velká část tohoto hněvu obrátila dovnitř japonské kultury v souvislosti s pacifistickým přístupem, možnou feminizací života viděnou v maskulinních, tradičních samurajských a bojových pojmech a v pojmech buddhistické tradice.

Veřejně dostupným způsobem se vůči Spojeným státům projevuje jen málo společenského hněvu, a to proto, že Spojené státy zcela ovládly a morálně i mentálně napadly poválečné Japonsko do takové míry, jakou si většina západních lidí nedokáže představit. Jen díky tomu, že japonská kultura je tak odlišná, samostatná a odolná vůči westernizaci v některých svých aspektech, si západní lidé neuvědomují, jak moc bylo poválečné Japonsko westernizováno podle amerického vzoru.

Nyní je přesvědčení, že jeden autor, podobně jako Ezra Pound ve vztahu k fašistické Itálii, pokud jde o vládní struktury a ekonomickou moc Spojených států, by to mohl změnit, součástí fantazie o tom, co to znamená být významným literárním spisovatelem, zejména tím, který věří v bardskou tradici. Myšlenka, že spisovatelé mluví za celý národ nebo že spisovatelé mluví za něco důležitějšího než za sebe samé. Liberální pojetí spisovatele je v podstatě osamělá bytost, která si čmárá nebo ťuká do počítače v nějaké místnosti a jejíž produkty jsou kupovány a prodávány jako jakékoli jiné zboží na kulturním trhu. Ale bardská tradice tvrdí, že umělec tvoří jménem národa a alespoň se pokouší mluvit za velkou část tohoto národa v klíčových momentech.

Mishimovo zápasení se sebou samým a s literaturou skončilo na konci 60. let trilogií Moře plodnosti, která se

zabývá malými konspiračními skupinami pravicových extremistů, kteří se spojili s představiteli postimperiální japonské armády a generálního štábu, aby svrhli liberální, demokratickou japonskou obchodní, korporátní a politickou elitu a znovu zavedli uctívání císaře. V jedné ze svých esejí se Mishima ptá: „Proč se císař musel stát člověkem?“, protože tradičně nebyl císař v Japonsku až do roku 1945, 1946 a poté považován za člověka.

Mishima učinil své poslední prohlášení a postavil se na odpor 25. listopadu 1970 ve vojenské základně ve východním Tokiu, kde byl doprovázen třemi nebo čtyřmi stoupenci ze Tatenokai a oblečen do uniformy japonské císařské armády z období před rokem 1945, kterou sám navrhl, a s výstižnými vzkazy o bojovném úmyslu, které japonští válečníci tradičně nosí na svém těle. Pokud jste si všimli, v mnoha asijských domech se často vyskytují slogany nebo úryvky z buddhistických písem, které jsou kaligraficky napsány na zdi jako transparenty nebo umělecká díla a v podstatě zaujímají místo obrazu na zdi. Někdy japonští válečníci napíší slogan jako „Smrt je základní realita“ nebo něco podobného z Hagakure a omotají si ho kolem hlavy spolu s císařským znakem Japonska, kterým je slunce.

Tatenokai, která byla Mishimovou osobní malou militaristickou společností čítající kolem sta osob, z nichž všechny byly fyzicky velmi zdatné, všechny byly mužského pohlaví a všechny se věnovaly bojovým uměním, měla jako symbol dvě japonské císařské přilby ze 17. století odlité v červené barvě a obrácené k sobě.

Mišima připravil transparenty a prohlášení, které mělo být přečteno vojákům. Pod záminkou politické lži se setkal s

generálem Mašitou, který velel této konkrétní vojenské základně ve východním Tokiu. Meče a dýky – tradičně má samuraj velmi dlouhý meč, má dva z nich a má dva krátké nebo bodné meče. V samurajském válečnictví je kultura moderní války, zabíjení na dálku, znevýhodněna, i když je samozřejmě v moderní válce japonská armáda vysoce organizovaná a mechanicky schopná a je stejně jako kdokoli jiný plně připravena používat moderní zbraně. Je však zajímavé, že tyto starodávné a moderní myšlenky spojují s kultem sebevraždy a bezohledné osobní smrti pro císařskou a lidovou misi. Kult kamikadze pilotů, kteří například vrhali svá letadla na americké lodě, způsobovali masivní exploze v jejich vnitřních orgánech a mechanismech, vyřazovali je z provozu a často je ničili na pacifickém válečném poli, byl nedílnou součástí tohoto konkrétního úsilí.

Mishima a jeho kolegové vtrhli do Mašitovy kanceláře, odzbrojili ho, svázali, vyrobili několik transparentů, které pak vyvěsili z oken vedoucích na balkon před kanceláří tohoto generála, a poté vypochodovali ven, aby promluvili k vojákům. Asi 1 000 japonských vojáků bylo seřazeno kvůli nějaké vnitřní záležitosti japonské armády a jako požár se rozšířila zpráva, že Mishima nebo někdo jiný se chová podivně nebo možná teroristicky v souvislosti s touto základnou. Na konci Mishimova relativně krátkého projevu k vojákům nad nimi létaly vrtulníky, které se pokoušely narušit jeho projev.

Ve svém projevu k vojákům, který kromě úvodní fáze, kdy vojáci stáli v šokovaném tichu, byl přijat posměšky a pískáním většiny z nich, Mishima požadoval návrat k říši slunce. Požadoval návrat k uctívání říše a k imperiálnímu uctívání majestátu císaře. Požadoval, aby byl poválečný císař prohlášen

za Tennō, znovu prohlášen za boha a prohlášen za boha japonského národa. Také argumentoval, že armáda by měla přestat být americkými žoldáky, jak je nazýval, a vrátit se ke své tradiční misi jako duše Japonska. V zásadě argumentoval pro obnovení japonských válečných mrtvých a implicitně, že japonský císař Hirohito v době kapitulace v roce 1945 nikdy neměl popřít svou božskost nebo být k tomu donucen americkou licencí a měl přijmout svou odpovědnost za válečné mrtvé, jak je tomu v buddhismu. V podstatě požadoval revizionismus, revizi minulosti a jakési morální prohlášení o vítězství v porážce, které by umožnilo tradičnímu Japonsku znovu se objevit a nárokovat si formu duchovního vítězství i po fyzické porážce způsobené atomovými zbraněmi použitými proti jeho městům v polovině 40. let.

Mishima požadoval skutečně nemožné a kladl požadavky, proti kterým se postavilo celé současné Japonsko s výjimkou některých okrajových krajně pravicových a samurajských skupin.

Proč Mishima kladl tyto nemožné požadavky, které by se daly popsat jako impossibilistické požadavky, abychom si vymysleli nový termín nebo neologismus? Mnoho západních historiků a literátů se domnívá, že Mishima chtěl zemřít a toužil spáchat sebevraždu, a využil výzvu k boji za znovuzrození císařského Japonska založeného na uctívání boha-císaře a kami minulosti jako záminku k spáchání hari-kari nebo seppuku, jak se tomu říká v západní nebo japonské terminologii. To může mít určitou psychologickou pravdivost. Mishima byl od velmi raného věku posedlý smrtí, morbidními podtóny života a samurajským kultem sebeobětování. Svou sebevraždu, závěť a

testamentární vklady si jistě naplánoval více než rok před činem. Každý prvek činu byl esteticky promyšlen.

Poté, co jeho projev byl odmítnut vojáky, vrátil se do místnosti a spolu se třemi nebo čtyřmi kolegy pronesl různé šintoistické modlitby. Poté poklekl a rozřízl si břicho jedním z kratších samurajských nožů, což je začátek rituální sebevraždy v japonské válečnické kultuře. Na konci tohoto aktu je hlava doslova uťata jiným samurajem, který stojí za vámi. Hlava je poté zdvižena a nad ní se pronášejí modlitby. Jeho kolega spáchal rituální sebevraždu podobným způsobem.

Stejně jako v reálném životě se i zde stalo, že vybraný společník sebevraha, který později spáchal sebevraždu sám, nebyl schopen tento čin dokončit a k provedení popravy musela být použita silnější ruka třetího samuraje. Obě hlavy byly poté položeny vedle sebe a nad mrtvými byly proneseny rituální buddhistické a šintoistické modlitby. Důvodem je samozřejmě jejich víra, že po 40 dnech se člověk reinkarnuje do nového života, a tedy že toto není konec. Je to pokračování naděje na nový začátek.

Je pravda, že jeho rituální sebevražda a jeho požadavek na kulturní revizi a národní znovuzrození vyvolaly v Japonsku zděšení. Musíte pochopit, že byl po dlouhou dobu miláčkem východních a západních médií v Japonsku. Byl také hojně překládán v době, kdy japonští spisovatelé nebyli nijak zvlášť překládáni. Byl také velmi populární v Japonsku, přestože byl vědomě literárním spisovatelem. To, co udělal, doslova vyvolalo zděšení. Jeho revize a interpretativní nové vydání Hagakure, bible samurajů z před třemi až čtyřmi stoletími, se po jeho pohřbu stalo v Japonsku bestsellerem. Deset tisíc obyčejných Japonců, kteří neměli nic společného s pravicovými

skupinami, nacionalistickými frakcemi, samurajskými proudy uvnitř nebo vně japonské armády té doby ani s literárními kruhy, se zúčastnilo Mishimova pohřbu, což byla událost bezprecedentní v tehdejší japonské kultuře. V Japonsku to v podstatě vyvolalo obrovský občanský a psychologický šok.

Byl Mishima na své vlastní cestě? Reprezentoval duši svého národa, jak věřil? Byl jeho čin osamělým a masochistickým činem, který byl v naprostém rozporu s postmoderními a západními vlivy současného Japonska? Nebo to byl v jistém smyslu návrat, jak by to on sám formuloval, k základním pravdám o tom, co to znamená být Japoncem na rozdíl od jakékoli jiné národnosti na Zemi?

Nikdo nedokáže najít odpověď. Možná je odpověď směsicí všech těchto otázek v jednom výroku. Západní člověk je jistě mimo dosah síly a ohně a kruhu slunce, které jsou nezbytné k zamyšlení nad takovými otázkami.

Většina hlavních děl Yukia Mishimy však byla do angličtiny [a češtiny] přeložena, včetně Zpovědi masky, Sun and Steel, Madame de Sade, Můj kamarád Hitler, O hrdinských válečných mrtvých japonského národa, Chrám Zlatého pavilonu, Zakázané barvy, trilogie Moře plodnosti a mnoho dalších. Zajímavé na nich je, že se často zabývají dekadentním násilím a amoralitou, jako například v díle The Sailor Who Fell from Grace with the Sea, pokud pod nimi není zakotvena samurajská etika a pokud nejsou znovu institucionalizovány touhy po násilí a pořádku, které vidí v tradičních předmoderních verzích japonské společnosti před druhou světovou válkou.

Gabriele D’Annunzio

Gabriele D'Annunzio měl v zásadě dvě kariéry, z nichž jedna byla jako spisovatel a literát a druhá jako politik a národní osobnost. Pokud si ho vyhledáte na Wikipedii, najdete tam podivnou událost, ke které došlo v roce 1922, kdy byl D'Annunzio vyhozen z okna v několika patrech nad zemí v určitém obydlí a byl těžce zraněn a na nějakou dobu částečně ochrnutý. Samozřejmě se to stalo v klíčovém období italské politiky, protože Mussolini se stal vůdcem země a po pochodu na Řím byl jmenován předsedou vlády v rámci stále monarchického systému a pohltil všechny ostatní italské strany, aby vytvořil fašistický stát v Itálii, který trval až do konce druhé světové války.

D'Annunzio byl osobností zapojenou do romantického a dekadentního hnutí v italské literatuře. Napsal velké množství divadelních her, poměrně velké množství oper, velké množství románů a několik sbírek povídek. Byl příliš kontroverzní na to, aby mu byla udělena cena jako Nobelova cena, ale na počátku 20. století byl jedním z nejpopulárnějších lidí v Itálii. Téměř každý měl na něj názor a téměř každý o něm slyšel.

Jeho dílo kombinuje různé pohanské, vitalistické a nietzscheánské vlivy a byl silně ovlivněn Friedrichem Nietzschem a jeho filozofií. Některá jeho díla byla zakázána z důvodu narušení veřejné morálky, a to jak v překladu v zahraničí, tak v samotné Itálii. Il fuoco byl jedním z jeho více extatických a byronských oslav života. Dalším z jeho děl byl Il trionfo della morte, další bylo Le vergini delle rocce a báseň Halcyon, která byla součástí propojené série pěti básní. Chtěl napsat větší sbírku, ale tyto byly ty, které dokončil. Oslavuje také období renesance a období italské velikosti, kdy se italská

civilizace stala synonymem západní civilizace a skutečně se snažila vtisknout svou pečeť světové civilizaci.

D'Annunzio tak spojil řadu proudů, které se v italské politice a kultuře objevovaly od sjednocení Itálie pod vedením Garibaldiho v 19. století. Stejně jako Německo se i Itálie sjednotila jako moderní evropský národní stát poměrně pozdě a triumfální pocit národního předvoje, identity, tlaku a síly byl vždy součástí D'Annunziovy ideologie.

Na první pohled se zdá podivné, že ve Francii 90. let 19. století existovali umělci s extrémní individualitou, jako byl Maurice Barrès, který napsal knihu nazvanou Le Culte du Moi (Le Kult sama sebe) v duchu Nietzscheho a Stirnera a hlásal velmi extrémní individualitu, a kteří byli zároveň zapálenými nacionalisty. Důvodem je, že tento kult hrdinského jedince, kult maskulinity, kult nadčlověka a kult pohanského jedince, o kterém lze říci, že je alespoň do určité míry nedílnou součástí románů D. H. Lawrence v anglické literatuře, šel ruku v ruce s vírou v národní renesanci a národní slávu. Velký jedinec byl vnímán jako prototyp velkého muže národa a byl považován za národního vůdce v zárodku, bez ohledu na to, zda dílo mělo vůbec nějaký politický nádech. To, co se jeví jako kolektivní doktrína, a to, co se jeví jako individualistická doktrína, se tedy spojují a spojují se různými kreativními způsoby, což bylo součástí tvůrčího napětí na konci 19. století.

D'Annunzio je postava 19. století, která se díky mechanizované politice dostává do popředí 20. století. Dluhy a pronásledování různých lidí, kterým dlužil peníze kvůli svému mimořádně rozmařilému a aristokratickému životnímu stylu, vedly D'Annunzia k tomu, že v době vypuknutí první světové války žil ve Francii, ale brzy se spěšně vrátil do Itálie, aby

požadoval vstup do první světové války na straně Spojenců, západních mocností nebo Trojdohody. Ve Velké válce samozřejmě Itálie bojovala na straně západních spojenců, Francie, Ruska a Británie proti Německu, Rakousko-Uhersku a Osmanské říši v bouřlivém konfliktu, o kterém lidé, kteří jej prožili, mysleli, že bude válkou, která ukončí všechny války.

D'Annunzio prožil mimořádnou válku. Narukoval, když mu bylo kolem 50 let, a přiklonil se k aristokratičtější složce ze tří, které byly tehdy k dispozici. Je pozoruhodné, že válka ve vzduchu přitahovala elegantní, individualistické a aristokratické sklony. Tak rozmanité osobnosti, jako byl Göring v německém letectvu, Mosley v britském letectvu a D'Annunzio v italském letectvu, všechny bojovaly ve válce, která měla jen málo společného s mimořádně mechanizovanými armádami bojujícími na zemi.

Existovalo podivné rozlišení mezi mohutnými armádami a ocelovými opevněními s tunely, které měnily povrch Země v povrch Měsíce, až do doby, kdy byly vyvinuty tanky, které dokázaly prolomit sterilní povahu opotřebovávací války na frontě – velmi statickou formu válčení od roku 1915 až do konce války v roce 1918 – a přesto nad tím vším existovala svoboda boje, svoboda ve vzduchu s dvojplošníky, které byly sestaveny z plátna, dřeva a drátu a podle moderních standardů byly mimořádně křehké, většinou bez padáků, a kde muži často stříleli na sebe z pušek a pistolí, než byly na křídla namontovány kulomety, aby mohli ve vzduchu skutečně létat jeden na druhého.

Ve vzduchu panovala atmosféra rytířství, která však neměla žádný vliv na mohutné síly, které proti sobě stály na zemi, a to dodávalo válce ve vzduchu duchovní rozměr, o

kterém se zmiňovalo mnoho mužů, kteří na této úrovni bojovali. To zase odráželo jakousi radost ze života a víru v nebezpečí a sílu, které spojovaly D'Annunzia s futuristickým hnutím Marinettiho a s mnoha antiburžoazními proudy v kulturním a estetickém životě té doby.

Na konci 19. století se objevila řada myslitelů a spisovatelů, jako například Maurice Barrès ve Francii nebo D'Annunzio a Marinetti v Itálii, kteří byli zděšeni sterilností života na konci 19. století a toužili po konfliktech, které v příštím století pohltí Evropu a celý svět. Máme tu situaci, kdy každá éra – jako ta, ve které se právě nacházíme – předchází tomu, co přijde, se všemi možnými konfliktními a heterogenními ideologiemi, které se vyjasní až poté, co dané období skutečně prožijeme. Mezi lety 1880 a 1910 došlo k obrovskému kvasu názorů, kdy muži tak výřeční jako Stalin a Hitler seděli v kavárnách po celé Evropě a plánovali, co přijde, nebo čeho by se mohli v daleké budoucnosti údajně účastnit. Muži, kteří byli často považováni za podivíny, snílky a utopisty na okraji společnosti, byli později předurčeni k tomu, aby se dostali do centra evropské kultury a očekávání.

Francouzský spisovatel Jean Cocteau vypráví o Leninovi skvělý příběh. Setkal se s ním v roce 1910 na večírku v jednom domě ve Francii, kde Lenin seděl. Jinými slovy, hlídal dům, zatímco majitel byl pryč. Cocteau se zeptal svých přátel: „A kdo jste vy?“ Muž odpověděl poněkud pompézně: „Lidé mi říkají Vladimir Iljič Uljanov. Jsem známý jako Lenin. Plánuji svržení ruského carského režimu, vyhladím celou vládnoucí třídu v Rusku a nastolím proletářskou diktaturu.“ Řekl to bez jakékoli pauzy! A všichni řekli: „No, to je velmi zajímavé! Tleskáme vám, monsieur!“ Zeptal se: „Co právě děláte?“ A on odpověděl:

„Vydávám malý časopis jménem Iskra, Jiskra, který je počátkem kvasu revolučních energií, které přicházejí do Ruska a nakonec i do celého světa!“ A oni si pomysleli: „No, to je zajímavé!“ Víte. Kolik předplatitelů měla Iskra v té době? 400? 40? 4? A přesto se samozřejmě Vladimir Iljič Uljanov vynořil z chaosu porevolučního Ruska, které se potýkalo s porážkou od Němců v první světové válce, a stal se vůdcem prvního a nejtoxičtějšího revolučního státu na světě. V tomto životě není nic předvídatelné.

Když německé vrchní velení uvěznilo bolševické vedení včetně Vladimira Iljiče ve vlaku a poslalo ho přes okupovaná území do Velkého Ruska v naději, že to jen vyvolá větší chaos a podnítí další nepokoje, netušilo, že tato malá frakce získá možná 11–12 % parlamentních hlasů a poté převezme oslabený stát s malou polovojenskou silou. Bolševická revoluce totiž v žádném případě nebyla sociální revolucí, jak její stoupenci tvrdili více než půl století poté. Jednalo se o ozbrojený převrat ozbrojeného křídla malé politické strany.

Existuje známá historka, že Lenin, Trockij a Stalin spali den po revoluci v jedné místnosti s novinami na podlaze a Lenin řekl: „Soudruzi! Stalo se něco velmi důležitého! Jsme u moci už jeden den!“ A část Ruska, kterou ovládali, byla samozřejmě mimořádně malá.

Je tedy třeba si uvědomit, že tato fermentace myšlenek, pravicových, levicových i středových, náboženských, estetických i jiných, proběhla v období mezi rokem 1880 a začátkem období, které vedlo k první světové válce a z něhož vzešla většina moderních ideologií první poloviny až tří čtvrtin 20. století.

D'Annunzio do značné míry stvořil italský fašismus. Téměř vše, co později vzešlo z hnutí vedeného Mussolinim, mělo svůj původ v něm a jeho myšlenkách. Myšlenka jediného muže, který stojí nad lidmi, ale přesto je jedním z nich, myšlenka oddílu Arditi, lidí, kteří jsou vášniví, fanatičtí a šílení, s napnutou paží v římském pozdravu, oblečení v černém, kteří jsou publikem pro vůdce, stejně jako jeho ochranou, a také oporou, která zajišťuje, že zejména masy a dav, když poslouchají vůdce, souhlasí s tím, co říká, a také jakousi nacionalistickou sborovou písní... Všechny tyto myšlenky pocházejí od D'Annunzia a jeho období nucené okupace a italizace přístavu Fiume.

Takže do jisté míry byl tento možný pokus o atentát na D'Annunzia v roce 1922, který ho na určitou dobu vyřadil z činnosti, svým způsobem symbolický pro skutečnost, že byl klíčovou postavou italské politiky. Byl jediným rivalem Mussoliniho v boji o vedení toho, co se stalo známým jako extrémní pravice. Někteří fašisté se občas obraceli na D'Annunzia, když se štěstí jejich vlastního hnutí vytratilo.

Je pozoruhodné, že během okupace Fiume, o které se zmíníme později v tomto rozhovoru, D'Annunzio usoudil, že by měl být proveden pochod na Řím, a spěchal se spojit s fašisty a dalšími silami obnovy a nacionalistického nadšení v italském životě po vítězství Itálie jako součásti vítězné strany během první světové války. K tomuto pochodu nikdy nedošlo, ale samozřejmě k němu došlo později, když Mussolini a další vůdci uzavřeli dohody se stávající italskou vládnoucí třídou. Mussoliniho pochod k moci byl spíše převratem s podporou státu, který převzal, než převratem proti povaze státu, který byl nepřátelský k tomu, co se chystalo. Takže italský pochod se v

jistém smyslu opíral o dveře, které již byly otevřené, a pouze síly jako italský komunismus a podobné, které jsou mimo kruh státu a jeho odkazu na politické zdroje, se postavily proti tomu, co Mussoliniho stoupenci tehdy udělali.

Existuje názor, že Mussolini a fašistické hnutí normalizovaly a mírně odromantizovaly hrdinský obraz toho, co D'Annunzio představoval. D'Annunzio byl umělec a když na počátku 20. let 20. století jeho milice o síle 1 000 až 3 000 mužů obsadily Fiume, které je součástí Chorvatska, protože mělo italskou většinu a on si ho chtěl zajistit pro Itálii v souvislosti s poválečným uspořádáním, učinil hudbu základním kamenem městského státu Fiume. Do jisté míry je to součástí extrémní rétoriky a estetiky, kterou D'Annunzio vyznával. Není praktické z hlediska politiky učinit hudbu základní státní ctností a vytvořit idealizované státní shromáždění s minimem řečí, protože D'Annunzio nevěřil v parlamentní demokracii, ale ve formu občanské společnosti, v níž byl zastoupen každý účastník národa. Proto ve Fiume začíná s perspektivou korporativního státu a zakládá shromáždění nebo záruční orgán pro zemědělce, dělníky, zaměstnavatele, duchovenstvo, průmyslníky atd. způsobem, který později převzal Mussolini, protože většina toho, co Mussoliniho stoupenci dělali, byla ve skutečnosti předurčena D'Annunziovým morálním a estetickým převratem.

D'Annunzio věřil, že život by měl být krátký, hektický a co nejhrdinštější a že Italové by se měli řídit principy starověkého Římského impéria a renesance. Jinými slovy, hledal v italské historii tisícileté kultury ty nejvyšší body, na nichž by mohl založit Itálii 20. století. Na jeho pohřbu v roce 1938 Mussolini prohlásil, že Itálie skutečně dosáhne výšin, které si přál, a D'Annunzio vždy chtěl, aby Itálie byla na straně

vítězů a hrála významnou roli v mezinárodních a evropských událostech.

Pravdou samozřejmě je, že Itálie po většinu své existence ve 20. století nebyla malým hráčem, ale ani nepatřila mezi hlavní hráče, ve skutečnosti patřila mezi druhořadé mocnosti Evropy a do jisté míry se mnoho italských vojenských dobrodružství, která inicioval Mussolini, v případě potíží opíralo o německou ochranu a podporu, ačkoli tato imperiální dobrodružství v Etiopii a jinde podporoval D'Annunzio, který se s režimem velmi sblížil, když si uvědomil, že si přeje založit neoitalské impérium podle římského vzoru.

D'Annunzio také podporoval Mussoliniho odchod ze Společnosti národů a věřil, že utlačovaní Italové žijící mimo samotnou Itálii by měli být irredentistickým způsobem začleněni do samotné Itálie. Irredentismus je myšlenka, že pokud máte lidi své vlastní národnosti, kteří žijí mimo území národního státu, měli byste je nějakým způsobem začlenit, a to buď dobytím mezilehlého území, nebo jejich opětovným sdružením do větší federace. Jedná se o myšlenku vytvoření většího státu: Británie a Velká Británie, Itálie a Velká Itálie, Rusko a Velké Rusko atd.

D'Annunzio se do jisté míry ztotožňoval s konceptuálním modernismem, aniž by sám byl modernistou. Z literárního a jazykového hlediska byl velmi romantický, jak bylo v módě v 19. století, ale jeho citlivost byla mimořádně moderní.

V současné italské literatuře neexistuje jednoznačný a jasný postoj k D'Annunziovi. Člověk by si myslel, že muž, který zemřel v roce 1938 a jehož politická kariéra skončila v roce 1922, je dnes již historickou postavou. D'Annunzio je však v

Itálii stále živým tématem a zůstává kontroverzní, a to nejen kvůli byronskému „sexismu“ v jeho románech, básních a divadelních hrách, scénáři k jednomu filmu a libretech k různým operám. Také skutečnost, že je takovým předchůdcem italského fašismu, že je považován za prvního Duce, prvního vůdce, prvního fašistického vůdce jakékoli významnosti, kterého Itálie měla před Mussolinim, že jeho pověst je v italské literatuře stále velmi rozporuplná. Většina středových a levicových politiků v Itálii dnes při zmínce o jménu D'Annunzio stále reaguje slovy: „Ach ne!“ Pokud si dokážete představit jakéhosi fašistického D. H. Lawrence, který později do jisté míry následoval Mosleyho kariéru, pak se nejvíce přiblížíte britskému příkladu muže, jako byl D'Annunzio. Lawrence by samozřejmě měl zcela odlišnou reputaci, kdyby podporoval politiku nacistického Německa tak, jak do jisté míry podporoval politiku fašistické Itálie. V jistém smyslu by Lawrence, který se stal takřka kultovní postavou díky literární kritice F. R. Leavise v Británii a I. A. Richardse ve Spojených státech po druhé světové válce, nikdy nedosáhl takových výšin, kdyby podpořil určité politické hnutí 30. a 40. let. V jistém smyslu byla tedy jeho předčasná smrt šťastnou náhodou, pokud jde o jeho poválečnou reputaci.

Robinson Jeffers, americký básník a spřízněný pohan, s nímž Lawrence během svého života velmi mužně komunikoval, upadl po druhé světové válce v nemilost, protože neprosazoval sympatie k Ose jako neutralistická Amerika, ale prosazoval izolacionismus. Izolacionismus je samozřejmě v americkém životě ultranacionalistickým postojem. Přesvědčení, že Amerika by se neměla zapojovat do četných válek 20. století, které Harry Elmer Barnes nazývá věčnou válkou za věčný mír,

ale že by se Amerika měla stáhnout za své hranice a nezabývat se událostmi mimo Ameriku, s výjimkou občasného pohledu na Karibik a Latinskou Ameriku. Lawrence by však šel stejnou cestou jako Jeffers, kdyby měl kariéru jako D'Annunzio a kdyby podpořil některé z postojů, které zastával D'Annunzio.

D'Annunziův postoj k fašismu mimo Itálii byl více rozporuplný, protože byl především nacionalistou a nakonec ho zajímal osud Itálie, nikoli osud jiných zemí. Byl pro vystoupení ze Společnosti národů, ale podobně jako Charles Maurras ve Francii byl v některých ohledech spíše nacionalistou než fašistou a jeho nacionalismus byl protofašistický, i když do značné míry ovlivnil estetické zabarvení toho, co později přišlo v italské politické diktatuře.

D'Annunzio byl mužem velké osobní odvahy – to je třeba říci – a spojoval v sobě divokost válečníka a citlivost umělce. Jedním z jeho nejslavnějších individuálních činů byl 700 mil dlouhý let letadlem, během kterého shazoval na Vídeň letáky prozápadního a proitalského charakteru, na což se vzpomíná dodnes. Dalším z jeho činů byl útok na různé německé lodě pomocí malých motorových člunů, což předznamenává mnoho moderních válek, kde velké, mohutné parníky a letadlové lodě mohou být vyřazeny z provozu malými čluny, které kolem nich krouží. Princip guerillového nebo asymetrického boje, při kterém mohou být mnohem větší entity ochromeny svými menšími, liliputánskými protějšky nebo rivaly. Opět, tento druh speciálních sil, ať už ve vzduchu nebo na moři, byl nedílnou součástí D'Annunziovy estetiky a etiky života.

Je patrné, že v moderní válce pojem individualistické odvahy nikdy nezmizí, ale válka je natolik redukována na velké prapory, natolik redukována na surovou palebnou sílu a natolik

redukována na vynakládání síly mezi masivními jednotkami, které jsou průmyslově uspořádány proti sobě, že individuální boj se často stává poněkud bezvýznamným. Ale přitahuje to určité oblasti: odstřelovač, elitní lodník nebo potápěč, elitní bojovník ve vzduchu se stává ekvivalentem osamělého bojovníka věrného ideologiím válečnictví v předchozích civilizacích a to lze vidět v tom, jak tito muži přemýšlejí o sobě a o svých vlastních misích.

V předchozím projevu na podobném setkání jsem hovořil o Yukio Mishimovi a ideologii samurajů založené na kultu bushidō v Japonsku. Jedná se o myšlenku téměř estetického bojového elitismu, které se vnímá jak z uměleckého, tak z náboženského hlediska, ale zároveň je i morálkou zabíjení. Všechny tyto věci jsou obsaženy v jednom balíčku. Muž jako D'Annunzio ztělesňoval mnoho z těchto hodnot v čistě západním a jihoevropském smyslu.

D'Annunziovy válečné zásluhy byly takové, že získal většinu medailí, včetně zlaté medaile, která je ekvivalentem Viktoriina kříže, a získal také stříbrné kříže, které jsou o něco nižší medailí, a bronzový kříž. Byl také vyznamenán dalšími medailemi, včetně britského vojenského kříže, protože samozřejmě bojoval na straně Britů a Spojenců v první světové válce.

Jedním z argumentů, který přednesl Mussolini a další italští nacionalisté, bylo, že Itálie po první světové válce nezískala poválečné postavení, které očekávala. To platí v podstatě pro téměř všechny, ale je jistě pravda, že Itálie byla hlavními vítězi první světové války, Británií, Spojenými státy a Francií, odsunuta zpět do skupiny druhořadých mocností. Jejich role v poválečném míru, který byl samozřejmě pro poražené

Německo velmi mučivý a bolestivý, měla zásadní dopad na následující desetiletí. Tento mír měl málo společného s tím, co Itálie chtěla. Jedním z důvodů okupace území, které se později stalo součástí Jugoslávie, italskými polovojenskými jednotkami vedenými D'Annunziem byla jeho nespokojenost s rolí Itálie u jednacího stolu po velké válce.

Jeho víra v „jednu Itálii“ a „Itálii navždy“ a „kde Ital pocítil nespravedlnost, tam musí být Itálie, aby ho ochránila“ – tato víra přiměla tisíce mužů povstat a připojit se k D'Annunziovu praporu... Když zahájil útok na Fiume, měl s sebou asi 300 mužů. Když byl útok u konce, měl jich asi 3 000.

Na internetu můžete vidět, jak se v roce 1921 v městě shromáždily obrovské davy lidí, téměř všichni obyvatelé města tam povzbuzovali D'Annunzia, který z balkonu pronášel stále více rétorických projevů. Mussoliniho divadelní scéna, ve které diktátor, nebo v tomto případě diktátor manqué, promlouvá k davům, které vzhlížejí k balkónu, je skutečně celá postavená a osvětlená divadelními světly a takové věci jsou nedílnou součástí D'Annunziova divadla. D'Annunzio vždy kladl davu rétorické otázky: „Milujete Itálii?“ A dav odpovídal: „Ano!“ Poté následovala další odpověď od D'Annunzia a pak další odpověď. Pokud někdo z davu dal opačnou odpověď, protože se jednalo o obrovská masová shromáždění, která byla obtížně kontrolovatelná, měl v davu rozmístěné oddíly mužů oblečených v černém, kteří mohli různé pachatele vyřadit. Tato kombinace podpory s určitou mírou psychologického zastrašování je součástí festivalu nacionalistického ducha, který někdo jako D'Annunzio věří v budování téměř jako divadelní událost, kde postupně vyčerpáváte dav tím, že ho podněcujete k čím dál tím větším reakcím, a necháváte mu chvíle, kdy dav

jen řve a huláká, až je nasycený a vyčerpaný, a pak se ten muž vrací na okraj balkonu, aby zahájil projev. To vše jsou věci, které později rozvinul Mussolini. D'Annunzio tak v jistém smyslu poskytl divadelní balíček pro to, co se později stalo italským a jihoevropským radikálním nacionalismem.

Nezažil sice plný rozmach italského fašismu, ale musel být udržován v dobré náladě Mussoliniho vládou. Mussolini byl jednou dotázán svým fašistickým kolegou v Itálii, co si myslí o D'Annunziovi a proč se k němu chová tak, jak se chová, a on odpověděl: „Když máte zkažený zub, máte dvě možnosti. Buď ho násilím vytrhnete, nebo ho zaplníte zlatem, a já jsem se v případě D'Annunzia rozhodl pro druhou možnost." D'Annunzio tedy od italského státu dostal velkou částku peněz, aby se po roce 1922 zřekl politické angažovanosti, což činí jeho možnou vraždu, pokus o vraždu, v roce 1922 poměrně zajímavou a záhadnou. Nikdo neví, zda se jednalo o pokus o atentát, nebo ne. V historické literatuře je to poměrně nejasné, ale rozhodně to D'Annunzia odsunulo do pozadí a vyřadilo ho z činnosti po celé období, kdy se Mussoliniho stoupenci doslova dostali k moci.

Později mu bylo uděleno vedení ekvivalentu Společnosti umění; získal státní stipendium, které hradilo náklady na souborné vydání jeho děl, které bylo vytištěno a vydáno samotným italským státem a bylo k dispozici ve všech knihovnách, školách a univerzitách; byl oceněn četnými medailemi a vyznamenáními; jeho dům byl přeměněn na muzeum, které dodnes existuje a je jednou z hlavních turistických atrakcí současné Itálie, kde jsou vystaveny letouny, s nimiž létal během první světové války, lodě, které používal během první světové války, knihovna, vojenský výzkumný

ústav a nejrůznější fotografie z tohoto období. Je mu věnováno velké mauzoleum, které je významnou současnou italskou památkou. V některých ohledech je přirovnáván k Garibaldimu, postavě 19. století, jehož hnutí Rudých košil pomohlo sjednotit Itálii jako válčící, nesourodou mozaiku národností do jednoho celkového národního státu podle moderních zásad.

D'Annunzio je jednou z těchto syntezujících a synkretických osobností, které v sobě spojují několik různých životů: milence, vojáka, estetika, politického bojovníka, spisovatele, umělce. V jednom konkrétním životě spojil čtyři nebo pět životů a spojil všechny možné proudy v italské politice své doby.

Když byl na konci 19. století zvolen do senátu jako nezávisle smýšlející konzervativec, neměl žádné skutečné sektářské politické názory, kromě víry v konzervatismus a revoluci, jak ji sám popisoval. Později přešel na druhou stranu parlamentu, aby se připojil k levici při konkrétním hlasování, které prolomilo patovou situaci v italské politice té doby a bylo považováno za vytvoření nové syntézy, kdy se část pravice připojila k levici a poté se opět odštěpila, aby vytvořila jinou část pravice, nebo alespoň za předzvěst těchto stejných vývojů.

Mussolini samozřejmě seděl se socialisty, byl socialistickým poslancem a byl součástí bloku, který upřednostňoval nacionalisty před mezinárodními řešeními jako součást italského socialismu. To je důvod, proč během první světové války nebo v jejím předvečeru osa v Itálii, která upřednostňovala zapojení Itálie do války proti silným pacifistům a internacionalistickým proudům, které chtěly Itálii udržet mimo evropský konflikt, podlehla a jedním z klíčových zastánců byli futuristé, D'Annunziáni a protofašisté z řad Italské

socialistické strany, kteří kombinovali určitou míru nacionalismu s poměrně přímočarou italskou sociální demokracií té doby.

D'Annunzio se oženil a měl, pokud vím, tři děti, ale byl známý svým bouřlivým milostným životem, který zahrnoval celou řadu milenek. Měl poměr se dvěma mimořádně známými italskými herečkami, pro které napsal divadelní hry a operety. Byl považován za bonvivána a postavu, kolem které se točily mýty. I dnes je D'Annunzio v mnoha kruzích považován za darebáka, egoistu a lotra, protože tak se prezentoval a tak prezentoval mužské ego ve svých literárních dílech.

Jak originální D'Annunzio byl, je těžké kvantifikovat. Filozoficky dluží Nietzschemu, literárně pak italské literární tradici, která v podstatě sahá až do renesance. Jeho skvělé stylistické schopnosti – byl jedním z největších stylistů moderního italského jazyka – zajistily, že jeho knihy se tisknou dodnes, ale kvůli politice, s níž byl spojován, zůstává i nadále kontroverzní postavou.

Do jaké míry by jeho touha po diktatuře motivovaná estetickými důvody mohla fungovat v praxi a nezhroutila by se kvůli neproveditelnosti, je sporné, ale D'Annunzio rozhodně vnesl elán do rané italské experimentální a pravicové politiky. Dal autoritářství poetickou licenci, která pomohla učinit jihoevropský fašismus mimořádně kulturně zajímavým ještě dlouho po Mussolinově režimu. Je zajímavé si všimnout, kolik intelektuálů a umělců se v Itálii přidalo k tomuto hnutí a smířilo se s jeho vládou.

Také použití útlaku, které je v Itálii velmi mírné, bylo nedílnou součástí této doktríny elánu, všudypřítomnosti a

použití stylu. V některých ohledech to byl režim velmi dbající na styl, cvičení v divadle. Mnoho poválečných historiků fašistické Itálie o ní hovoří jako o jakési divadelní společnosti, v níž byl Mussolini v některých ohledech téměř politickým hercem. To velmi odpovídá D'Annunziánské tradici, kterou zavedl ve Fiume.

Fiume. Dobytím tohoto města, které je součástí Chorvatska, ale v té době mělo italskou většinu. Italský guvernér odmítl střílet na D'Annunzia a jeho polovojenské jednotky, když vstoupili do města. Převzali ho a vytvořili jakýsi korporátní stát ve státě, který vyhlásili jako městský stát. Prohlásili, že vystupují ze Společnosti národů, kterou odmítali uznat, protože Italové byli vykořisťováni pravomocemi Společnosti národů, předchůdkyně Organizace spojených národů. Vytvořili jakýsi estetický, fašistický vojenský režim, který byl zčásti divadlem, zčásti hyperrealitou a zčásti jen vládnoucí občanskou správou s vojenskou složkou. Postupně se síly reakce, jak by je D'Annunzio nazval, pokusily Fiume přivést k zodpovědnosti. Spojenci se vztekali nad jeho pokračující existencí jako nezávislého vojenského satelitu a městského státu. Italští nacionalisté a další se k němu možná hrnuli, včetně levicových anarchistů a syndikalistů, kteří obdivovali D'Annunziovu vervu a jakýsi kult machismu a italského nepravidelného dobrodružství, které má středověkou tradici, jistě starodávnou italskou tradici s mnoha obdivovateli z celého spektra. Nakonec však italský stát byl nucen zasáhnout a zahájil palbu na Fiume, přičemž italské válečné lodě ostřelovaly město. D'Annunzio poněkud absurdně vyhlásil válku Itálii, přičemž 3 000 mužů se postavilo proti národnímu

státu, který mohl nasadit desítky tisíc mužů na lodích a v letadlech.

Nakonec, když se ostřelování stalo příliš intenzivním, prohlásil, že nemůže dopustit poškození estetické podoby města, a předal jej italské správě a mezinárodnímu ujednání, které nakonec vedlo k jugoslávské kontrole.

Fiume však představovalo přímý vpád fantazie do politického života, protože D'Annunzio do jisté míry kombinoval prvky performativního umění ve svém politickém slovníku. Není pochyb o tom, že politiku považoval za formu divadla, zejména pro masy, a to proto, že byl elitista, protože jako elitista částečně pohrdal masami, s výjimkou těch, které byly dobrovolnými nositeli národního vědomí. Politiku stylizoval do divadelní podoby, aby jim poskytl zábavu, aniž by jim dal jakékoli slovo v tom, co by se mělo dělat. Tato představa politiky jako performativního umění s masami na jevišti, ale jako publikem, publikem, které reagovalo, ale nemělo žádnou moc, protože na D'Annunziovi není nic demokratického, od jeho individualistického egoismu jako umělce až po jeho jakousi kvazidiktaturu ve Fiume. Představoval obzvláště čistou syntézu a násilí, které bylo použito, bylo z velké části rétorické, z velké části inscenované, z velké části představení, částečně jakási divadelní hra.

V postmodernismu existuje představa, že umělci bourají auta, pálí budovy a vystavují své výtvory v galeriích a podobných prostorách, aby tak pronikli realitou do uměleckého prostoru. D'Annunzio to udělal naopak. Nedošlo k vniknutí reality do uměleckého prostoru, ale k vniknutí umění do politického prostoru, a on plynule přešel od psaní románů o mužském šovinismu, excesech, erotické dravosti a italském

elánu k řízení městského státu, aniž by mezi těmito dvěma momenty vznikla nějaká výrazná mezera. V chaotické situaci Itálie a jejího okolí po první světové válce našel vzor, na kterém mohl realizovat své sny – jeho kritici by řekli bombastické sny – a D'Annunzio byl svým způsobem snílek, ale byl také docela tvrdohlavý a praktický a většina jeho politických činů v oblasti šovinismu se podařila, na rozdíl od mnoha snů, které zůstaly na smetišti politických alternativ.

V jistém smyslu tedy D'Annunziovým největším románem bylo vytvoření italského fašistického státu, který až do své porážky zvenčí i zevnitř patřil k nejstabilnějším společnostem, jaké moderní Evropa kdy poznala.

Tato víra ve schopnost národa obnovit se tím, že spojí různé tendence, které se v něm vyskytují, a syntetizuje je prostřednictvím vůle jednoho člověka, který musí být vizionářem toho či onoho druhu, je nedílnou součástí D'Annunziova odkazu. Proto se nemůže jen tak usadit a být umělcem. Proto je jeho poválečná reputace v Itálii tak rozporuplná, protože ho nelze oddělit od politika a státníka, kterým skutečně byl.

Je zajímavé přemýšlet o tom, jak by se svět vyvíjel, kdyby evropské národy stále více podléhaly vlivu těchto uměleckých, hybridních osobností. Téměř všichni vůdci krajní pravice a někteří vůdci krajní levice mají tyto charakteristiky: extrémní individualitu, pestrou minulost, jakýsi antiburžoazní sentiment, odmítání žít zcela konvenční život, víru v nové formy a budování nových forem modernity téměř nahodilým a experimentálním způsobem. Tito lidé dostávají svou šanci pouze během války, hospodářského kolapsu, chaosu a revolučních změn, kdy je vše k mání a v zahraničí panuje nové

uspořádání. Je však patrné, že tito lidé dostávají svou šanci, když k těmto událostem dojde.

Je také patrné, že poválečné období, alespoň v západní Evropě, je ovládáno dvěma faktory. Jedním z nich je studená válka, která rozdělila kontinent na dva soupeřící bloky pod částečnou americkou dominancí v západní části a přímou sovětskou dominancí ve východním bloku. Druhým faktorem je strach z kontaminace změnami, který je podpořen touhou udržet tržní ekonomiky na přijatelné úrovni dostatečnosti. Je zcela zřejmé, že v západním liberálním prostředí panuje strach z toho, co by se stalo v případě hospodářského kolapsu. Nejen zpomalení, nejen deprese nebo recese či série recesí, které by vyústily v deprese podobné té japonské, která může trvat 20 let, během nichž nedochází k žádnému růstu, nulový růst, ale něco mnohem ničivějšího. Skutečný rozpad a kolaps samotného systému. Protože v masové demokracii není možné vědět, jaké demagogy a jaké vizionáře by lidé mohli začít volit v malém nebo větším počtu, když dojde k takovému kolapsu a když doslova nebudou moci platit své účty, a tak D'Annunzio vzešel z éry chronické nestability a tuto nestabilitu přizpůsobil svým vlastním představám a záměrům, protože Fiume bylo prototypem státu.

Ve starověké jižní Evropě byl městský stát skutečně předchůdcem národního státu. Pokoušel se s Athénami nebo Spartou podle své vlastní představivosti, vůle a intelektu udělat to, co se později stalo Mussoliniho Itálií v celonárodním měřítku, a pokud by se Itálii podařilo vybudovat si impérium v severní Africe a dále v moderní době, bylo by to základem italského impéria, protože podstatou těchto věcí je expanze. Taková moc se vždy vzpírá možnosti omezení a pokud nenarazí

na větší vnější sílu, bude se proti ní vždy vzpírat ve snaze ji odrazit a získat tak větší svrchovanost. To je nevyhnutelné. I pod tlakem merkantilismu se Britské impérium po mnoho století ubíralo touto cestou, až do stabilizace ve 20. století a ztráty impéria v polovině století.

Takže pokud v blízké či vzdálené budoucnosti dojde k obrovským ekonomickým krizím, uvidíme návrat politiky, kterou reprezentoval D'Annunzio. Nikdo neví, jakou podobu to bude mít, protože se věci nikdy neopakují. Jen se to tak zdá, protože syntézy, které vznikají, jsou vždy nové a originální. Ale toto propojení divadla, literatury, žité demagogie, vojenského a martinetovského ducha a ducha osamělého dobrodruha, ducha lupiče, ducha ozbrojeného trubadúra je nedílnou součástí toho, co D'Annunzio představoval. Jeho současná proslulost v moderní Itálii je dána tím, že je to muž mnoha tváří a celkově velmi hrozivá osobnost – hrozivá v tom smyslu, že italský fašismus, ačkoli je mnohem více integrován do historického příběhu než fašismy jinde, stále vrhá ďábelský stín na postitalskou politiku, o kterém všichni vědí, ale málokdo se odváží o něm mluvit s odvahou nebo slávou.

D'Annunzio věřil, že odvaha, sláva a hrdinská víra v národní sebevědomí jsou základními principy života. Jeho příklad, který je tak v rozporu se současnou realitou, je zajímavý a osvěžující. D'Annunzio je jako Julius Caesar zkřížený s Jackem Londonem. V jedné osobě se snoubí podivná směsice tendencí a je pozoruhodné, že dokázal tuto jednotu nebo fúzi ztvárnit s takovým elánem a charismatem. Pravděpodobně to byla jeho vojenská kariéra během první světové války, která mu umožnila opustit literární studium a vstoupit do úřadu státníka, na balkón státníka. Bez této

zkušenosti z první světové války pochybuji, že by toho mohl dosáhnout. D'Annunzio však představuje tuto podivnou směsici v evropském muži, který je neklidným dobrodruhem a básníkem, snílkem a aktivistou, stoikem a fanatikem.

Městský stát, který vytvořil ve Fiume, umožňoval náboženskou toleranci a ateismus, protože D'Annunzio byl samozřejmě jako nietzscheán ateista a nebyl nábožensky motivován, i když pohanství jeho literatury odkazuje na novopohany renesance a antické Římské impérium.

Skutečným zdrojem D'Annunziova morálního vybavení musí být starověký Řím, a když se rozhlédnu kolem sebe v této společnosti, vidím obrovské množství románů věnovaných starověkému Římu, že? Docela populistická, mainstreamová záležitost. A je zcela zřejmé, že existuje fascinace evropskou minulostí a její autoritářskou, válčivou, dobrodružnou a eskapistickou minulostí, a možná prostřednictvím zrcadlového obrazu zprostředkovatelů, jako je D'Annunzio, může existovat spojení s novou a osvěžující Evropou dobrodružství a dovedností a osudu a vůle desperáta a muže, který nikdy nepřijme ne jako odpověď, a muže, který by skandoval tyto slogany, které Achilles používá v homérských eposech, davu a slyšel by, jak je Arditi skandují zpět, a že to jsou ozvěny, které stále můžete slyšet a které v současné době v Evropě stále nejsou zcela utlumené, jak dokázaly krvavým způsobem balkánské války v 90. letech. Do jisté míry tito někdejší evropští velikáni spí, ale nejsou v klidu, a v současných liberálních kruzích vždy panuje obava, že tyto osobnosti a síly, které reprezentovaly, budou v budoucnu znovu aktivovány novými vizionáři, novými vůdci, novými literáty a novými zdroji inspirace, kteří spojují individuální a kolektivní, kombinují

národní a ticho osamělého člověka a kombinují renesanci a starověký svět v novém rodokmenu toho, co to znamená být mužem, co to znamená být Evropanem a co to znamená mít poslání v moderním světě.

D'Annunzio předurčil velkou část evropské historie až do konce 40. let 20. století, což je vzhledem k tomu, že se narodil v polovině 19. století, docela úspěch. To neznamená, že osobnosti, které žijí dnes, samy o sobě nevytvářejí syntézu sil, které se objeví v příštích 50 letech.

Moc děkuji!

Bill Hopkins

Rád bych se zmínil o Billu Hopkinsovi, který sice není příliš známý, ale v 50. letech patřil k hnutí Angry Young Men (Rozhněvaní mladí muži), jedné z nejvýznamnějších kulturních skupin, nebo spíše výbušných hnutí, které se v této společnosti objevily po druhé světové válce. Nejednalo se o soudržnou skupinu. Nebyli to lidé, kteří se spojili. Nebyli jako kontinentální intelektuálové, kteří vytvořili skupinu a poté vydali manifest, ve kterém každý z nich učinil prohlášení, které dosáhlo nějakého slavnostního a společného cíle. Byli to nesourodá skupina mladých mužů, kteří byli na počátku 50. let médii zařazeni do skupiny Angry Young Men. Ve skutečnosti byli jedním z prvních reklamních triků nebo kulturních výtvorů poválečných masových médií, protože se všichni zdáli být proti systému konzervativní Británie na počátku až v polovině 50. let.

Nejslavnějším z nich byl samozřejmě dramatik John Osborne, autor hry Look Back in Anger. Technicky vzato levicově orientovaný, s přibývajícím věkem se posunul směrem k poněkud výstřednímu, mírně ultrakonzervativnímu a pravicovému smýšlení a nakonec odsoudil imigraci, přestože na počátku byl progresivním zastáncem CND (Kampaně za jaderné odzbrojení). Má tedy za sebou určitou trajektorii napříč kulturním horizontem.

Dalším členem skupiny Angry Young Men, který je dnes již zapomenutý, ale natočil velmi významný film, byl filmař Lindsay Anderson, autor snímku If . . ., který je mimořádným filmem o životě na veřejné škole. Natočil také velmi levicový film – protože byl do jisté míry sympatizantem komunistické strany, ale do jisté míry byl také kulturně nezávisle smýšlejícím

levičákem – s názvem Britannia Hospital. Jednalo se o film z počátku 80. let, který byl uveden s velkou slávou v době, kdy probíhala válka o Falklandy, a téměř okamžitě sklidil kritiku a neúspěch u diváků. Tento druh protisystémového filmu z levicového pohledu okamžitě selhal. Anderson měl velké problémy s natáčením filmů kvůli množství peněz, které bylo třeba sehnat. Jedním z podtextů všech Angry Young Men a toho, jak s nimi zacházela společnost a její kultura, bylo, že nakonec téměř všichni z nich byli zlomeni nebo odsunuti na okraj, nebo nenaplnili svůj potenciál, nebo jim částečně nebylo umožněno naplnit svůj potenciál různými způsoby.

Dalším členem této skupiny, který se od ní poměrně rychle distancoval, byl Kingsley Amis. A Kingsley Amis byl, jak je dnes všeobecně známo, částečně díky literárnímu dílu svého syna po smrti otce, komunistickým sympatizantem a v raných letech dokonce více než komunistickým sympatizantem. Je dalším z těch, kteří prošli modrou „cestou do Damašku“ a v pozdějším životě se stali něco jako ultrakonzervativci. Víte, je to progresivní levičák, který je proti poválečnému konsensu a dokonce i Attleeho vládě, a pak se o 50 let později ocitne v Garrick Clubu, pije whisky, stěžuje si na imigraci a píše do Spectatoru, jak je to strašné. U mnoha z těchto lidí tedy dochází k určitému vývoji.

Dalším z nich byl John Braine, který sice technicky nepatřil do vnitřní skupiny známé jako rozhněvaní, mladí a muži, ale do jisté míry byl morálně součástí této skupiny. Pocházel samozřejmě ze severu, napsal Room at the Top a všechny možné odvozeniny, později se stal v jistém smyslu surrealistou, psal mírně surrealistické, esteticky promítnuté romány, The Vodi a další. Téměř všechna Braineova díla se v té

či oné podobě zabývají morálkou a osobní filozofií sexuálních vztahů mezi muži a ženami.

Braine byl Billův starý přítel. Braine byl jiný druh komunisty, který později skončil v Monday Clubu, pravicovém křídle Konzervativní strany. Když jsem v 18 letech vstoupil do Monday Clubu, byl jsem z něj později dvakrát vyloučen (pozvali mě zpět a pak mě znovu vyloučili, jen tak pro zábavu). stále si schovávám kravatu Monday Clubu z 70. let, tu velkou modrou s nápisem „MC“, kterou si lidé myslí, že znamená „Magic Circle“ (magický kruh) nebo „Master of Ceremonies“ (mistr ceremonií), ale ve skutečnosti znamená „Monday Club“. Schovávám si ji, protože mě dvakrát vyloučili. John Braine se připojil k Monday Clubu a napsal pro ně brožuru s názvem „John Braine: From the Communist Party of Great Britain to the Monday Club, an Essay“ [Zdá se, že se jmenovala Goodbye to the Left. – Pozn. red.]. U tohoto druhu lidí tedy vidíte určitý vývoj, i když někteří z jejich oponentů a bývalých spolupracovníků, kamarádů a společníků by to bezpochyby jako vývoj nevnímali.

Pojďme si projít seznam dalších AYM, jak se jim někdy říkalo. Byl tu Colin Wilson, který je v určitých ohledech zajímavý, protože Wilson je nyní – navzdory mnoha milionům, které vydělal psaním takzvané populární nebo průměrné literatury s intelektuálním prvkem – opovrhován intelektuály i masovou kulturou, a to i přesto, že má na kontě asi čtyři sta knih přeložených do devíti jazyků. A přesto je neuvěřitelně produktivní. Neuvěřitelně. Téměř až do logoreické míry. Jako by to z něj jen tak chrlilo.

Když byl mladší, byl velmi ovlivněn Billem a jeho myšlenkami. Svůj první román Ritual in the Dark věnoval

Billovi a ačkoli The Outsider napsal ve studovně Britského muzea, později Britské knihovny, která sídlila v centru Bloomsbury, kde Karl Marx napsal Kapitál, v létě samozřejmě spal na Hampstead Heath (tehdy byla jiná doba), protože Wilson přišel z Leicesteru. Byl jedním z 9, 10, 11, 12 dětí z velmi chudé dělnické rodiny, v 14 letech začal pracovat v továrně na jízdní kola, neměl žádné vzdělání a byl skutečným outsiderem, proto se jeho první kniha jmenovala The Outsider.

Angus Wilson, který byl tehdy hlavním knihovníkem v Britské knihovně, si všiml, že každý den mezi příchodem ráno a odchodem večer něco píše, a zeptal se ho: „Co píšete?“ Dal mu první návrh knihy The Outsider, ten šel za vydavatelem a díky [Angusově] radě byla kniha nepřímo vydána.

Wilson byl tehdy přijat kulturní smetánkou, chválen jako nový génius Sitwellovými a podobnými osobnostmi, ale pak byl za svou další knihu zavržen a kritizován jako nováček z dělnické třídy, který neumí psát věty, překročil své kompetence a neví, o čem mluví. Byl tedy nejprve přijat, obdivován, pak kritizován a nakonec takřka zmizel. Ale nezmizel do té míry, že by přestal psát, protože podle Billa (a Colin je jeden z jeho nejstarších přátel) se stal kompulzivním a nadměrným producentem, který chrlí obrovské množství materiálu. Zatímco Bill, když v té době dosáhl svého maxima, od té doby prakticky nic nevytvořil, co by se široce rozšířilo. Máme tedy dvě protichůdné reakce.

Ale pokud se podíváme na Wilsonovu kariéru, zjistíme, že Wilson byl otevřený šíření krajně pravicových názorů, i když s nimi sám možná úplně nesouhlasil. Psal pro Lodestar, což byl jakýsi literární a mírně teoretický časopis, který vydával Jeffrey Hamm, bývalý mosleyovec a dlouholetý stoupenec Mosleyho.

Wilson také hájil ideologicky antisystémové, neliberální a velmi nevhodné názory.

Když někdo pod mírným pseudonymem Richard Harwood, jehož skutečné jméno je Richard Verrall, napsal brožuru s názvem Did Six Million Really Die? (Opravdu zemřelo šest milionů?), Colin Wilson napsal recenzi, poměrně neutrální, ale zcela nehysterickou recenzi, v časopise Books and Bookmen, který byl v té době pravděpodobně mnohem důležitějším periodikem než dnes. Jednalo se o interní časopis knižního průmyslu, který byl široce využíván k zaměření se na konkrétní knihy a rukopisy, které se pak dostaly do masové distribuce v existujících velkých řetězcích. Wilson řekl, že se jedná o důležitou tezi, která může v určitých oblastech vyvolat hysterii, ale je třeba se jí zabývat. A kvůli tomu se stal trochu podezřelým nebo trochu zapáchajícím, nebo se o něm začalo říkat, že na něm je něco, co není úplně hezké nebo správné, a podobné věci.

Podle mého názoru je tato otevřenost k diskuzi, která je nepřijatelná, částečně dědictvím Billa Hopkinse po Colinu Wilsonovi. Colin Wilson napsal předmluvu k románu The Leap! nebo The Divine and the Decay, který je jediným románem Billa, když byl na počátku 80. let znovu vydán. Zde je: Předmluva Colina Wilsona. „Když tato kniha poprvé vyšla v roce 1957, byla napadena s nebývalou zuřivostí. Proč vyvolala tak násilné reakce?“ K tomu se dostaneme za chvíli, protože se stále zabýváme skupinou Angry Young Men.

Angry Young Men měli spoustu přívrženců a méně významných členů. Byl mezi nimi také skotsko-italský spisovatel Alexander Trocchi, který psal pornografické romány; nejznámější z nich je Cain’s Book. Zemřel na předávkování

heroinem. [Nesrozumitelné.] Setkával se s Billem v SoHo a popisoval mu své poslední rvačky a podobné věci, protože psal, že intelektuál by měl být schopen se pohybovat na ulici a tak dále.

Tito lidé pocházeli z doby, která je v Británii poněkud jedinečná, protože jsme nikdy neměli soudržnou inteligenci, jakou mají mnohé kontinentální evropské společnosti. Když intelektuálové chodí do salónů a podobných míst, což je velmi kontinentální záležitost, i když kontinentální evropští intelektuálové, akademici, teoretici, lidé z médií, literáti a tak dále mají tyto věci často v Londýně a vy jste k nim pozváni jakoby osmózou. Lidé slyší, že jste někdo zajímavý, často tím nejvíce povrchním způsobem, jaký si lze představit, a jste pozváni do těchto kruhů.

Když mi bylo asi 18 let, zúčastnil jsem se jedné takové akce, kde spousta intelektuálů mluvila o obyčejných lidech. Nevím, o čem to mluví. A samozřejmě mi najednou dochází, že jde o jejich vlastní třídní strukturu. Byli tam intelektuálové a ostatní, kteří intelektuálně smýšlející nebyli. A to je samozřejmě užitečné, protože drtivá většina intelektuálů, zdaleka ne všichni, se v této diskusi chová zcela opačně, ale drtivá většina přijímá levicově humanistické, „milující“, levicově liberální, komunistické, mírně marxistické myšlenky. Drtivá většina to dělá. Často jen pro formu mezi sebou, i když existují i tvrdší ideologové.

Když však navštívíte tyto salony, mluví se tam o intelektuálech a obyčejných lidech. Hierarchie tedy vždy existuje v myslích lidí, i když je teorie opačná, protože lidé ji znovu vyvolávají ve svém vlastním vědomí a řeči.

Kdo další byl spojen s Angry Young Men? Když se v roce 1957 sešlo několik vydavatelů, rozhodli se kvůli mediální kontroverzi, která dosáhla bulvárních rozměrů, ačkoli The Sun tehdy nebyl příliš významným orgánem, Daily Mirror byl v podstatě jeho labouristickým ekvivalentem, a tito lidé se dostali na titulní stránky: „Osborne říká, že nesnáší být Angličanem“, protože Osborne na večírku oznámil, že se mu nelíbí být Angličanem. „Nenávidím Angličany!“ řekl. A proto to bylo... no a co? Opilý muž na autobusové zastávce se podívá na svůj odraz a nenávidí sám sebe a pronese poznámku, ale druhý den je to na titulní stránce bulvárního deníku. Později řekl, že miluje být Angličanem, ale mezi těmito dvěma výroky je rozdíl 40 let, chápete, co tím myslím? Ale on byl herec, jako mnoho z těchto lidí, kteří nosí různé masky a zase je sundávají.

Vydavatel jménem Maschler, který se později stal šéfem Penguin UK, si na konci 80. a počátku 90. let myslel, že by bylo vtipné přimět všechny tyto rozhněvané, mladé a mužské intelektuály, aby napsali své manifesty. Nazval to Declarations: A Statement of Intent from the Angry Young Men. Ale první esej je od ženy! Rozhněvaná mladá žena, víte. A tou ženou byla Doris Lessingová, která byla v té době také členkou komunistické strany, nebo alespoň její sympatizantkou do té míry, že nezáleželo na tom, zda v ní skutečně byla. Byla v ní jen proto, že Maschler s ní v té době měl poměr. Vidíte, jak tyto věci fungují. Ale všichni ostatní lidé, kteří byli v tomto svazku, byli rozhněvaní, byli mladí, byli muži a do jisté míry byli obecně v této skupině.

Dva, které jsem nezmínil, kteří byli v této skupině a kteří byli z velké části zapomenuti – John Wain je další, který je nyní z velké části zapomenut – byli Bill Hopkins a Stuart Holroyd.

Existuje důvod, proč Bill Hopkins a Stuart Holroyd částečně upadli v zapomnění. Jedním z nich je, že od 50. let nic nepublikovali, i když všichni věděli, kdo jsou. Důvodem bylo, že byli otevření hněvu a byli v podstatě mladí, ale jejich politické názory vycházely z jiného směru.

Holroyd napsal esej a dokonce i knihu, kterou jsem sice osobně nečetl, ale která útočí na parlamentní demokracii. Útočí na parlamentní demokracii! Což je pravděpodobně ta nejkacířštější věc, jakou můžete udělat – rozhodně v 50. letech, kdy jsme všichni bojovali za demokracii! Byla to opravdu směs hněvu, mládí a mužnosti, která nebyla nijak zvlášť oblíbená. A kromě své eseje v Declarations už v mainstreamovém tisku nic dalšího nepublikoval.

A pak tu byl Bill Hopkins. Bill napsal do Declarations esej s názvem „Ways Without a Precedent“ (Cesty bez precedentu), což je jakýsi nietzscheánský manifest. A navázal na ni románem, který byl znovu vydán v polovině 80. let a jmenoval se The Leap! Důvodem bylo, že se měl natočit film, a to nebyly jen řeči. Producenti podepisovali smlouvy a tak dále. Ale nakonec, jako to u těchto projektů bývá, z toho nic nebylo. Skutečný název románu je The Divine and the Decay.

Toto je vlastně původní vydání. Koupil jsem ho v Hay-on-Wye, kde knihy skončí svůj život, za 7 liber, i když na internetu se za něj platí až 100 liber. Je trochu zapáchající, víte. Na přední straně je napsáno: „Jonathanovi Bowdenovi, spolubojovníkovi. Od Billa Hopkinse.“

Je to v mnoha ohledech zajímavá kniha, protože je to příběh o muži, který se ráno probudí a rozhodne se, že chce být diktátorem Británie, a o tom, jak se morálně, esteticky,

psychologicky, intelektuálně a ideologicky stane mužem, který je hoden být diktátorem Británie. Je založena na nietzscheánské myšlence, že vládnout by měli geniální umělci, a samozřejmě se stává trochu kontroverznější, když si uvědomíte, že existuje jeden konkrétní umělec, který vládl konkrétní společnosti v konkrétní době, který byl velmi nevhodný a nebyl zvlášť oblíbený v poválečné Británii 50. let, která byla sužována úspornými opatřeními, a který by mohl být přirovnán k asketickému, bledému, uvolněnému a černovlasému hrdinovi tohoto konkrétního románu.

Je založeno na myšlenkách, které jsou v mnoha ohledech zcela kacířské, rouhavé a nepřijatelné do té míry, že ani mnozí z Billových stoupenců se nakonec nepřiznají, kam až vedou. Protože Bill, který se po celý svůj život zapletl do nekonečných intrik a skandálů, prožil – bez toho, abych ho příliš heroizoval, abych byl upřímný – 6, 7, 8 životů.

První byl jako autor. Bill se narodil v Cardiffu v roce 1928, ale jak sám říká: „Nenávidím Velšany.“ Nelíbí se mu být Velšanem, protože velšství spojuje s pocitem oběti, a ztotožňuje se s Angličany, protože ti jsou dominantním národem ve Spojeném království. Je jako jeden z těch absurdních Chorvatů, kteří tvrdili, že hlavní město Srbska je vlastně v Chorvatsku, víte.

Ale chápu, co tím myslí, protože sám jsem částečně Kelt a vím, že když se Keltové sejdou, občas si stěžují, že jsme menšina. Vzpomínám si, jak mi herec Kenneth Griffith jednou řekl: „Všechno je to anglické, víš!“ Řekl: „Jsou jako holínky na našich krcích.“ A já jsem řekl: „Vážně tomu věříš, Kennethe?“ A on odpověděl: „Celý život mě tihle lidé pronásledují!“ Zeptal jsem se: „Proč jsi tedy tenhle dům pojmenoval Michael Collins

House, vždyť on je irský nacionalista?“ A on odpověděl: „Proč, vždyť je to všechno stejné, ne? Ti zatracení Němci!“ Tím myslel Angličany. Je to jakýsi rétorický nesmysl, který lidé vytahují, když prohrají s Walesem v ragby nebo v čemkoli jiném.

Ale on skutečně existuje a ve společnosti bez masové imigrace by to pravděpodobně bylo jako diskurs mnohem výraznější než jinde. A Bill by všem těm Velšanům, kteří by k němu přicházeli, řekl: „To je sprosté slovo. Já jsem s Angličany.“ A oni by řekli: „Ooh ne, ne. To je hrozné.“

Adorno ve své teorii fašistické psychologie, tzv. F-škále, uvádí stupnici pro lidi, kteří mají fašistické myšlení. Bill by se na této stupnici vůbec neobjevil. Byl by tak mimo, že metodika této stupnice se na něj jako na jednotlivce vůbec nevztahuje. Jednou z předpokladů podle Theodora Adorna, který byl předním teoretikem frankfurtské skupiny (západních marxistů), je, že jednou z hlavních charakteristik „fašistické mentality“ je identifikace s násilníkem, což znamená vítězem v jakékoli konkrétní situaci. Jinými slovy, pokud se podíváte na indické povstání, historicky normativní událost, stojíte na straně Britů, stojíte na straně Angličanů v rámci Britů, stojíte dokonce na straně sikhských pluků a lidí, kteří se spojili s Rajem proti jiným skupinám, spojujete se s tou skupinou, která zvítězila.

Není to moc dobrý kodex, protože všichni by se přidali na stranu Blaira, že? Kdyby měli takový názor. Protože není on vítěz? Není ten velký mírotvůrce, který pravidelně napadá Irák a dělá tam velký nepořádek?

Ale bez ohledu na to by tato stupnice Billovi určitě vyhovovala, protože Bill je mimořádným příkladem

intelektuála (protože je intelektuál, dokonce ultraintelektuál), který je svým způsobem velmi citlivý a estetický. Stejně jako všichni lidé, kteří jsou charakterizováni jako „milovníci“, například milovníci labouristů a tak dále. Ale jeho názory jsou absolutním a totalitním opakem názorů, které rozrušují současnou inteligenci.

Je to jako narazit na dinosaura nebo podivnou fosilii nebo něco, co je duchovní relikvií z jiné éry, protože jeho psychologie je psychologií jiné éry, kdy se Západ nikdy neomlouval, byl naprosto hrdý na to, čím byl, považoval se za vynikající civilizaci, bez ohledu na to, jak o sobě uvažoval, bez jakékoli omluvy. Vůbec. Po celý den. Bez podivného liberálního handrkování, strachu a sebezapření.

Takže Bill je pro mnoho lidí v jistém smyslu šokovou terapií. V 50. letech a až do 80. nebo 90. let chodil do salónů v západním Londýně. Zúčastnil jsem se několika z nich. Provozoval je Jean [nesrozumitelné]. Provozovali je další významní obchodníci s uměním, kritici, vedoucí pracovníci BBC a další lidé. Lidé říkali: „Není genocida ve Rwandě strašná?“ A Bill odpovídal: „Ne. Myslím, že jich je stejně příliš mnoho.“ Lidé byli zděšeni. No, částečně je to samozřejmě test. Dělá to proto, že podle jeho názoru jsou liberální levicové myšlení a duch doby založeny na snadném a nevýrazném soucitu, který je univerzální a miluje všechny. Ale konkrétní jedinci před nimi jsou jim ukradení a bez mrknutí oka vás přejdou. To, co dělá, je, že je konfrontuje s určitou psychologickou strukturou jejich vlastní nedůstojné pozice.

Jeho další názor je samozřejmě ten, že západní intelektualita je založena na konfliktu a dialektice, a všichni ti lidé, kteří říkají, že myšlení je svobodné a že můžeme říkat, co

chceme, a pokud chceme mít na benátském bienále článek, který se skládá z krucifixu ve velké vaně s močí a jmenuje se Piss Christ. A tohle je umělecké dílo. Je to konceptuální umělecké dílo z doby před Turnerovou cenou. O islámu by samozřejmě neřekli totéž, protože se do toho nechtějí pouštět a také chtějí žít o něco déle, což je něco, co se nedá popřít, že?

Zároveň ale prosazuje myšlenku, že veškerou tu svobodu, o které mluvíte, bychom měli rozebrat. Buďme sokratovští. Co je to svoboda? Jak daleko jste ochotni zajít, abyste vyloučili její možnost? Co je to vlastně liberální prohlášení, když řeknete: „Doslova zemřu za vaše právo říkat cokoli“, zatímco držíte ruku na ústech toho druhého? Proč to neposunout ještě o kousek dál a ještě o kousek dál?

A lidé řeknou: „No, to není moc humanistický přístup, pane Hopkinsi!“ A on odpoví: „No, já nejsem humanista.“ A oni řeknou: „Vy nejste humanista?“ A on odpoví: „Ne. Nevěřím, že lidský život má hodnotu jen jako entita, jako slimák! A nevěřím, že nějaký život je mimo hierarchii rasy, pohlaví, civilizace, intelektu, krásy, duchovní převahy! Vše je hierarchické.“

Občas pronesl liberální prohlášení. Jednou řekl: „Ale i v rámci nadřazené rasy existuje rozdíl mezi vyšším a nižším člověkem. Je to rozdíl téměř mezi bohem a červem!“ To je jeho ústupek liberálnímu, multietnickému cítění.

Bill mi velmi připomíná esej Evoly, která kritizuje fašismus a nacionální socialismus z pravicového, nikoli levicového nebo středového hlediska. Ale v jistém smyslu není dost radikální. Protože jeho názor je v podstatě – podobně jako jeden z těch jodových testů – že všechno je tak slabé, tak rozpadlé, tak morálně a duchovně syfilitické, že opravdu

potřebujete něco kyselého, co je znovu barbarské a odpudivé. Co to odrazí. Co to vyděsí. Co se tomu postaví. Co to zlomí. Stejně jako byla částečně zlomena jeho kariéra. Ale pak měl další.

Bill byl po válce v armádě v okupovaném Německu. A jeho žena Carla je Němka. Je v Hamburku a řekl, že během léta, protože byli v britské okupační zóně, bylo možné slyšet, cítit a vnímat zápach všech mrtvol pod budovami, protože všechny budovy byly z větší části zničeny britským bombardovacím letectvem.

Bill pochází z dlouhé řady herců a jeho otec byl v té době a předtím poměrně známým umělcem v hudebním divadle. Představte si Jimmyho Tarbucka. Představte si takové lidi. Ve své době jsou známí, ale jakmile odejdou, téměř nikdo si je nepamatuje. Ale jsou to slavná jména. Jména britských komiků z doby před televizí, střední a nižší střední třídy. Jeho otec kdysi bydlel v hotelu Ritz, měl nekonečnou řadu přisluhovačů a ležel ve vaně s otevřenou pusou, zatímco mu lidé – jeho krajané z Walesu, jak by řekl Bill – nalévali do úst alkohol, a skončil ve Streathamu bez peněz, v garsonce, kde si pohrával s plynovým topením.

Protože to jsou radikální typy, chápete? Je to všechno nebo nic. Víte, jedna žena, další žena, další show, další show, jste bohatý, jste na dně. Jsou to radikální typy. A on vyrostl ve světě levných lunaparků a mainstreamového až okrajového divadla, ze kterého vzešel John Osborne. Osborne má skutečně velmi podobné zázemí jako Bill, protože oba jsou složitým způsobem anglo-velšského původu.

Druhá významná hra, ve které Laurence Olivier hrál ve filmu založeném na tomto druhu světa, The Entertainer: tento svět je skutečně ztělesněn, ten malý, mírně uzavřený britský svět divadla [nesrozumitelné] momentem falešné shakespearovské elegie. Když se postava komika podívá na publikum a nikdo tam není. Všichni odešli! Protože se dívají na televizi, víte. Jsou 50. léta. Je to umírající svět. A on říká: „Podívejte se do těchto očí. Jsem za nimi mrtvý!“ A to je moment, kdy se celý svět zachvěje a zastaví.

Bill pocházel z toho světa a jeho matka byla taková kráska z varieté, která dostávala zaplaceno za to, že chodila po jevišti tam a zpět a měla na sobě čím dál méně oblečení, zatímco oči a brýle různých chlapů se zamlžovaly a tak podobně. Takže pochází z takového světa. Má rád dobré představení. Jedna věc, kterou mi říkal, byla, že všechno je jen show. Soudci, politici, královská rodina: ve skutečnosti je to všechno showbyznys! Všichni hrají. Všichni vystupují. Blair vystupuje. Soudce, který poslal Irvinga do vězení, vystupuje. Všichni to dělají. Tak to prostě chodí. Tak to funguje před lidmi, kteří za různých okolností získávají moc.

Další velmi důležitou věcí na něm je, že jeho herecké bohémské zázemí je v jistém smyslu jedinečné pro Anglii a Británii, bez třídních rozdílů. Protože v naší velmi hierarchické společnosti, kterou samozřejmě stále je, i když se v některých ohledech dost změnila a některé její definice se posunuly. Ale v době, kdy se narodil, to platilo mnohem více než dnes a o 50 let později, na počátku dvacátého století dokonce do té míry, že pro mnoho lidí bylo nemožné se skutečně pohnout. Ta bohémská estetická linie mohla procházet celou společností. Protože v jedné fázi svého života byl princ Charles (doufám, že si ty

dopisy a deníky neschoval) docela blízkým přítelem Billa, protože znal všechny ty lidi v určitých obdobích svého života, protože někdo musel.

Do jisté míry se s ním také mnoho lidí srovnávalo, protože je v jistém smyslu tajnou postavou britské poválečné historie. Je to intelektuál, myslitel, který zastupuje názor, o kterém nikdo nikdy nemluví. Ale je tam, jako nemesis, jako stín, jako jakási smrtka na hostině na těchto večírcích. Ten, s nímž se lidé téměř porovnávají v diskusích a dialektice, protože je to pozice, která je znevýhodněná.

Ve Francii po válce se radikální pravicová intelektuálská scéna, která měla velmi dlouhou tradici, stáhla do ilegality. Stalo se tak poté, co byl Robert Brasillach popraven gilotinou [ve skutečnosti byl zastřelen popravčí četou – pozn. red.] za zradu Francouzské republiky. Intelektuální zrada, protože neudělal nic jiného, než že vydával časopis Je suis partout, a za to byl popraven gilotinou, a také za spolupráci s Ottou Abetzem, který byl jakousi kulturní velitelskou osobností Německa ve Francii. Na rozdíl od některých věcí byla německá nadvláda nad Francií v té válce velmi liberální, velmi mírná, vlastně mimořádně civilizovaná. Ale ta intelektuálská scéna přešla do ilegality.

V Británii jsme vždy měli krajně pravicovou intelektualitu. Henry Williamson, starý přítel Billa, byl jedním z lidí, o kterých byla řeč dříve, a on ji reprezentuje. Thomas Carlyle ji reprezentoval v devatenáctém století. Wyndham Lewis ji reprezentoval na počátku dvacátého století. John Buchan do jisté míry reprezentuje její prvky. Vždy tu byla, ale vždy byla mírně popírána, mírně zastíněna. Lidé lehce popírají, co jsou. Nasazují si určité masky, aby se tomu postavili. Lehce se

skrývají. Mají tradici nikdy se nepřipojovat k žádným skupinám, protože to je jediný způsob, jak mohou být démonizováni a zahnáni do kouta.

Bill je například zcela proti mému členství v Britské národní straně. Říká: „Chodíš s totemem otroctví!“ „Spadnou na tebe se svými trámy a ty tam budeš stát a oni řeknou: ‚Nacista! Tamhle je!‘“ A já jsem odpověděl: „No, to o tobě říkali vždycky, Bille.“ A on řekl: „Opravdu? Opravdu?! Mám tady soudní příkaz pro prvního, kdo se odváží.“

Jedním z Billových přátel, což je v mnoha ohledech ironické, protože Bill je komplikovaný člověk, byl scenárista téměř všech raných filmů Michaela Powella, které jsou také skvělé. Jmenoval se samozřejmě Emeric Pressburger. Vyhledal Billa v 70. letech, myslím. A [Kevin] Macdonald, který je vnukem Pressburgera, napsal knihu, v níž je kapitola o Billovi s názvem něco jako „Srdce intelektuálního zla“ nebo tak nějak. „Srdce intelektuálního zla“. Ne Srdce temnoty, Conradova novela. Řekl, že Pressburger byl masochista, který vyhledal Billa, aby ho mohl morálně a psychicky týrat, zotročovat a bičovat a tak podobně. Řekl, že Bill byl elitista, antihumanista a antisemita.

Bill napsal na těchto 426 stranách nejrůznější nadávky a šel za právníkem, který mu řekl, aby z první části odstranil všechny nadávky, tak je všechny vyškrtl. A zažaloval Fabera, protože to byla docela mainstreamová kniha, a ta kniha nikdy nebyla znovu vydána v paperbacku. A já jsem řekl: „Bille...“ On řekl: „Ano?“ Já jsem řekl: „Všechno, co o tobě řekl, je pravda.“ On řekl: „O to nejde! Nesmíš jim nikdy dovolit, aby to říkali!“

Řekl: „Každopádně mám spoustu židovských přátel, kteří nevěří, že by Izrael měl existovat.“ Řekl: „Co se týče třídy a elitismu, věřím pouze v třídu mysli a mentality! A všichni mohou pocházet z tohoto prostředí a překonat překážku buržoazie!“ Vidíte, on má vždycky odpověď.

Ale on by řekl, že tak se chová intelektuál. Proti těmto lidem máte vždy připravenou odpověď. Protože v jistém smyslu s nimi vedete válku a nejste jako Ceausescu, který nakonec padl před zbraněmi. Vytváříte si nejrůznější zástěrky a zapojujete se do nejrůznějších aktivit, které by tradiční britští autoři nazvali „odvahou“. Nejde o čelní útok. Nejde o zničení našeho mládí v první světové válce, ale o podkopávání. Jít za záda. Navázat falešné přátelství s někým, pak ho zničit a jít dovnitř. Myslím, že současný předseda mé strany by takovou strategii uvítal. Do jisté míry tyto strategie rozdělují lidi proti sobě, když jsou nepřátelé, aby nepadli v nějakém slavném čelním útoku typu 7. kavalerie, zejména když jste v izolované pozici.

Již dříve jsem zmínil francouzskou intelektualitu. Po vydání tohoto románu se Bill setkal v Paříži se Sartrem a Camusem. Sartre měl při setkání s Billem fyzickou reakci. Vykřikl: „Eeerrrrgh! Fašista!“ Řekl: „Bojovali jsme proti vám ve válce!“ Bill odpověděl: „Vy jste nebojovali. Byli jste zaneprázdněni psaním několika divadelních her. A kromě toho jste v 30. letech studovali Heideggera v Německu, když jste nevěděli, co se děje, a zajímali jste se o esencialistické, primordialistické a tradicionalistické teorie, které jsou blízké lidem jako Guénon; Heidegger je v 20. století sekularizoval a ve skutečnosti jsou součástí metafyzického systému vašich nejstrašnějších protivníků!“ A Sartre řekl: „My si nerozumíme.“

Camus tam byl také, protože to bylo brzy, a Sartre a Camus, kteří se nakonec navzájem nenáviděli, i když Sartre řekl, že ho měl rád poté, co měl autonehodu, což samozřejmě už nemohl slyšet.

Sartre tam byl. Simon de Beauvoir tam byla a její další milenec v té době, Algren, který napsal román o drogové závislosti The Man with the Golden Arm, tam byl také. Bill říkal, že Sartre tam četl [nesrozumitelný] román a Algren pracoval. Ale všichni mluvili o teorii, protože byli naprosto teoretickými lidmi.

Sartrovým velkým projektem bylo spojit existencialismus a marxismus, o což se pokusil v dílech Being and Nothingness a Critique of Dialectical Reason, které vychází z Kanta. V druhém svazku Critique of Dialectical Reason se v jistém smyslu pokusil vytvořit systém, který by ospravedlnil stalinismus, ale nedokázal ho dokončit, protože ani on sám nedokázal dosáhnout takové dialektické úrovně.

Na Billovi je zajímavá ta intelektuální čistota, kdy se ocitl v prostředí, kde se doslova setkal s těmito lidmi a mnoha dalšími podobnými. Protože jedna věc, která vyvstává, je: proč je outsiderem? Proč jsou jeho myšlenky částečně myšlenkami osamělého člověka? No, pokud o tom logicky přemýšlíte, kdybychom měli na Západě mocnou, zdatnou, prominentní a esencialistickou civilizaci, jeho názory, možná s určitou mírou bezohlednosti v rétorice, by byly mainstreamové.

A všichni ti lidé, kteří říkají, že duševně nemocní jsou duševně zdraví, že bílí lidé jsou navždy vinni, že zločinci jsou oběťmi společnosti a že jediným zločinem je trestání těch, kteří nějaký spáchali, a všechny tyto myšlenky, které jsou

ultralevicové, anarchistické a kulturně marxistické, které jsou všude, které jsou v masových médiích, které jsou ve terciárním vzdělávání, které jsou ve školách na střední a nižší úrovni: to jsou hegemonické myšlenky této civilizace. On je démon a tyto názory jsou ústřední.

Samozřejmě, kdysi byly tyto názory démonické a jiné. Lidé se scházeli v malých bloomsburských kroužcích a měli malé legrační podání ruky, protože, víte, potřebovali někomu věřit. Měli jste rádi věci, které byly považovány za deviantní a jiné, a ty byly v opozici ke všemu. Opozice k vlastenectví, opozice k imperialismu, opozice k rasovému cítění, opozice k rodině, opozice k vojenské službě, opozice k trestu smrti, opozice k zákazu užívání drog na veřejnosti a všechny tyto věci.

Prakticky všechny tyto věci jsou nyní v hlavním proudu a to, co bylo dříve opačné, je nyní obrácené a schází se v místnostech s mladými muži venku v zimních bundách přes orientační body a podobné věci. Došlo k úplnému obratu v jazykové, morální, emocionální, psychologické a intelektuální rovině. Je to mimořádný obrat, když si uvědomíte, že západní nadstavba je stále hegemonická.

Když nějaký malý Iráčan bojuje se svou dětskou pistolí, přiletí k němu přes pouštní písek obrovský létající tank, což jsou právě tyto bojové vrtulníky, a on je zničen, ještě než stačí přijít na to, jak sundat plastovou pistoli z ramene. Západ triumfuje!

A přesto jsou jeho myšlenky založeny na morální přecitlivělosti vůči tomu, co někteří liberální imperialisté a globalisté ve skutečnosti dělají jinde ve světě. Vytvořili dialektickou situaci, ve které jsou proti logice svého vlastního chování mimo tuto zemi, a tyto země se pod vlivem jejich

myšlenek vnitřně rozpadají a rozpadají se na kousky. Takže v třetím světě je to tak trochu takhle, ale tady je všechny milujeme! A všichni mohou přijít a nahradit nás na našem vlastním ostrově!

Bill žil v North Kensingtonu, v oblasti zvané Notting Hill. V 50. letech se samozřejmě v Notting Hillu děly nejrůznější [nesrozumitelné] věci... Jedním z dalších aspektů Billova života je jeho spojení s různými pravicovými skupinami. V roce 1974 nebo 1975, stejně jako J. R. R. Tolkien, se na rok připojil k Národní frontě. Bill se k Národní frontě určitě připojil, protože John Tyndall to uvedl na vnitřní straně zadní obálky. „Dostal jsem se dovnitř," řekl mi Bill. „Slavný spisovatel se připojil k Národní frontě." Tuto edici jsem neviděl, ale věřím, že existovala. K Národní frontě se přidal v roce 1974 nebo 1975, kdy existovala možnost volebního průlomu. Henry Williamson mu řekl: „Nikdy se nepřidávej k extrémně pravicové skupině. Zničilo mi to život." Tak to bylo. Bill ale po chvíli odešel, protože si nemyslel, že by tento konkrétní model fungoval. Bill má podnikatelskou stránku. Je to takový start-upper, který se pak odkloní a věnuje se dalšímu projektu.

Když vydal román The Divine and the Decay, reakce na něj byla, že se jedná o román, který omlouvá nelidskost, že je proti osvícenství, že to není román, který by se pokoušel o smíření, ale naopak podporuje kolaboraci, že je to román postkolaboracionistický. Je to jen román, ale myšlenka je, že se teoreticky ztotožňuje s tím, co jsme porazili. Ve skutečnosti existuje kniha s názvem The Angry Decade, ve které se píše, že Hopkins je démonický člověk, kterého by lidé neměli poslouchat, a že by ani neměl být publikován. MacGibbon a Key, kteří jsou dnes neznámí, ale byli přívrženci... Jonathan

Cape je konference vydavatelů, jejíž součástí byli MacGibbon a Key, takže je to docela mainstreamová záležitost, a pak se stali Penguinem, když se tito lidé odkoupili.

Napsal druhý román, který byl o konceptu Doppelgängera v německé a jiné literatuře, myslím, že se jmenoval Time of Totality. Zeptal se mě: „Není ten název příliš zlověstný?“ A já jsem odpověděl: „Nikdy tak nepůsobil.“ A Bill řekl: „Na tom přece nezáleží, ne?“

Další věc, o které bych chtěl mluvit, jsou Billovy duchovní a intelektuální názory. Bill pocházel z generace, která se na povrchu, i ve svých vlastních propagandistických termínech, jevila jako militantně ateistická. A na jedné úrovni je Bill militantním ateistou. Kdyby k němu přišel svědek Jehovův, v zásadě by nechtěl, aby šel k dalšímu.

Ale zvláštním způsobem, jak řekl Wilson v jedné ze svých kriminologických esejí, v níž komentoval knihu bulharského autora jménem Progoff, který napsal historii psychologie, diskurs, který pro mnoho lidí nahradil teologii ve dvacátém století. Psychologie začala myšlenkou, že Bůh v životě lidí neexistuje. To je moje parafráze první věty. Ale jak psychologický výzkum postupoval v průběhu 19. století, dospěl k závěru, že člověk je rozhodně duchovní bytost.

A Billův názor, který je vždy dialektický, je v jistém smyslu materialistický a/nebo ateistický. Protože jako většina moderních lidí... A Bill je moderní člověk. Bill není perennialista ani tradicionalista. Bill je pravicový modernista, který přijímá modernitu po renesanci a později. Ale věří, že moderní svět může být jiný, než je. Takže, pokud chcete, chce absolutní opak velkého [nesrozumitelné] světa Tonyho Blaira,

ve kterém nyní žijeme, a absolutní opak všech forem komunismu, které leží nalevo od něj. Takže chce modernitu, která je založena na radikální, totální a nemilosrdné nerovnosti, jak by řekl.

Protože miluje tuto zuřivost jazyka. A to je částečně v jistém smyslu protestantské dědictví. Pokud si všimnete, Paisley, Nietzsche, Kierkegaard: milují tento jazyk Starého zákona, který má částečně pohanské prvky. Je to téměř do té míry – je to druh verše, který jsem si pro své vlastní účely vymyslel z Eddy. Můžete si představit, jak jedna z bohyň říká Odinovi: „Jsi bůh lásky?“ Freya nebo někdo jiný. A jeho odpověď by byla poeticky: „Ne. Zuřivost. Zuřivost je láska!“ A to je opravdu Billův názor.

Ale v jistém smyslu láska nestačí. Křesťanství, náboženství, proti kterému se samozřejmě vždy stavěl, i když není proti křesťanské estetické kultuře – jazyku, sochařství, architektuře, sochám. Ale je proti etice tohoto náboženství. Protože nemůžete budovat svět na soucitu a lásce, když dusíte obyvatele třetího světa v Iráku a tak dále. Protože jste neupřímní v samém jádru své bytosti. Sochy si můžete nechat, ale musíte mít správnou morálku. Podle jeho názoru by křižák byl samozřejmě pohan s křížem. Měli jste rétoriku, která říkala, že je tomu jinak.

Ale když se na to podíváte, je to klíčová dialektika, která je prozkoumána v tomto románu o budoucnosti západní civilizace, protože se týká vztahu mezi mužem a ženou na ostrově, jinými slovy v magické říši, kde žena představuje, obecně řečeno, feministické, liberální, křesťanské a mírně humanistické hodnoty. Takový reflexivní mix liberálního humanismu podpořený určitou mírou křesťanství. Jak řekl Irish

Murdoch, romanopisec, který Billa dobře znal: „Musíme se zbavit křesťanství a zachovat liberální etiku.“ Což samozřejmě udělali.

Druhá postava, démon Plowart, představuje vůli, moc, stávání se, intenzitu náboženského procesu, vůli dominovat, vůli strukturovat. Vedou nekonečné spory o smyslu a účelu. Plowart totiž tvrdí, že nelze nic zakládat pouze na lásce. Láska obsahuje energii, ale také v sobě skrývá nenávist a destrukci. To je však třeba sublimovat a přejít na jinou úroveň, protože smyslem života je transcendence.

To je morální ironie, která dialekticky a intelektuálně vlastně žádnou ironií není, kdy je člověk vnímán jako ateista a sám sebe tak vnímá, píše román s názvem The Divine and the Decay (Božské a rozklad). Protože v tomto románu Plowart samozřejmě není člověk. Je to síla. Směřuje k osudu. Všechny ostatní postavy, a protože se jedná o román, který je svým způsobem nejasný a nečetlo ho mnoho lidí, jsou v románu lidé, kteří upadají. V této knize je mrzák (jedná se o dílo zaměřené na postižené), který v jistém smyslu symbolizuje poválečnou Británii. Žije na Vachau, což je jeho verze Brecqhou, malého ostrůvku, na kterém nyní žijí bratři Barclayovi; ironie osudu, který, podobně jako Sark, měl feudální strukturu, takže může odejít z Británie, jaká je nyní, do jakési idealizované Británie, která je dostatečně úzká a minimalistická, aby si s ní mohl intelektuálně hrát.

Protože, stejně jako všichni umělci, berete realitu a měníte ji, přetvářítе ji. Je to vulkánské. Pracujete s materiálem. Berete lidi. Skládáte věci dohromady. Vyřezáváte kousky. Protože umění není o lidskosti. Umění má silně objektivní prvek. Myšlenka, že umění je jakýsi liberální předpoklad, když téměř

9 z 10 umělecky orientovaných lidí má liberální názory, je mylná. Skutečný umělec je blíže chirurgovi, který pracuje s realitou. Je to jako buržoazní názor, že některé pozdní sochy Michelangela nejsou příjemné. Nejsou příjemné!? Koho zajímá, jestli jsou příjemné nebo ne! Protože jde o slávu a moc! A pokud se vám to nelíbí – to by byl názor Billa a můj – jděte z cesty! Jděte z cesty, nebo budete pošlapáni!

Ale lidé říkají: „No, to je velmi nelidské, pane Hopkinsi. A co lidé, kteří jsou slabí? Co lidé, kteří chtějí pít celou noc? Co lidé, kteří si chtějí jen lehnout a nemají žádnou motivaci, žádný elán?“ On řekl: „Postaráme se o ně. Potřebuji služebníky. Potřebuji otroky. Když jdu, chci, aby za mnou lidé nesli věci, které mě chrání před slunečním zářením. V hierarchické společnosti má každý své místo a každý má svůj účel. Když stavěli velké katedrály, každý řemeslník měl své místo, podepsal svou část chrliče svým vlastním obrazem a řekl: „Byl jsem tady.“ Nyní mladí lidé píšou „Kilroy byl tady“ nebo nějaké sprosté slovo. V těch katedrálách pak psali „někdo přispěl ke slávě“.

Samozřejmě, co ve skutečnosti říká, je, že liberální humanistická myšlenka, že lze celou společnost založit na názoru, že jsme všichni vzdělaní, že jsme všichni vyrovnaní, že jsme všichni kultivovaní, že všichni promýšlíme každé rozhodnutí, než ho učiníme, že uzavíráme smlouvu se společností, jak řekl Rousseau, a neseme na sobě povinnosti a odpovědnosti, je Blairův názor; povinnost, odpovědnost, agenda respektu. To zcela popírá biologickou realitu: že někteří lidé jsou géniové, že jiní jsou prakticky podlidmi, že další jsou někde uprostřed a že většina lidí se o nic nestará.

Vzpomínáte si na hollywoodský film Dvanáct rozhněvaných mužů? Kde rozhodují o osudu jednoho muže a jeden z nich řekne: „No tak, v televizi dávají baseball. Chci se na to podívat.“ A liberál je pobouřen! Mluvíte přece o životě člověka! A on říká: „Ach, koho to zajímá...!“ Většina lidí v demokraciích je taková. Je to nakupování a něco jiného. Podle Billa Hopkinse by neměli mít žádnou moc a neměli by mít ani právo volit, protože o ničem nic nevědí, vůbec nic!

Řekl, že to, co je třeba udělat s demokracií, je podobné jako v Íránu. Nejdříve ji vytvoříte a pak lidem umožníte volit mezi typem Monday Club, typem BNP, typem třetích pozic, typem národních demokratů, typem Freedom Party a tak dále. Všichni se budou hádat a budou říkat: „Nenávidím ho“ a „Na tomhle setkání mě urazil“ a podobné věci. Obvyklé věci. Ale nakonec je základem toho všeho vlastenectví. Takže je to zcenzurováno hned od začátku.

Pokud máte demokracii, která říká, že všechny hodnoty mohou být prosazovány: [nesrozumitelné] Můj kandidát říká: „Chci si vzít děti“ a podobné věci. Jiný kandidát říká: „Evropský stát? Ne!“ Jiný kandidát říká: „Všechny třídy musí být zrušeny.“ Další kandidát říká: „Musí existovat zcela třídní hierarchie.“ Jinými slovy, jen zmatené hlasy, které si navzájem odporují. Nakonec takovou anarchii mít nebudete. Budete mít tendenci k soumračné střednosti, kdy v reakci na možnost takové podivné fauny a flóry dojde k centralizaci všeho kolem průměrnosti, kolem mediokrity, kolem toho, co není hrdinské.

Pokud za námi přijde Amerika a řekne: „Chceme, abyste šli do Iráku.“ „No, ehm, musíme?“ Je to jako Wilson ve Vietnamu: „My tam vlastně nechceme jít.“ „Chceme, abyste tam šli.“ „Okamžitě.“ Protože máme establishment, který se

nakláni s jedním větrem, který na něj fouká, a pak se nakláni s jiným. Dělá to kulturně. Dělá to ve všech ostatních ohledech.

V Národním divadle jsem jednou šel na hru Kupec benátský, ve které se jedna z postav, Beatrice, na konci omlouvá za holocaust. Vlastně si nepamatuji, že by to v té hře bylo, vzhledem k tomu, že se odehrává před 500 lety. Proč to udělali? Protože někdo z výboru Národního divadla řekl, že by se mohla najít skupina, lobby nebo dokonce jednotlivec, třeba i posedlý čtenář Guardianu, který by proti tomu protestoval. Musíme se chránit před možností, že by se někdo mohl urazit, a proto do hry přidáme něco, co v ní původně není, abychom byli v bezpečí. Jsme v bezpečí! A samozřejmě nejsou vůbec v bezpečí, protože se od samého začátku bojí vlastního stínu.

Existuje mnoho dalších příkladů. Jsou to příklady z her Marlowa a Webstera a podobných děl z našeho velkého období, kdy Bill říkal: „Když jsme byli stejně velcí jako Řekové, když jsme měli divadelní kulturu, která se jim vyrovnala.“

Někdo teď řekne: „Ó, Beatrice, srdce mého bělošství ti patří.“ A on je rastafarián. Snaží se jemně vzpomenout si na svou roli. A to se nazývá multirasové obsazení. Myšlenka je, že jsme všichni lidé. Měli bychom být slepí k těmto věcem. Je to univerzální kultura, která se náhodou nachází na ostrově u Evropy. Blá blá blá. Z mainstreamového divadla vás vyhodí, pokud řeknete: „Tato hra byla napsána v období, kdy byli všichni bílí.“ „Opravdu!? Opravdu, to je váš názor?“ „No, jakobínské období bylo obdobím, kdy byli všichni bílí.“ „My tu dobu nemáme rádi. Nemáme rádi tenhle přístup.“ Vidíte, kam to směřuje. Začíná to tam, ale dost rychle se to dostane ven.

Richard Eyre, myslím, byl šéfem Národního divadla, když se mnoho z těchto věcí dělo. Nyní říká, že byl pronásledován levicovými aktivisty v Národním divadle a bránil se dekadentním tendencím, jak nejlépe uměl, a že zakázal hru Edwarda Bonda, což je v pořádku, víte. Protože tito lidé vedou své vlastní války, samozřejmě byrokraticky a institucionálně.

V té době byla Workers Revolutionary Party samozřejmě velmi silná. Nikde jinde neměla žádnou moc. Ale uvnitř státních uměleckých institucí měla díky vlivu rodiny Redgraveových a dalších velký vliv. Jedná se o druh elitismu levicové menšiny, které z vnitřní strany vyřezalo mnoho kulturních památek společnosti, o kterých lidé nepřemýšlejí. Všechno to křiklavé volání po demokracii v ulicích, když ve skutečnosti jde o jakýsi předvojový levicový elitismus uvnitř těchto institucí.

Vlastně to dělají dodnes. Stále uvádějí hry jako Žid z Malty a podobné, ale obalují je nekonečnými výmluvami a nekonečným odkládáním. Poslední novinkou je vlastně bílý Othello. Takže postavu vlastně nečerníte. Protože hra je ve svém jazyce a struktuře tak nenapravitelně rasistická, že předem přiznáváte svou vinu a rasismus tím, že máte bílého herce, který zdůrazňuje vaši bezcitnost a totalitní rasismus. To je druh kulturních studií, které jdou nad rámec politické korektnosti. V podstatě se předem ukřižujete, ještě než začne představení. A pak dáte okrajovému bílému herci trochu práce v Birmingham Rep nebo někde jinde. Začalo to bílým hercem s černou barvou na obličeji. Pak to začalo černým hercem. A teď je to zase bílý herec, protože teorie o tom a o způsobu, jak s tím zacházet, se výrazně změnily. Pokud někdo udělá špatné rozhodnutí, řekne: „Myslel jsem, že ta stará inscenace vlastně nebyla tak špatná.“ Je venku!

Je to v jistém smyslu zajímavý terorismus, intelektuální terorismus. Bill je samozřejmě intelektuální terorista, ale naopak. Protože na to vše reaguje svou vlastní silou a intelektuální agresivitou. Jedna věc, kterou jsem si všiml u velmi liberálně smýšlejících lidí, je, že celkově jsou duchovně velmi slabí. Existují tvrdí levičáci, kteří jsou opravdovými věřícími. Ale většina liberálního předvoje, pokud sestoupíte z jakéhosi vnímaného vrcholu, je velmi slabá, a jakmile se před nimi objeví něco protichůdného, ustoupí a trochu se stáhnou. Protože je to síla, o které neslyšeli.

Zejména neslyšeli o intelektualizaci pravicových myšlenek. Lidé by řekli: „Hopkinsi, to prohlášení bylo sexistické.“

A on řekl: „Muži a ženy jsou biologicky odlišní. Mají v životě odlišné účely. Vše je založeno na biologii. Ale z toho vychází mysl, která se vznáší směrem k duchovnu!“

„Přiznáváte základní povahu a esencialismus biologických rozdílů.“

„No, přiznávám!“

„No, to je sexistické prohlášení!“

On řekl: „To je mi jedno! Jsem totalitář! Jsem sexista.“

A oni řekli: „Správně,“ a trochu si pohráli s límečkem, „ale nečetl jste Andreu Dworkinovou?“

„Andrea Dworkinová je tlustá, ošklivá, obézní, obscénní, arogantní, bývalá prostitutka, kvazilesbička a židovská cvokyně, kterou bychom neměli poslouchat!“

„Ale vy jste monstrum! Jste monstrum!“

On na to: „No, já jsem monstrum!“

Skoro utrpěli fyzické zranění.

Jednou jsem potkal Tonyho Bena na nějaké akci související s konzervativci. A Ben měl fyzickou reakci na vyhlídku neliberalismu. Někdo v místnosti řekl: „No, já EU opravdu nemám rád.“ Ben na to: „Oohh!“ Skoro jako fyzický šok, což je vlastně divné, protože Ben vedl kampaň proti EU, protože není dostatečně integrovaná. Protože je to jen Evropa! Potřebujeme celý svět pohromadě! Skinner mi to jednou řekl. Řekl: „Jste nacista. Nechci s vámi být na jedné platformě.“ Řekl jsem: „Jsem v konzervativní straně.“ On řekl: „To mi neříkejte. Jsem proti EU, protože chci světový proletářský stát.“ Jasně. Ale Skinner to řekne na rovinu, takže v tom je určitá upřímnost.

Ale v jistém smyslu, použití tohoto druhu psychického a morálního terorismu, čelit tomu... Skutečnost, že Bill poté, co byl zablokován, protože nechtěli vydat jeho druhý román, a tak v podstatě vyšel jen jeden. Sám napsal spoustu věcí. Od té doby je nikdy nevydal. Snažil jsem se ho k tomu přemluvit, ale on nechce. Víte, perly sviním a tak.

Pak se rozhodl: „Potřebuju peníze.“ Tak se stal milionářem, což samozřejmě zní přesně tak, jak to zní.

Bill jednou zažil ponižující zážitek. Jel tramvají. V Londýně tehdy tramvaje jezdily. A ten chlapík přišel uličkou a on si pomyslel: „Ach, já nemám žádné peníze.“ Bylo mu asi 28 let. A cesta zpět do Streathamu nebo Avery nebo kamkoli, kde byla jeho rodina, byla dlouhá. Ten chlapík řekl: „Vystupte si.“ Bill řekl: „Jsem umělec, který se snaží posunout naši civilizaci dál.“ Chlapík řekl: „Vystupte. Vystupte!“ Tak vystoupil a v dešti se vydal pěšky domů.

Řekl: „Jsem intelektuál a Daily Mirror na mě háže špínu, ale vyhodili mě z tramvaje, protože nemám jízdenku. Takhle by to být nemělo.“ Rozhodl se tedy: „Jak to vyřešíme?“ Všiml si, že všechny ty krásné georgiánské domy jsou ničeny, všechny krby jsou vyřezávány a schodiště jsou bourána. Vše je vyhazováno na ulici. Stará Británie? Harampádí a odpadky! Venku na ulici!

Pomyslel si: „Někdo to bude chtít koupit.“ Tak si pořídil něco, čemu by se dnes řeklo kontejner, a pozdě v noci se vydal na cestu s několika mladíky, kterým dal trochu peněz, a sebral všechny ty věci, které někdo jiný zavrhl. Uvědomil si, že v krátké době, ještě před příchodem internetu a podobných vymožeností, mohl najít lidi, kteří o to měli zájem. Pak za ním začali jezdit sběratelé ze Spojených států a říkali: „Ten krb se mi moc líbí.“ A Bill odpověděl: „Tisíc liber.“ „Prosím?“ „Tisíc liber. Vy víte, co jsou peníze.“ A oni řekli: „Dobře!“ Tak to začalo.

Bill je v mnoha ohledech modernista, protože v jeho díle jsou prvky primitivismu, barbarství a zuřivosti, což v podstatě odpovídá jeho částečně démonické povaze, a to je prostě fakt. Je šampiónem hnutí, které v jistém smyslu ukončí modernismus tím, že prokáže některé jeho předchůdce. Je to hnutí zvané Art Brut, které technicky vychází ze surrealistického hnutí André Bretona.

Jedná se o hnutí, v rámci kterého lidé jako Dubuffet, který jej založil, nakreslili obrys červeného dítěte s velkým okem. „Oh, to se mi líbí.“ Pak vzal růžovou barvu a hodil ji na to! A vzal velký modrý váleček. „To je opravdu dobré.“ Pak vzal velkou houbu nebo možná nějakou kyselinu nebo něco podobného, dal to na houbu, hodil to na to a pořádně to

vydrhnul. Pak ustoupil a řekl: „Bože, to mohl udělat maniak nebo dítě. Je to úžasné!“ V aukční síni Sotheby's se prodávají za 85 000 liber. Nedělám si legraci. Byl jsem na aukcích, kde se prodávaly.

Bill si pomyslel: „To je zajímavé, že? Umění maniaka. Umění naprostého outsidera. Šílenec! Krepuskulární. Nemá ruce. Leží na zemi, ale dokáže malovat ústy!“ Tak co uděláme? Je součástí hnutí antiumělců, což je vlastně zajímavé, protože významná část modernismu je založena na mentální interioritě. Není založena na zobrazování toho, co je venku, což samozřejmě dělalo kino ve dvacátém století, ale na vstupu do mysli, do sexuálních představ, fantazií, vnitřních diskurzů, jakési sub-sub-sub-sub-sub-Blake, pokud chcete. A on na tom vydělal jmění. A ani není tak módní, protože existují prvky modernismu, které [zbytek záznamu chybí]

Thomas Carlyle

V mnoha projevech, které jsem přednesl před Novou pravicí od jejího vzniku před třemi až čtyřmi lety, je jednou z mých rolí – jakousi rolí kulturního revizionisty, chcete-li – přeinterpretovat a přivést zpět z minulosti lidi, kteří byli nezaslouženě zapomenuti, jak se domnívám. V tomto projevu bych rád hovořil o velkém mudrci viktoriánské Anglie, Skotovi jménem Thomas Carlyle. Thomas Carlyle, jeden z největších spisovatelů, myslitelů a řečníků v britské literatuře a britské historii.

Carlyle mě vždy zajímal kvůli jeho zakořenění v různých formách britské tradice a jejich jazykovému spojení do forem, které promlouvaly k jeho době. Vliv, který měl na svou dobu, je zcela mimořádný, když si uvědomíme, že byl vychován pro kalvínské kněžství, ale křesťanskou víru odmítl velmi komplikovaným a teistickým způsobem, přesto však zůstal po celý svůj život a kulturní tvorbu hluboce věřícím člověkem.

Carlyle v raných letech nevěděl, co si počít se svým životem. Uvažoval o protestantském kněžství a velmi radikálním a transformativním způsobem se zakořenil v protestantské tradici. Uvažoval také o kariéře matematického lektora a krátkou dobu jím i byl. Poté se zaměřil na literaturu a na to, čím by mohl literatuře přispět. Ale neměl rád čistě beletristické a poetické formy. Chtěl psát o filozofických a historických tématech, ale způsobem, který by byl proměněn jakousi náboženskou energií a estetickým zápalem. Po rané práci v matematice, která dodnes existuje v pozměněné podobě učebnice ve Spojených státech, se pustil do dlouhého zkoumání západního kulturního proudu, který mu měl otevřít jeho vlastní vnímavost, která se pak propojila s jeho skotskými a

kalvinistickými kořeny. Jednalo se o německou literaturu a německou filozofickou a idealistickou literaturu od počátku do poloviny devatenáctého století.

Není přehnané říci, že otevřel britskou a následně i anglickou mysl Německu a germánské kultuře své doby do takové míry, že jeho pověst v průběhu dvacátého století značně utrpěla kvůli jeho germanofilní povaze.

Korespondoval přímo s Goethem. Jedním z jeho sloganů bylo: „Zavřete Byrona a otevřete Goetha.“ Přeložil román Viléma Meistera léta učednická, jeden z románů Goetha. Přeložil čtyři svazky německé literatury, které byly vydány jeden po druhém a které se zabývaly spisovateli jako Richter a některými idealistickými školami, jako byli Fichte, Schelling a další.

V těchto spisovatelích viděl způsob, jak přeložit duchovní touhy, které pociťoval, takovým způsobem, aby byly srozumitelné a ocenitelné pro jeho dobu. V jistém smyslu se narodil mimo svou dobu, jako vizionář a prorok, a částečně ji ovládl. Má podivnou chronologii, kdy začíná jako absolutní outsider a končí ověnčený čestnými tituly, z nichž mnohé se rozhodl jednotlivě odmítnout, a v centru své kultury, aby byl pak na počátku dvacátého století odmítnut kvůli určitým autoritářským zásadám, které přijal v politické oblasti v pozdním a středním období a ke konci svého života.

Jeho prvním velkým literárním dílem je The Philosophy of Clothes neboli Sartor Resartus, které je koncipováno jako příklad idealistického myšlení, jako úvod do oblasti, která by jinak mohla být pro anglické a britské publikum, posluchače a čtenáře nejasná nebo tajemná. Nezapomeňte, že počet lidí, kteří

tehdy uměli plynule číst, byl mnohem menší než dnes, a tradice čtení jedné osoby před skupinou, ústní povaha literatury, je pro Carlylea mimořádně důležitá.

Carlyleův prozaický styl se nikdy nikomu jinému ani nepřiblížil. Je v něm mimořádný příval narážek a inverzí, použití pomlček a epigramatických postřehů, příval frází a přesvědčování, téměř vždy souvisejících s ústřední filozofickou myšlenkou, která dílo podepírá nebo leží na jedné jeho straně. Carlyle byl náboženský myslitel zcela sekularizovaným způsobem, v tom, že hovořil k modernitě. Mluvil k věku kapitálu a strojů. Mluvil k věku vědy. Používal však mechanismus kazatelny a žargon a jazyk Knoxe, které ve své mysli přeměnil na živou, klikatou a prozaickou formu vyprávění, kterou si zcela osvojil. V té době se tomu říkalo „carlylese“ a od té doby nikdo nikdy takovým způsobem nepsal.

V Sartoru začal satirizovat téměř všechny známé podmínky, částečně jako způsob, jak připravit půdu pro to, co podle něj mělo v budoucnu nahradit. Tímto textem také představil německou idealistickou filozofii anglosaskému a britskému publiku. Snažil se také hrát si s texty. Představil jeden příběh, jeden autobiografický fragment, pak ho opustil a popsal náboženský zážitek, jaký údajně prožil na Leith Walk, kde měl pro něj mystický zážitek, při kterém uviděl propojenost všech věcí.

Carlyle věřil v realitu Boha ve všech oblastech a za všech okolností a věřil, že všechny věci jsou vzájemně propojeny. Ale v jistém smyslu samozřejmě sahá daleko do západní a řecko-římské tradice. Herakleitos ve své ztracené knize O přírodě před dvěma a půl tisíci lety věřil, že energie je základem veškerého

života, veškerého bytí a veškerého stávání se a že tato energie je v některých ohledech plamenem. Myšlenka propojenosti veškeré hmoty a toho, co ji popisuje, a toho, co na ni psychologicky odkazuje, a toho, co by podle určitých lidských hodnot mohlo být nad ní, byla součástí Carlyleovy vize. Proto mohl psát o kulturních hrdinech, mohl psát o chartismu, hnutí masové demokratické a odborové reformy v devatenáctém století, které otřáslo masami té doby a nakonec vedlo, částečně, k demokracii, kterou dnes máme na Britských ostrovech.

Mohl také psát o obchodu s otroky. Jeho v mnoha ohledech nejkontroverznější text, který není přetištěn v kondenzované verzi Carlylea od Penguin, o kterém mají lidé v určitých ohledech velké pochybnosti, byly přijaty zákony, které znamenají, že ani název tohoto díla nemohu na takovémto setkání zmínit, ale stačí říci, že John Stuart Mill, jeho starý přítel a později rival, napsal na něj odpověď s názvem The Negro Question, takže si můžete udělat představu o tom, co Carlyle říkal a jaký byl vlastně název tohoto díla.

Carlyle věřil, že život je hierarchický, ale že hierarchie musí být založena na principu spravedlnosti. Proto je pro mainstreamovou konzervativní tradici a pro všechny formy liberalismu a uznávaných reforem nepříjemným čtením. Jeho největším dílem po knize Sartor byla vícesvazková French Revolution, jejíž první svazek spálila služka Johna Stuarta Milla. Byla negramotná a myslela si, že jde jen o odpad, který byl zaslán jejímu pánovi, a tak řekla: „No, tohle je docela zajímavé...“ a celý náklad hodila do ohně. Musíte pochopit, co to pro spisovatele v devatenáctém století znamenalo. Neexistovaly žádné textové editory. Neexistovalo žádné „vložím to do tohoto okna a dám tomu chlapíkovi disk, aby se

na to podíval a řekl mi, co si o tom myslí“. Celý první svazek byl spálen. Pro Carlylea to byla opravdu rána. Když za ním Mill přišel, byl bílý jako stěna. A upřímně řečeno, měl být. Nabídl Carlyleovi sto liber, což byla v devatenáctém století spousta peněz, aby přepsal první svazek, a Carlyle byl chvíli na rozpacích, ale brzy se do práce pustil.

The French Revolution je jednou z nejvýznamnějších knih devatenáctého století. Na chvíli se musíme vrátit do té doby. Pro lidi v polovině devatenáctého století byla francouzská revoluce neuvěřitelnou zkušeností, která nebyla, bez ohledu na revizionismus, začleněna do znalostí poloviny devatenáctého století. Pojmy levice a pravice, většina jazyka a diskurzu, které používáme v současné politice po celém Západě, pocházejí z těchto mimořádně bouřlivých událostí, které začaly poměrně mírně v pozdní fázi francouzského monarchismu v osmnáctém století. Devatenácté století zůstalo hluboce znepokojeno chaosem, revolučním zápalem a násilím, které se uvolnilo na konci předchozího století.

Carlyle, na rozdíl od téměř všech ostatních historiků, kteří mají sklon k prozaickému, umírněnému, stoickému, Johnsonovskému stylu v jazyce i vnímání... Historie by neměla být psána s bělošskou vášní. Historie by neměla být psána s oddaností, oddaností ne jedné nebo druhé straně, ale oddaností mužnosti a vitalitě věci samotné. Historie by v jistém smyslu měla být spíše jako Gibbonovo dílo The Decline and Fall of the Roman Empire. Měla by být uvážlivá. Měla by být mírně kyselá. Měla by být neutrální. Carlyle nikdy není neutrální! Carlyle hovoří s radikální protestantskou a dokonce poárijštěnou starozákonní zuřivostí! Carlyle má vždy pravdu. Byl ideologem a v jistém smyslu literárním demagogem, a

viktoriáni po tom toužili. Protože uvnitř, pod vším tím pokrokem a vědou a industrializací a zaručeným křesťanstvím, byli nejistí. Psali obrovské encyklopedie, aby vše taxonomicky zařadili, aby vše mohlo být zajištěno a uloženo na své místo. Ale hluboko uvnitř, jak analyzoval Nietzsche na konci devatenáctého století, existovalo velké podvědomí pochybností.

Carlyle nikdy neměl žádné pochybnosti, ale nebyl to žádný žvanil, který by se vyjadřoval jako nudný kasárenský povaleč. Ve skutečnosti věřil v dialektiku mlčení po dlouhou dobu, než promluvil.

Ve své knize The French Revolution se domnívá, že ancien régime byl zkažený a že Francie byla v souvislosti s revolučním obdobím potrestána božím soudem. Nejedná se o konzervativní nebo pravicově reakční či monarchistický názor. Ve Francii existuje časopis Rivarol, který vycházel již před revolucí a později se ponořil do literatury hnutí Jeana-Marie Le Pena. Jedná se o jakousi bělošskou nebo kontrarevoluční dokumentaci, která pokrývá období 200 let. Byli to lidé, kteří stáli napravo od pravice ještě předtím, než byl pojem pravice vůbec vymyšlen.

Pro ty, kteří nejsou zcela zasvěceni, ve francouzské revoluci, když jste vytvořili shromáždění, středem byl předseda a ti, kteří stáli uprostřed nebo seděli uprostřed. Ti napravo od nich byli ti, kteří chtěli zachovat status quo, kterého dosáhla revoluční změna. Ne status quo předchozího monarchického uspořádání! Ale status quo, kterého dosáhly revoluční otřesy. Ti, kteří stáli nalevo od předsedy, destruktivní strana, jak je nazývá Carlyle, chtěli reformu. Všechna naše terminologie levice a pravice, i když souvisí s určitými metafyzickými a

okultními myšlenkami, které předcházejí modernitě, má svůj původ zde a ve víře, že francouzská revoluce je zásadní pro západní historii. Carlyle vytvořil velkolepé dílo, umělecké dílo, které je dílem historické vědy, dílem učenosti, ale zároveň dílem vášně, spojení věcí, o kterých se předpokládá, že nikdy nebudou správně ladit.

Když dnes čtete Carlylea, cítíte explozi citlivosti, zejména když se zabývá obdobím teroru, pochodem žen do Versailles, kdy se mnoho revolucionářů převlečených za ženy vydalo do Versailles, aby přivedli zpět krále, mimořádnými chlebovými nepokoji v prvních letech revoluce a dobytím Bastily. Carlyle vždy používá přítomný čas, vždy na vás útočí! Jste přímo tam! Jste přímo uprostřed toho všeho! Historie je skutečná! Muži jsou odhazováni na stranu, vozík se valí, hlavy jsou usekávány a nabodávány na kůly. Děje se to přímo před vámi.

Pokud jste někdy viděli němý film z 20. let 20. století, který má výrazně fašistické podtóny, nazvaný Napoléon od Abela Gance, téměř se ocitnete v těch vřavých davových scénách a rozděleném použití plátna, které se na konci rozdělí na tři části trikolórou, cítíte dynamiku a pohyb Carlyleovy prózy. Je to přesvědčení, že literatura není suchý akademický diskurz, který je uzavřený pro šprkouny na okraji života. Je živá, spalující, roztavená a divoká! Protože v jistém smyslu je jeho pohled na božské něco jako protestantismus, který navzdory sobě samému dospívá k pohanskému závěru.

Radikální povaha protestantismu a jeho intelektuální vliv na anglicky mluvící společnosti, jako je Británie a Spojené státy, jsou důvodem, proč se kulturně lišíme od většiny kontinentální Evropy, a to právě kvůli tomuto intelektuálnímu dědictví. Jednou ze zajímavých věcí na Carlyleovi je, že často

považujeme prvky postprotestantské tradice, které vedly k liberalismu, který nás obklopuje, za břemeno. Mnoho lidí v Británii, kteří zastávají radikálně pravicové názory, jsou často římští katolíci, odpadlíci nebo extrémně autoritářští lidé. Nebo jsou to pohané. Nebo nemají vůbec žádnou víru. Zajímavé je, že protestantský střed, tedy anglikánský umírněný střed, je často radikálně podreprezentován. A přesto, i když je Carlyleův styl, postoj a mentalita kalvinistického původu, nám umožňuje pozitivně nahlížet na prvky radikálního individualismu, metafyzického objektivismu pevného jako skála a autority účelu, kterou může mít hluboká individuální mysl.

Protestantismus má v jistém smyslu dvě odlišné cesty, kterými se může ubírat od jeho počátků až po současnost. Jednou z nich je liberální modernita, která nás obklopuje. Pokud ji chcete vidět, stačí vyjít ven do [nesrozumitelné]. Druhou je opětovné propojení s Řeky a světem, který existoval ještě před křesťanstvím. Vybuchnete směrem ke Carlyleovi a Kierkegaardovi. Vybuchnete směrem k Nietzschemu. Vybuchnete směrem ke konci devatenáctého století. Vybuchnete směrem mimo samotné křesťanství.

Ale tito muži byli v podstatě konstruktivní. Carlyle nenáviděl destruktivní prvky v lidské mysli a ve společnosti. Proto je hluboce antilevicovým myslitelem, pokud vůbec něčím je. Revoluce odhalila obrovskou škálu destruktivní energie. Ale on věřil, že účelem vedení je povzbudit, překlenout a nasměrovat tyto energie, když se objeví.

Jedna z kritik, která byla vznesena proti Carlyleovým knihám, je, že po The French Revolution pokračují v přehodnocování a novém posuzování historických osobností, píší o hnutích a sociálních ideologiích své doby, zabývají se

revizionismem ve vztahu k Mohamedovi, Oliveru Cromwellovi vztahuje se ke všem druhům osobností, které byly v jeho době v jistém smyslu menšinovými kulturními nenáviděnými osobnostmi, na které přiměl lidi, aby se na ně podívali jiným způsobem, navzdory velké kulturní opozici. Postupně se rozešel s mnoha svými liberálními přáteli, jako byl John Stuart Mill, s nekonečnými odsudky utilitarismu, jak to nazýval.

Jednou z velkých předností Carlylea je jeho přesvědčení, že jazyk je nová věc. Nemusíte nutně jít proti gramatickým pravidlům. Ale génius objevuje nové věci v tavící peci tvorby. Vytvořil více slov, více neologismů než téměř kdokoli jiný v jeho době.

Ve své knize o otroctví také poukázal na to, že polovina bílých dětí, které v té době žily v Británii, zemřela před dovršením pátého roku věku. A přesto moralisté a idealisté, z nichž mnozí byli majiteli továren, se zajímali o Západní Indii. V jistém smyslu je tato taktika textového odmítání a agresivity součástí staré satirické tradice konzervativců.

Text, který mi nejvíce připomíná jeho knihu o otroctví – která byla, pokud si dobře vzpomínám, publikována v edinburském časopise Fraser's Magazine v roce 1849 – je Swiftův Modest Proposal, aby Irové v souvislosti s hrozbou hladomoru jedli své vlastní děti. To je často interpretováno doslovně, zatímco tito autoři jsou samozřejmě často velmi metaforičtí a chtějí vnést své myšlenky na plátno, aby věci vynikly jasněji a s větší estetickou silou.

Bylo to vlastně docela legrační, protože v 70. letech RTÉ, která byla vysílací stanicí v jižním Irsku, odvysílala Swiftovo dílo A Modest Proposal a to vedlo k pěstní rvačce mezi literáty

ve studiu, kteří se váleli po zemi. Protože to interpretovali jako doslovnou urážku irského lidu. Ve skutečnosti se však jedná o útok na britskou politiku v Irsku. To je nebezpečí, do kterého se dostanete, když používáte politiku jako metaforu a jako extrémní literární vyjádření.

Ale Carlyle miloval provokace. Miloval dialektiku, rozdělení v debatě. V jistém smyslu si konflikty vychutnával. V pozdějších fázích knihy The French Revolution cítíte napětí, zejména když se zabývá pozdním obdobím teroru, které vždy vnímá jako soud nad Francií a Francouzi a v širším smyslu nad Západem.

Mnoho z jeho frází, které dnes používají historici, bylo vytvořeno právě tehdy. Představa, že Robespierre je ve své neúplatnosti zelený jako moře. Když byl Robespierre odvlečen na gilotinu s rozbitou pusou, spolu se svým bratrem a dalšími teroristy, teroristickým adolescentem Saint-Justem, zmrzačeným Couthonem, který chtěl gilotinovat všechny ostatní, a když byli všichni odvlečeni Thermidoriánskou reakcí na popraviště, tumbrely bušily, Robespierre šel pod gilotinu, dav, který jásal nad těmi, které zničil, včetně jeho vlastních revolučních kolegů Camille Desmoulins mírně napravo od Robespierrových frakcí, Hébertistů z Pařížské komuny a radnice mírně nalevo. Carlyle je tam jako skutečná románová postava v historii.

Současný akademismus, který podivným způsobem, kvůli různým postmoderním myšlenkám, které jsou v západním světě aktuální posledních 30 let, nyní povyšuje Carlylea na nový status, se vždy obával jeho zaujatosti, skutečnosti, že v jeho pohledu na stvoření neexistuje neutralita, protože věří, že veškeré stvoření je božské, že je vše propojeno a že vše má

smysl a účel. Problémem, jak později poukázal Nietzsche, je perspektivismus. Vše může mít smysl a účel, ale téměř každý soudržný a vzdělaný historik mu přiřadí jiný.

Carlyle mnoho z těchto problémů nechává nevyřešených. Ale v jeho myšlence otevřenosti vůči textu, historii a historické dokumentaci je něco mimořádně osvobozujícího. Mnoho lidí považuje historii za nudný předmět, za něco, co je třeba překonat, za něco, co není opravdu živé, za něco, co se jich netýká. Zajímavé na něm je jeho víra v její živou kvalitu. Tito lidé nám předávají etické lekce z minulosti, ale jsou stejně živí jako my dnes.

Jak se stal mudrcem viktoriánské Anglie a jak stále více kritizoval viktoriánský kapitalismus a laissez-faire individualismus, mnoho jeho liberálně smýšlejících přátel z raných let se od něj začalo odvracet. Je také důležité si uvědomit, že v polovině svého života byl kulturní osobností. Znal prakticky každého, kdo měl v kultuře své doby nějaký význam. Dickens nosil s sebou vícesvazkové vydání knihy The French Revolution a jednou řekl příteli: „Když chci o něčem přemýšlet, prostě ji vytáhnu a podívám se do jednoho ze svazků.“ Na mnoho lidí v době, ve které žil, to mělo totemický účinek. Mějme na paměti, že se jedná o muže, který byl později na počátku dvacátého století cynicky označen skupinou Bloomsbury za nevzdělaného skotského rolníka, který nás ostatní poučuje na základě extrémní protestantské morálky.

Carlyle se ve dvacátém století stal částečně démonickou postavou, protože je považován za prototyp fašisty. Poslední knihou, kterou Hitler kdy četl, byla jeho šestisvazková historie Fridricha Velikého a jeho schopnosti uprostřed chaosu na bojišti vytvářet nekonečné formy řádu. Zajímavé na Carlyleovi je, že

uvažuje mikrologicky a na nejnižší možné úrovni a v zrnku písku se odhaluje celý vesmír. Individuální rozhodnutí generála nebo monarchy na bojišti má tedy význam pro způsob, jakým se rozhodujete o uspořádání energie ve společnosti daleko mimo oblast bojiště nebo dokonce války, kterou skutečně vedou, přičemž výsledek je podle jeho způsobu uvažování často méně důležitý než základní, uspořádávající nebo přednostní princip, který autoritářský vůdce-génius vnáší do chaosu vytváření nových forem.

V jistém smyslu má titánský a aluviální pohled. Méně se zajímá o ideologické jemnosti Olivera Cromwella, Mohameda nebo Shakespeara jako kulturních vůdců než o jejich schopnost shromáždit a dodat energii určitým okolnostem, přenést energii do textů a lidského chování. Jedním z důvodů, proč ho postmodernisté a poststrukturalisté, kteří byli školou v akademismu konce dvacátého století, zejména v umění, mají rádi, je jeho otevřenost vůči propojením mezi texty a životem a schopnost vnímat texty jako živé a vulkanické dokumenty.

Během svého vrcholného období vytvořil celou řadu textů, jako například Past and Present, Heroes and Hero Worship a Latter-Day Pamphlets, ve kterých se zabýval téměř všemi aspekty současného viktoriánského života; zabýval se otroctvím, demokracií, imperialismem, emancipací žen, extrémní chudobou a bohatstvím, industrializací a laissez-faire ekonomikou, která se tehdy stávala nezbytností. Věřil, že moderní svět se atomizuje, ztratí ducha, stane se falešně individualistickým, zcela materialistickým a ztratí spojení s tím, co vnímal jako božské.

Jeho postoj k náboženství je složitý, hluboce osobní, zakořeněný a svérázný. Věří v duchovní dimenzi za hranicemi

života, kterou podle něj skutečně zažil v osobním zjevení. Toto osobní zjevení mohl zažít pouze on sám, protože takový pohled je v jistém smyslu tak osobní, že je pravdivý a nelze jej skutečně sdělit. Dopad této zkušenosti na Carlylea, víra, že vše je propojeno, znamená, že nejmenší a nejvyšší okamžik mají stejný význam pro možnost celku, i přes svou nerovnost. Věří, že nespravedlnost a nerovnost jsou zakořeněny jako součást přírody a přirozeného vývoje. Věří, že Bůh je příroda? Ne zcela. V tomto smyslu není zcela pohanský. Jeho koncepce, pokud to mohu posoudit, je metafyzický objektivismus, v němž existují určitá kritéria (krása, pravda, spravedlnost), která leží mimo člověka a jsou mu nadřazená. A stejně jako u většiny náboženských myslitelů minulosti jsou tato kritéria objektivní v tom smyslu, že nejsou perspektivická a nelze je redukovat na současné lidské standardy. Ale velmi podobně jako Nietzsche vnímáme tyto absolutní hodnoty, o nichž nemůžeme mít žádné předběžné znalosti v rámci naší vlastní osobnosti, naší vlastní individuality, tak, že se snažíme dosáhnout pravdy a bytí v okamžiku, v němž se nacházíme.

Když rolník v době vrcholících nepokojů, kdy se těsně před revolucí v roce 1789 hroutil fyziokratický ekonomický systém, požaduje chléb, požaduje podle Carlylea spravedlnost ve své společnosti. Smyslem aristokracie je vládnout v souladu se zákony a rozvojem tvůrčí evoluce lidské společnosti. Pokud vládnoucí skupina selže ve své povinnosti vládnout, všechny výsady a okázalost, které s tím souvisejí, což pro spartské svědomí, jako je jeho, znamená velmi málo, jdou stranou a jsou odsunuty historií a nahrazeny novou skupinou. Carlyle není konzervativec, ale v některých ohledech jakýsi revoluční konzervativec. Myšlenka, že vedení může selhat a je třeba se ho

zbavit, je tedy v jistém smyslu protikladem toho, co by se dalo nazvat anglickým toryovským názorem, že bez ohledu na to, jak špatné je vedení, mělo by být vždy zachováno, protože bude určitě o něco lepší než to, co by ho mohlo nahradit: Tolstojův názor, že revoluce jsou vždy nejhorší, protože k moci přicházejí noví a hladoví a člověk neví, co udělají.

Carlyle věří v perspektivu absolutní změny, ale je to změna zakořeněná v tradici, která, pokud pohltí své vlastní děti jako řecké titány, se ukáže jako bezcenná, stejně jako podle jeho názoru byli bezcenní montagnardi na konci francouzské revoluce.

Montagnardi byli v konventu „horou“, nejrevolučnější částí francouzského revolučního shromáždění. První byla monarchistická vláda, ancien régime, se svými stavy. Třetí stav byl prvním shromážděním. Poté se Ústavodárné shromáždění proměnilo v Legislativní shromáždění. Francouzské shromáždění se dodnes nazývá Národní shromáždění a má své kořeny v myšlenkách tohoto období. Pak je tu Konvent, který znají všichni studenti tohoto období, pokud se o něm někdy učili ve škole. Konvent se skládal z umírněných revolucionářů na jedné straně předsednického stolu, z pravice, ze středu přecházejícího do levice a z extrémní levice. Nazývali se Hora, protože měli nejvyšší místa. Na nejvyšších místech seděli Maximilien Robespierre, Danton, Desmoulins, Couthon a Saint-Just. Byli tam i další. Terroristes.

Robespierre začal s brožurou, ve které prohlásil, že trest smrti nenávidí, a nakonec se stal synonymem pro jeho používání. Na vrcholu Teroru bylo v centru Paříže popraveno gilotinou 1 200 až 1 400 lidí, včetně mnoha jeho bývalých revolučních kolegů. A on tam stál s parfémovaným kapesníkem,

utíral si čelo a ústa a říkal: „Je to pro pokrok! Je to pro osvobození! Je to pro Francii!“ Nezapomeňte, že mnoho forem extrémního levicového smýšlení, které v té době existovaly, bylo prodchnuto nacionalismem a národní mocí. Až do poloviny devatenáctého století tedy určité liberální myšlenky a nacionalismus samozřejmě šly ruku v ruce proti tradičním, konzervativním, monarchickým formám řádu. Během několika desetiletí se nacionalismus a liberalismus staly úhlavními politickými nepřáteli.

Carlyle píše v době, která není zmatená, ale plná energie a vývoje. Jeho revizionismus ohledně Cromwella je skutečně mimořádný, protože Cromwell byl v době, kdy začal psát Oliver Cromwell's Letters and Speeches a pokoušel se je ilustrovat, neuvěřitelně nenáviděn.

Je zajímavé, jak často pracuje s texty. V Sartor Resartus je text, od kterého se distancuje, ale zároveň se do něj ponoří. Jeho transsubstanciální náboženská zkušenost na Leith Walk je ve skutečnosti hluboce zakořeněna uprostřed tohoto textu, ale je prezentována tak, jako by se stala někomu jinému. V jeho knize o otroctví je to dokument, který je ponechán někomu jinému, aby ho našel. Jedná se o mimořádně modernistické a postmodernistické experimenty s používáním vlastního hlasu, s vrháním vlastního hlasu jako formy kulturního ventriloquismu, s mluvením skrze jiné lidi. V The French Revolution umožňuje všem jednat.

Vzpomínáte si na ty staré filmy o sovětské revoluci od Eisensteina a podobných tvůrců? Jsou skoro jako loutkové filmy. Jsou úžasné a němé. Davy lidí mluví, mávají pěstmi ve vzduchu a pak běží jedním směrem. Ve filmu Křižník Potěmkin námořníci běží na jednu stranu a pak na druhou. Je to téměř jako

by se pokoušeli zhmotnit marxistickou teorii a myšlenku historického pokroku v momentě, kdy se masy pohybují a jednají. Je tam jeden mimořádný moment, čistě z hlediska kinematografie, kdy ošetřovatelka drží mrtvé dítě a sama je zastřelena bílými vojáky v Potěmkinově křižníku na schodech, když vojáci scházejí dolů s bajonety. Vždycky mám pocit, že v Carlyleově psaní o historii je něco předfilmového.

Při přehodnocení Cromwella se nezabývá určitými ideologickými otázkami, které by mohly lidi zde zajímat. Zajímá ho myšlenka člověka, zejména člověka, který vychází z extrémního protestantského prostředí, Angličana, samozřejmě, anglického revolucionáře, který mění realitu své společnosti a své doby prostřednictvím vůle a činí tak v souvislosti s morálními ideály v popředí. Politické jednání, které není založeno na osobním přesvědčení, je pro Carlylea vždy bezcenné a je lepší se o něj nepokoušet.

S postupem své kariéry se stává moudřejším, více respektovaným a nepřátelštějším vůči extrémním formám kapitalismu, které se kolem něj v Anglii rozvíjejí. Jednou z nejpozoruhodnějších věcí na něm, i když Dickens to do jisté míry dělá také, je to, že si je tak vědom surové energie Anglie té doby, podobně jako je tomu dnes v Číně. Všude znečištění, všude vykořisťování, všude obrovské bohatství, všude extrémní chudoba. Radikalismus té společnosti a její snaha a tvorba zlata ze země a nové třídy mužů, tvrdých mužů ze severu Anglie a odjinud, kteří byli titáni. Theodore Dreiser napsal na počátku dvacátého století v Americe knihu s názvem The Titan o těchto podnikatelích a majitelích továren, kteří téměř z ničeho a během jedné generace usedli v parlamentu, stali se šlechtici a rozhodovali o celé společnosti a jejím impériu.

Carlyle byl imperialista, ale věřil, že imperialismus by měl být založen na určitých morálních principech. V určitých ohledech byl nacionalista. Zároveň však měl velmi komplexní a estetický vztah k nacionalismu, v mnoha ohledech velmi podobný Kiplingovu v básni Recessional. Byl hluboce reakcionářský, ale zároveň rebelský, a tímto duchem se díval na věci, snažil se je spojovat a posouvat v souladu s energií dané chvíle a vždy se snažil najít božský záměr v činech lidí. Když zjistil, že žádný takový záměr neexistuje, odešel nebo mu neposkytl kulturní podporu.

Byl skvělý řečník a vypravěč. Byl velkou celebritou v době, kdy slovo celebrita mělo poněkud jiný význam než dnes. Existuje slavná příhoda, kterou jednou vyprávěl. Žena v salonu řekla Carlyleovi: „Věřím, pane Carlyle," řekla, „v myšlenku propojenosti vesmíru." A Carlyle na to odpověděl: „To byste měla," se skotským přízvukem, protože byl docela osobitého charakteru. Byl nejvýjimečnějším náboženským a literárním podněcovatelem, jakého tato společnost v devatenáctém století vyprodukovala.

Ke konci svého života chtěl najít jednoho vládce, který by v chaosu viktoriánské modernity mohl představovat protiváhu a oporu. Fridrich Veliký Pruský byl pro něj ve svém ideologickém pohledu na literární texty o životě tohoto panovníka způsobem, jak prozkoumat myšlenku benevolentní diktatury. Carlyle je proti demokracii. Carlyle nevěří ve vládu většiny. Carlyle nevěří v soudržnou, stratifikovanou, staromódní vládu aristokracie, rozhodně ne aristokracie, která se nereformuje, a rozhodně ne aristokracie, která se otcovsky nezajímá o utrpení lidí, zejména těch na nejnižším stupni společenského žebříčku. Jeho druh socialismu, socialistické a

solidaristické přesvědčení jsou nerovnostářské a vždy elitářské, protože morálka, vůle, energie a moc přicházejí ve všech oblastech života shora dolů. Ale ti nahoře musí být hodni vládnout těm dole. Jinak budou podle jeho názoru souzeni historií.

S přibývajícím věkem se stal, v současném slova smyslu a podle vlastních slov, stále více pravicovým. Předznamenal některá autoritářská sociální hnutí dvacátého století, pro která byl v mnoha ohledech inspirativní postavou. Je zajímavé si všimnout, že mnoho velkých osobností (Arnold, Ruskin, Morris), z nichž mnohé byly údajnými zastánci levice (mnoho anonymních výškových budov pojmenovaných Morris Block nebo podobně bylo postaveno starou labouristickou stranou v 60. letech 20. století atd.), v mnoha ohledech tito romantici, socialisté, konceptuální prerafaelitové, novostředověcí myslitelé ve skutečnosti vzhlíželi k minulým formám sociálního organického uspořádání. Nevzhlíželi k moderní levici. Ve skutečnosti byli v jistém smyslu kvazipravicovými osobnostmi, které byly na počátku dvacátého století falešně označeny za novolevicové.

Carlyle je součástí autoritářské, pravicové tradice. Je také postavou, kterou lze jedinečně použít v britském kontextu, v britských podmínkách. Mnoho lidí, kteří jsou soustředěni kolem těchto ostrovů, se ptá, kde je náš „Nietzsche“, kde je naše postava s nezdolnou literární silou a slávou, kde je naše kombinace, pokud chcete, Jacka Londona a Nietzscheho v určitých ohledech, kde je naše postava.

Jako skromný návrh bych na rozdíl od Swifta předložil myšlenku Thomase Carlyla jako muže v překladech německého idealismu, ve své knize o filozofii oděvů, která je odhaluje a

rozcupovává jejich utilitární povahu a vyžaduje duchovní rozměr komplikovaného života na počátku 19. století, ve své analýze francouzské revoluce jako vrcholu tohoto období, období, v němž se formovala jeho citlivost, ve svém vztahu k touze zachovat existenci otroctví, kdy se ohlížel zpět do starověkého světa a analyzoval obrovské množství forem (nezapomeňte, že nevolnictví v Rusku nebylo zrušeno až do 60. let 19. století), které nerovnost a služba nabývají ve všech formách společnosti (starověké, moderní a středověké), ve svém pokusu vysvětlit středověký svět, kde vidí ve středověkém opatství jakousi integrovanost života, vážnost a stoicismus účelu, které moderním lidem chybí.

Moderní společnost je pro mnohé odcizená, rozpadlá, neorganická a stále více bezvýznamná. Skvělá věc na mnoha mudrcích devatenáctého století je, že k nám promlouvají. Promlouvají k tomu, čím se moderní Západ stal uvnitř, i když jsou „zastaralí“ o 100, 150 let. Zajímavé je, že nejprogresivnější evropští intelektuálové si uvědomili mnoho krizí, které měly naši civilizaci postihnout, dlouho předtím, než si to začalo uvědomovat masové vědomí: že naše stará náboženství se zhroutí, že, jak řekl Nietzsche na konci devatenáctého století, to bude osvobození, jistě pro některé elitní duše, ale také to bude velká zátěž pro většinu, protože je to zbaví všeho. Nezanechá jim to nic. Zanechalo je v kultuře ruin a ruinách kultury.

Extrémní pravice ve dvacátém století byla jednou z formulací, pomocí nichž jsme se pokoušeli obnovit určitou celistvost, která existovala v modernitě, která se nám dochovala. Extrémní spojenectví společníků, kteří byli zcela v rozporu, jak ukázaly jejich následné války, a to ultra-kapitalistické, nejzápadnější mocnosti ze všech a komunismus,

se spojily, aby ji zničily. V jistém smyslu se kulturně nacházíme uprostřed hypermodernity a žijeme v ruinách.

Ale Carlyleovo dílo, od jeho analýzy stoicismu a mentální, morální a jazykové integrace středověkého opata ve srovnání s moderním továrníkem, až po jeho nepřátelství k moderní demokracii, kde jsou masy kupovány a prodávány podřadnými výrobky a neustále oklamávány politiky, kteří mění své názory v mžiku, v parlamentech, které mají malou nebo žádnou morální integritu a nejsou založeny na žádných filozofických principech, ve vztahu k estetice a architektuře, které i ve své době vnímal jako horší než v minulosti, k nám nyní promlouvá svou revoluční energií, používáním protestantské dikce a úctou k jednotlivci.

Západní kultura začíná a končí nadřazenou individuální myslí. Je částečná. Je nominalistická. Je perspektivická. Dívá se na život z perspektivy, doufejme hrdinské, soudržné individuality. Často neříká, že má celou pravdu, ale podílí se na vysvětlení a evolučním odhalení perspektivy pravdy. Tito muži jsou velcí géniové naší civilizace. Nemají všechny odpovědi, ale otevírají plnost částečně zodpovězených otázek, jejichž podstatu musíte zcela vyřešit, než se můžete pustit do něčeho dalšího.

Všichni naši velcí myslitelé střílejí šípy do budoucnosti. A Carlyle je jedním z nich. Třicet knih, nepočítaje vzpomínky jeho ženy Jane Carlyleové, nepočítaje doplňky a biografii, kterou nikdy nechtěl napsat, nepočítaje poznámky, apokryfy a dopisy. Obrovská herkulovská energie, která to vytvořila navzdory velké kulturní opozici té doby. Nezapomeňte, že odsuzoval liberální viktoriánské hodnoty: industrializaci,

ošklivost, pohrdání životním prostředím, pohrdání tím, co vnímal jako duchovní rozměr člověka.

Netrápí ho utrpení, protože utrpení může člověka zušlechtit. Ale jde o význam, který se mu přisuzuje, a pocit, že industrializace nějakým způsobem zbavila utrpení mas jeho smyslu. Je to druh estetické bídnosti s doprovodným morálním úpadkem, který ho děsil. Je moralistou, ale zajímavé na velkých myslitelích naší tradice je, že nejsou moralizátoři. Nekáže. On kritizuje! Je to jakýsi muž na hoře, který vám říká, co si myslí.

Na konci Zarathustry Nietzsche říká, že tento starověký perský mudrc sestupuje z hory a prochází se údolími, než se znovu vydá do hor. Proč si vybral Zarathustru? Protože je dualista a Nietzsche chce dualismus překonat. Používá tedy jednoho z nejstarších árijských mluvčích, aby překonal tuto konkrétní rigiditu v myšlení. Zarathustra má dvě zvířata: hada a orla. Orel symbolizuje odvahu a had, který je v mnoha kulturách synonymem sexuality, symbolizuje znalosti.

Znalosti a odvaha! Co člověk v životě potřebuje víc než znalosti a odvahu? A pak vyjde do rána, aby prožil nádherné poledne. Ne konec dne, ne smutek a únavu temnoty, ještě ne začátek, ale poledne, kdy slunce svítí, život je zlatý a budoucnost je před námi. Mnozí z našich velkých myslitelů krok za krokem přispívají k povaze této budoucnosti.

Všechny Carlyleovy texty jsou nyní k dispozici na internetu a v jiných formách. Existují americká paperbacková vydání téměř všech z nich svázaná dohromady, od překladů germánských idealistů přes analýzu Johna Knoxe a norských králů, přes jeho analýzu lidí, které znal ve svém vlastním životě,

až po jeho osobní vztahy a povahu francouzské revoluce, což je mimořádný text.

Když jsem studoval historii na úrovni A, učili jsme se o [nesrozumitelné], který je trockista, učili jsme se o Lefebvrovi, který je marxista, učili jsme se o Jaurèsovi, který je socialista z devatenáctého století, občas nějaký konzervativec, Burke nebo jak se jmenoval, dostal prostor, aby zamával bílou vlajkou za ancien régime, než byl umlčen. Ale nikdo ani nezmínil Carlylea a jeho revoluční a impresionistické dílo The French Revolution. Existuje v paperbacku v Cambridge University Press, v Oxford University Press Classics. Sartor také. Všechny knihy jsou k dispozici. Existuje vynikající bibliografie v pevné vazbě od té jedinečné americké školy typu Oxford University Press, kde německo-americký učenec s mimořádnou kultivovaností, vášní a smyslem pro detail popisuje každou knihu, která byla kdy vydána pod Carlyleovým jménem a/nebo v tisku v devatenáctém století. Tato díla jsou všechna dostupná a jedná se o hrdinskou a vitalistickou literaturu.

Je příliš svéhlavý na to, aby s ním někdo souhlasil, a je to ten typ člověka, o kterém občas čtete a máte chuť hodit knihu přes celou místnost. Ale to nevadí, protože on právě takovou reakci chce. Raději by viděl radikální odmítnutí než lhostejnost. Protože podle jeho způsobu uvažování, do jisté míry panteistického, je lhostejnost nejhorší formou nenávisti.

Jako Angličan tedy představuji velkého skotského génia Thomase Carlyla. Přečtěte si ho a dozvíte se více.

Moc vám děkuji!

Maurice Cowling

Byl jsem požádán, abych hovořil o různých věcech, ale rád bych se zaměřil zejména na Maurice Cowlinga, kterého nazývám mimořádným ultrakonzervativcem. Profesor Cowling již zemřel, ale byl to velmi zajímavý člověk. Ve své kariéře akademika a, jak se domnívám, také radikálního konzervativního novináře překračoval po mnoho let nejrůznější teoretické hranice.

Znal jsem ho asi 10 až 15 let před jeho smrtí a učil na Peterhouse. Existuje román C. P. Snowa s názvem The Masters o volbách na cambridgeské univerzitě Oxbridge, který pojednává o intenzitě politických vášní na mikroskopické úrovni mezi těmito chytrými muži. To je přesně ten druh prostředí, ve kterém se tento muž pohyboval. V některých ohledech byl považován za trochu thatcherovce. Nikdy jím nebyl. A vždy jsem měl dojem, že stejně jako profesor Roger Scruton, od kterého se lišil, ale v určitých ohledech se mu podobal, byl často vytahován, když lidé chtěli poškodit mainstreamovou Konzervativní a unionistickou stranu.

Bylo dobře řečeno, že v 80. letech vydalo nakladatelství Penguin, které nebylo k toryům příliš přátelské, dvě knihy: Milton Friedman: Free to Choose, bibli chicagské školy libertariánského kapitalismu, a Roger Scruton: The Meaning of Conservatism. Obě knihy byly v jistém smyslu vydány s cílem zaútočit na tehdejší Konzervativní stranu. Nikdo by vás však neobvinil z útoku, když vydáváte intelektuální materiál, který je nějakým způsobem spjatý s danou stranou.

Maurice Cowling byl v mnoha ohledech velmi radikální člověk. Nejprve o něm řeknu pár biografických informací,

protože je to prostě zajímavá osobnost. Za prvé, Cowling žil v noci, přes den spal a v noci byl vzhůru. Když jste s ním měli seminář na univerzitě, chodili jste za ním v jednu hodinu ráno. Všichni byli v podstatě úplně vyřízení, když šplhali nahoru do jeho věže, aby se s ním setkali, a z [nesrozumitelné] se valila mlha. A vrátný otevřel... Je to jako scéna z Macbetha s vrátným, po vraždě, kdy má na dveřích řetězy, a vy tam vejdete, ten podezřívavý starý vrátný se na vás podívá a řekne: „Profesor Cowling, pane?“ A vy odpovíte: „Ano.“

Vystoupáte po schodech, otevřete dveře a Cowling bude v místnosti obklopené knihami. Připomíná to scény s Jonathanem Harkerem v Drákulovi. Vstoupíte do místnosti a na stěnách jsou knihy, knihy a zase knihy, a Cowling leží na posteli oblečený v zeleném. Vstoupíte dovnitř, on se na vás podívá a řekne: „Ach, to jste zase vy.“ V Cambridge musíte číst SAR [nesrozumitelné] Aristotela, Herakleita, Platóna až po Hobbese, libertarianismus a Johna Rawlse, ale je to takové spektrum.

A on vám dal tyto eseje, které se vlastně netýkaly kurzu jako takového, ale museli jste na nich udělat určitý objem práce. V jistém smyslu jste byli více než vzdělaní, abyste získali titul. Zvlášť se nezajímal o kvalifikace. O Marxovi a Engelsovi vám prostě vymyslel esej a řekl: „Karl Marx: [nesrozumitelné] libertarián. Diskutujte.“ A poslal vás pryč, abyste to udělali. Samozřejmě mluví o rukopisech z roku 1844, o raném Marxovi, o odlišení od vědeckého socialismu, který přišel později.

Zajímavé na Cowlingovi je, že byl jakýmsi archetypem profesorů zobrazených v knize Porterhouse Blue od Toma Sharpa, protože komedie s názvem Porterhouse samozřejmě odkazuje na Peterhouse a autor v ní mluví o ultrareakcionářích v Cambridge.

Cowling byl v některých ohledech velmi neanglický a v jiných zase velmi anglický. Když říkám neanglický, myslím tím, že byl ultraintelektuál a neměl čas na povrchní konverzaci: tlachání a nesmysly! [nesrozumitelné] Pokud jste přednesli intelektuální návrh nebo napsali větu do eseje – protože jste ji museli přečíst nahlas před ním – a on ji [nesrozumitelné], napadl všechno, co jste řekli. Napadl každý návrh a napadl každou myšlenku, která za ním stála. Věřil v dialektiku. Věřil, že boj je smyslem pravdy. Takže jste s ním v podstatě vedli válku mezi 1:30 a čtvrt na 3 ráno, a pak jste se potáceli dolů z věže a další oběť přišla, aby byla napadena, a vy jste ho viděli, jak se plíží po schodech.

Bylo dobře známo, že studentky se od něj musely držet dál. Ne z obvyklých důvodů, ale proto, že byl intelektuálně tak nemilosrdný, že to bylo tak trochu škodlivé. Někteří studenti se od něj také museli držet dál. Do gladiátorské arény tak posílali jen ty, kteří to zvládli. A to vám o Mauricovi hodně napovídá, protože Maurice byl poněkud nebezpečný muž, rozhodně pro akademický život té doby.

Vzpomínám si, že George Steiner, emeritní profesor evropské kultury a civilizace na Churchillově univerzitě a zároveň na Ženevské univerzitě, jednou na soukromé oslavě řekl, že Maurice Cowlinga považuje za zlo a sílu zla, a existuje řada důvodů, proč si to mohl myslet, ať už osobních, nebo jiných.

Maurice Cowling byl neobvyklý v tom, že byl hluboce elitistický a extrémně konzervativní a velmi intelektuálně pilný člověk. Zajímavé na něm je, že se stavěl spíše kontinentálním způsobem proti liberalismu jako koncepci. Nepovažoval

konzervatismus za druh liberalismu. Konzervatismus považoval v některých ohledech za protiosvícenskou tezi.

Neudělal si diplomovou práci ani doktorát obvyklým způsobem, ale jeho základní diplomová práce, trochu podobná Nietzscheho dílu Zrození tragédie, byla o Johnu Stuartu Millovi a byla publikována k všeobecnému zděšení o několik let později. V podstatě se pustil do útoku na Milla. Jeho argumenty jsou poměrně excentrické i z pohledu lidí, kteří se o tohoto myslitele nezajímají, protože jeho názor byl, že na rozdíl od představy, že Mill se otevíral toleranci a inkluzi, svobodě myšlení a svobodě vyznání, sekularitě a jakési plnosti dobroty, považoval ho za implicitního totalitáře, pedanta, člověka odhodlaného vnucovat své hodnoty a názory ostatním, militantního ničitele náboženství a agresivního sekularistu.

Jednou z Cowlingových tezí je, že liberalismus není tak příjemný přístup, jak si všichni představují, ale ve skutečnosti je to přístup, který pohlcuje zejména dřívější náboženské myšlenky, které podporují představy o hierarchii ve společnosti. Jeho druhá kniha se tedy zabývala použitím a zneužitím/omezeními politologie. Cowlingovy rané knihy byly velmi abstraktní a byly jedním z důvodů, proč po přestávce v akademické kariéře v podstatě pokračoval.

Jeho kariéra byla přerušena válkou, druhou světovou válkou a obdobím, kdy se věnoval žurnalistice. V žurnalistice se však nikdy nedokázal prosadit, protože měl vždy sklon psát ostře kritické recenze [nesrozumitelné] do časopisů, útočit na redaktory nebo [nesrozumitelné] v tisku, a jak si dokážete představit, byl to velmi protivný, „reakcionářský“ a obtížný člověk, velmi podobný Auberonu Waughovi, novináři, kterému se v mnoha ohledech podobal. Auberon Waugh jednou v roce

1974 napsal článek do časopisu The Spectator, ve kterém se vyslovoval pro státní převrat v Británii. To ho příliš populárním neudělalo. Ale kdo chce být populární? Cowling byl trochu podobný. Byl propuštěn, nebo „odstraněn“, jak se tehdy říkalo, z Express Group, protože redaktoři řekli, že je „příliš reakcionářský, dokonce i na nás“. Bylo to na počátku 60. let, což bylo v mnoha ohledech ještě před kulturní a sociální potopou, která měla přijít.

Vrátil se tedy ke své akademické kariéře s těmito texty o Millovi a o využití politiky v pozadí. Pro takového teoretika bylo podivné, že věřil, že teorie nemá velký vliv na život, chování a mravy politiků.

Cowling byl velmi komplexní osobnost, protože ačkoli věřil, že intelektuální myšlenky dominují životu a intelektuálové jsou mocenskou třídou, i když v naší společnosti nemají žádnou formální moc, protože všichni ostatní jsou tak hloupí a podřadní a podléhají jejich myšlenkám. Věřil, že politici jsou obvykle motivováni vším jiným než principy.

A Cowling je podivná osobnost, protože ačkoli měl své vlastní preference, byl také trochu nihilista. V podstatě byl útočník a měl mysl, která se často spojuje spíše s levicí než s pravicí, protože kdykoli jste mu předložili návrh, jeho první myšlenkou bylo zaútočit, dekonstruovat, rozebrat, smést a zjistit, zda vaše myšlenky obstojí. Je to taková trochu agresivnější verze Sokratovy metody, kdy nepředkládáte vlastní návrh, ale jen se snažíte rozebrat vše, co vám někdo řekl, a zůstáváte tak nějak stranou. Samozřejmě neměl žádného Platóna, který by to vysvětlil ještě lépe, než jak to možná později formuloval, takže to musel udělat sám.

V Cowlingovi tedy panuje podivné napětí mezi ultra-teoretickým pohledem na život a názorem, že politici jsou rafinovaní podvodníci, kteří jednají velmi opatrně, zejména pokud jde o loajalitu, kterou chovají jeden k druhému v rámci vlád, stran a byrokracie. Stejně jako Enoch Powell věřil, zejména z anglického a britského hlediska, že strana je velmi důležitá, a zcela odmítal moderní myšlenku, že jsou všechny stejné a že nezáleží na tom, v jaké straně lidé jsou. Líbila se mu myšlenka dobrého straníka, i když se s nimi nestýkal, protože byli nudní.

Cowling považoval většinu lidí za nudné, včetně Michaela Portilla, kterého vzdělával a o kterém si mnoho lidí myslí, že ho mentálně připravoval na vedení Konzervativní strany. Ale když se někdo Cowlinga zeptal: „Jaký je váš názor na Michaela Portilla?“, odpověděl: „No, byl by průměrným úředníkem v soukromém podniku.“ Vlastně se ke všem choval trochu povýšeně, včetně většiny svých kolegů profesorů. [nesrozumitelné]

Jedním z jeho oblíbených soupeřů byl Hugh Trevor-Roper, který se dopustil velkého faux pas, když mylně ověřil pravost Hitlerových deníků. Byl to obrovský skandál, který obletěl celý svět. Cowling uspořádal v Cambridge večeři s názvem „Ověřovatelé“ a každý, kdo se jí zúčastnil, musel zvednout ruku a prohlásit: „Z celého srdce potvrzuji pravost těchto textů. Vím, že je napsal, a vkládám do toho celou svou reputaci!“ To byla nějaká hloupost, kterou Roper vyřkl v rozrušení, když Stern naletěl a zaplatil 12 milionů německých marek, nebo kolik to bylo, nějakému staršímu německému padělateli, který ve své garáži padělal několik svazků těchto textů pomocí své vlastní kaligrafické sady. Zaplatili za to miliony a miliony. Zajímavé

je, že jediným historikem, který od začátku do konce tvrdil, že jsou to padělky, byl David Irving. Život má zvláštní smysl pro humor, protože před pár týdny jsem šel na zahradní večírek, který Irving pořádal, kde mluvil o těchto a dalších věcech, a najednou jsem se objevil [nesrozumitelné] s mnoha dalšími, kteří se na tomto zahradním večírku objevili. Jít v neděli na zahradní večírek v Buckinghamshire, to je ta nejhorší hanba, že?

Cowling měl určitou rivalitu s Trevorem-Roperem, který byl samozřejmě považován za odborníka na Třetí říši, protože napsal slavnou knihu o bunkru, The Last Days of Hitler. Ale kvůli své povaze se hádal se všemi ostatními akademiky. Navzdory všem komickým prvkům a podobnosti s reakcionářským profesorem C. P. Snowem napsal tři, čtyři, pět velmi, velmi seriózních intelektuálních knih. Tak vážných, že většina jeho konzervativních studentů, kteří prošli jeho „péčí“, úplně nechápala, co říká.

Moje chápání Cowlinga je, že představa, že byl Trevor-Roper mainstreamovým historikem, zatímco někdo jako Irving je démon, je v mnoha ohledech mylná. Řekl bych, že v některých ohledech je Cowling napravo od Irvinga. To je jeden z paradoxů, s nimiž se setkáváte v pozdní modernitě, kdy jsou někteří lidé považováni za naprosto nepřijatelné a jiní za zcela mainstreamové, a to částečně proto, že nikdo nikdy opravdu nezkoumá jejich myšlenky.

Irving je nostalgik. Rád by, aby tato země byla jako v 50. letech. Jeho faux pas spočívá v tom, že se tak trochu zamiloval do Adolfa Hitlera, což jako historik není zrovna nejchytřejší tah, pokud chcete publikovat u Macmillanu, což on samozřejmě na začátku své kariéry dělal. Martin Gilbert nenávidí Hitlera a

miluje Churchilla, a tak to má tak trochu obráceně, že? Byl by s Churchillovou ženou spaloval prominentní modernistický portrét Churchilla v uhelném sporáku v přízemí, rozsekával ho a používal jako palivové dřevo. Víte, co Churchill o tom obraze řekl? Řekl: „Vypadám na něm tlustý, a to nejsem.“

Cowling je ale velmi, velmi pravicový, ale komplikovaným způsobem. Neměl čas na kontinentální ultrapravicové názory. Věřil, že klíčem k radikální a absolutistické pravici v Británii je to, že nikdy neřekla, co vlastně je. A musí to vycházet z mozku konzervativní strany a ta by měla ty mozky vzdělávat, než vstoupí do kabinetu. To je jeho ústřední teorie.

Jeho první kniha byla o labouristické vládě v roce 1924, která vedla k zapojení labouristů do správy před krachem v roce 1929, k takzvané zradě dělnického hnutí a ke vzniku některých národních labouristů [nesrozumitelné] kolem Ramsaye MacDonalda a jejich přijetí [nesrozumitelné] do toho, co bylo v podstatě konzervativní správou. Cowling byl proti vlivu labouristů v moderním životě 20. století, protože v zásadě nevěřil, že by masy měly mít demokratické zastoupení tak, jak ho máme my. Nebyl nijak zvlášť demokrat a věřil v manipulaci státní moci malou konzervativní elitou. Věřil, že labouristé budou vždy tlačit vše, i v rámci demokratických norem, stále více a více doleva, protože to byla logika jejich pozice.

Pod „stále více doleva“ rozumí větší rovnost. Cowling si uvědomil, stejně jako jen kontinentální krajně pravicoví myslitelé jako Benoist, že skutečným smyslem pravice nejsou pojmy jako rasa, náboženství nebo národnost, i když jsou velmi důležité, ale nerovnost – duchovní kladnost, chcete-li, nerovnosti jako základního přesvědčení a struktury. Všechno

ostatní jsou diskurzy – tak je rozhodně konfiguroval – nebo sémiotika, skrze kterou nebo na základě které budujete význam prostřednictvím nerovnosti.

Byl tedy konzervativcem, nebo ultrakonzervativcem, nazvěme to jakkoli, který věřil, že smyslem života je maximalizace nerovnosti, a to nejen materiální nerovnosti, která je velmi nízkou formou nerovnosti, nebo rovnosti, ale i nemateriálních forem rovnosti/nerovnosti. Hierarchie krásy, formy, intelektu, znalostí. Jedná se samozřejmě o aristokratické, předdemokratické, protistředostavovské, antiburžoazní, neliberální koncepce; i když sám pocházel z tohoto prostředí, podobně jako Nietzsche, ale odlišným způsobem, stal se mluvčím aristokratických mravů v britském prostředí.

Tato kniha o labouristické vládě v roce 1924, nazvaná The Impact of Labour, je neuvěřitelně podrobná. Levicový historik A. J. P. Taylor řekl, že „ze všech historiků jeho generace měl Cowling po mně největší rozum“. To se nedá překonat, že? Ale Taylor, který byl samozřejmě jedním ze zakládajících členů CND (Výboru pro jaderné odzbrojení) a byl členem Výboru 100, nejradikálnějšího křídla CND, spolu s Bertrandem Russellem a všemi těmi lidmi, kteří seděli před jadernou elektrárnou, stáli před americkými jadernými bunkry a stáli před ministerstvem obrany na Northumberland Avenue. Co si mysleli, že dosáhnou tím, že budou sedět v dešti, kromě toho, že si zašpiní záda, to nikdo opravdu neví. To si myslel A. J. P. Taylor.

Taylor sám byl samozřejmě disidentem, který napsal vlastní mírně revizionistickou knihu o počátcích druhé světové války s názvem, který byl naprosto neoriginální, The Origins of the Second World War, která způsobila obrovské potíže a byla

odsuzována ze všech kruhů. Když přišly zuřivé odsudky Taylorovy knihy, Taylor běžel k poštovní schránce a říkal: „Podívejte, další!“ Protože on tento druh provokativního šílenství aktivně miloval.

Jeho pohled na Cowlingovu práci je velmi zajímavý, protože pochází z opačné politické strany, zatímco Cowling se soustředil na mikropolitiku osobností labouristické strany: odkud pocházely, do jaké kaple chodily, v jakou křesťanskou denominaci věřily nebo nevěřily, zda byly ateisty nebo ne, vnitřně nebo navenek, a zda jejich náboženské přesvědčení bylo čistě sociální nebo mělo teologický základ. To jsou pro Cowlinga klíčové prvky, ale také aliance, které lidé vytvářejí. Na rozdíl od mnoha akademických a čistě teoretických historiků [nesrozumitelné]. I marxističtí historici jako Hobsbawm nebo E. P. Thompson jsou například ve srovnání s mnoha kontinentálními autory hluboce empiričtí, protože to se zdá být britskou historiografickou tradicí, jejíž představitelem Cowling rozhodně byl.

Zajímavé je vnější rozsah a struktura moci a to, jak se tito politici chovají, zejména ve stresových situacích, protože ti jsou téměř vždy nějakým způsobem ve stresu. Jeho názor je, že když do státu vpustíte sentiment, budou muset utrácet peníze; budou muset opustit zlatý standard; budou muset zavést sociální opatření pro masy; budou se muset postarat o lidi, které konzervativci sociologicky nepovažují za součást svého národa. Jsou tu proto, aby to dělali. To znamená, že dojde k inflaci. To znamená, že se zmenší ekonomické rozdíly mezi třídami. To znamená, že budete mít rovnostářštější společnost, ať se vám to líbí, nebo ne. Jiní lidé říkají, že to je nevyhnutelné, vzhledem k přístupu mas v moderní době 20. století.

Později, ačkoli to bylo ve stejném desetiletí, Cowling napsal po knize Impact of Labour další knihu s názvem The Impact of Hitler. Jedná se o britskou zahraniční politiku. Je to pravděpodobně jeho nejkontroverznější kniha, díky které je široce známý i mimo čistě akademické kruhy. The Impact of Hitler: British Diplomacy and Foreign Policy, 1933–1940. V mnoha ohledech je to velmi provokativní kniha. Všechny tyto knihy byly z větší části vydány nakladatelstvím Cambridge University Press nebo University of Chicago, které vydalo známé vydání této konkrétní knihy.

Téza této knihy je, že Britové reagovali na vznik nových brutálních césarismů, což je způsob, jakým Cowling nahlížel na fašismus, na evropském kontinentu ve 20. a 30. letech 20. století různými způsoby. To, na čem opravdu záleželo, byly národní frakce v rámci vedení Konzervativní strany. Nezapomeňte, že každý, kdo zná historii této země ve 30. letech, ví, že Churchill a jeho skupina byli v té době úplnými vyvrhely a byli považováni za poloblázny a divochy. V polovině 30. let se běžní konzervativci ptali lidí, o kterých si mysleli, že by mohli být členy Churchillovy skupiny: „Nejste snad jeden z těch hrozných Churchillových lidí, že ne?“ Protože Churchill byl vyvrhel a chtěl vyvolat problémy a další obrovské krveprolití s Německem, čemuž se velká část celé té generace snažila zabránit, vzhledem k tomu, že někteří z nich možná bojovali v první válce v letech 1914–1918, nebo ji prožili, nebo v ní zemřeli jejich příbuzní atd.

Cowlingova teze je v současnosti velmi nepříjemná pro mainstreamové středopravicové názory, i když jemu samotnému nikdy nezáleželo na tom, zda ho lidé považují za příjemného člověka. Do jisté míry se domnívá, že celá historie

druhé světové války a toho, co po ní následovalo, byla směšně sentimentální – a on je naprosto nesentimentální člověk, který se snaží vidět věci jasně – a také že byla popsána z pohledu labouristů.

Jinými slovy, pohledem Atleeovy vlády, pohledem lidí, kteří byli v opozici, a to v poměrně malé opozici, až do vzniku národní vlády v letech 1939–1940, a v podstatě Chamberlain zcela selhal. Když přišli... radikálové v Labouristické straně, lidé jako mladý Michael Foot, který napsal tuto knihu/brožuru/pamflet s názvem Guilty Men, appeaseři...

Domnívá se, že labouristé ovládli mentální prostor v Británii dlouho předtím, než vytvořili absolutní většinu zvolené diktatury, což je podle něj demokracie, mezi lety 1945 a 1951. Labouristé samozřejmě prostřednictvím zákona o státní příslušnosti z roku 1948 zahájili proces masové imigrace, zpočátku ze starého impéria nebo Commonwealthu, což vedlo k dnešní společnosti. Cowling tedy věřil, že labouristická strana hraje klíčovou roli v nahrazení liberální strany v levicové opozici v britském státě a jeho režimu.

Zajímavé je, že mnoho Cowlingových politických analýz je machiavellistických v tom smyslu, že politika je o moci a vlastním zájmu širších skupin. Nevěří v žádné hezčí a morálnější konstrukce, že lidé to dělají pro druhé, že to dělají pro úctu druhých nebo pro ně mají, že chtějí sloužit veřejnému blahu, jak kdysi řekl John Major. Považoval by to za laciný nesmysl předkládaný ubohým poraženým. Jeho pohled na všechno je tedy poněkud krutý a kyselý.

Jeho analýza úpadku této země je však jakousi internalizovanou a mikroskopickou verzí teze Correlliho

Barnetta v knize The Collapse of British Power, která se zabývá stejnými událostmi v širším, méně úzkém a více narativním historickém kontextu. Obě jsou si velmi podobné. Oba jsou muži z vyšší střední třídy/vlastně z vyšší třídy, oba jsou ultrakonzervativci [nesrozumitelné] britské kultury, oba jsou outsidery ve vztahu k Británii, která již byla vytvořena v polovině minulého století, natož předtím.

Nenechte se oklamat skutečností, jak by to udělalo mnoho levicových lidí, že v této společnosti stále existuje mnoho lidí s modrou krví, kteří řídí struktury. Třída, která kdysi vládla v této zemi až do roku 1920, je pryč. A když zmizí, jako v Sovětském svazu nebo dříve v revoluční Francii, [nesrozumitelné] ale oni jsou pryč a nyní je to masová buržoazní, liberální společnost. Která podle jeho pohledu na věci byla eticky a kulturně proletarizována. A to je to, co máte, když odložíte pokrytectví a mírná slova. To je tedy teze této knihy.

Další věcí, která v té době šokovala mnoho komentátorů, je to, že kniha neobsahuje žádné morální hodnocení fašismu. Hitler je v ní vykreslen jako bezohledný vůdce, který vyrůstal na ulicích poválečného Německa po roce 1918, kdy bylo 6 milionů Němců bez práce, muži hnili ve vchodech domů, muži bez nohou, muži žijící v kartonových krabicích. Nabídl jim naději, nabídl jim pomstu, nabídl jim malou skupinu, kterou mohli nenávidět a na kterou mohli svalit veškerou vinu. Považoval to za samozřejmé. [nesrozumitelné] Němci stejně nemají mít demokracii. To jsou názory, které se dnes téměř nikdy nevyslovují. Existuje také myšlenka, že v jistém smyslu toto hnutí představovalo prusismus z ulice, návrat Druhé říše velmi mužným, silným způsobem, protože mu v některých ohledech chyběla elegance staré elity.

Jako Brit byl v mnoha ohledech schopen pochopit [nesrozumitelné] ve své analýze té doby a toho konkrétního hnutí, které se v mnoha ohledech stalo nejznámějším hnutím 20. století, a to i dnes. I když bylo v roce 1945 zcela poraženo a zničeno. Je zvláštní, jak je stále živé, alespoň v mentálním stavu, který se kolem něj vznáší. Více lidí by vám nedokázalo říct, kdo byl de Gaulle, nedokázalo by vám říct, kdo byl Roosevelt. Více lidí ví, s kým chodí nějaká supermodelka, než kdo byl premiérem v roce 1940. Ale všichni vědí o tom konkrétním diktátorovi. Je docela podivné, jak se to dostalo mimo historii a stalo se jakousi součástí obecné psychopompické a masové kultury. Pro historiky je vždy znamením, pokud nehrají takové démonické hry a zaujmou tvrdohlavý, nesentimentální postoj. Mnoho liberálů věří, že tento postoj zaujímají, protože s ním do jisté míry sympatizují. V případě někoho jako Alan Clark, kterého Cowling velmi dobře znal, to nebyl úplně nelaskavý názor.

Cowling napsal knihu, ve které v podstatě tvrdil, že jsme neměli bojovat proti Německu – a později (něco) v článku v Sunday Telegraph – že jsme měli v roce 1941, poté co jsme byli poraženi ve Francii, jednat mírově, měli jsme se držet stranou, zachovali bychom si impérium, [nesrozumitelné] by se nemilosrdně obrátilo proti stalinistickému komunismu a pravděpodobně by ho porazilo bez další fronty. Jednalo se o revizionistickou, mírně revizionistickou tezi, ale přesto velmi revizionistickou, za kterou byl démonizován a vystaven značné míře opovržení. Ale pokud žijete ve výškách, ve věži, na Cambridge College, tyto útoky rozhořčených polytechnických myšlenek vám přece nerozbijí okna, že? Takže jste to vlastně slyšel jen jako tlumený řev v dálce.

To byla určitě nejvíce „démonická“ a „na hraně“ práce, kterou Cowling kdy udělal. Je zajímavé, že ji prodávaly nejrůznější skupiny po celém světě, daleko za branami University of Chicago Press nebo Cambridge University Press. Nejradikálnější nacionálněsocialistická organizace ve Spojených státech, National Alliance vedená Williamem Piercem, skutečně prodávala knihu Maurice Cowlinga The Impact of Hitler. Intelektuálně chápal, odkud pochází, i když s ní nesouhlasil.

Takže Cowling je v jistém smyslu připraven být kacířský. Cowling je připraven dělat to, co dělají umírnění levičáci. Ti v zásadě říkají: „Na levici nejsou žádní nepřátelé.“ Když Clare Shortová kdysi řekla, že komunismus byl zničen, „komunismus padl, ale marxismus nebyl poražen“. To je v mnoha ohledech rozdíl mezi levicí a pravicí. Umírnění levičáci, kteří nemají rádi komunistickou politiku, její tvrdost, totalitarismus, krutost, redukují lidi na závist. Jsou jako O'Brien z románu 1984. Ale jsou připraveni se zabývat, přemýšlet o a využívat teoretické myšlenky široké škály marxistů, od Gramsciho přes Adorna až po [nesrozumitelné] a tak dále. Nebojí se myšlenek.

Zatímco konzervativní tradice, převážně Scruton a Oakeshott, jsou v pořádku, ale pokud jdete dál, je to považováno za děsivé a jste považováni za to, že kopete s ďáblem. A k tomu potřebujete velmi dlouhou lopatu. V jistém smyslu tedy reaguje proti tomuto druhu pokrytectví, proti myšlence, že některé myšlenky jsou úctyhodné a jiné ne. Pokud jde o něj, všechny jsou to myšlenky. A mnoho z nich maskuje urgentní potřebu moci.

Jedním z tvrzení, které někteří liberálové neváhali vyslovit, bylo, že vzhledem k tomu, že se jednalo o muže, který

diskutoval o životě, šlo o jakýsi nihilistický strukturalismus. Jaké jsou vlastně absolutní hodnoty, ve které věří? Jednou jsem řekl, že je konzervativec, a on se jen zasmál, což je jakési potvrzení, a je v tom určitý komplikovaný prvek. Ačkoli věřil, že socializované náboženství je nevyhnutelné, že je nezbytné pro udržení civilizace pohromadě a že jeho ztráta v důsledku sekulární eroze a relativismu v této společnosti vedla k tomu, co máme, to byl jeho názor, jak pevné byly jeho vlastní přesvědčení o vysokém anglikánském křesťanství, je těžké říci, ale samozřejmě existují pravicové formy personalizovaného skepticismu nebo ateismu nebo prostě nezávaznosti, které si nechávají pro sebe, což se liší od levicových a liberálních verzí těchto forem.

Vůdce francouzského integrálního nacionalismu ve 20. století, Charles Maurras, který ve skutečnosti vedl francouzský fundamentalistický neokatolicismus, byl s největší pravděpodobností ateista. Proč? Protože určití lidé jeho povahy, kteří sami nedokážou věřit, nevěří, že struktura jejich civilizace by měla být zbořena jen proto, že mají předem danou nevíru. Jsou tedy konstruktivisté.

Jinými slovy, nevěří, že veškerá historie je redukovatelná na mé vědomí o ní v určitém okamžiku, protože člověk je součástí propojeného kontinua, které existovalo před ním a které bude existovat po něm, a proto, i když jsou naše soukromé názory důležité pro nás samotné a pro náš okruh lidí atd., nejsou nutně kulturně určujícími faktory. To je zajímavý postoj, protože to znamená, že i lidé, kteří jsou skeptičtí vůči křesťanskému dědictví, což je podle všeho drtivá většina sociálně a liberálně smýšlejících intelektuálů a jejich feministek

a dalších, nemusí nutně věřit, že je třeba celé toto dědictví zbořit.

Enoch Powell, který měl v politice trochu podobnou kariéru jako Cowling, oba byli velmi intelektuální, oba byli skromní, oba byli mírně puritánští, oba byli asketičtí, oba byli velmi tvrdohlaví, co se týče jejich osobního projevu a myšlení. Jen pro zajímavost. Powell uměl mluvit deseti jazyky a napsal deset až dvacet akademických knih, ale neměl skutečnou akademickou kariéru a prostě miloval provokovat lidi. Jeho poslední kniha o tom, že Kristus nebyl ukřižován, ale bodnut, měla za cíl jen naštvat všechny lidi, které znal. Protože tito lidé jsou provokatéři. Rádi způsobují potíže, je to prostě součást jejich povahy.

Na jiné úrovni však existuje zajímavá paralela. Powell byl v mládí velmi ovlivněn Nietzschem. Velmi silně. A jakási divokost tohoto myšlení a fanatismus tohoto myšlení ho určitě přitahovaly, i když později zmírnil a odklonil se od něj. Cowling nebyl nikdy formálně ovlivněn Nietzschem, protože část jeho osobnosti pohlížela na kontinentální Evropany s pohrdáním, a to velmi staromódním anglickým, britským způsobem, i když si byl mentálně velmi dobře vědom jejich úspěchů, ale argumentoval [nesrozumitelné] Nietzsche [nesrozumitelné] a to byla část jeho síly. Jednou mi řekl: „Nevadí mi trocha fanatismu, víš? Pokud je to pro dobrou věc.“ V pozadí vždy byli lidé typu Johna Taylora, protože je považoval za odvážné, nikoli za lidi s neurčitou, polovičatou definicí identity.

Jedna z věcí, která je na všech těchto osobnostech velmi důležitá, je to, že jsou to skvělé charaktery. Jedna věc, kterou si na současném anglickém a britském životě všimnete, je to, jak jsou lidé vyrovnaní. Skvělé monstrózní osobnosti minulosti se

zdají být čím dál tím méně početné a mnoho z jejich postojů – jejich výstřednost, jejich obtížnost, jejich nezdolný charakter a tak dále – se zdá být také pryč. Powell ... Je třeba zvlášť zmínit, jak Cowling ... Měli jste takovéto osobnosti. [nesrozumitelné] Není možné se tomu vyhnout.

Nyní, z pozitivního hlediska, ne to, proti čemu jste a co dekonstruujete, ale to, co budujete, Cowling se vrátil ke křesťanskému postoji. „Vrátil se“ možná není správné. Cowling se možná nezřekl křesťanství tak, jak to dříve udělal Powell, takže to nebyl tak velký mentální posun zpět. Ale přesto jeho poslední tři knihy, které vyšly v 80. a 90. letech a v prvním roce tohoto desetiletí (2001), byly knihy o anglikánské církvi a jejích myšlenkách a ideologii, jak ji vnímal, o její teologické praxi.

Nezapomeňte, že se jedná o církev, která je v mnoha ohledech kombinací různých věcí. Trochu (něčeho), trochu národního kompromisu, obsahuje protestantský antiklerikální prvek, obsahuje poloracionalistickou protestantskou klerikálnost, která je establishmentářská a nemá téměř žádné přesvědčení kromě prizmatu moci s morálkou v pozadí, má samozřejmě anglo-katolické křídlo, z něhož někteří nyní formálně odešli do římské církve, a z teologického hlediska je to směsice tvrdých linií. Je to opravdu chaotická organizace z politických důvodů, kde protestanti a katolíci táhnou každý na jednu stranu, ale ti, kteří se staví proti liberálům v církvi, je nemají rádi více než jeden druhého.

V některých ohledech je to dokonalá organizace pro vyjádření Cowlingova pohledu na život, kde jsou myšlenky v pozadí. Někteří lidé jsou jimi čistě poháněni, ale jsou velmi vzácní, a dokonce i většina z nich lže sama sobě a je spíše loutkovitá, což je jakýsi pohled na to, jak se věci dějí.

Ale ve skutečnosti jeho tři knihy, které by, kdybych je všechny položil sem na pult, byly alespoň takhle vysoké, všechny tři... A přesto se zdá, že jde o tak suché téma, vnitřní vysoká, vysoká politika poloaristokratického vedení anglikánské církve po dobu 150 let. Většina mladých studentů by se při pouhém popisu tohoto tématu začala dusit, a přesto je to fascinující sbírka knih, a to díky charakterům těchto mužů, intelektuálnímu násilí jejich sporů, přesvědčení, že ovlivňují vnitřní myšlení vnitřní elity v posledních dnech impéria, a to je to, co Cowlinga zajímá.

Nezajímá ho, čemu věří masy. Masy věří tomu, co jim je řečeno, aby věřily. Je to čistokrevný elitista. Osmdesát procent lidí nemá žádné vlastní názory. Prostě se přizpůsobují aktuální politické korektnosti. Přizpůsobují se liberální humanistické rétorice politické korektnosti, která na ně křičí z televize a všech ostatních médií, protože se přizpůsobí jakémukoli názoru. Přizpůsobili by se, jako tomu bylo v minulosti, národnímu, poloracialistickému, vlasteneckému starému pohledu na Británii, který je dnes mnohými lidmi považován za poněkud příšerný postoj, i když ve skutečnosti je to pravděpodobně to, co lidé jako Cowling a Powell o této zemi opravdu věřili, a je to prostě pravdivé tvrzení.

Podle mého názoru jsou tyto knihy dekonstruktivistickými texty. Jsou pokusem autora prosadit svou agendu. Dilema, před kterým stojí, je samozřejmě téměř úplné liberální ovládnutí mentálního prostoru anglikánské církve. Ale samozřejmě, protože věří, že myšlenky ovládají mysl a mysl je podvědomím mozku, a proto je to, co si myslí elitní mozky, neúměrně důležité vzhledem k malému počtu lidí, s nimiž mluví a pro které píší. Protože podobně jako Shelley, který řekl, že básníci

jsou neuznanými zákonodárci lidstva, věřil, že lidé, kteří vytvářejí teorie, s nimiž mluví a myslí všechny ostatní průměrné mysli, ovládají program. Nekontrolují ji žádným osobním způsobem. Není to jejich majetek. Ale kontrolují rozsah a povahu debaty.

Úplný rozpad anglikánství do liberalismu, úplný rozpad do sekulárního humanismu, při kterém je téměř každý křesťanský prvek zcela odstraněn, zatímco pro Cowlingy tohoto světa je na náboženství důležité jeho mysticismus, jeho iracionalismus, jeho apel na to, co je mimo a proto o čem nelze diskutovat, jeho hieratické možnosti, ten prvek, který říká: „Věř!“ a je mimo diskusi. Máte tedy podivný prvek, který je vždy paradoxem intelektuála, zejména [nesrozumitelné] intelektuálního postoje, že člověk, který je tak teoretický, jak jen někdo může být, nakonec ospravedlňuje organičnost víry a skok do víry, jak by to chtěl Kierkegaard, mimo jakoukoli možnost úplného racionálního popření, zapření, dvojznačnosti nebo nesprávného tvrzení.

Ve všech pravicových myšlenkách se vždy vrátíte k otázce: „Na čem má být založena hierarchie?“ Na čem je založena možnost transcendence v rámci hierarchie? Na hrubé síle? Na zákoně? Na systémech víry? Pokud na systému víry, tak na jakém systému víry a proč a jak v něj mají lidé věřit na úrovni elity, střední nebo běžné skupiny (což je samozřejmě v moderních společnostech velmi důležité; nyní dominantní z kulturního hlediska) a většiny? A jak tyto lidi udržíte pohromadě? A za jakým účelem? Cowling by byl dostatečně machiavellistický, aby řekl: „A jaké lži jim musíte říct, abyste je udrželi pohromadě?“ Protože věřil, že politika je částečně o tom.

Vždycky se velmi pohrdavě vyjadřoval, když lidé říkali: „Politika je taková vyšší...“, protože jsou to podvodníci! A říkal: „Podívejte, pohybují se ve víru moci, kde musí čelit třem nebo čtyřem různým tendencím, z nichž některé mohou přistoupit – určitě mimo tuto zemi a pokud mluvíme o situaci před několika lety – k fyzickému násilí. A v této oblasti neexistuje žádný důkaz pravdy. To není jejich úkolem. To je role filozofa nebo filozofa-krále v platónském smyslu, ne britského ministra ve 30. letech 20. století.“

Jednou jsem se ho zeptal, jaký má názor na extrémní pravici, a on řekl: „Myslíte lidi jako Mosley?“ Řekl jsem: „Ano.“ A on odpověděl: „No, v podstatě se jedná o hnutí, která jsou odříznuta od toho, co já považuji za pravici.“ Oswald Mosley samozřejmě pocházel z vnitřní aristokracie. A řekl: „Když vyjdete z parlamentu, když vyjdete ze struktur britského establishmentu,“ takhle uvažoval, dostanete se mezi dělnickou třídu, mezi masy, a ty nikdy nemají žádnou moc. Mohou vytvořit velkou sílu, ale v naší zemi se nikdy nedostaly k moci.

Během revoluce, té politické, kterou jsme zažili před 400 lety, byly masy na krátký okamžik nabity energií, ale jakmile byla monarchie svržena, nastala diktatura. A jakmile diktátor zemřel, armádní rada dosadila na jeho místo jeho syna. Uvědomili si, že je malý a slabý, a velmi rychle obnovili monarchii.

Cowling s tím souhlasil. Tito radikální parlamentáři, puritáni a ideologové té doby si uvědomili, že není žádný silný muž, který by to udržel pohromadě, a tak se okamžitě vrátili ke starému řádu a řekli: „Vezměte si to zpět. Nebudou žádné výčitky. Nebudou žádné inscenované procesy.“ Muž, který se

zasadil o popravu jednoho krále, stál a salutoval jinému, který nastupoval.

To byl podle Cowlinga elixír angličanství. Schopnost i velmi teoreticky smýšlejících lidí, lidí s velmi teoretickým a intelektuálním myšlením, v okamžicích národních sporů tento intelekt v žádném případě nepoužívat a přijmout důvody, které jsou v jistém smyslu někdy čistě fyziologické a iracionální, nahlížet na ně z liberálního, racionálního humanistického hlediska, kde každé rozhodnutí, které každý člověk učiní, je založeno na racionálním výpočtu užitečnosti, výsledku, morálním pojmu, který je nyní velmi důsledný pro liberální myšlení, filozoficky a eticky, nazývaný konsekvencialismus, podle kterého záleží pouze na důsledcích konkrétního jednání. Úplný obrat od předchozího náboženského názoru, že záleží na úmyslu.

Pokud srazíte dítě a neudělali jste to úmyslně, jedná se o zabití, které je ve většině západoevropských zemí trestáno poměrně mírně. Řekněte to matce dítěte, které bylo sraženo. Pokud se však prokáže, že řidič úmyslně šlápl na plyn, protože na blogu psal, jak nemá rád toto dítě a podobné věci, a existuje zde úmysl, pak je to zcela jiné a je to tak vnímáno. Takže pokud máte za svým činem úmysl... Z náboženského hlediska je vše předem dané a čím radikálnější je náboženství, tím více je smysl života určen předtím, než člověk vůbec začne přemýšlet o tom, zda s tím souhlasí, nebo nesouhlasí.

Liberální pohled, že máte heuristický způsob pohledu na věci, že si je vymýšlíte za pochodu, že vše je relativní ve vztahu ke všemu ostatnímu, že život je existenciální a ne esenciální, je opakem toho, čemu věřil. Takže zvláštním způsobem skončíte s velmi teoretickými, velmi abstraktními myšlenkami

založenými na empirismu, na hluboké historické znalosti textů a analýze psychologických motivací jednotlivých politiků a duchovních, o kterých většina lidí nikdy neslyšela.

Cowling zemřel před několika lety a v denících The Times a The Telegraph se mu dostalo velkého prostoru v nekrolozích. Vzácný [nesrozumitelné]. Podle mého názoru rozhodně nepochopil, že libertariáni, kteří v poválečném období převzali velkou část konzervativní strany, byli ve skutečnosti extrémními liberály jiného druhu, i když je analyzoval zcela správně. Neuvědomil si, že bezohlednost a schopnost měnit tvář a postoje, díky nimž se Michael Portillo proměnil z údajně pravicového ministra obrany za konzervativní stranu a nenáviděné postavy levice v nejlepšího kamaráda Diane Abbottové, s níž sedí společně na pohovce v televizním studiu. Je to podivná proměna. Cowling by byl skutečně ohromen mimořádným cynismem takového kroku u muže, který se hlásil k tvrdému, praktickému a zcela rezervovanému, nekompromisnímu přístupu k věcem. To je zajímavá paralela.

Cynismus, který intelektuálové nazývají cynismem obyčejných lidí, může často vyrazit dech i intelektuálnímu cynikovi. To je zajímavá domýšlivost. Stejně jako intelektuálové mohou tak rychle měnit své postoje, že to oslňuje lidi, kteří nejsou ovládáni idejemi.

Vím, že jsem reagoval v takzvaném salonu, když mi bylo 18, a uvědomil jsem si, že lidé, kteří se nazývají intelektuály, mají svůj vlastní třídní systém. Mluvili o intelektuálech a obyčejných lidech. Kdo jsou ti obyčejní lidé? Najednou jsem si uvědomil, že pro ně bylo slovo rozděleno na ty, kteří žili čistě duševním životem, a na ostatní. Všechny skupiny mají své inkluze a exkluze, protože bez nich nelze vést diskurz. Všechny

skupiny se opírají o rozřazení, kdo je ve skupině, kdo je mimo skupinu a tak dále.

Myslím si tedy, že špatně interpretoval změny v Konzervativní straně, která byla v jistém smyslu jeho velkou nadějí. Jeho velkou nadějí bylo, že Konzervativní strana nemá žádné názory. Konzervativní strana prostě je. A proto podle jeho názoru může k moci v ní přijít kdokoli. Byl by se mnou velmi nespokojený. Řekl by: „Byl jsi hlupák. Byl jsi příliš upřímný. Upřímnost v politice nikdy není dobrý nápad.“ To je jeho názor. Řekl: „Měl jsi úplně skrýt své skutečné názory.“ Řekl: „Stýkal ses s extrémními politiky a odešel jsi na okraj. Měl jsi zůstat uvnitř a vybojovat si cestu ven.“ Takhle uvažuje.

Problém s tímto názorem však spočívá v tom, že v minulosti mohli konzervativní poslanci a další členové strany vytvářet malé skupiny, jako byl například Monday Club, v pravicovém křídle konzervativní strany. Tyto názory již dnes neexistují. Když se Iain Duncan Smith stal předsedou strany a strana ho zvolila, protože se podobal voličům strany a oni ho chtěli. Pak si ale uvědomili, že má poněkud drsný smysl pro humor a že je v podstatě zcela nevolitelný z hlediska mas. Došlo tedy k převratu. Všichni politici se sešli v Dolní sněmovně, bez ohledu na veřejnost. Provedli převrat, aby dostali do čela Howarda, protože ten byl v médiích o něco uvolněnější.

Zvláštním způsobem byla taková palácová vražda politikou, kterou Cowling žil a dýchal, ale myslím, že nepochopil význam masové společnosti. V pozdní modernitě přecenil chodby moci a vliv malé, mikroskopické elity a rozdíly mezi nimi. Myslím, že před rokem 1924 – a nezapomeňte, že mnoho z jeho knih je napsáno v duchu politiky, která předchází modernímu světu, jak jej chápeme dnes – byl jeho způsob

pohledu na věci mnohem výraznější. Ale dnes si myslím, že to čím dál tím méně záleží. Považuji tuto zemi za zemi ovládanou jednou stranou. A ta má tři křídla. A liberální demokraté jsou uprostřed. Otáčejí se a poskytují nápady pro ostatní dvě křídla, i když se nikdy nemohou dostat dovnitř, kromě [nesrozumitelné].

A bloky jsou založeny na třídách: středopravicový blok zahrnuje jižní Anglii a okolí, buržoazní třídu; středolevicový blok zahrnuje severní Anglii, jižní Wales, větší města atd. Tyto bloky se navzájem ovlivňují. Ideologicky všechny tyto strany společně věří v 80 % [nesrozumitelné]. Všechny jsou sekulární, všechny jsou humanistické, všechny jsou do jisté míry egalitární, všechny jsou pro EU, všechny jsou pro multikulturalismus, všechny jsou pro migraci. Multikulturalismus existuje, protože existuje migrace, ne naopak, a tak dále. Čím více se přibližujete k okrajům Labouristické strany, tím více se americká dominance konsensu stává nepříjemnější, tím více se stává nepřátelskou a lidé od ní prostě odcházejí, to je pravda. A existují i jiné oblasti, kde se tento mem nebo model – konkrétní modely se v lidských záležitostech vždy rozpadají – ale to, o čem jsem mluvil, je pravda, vládne nám jedna strana se třemi křídly. A nemyslím si, že to opravdu pochopil.

Takže, stejně jako u všech politických myslitelů a filozofů, na konci přichází jakýsi wagnerovský moment, víte. [nesrozumitelné] Seděl s Enochem Powellem v South Down, když přišel o křeslo v Severním Irsku kvůli paisleyovcům z Demokratické unionistické strany, která je nyní hegemoniální stranou mezi unionisty v Severním Irsku. Kandidáta proti němu postavili čistě proto, aby ho porazili. Protože ho neměli rádi,

protože je Angličan, outsider a někdo, kdo prosazoval spojení s ostatními částmi Británie, zatímco oni chtěli decentralizovat protestantskou moc v Ulsteru. Všechny tyto rozdíly, které pro lidi tady nemají žádný význam, ale pro ně jsou naprosto zásadní! Powell tam seděl, sledoval hlasování, sledoval břemeno celé své politické kariéry, svých desetiletí jako poslanec. Řekl: „Všechny politické kariéry končí neúspěchem."

To je samozřejmě pravda. Z metafyzického hlediska je to pravdivý názor. Protože obecně řečeno, s výjimkou nejradikálnějších totalitních prvků v rámci fašistických idejí, je pravice antiutopická. Podívejte se na sebe. Nejste schopni dokonalosti. A všechny pokusy o ni jsou v podstatě prokrustovskou záležitostí. [nesrozumitelné] To je v konečném důsledku nejradikálnější levicová linie. A tak je v jistém smyslu mírně morbidní a pesimistický postoj k lidské pošetilosti a nedokonalosti politických struktur pravicový.

Cowlingův vliv je podle mě zajímavý, protože navzdory jeho víře, navzdory skutečnosti, že o něm málokdo mimo akademickou sféru slyšel, navzdory skutečnosti, že je to složitý a tajemný člověk, jak na papíře, tak v životě, poukazuje na jednu zajímavou věc, a tou je kombinace metafyzického konzervatismu a pravicového radikalismu s čistou teorií, odmítání pesimismu a antiintelektualismu, které jsou pro mnoho lidí, zejména na levici, do značné míry spojeny s konzervativci. Mnoho lidí, které jsem znal, se v mládí připojilo k levicovým skupinám, protože si mysleli, že pravice není zajímavá a nezajímá se o myšlenky. Nezapomeňte, že myšlenky mnoha lidí jsou poměrně povrchní. Proč si to myslíte? Když jsem byl na univerzitě, levice dominovala všemu. Absolutně

všemu. Nyní je levice, v její tvrdé podobě, velmi malá a velmi oslabená.

Znal jsem jednoho přednášejícího sociologii na polytechnice v severním Londýně, jedné z nejlevicovějších institucí v Británii, a v té době jsme zjistili, že v severním Londýně musí mít všichni vysokoškolský titul. Titul z golfu, titul z kadeřnictví, titul z arašídového másla, víte. Vyplníte formulář a dostanete doktorát z jaderné fyziky [nesrozumitelné]. 50 % lidí bude brzy mít vysokoškolský titul. To je to, co Brown chce. Víte, tak to prostě je. A samozřejmě, když se na to podíváte, akademismus, který reprezentoval Cowling, byl úplným opakem toho. On by se zasazoval o méně univerzit. Řekl mi: „Polytechniky jsou jen pro výcvik lidí, kteří opravují auta! Zbavte se některých z těchto univerzit! Pokud může každý získat titul, ztrácí to smysl.“ Ve skutečnosti existuje nový trend mezi velmi nóbl lidmi, jako je Diana a podobní, nezískávat tituly, protože je má každý, takže oni je mít nesmí, víte? Je to pravý opak. Někteří sociální kritici by řekli, že nezískávají nic, co potřebují. Takže do jisté míry to, co má každý, nic neznamená. Proč jsou telefonní budky v masových sídlištích neustále ničeny? Ve skutečnosti jsou pro lidi důležitým zdrojem. Protože je nikdo nevlastní, nikdo se o ně nestará, nikdo se o ně nezajímá, jsou první věcí, která se zničí. Faktem je, že když je bohatství takto sociálně založeno, nikdo se o něj nestará.

Ale myslím si, že Cowling je důležitý, zejména pro mladé lidi, kteří se dnes zajímají o pravicové myšlenky a teoretické ideje. Na internetu se objevuje [nesrozumitelné], které je v poslední době respektované. A tato myšlenka, že kultura,

slušnost a vysoká inteligence jdou ruku v ruce s pravicovými postoji, je velmi důležitá.

Na závěr bych řekl, že věřil v to, že je důležité se bavit. Vždy věřil v provokování levice. Vždy věřil v to, že je dobré být trochu monstrum, víte. Lidé mu říkali: „Nemyslíte, že bychom se měli omluvit za otroctví?“ A podobné věci, a on odpovídal: „Proč? Proč bychom se měli omlouvat? Pár otroků by se mi tady na této škole hodilo,“ říkal. Říkal: „Chcete být jedním z nich?“ A oni tak nějak ztuhli. Takový byl. Byl jako strýc na rodinné oslavě, kterého vám nikdo nechce představit. „Bože, to je on!“ Takový byl postoj světa k němu a já si myslím, že to je dobře.

V životě jsem potkal několik lidí, kteří byli jako on, ale je jich velmi málo a jsou to lidé s velkou mocí. Když vstoupí do místnosti, všichni ostatní vědí, že jsou tam. Když něco řeknou, všichni ostatní poslouchají, i když se jim to vůbec nelíbí. A když opustí místnost, lidé říkají: „Slyšel jsi, co ten chlap řekl?“ Ale nezapomenou na něj, rozumíte. Je jako posvátné monstrum.

V politice jsou tři lidé jako on. Jedním z nich byl Enoch Powell. Dalším byl Maurice Cowling. Třetím byl málo známý muž jménem Bill Hopkins. Je to Velšan a patří k Angry Young Men. Je velmi zajímavý. Chci poukázat na význam těchto velkých, posvátných monster britské intelektuální pravice. Tyto jména neuslyšíte v Radio Four, neuslyšíte je v The Guardian, neuslyšíte je v The New Statesman. Tito lidé byli vymazáni z historie. Ale stále tu jsou a představují buď plamen, který může být zapálen pro budoucnost, nebo jsou ozvěnou posledních uhlíků toho, čím tato společnost kdysi byla.

Cowling psal pro deník The Daily Mail. Problém populistického diskurzu však spočívá v tom, že musíte popírat, že jste monstrum, a musíte věci zjednodušovat na takovou úroveň. Ale psal pro deník The Sun, stejně jako Powell a Alan Clark. Psát pro The Sun, psát pro The Times Literary Supplement. Proč ne? Proč ne? Víte, že když píšete pro The Daily Mirror, existuje Červená kniha – Červená kniha samozřejmě pro Mirror. Každá věta musí být srozumitelná pro čtrnáctileté dítě. Žádná věta nesmí být složená, novináři mají pokyny; je to na jejich obrazovkách. Jednou mě Garry Bushell, který byl známý pro určité postoje a určité myšlenky, provedl po The Sun ve Wappingu. A Garry řekl: „Budu makat za 88 tisíc ročně, víš, za psaní naprostých...“ Před celou redakcí.

The Sun byl docela zajímavý. Protože polovina z nich měla malé motýlky Dickie. Všichni byli chlapci z veřejných škol. A polovina z nich byli bílí chlapci z dělnických rodin. A ta kombinace byla vidět. A v pozadí měli, víte, nasazené klobouky nebo tak něco. A po celé kanceláři měli ty slavné titulní stránky. Před těmi tmavými místy vzadu, kde samozřejmě nikdo neměl žádné soukromí a všichni jedli sendviče a dívali se a tak podobně.

Bushell mě vzal, abych se na ty věci podíval, a bylo to docela zajímavé, protože Powell psal pro The Sun; Alan Clark psal pro The Sun. A The Sun má modrou knihu, ne červenou jako Mirror, kde každá věta musí být srozumitelná pro devítileté dítě. Devítiletému dítěti. A pokud dáte scénář zaměstnancům, ve kterém jsou středníky, pošlou ho zpět a řeknou: „Co to děláte? Středníky! Proboha!“ Musím říct, že Maurice Cowling by takovou atmosféru shledal trochu obtížnou. Ale přesto se myšlenky sdělují lidem na různých úrovních. On věří, že život

je hierarchie, víte. Mozek je tady nahoře a většina lidí žije tady dole. Jsou čistě fyzická. Takže to, co se děje tady nahoře, se filtruje dolů.

Jsem velmi rád, že mohu promluvit k skupině mladých, vzdělaných lidí, protože budoucnost patří vaší generaci. Tato společnost buď skončí s velkým třeskem, nebo s tichým vzlykem v polovině tohoto století, tedy za 20 až 40 let. Do té doby mi bude 90 let a vy budete o něco mladší. Blíží se velká změna. Kdybychom byli v roce 1909, nikoli 2009, pouhé století zpět, nikdo by nedokázal předpovědět, co se stane. Blížila se první světová válka, blížila se hospodářská krize, blížila se druhá světová válka. V této zemi se blížil kolaps tradiční evropské společnosti. Blížily se sociální, kulturní, sexuální a psychologické revoluce 60. let. Vše se blíží. A přesto by to v roce 1909 nikdo nemohl vědět. A myslím, že i zde, v roce 2009, se blíží změny, zcela odlišné změny, ale radikální změny. Zajistěte, aby je ovlivnily vaše myšlenky.

Moc vám děkuji!

Charles Maurras

Action Française byla převážně novinovým projektem, ale mezi první a druhou světovou válkou se rozrostla v politické hnutí a do jisté míry i v druhé dekádě 20. století, tedy po první z těchto dvou válek. To, co činilo Action Française tak výjimečnou, byl teoretický a literární přínos Charlese Maurrase.

Maurras se narodil v Provence. Byl to intelektuál, který byl přitahován revoluční tradicí ve francouzském životě. Francie byla až do konce 19. století charakteristická tím, že významná část obyvatelstva odmítala logiku francouzské revoluce. Francouzská revoluce, která trvala od roku 1789 až do Napoleonova zásadního dobytí vojenské moci ve Francouzské republice v roce 1796 a jeho úplné diktatury v letech 1799 až 1815, byla obdobím mimořádných a groteskních změn, jaké evropská civilizace dosud nezažila. Značná část Francie, jako například Vendée a další oblasti, také bojovala proti revoluční tyranii té doby. Tito lidé byli známí jako „bílí“ nebo kontrarevolucionáři. Tato tradice lítosti nad francouzskou revolucí byla součástí vysokého katolicismu a hlubokého sociálního konzervatismu částí buržoazie, která existovala ve Francii po celou dobu existence Třetí republiky.

Třetí republika vznikla po pádu francouzské vojenské cti v roce 1870, kdy Prusové drtivě porazili Francii v územní válce mezi dvěma významnými evropskými státy. Vznik a sjednocení Pruska na vyvráceném a zbaveném dědictví moderní Francie bylo něco, co Francouzi vzali velmi vážně. Zejména v roce 1871 došlo v Paříži ke komunistickému povstání známému jako Komuna, které začalo v určitém období a které francouzské jednotky potlačily extrémně krvavým a brutálním způsobem s podporou německých zbraní v zádech.

Maurras nyní zcela věřil v to, co nazýval „integrálním nacionalismem“ nebo nationalisme intégral. Jedná se o myšlenku, že Francie je ve všem na prvním místě. Maurras, který byl po většinu svého života považován za „germanofoba“, unikl smrti po druhé světové válce během období očisty, kdy bylo popraveno nebo vyhnáno ze společnosti velké množství politiků, kolaborantů, vichystů, revizionistů, kvazirevizionistů, nezávisle smýšlejících pravicových intelektuálů a mnoho lidí, kteří bojovali na Středním východě a byli nějakým způsobem zapojeni do vichistického režimu. Proces, který Maurras v této době podstoupil, byl zkrácený a z hlediska tehdejšího i pozdějšího francouzského práva směšný.

Odboj byl velmi nadšený vyhlídkou na popravu Maurrase gilotinou, protože ho považoval za duchovního otce Vichy. Do jisté míry se však jednalo o nesprávný odhad, protože de Gaulle strávil velkou část svého raného života v Maurrasově společnosti. Zajímavé na Maurrasovi je, že neovlivnil pouze francouzskou radikální pravici, ale celou francouzskou pravici a poskytl oporu všem rodinám francouzské pravice, zejména těm, které usilovaly o nahrazení orleánistickou monarchií, těm, které usilovaly o nahrazení bourbonskou monarchií (to je samozřejmě republika), těm, které usilovaly o napoleonský nárok, a těm, které chtěly jiný typ pravicové republiky. Všichni tito lidé našli v Maurrasových teoriích potravu pro duši.

Maurras byl na počátku 50. let propuštěn z vězení do nemocnice a brzy poté zemřel. Zemřel v jisté míře v hanbě, ale zároveň tato hanba nebyla úplná a nezastínila vše. Maurras byl vyloučen z Académie Française, francouzské akademie, která je elixírem konzervativních, reakcionářských, literárních a neoklasických postojů ve francouzském intelektuálním životě,

ale byl nahrazen někým, kdo byl téměř identický s ním, vzhledem k věku a konzervativnímu pohledu akademie.

Maurras do jisté míry identifikoval čtyři nepřátele francouzského národa, jak je vnímal od počátku své politické kariéry a před vznikem hnutí Action Française, které bylo protidemokratickým hnutím a nikdy se neúčastnilo parlamentních voleb. K názoru, že pro Maurrase byla politika na prvním místě, na rozdíl od spirituality a náboženství, se dostaneme za chvíli.

Maurras věřil, že těmito čtyřmi „anti-národy“ ve Francii jsou protestanti, Židé, zednáři a všichni cizinci žijící na francouzském území. Vnímal celou Francii jako v podstatě posvátnou a univerzální v očekáváních a energii. Věřil, že Třetí republika je zkažená, buržoazní protiváha, kterou je třeba strhnout a nahradit absolutistickými, legitimistickými a monarchistickými tendencemi. Na rozdíl od poválečné radikální pravice ve Francii, která se smířila s republikou z důvodů volební životaschopnosti, jako například Front National, který nikdy ani nenaznačil, že by chtěl obnovit monarchii, pokud by se někdy dostal k moci, byli Maurras a jeho spolupracovníci posedlí monarchistickou obnovou. To dalo jejich typu pravicového smýšlení hluboce reakční a protirevoluční ráz, ale je důležité si uvědomit, že tyto věci byly ve velkých oblastech francouzského národního života velmi populární. Velké části neasimilované aristokracie, vyšší střední třídy, většina vyšší třídy a dokonce i části v podstatě střední buržoazie si zachovaly podezření vůči odkazu francouzské revoluce a přály si vidět přetvoření Francie podle monarchistických zásad. Tyto politiky přetrvávaly až do 20. století, dokonce i po druhé světové válce. Ještě v 60. letech 20.

století odmítalo logiku francouzské revoluce téměř 5 % francouzského národa, což je vzhledem k tomu, že revoluční dědictví přetrvávalo tak dlouho a bylo zemi znovu vnuceno po revolucích, které samy o sobě byly neúspěšné, v roce 1848, poměrně mimořádný počet lidí.

Maurras věřil, že Francie potřebuje silný a sociální katolicismus, aby byla životaschopná. To je komplikované vzhledem k jeho vlastnímu tendenčnímu postoji k náboženské víře. Maurras, ačkoli nikdy nebyl ateistou, odmítl raný, útěšný katolicismus svého dětství a mládí a po většinu svého života byl agnostikem. To mu však nezabránilo přijmout fundamentalistický pohled na katolickou přísnost a víru v to, co by se dnes dalo nazvat tradicionalistickým katolicismem od doby druhého vatikánského koncilu na počátku 60. let, který v katolickém smyslu začal liberalizovat církev a přizpůsobovat ji moderní sekulární době ve Francii i za jejími hranicemi.

Maurras věřil, že spiritualita je pro národ nesmírně důležitá a bez ní národ chátrá a stává se nicotným. Proto podporoval radikální náboženství jako maximalizující sociální program, aniž by v něj sám věřil. Ve skutečnosti implicitně nedůvěřoval velké části evangelijního poselství a považoval Starý zákon za katastrofální ve svém farizejském osvícení.

Maurras věřil, že křesťanství je užitečným nástrojem, který elita využije k vytvoření poslušné, šťastné, spokojené a organické společnosti. To znamená, že papežství bylo vůči Maurrasovi hluboce podezřívavé, přestože se politicky jevil jako hlasatel toho, co by papežství mohlo považovat za své přání. To vedlo k odložení hnutí Action Française Vatikánem v určitém okamžiku. Domnívám se, že k tomu došlo ve 20. letech 20. století a bylo zrušeno až v roce 1939, kdy byl Maurras

zvolen do Académie Française. Vatikán byl znepokojen agnosticismem vrchnosti a syntetickým využíváním katolicismu jako maskovacího prostředku a ideologie zakrývající pravicovou politiku ve Francii, kterou jinak považoval za velmi podporuhodnou. V hnutí Action Française bylo obrovské množství duchovních, kteří byli šokováni a zděšeni odebráním papežské podpory, což v dané době podkopalo podporu Action Française ze strany klíčových sektorů francouzského života.

Maurras věřil v antisemitismus jako základní prvek své ideologie a přesvědčení. Věřil, že Židé by neměli hrát žádnou roli v národním životě a neměli by mít vůbec žádnou roli ve Francii, jakou si přál vidět. Ačkoli Židé nebyli v žádném případě zodpovědní za většinu událostí francouzské revoluce, věřil, že jejich emancipace, k níž došlo v Německu, Británii a jinde v 19. století, vedla ke spojenectví zájmů, které byly škodlivé pro posvátnou povahu Francie.

Byl také silně protiprotestantský a protizednářský a měl názor na národnost, který je dnes považován za téměř naivní. V zásadě si myslel, že k tomu, abyste si ve francouzském národě vydobyli postavení, musíte být Francouzem slovem, skutkem i předchozím kulturním dědictvím. Nestačilo tvrdit, že jste Francouz. Musel jste být Francouzem v souladu s omezenými definicemi toho, co to znamená být národem. To znamenalo, že ve Francii existovaly rozmanité hierarchie, stejně jako v jiných evropských společnostech v moderní době. Jednalo se o myšlenku, že někteří lidé byli více Francouzi než ostatní, a tento implicitní elitismus byl vždy nedílnou součástí povahy jeho hnutí.

Je důležité si uvědomit, že Action Française měla intelektuální komplexnost, která si zaslouží značný respekt, zejména z určitého odstupu. Action Française oslovovala obrovské množství intelektuálů napříč spektrem, i když ji na ulicích prodávali kvaziparamilitární jednotky. Mládežnické a radikální křídlo hnutí Action Française bylo známé jako Rytíři krále (Camelots du Roi) a prodávalo tyto publikace na ulicích, kde se často dostávalo do zuřivých potyček s levicovými pouličními bandami, které se pokoušely obsadit stejná místa, zejména v Montmartru v centru Paříže a v centrech dalších městských oblastí.

Maurras věřil v akci na ulicích jako součást politiky a znevýhodňoval hlasování, které považoval za sterilní, buržoazní, majoritní a antielitistické. Člověk si klade otázku, zda v hnutí Action Française někdy existovala soudržná struktura, která by se dostala k moci, a jediný způsob, jak to lze v souladu s historickými důkazy vysvětlit, je považovat Action Française za [nesrozumitelné] skupinu zastávající určitý typ restauračního, sociálně konzervativního a katolického smýšlení ve Francii.

Kdyby se Maurrasova vize uskutečnila, vznikla by národní Francie s extrémně silnou a mocnou monarchií a extrémně silným a mocným, dokonce hermetickým katolickým klérem v srdci národa. Vznikly by silné vojenské a jiné instituce, které by se propojovaly s dalšími prvky této tradiční francouzské moci, jak ji vyjadřovala bourbonská restaurační a předrevoluční a porevoluční romantická royalistická Francie.

Maurras věřil, že aby byli lidé šťastní, musí být spokojeni se strukturami svého vlastního stavu a svého vlastního dědictví. Dědictví francouzského národa bylo nanejvýš důležité, a proto

na konci 19. století spolupracoval s politiky Třetí republiky, jako byl generál Boulanger. Učinil tak, aby podkopal povahu liberální republiky a vedl k reformám a autoritářským ústavám v jejím rámci, které by sloužily jeho účelu. Během první světové války podporoval celou řadu buržoazních, radikálních a liberálních politiků, protože ji považoval za národní překvapení slávy a šanci pro Francii, aby se vykoupila na bojišti proti tradičnímu nepříteli, kterým pro něj vždy bylo Německo.

V této oblasti je Maurras nejvíce znevýhodněn současnými nacionalistickými mysliteli v celé Evropě i mimo ni. Jeho posedlost Německem a německou silou a jeho přesvědčení, že Francie byla jakoukoli silou Německa znevažována, ho vedly k podpoře francouzských zbraní jak v první světové válce 1914–1918, tak ve druhé světové válce 1939–1945. Zpočátku podporoval de Gaulla a jeho použití tankové války v raných fázích druhé světové války. Samozřejmě, v době, kdy se de Gaulle stal vrchním velitelem francouzských sil, byla Francie na bojišti zdecimována a nezbylo nic, co by se dalo opravit nebo dokonce bránit. Guderian, který přečetl všechny teorie, na nichž de Gaulle založil své vlastní předpovědi o válčení, již tuto kartu zahrál a Němci využili britské a francouzské myšlenky o tankové válce k porážce britské expediční síly i francouzské armády ve Francii. Němci s revoluční energií využili generační propast ve vedení války a během několika týdnů porazili a ponížili Francouze, kteří s nimi v minulosti bojovali až do patové situace v první světové válce, tím, že obklíčili Maginotovu linii a prošli údajně nepřekonatelným Ardenským lesem, aby se objevili za francouzskými liniemi s pohyblivými a energickými tankovými eskadrami podporovanými bombardéry Stuka.

Tato katastrofa se pro Maurrase stala božským a národním překvapením. Maurras nikdy aktivně nespolupracoval, ačkoli téměř všichni z jeho okruhu se v té či oné době zapojili do vlády ve Vichy. Vichy zahájilo institucionalizaci revoluce shora a národní revoluci ve Francii, která byla z velké části povolena pod německou záštitou, zejména v prvních letech před radikalizací a nabýváním na síle toho, co se stalo francouzským odbojem pod britským dělostřelectvem a gaullistickým hnutím v opozici a exilu.

Maurras věřil, že jediným skutečným účelem Francouze je zvyšovat slávu Francie a vše ostatní jsou jen řeči a bláboly. Věřil, že během německé okupace bylo pro francouzské ideology, jako byli oni sami, nejlepší ustoupit do svého rodinného sídla a žít tam v klidu, i když mnoho jeho filozofických dětí otevřeně spolupracovalo s německými zbraněmi jak ve Vichy, tak mimo něj. Lidé jako Laval a Déat s jeho neosocialistickým hnutím a lidé jako zakladatel Francouzské lidové strany, Doriot, Parti Populaire Français (PPF), všichni spolupracovali v různé míře a byli ovlivněni přitažlivostí nebo odpudivostí Maurrasových myšlenek v té či oné podobě. V této době byl skutečně velkým starcem francouzské pravice.

Po válce se odboj snažil Maurrasovi přičíst velkou část viny za kolaboraci, včetně vyhnání některých Židů z Francie, mezinárodního ponížení, jak to vnímali, francouzského podrobení německým zbraním a neokoloniálních aspektů německé politiky ve francouzském národním státě v rámci Evropy. Je však třeba zdůraznit, že německá vojenská vláda ve Francii byla překvapivě liberální a dokonce benevolentní ve srovnání s plnou zuřivostí, která mohla být uplatňována jinde v

souladu s radikálními ideologiemi, které měly málo společného s klidnou kulturní intenzitou, když se plukovník Abetz setkal s Robertem Brasillachem na kávu a croissanty v baru v Paříži během francouzské okupace. Mezi mladými bývalými studenty Maurrase, jako byl Brasillach, který vydával fašistický časopis Je suis partout, což znamená „Jsem všude“, a kulturními Němci, jako byl Abetz, kteří byli nedílnou součástí německého režimu, který byl nastolen ve Vichy a po jeho boku, aby umožnil pravicovým Francouzům řídit svou vlastní zemi, byť pod německou záštitou, existovala intenzivní spolupráce. Tento vztah byl pravděpodobně podobný vztahu amerického imperialismu a jeho klientských států ve třetím světě, jako je například Karzáího režim v Afghánistánu, který ovládá Afghánistán, ale v konečném důsledku je v této konkrétní společnosti závislý na americké moci.

Maurras nebyl po válce popraven gilotinou, protože při svém soudu významně prohlásil: „Nikdo nenávidí Němce víc než já.“ A právě to ho zachránilo před gilotinou, protože odboj, ačkoli ho toužil popravit a byl ochoten za to dát i své oči a zuby, protože tento svraštělý, surový Francouz byl v tomto bodě neústupný. Místo toho mu tedy udělili doživotní vězení, což pro starého muže znamenalo v podstatě rozsudek smrti. Když mu byl rozsudek přečten u soudu, rozzuřený Maurras vyskočil ze svého místa a prohlásil: „To byla pomsta Dreyfuse!“ Jinak nejasný odkaz, který by ti, kdo mají kulturní znalosti o celém Maurrasově rozsáhlém životě, pochopili jako odkaz na Dreyfusův případ na konci 19. století.

To je opět důležitý rozdíl mezi Maurrasem a většinou ostatních pravicových politiků. Maurrasovi nezáleželo na tom, zda byl Dreyfus vinen z předávání tajemství a špionáže, z

pomoci cizí mocnosti atd. Zajímalo ho, jaká hanba by byla způsobena francouzskému soudnictví, kdyby nebyl shledán vinným, a francouzské armádě a národní společnosti, kdyby mu to prošlo. Myšlenka, že jednotlivec může být shledán vinným z konektivních a sociálně-organických důvodů, bez ohledu na to, zda se skutečně dopustil trestného činu v běžném životě, je v rozporu s liberálními myšlenkami o suverenitě jednotlivce, která by měla mít přednost před všemi společenskými činy.

Maurras byl fundamentalistický odpůrce Dreyfuse a účastnil se kampaně vedené revanšistickými prvky katolické církve a post-Boulangerovými prvky ve Francouzské republice, která usilovala o to, aby byl Dreyfus shledán vinným a pokud možno popraven. Pro mnoho lidí, jako byl Maurras, bylo skutečné odsouzení Dreyfuse a jeho poslání na Ďáblův ostrov v Karibiku jen mírným trestem ve srovnání s neslavnou epizodou pro Francii a tím, co vypovídala o chování francouzského generálního štábu v té době.

Dreyfusův případ rozdělil Francii mezi bratry, mezi otce a děti, mezi muže a ženy jako žádný jiný případ, který otřásl národem v průběhu jeho vývoje na přelomu 19. a 20. století. Byl to skutečně jeden z těch případů, které definují celou generaci. Když Zola napsal J'accuse…! a obvinil francouzskou policii, armádu a soudy z toho, že se v podstatě zaměřily na nešťastného muže, obvinily ho z hříchů jiných a na základě falešného obvinění ho deportovaly na Ďáblův ostrov, položil na dno francouzského národního života výbušnou nálož, kterou muži jako Maurras byli odhodláni zneškodnit.

Maurras věřil, že Angličané byli vždy zrádní a vždy proti božské Francii, i když byly chvíle, kdy hledal spolupráci s anglickými a britskými osobnostmi, ale vždy proti ještě více

obávanému strašákovi Německu. Z dálky bylo vidět, že Maurrasův nacionalismus má negativní a protievropské rysy, i když jeho jednoduchost a čistota ohledně toho, kdo patří a kdo nepatří, je velmi jasná a snadno udržitelná. Jeho názory nebyly nijak zvlášť rasistické, kromě toho, že Francie byla vůdčí silou světové civilizace a muselo být s ní jako s takovou zacházeno. Bylo zcela jasné, co myslel tím, kdo je a kdo není Francouz nebo Francouzka v době, ve které žil. Genealogicky jste zdědili to, čím jste byli, od generací, které žily ve společnosti před vámi, a byli jste katolíci a byli jste ve všech ohledech přiměřeně zbožní a toužili jste po návratu monarchie ve Francii proti sekulárním republikánským institucím, které nahradily monarchické struktury bourbonské éry po revoluci a znovu po restauraci, která následovala po revoluci. Nebyl jste protestant, nebyl jste zednář, nebyl jste Žid, nebyl jste cizinec a neměl jste cizí krev, tedy krev jiných národností než francouzské. Tyto věci jsou zcela jasné a ve své rozumnosti zcela obsažné.

Maurrasův intenzivní nacionalismus do jisté míry podnítil vznik radikální pravice v jižní a jihovýchodní Evropě a dále ve Střední a Latinské Americe, kde si jeho myšlenky osvojilo mnoho dominikánských, kostarických, brazilských a argentinských nacionalistických spisovatelů, myslitelů a akademiků. Jeho myšlení je také velmi důležité pro rozvoj katolických společností a samozřejmě má jen malý společenský vliv na anglosaský svět. Maurras má anglosaskému světu zřejmě málo co říci, ale mnoho k integrální povaze národa, kterým je vždy vzdorná a neústupná Francie.

Odkud Maurras čerpal své názory? Silné buržoazní zázemí a vazba na francouzské provincie vedly k identifikaci s venkovským ideálem Francie jako místa dotknutého slávou

Boží, dokonce i božstvem, ke kterému se během většiny svého aktivního života nehlásil. Maurras věřil, že Francie má mezi všemi národy na Zemi nový osud, který nespočívá ve sbližování lidí, dohlížení na ně ani v loajalitě ke švýcarským institucionálním idejím, protože odmítal myšlenky Rousseaua, který byl Švýcar a byl silně ovlivněn kalvinistickým a protestantským myšlením, které vinil z francouzské revoluce.

Rousseau kdysi v první větě své společenské smlouvy prohlásil, že ve věznicích budoucnosti budou mít lidé na svých řetězech vyraženo slovo „Libertas“, „svoboda“. Jedná se o jedinečnou protestantskou myšlenku, podle níž i sociální orgány řízení mají za úkol osvobodit jednotlivce z otroctví. Je pozoruhodné, že v Louisianě, v jižním státě Spojených států, mají ocelové obušky, které americká policie používá k potlačování nepokojů, vyraženo slovo „svoboda“. To znamená, že hlava výtržníka je rozbita obuškem policisty. Jste biti po hlavě svobodou. Jste biti do svobody! A tento jedinečný, jaksi sadomasochistický a ultraprotestantský pohled, podle kterého jste trestáni ve svobodě, za svobodu, svobodou, je jedinečným americkým pojetím francouzské revoluce. Na poutech, která používá mnoho amerických policejních sil, je skutečně vyryto slovo „svoboda“. Takže když jste spoutáni a biti, dostáváte jak svobodu, tak volnost. To jsou velmi důležité myšlenky, které pocházejí z francouzské revoluce.

Když stojíte před francouzským soudem, musíte prokázat svou nevinu. Jak všichni vědí, britský přístup, který přesahuje Atlantik a je patrný v judikatuře Spojených států, spočívá v tom, že před soudem jste nevinen a máte k dispozici různé advokáty, kteří hájí vaše práva. Ve Francii platí opak. V souladu s revoluční jurisprudencí ví stát nejlépe. Stát si přisvojil

náboženskost. Stát je zbytkovým dědicem všech myšlenek svobody a nestranné spravedlnosti. Musíte prokázat svou nevinu státu, protože pokud stát předem argumentuje možností vaší viny, musíte být něčeho vinen, jinak by se stát neodvážil vás obvinit.

Maurrasovy myšlenky se velmi blíží určitým anglosaským myšlenkám v jeho odmítání této představy o vojenském, republikánském a dokonce protestantském francouzském republikánském státě. To znamená, že Maurras hledá pomoc u německých a anglických intelektuálních kritiků, i když odhaluje francouzskou intelektuální kulturu za její podporu a toleranci francouzské revoluce.

Francouzská revoluce zůstává nejvýznamnější událostí v historii, pokud jde o moderní dějiny Francie. Francouzská revoluce znamenala obrovské změny v evropské společnosti a životním stylu Evropanů. Jak si možná pamatujete, revoluce měla poměrně nesmělé začátky, kdy v roce 1789 převládala touha po buržoazních reformách a integraci politiků, jako byl Mirabeau. Poté se proměnila v legalističtější liberální shromáždění s legislativním sborem v letech 1790–1791, které se v letech 1792–1794 stalo mnohem revolučnějším Konventem. Toto období je spojeno s terorem a vládou Maximiliena Robespierra. Robespierre měl svého rivala, Dantona, kterého úspěšně poslal na gilotinu, ale který ho předběhl jen o několik měsíců. Byl posedlý myšlenkou, že revolučním násilím vnucuje Francii spravedlnost a že právo k tomu nezískal od Boha, ale od nového deistického kultu nebo náboženství zvaného Kult Nejvyšší bytosti. Tento pokus je vrcholem snahy revoluce nahradit katolicismus ateistickým kultem, v němž byl rozum uctíván jako bohyně a nahá panna

byla umístěna v [nesrozumitelné] s čepicí svobody na hlavním oltáři v Notre Dame francouzskými revolucionáři jakobíny, což hluboce šokovalo citlivost katolické Francie, která nikdy neodpustila Paříži její revoluční energii, která se nelíbila velké části zbytku společnosti.

Po většinu francouzské historie byla Paříž vždy centrem revoluce, i když francouzská revoluční hymna La Marseillaise přišla z Marseille do Paříže, aby zachránila revoluční Paříž tím, že přidala palivo z nejrevolučnější a nejnásilnější části provincií, které tehdy bojovaly proti bílým, nebo kontrarevolucionářům, jak se jim začalo říkat.

Napoleon Bonaparte byl pro Maurrase nejednoznačnou postavou. Obdivoval autoritářství, obdivoval glorifikaci Francie, ale také viděl rozšíření francouzského imperialismu pod Bonapartovým vedením jako protifrancouzské a nakonec předzvěst národní hanby. To znamenalo, že v Maurrasově pojetí věcí existovala, pokud ne pacifistická, tak alespoň omezená národní expanze. Pokud byl národ klíčový pro veškerý sociální rozvoj, měl národ hranice a měl své limity, a autoritářství nevyhnutelně omezovalo sociální jednání, což připomíná, že Maurras zůstává jakýmsi radikálním nebo revolučním konzervativcem.

Zpětně považovaný za něco jako francouzského fašistu, Maurras nikdy fašistou nebyl, ačkoli jeho konzervatismus obsahoval silně sublimované prvky fašismu a kvazifašismu a určité přesvědčení o korporativním státě a určité metodologické osy, které sdílel s hnutími v Salazarově Portugalsku, Mussoliniho Itálii a Francově Španělsku. Všechny tyto tři režimy byly podporovány Maurrasem a Action Française. Hitlerovo hnutí v Německu a jeho úspěšný průlom tam v

žádném případě neschvaloval. Ve skutečnosti podporoval de Gaulla a podporoval mainstreamové politiky Třetí republiky, kteří byli proti Hitlerovi, stejně jako podporoval Clemenceaua v první světové válce, protože byl proti císaři.

Hrozba, kterou pro Francii představovalo Německo, a bezmocnost Francie tváří v tvář německé vojenské moci byly trvalými tématy pro Maurrase, který viděl možnost porážky na bojišti jako morální a duchovní porážku Francie, ačkoli jako všichni donkichotští a intuitivní nacionalisté věřil, že Francie nemůže být nikdy zcela poražena. Politický systém padl pod tanky, politický systém padl pod bombardéry Stuka, ale Francie sama byla iracionální a věčná a vždy se znovu zrodila.

Zpočátku podporoval de Gaullův boj proti Němcům. Jakmile však zjistil, že většinu svých politických cílů lze prosadit pod německou záštitou, okamžitě přešel na stranu Vichy a národního osvobození. Skutečnost, že se tak dělo pod německou záštitou, mu způsobovala velkou psychickou bolest a bezohledné pohrdání. Proto se stáhl na své vlastní panství, aby zakryl rozpor mezi podporou Vichy z dálky a neochotou být vnímán jako zastánce jejího německého předchůdce.

Maurras žil v době bouřlivých změn a násilných excesů. Žádné jiné události nebyly tak významné jako události 6. února 1934. Tyto události, na rozdíl od pařížských událostí z roku 1968, které se zapsaly do světových dějin a mají své protějšky v Berkeley v Kalifornii, na ulicích Británie a západního Německa, jaké tehdy bylo, a jinde v západním světě, byly z velké části zapomenuty a byly záměrně kolektivně a historicky vymazány z paměti. Maurras byl však hluboce zapojen do událostí roku 1934, které nebyly ničím jiným než pokusem o svržení třetí francouzské republiky revolucí zprava.

Zatížena skandály a blížící se extrémnímu úpadku kvůli ekonomickým otřesům způsobeným hospodářskou krizí ve Spojených státech a jinde, které začaly ponižovat francouzskou státní pokladnu, se radikální pravice rozhodla na začátku února 1934 svrhnout Francouzskou třetí republiku tím, že vyšla do ulic. Jednalo se o strašlivé nepokoje, velmi vážné a destruktivní sociální nepokoje, kterých se zúčastnilo asi 100 000 demonstrantů ze všech francouzských bojových lig, které v té době v zemi existovaly. Patřila mezi ně Action Française a velká asociace veteránů z první světové války nazvaná Kříž ohně nebo Croix-de-Feu. Zapojily se také velké apolitické organizace veteránů a menší, cílenější pravicové ligy bojových veteránů.

Všechny tyto hnutí pochodovaly na Paříž, na Národní shromáždění a na prezidentské budovy ve snaze svrhnout Třetí republiku násilným revolučním aktivismem z ulic. Je pozoruhodné, že tyto události byly z historie do značné míry vymazány, zejména proto, že měly vyvolat katalytickou změnu ve francouzském politickém životě. Daladierův režim, který byl součástí levicové fronty a levicové koaliční vlády, se zhroutil a byl nahrazen obecnější pravicovou vládou.

Jedním ze zajímavých příkladů tohoto období je skutečnost, že na rozdíl od dneška, kdy je radikální pravice odsunuta na okraj a všechny oblasti politického myšlení, včetně umírněné pravice, se snaží s ní nemít vůbec nic společného, v té době radikální pravice pronikla do hlavního proudu pravice a ani liberální, středopravicové prvky pravice nebyly imunní vůči radikálním pravicovým myšlenkám. To ukazuje, že politika je o energii a o tom, jak v průběhu času shromažďujete a porovnáváte různé formy energie. Neexistuje žádný rozumný

důvod, proč by radikální formy názorů, jaké se v 60. letech objevily na levici, nemohly ovlivnit umírněnější, více státnické, konzervativnější a centrističtější formy názorů. Vše závisí na načasování, charakteru zúčastněných osob a sekundárních silách, které mohou uplatnit. Nikdo to nevěděl lépe než Maurras, který ovlivňoval tyto strukturované, vysoce kontrolované pravicové davy, což v podstatě byly, při jejich útocích na francouzskou liberální buržoazní moc v této době.

V důsledku nepokojů zemřelo šestnáct lidí a přes 2 000 bylo zraněno, což je velké množství zranění, ke kterým došlo při nekonečných bojích s francouzskou pořádkovou policií a francouzskou policií, která se hromadně postavila na obranu Třetí republiky. Komunisté, socialisté a odboráři z levice také mobilizovali velké protidemonstrace. Velmi podobné události, které se odehrály v Dublinu v ne příliš vzdálené době, kdy došlo ke koordinovanému pokusu hnutí Civic Guard Eoina O'Duffyho svrhnout hnutí Fianna Fáil, které v té době dominovalo Irské republice. Je třeba poznamenat, že obě společnosti měly sklon k politickému násilí a k rétorice extremismu v ulicích a obě byly římskokatolické společnosti, na rozdíl od Británie, která se samozřejmě nacházela na půli cesty mezi těmito dvěma politickými systémy.

Pravici se v Irsku ani ve Francii nepodařilo zopakovat to, co se stalo v Portugalsku, Španělsku a Itálii, nemluvě o Německu. Radikální pravice však měla obrovský transformativní vliv na celou pravici, což vedlo velkou část předkolaboracionistického kabinetu v polovině až konci 30. let ke spolupráci, jakmile byla ustavena vláda ve Vichy.

Historici vždy popisují Vichy jako režim, aby jej diskreditovali ve srovnání s řádnou vládou, která je takto

popisována. Přesto však vláda ve Vichy do jisté míry měla aktivní podporu alespoň třetiny Francouzů. De Gaulle po válce v pozoruhodném politickém [nesrozumitelné] prohlásil, že nikdo nikdy nespolupracoval. To bylo samozřejmě po očistě, při které bylo zabito mnoho tisíc lidí, kteří byli obviněni z kolaborace. Ale trik, že nikdo nekolaboroval, umožnil poválečným generacím sjednotit se nad skutečností, že došlo k německé okupaci, k žádné francouzské kolaboraci s výjimkou několika puristů a zrádců a k odbojovému hnutí aktivnímu doma i v zahraničí. Byl to chytrý, intelektuální a ideologický počátek, který umožnil Francii rychleji se zotavit po válce a urovnat rozdíly, aniž by byla příliš agresivní nebo přecitlivělá. Ale do jisté míry to byla lež a očividná nepravda.

Francie zaplatila za udržení sociálního smíru po roce 1945 poměrně vysokou cenu. Je třeba si uvědomit, že po roce 1945 ve Francii neexistovala žádná účinná pravice, protože celá pravice byla údajně diskreditována kolaborací. To znamenalo, že existovala obrovská mezera a v bezprostředně poválečných volbách proti středu a levici kandidovali pouze klasická centristická a konzervativní hnutí.

De Gaulle se samozřejmě snažil svým hnutím [nesrozumitelné] ovládnout trh stávajících pravicových názorů. De Gaulle měl v některých svých politikách podvědomě fašistické sklony a vrátil se k touze po tvrdém a silném muži, který by vládl Francii železnou rukou. Tyto touhy sahají až k generálu Boulangerovi a bonapartismu 19. století. De Gaullovo hnutí s jeho nekonečným kultem osobnosti, vojenskými cvičeními a posedlostí kultem vůdce mělo jistě silné okrajové spojení s radikální pravicí, kterou však nikdy nezavrhl a neodsoudil, a to ani ve svých činech, ani v tisku.

Žádná vnitřní válka na pravici nebyla tak nápadná jako ta ve Francii mezi dědictvím de Gaullistické historické tradice a dědictvím kolaborace. To lze opět vidět v alžírské válce dlouho po Maurrasově smrti, ve které obě křídla francouzské pravice fanaticky bojují mezi sebou. Vláda, hnutí Služba občanské akce a Barbouzes bojovali s oficiální francouzskou armádou proti alžírským nacionalistům z FNA i proti ultrapravicové Tajné armádní organizaci (Organisation de l'armée secrete), kterou založili revoluční členové výsadkářů a dalších francouzských pluků nejprve v Indočíně a poté v Alžírsku, aby zabránili odtržení Alžírska od francouzského státu.

Francie a Alžírsko byly samozřejmě úzce propojeny v souladu s Napoleonovou doktrínou Algérie française. Nakonec k rozdělení muselo dojít, ale nejméně milion francouzských Alžířanů, kteří byli samozřejmě zcela Francouzi, pieds noirs, černé nohy, se vrátilo ze severní Afriky, aby žili na jihu Francie, kde se stali základem pro hlasy Front National v hlubokém jihu země v následujících generacích.

Do jisté míry je také všudypřítomný vliv Maurrase na francouzskou pravici, a to vliv sociálního katolicismu. Na každé velké akci FN se koná vášnivá mše. Pro ty, kteří to nevědí, jde o tradicionalistický typ katolicismu, který odmítá II. vatikánský koncil a související uspořádání v současné katolické církvi. Jedná se v podstatě o staromódní, protestantsky řečeno, mši s kadidlem a zvony, při které se kněz hieraticky obrací k Bohu a nedívá se na věřící, a věřící se dívají na něj, nebo na jeho záda, a on se dívá nahoru, protože hledí na to, co je vznešené a nad ním. Tento typ sociálního katolicismu, který existuje ve FN na bázi „ber nebo nech být", protože pokud v něj nevěříte, nemusíte se jím řídit, je nedílnou součástí jejich

přitažlivosti pro všechny ty národní voliče, kteří nebyli pohřbeni v roce 1945, nebyli pohřbeni v roce 1789 a nebyli pohřbeni v roce 1815, ale nadále existují jako životně důležitá součást francouzského národa a francouzského národního celku.

Maurrasova víra v integrální Francii – organickou, sjednocenou, militarizovanou, katolicizovanou a hierarchickou – se za jeho života nikdy nenaplnila, ale jeho vliv na francouzskou pravici a na neo-bourbonské, legitimistické, orleanistické a bonapartistické tendence ve veřejném mínění byl hluboký. Jeho vliv na francouzské vojenské myšlení byl také hluboký, ačkoli jeho vliv na katolicismus se stal napjatým, když se od něj v 20. letech 20. století odvrátili katoličtí humanisté jako Jacques Maritain, kteří byli po dlouhou dobu blízcí Action Française. Papežství se postavilo proti Maurrasovi a Action Française kvůli jeho doktríně politiky na prvním místě. Maurras věřil, že pokud bude politika na prvním místě, všechny ostatní problémy, které sužovaly Francii a vedly k duchovním obtížím, budou moci být změněny zpětně.

Do jisté míry to však bylo jako stavět vozík před koně. Tím, že se prohlásil za agnostika a byl v této věci relativně otevřený, nahrál do karet určitým radikálním katolickým tradicionalistům, kterým se nelíbilo masové hnutí, které synteticky využívalo katolicismus k zakrytí politických názorových rozdílů uvnitř Francie.

Byl také vinen z anti-legitimistického tvrzení, které prosazovalo mnoho hluboce konzervativních, apolitických a asociálních francouzských katolíků. Jednalo se o názor, že by neměli mít nic společného s buržoazní Třetí republikou a že by měli zůstat Francouzi a katolíky navždy, bez ohledu na zlý

režim, který nelze zastavit v jeho hříších. Maurras s tím nechtěl mít nic společného a věřil, že politika je pro spasení Francie nezbytná v první, druhé i třetí řadě.

Myšlenka obnovení monarchie a návratu francouzské monarchie nebyla pro Maurrase a jeho nejbližší stoupence jen kuriózním politickým ideálem. Věřili, že pouze odmítnutím republiky, pouze odstraněním nánosů toho, co by se dalo popsat jako francouzskou verzi bolševického režimu, tedy pozdního dědictví francouzské republikánské revoluční tradice a všech jejích struktur, lze dosáhnout Francie, jakou si představoval.

Ačkoli poválečné formy radikální pravice ve Francii musely uzavřít mír s republikánstvím, aby přežily a mohly se účastnit demokratických voleb, kde měly značnou podporu, větší než ve většině ostatních západoevropských zemí, Maurras byl do jisté míry technicky přímý v otázce francouzského republikánského experimentu a masového teroru, který vyvolal v letech 1792 až 1794 a který vrhá stín gilotiny na francouzskou revoluční rétoriku.

Většina významných pravicových osobností, jako například Abel Bonnard, se prostřednictvím Maurrase ohlíží zpět k velké ultramontanistické osobnosti Josephu de Maistru. Joseph de Maistre, který psal na konci 18. století a dříve, je zodpovědný za doktrínu papežské neomylnosti, alespoň pokud jde o její teoretický význam, když byla zavedena poměrně pozdě v roce 1870 v reakci na spory mimo katolickou církev i uvnitř ní.

Maurras byl odhodlán vidět katolicismus ve Francii oživený a postavený do centra francouzského národa, a na sklonku života se skutečně vrátil ke katolicismu svého dětství.

Zda to bylo jen pojistkou, nebo skutečným obrácením k víře, ke které vždy inklinoval, je otázkou, o které se mohou dohadovat jeho životopisci.

Maurras byl temperamentní člověk s reynardickým knírem a upravenou bradkou. V debatách a komentářích byl vzteklý a pobuřující. Z redakčního sloupce svého časopisu vyzýval k vraždě mnoha veřejných osobností, za což mu bylo uděleno mnoho podmíněných trestů. Když francouzský politik argumentoval, že všechny pravicové bojové ligy by měly být ve Francii odzbrojeny, protože viděl nebezpečí událostí z roku 1934, Maurras v tisku vyzval k jeho zavraždění, což bylo jako výzva k popravě vládního ministra, za což byl za svůj přestupek odsouzen k 8 měsícům vězení.

Maurras se nikdy nebál vyjádřit svůj názor na jakékoli problémy, které sužovaly Francii, od Dreyfusovy aféry přes francouzskou armádu v první světové válce až po uzavření Versailleské smlouvy. Chtěl také, aby Francie uvalila na Německo přísnější, kritičtější a tvrdší sankce, což většina historiků dlouho považovala za katastrofální krok. Ale pokud jde o to, co znamená být Francouzem, Charles Maurras nešel nikdy příliš daleko.

Maurras se považoval za tichého vůdce kontrarevoluční síly ve francouzském životě, která by vedla k vytvoření integrálního národa a integrální národnosti nad zájmy jednotlivých skupin a stran, kterými vždy pohrdal. Zajímavé na jeho pojetí francouzství je, že v něm mohl mít každý svou roli. Všechny menšiny, kterými pohrdal jako cizinci, métèques, by ve skutečnosti vždy měly ve Francii svou roli. Jen by ta role byla menší v poměru k tomu, kým a čím jsou ve vztahu k roli Francouzů. Jeho vize byla nakonec konzervativní. Pokud jste

byli více Francouzi než někdo jiný, měli jste větší slovo a větší roli. Pokud jste byli katolíci spíše než protestanti nebo Židé nebo něco jiného, měli jste ve Francii větší roli. To neznamená, že ostatní by neměli žádnou roli, ale měli by výrazně omezenou a sníženou roli ve vztahu k těm, kteří by převládali nad bohyní. Bohyně byla jedním z jeho soukromých termínů pro Francii a francouzský národ, který byl všemi jeho zastánci i odpůrci vždy vnímán jako ženský výtvor a identita.

Charles Maurras je tak francouzskou postavou, že je v anglosaském a anglicky mluvícím světě do značné míry ignorován, protože se má za to, že nemá co naučit konkurenční protestantské, národní a imperiální trajektorie těchto společností. To je pravděpodobně pravda. Maurras musí být vnímán a posuzován z francouzského hlediska a pouze z francouzského hlediska.

Ačkoli se mu nikdy nepodařilo dosáhnout svých nejradikálnějších cílů, část režimu, který existoval pod Vichy, lze považovat za potvrzení mnoha jeho myšlenek, i když odbojové skupiny se vzbouřily a invaze Spojenců donutila Vichy ustoupit a vedla ke konci kolaborace. Ironií Maurrasovy tradice a kariéry je, že Francie, jakou si přál, vznikla pod zbraněmi a dohledem národa, který nenáviděl více než kterýkoli jiný, a to Němců. To je část ironie historie, na kterou by někdo tak vzdělaný a pečlivý jako Charles Maurras nezapomněl.

Jednou z nejzajímavějších věcí na Maurrasovi je, že Action Française četli intelektuálové napříč celým spektrem. Mladý homosexuální židovský autor Marcel Proust, který později napsal jednu z nejslavnějších knih francouzské literatury s názvem Hledání ztraceného času, každý pátek doslova běhal k paramilitární skupině Camelots du Roi, která

prodávala Action Française na ulici, aby si koupil Action Française. Když se ho jeden ohromený bohém, který se s ním seznámil, zeptal, proč to dělá, odpověděl, že proto, že jde o nejzajímavější noviny ve Francii. To je klíč k pochopení lidí, jako byl Maurras, a radikálně pravicové kulturní tradice, kterou zastupovali. Obdivovali je nejrůznější lidé, kteří vůbec nesdíleli jejich názory, a to bylo součástí elixíru jejich moci a kulturního vlivu. Proto byl zvolen do Francouzské akademie, nejváženější a nejstarobylejší francouzské kulturní instituce.

Myslím si tedy, že je na nás, jakožto převážně nefrancouzských lidech, abychom se na tohoto tradicionalistického filozofa francouzské radikální pravice dívali s určitou mírou tichého uznání. Maurras byl osobností, kterou bylo možné obdivovat jako někoho, kdo bojoval za svou zemi až do posledního dechu. Byl také někým, jehož vlastní kulturní dynamika byla složitá a důmyslná. Jako přesvědčivý příklad lze uvést řeckou hru Antigona, která pojednává o trestu, který Kreón uvalil na ženu, protože chtěla uctít smrt svého bratra. To se stává konfliktem mezi státem a těmi, kteří se snaží nahradit dočasné zákony státu zákony, které jsou považovány za matriarchální nebo afirmativní s chtonickým nebo základním prvkem v lidském životě. George Steiner kdysi v knize zabývající se různými variantami Antigony poznamenal, že většina levicových kritiků vždy podporovala Antigonu proti Kreontovi a většina sociálně pravicových komentátorů, jako T. S. Eliot, vždy podporovala Kreonta proti Antigoně. A přesto Maurras podporoval Antigonu proti Kreontovi, protože chtěla pohřbít svého bratra z důvodů, které byly prastaré a chtonické, vycházely z podzemí, byly prvotní a byly spjaty s krví, a proto

byly důležitější a hlubší než zákony, které lidé sestavili z kousků pergamenu a útržků papíru.

Charlesi Maurrasi: hrdino Francie, vynikající národní kolaborující, vzdáváme ti hold za tuto dobu, vzpomínáme na tvůj přínos k [nesrozumitelné] rivalské národnosti!

Moc děkujeme!

Robinson Jeffers

Vždy jsem chtěl mluvit o Robinsonu Jeffersovi z různých důvodů, částečně proto, že je Američan, částečně proto, že v 30. a 40. letech minulého století byl v literatuře velmi populární, stejně jako D. H. Lawrence v literatuře anglicky mluvících národů. A přesto Jeffers takhle propadl do propadliště dějin. Stanfordská univerzita v 80. letech vydala čtyřsvazkovou verzi jeho poezie od 20. let, což je jakýsi archiv, který má v podstatě čistě akademický význam. Je důležitý pro několik prvků v restaurační anglicky mluvící poezii 20. století.

Jeffers v jednom zásadním ohledu představuje alternativní Ameriku a alternativní diskurs v rámci Ameriky, který se zcela ztratil. Od předchozích řečníků jsme slyšeli zmínky o McDonald's, Coca-Cole, americkém kulturním imperialismu, jak by to nazvala francouzská Nová pravice, a to vše je pravda. Je však důležité si uvědomit, že v americkém životě, v jejich literatuře, umění a filmech z počátku 20. století existuje i jiná linie.

Zakladatelem hollywoodského filmu je v jistém smyslu, z kinematografického hlediska, muž jménem D. W. Griffith, který natočil film s názvem Birth of a Nation ve dvou částech. A do 90. let existovala cena Zlatého glóbu a další ocenění s názvem D. W. Griffith Award. A pak si někdo vzpomněl na některé z filmů, za které byl zodpovědný. Ne na film Intolerance, ne na založení společnosti United Artists s Charliem Chaplinem a dalšími lidmi, ale na film zvaný Birth of a Nation. A Hollywood a jeho byrokracie tiše a s mírným pocitem viny opustili muže, který v jistém smyslu – jako jižan a hrdý bílý Američan – založil tento průmysl, kulturně i umělecky.

Je jen jedním z příkladů dalšího proudu v americké diskusi, který teoreticky zahrnuje lidi jako Harry Elmer Barnes, píšící o první světové válce a zapojení Ameriky do ní, zahrnuje Francise Parkera Yockeyho po druhé světové válce, zahrnuje profesora klasických a indoárijských jazyků jménem Revilo P. Oliver, který spojuje tyto dvě konkrétní osobnosti, přechází na jednu stranu a navazuje na teorii Lothropa Stoddarda, který v prvních třech až čtyřech desetiletích 20. století napsal poměrně velké množství knih, jako například The Rising Tide of Color nebo Racial Realities in Europe či The French Revolution in San Domingo. Významný černošský marxistický intelektuál C. L. R. James napsal knihu, která je součástí Black History Month a je na oficiálním seznamu knih pro všechny školy v Hackney, kde je knihovna pojmenovaná po něm, s názvem The Black Jacobin, takže vlastně reaguje na Lothropa Stoddarda, který byl první, a tak dále.

V americkém umění a literatuře existuje také proud extrémního bílého racialismu a sebeutvrzující etnicity a proud eurocentrismu, jak by se tomu dnes říkalo. To snad nejlépe vysvětluje Jack London. I u spisovatelů s komunistickými sklony, jako je Theodore Dreiser, se v jejich dílech projevuje nezmenšitelná evropská a částečně WASP a bílá a anglo-orientovaná povaha – bez ohledu na evropskou etnicitu těchto konkrétních Američanů.

To pocítíte, když posloucháte například Patricka J. Buchanana v současných amerických médiích. Muž, který se nezamotává do slov, muž, který nepotřebuje teleprompter, muž, který nepotřebuje, aby mu někdo psal všechno, muž, který psal Reaganovy projevy v prvním funkčním období a tak dále, muž, který chodí po studiích s motýlkem, muž, který cituje

starověkou řeckou a latinskou literaturu, když mluví s americkými bulvárními kanály. Získáte tak náznak jiné Ameriky, evropského dědictví v této společnosti, které v podstatě zmizelo z většiny mainstreamových diskurzů, stejně jako tento básník a jeho dílo zmizely v propadlišti dějin.

Nyní je součástí tradice, v jistém smyslu gotické tradice, pokud jde o jeho temperament, který je v určitých ohledech velmi typicky anglický, i když sám byl potomkem skotských přistěhovalců z Ulsteru. Když si vzpomenete na temné, makabrózní příběhy Poea a jejich replikaci ve 20. století jakousi árijskou mystickou a ultrakonzervativní postavou, jakou byl H. P. Lovecraft, jehož dílo bylo po mnoho let nepochopeno, začnete si uvědomovat, že existuje celé zázemí jiné Ameriky.

V jižních státech Spojených států, ke kterým Jeffers neměl žádný zvláštní vztah, panuje jiná doktrína než ta, která převládá ve společnosti jako celku. Pokud se s někým z jihu bavíte o americké občanské válce, ti, kteří se k sobě hlásí, ji nenazývají občanskou válkou. Nazývají ji, poněkud nutněji a kontroverzněji, válkou mezi státy, nebo ještě radikálněji mluví o válce severní agrese. Protože existují různé verze Ameriky. Zamyslete se na chvíli nad tím, co by se stalo s historií světa ve 20. století, kdyby válku vyhrál Jih. Kdyby Jih válku vyhrál, všechno v lidské historii 20. století by bylo odlišné a jiné.

Ve 20. letech byl díky intrikám obrovské organizace zvané Ku Klux Klan, která měla 4 miliony členů, kteří ve 20. letech pochodovali na Washington, D.C., aby v podstatě prosadili zákon o cizincích, přijat imigrační zákon. Když v 60. letech přišli Kennedyové a po nich Johnson – zapomeňte na příběhy o drogách a milostných aférách s Marilyn Monroe a všechny tyhle nesmysly o temné stránce Camelotu – destruktivita

Kennedyů znamenala zánik této hluboké evropské tradice ve Spojených státech.

Od ukončení a zrušení imigračního zákona z 20. let 20. století vstoupilo od konce 60. let do Spojených států 17 milionů barevných osob, které zcela změnily povahu této společnosti. Ne zcela v její intelektuální vrstvě, ale v její demografii. Když se dnes procházíte americkými městy, uvidíte, že se změnila k nepoznání, stejně jako mnoho západoevropských měst ve stejném období. Ve skutečnosti se jedná o replikaci jednoho proti druhému.

Ale ve Spojených státech vždy existoval opačný kulturní diskurs. Dnes se o něm obvykle mluví v uvozovkách, je zesměšňován a považován za něco nezdravého nebo dokonce mírně morálně nečistého. Ale slovo je spíše neutrální a nazývá se „izolacionismus“. Jednalo se o myšlenku, že Amerika nechtěla být impériem, ale republikou – abychom parafrázovali jeden z Buchananových sloganů, „republika, ne impérium“ – a tato tradice bílých Evropanů, s malými domorodými skupinami, které existovaly na severoamerických pláních před nimi, tvořící společnost na jedné straně zbytku Evropy a ne, možná s výjimkou Střední a Latinské Ameriky a Karibské pánve, toužící zasahovat do zbytku světa, ze kterého mnozí z nich odešli.

Představte si na chvíli Spojené státy, které se nezapojily do první světové války. Po první světové válce se samozřejmě staly izolacionistickými a poté se opět obrátily k militantní politice, která se od té doby zjevně stala formou světového imperialismu. Celé poválečné období tuto skutečnost dokládá v každé zemi na Zemi, protože téměř každá společnost na Zemi, téměř každá rasa na Zemi reaguje na prvky globální amerikanizace. Prostřednictvím odporu reagujete. Reagujete

prostřednictvím absorpce a přijetí. Reagujete prostřednictvím kompromisního postoje. Dokonce i evropská Nová pravice je v jistém smyslu reakcí na to, co chorvatský myslitel částečně amerického původu – v tom smyslu, že tam žil a stal se tam univerzitním profesorem – Tomislav Sunić nazývá Homo Americanus, americký člověk, údajné americké století a údajný americký člověk.

Často se setkáváte, zejména mezi evropskými nacionalisty a lidmi, kteří jsou velmi nepřátelští vůči moderní Americe, s jakousi instinktivní reakcí, která zapomíná na důstojnost bílých Američanů, zapomíná, že mnoho bílých Američanů není zodpovědných za to, co jejich vláda dělá v mnoha částech světa, že obyčejný bílý Američan žijící v Missouri nebo někde jinde má nad Bushem a jeho klikou stejnou kontrolu jako my nad Blairem, Brownem a jejich klikou. Existují však Američané, kteří vždy vymezovali samostatný a důstojný a vlastně pro ně americký nacionalistický kurz v situaci, ve které se ocitli.

Chci se podívat na tohoto muže, Robinsona Jefferse. Je to mimořádně nadaný člověk, který nastoupil na univerzitu v 15 letech, protože byl intelektuálně tak nadaný, že ho prostě přijali. Uměl hebrejsky, latinsky a číst starořečtinu. Stejně jako Enoch Powell byl vynikajícím lingvistou. Vzdělání získal od svého otce. Pocházel z rodiny pionýrů. A stejně jako velká část původních zakladatelů země a tvůrců americké ústavy byl v konečném důsledku skotského původu z Ulsteru. To je důležitá identita v rámci některých hluboce bílých podskupin, které založily tuto republiku, jak se později stala.

Jeffers je v názvu této přednášky označen za mimořádného misantropa a ve 20. a 30. letech 20. století měl pověst člověka, který nenávidí lidstvo, nebo člověka, který se jako Zarathustra

uchýlil do jeskyně a proklíná svět. To, co však odmítal, bylo to, čím se Amerika stala: vulgárně a hrubě materialistickou, groteskně prasečí ve svém přístupu ke všem otázkám morální hodnoty, důstojnosti a hierarchie. Reprezentoval, pokud chcete, čistého ducha, který chtěl žít na hranici, který chtěl být izolován ve vztahu k přírodě. Chtěl menší Ameriku, ekologicky soběstačnější Ameriku, přirozenější Ameriku a pohanskou Ameriku.

Byl vychován v tradici kalvinistického radikalismu a extrémního individualismu, což je samozřejmě součástí metafyziky amerického života. Je to víra, že se neobracíte na stát, ale řešíte věci sami v lesích s puškou. Protože všichni tito lidé jsou ve své ideologii a ve skutečnosti narozeni s puškou v ruce. A mají odlišný přístup k povaze toho, co to znamená být člověkem a post-Evropanem v obrovském prostředí, prostředí prostoru a rozměrů vzduchu a v Kalifornii světla, které šokuje Evropany, když ho poprvé uvidí, protože je to skutečně Nový svět.

Umělecká reakce bělochů od konce 18. století na tuto novou zkušenost, tuto post-evropskou zkušenost, je ve skutečnosti rozšířením naší zkušenosti. Ale dnes jsme ji ztratili, protože Amerika, kterou si představujeme, je ta, která se objeví na obrazovce MTV. Zatímco logika, která k tomu vedla, tento muž a lidé jako on byli jejím opakem.

Je zajímavé, že tento muž odmítl křesťanství. „Odmítl jsem Krista," řekl Jeffers, „když mi bylo 15!" Což je docela brzy. A odmítl ho ve fundamentalistické americké společnosti, která byla mnohem fundamentalističtější než dnes, protože i fundamentalismus, který existuje dnes, je syntetický, psycho-žvanivý fundamentalismus, kde se lidé „znovuzrodí" každých

třicet vteřin. Pocházel z hluboce presbyteriánské skotské tradice z Ulsteru, která věřila v tento druh rétoriky, ale ve skutečnosti také stvořila Kierkegaarda a Nietzscheho a mnoho dalších myslitelů, s nimiž má Jeffers souvislost.

V předchozí přednášce jsem hovořil o Nietzschem a je tu jeden prvek, ve kterém tento extrémní protestantismus – který je součástí naší tradice na těchto ostrovech, přiznejme si to, a který je stále patrný v místech jako Ulster – obsahuje důležité ponaučení, které můžeme využít pro naši budoucnost. Technicky vzato, z filozofického a teologického hlediska, by Jeffers mohl být popsán jako antinomista. To je někdo, kdo bere určitou kalvinistickou herezi síly a slávy, pýchy a moci, mužnosti a bezohlednosti přírody a vytrhává ji z křesťanství. V extrémním protestantismu existují určité diskurzy, které, pokud je posunete o kousek dál, přestávají být vůbec křesťanské. Vycházejí mimo.

Existuje mimořádný román, který patří k velkým románům naší tradice a k velkým románům skotské literatury, jehož autorem je James Hogg a který se jmenuje The Confessions of a Justified Sinner. Tento román byl částečně zachráněn, jinými slovy, znovuobjeven v 20. století André Gidem, který byl sám silně ovlivněn Nietzschem. Tento román pojednává o jedné konkrétní kalvínské sektě ve Skotsku. Nezapomeňte, že Skotská církev není anglikánská, není mírně evangelická, středová a hybridní s katolicismem, ale je to skutečně protestantská denominace, která se nyní hroutí a umírá, stejně jako většina těchto křesťanských denominací na Britských ostrovech. Kdysi však byly mocné a vedly k silným tradicím a formám evropské identity.

Zajímavé je, že Jeffers přejímá tyto myšlenky o vyvolení. V extrémním kalvinismu to, co děláte v tomto životě, neurčuje, co se vám údajně stane v posmrtném životě, protože osud je předurčen Bohem. Vyvolení mohou o sobě vědět nebo nemusí, ale jsou nadřazeni ostatním. A pokud máte představu o vyvolených, kteří jsou svrchovaní a nezpochybnitelní, vystupují z rámce křesťanské morálky, a proto se to poměrně rychle stalo nebezpečnou herezí. Protože ve skutečnosti mluvíte o lidech, kteří jsou ve svém postkřesťanství tak nadřazení, že se mohou obejít bez velké části jeho etického systému.

Jeffers však zašel ještě o něco dál a přijal radikální a nehumanistické pohanství, které se ve 20. století vyskytovalo jen zřídka. Kritika Colina Falka, který napsal úvod k této zkrácené verzi Jeffersových kratších veršů vydané nakladatelstvím Carcarnet, což je firma se sídlem v Manchesteru, která dostává finanční podporu od Arts Council. Jako vždy v těchto případech, umělecká scéna rozšiřuje svou velkorysost všemi možnými způsoby, ale často si neuvědomuje, o jaké lidi se jedná, protože pravdou je, že duch tohoto muže a jeho odpor k moderním západním společnostem je téměř, téměř morálně teroristický.

Jeffers je fanatik, outsider, hluboce věřící pohan a extrémní antimaterialista. Věřil, že lidská přirozenost se nikdy skutečně nezměnila, že jsme v podstatě prvotní. Celé jeho dílo je vzpourou proti dualismu. V liberalismu a křesťanství – pokud považujete liberalismus za sekularizaci prvků křesťanské etiky – existuje představa, že existuje síla zla a síla dobra, které spolu bojují. V jistém smyslu je to perský koncept. Je to zoroastriánský koncept.

Jeffers to zcela odmítá. Stejně jako mnoho věcí, které jsem právě zmínil v souvislosti s ním. Pro něj je život totalitou, a když orel slétne a roztrhá svou kořist na kusy v pařezu stromu, nejde o dobro nebo zlo, ale o život a slávu. Představte si, že tyto věci viděl v kalifornském slunci, v tomto průzračném světle, v této zemi, která byla panenská, určitě v letech 1900, 1910, 1920. Některé z těchto oblastí, kde se rozhodl žít hluboko na kalifornském pobřeží, byly téměř neobydlené. Byly to jakési prapůvodní, domorodé země, které byly dobyté, alespoň mentálně i fyzicky, bílými lidmi.

Nyní se velká část hispánské Ameriky vydala dobýt Kalifornii. Kalifornští běloši jsou nyní ve svém vlastním státě menšinou. Nezapomeňte, že Kalifornie je 12. nejmocnější ekonomikou na Zemi, pokud ji považujeme za stát. Samozřejmě právě zvolili za svého guvernéra herce a kulturistu. Ale je už trochu pozdě. Může pověsit pár gangsterů z Los Angeles, může jim píchat injekce do paží a podobně. Možná pár z nich zlikviduje. Ale obávám se, že je už po všem.

Ale člověk jako Jeffers varoval před tím, čím se Amerika stala. Polovina Texasu není bílá. Všechny tyto společnosti se mění. Ale když psal, byly tyto země panenské a otevřené a byly jakousi Alsacií pro evropské zkušenosti v Novém světě a v nové éře.

Zajímavé však je, že stejně jako všichni umělci, kteří hledají prvotní, chtěl Jeffers založit identitu a umění na věcech, které byly hlubší než rozum, které byly instinktivní a které byly v konečném důsledku biologické. V jistém smyslu je tedy prvotním umělcem, a prvotní umělci jsou dnes nebezpeční a spíše se odklízejí, protože nevyhnutelně přinášejí myšlenky, že naše civilizace není jen o právu nakupovat, že existují věci jako

hrdinství a sláva, které jen čekají na určité okolnosti, aby se mohly vrátit. To jsou nebezpečné myšlenky.

Jeffers nevěří v rovnost lidí. Nevěří v demokracii. Nevěří, že muži a ženy jsou stejní a že by s nimi mělo být zacházeno stejně. Nevěří v mír. Nevěří v boj proti otroctví. Nevěří v zasahování do dění ve zbytku světa. Jinými slovy, je to tak trochu monstrum! Je to tak trochu darebák, víte! Je trochu jako Jesse James.

A na mnoha z těchto psanců je ironie. Protože mnoho z těchto postav, o kterých zpívají country a westernoví umělci, jsou ve skutečnosti bílí paramilitanti, protože mnoho z těchto lidí byli nepravidelní, postkonfederační lidé, kteří bojovali proti republikánskému režimu, který se snažil o obnovení starého řádu, tzv. rekonstrukci. V jižních státech Spojených států amerických. V podstatě to byli partyzáni a do lidové hudby vstoupili s konfederační vlajkou, která je samozřejmě skotskou vlajkou, za sebou, představující jejich zvláštní postavení ve Spojených státech.

Jeffers nebyl jižan. Neměl žádné absolutní spojení s Allenem Tatem a těmi, kteří oplakávali mrtvé konfederační vojáky. Neměl žádné zvláštní spojení s uměleckým a literárním hnutím známým jako Southern Agrarians, které vzniklo ve 20. století a prosazovalo revizionistickou tezi o Spojených státech. Protože revizionismus neexistuje venku, ve zbytku světa, ale uvnitř Ameriky.

Musíte pochopit, že vzhledem k velikosti této obrovské federace si mnoho Američanů myslí, že oni sami jsou celý svět. Znám Američana, který se nedávno vrátil do Ameriky a jeden chlapík mu v benzínové stanici řekl: „Hej, kámo, není to skvělé

být zpátky ve světě?“ Samozřejmě měl na mysli Ameriku! Vše je tady! Na ostatní se neohlížejte! Ale když si uvědomíte, že Anglie se vejde dvanáctkrát do Texasu a Británie osmkrát, když si uvědomíte rozměry této společnosti, zahraniční zprávy jsou Oregon. Zahraniční zprávy jsou to, co se děje v New Yorku.

Znám jednoho chlápka, který nedávno byl na rodeu ve Spojených státech, a ten řekl: „Je tu někdo z New Yorku? Je tu někdo z New Yorku?“ A jeden chlapík s typickou baseballovou čepicí nesměle zvedl ruku a řekl: „Kámo, vítej v Americe!“ A to je jejich přístup, jejich venkovský přístup. Jeffers v jistém smyslu reprezentuje to, co v jistém smyslu reprezentoval Enoch Powell a co britské masy chápaly, že reprezentuje, tedy extrémní intelektualizaci prvotních emocí, které cítí téměř každý.

Všichni mladí lidé, fotbaloví fanoušci a tak dále na konci 60. let na tribunách skandovali „Enoch! Enoch!“ Byl to muž, se kterým měli na první pohled málo společného, muž, který ve svých 12 letech psal pro vlastní potěšení starořeckou poezii. Ale do jisté míry tento muž, který stejně jako Nietzsche dostal ve 24 letech profesuru na univerzitě v Sydney, tento muž, kterého masy chápaly jako ztělesnění toho, co cítí, a co většina intelektuálů 20. století zjevně nedokázala, protože jsou zavázáni a filozofují o myšlenkách, které jsou oddělené od života a které jsou oddělené od vitality a identity: sexuální identity, rasové identity, moci a násilí.

Umění je ve své podstatě vždy prvotní. Krajní pravice začala tragédií, rozdělila se na komedii a její schopnost vždy pohnout našimi lidmi a jakýmikoli lidmi je prvotní. Veškeré umění začíná lidmi. Začíná lidmi a od toho se odvíjí, v závislosti na intelektuální úrovni, na kterou chcete vystoupit a

vést v souladu se svými schopnostmi, svou myslí, svými okolnostmi a touhou být zušlechtěn.

To je důvod, proč má poezie, samozřejmě, věšteckou sílu – spolu s hudbou, a poezie spojená s hudbou je v některých ohledech ještě silnější – kterou mnoho jiných umění nemá. Je to bardská tradice. Je to tradice, která předchází téměř všechny ostatní tradice. V homérské tradici, v tradici, která vede k vysvětlení Beowulfa v naší kultuře, máte muže, který je skald, který má s sebou hudební nástroj nebo doprovod. Improvizuje. Moderní teoretici to rádi nazývají bílou formou jazzu.

Ale ve skutečnosti je to něco jiného. Máte nápad, ale nevíte, kam směřujete. Znáte příběh o Beowulfovi, víte, že přijde Grendel, víte, že přijde Grendelova matka, ale v představení to částečně prožíváte znovu. Protože představení je dynamické. A diváci jsou součástí představení. Proto by bylo dost divné dělat to sám, víte. Oni jsou součástí toho. Jsou nezbytní. Jsou postavou v tom. Protože jsou vaší ozvěnou a ještě něčím víc.

Tento bardský prvek v poezii 20. století byl zcela ztracen. Poezie je o sobě samé. Poezie je o jazyce. Poezie je o sebestřednosti básníka. Poezie je o tom, co o vás říkají ostatní básníci.

Kingsley Amis kdysi napsal báseň, ve které řekl, že poezie by už neměla být mýticky spojena se západní tradicí, protože jsme se toho všeho zbavili. Do jisté míry to platí i pro tento týden, kdy zemřel nezajímavý básník jménem John Heath-Stubbs. Nebyl příliš známý, ale John Heath-Stubbs, který byl slepý, reprezentoval tento druh bardské a věštecké tradice. Samozřejmě není třeba zmiňovat Miltona nebo Homéra, ale do

jisté míry platí, že v ústních tradicích, pokud člověk ztratí smysl a je slepý, slova samozřejmě získávají nesmírnou sílu, protože kompenzují ztracený zrak, a proto dochází k přesměrování energie.

Jeffers věřil, že život bude pokračovat stejně jako dosud, bez jakýchkoli změn. Byl proti pokroku. Nevěřil v osvícenství, tedy v teorie, které ovládají mysli většiny našich profesorů. Když dnes chodíte na univerzitu a vyjádříte neliberální názor, řeknou vám: „Jsi monstrum! Jsi jeden z těch fanatiků z krajní pravice! Jsi jeden z těch vyvrhelů“, ve skutečnosti tím říkají, že nesouhlasíte s určitými myšlenkami, které se do naší civilizace dostaly postupně, ale v zásadě na konci 18. století. A Jeffers osvícenství odmítá. Samozřejmě i samotný termín „osvícenství“ je slogan. Je to propaganda. Proč? Protože pokud nejste osvícený, jste neosvícený, že? Jste barbar. To je to, co říkají. „My jsme osvícení. Jsme pokrokoví. Vy jste reakcionář. Jste outsider. Jste necivilizovaný.“

Pokud jste někdy navštívili liberální studia, abyste diskutovali o politice, a máte názor, který je napravo od UKIP, brzy zjistíte, že liberálové ve skutečnosti nemají z vás fyzický strach, ale morální strach. Ano, opravdu! Protože si myslí, že ve skutečnosti představujete zlo. Opravdu si to myslí, protože je to systém myšlenek, ke kterému je většina našich nejchytřejších lidí loajální, a proto nás obklopuje, proto je v éteru na populární úrovni, na střední úrovni, na elitní úrovni. Je všude! A je všude, protože většina našich elitních mozků byla vyškolena, aby myslela pouze tímto způsobem.

Ti, kteří jsou mimo, dokonce i profesoři, kteří jsou metafyzickými konzervativci – to znamená, že jsou neliberální konzervativci – lidé jako například profesor Roger Scruton, lidé

jako zesnulý profesor Maurice Cowling, kterého jsem znal, tito lidé jsou téměř démoničtí. Balancují na okraji propasti... a opravdu balancují! Jednou jsem Cowlingovi řekl: „Věděl jste, že skupina zvaná National Alliance prodává jednu z vašich knih?“ A on odpověděl: „To nechci vědět!“ A oni tu knihu prodávali, protože Dr. William Pierce v Cowlingově knize o diplomatické reakci na Hitlera, která je pravděpodobně jeho nejvýznamnější akademickou prací [The Impact of Hitler: British Politics and British Policy, 1933–1940 – pozn. red.], rozpoznal vnímavost, která nebyla poskvrněna liberalismem, vnímavost, která bojovala sama za sebe mimo správný morální kompas.

Profesor George Steiner, který byl současně s Cowlingem komparativním profesorem kultury na Cambridge, byl jednou dotázán na Cowlinga. Někdo se ho zeptal: „Co si myslíte o Cowlingovi?“ A on odpověděl: „Ach, je to brilantní muž, ale představuje nenapravitelné zlo.“ Nenapravitelné zlo. Nenapravitelné zlo! Jedná se o muže, který měl nehumanistické a protichůdné názory ve vztahu k liberalismu, a ve skutečnosti je to konzervativec extrémního typu, i když, jak víte, definice se mohou lišit a je v tom subjektivní prvek.

Lidé však do určité míry musí pochopit, že hodnoty elitismu a nerovnosti jsou morálně špatné. Důvodem, proč máme pro setkání jako je toto orientační body, je to, že v minulosti vás chtělo značné množství lidí skutečně napadnout, protože generace po šedesátých letech, která prošla radikálními marxistickými skupinami, skutečně věřila, že bojuje proti zlu. Proto se tak rozčilovali.

Protože lidé, když si myslí, že brání pravdu a světlo, jsou schopni udělat téměř cokoli. A to je ironie těchto lidí, kteří

kážou humanismus, universalismus a univerzálnost lásky. Pol Pot, Stalin, Čojbalsan, Lenin, Trockij: všichni tito lidé kázali podobné věci. Trockij řekl: „Po lidové revoluci budeme mít na každém rohu Kanta, na každém rohu Goetha, na každém rohu Tolstého, na každém rohu Shakespeara, na každém rohu Miltona!“ Nesmysl! Nic z toho nebudete mít! Protože když se roztavíte na nic, vytvoříte civilizaci mravenců a nevytvoříte vůbec nic slavného!

Ale nesmím se nechat unést. Někdo jménem Lee Barnes řekl na Stormfrontu, že jsem zuřivý fašista. Zuřivý! Zuřivý fašista, kterého by nikdo neměl poslouchat, neměl by být poslouchán. Ale vy mě posloucháte, takže budeme pokračovat.

Jeffers byl jakýsi prorocký básník a Colin Falk vybral dvě věty D. H. Lawrence: „Byl to svět před a po bohu lásky.“ Jinými slovy, Jeffers představuje citlivost – protože Falk vybral právě tuto větu od Lawrence, aby hovořil o Jeffersovi – před Kristem a před křesťanským zjevením a po něm. Jednou ze zajímavých věcí na Jeffersovi je, že předpovídá pád křesťanství. Nyní můžete říci, že to není originální, protože Nietzsche předpovídá tento kolaps mezi jinými na konci 19. století.

Ale Jeffers jde ještě hlouběji, protože předpovídá jeho morální kolaps. Důležitost křesťanství spočívá v jeho etickém systému. Katedrály jsou nádherné. Většina umění je nádherná. Problémem této víry je její etický systém, protože je to víra, která v konečném důsledku říká: „Když do mě strčíš, bude mi tě líto.“ Samozřejmě že do nich strčíte zpátky, protože to je zákon života! A ti, kteří do nich nestrčí zpátky, budou sežráni: osudem, předurčením, a stanou se kompostem pro jiné skupiny.

Náš druh zahrnuje mnoho skupin, které již neexistují, mnoho kultur, které již neexistují. Když se ponoříte hluboko do země, najdete nejrůznější vrstvy civilizací a kultur, které již neexistují. Filištínové měli poměrně významnou kulturu, ale jiná skupina tvrdila, že tomu tak není, a proto dnes toto slovo používáme pro kohokoli, kdo je necivilizovaný. Takže nevěřte vždy tomu, co říkají na kanálu 5 nebo 4 nebo 1 nebo 2 nebo 3.

V naší společnosti se musíme držet těch lidí, o kterých se naše děti nikdy neučí. Musíte pochopit, že dnešní literatura je konstruována tak, aby zabránila „rasismu“.

Před dvěma nebo třemi lety se na Oxfordské univerzitě vedla debata o katedře poezie. Katedře? Ani ne předsedovi, chápete? „Katedře poezie.“ A třetina profesorů ji chtěla přidělit Benjaminu Zephaniahovi. Chtěli ji přidělit Benjaminu Zephaniahovi! Ve stejném roce mu byla nabídnuta hodnost OBE. On řekl: „Bělochu, plivu na tvou hodnost OBE!“ Řád britského impéria! Řekl: „Nechceme mít s tím impériem nic společného!“

Teď prohrál volby v Oxfordu a můžete se vsadit, že mnoho oxfordských profesorů, kteří pro něj hlasovali, nikdy nečetlo ani slovo z jeho dubové, raggerové a hluboké basové poezie. Nikdy z toho nečetli ani slovo! Hlasovali ideologicky a také tak, aby nikdo v společenské místnosti nemohl říct: „On nehlasoval pro Zephaniaha!“ „Ne, ne! Já ano! Neberte mi to za zlé!“ Takové věci, víte.

Nakonec vyhrál C. H. Sisson, který je vlastně zajímavý, protože v některých ohledech je naturalista, normativní konzervativec, měl ke konci svého života kontakty s Wyndhamem Lewisem, a tak zvláštním způsobem máte vlastně

umírněného pravicového básníka zvoleného na opačné straně všech, kteří tleskali a mávali Zephaniahovi, aniž by kdy četli jediné slovo z jeho díla.

Je ale zajímavé, že mnoho našich lidí ví hodně o černošské historii, která je poměrně krátkým tématem, a ví velmi málo o naší vlastní historii a identitě, protože jsme, až na výjimky, prostřednictvím naší kulturní elity vytvořili nejlepší literaturu na světě, nejlepší umění na světě. Jak říká Camille Paglia, 90 % toho, co má v současné modernitě kulturní hodnotu z minulosti, je dílem mrtvých bílých evropských mužů. Mrtví bílí evropští muži. V politicky korektní ideologii se jim říká DWEM. A jsou to lidé jako Jeffers.

Jeffers napsal mnoho básní. Mnohé z nich jsou o přírodě, kterou vnímal podobně jako Ted Hughes, ale Ted Hughes, který byl v jistém smyslu domorodcem z Yorkshire, neměl žádný metafyzický základ. Hughes vnímal přírodu syrově. Vzpomínám si, když jsem před dlouhou dobou dělal O Level. Dnes se tomu už O Level neříká. Dělali jsme báseň s názvem „Pike“, která je v jistém smyslu úžasná. Je to jakási prapůvodní a kanibalistická hymna, óda na štiku. Ale u Hughese si vždycky myslíte, že v povaze jeho vyjadřování není žádný větší nebo významnější duchovní základ, zatímco u Jefferse v mnoha ohledech je.

Jeffers byl na počátku 30. let minulého století oslavován. Jeho první kniha byla vydána soukromě a neměla velký ohlas, ale kniha Roan Stallion, Tamar, and Other Poems byla přijata s nadšením. Vydalo ji nakladatelství Modern Library v New Yorku. Jednalo se o sérii Penguin Modern Classics. Samozřejmě šlo o vázanou knihu, protože v té době ještě nebyly tak rozšířené levné brožované knihy. Ale to bylo to nejlepší, co

jste mohli dostat. V tehdejších amerických podmínkách to byl Penguin v každém obchodě. New American Library by byla současným americkým ekvivalentem. Ironií je, že tyto druhy básní byly chváleny. Někteří lidé je měli rádi, protože byly konzervativní a nemodernistické, ale většina lidí je měla ráda spíše proto, že byly odvážné, protože překračovaly hranice. V kultuře 20. století, zejména před druhou světovou válkou, byli pohané považováni za trochu šokující, trochu vzrušující, trochu erotické, odhalující viktoriánské spodní prádlo, podobně jako byl přijímán Lawrence.

Kdyby Lawrence žil déle, je možné, že by se mu stalo to samé, co Jeffersovi. Byl totiž známý tím, že měl mírnou slabost pro některé vlády v jižní Evropě, které byly stále více odsuzovány, a nikdo neví, jaký by byl jeho postoj k těmto věcem později. Ale dá se předpokládat, že i když by se nedostal do zapomnění tak jako Jeffers v americké literatuře, mohlo by se stát něco podobného.

Většina lidí považuje jeho názory za příliš radikální, dokonce i ti, kteří je vysvětlují. Pojďme se do toho ponořit:

> . . . žádné myšlenky ani emoce,
>
> které by všichni jeho předkové od doby ledové
>
> nebyli schopni pochopit. To nazývám dobrým životem; omezeným,
>
> ale mnohem lepším než život většiny
>
> lidí a nesrovnatelně krásnějším [Z „The Wind-Struck Music“ — Ed.]

Jeffers věří, že bolest a utrpení jsou morálně dobré. Věřil, že jsou předurčeny přírodou. Věří, že nemoc a smrt jsou božské,

protože jsou principy rozkladu. Když lidé říkají „Je mi to líto“, protože trpíte, jeho citlivost by řekla „To je součástí obecné slávy“. Všichni jednou zemřeme. Všichni jednou budeme trpět. Nietzsche kdysi řekl, že soucit znásobuje utrpení. To je opak křesťanských myšlenek. Oni věří v sílu jako morálku. Liberální pohled je: „To je kruté, je to nelidské, trestáte slabé lidi, lidi, kteří se nemohou bránit.“ Morální opačnou stranou tohoto názoru je, že ti, kteří jsou slabí, mohou být posíleni, a to je morálka. Namísto soucitu jim pomáháte, a pokud vaši pomoc odmítají a nechtějí ji, tak ji nedostanou. Ale pokud chtějí být posíleni, pak je to právě morálka.

Pravicové názory nejsou jen o odporu k Evropské unii a proti tomu, že 14 % obyvatel Anglie nejsou běloši. Pravicové názory jsou duchovní názory na přírodu, člověka a identitu. Všechny skupiny mají pravici. A za pár desítek let se to ani nebude nazývat pravicí, protože se jedná o termíny z francouzské revoluce, které označovaly, kdo seděl napravo a nalevo od řečníka. Jediný rozdíl mezi levicí a pravicí je ve skutečnosti morální a duchovní. Ale oni věří, že rovnost je morální dobro! Morální dobro. A mělo by být vnucováno!

Ironií je, že současná levice je extrémnější než revolucionáři 19. století. Extrémnější dokonce než Lenin a Marx. Ti nikdy nepopírali biologickou nerovnost. Věřili, že by měla být zcela sociálně přepracována, aby se minimalizovala krutost a přirozenost jejích účinků. Současná nová levice popírá, že existuje jakákoli biologická nerovnost, což je nesmysl! Absolutní nesmysl! Mluví o spravedlnosti, mluví o spravedlnosti.

Jeffersova odpověď je obejít dětskou školku, obejít postýlky novorozenců. Někteří se narodí zdraví a silní; někteří

budou duchovně silní, vykouří tři krabičky cigaret Capstan Full Strength a zemřou ve své posteli ve věku 90 let. Jiní nemají oči ani nohy, narodí se zdeformovaní, nemocní a s vadami. A ano, je to tragédie. Ale příroda neustále chrlí život, někteří jsou zničení a jiní směřují ke slunci. To je opravdu to, čemu naši lidé věří, nebo alespoň instinktivně cítí. Každý to cítí, nebo alespoň většina lidí.

Protože, přiznejme si to, každý v této společnosti se nějakým způsobem přizpůsobil liberalismu. Každý, protože musíme žít ve společnosti tak, jaká je. Letos mi je 45 let. Narodil jsem se v roce 1962. V roce, kdy zemřel Jeffers. Neznám nic jiného než liberalismus. Nic jiného za celý svůj život. Starší lidé znali trochu tradičnější Británii, která byla jiná. My jsme ji nikdy nepoznali, ale samozřejmě existují lidé, kteří v jistém smyslu reagovali proti indoktrinaci. Ale jen reagovat nestačí. Podle mého názoru je třeba se znovu spojit s tím, co je prvotní a slavné. Každý to má. Lidé to v zásadě projevují na různých úrovních intelektuální složitosti, ale každý má prvotní emoce.

Když jsem byl mladý, měl jsem rád „God Save the Queen“ a všechno ostatní. Ale pro mě to není dost divoké! Není to dost silné! Bohužel, většina Angličanů to má ráda trochu jemnější. Cítí se tak pohodlněji. Musíte najít způsob, jak jim pomoci cítit se pohodlně, když se vrátí k přirozenosti. O tom je vlastně politika, kterou se zabýváme. Jde o to, aby se naši lidé cítili pohodlně, když jsou militantní, do té míry, že když vám někdo šlápne na nohu, neřeknete: „Promiňte.“ Řeknete: „Slez mi z nohy!“ A takoví musíme být v budoucnosti.

Protože ve skutečnosti došlo v naší civilizaci k hroznému rozkolu citlivosti. Jednou jsem o tom mluvil s tiskařem jménem

Tony Hancock a řekl jsem mu: „Jedním z velkých dilemat, které máme, je úplné rozdělení mysli a těla, které existuje u lidí v naší skupině.“ Pak máte intelektuály s mimořádnou schopností abstrakce a intelektuálními schopnostmi – příkladem by mohl být někdo jako Samuel Beckett –, kteří vytvářejí kulturu výhradně pro jiné intelektuály, zcela introvertní a uzavřenou do sebe. Velmi nadaní, ale zcela vyschlí a v rozporu s instinkty života.

A máte spoustu lidí, pro které je komplexní vzdělání velkou slávou, ale 40 % z nich neumí číst, psát ani počítat! To zavedli politici z Labouristické strany, kteří desítky let prohlašovali, že to dělají pro dělnickou třídu. Ale nedělali nic takového! Přijali metodiku, díky níž lidé na základě vzdělání, které dostávají, sotva mohou mít nějakou představu o tom, kdo jsou. To je mnohem větší „zrada“, než jakou jim kdy způsobil nějaký snobský konzervativec! To udělali našim lidem!

To, co musíme udělat, zejména intelektuálové, je znovu spojit mysl a tělo, pěst a mozek. Jak jsem jednou řekl Hancockovi v soukromém rozhovoru: „Příliš mnoho těch, kteří mají odvahu, nemá intelekt, a příliš mnoho lidí s intelektem nemá vůbec žádnou odvahu.“ Vůbec žádnou odvahu! Vůbec v ničem! Proto jsme v této společnosti, v církvi, ve vládě, v Dolní sněmovně, v Horní sněmovně, u soudů, na univerzitách, v médiích, dokonce i v ozbrojených silách zcela bez vůdců! V celé společnosti není vůbec žádné vedení! Nikdo neříká, že spojuje mysl a tělo. Nikdo neříká, že jsme Britové a Evropané podle kultury a běloši podle rasy. To je naše kultura a naše společnost!

Naši předkové vytvořili mimořádné věci a naše kultura kolem nás umírá. Když navštěvuji salony a nóbl večírky, lidé,

kteří vědí, kdo jsem, přejdou přes místnost a řeknou: „Nemůžeme se stýkat s tímto hrozným člověkem a jeho hroznými názory.“ Moje válka proti nim, jen abych to zosobnil skrze sebe, spočívá v tom, že tito lidé ve své měkkosti a luxusu mají zkažený pohled na hodnoty své vlastní civilizace. Jdou se podívat na Aischyla, jdou se podívat na Sofokla, jdou se podívat na Euripida – a Jeffers udělal verzi jedné z Euripidových her; jdou se podívat na tyto věci, ale je to cirkus. Není to ani cirkus, je to muzeum. Je to památkářství. Můžete to mít, pokud nikoho neurážíte. Ne, nikoho neurážejte. Ale můžete to mít. Můžete mít Radio 3.

Radio 3 je vlastně velmi zajímavé, protože tam máte Wagnera, Brucknera a pak hodinu věnovanou Osvětimi! A pak máte Šostakoviče a na závěr ještě něco o Stalinovi, aby to bylo vyvážené. Víte, vyváženost. Pak zazní Mozart a podobné věci. Můžete mít jedno, ale musíte mít i druhé. Tím chtějí říct, že můžete mít památník a jeho jemnou a vysušenou verzi.

Matt nedávno šel do Stratfordu nad Avonou na Shakespearovu hru. Myslím, že to byl Julius Caesar. Čtyřicet procent herců bylo černochů. Čtyřicet procent. Vlastně si nepamatuji, že by v Juliu Caesarovi byla černá postava! Vím, že Orson Welles natočil černou verzi v Harlemu ve 30. letech a do divadla ho musela doprovázet ochranka, protože taková byla tehdy v Harlemu situace pro muže, který nebyl černoch.

Ale do jisté míry je strach z identifikace s vlastní kulturou, strach z vlastní hudby, strach z moci vlastního umění u lidí mimořádný. Smyslem multikulturalismu je, aby se vše smíchalo dohromady, aby se žádná skupina necítila ani trochu odcizená. Na druhou stranu jsou všechny skupiny současně odcizeny od své vlastní kultury a my jako původní obyvatelé

více než kdokoli jiný, protože jsme ti, kteří k ní nemůžeme [nesrozumitelné – „přispívat“?].

Mám v naší straně přítele jménem Eddy Butler. Eddy je někdy velmi praktický, velmi volebně orientovaný, velmi zaměřený na „maso, které je na ulici“ a podobné věci. Říká, že problém je v tom, že jsou to všechno vzdušné zámky. Vše je ve hvězdách, víte. Ale můj názor je samozřejmě, co je s našimi lidmi opravdu v nepořádku? Co je s nimi opravdu v nepořádku? Je to fyzické? Ne, není. V podstatě jsme stejní, jako jsme vždy byli, opravdu. Problém je tady nahoře. Problém je v duchovní mentalitě našich lidí, která je zbabělá, slabá, vystrašená, bojí se života, bojí se názorů ostatních. Koho zajímají názory ostatních? Angličané a Britové dobyli velké části světa, protože nám byly názory ostatních ukradené.

V jistém smyslu žijeme ve velmi chaotické a nebezpečné době. Abychom se na chvíli vrátili k některým tématům, o kterých jsme již dříve diskutovali, v zahraničních a diplomatických kruzích se ozývají hlasité spekulace, že Izrael se rozhodl bombardovat Írán koncem tohoto roku nebo počátkem příštího. Musí to udělat v příštích dvou letech, protože Bush jim poskytne ochranu. Ale ani Američané to za ně neudělají. Musí do toho jít sami a Amerika je podpoří. Amerika jim bude doplňovat palivo do letadel za letu. Jestli se to stane, nebo ne, to nikdo neví. Ale může to fungovat a zařazení „krajně pravicového“ vůdce do izraelské vlády je pravděpodobně součástí přípravy konsensu v této společnosti pro tento úder. Žijeme tedy ve velmi, velmi radikální a velmi, velmi nebezpečné době.

Izolacionisté jako Jeffers, kteří se stavěli proti zapojení Ameriky do druhé světové války, kteří se stavěli proti zapojení

Ameriky do války ve Vietnamu, což bylo démonizováno, ale pak se stalo přijatelným, dokonce progresivním názorem, zejména proto, že demokraté tuto válku podporovali, protože museli dokázat, že jsou antikomunisté ve vztahu ke konzervativním kritikům uvnitř Ameriky. Kennedy a Johnson tak tuto válku radikalizovali. Jeffers prohrál. Duch tohoto básníka a duch lidí, jako byl on, prohrál.

Amerika, kterou si přáli Stoddard, Oliver, Yockey, Lovecraft, Jeffers, Mencken, London a všichni ostatní: taková neexistuje. Ale vždy jsem měl velkou sympatii k těmto hluboce bílým, hluboce evropským, důstojným a vysoce kultivovaným Američanům, kteří jsou, pokud chcete, nyní neameričtí ve vztahu k tomu, co se stalo v jejich vlastní společnosti. Tento muž je básníkem extrémů, obětí, násilí a radosti. Je to muž, který v podstatě věří v sílu skrze radost.

Přečtěme si jednu báseň, kterou jsem právě vybral takřka automatickým způsobem, strana 51:

„Návrat“

Trochu příliš abstraktní, trochu příliš moudré,

Je čas, abychom znovu políbili zemi,

Je čas nechat listy pršet z nebe,

Nechat bohatý život znovu proudit ke kořenům.

Půjdu k krásným řekám Sur

A ponořím do nich ruce až po ramena.

Najdu své zúčtování tam, kde se třese olšový list

V oceánském větru nad říčními balvany.

Dotknu se věcí a věcí a už žádných myšlenek,

Které se množí jako bezústé jepice zatemňující oblohu,

Mraky hmyzu, které oslepují naše vášnivé jestřáby,

Aby nemohli útočit, sotva mohou létat.

Věci jsou potravou jestřába a vznešená je hora, Ó vznešený

Pico Blanco, strmá mořská vlna z mramoru.

Ať je tomu tak. Představuji vám život Robinsona Jefferse: amerického misantropa.

Moc vám děkuji!

Stewart Home

Rád bych mluvil o Stewartu Homeovi: komunismu, nihilismu, neoismu a dekadence. Měl jsem tři přednášky o extrémní levici. Jedna se jmenovala „Marxismus, Frankfurtská škola a nová levice“. Další se jmenovala „Totalitní politika roku 1984“. A další byla o konceptu vymývání mozků a používání behavioristických technik Severokorejci a Číňany, zejména na vězních v korejské válce – dnes již zcela zapomenutém konfliktu – a o románu italsko-amerického autora Francise Polliniho, který byl založen na těchto událostech.

Stewart Home je neuvěřitelně neznámá postava, která se pohybuje na okraji kulturního předvoje, takže se k němu dostanu až v závěru přednášky, až se nejprve zabývám některými základními stavebními kameny.

Většina konzervativců s malým „k“ se dnes rozhlíží po západoevropských zemích, jako je Británie, a diví se, proč žijí v mírně, ale evidentně levicové společnosti. Diví se, proč měli vyhrát, ale ve skutečnosti prohráli. Když se rozhlédnou kolem sebe, všechno se změnilo oproti tomu, jaké to bylo před 40 až 50 lety – všechny normativní sociální hodnoty a zkušenosti – a diví se, proč k tomu došlo.

Existuje mnoho důvodů, proč k tomu došlo, ale jedním z nich je úplné ovládnutí a převzetí kulturního prostoru tím, co nazýváme kulturním marxismem nebo marxistickými idejemi nebo idejemi mírné levice nebo postkomunistickými idejemi a jejich postupem institucemi po 60. letech. Ale nestalo se to jen tehdy. Bylo to připraveno mnohem dříve ve 20. století.

Marxismus je doktrína – předtím, než Lenin přidal konspirační prvek předvojové strany, která se chopí moci

pomocí svého paramilitárního křídla v upadajícím státě – která pochází z poloviny 19. století a vyvrací idealistické a utopické socialismy, některé náboženské, jiné sekulární, které ji předcházely. Marx věřil, že má vědecký pohled na historii, že vše je předem dané a určené, že historii lze číst jako runový vzor nebo vzor perského koberce, a že on sám je mistrem dialektiky, která určí budoucnost lidstva. Dnes víme, že noční můry v podobě režimů, které vznikly v 20. století po celém světě na základě některých nebo všech jeho myšlenek, selhaly a většina z nich byla zničena. Ale jejich odkaz tu stále je.

Clare Shortová je v současné době trochu svědkem v liberálním tisku kvůli svému vystoupení v Chilcotově vyšetřování. Když se rozpadl Sovětský svaz, řekla něco velmi zajímavého. Řekla: „Komunismus skončil, ale marxismus ne.“ To je velmi prozíravá poznámka, protože v západním světě se změnila myšlenka, že vše je ekonomicky předurčeno marxistickou teorií, že vše má sociální dynamiku, která je strukturovaná a fyzická na základě ekonomického života a je materialistická.

Na počátku 20. století ji změnil italský komunistický teoretik Antonio Gramsci, který byl ve vězení. Měl představu, že nadstavba a základna – to, co bylo pod ní a bylo ekonomické a materiální, a to, co bylo nad ní a bylo filozofické a kulturní – mohou být odděleny. Mohou být rozděleny a rozebrány. To je ve skutečnosti kacířství v klasickém marxismu. Ale umožnilo to otevřít obrovské perspektivy boje napříč akademickým, uměleckým, intelektuálním a mediálním životem v celém západním světě.

Část levice se odklonila od politiky předvoje a zapojila se do toho, co se dnes obecně nazývá kulturní boj. Jednou z

velkých slabostí všech forem konzervatismu – ať už gaullismu ve Francii, republikánství ve Spojených státech nebo křesťanské demokracie v Německu, Itálii a jinde – je jejich odmítání vést kulturní boj, jejich odmítání uvěřit, že jejich nepřátelé to myslí smrtelně vážně.

V 60. letech se lidé, kteří byli považováni za „reakcionáře“, zejména v akademických kruzích, často smáli tomu, co se dělo. Bylo to téměř jako vtip. Většina lidí jistě zná satiru Toma Sharpa s názvem Porterhouse Blue, která je založena na Peterhouse College v Cambridge, kde působili všichni tito reakcionáři a ultrakonzervativní profesoři, lidé jako Maurice Cowling nebo Roger Scruton, kteří byli s touto kolejí spojeni. Jsou to metafyzici nebo hluboce konzervativní, neliberální konzervativci, lidé, kteří byli na samém okraji konzervativního spektra názorů před začátkem krajní pravice, v podstatě tak daleko, jak jen to v rámci hlavního proudu jde.

Tito lidé – a já jsem Cowlinga kdysi znal (nyní je již mrtvý) – se nevzdali. Ale v jistém smyslu nechápali, že aby se mohli bránit proti přílivové vlně levicových myšlenek v 20., 30., 40., 50. letech a poté, museli jít ideologicky ještě dál, i když nebyli připraveni se organizačně angažovat, i když to znamenalo stát se spolucestujícími. Museli jste použít krajně pravicové myšlenky, i když jste je tak nenazývali, abyste bojovali proti militantní levici. Konzervativní akademici od Michaela Oakeshotta dále to v zásadě odmítli, absolutně to odmítli, a tím si v podstatě nasadili oprátku na krk v souvislosti s přicházejícími silami.

Protože jejich nepřátelé to mysleli smrtelně vážně. Chtěli změnit myšlení západních společností, a způsob, jakým to chtěli dosáhnout, nebyl prostřednictvím předvojových stran, i

když je podporovali, ani prostřednictvím doktrín sociální revoluce, i když ty možná zčásti podporovali. Bylo to prostřednictvím změny gramatiky, kterou lidé používali k myšlení na pokročilé úrovni.

Pro militantní egalitáře bylo podivné, že používali extrémní formu kulturního elitismu. Vezměte si univerzity, vezměte si profesory a akademiky na univerzitách, vezměte si lidi, kteří hodnotí doktoráty, které poskytují metodologii dosažení titulu profesora na univerzitě. To pak replikujete u všech studentů a studentek na prvním, druhém a třetím stupni terciárního vzdělávání, bez ohledu na lidi, kteří přicházejí ze středního stupně.

S rozšiřováním rovnostářského vzdělávání budeme mít společnost, kde 30–50 % lidí chodí na univerzitu; je tu například University of Slough, která bývala polytechnickou školou v údolí Temže. Můžete získat titul v oboru kadeřnictví. Můžete získat titul v oboru golfu. Můžete získat titul v čemkoli! Víte, pošlete to na poštovní schránku v Edinburghu a za pár týdnů je to zabalené a dostanete doktorát z jaderné fyziky, který vám přijde poštou! Tak to teď chodí!

Nyní existuje několik lidí z vyšší třídy, kteří odmítají chodit na univerzitu. Princezna Diana odmítla chodit, částečně proto, že nebyla příliš bystrá, ale také proto, že to už nemá žádnou společenskou prestiž, protože když tam chodí všichni, nemá to žádnou slávu. To je ta myšlenka! Pokud je vše degradováno, chcete jíst chléb, který byl v ústech všech ostatních? To je ta věc na egalitářských myšlenkách.

Plán levicové subverze, který představuje vlna akademiků v nejrůznějších oblastech, kteří nemusí být nutně propojeni,

nemusí to dělat ve vzájemné souvislosti, ale dělají to v souvislosti s logikou svých studií. Dělají to v diskurzu za diskurzem.

Dělají to v ekonomické teorii, která před Johnem Maynardem Keynesem byla klasickou liberální metodologií, přičemž Alfred Marshall byl posledním představitelem této školy, kterou v polovině 20. století oživil F. A. Hayek a Milton Friedman jako disidentský proud, který se pak vrátil. Keynes je první a marxističtí ekonomové, jako je profesorka Joan Robinsonová z Cambridge, přicházejí později.

Pak přejdeme k antropologii. První velkou učebnicí antropologie je kniha Arthura de Gobineaua Esej o nerovnosti lidských plemen. Tím začíná antropologie jako obor. Jedná se o „rasistický“ text. Antropologie je věda, nebo polověda, která musí vždy popírat svůj první text, protože ten je nyní tak urážlivý ve vztahu ke všem diskurzům, které přišly po něm. Od počátku 20. století dochází k rozvoji různých diskurzů, které se nazývají sociální nebo socializovaná antropologie: myšlenka, že rasa nemá s antropologií nic společného, zatímco rasa je periodická tabulka antropologie a je taxonomií člověka v rámci této konkrétní akademické disciplíny. Dostáváme se do situace, kdy v 70. letech, kdyby například profesor na Univerzitě v Sussexu, ultra-levicové instituci na jižním pobřeží, řekl, že mezi lidmi existují zásadní rasové rozdíly v inteligenci, došlo by na kampusu k absolutním nepokojům, které by musely být potlačeny policií a úřady.

Jedna věc, kterou si levice během 20. století uvědomila, je, že lidé, kteří jsou velmi mentální a intelektuálně velmi abstraktní, mohou být fyzicky velmi snadno zastrašeni. Mysl a tělo jsou v západním životě tak rozdělené, že stačí, aby malý

dav zamával pěstmi na pár profesorů, a oni se skloní, nemohou nic dělat, bojí se o svůj život a poté budou psát jinak. Trockij v brožuře nazvané Nutnost rudého teroru, která byla vydána v roce 1917, řekl, že stačí zastřelit tisíc lidí, aby se zastrašil milion. Ale na mnoha univerzitách stačí hodit cihlu během dne pro nováčky a lidé se bojí diskutovat, psát a teoretizovat o celých souborech myšlenek.

Každý ví, že od francouzské revoluce existuje spektrum názorů od krajní levice, přes umírněnou levici, střed, umírněnou pravici až po radikální pravici. Od roku 1968 se radikální pravice – která je napravo od Oakeshotta, Scrutona a Cowlinga – odtrhla a nelze o ní mluvit jinak než jako o kritice. Můžete mluvit o tom, jak tyto myšlenky nenávidíte. Můžete mluvit o tom, jak jsou zlé a špatné. Můžete mluvit o tom, jak jsou mylné. Ale nelze je samy o sobě představovat.

Je to složité, protože existují určité akademie, například francouzská, kde to neplatí vždy, a to proto, že ve Francii existovala velmi silná intelektuální fašistická tradice – v podstatě o to šlo –, která přetrvává dodnes a dokonce se projevuje i v nové pravici. V 70. letech bylo možné na Sorbonně vidět plakát s nápisem „Drieu La Rochelle: přednáška dnes odpoledne“. Ten se samozřejmě po válce zabil, protože byl kolaborantským intelektuálem s Ottou Abetzem a dalšími lidmi z německého ministerstva kultury v Paříži v okupované Francii.

Není to tedy jednotné. Tyto věci jsou procesní a dynamické. Neděje se to jen v ekonomii a antropologii. Děje se to v psychologii. Děje se to v sexologii. Děje se to v anglické literatuře. Děje se to při vytváření nových diskurzů, jako jsou kulturní studia, která šíří myšlenky o masové kultuře. A děje se to v kritické teorii.

Kritická teorie je pohled, který se rozvinul v umění a humanitních vědách a dokonce i v oblastech práva, jako je kriminologie, kterou lze také považovat za jednu z těchto „ologií“, jeden z těchto oborů, a v dalších oblastech dějin umění, estetiky, v kurzech filozofie, ve filozofii samotné a tak dále.

Angloamerický svět měl samozřejmě empirický pohled na filozofii převážně od dob Hobbese, ale určitě od Russella ve 20. století, a nepřátelský postoj k evropské filozofii, což znamenalo, že zde byl menší marxistický vliv. Problém s filozofováním typu Bertranda Russella však spočívá v tom, že nevěří, že lze odpovědět na jakoukoli z velkých otázek, a proto se filozofie sama o sobě stává poněkud zbytečnou a slepou uličkou, kde diskutujete o jazyce, který používáte k dosažení pojmu, který má více interpretací a o kterém si nikdy nejste jisti. To samo o sobě je přípravou – tato radikální, vlažná nejistota – která vede od konzervatismu k liberalismu a od liberalismu k něčemu, co je o něco jistější a leží nalevo od něj.

Všechno v západních společnostech se během 20. století posunulo doleva. Nejsem křesťan, ale dalo by se argumentovat, že po druhém vatikánském koncilu se mnoho katolíků stalo protestanty; mnoho protestantů se stalo liberály; mnoho sekulárních liberálů, kteří jsou bývalými protestanty, se posunulo dále doleva a přijalo názory, které by v minulosti považovali za poloextrémní, pokud nebyly spojeny s fyzickým násilím, militantní politikou dělnické třídy, předvojem a absolutní politikou komunismu.

V současné době existuje mnoho levicových liberálů, jejichž názory jsou ještě levicovější než názory tvrdých komunistů ve 20. a 30. letech, ale oni si to neuvědomují a jsou

zděšeni zvěrstvy Stalina, Maa, Pol Pota a všech ostatních. Neuvědomují si však, že přijali doktrínu totalitní laskavosti a bezchybné korektnosti ohledně těchto konceptů, která existovala v souladu s jejich myšlením ještě předtím, než se s ní seznámili.

Tento pochod institucemi byl také pochodem médii, protože když máte intelektuální klérus, ten má tendenci kontrolovat koncepční myšlenky ve společnosti a způsob, jakým společnost v moderní době komunikuje sama se sebou, je prostřednictvím médií, ale také propagandy a myšlenek o tom, jak s médii komunikovat. Většina polytechnických škol, nebo nyní post-polytechnických škol – protože polytechnické školy byly kdysi odbornými institucemi, samozřejmě ovládanými lidmi, kteří měli sklon podporovat Labouristickou stranu – byla nyní povýšena na nové univerzity, nebo univerzity byly degradovány na nové univerzity, které jsou polytechnickými školami, protože pokud mají všichni titul, co to znamená?

V Americe můžete jít na univerzitu a mimo Ivy League nemusíte nutně mít kvalifikaci, abyste se tam dostali. Takže máte doučovací kurz. V těchto doučovacích kurzech je značný počet lidí z určitých rasových menšin – učí se angličtinu, matematiku a pak studují sportovní vědu nebo sportovní psychologii. Nebudou studovat fyziku. Nebudou studovat matematiku. Nebudou studovat metafyziku. Nebudou studovat Shakespeara.

V současné době existují určité vysoké školy, které hlasují o tom, zda by Shakespeare měl být součástí kurzu angličtiny. Ale to je chyba, protože demokracie je vždy chyba! Když tvrdí marxisté umožní studentům hlasovat, studenti, i když jsou

liberální, často přijdou s konzervativnějšími výsledky, než jaké by si přáli profesoři! To je logika předvoje: nedovolíte jim rozhodovat. Řeknete, že Shakespeare je reakcionářský alžbětinský fanatik s nepřiměřenými esencialistickými představami, které byste neměli připustit!

Pojem esencialismus se objevil v posledních 30 až 40 letech v souvislosti s velkými módními trendy v intelektuálním životě. Je třeba si uvědomit, že za posledních zhruba 100 let byly všechny hlavní proudy západního intelektuálního vývoje ateistické. Ateismus braly jako samozřejmost, ne jako něco, o čem by se mělo diskutovat. První velkou ideologií po válce byl existencialismus, který obsahoval mnoho prvků, včetně disidentského krajně pravicového proudu.

Existencialismus byl nahrazen novým učením, módním trendem, historickou vlnou, jakkoli to chcete nazvat, zvaným strukturalismus, který souvisí s myšlenkami z počátku 20. století zvanými formalismus. Pak se lidé strukturalismem znudili. Strukturalismus existoval v době studentských revolt na konci 60. let. Nejednalo se o zcela levicovou myšlenku, ale určitými myšlenkami se k levici přikláněla. Pokud revoluční levice na kampusu nemohla přijmout myšlenku tak, jak byla, obrátila ji naruby. Hegel nebyl levicový myslitel, ale levicový hegelianismus se objevil. Marx byl spolu s Engelsem součástí skupiny levicových hegeliánů. Před německou revolucí v roce 1848 se scházeli v pivním sklepě, aby diskutovali o levicové teorii. Podobně se začíná objevovat levicový strukturalismus, zejména u Clauda Lévi-Strausse v antropologii a u Ferdinanda de Saussure v lingvistice. [Bowden se zde přeřekl: Ferdinand de Saussure byl zakladatelem strukturalismu, nikoli jedním z jeho pozdějších vývojářů, jak zde zřejmě naznačuje. — Ed.]

Tyto myšlenky souvisejí s určitými proudy v modernistickém umění, zejména na konci 19. a počátku 20. století. Pokud se přiblížíme k této tematice, dostaneme se o něco blíže k Homeovi, který je nominálně hákem, na který věším tuto konkrétní přednášku.

Na současné britské univerzitě – rozhodně mimo Oxbridge, kde se dodržuje pouze přijatý kánon – nemůžete studovat angličtinu, aniž byste se setkali s kritickou teorií. Kritická teorie je založena na pojmu zvaném dekonstrukce a většina intelektuálně zaměřených lidí už někde zaslechla slovo dekonstrukce, například na zadních stránkách barevné přílohy deníku The Observer. Slyšeli to slovo.

Dekonstrukce je jiným slovem pro poststrukturalismus, což je ideologie nebo nový trend, který v 60. a 70. letech nahradil strukturalismus. Nejvíce se spojuje s myslitelem jménem Jacques Derrida, který napsal řadu knih, v nichž v podstatě tvrdí, že historie neexistuje, že biologie neexistuje, že autor textu neexistuje. Existuje pouze text. Existuje pouze gramatika textu. Obraz může být textem. Plakát může být textem. Film může být textem. Pouze text. Nic než text.

Je to názor, že esencialismus vede k branám Osvětimi, který se v těchto konkrétních kurzech opakuje jako mantra. Věří, že jakákoli předchozí identita – řekněme tvrzení „muži a ženy jsou odlišní“, kniha Johna a Joan, víte, dítě říká: „Muži a ženy jsou odlišní“ – je v každém ohledu špatná! Předchozí esencialistická agenda, revoluční, subgenocidní reakční ideologie ve vztahu ke specifikaci mužů a žen. Nevíte, že muži a ženy jsou zaměnitelní? Nevíte, že jsou stejní? Pokud někdo řekne: „Ale nemají snad odlišné mozky?“ „Lži šířené eugeniky

spojenými s reakčními a esencialistickými myšlenkami!“ Opět přesměrováni do pecí. „Poslouchejte své teorii!

Samozřejmě, v těchto oblastech je nemožné myslet jinak než v souladu s touto teorií, protože jinak kurz nedokončíte. Pokud se tím nebudete řídit, nedostanete ani 2,1, což je průměrná známka pro průměrného studenta v tomto kurzu.

Část tohoto myšlení souvisí se západními idejemi, které sahají velmi daleko do minulosti, protože ve středověké scholastice existuje doktrína hermeneutiky, podle níž analyzujete text textu textu. Díváte se do něj, abyste v něm našli náznak božského, který tam je. A některé z těchto myšlenek skutečně vycházejí z této konkrétní trajektorie. V jistém smyslu se tedy jedná o velmi starou věc, která byla přehodnocena a znovu použita pro nepřátelské účely. Pouze klíčoví teoretici v této oblasti, Deleuze, Guattari, Derrida a další, by skutečně věděli, že tomu tak je.

Když začalo osvícenství a moderní vědecký racionalismus a oni tvrdili, že školáci se zabývali počtem andělů, kteří tančili na špičce špendlíku, a že filozofie se zabývala přírodními procesy a přírodními zákony, jak věřili Řekové 2 000 let před nimi, 1 500 let před jejich postuláty, samozřejmě, do jisté míry si mysleli, že se zbavili tohoto typu myšlení. Je však zajímavé, že tento typ myšlení, který je v některých ohledech velmi „reakční“, se vrátil prostřednictvím myšlenek nové levice.

Jediným myslitelem, který je částečně mimo toto vše a má zvláštní status monstra v rámci 20. století, je Martin Heidegger. Martin Heidegger byl extrémním esencialistou a náboženským myslitelem, který byl silně ovlivněn myšlenkami extrémní hermeneutiky a odlupováním vrstev textu jako cibule.

Heidegger napsal jednu 400stránkovou knihu s názvem „Co je to myšlení?“ nebo „Jaká je podstata myšlení?“ Heidegger napsal 80 knih, všech 80! Většina z nich nebyla nikdy vydána. [Heideggerovo sebrané vydání (Gesamtausgabe) má téměř 100 svazků, z nichž většina byla vydána posmrtně. — Ed.]

Ačkoli je Heidegger jedním z nejradikálnějších myslitelů 20. století, jeho politická příslušnost, byť jen na jeden rok mezi lety 1933 a 1934, znamenala, že se v jistém smyslu stal neosobou. Po válce, když mu bylo povoleno psát a on v psaní pokračoval, psal ve Schwarzwaldu. Měl tam dřevěnou chatu a v této lesní pevnosti, která připomínala spíše kůlnu, se oddával komunikaci s přírodou a sám se sebou v čisté teorii.

Mnoho z těchto myšlenek je založeno na čisté teorii. Vycházejí z představy, že buržoazie – nepřítel v marxistickém pojetí – žije podle zdravého rozumu. Marxista žije podle své teorie! Pouze pokud vidíte závoj teorie před realitou, růžový hranol, kterým se realita láme, pouze tehdy můžete být součástí historie; pouze tehdy jste skutečně naživu, protože interpretujete dialektiku budoucího poznání.

Ironií je, že všechny komunistické systémy, které tyto myšlenky lidem vnucovaly, se zhroutily. Lidé, kteří žili v Polsku za Gomułky a dalších vůdců režimu, museli praktikovat marxismus-leninismus čtyřikrát týdně, stejně jako v katolických školách, které tyto školy nahradily, kde jsme měli náboženství čtyřikrát týdně. Marxisticko-leninistickou teorii praktikovali čtyřikrát týdně.

V Británii existovala krajně levicová strana nazvaná Revoluční komunistická strana, která se odštěpila od Socialistické dělnické strany, tzv. pravicové odnože marxismu-

leninismu. V roce 1986 zavedli pro své kádry zkoušky. Museli jste skládat zkoušky z Grundrisse, Základů a Kapitálu, svazku I, svazku II a svazku III, abyste mohli složit zkoušky z tohoto materiálu, stejně jako v Polsku.

Lidé si to sami vnucovali uvnitř Západu, a přesto tyto myšlenky historicky prohrály. Tyto myšlenky se zhroutily jako státní, politické a architektonické struktury. V myslích elitních západních akademiků však měkčí, nepředvojová verze těchto myšlenek žije, daří se jí a má navrch.

Je do značné míry pravda, že většina uměleckých kateder – termín používaný pro humanitní a společenské vědy – je napříč spektrem v rukou nejzuřivějších ideologických oponentů Západu uvnitř Západu, a to mentálně. Ne nutně z hlediska toho, jak lidé žijí své životy a tak dále, ale z hlediska toho, co akceptují.

Z pohledu těchto lidí jsou nejhoršími nápady na světě některé z nápadů v této místnosti! A oni vědí, proti čemu jsou, i když většina z nich je v jistém smyslu více soudržná v tom, co podporují. Většina levicových a liberálních politiků, jako Tony Blair, začíná tím, co Blair udělal jako první, a to účastí na pochodu proti Národní frontě. První moment byl negativní. Věděl, proti čemu je, téměř dříve, než věděl, pro co je. Ale mnoho z těchto lidí vlastně ví, pro co jsou, a to je svět bez jakéhokoli předchozího významu.

Dekonstrukce je myšlenka, že máte před sebou text a tento text má systém rétoriky, který souvisí s osobností jednotlivého autora, ale autor neexistuje. Je to jen text. Je to jen význam. To, co děláte, je rozdělit sílu rétoriky, řečnictví, povahu použitého jazyka, kontrolu použitých frází, esencialistické znaky, které

vymezují promiskuitu jazykové a morální volby, a dekonstruovat je. Otevíráte pole významu, aby jazyk mohl volně proudit ve své radosti a ve své bezvýznamné kráse. Tomu se říká jouissance, radost z dekonstrukce textu, aby odhalil své anti-esencialistické možnosti, když jsou z něj odstraněny kryptofašistické momenty identity, a to je to, co dělají.

Vezmou autora jako Céline, který je v podstatě francouzský nacionální socialista, pokud slova mají nějaký význam, a řeknou: „Toto antisemitské prohlášení ukazuje nejistotu prostředí nižší střední třídy. Zjevně močí do postele. Byl bit svým otcem.“ Dekonstruují každé konkrétní sdělení. Ve skutečnosti se jedná o filosemitský text, který miluje cizince, miluje homosexuály a je egalitářský! Smyslem dekonstrukce je, že obrátíte význam textu.

Tyto myšlenky však s sebou nesou určitá rizika, protože existují určité věci, které liberálové považují za posvátné, a určité věci, které podle nich nemají být dekonstruovány a jsou nad rámec dekonstrukce. Jednou z hlavních postav dekonstrukce, která nebyla nutně levicově orientovaná, byl muž jménem Paul de Man, který byl vedoucím katedry angličtiny a filozofie a vedoucím školy dekonstrukce na této prestižní univerzitě Ivy League. Ivy League college, Yale, má školu dekonstrukce! [Yale School of Deconstruction představuje intelektuální hnutí, nikoli akademické oddělení nebo vysokou školu. De Man nastoupil na fakultu francouzštiny a srovnávací literatury na Yale. V době své smrti v roce 1983 byl Sterlingovým profesorem humanitních věd a předsedou katedry srovnávací literatury na Yale. — Ed.] Ano, má! Jednat proti Západu, aby se potvrdilo popření jeho identity. To je něco, co se tam říkalo.

Paul de Man byl vedoucím katedry filozofie, ale měl tajnou minulost, která byla mnohem horší než bití manželky nebo něco podobného. Paul de Man byl kolaborantem v okupovaném Belgii a byl méně významným členem rexistického hnutí s Léonem Degrellem. Bylo to velmi vážné. Napsal také několik článků pro časopis jako Scorpion, ale bylo to v okupované Belgii, takže to bylo o něco vážnější.

Když vyšlo najevo, že má takovou minulost, celé hnutí dekonstrukce se sešlo na Alabamské univerzitě na hlubokém jihu Spojených států, aby diskutovalo o tomto nešťastném oživení esencialismu v životě a době svého hlavního amerického guru. Derrida přišel s pozoruhodným nápadem. Řekl, že protože na jedné straně stránek těchto kolaborantských časopisů byly články, které byly extrémnější než to, co napsal de Man, de Man ve skutečnosti protestoval proti extremismu konkurenčního a zrcadlově odraženého textu svým vlastním umírněným fašismem, čímž odhalil, že vnitřně kriticky protestoval proti povaze tohoto sprostého jazyka a podobných věcí. Sprostý jazyk jiným způsobem.

Zajímavé je, že dekonstruktivismus a poststrukturalismus toto konkrétní odhalení nikdy nepřežily a sice nespadly z útesu, ale dnes jsou mnohem méně v módě než dříve. Začaly je také napadat některé radikální levicové skupiny, které jsou materialističtější, více pro-vědecké atd. a nesouhlasí s tímto typem teoretizování, které považují za prázdné a poněkud bezobsažné. Došlo tedy k určitému revizionismu.

Ne všechny tyto myšlenky se prosadí. Často se najdou výjimky, které s nimi nesouhlasí. Často se jedná o kritiky uvnitř systému i mimo něj, kteří jsou progresivní. Pokrok můžete kritizovat, pouze pokud jste sami progresivní. To je součást

dohody. Existují tedy progresivní kritiky tohoto druhu. Lévi-Strauss nenáviděl prvky moderní kultury, nenáviděl modernistické umění a tak dále. Do jisté míry jsou velmi radikálními teoretiky povoleny určité nepřípustné reakce nebo „útoky na podstatu“, jak se tomu někdy říká.

Existují také určití revizionisté, jako například Serge Thion, kteří si pohrávali s poststrukturalistickými myšlenkami, což je činí velmi nebezpečnými. Jakmile jsem se v 80. letech dozvěděl o poststrukturalismu, věděl jsem, že určití revizionisté využijí některé z těchto metodologických triků, protože je to nevyhnutelné. Dekonstrukci lze aplikovat na dekonstrukci. Můžete vzít Célinův text, můžete získat dekonstruktivní odpověď na text a pak můžete dekonstruovat dekonstruktivní odpověď na text a skončíte zase u Célina!

Takže si říkáte: „Jaký to má smysl?“ Smyslem toho všeho bylo zpochybnit tvrzení západní společnosti. To je smysl toho všeho. Lidé, kteří se hrnou do humanitních oborů, jako je sociologie, výtvarné umění a další, když řeknete: „Víte, Caravaggio je homosexuál“, odpoví: „To jsou nebezpečné domněnky. Trochu příliš esencialistické. Čtete autora nebo umělce, který napsal text, příliš do jeho vlastního díla?“ A tak dále. Vytváří to mlhu nejistoty. Vytváří to ironii absence potvrzení, absence hrdosti, a samozřejmě absence ospravedlnění hierarchie, o čemž to celé je.

Ken Livingstone je populistický libertariánský levicový politik. Když byl dotázán na politickou korektnost a zákaz černým dětem v jižním Londýně říkat říkanky jako „Ba-Ba-Black Sheep“ a tak dále, řekl: „To je nesmysl Evening Standardu.“ Řekl: „Politická korektnost je pokus změnit myšlení a jazyk lidí. Soustředí se na dvě egalitární premisy:

absolutní morální rovnost v otázkách rasy a pohlaví.“ Je to skutečný levičák.

O tom to opravdu je! Nejde o žádné z těchto epifenoménů. Jde o to, aby elitistické a nerovnostářské předpoklady byly morálně a jazykově nepřípustné. A pokud jsou nepřípustné pro univerzitního profesora, budou nepřípustné i pro studenta čtvrtého ročníku, který se potýká s problémy, a budou nepřípustné i pro člověka ze střední třídy, který tak napůl věří tomu, co píše Daily Mail, a budou nepřípustné pro celou společnost. A budou se v pokroucené podobě objevovat ve všech zpravodajských kanálech, o kterých se dá mluvit.

Mnoho liberálů nyní říká: „Bojujeme za západní hodnoty v Iráku. Ale co jsou to západní hodnoty? Máme právo za ně bojovat? Měli bychom se v každém případě prosadit? Útočíme na jejich vlastní esencialismus. Měli bychom nejprve dekonstruovat doma, než půjdeme do zahraničí a vnucujeme naše znaky těmto hodným cizincům.“ A tak dále. Vidíte, začíná to v malém. Začíná to debatou o jazyce, ale stává se to mnohem silnější. V intelektuálních ideologiích, které nyní fungují mimo vědu, jsou tyto myšlenky nezbytné. Být proti nim znamená morální šok, mnohem větší než transgresivní postmoderní umění ve vztahu k Turnerově ceně a podobným věcem.

Věci jako Turnerova cena mě přivádějí ke Stewartu Homeovi. Turnerova cena je Homeem napadána, ale z levicového hlediska. Levici lze kritizovat pouze z levice. On je nalevo od Turnerovy ceny. Umění, které je vystavováno v rámci Turnerovy ceny, je jakousi machinací různých obchodníků, zejména v 90. letech, ve vztahu k určité škole postmoderních umělců, která vzešla z Goldsmith's College of Art na konci 80. a počátku 90. let. Damien Hirst, Tracey Emin a Gavin Turk byli

nejvýznamnějšími z této trojice. Byli vybráni za velké peníze a lidé díky tomu chtěli vydělat vlastní peníze. Je to však založeno na ideologii zvané anti-objektivistické umění, která pochází z 60. let a byla do značné míry součástí hnutí hippies.

John Lennon se intenzivně zabýval anti-objektivistickým uměním. Pamatujete si, jak se dostal do pytle pro mír? Nahý John Lennon, pokrytý vlasy, se dostal do pytle. Do pytle! Yoko Ono, která byla členkou skupiny Fluxus, nakreslila na pytel zip a Lennon v něm zůstal celý den, protože myšlenka byla, že pokud budeme všichni nazí, v pytlích a pokrytí vlasy, nebudeme se prát a už nebude žádná válka! Na této zemi by vládl mír, který bychom si všichni mohli užít!

Dalším módním trendem hnutí Fluxus, který Yoko velmi zaujal, bylo odhalování hýždí. Seděli tam nazí před NBC, CBS, ABC, BBC a všemi velkými televizními stanicemi té doby a odhalovali své nahé hýždě. Protože když se takhle odhalíte, samozřejmě nebudete bojovat, a smyslem bylo vyhnout se boji tím, že nebudete bojovat.

Tyto myšlenky neměly velký ohlas a nevydržely příliš dlouho, ale anti-objektivistické umění začíná právě zde a od něj se odvíjí i intelektuální kariéra Stewarta Homea v této době.

Home je v podstatě anarchista, libertariánský komunista nebo anarchokomunista. Napsal mnoho knih, ale jeho jediným skutečným důvodem k slávě je kniha s názvem The Assault on Culture – útok na kulturu! – Utopian Currents from Lettrism to Class War. Zabývá se v ní shromážděním extrémně levicových avantgardních skupin, které vzešly z hlavních modernistických tendencí, když tyto skončily.

Modernismus je velmi složitá oblast, která sahá až do poloviny 19. století. Je to částečně reakce na fotografii. Je to touha proniknout do mysli a fantazírovat. V pozdní polovině 19. století a na počátku 20. století byl modernismus opovrhován, poté se však stal hlavním estetickým diskurzem liberálního humanismu. Situace je zde komplikovaná, protože jak fašismus, tak komunismus s modernismem koketovaly. Většina z nich se pak proti němu obrátila, ačkoli portugalské, španělské a italské krajně pravicové režimy využily umírněné modernistické tendence.

Modernismus měl z pohledu levicového humanismu vždy ďábelskou stránku, protože mnoho raných modernistů byli fašisté, antihumanisté a radikální pravicoví extremisté, jako Ezra Pound, Wyndham Lewis, Marinetti, Gaudier-Brzeska, Céline a další. To proto, že v něm byl antidemokratický prvek, protože modernismus byl samozřejmě bohémským útokem na vnímání většiny. Nenávidí to, co si obyčejní lidé myslí o umění, a proto zničí to, co oni chtějí, a vnucuje jim to, co chtějí intelektuálové. Je to jakési předvojové nepřátelství vůči nudné většině. Bombardujte předměstí! Takový je pohled modernismu.

Ale to může v podivných momentech směřovat jak k pravici, tak k levici, protože národní kultury byly stále živé do té míry, že mohly existovat národní modernismy. Expresionismus byl převážně germánskou formou, futurismus italskou a surrealismus francouzskou. Surrealismus byl jediným významným modernistickým hnutím, které se formálně spojilo s komunismem, a to prostřednictvím radikálně státně socialistických myšlenek svého zakladatele André Bretona. Surrealismus v podstatě zemřel spolu s ním, ale jak

umíral, vynořily se z něj nejrůznější úlomky, z nichž jeden se nazýval situacionismus.

Situacionismus byl menšinovým ideologickým proudem, který si získal značnou popularitu, zejména na krajní levici, protože mnoho studentů v roce 1968 skandovalo situacionistické slogany. Média byla rozrušena, když zjistila, že na jedné straně byli hippies, kteří házeli cihly na členy CRS – velmi tvrdé centrální pořádkové jednotky v Paříži a dalších velkých městech –, ale na druhé straně malovali na zdi slogany jako „Chopte se fantazie“, „Osvoboďte továrny“ nebo „Chci si hrát sám se sebou“ a podobné. Silné filozofické věci jako tyto. Psali je na zdi sprejem. Většina z nich byly situacionistické slogany převzaté z knihy Society of the Spectacle, kterou napsal Guy Debord na konci 60. let. Debord později spáchal sebevraždu za podezřelých okolností. S tímto směrem byl spojený i další intelektuál jménem Raoul Vaneigem, který napsal The Book of Pleasures a The Revolution of Everyday Life.

Tyto knihy měly velký vliv na revoluční umělecké scény. Je velmi zajímavé pozorovat tuto kombinaci krajně levicového umění, antisociálního chování, misantropie a extrémních částek peněz a jejich schopnost přitahovat se navzájem nesouvisejícími způsoby. Anti-objektivistické umění začalo jako nepřátelství vůči uměleckému trhu. Začalo vytvářením uměleckých děl, která by nikdo nechtěl koupit! O to právě jde. Vzbouřili jste se proti trhu! Pořádali pochod na Sotheby's a volali: „Smrt Sotheby's! Smrt Sotheby's!“ Nyní se všechna díla prodávají v Sotheby's za obrovské částky!

Nejklasičtějším příkladem byl italský konceptuální umělec z 70. let jménem Piero Manzoni, který prodával bloky svých

vlastních výkalů. Prodával bloky svých vlastních výkalů v pozlacených, krásně zarámovaných plechovkách z 18. století. Italsko-americké dědičky je kupovaly za 7 000 dolarů za plechovku, aby se na svých výstředních a trendy večírcích mohly chlubit: „Koupila jsem si jednu.“

Umělci totiž vždy nenáviděli obchodníky. Vždy nenáviděli prostředníky, z nichž třetina vždy patřila k určité etnické skupině. Vždy. Třetina obchodníků s uměním jsou Židé a třetina obchodníků s uměním jsou homosexuálové, přičemž tyto kategorie se ne vždy překrývají. Umělci však prostředníky nenáviděli a měli touhu se jim pomstít tím, že vytvářeli díla, která se nedala prodat, která byla nemožná, pokud chcete.

Ale na trhu se dá prodat cokoli. Dluh lze prodat jako aktivum, ze kterého lze vydělat více peněz. Proč tedy neprodat auta, která jsou sešroubovaná dohromady? Existuje známý případ jednoho umělce, který byl neo-konceptuální a akční umělec, který se pokusil prodat své mrtvé tělo poté, co spáchal sebevraždu. Byl to muž jménem Rudolf Schwarzkogler, který byl Rakušan, a který se navázal do mumifikace a buď spáchal sebevraždu, nebo ji předstíral. Doufám, že tím nikomu nezkazím chuť k jídlu, ale je to všechno pravda. Je to všechno pravda, ujišťuji vás! Bylo několik dalších, kteří zanechali části svých těl, včetně rukou a nohou, v různých galeriích a podobně, a to bylo vyfotografováno v 70. letech. Bylo to akční umění, že? Přiznejme si to! Něco se tu děje! Kniha Homea The Assault on Culture má na obálce mumifikované tělo Schwarzkoglera před smrtí, takže víte, co dostanete.

Hnutí, kterými se Home zabývá, jsou situacionismus, což je levicová kritika, jinými slovy kritika zleva, uvnitř levice; lettrismus, což je další myšlenka související s určitými

formalistickými a lingvistickými idejemi; a hnutí za imagistický Bauhaus, které je odštěpením od Bretonova surrealismu. Jsou to také mírně nebezpečná hnutí, protože Home má nejednoznačný prvek, ne v tom, co chce, ale v tom, co se stane.

Jedním z nebezpečí kultu nového a kultu budoucnosti je, že mohou existovat různé budoucnosti, které se levicovým lidem nelíbí. V 70. letech existovala skupina zvaná mail art a jedna žena [Pauline Smith] vytvářela tradiční biografické obrazy, velmi tradiční akademické umění, něco, co by [nesrozumitelné – zní to jako Auckland] vytvořil na přelomu 20. století a během první světové války, a posílala je lidem. Posílala je premiérovi. Posílala je papeži. Posílala je vrchnímu rabínovi. A všechny byly obrazy Adolfa Hitlera. Otevřeli je a byli zděšeni. Byl to docela skandál a ona řekla: „Ale já nejsem nacistka. Jen překračuji hranice. Dělám to, co není buržoazní. Hitler možná udělal zlé věci, ale já nejsem zlá. Jen maluji obraz. Je to jen zobrazení.“

Takže, jak vidíte, pokud přijmete kult nového... A Home měl tuto myšlenku zvanou neoismus, kde chce vytvořit novou kulturu, která je do značné míry založena na Marinettiho myšlenkách, že můžete všechno vybombardovat a začít znovu, protože jsme pány ruin. Je to rétorika lidí, kteří nikdy nezažili skutečnou válku, a těch, kteří se k ní chystali, protože mnoho z těchto myšlenek vzniklo v roce 1912 a bylo to jen chvění antén Armagedonu, který se chystal vypuknout. Ačkoli, abych byl upřímný, mnoho marinettistů, futuristů, ve válce skutečně bojovalo, protože věřili ve válku. Oslavovali válku. „Oslavujeme muže! Oslavujeme válku!“ Proto se později spojili s Mussolinim, nebo alespoň někteří z nich.

Homeovo dílo vychází z myšlenky, že je možné jít za hranice levice a posunout i to, co je levicové, ještě dále doleva. Je to zvláštní pozice, protože levice si nikdy nemyslí, že zvítězila. I když je triumfální, i když mnoho profesorů souhlasilo s některými jejími předpoklady, myslí si: „Není to dost daleko. Revoluce byla zrazena! Musíte jít dál! Více radikalismu, více sebekritiky, více anti-esencialismu! To nestačí! Hovna v krabici: nestačí! Dekonstrukce klasické opery: nestačí!“

Turandot a další opery, dokonce i na West Endu, mají dnes často na jevišti pisoár. Pisoár? O co jde? To je Duchampova představa o hotovém díle, víte. Tato deska je umění! Kdo jste, abyste říkali, že není? Dívám se na toto dílo. Zprostředkovávám ho. Objektivizuji ho jako svůj pohled na život. Znečištěné zbytky života v tomto šálku kávy. Život končící zkázou. Neřekl Beckett, že se narodili nad hrobem, je tam výkřik a pak je po všem? Vidíte, umění! Chci za to teď 2 000 a vy mi je dáte! A takhle takové věci začínají.

Jednou jsem slyšel chlápka v Anglické národní opeře a kritik řekl, mírně zmatený: „Proč dáváte na jeviště záchod?“ A on odpověděl: „Hrajeme proti dílu. Dáváme to na jeviště, ale snažíme se to zničit, jakmile to tam dáme. Je to dekonstrukce.“

A víte, proč se tyto myšlenky uchytily? Protože jsou znudění. Protože jsou znudění západní kulturou. Od druhé světové války nahrazuje buržoazní kapitalistické finance státní financování umění. Nahrazuje aristokratické mecenášství. A Shakespeara můžete hrát jen tolikrát. Tyto státní instituce jsou velmi unavené a tato únava často plodí jakýsi nihilismus. „Proč to všechno nezbořit, ty staromódní věci, které musíme neustále

opakovat za peníze daňových poplatníků!“ Tyto myšlenky se šíří i v obnoveném a klasickém divadle.

Oblíbeným příkladem je rasově podbarvený Shakespeare. Na počátku 20. století byl Othello vždy hraný bílým hercem s černě namalovaným obličejem: velmi známým Olivierem v 50. letech a poté. V polovině století ho vždy hrál černý herec, protože bylo nutné zdůraznit povahu rasy a povahu útlaku a povahu Shakespeareových nešťastných tendencí k odcizování a objektivizaci: odporné. Nyní je Othello obvykle hraje bílý herec, protože nečernit si obličej znamená upozornit na odporný rasismus díla, aby se v divácích vyvolal pocit viny za zločin západní civilizace. Devět milionů mrtvých. Farrakhan řekl ve Spojených státech: „Nechte těch šest milionů, co těch devět? Devět milionů, kteří zemřeli při obchodu s otroky v Atlantiku! Co my?“

V 90. letech vznikla slavná verze Richarda Eyrea Kupce benátského, ve které se hlavní ženská postava na jevišti omlouvá za holocaust. Klečí před diváky. Vlastně si nepamatuji, že by to bylo v textu! Nepamatuji si, že by to bylo v původní hře! Je to ironické, vzhledem k tomu, že některé z těchto myšlenek vycházejí z extrémní textové specifičnosti. „Ale text můžete vždycky změnit, když chcete! Je to jen text!“ A podobné věci.

Tyto myšlenky mají jistý komický prvek, ale ujišťuji vás, že pro všechny zde přítomné by bylo poučné navštívit Institute of Contemporary Arts (ICA). ICA se nachází v Pall Mall, poblíž Queen. Přímo v centru všech budov establishmentu, a je to tam velmi pěkné, s tlumeným osvětlením a tak. Když vejdete dovnitř, je tam knihkupectví, které je velmi zajímavé, protože je to knihkupectví jako katedrála pro tento typ kultury. Knihy

Homea jsou v tomto konkrétním knihkupectví vystaveny na prominentním místě. Najdete tam všechny tyto dekonstruktivní, antiidentitní, postrasové, beztřídní, bezpohlavní, genderově neutrální jazykové zvláštnosti. Svazek za svazkem za svazkem.

Vlastně, Home jednou vydal knihu, která měla na obálce brusný papír, aby pořezala všechny knihy vedle ní, chápete? Pomsta! Pomsta knihám! A když se jí dotknete, poškodíte i sami sebe, chápete? Takže útočí na čtenáře! William S. Burroughs byl jednou dotázán: „Co chcete udělat se čtenářem?“ A on odpověděl: „Zabít ho. Chci, aby někdo otevřel stránku a byl tak zděšený, že se do ní prakticky propadne, víte?“

Slavný moment se odehrál v seriálu BBC z 50. let 20. století podle románu 1984 s Peterem Cushingem. Byla tam paní Treddisová ze severního Walesu [Zřejmě se ta žena ve skutečnosti jmenovala Beryl Merfinová z Herne Bay v Kentu. — Ed.], která údajně zemřela během scény s krysami v místnosti 101. Sledovala to na státem dotovaném kanálu BBC a když O'Brien vypustil krysy v čínské mučící scéně – „Udělejte to Julii!“ – prostě se zhroutila, chudák stará paní Treddisová. Poslanec se do toho hned pustil. V dolní sněmovně prohlásil: „Je hanebné, že státní vysílatel zabíjí své vlastní voliče uměním!“ To si člověk nevymyslí, že? Do jisté míry je touha napadnout diváky nedílnou součástí tohoto umění.

Existuje dokonce umělecký směr zvaný autodestruktivní umění, jehož autorem je Gustav Metzger. Umělecká díla se při něm doslova vybuchují, nebo se pomocí trubičky s kyselinou převrátí jedno z těch mechanických koleček – víte, jedna z těch amatérských věcí – a plechovka se převrátí a kyselina se vylije dopředu. Umění tedy útočí na vás, vy útočíte na umění, umění

útočí samo na sebe. A pak si koupíte to, co zbylo, i když je to úplně zničené.

Tyto myšlenky se ve skutečnosti dostaly do populární kultury, protože mnoho rockových kapel a podobných skupin bylo složeno ze studentů uměleckých vysokých škol. Kapela The Who zničila své nástroje na pódiu. Pete Townshend, když se nedíval na pochybné stránky na internetu, ničil svou kytaru. A tyto kytary jsou drahé věci. Nechte ji zapojenou. A on ji rozbil o zem a jiskry létaly nahoru. Osobně si myslím, že je to naprosto v rozporu se zdravím a bezpečností. A on ji rozbil a ona vybuchla! Odletěla přes celou místnost a celý dav skandoval. Bylo to založeno na autodestruktivním umění. Ale samozřejmě to byli kluci z dělnické třídy a v kapele The Who byly nebezpečné momenty esencialismu, protože při vystoupeních měli vždy za sebou britskou vlajku. Ach, to nebezpečí těch sídlišť. Je potřeba více dekonstrukce.

Home kritizoval situacionisty, protože to byla vždy hegeliánská teorie, a proto připouštěla určité náboženské představy zvenčí. Byl jeden komunista jménem Jean Barrot, který napsal kritiku situacionismu. Později se stal stoupencem Pol Pota, ale dnes už o něm moc neslyšíme. Kdyby byl Kambodžan, určitě by o něm bylo slyšet.

Před pár lety se Home dostal do potíží a Larry O'Hara, který je jakýmsi libertariánským kritikem pravice a je ochoten být alespoň do určité míry rozumně věcný, napsal článek s názvem „Stewart Home: Fascists' Flunkey“. Protože pokud se zasazujete o nové oblasti kultury, o naprostou novost, přitáhnete lidi, kteří nutně nevěří v rovné proměnné. A přitáhl určité lidi, určitě Richarda Lawsona, který je dobře známý z National Party, Scorpion a Perspectives, měl webovou stránku

Fluxeuropa a byl levicovým evropským nacionalistou, myslím, že to lze tak říct. Navázal také určitý vztah s Billem Hopkinsem, mým starým přítelem, a existuje film, šestiminutový rozhovor Stewarta Homea s Billem Hopkinsem. Je na YouTube.

Nyní je za to silně kritizován, protože ideologickým odbočením ke konceptu nového zapomněl na progresivní pravdy. Už se z toho vzpamatoval. Ale je špatné oslovovat radikály, než zjistíte, kdo vlastně jsou. Můžete se tím dostat do velkých potíží, a on se do nich dostal. Protože lidé říkají: „Neměl nějaké přátele, kteří byli...“ To je to, co si lidé pamatují v této [nesrozumitelné] a vygooglí si vaše jméno v této době.

Home věří, že každý může vytvářet kulturu, stejně jako tomu bylo v 70. letech, kdy orchestr při některých koncertech klasické hudby improvizoval. Xenakis byl dalším z nich. Neměli jste žádnou skladbu. Dekonstruovali jste hudbu. Před vystoupením ji dokonce roztrhali a pošlapali! Šlapali na ni v hněvu na buržoazní třídu! Pak nějakou hudbu vytvořili. Home věří, že to dokáže každý. Nazývá to univerzální proletarizací kultury: univerzální proletarizací kultury. A tyto mírně pravicové prvky zbožňuje. Zbožňuje tyto skinheadské romány ze 70. let. Pamatuje si někdo romány Richarda Allena s názvy Skinhead a Suedehead, She’s My Bitch a všechny tyhle romány, které se četly pod lavicemi ve školách a byly zabaveny v nápravných zařízeních, protože, jak víte, „v nápravném zařízení se nečte“. Napsal je starý opilec z jižního pobřeží jménem Richard Allen a Home to všechno miluje.

Napsal několik knih. Jednou z nich je Red London. Napsal také knihy, které obsahují pouze vulgární výrazy, například knihu s názvem C-word. A slovo na S a slovo na F. Všechny jsou v Smith's. Všechny jsou ve Waterstones. Udělal to, protože

si myslí: „Proč ne? A také budu tlačit na distribuci do takové míry, že půjdou do Radio 4 a řeknou: ‚No, máme knihy se všemi možnými sprostými slovy, ale nedovolíme je na obálce. Královský komorník zůstává v paměti. Nedovolíme to na obálce.‘“ A Home říká: „Proč ne? Proč ne? Jsi snad nějaký buržoazní lempl, kámo? Tohle ti strkám před nos.“

Je také velmi extrémním homosexuálem. Bylo by to nutné. Jeho díla jsou tedy jakousi kartografickou fantazií proletarizovaných homosexuálních chlapů, kteří řádí po Londýně. Jsou v prodeji v každém Waterstones, knihy s názvy C—, S— a F—. Prohlédl jsem si obálky a přečetl si teorie. Ale teorie je v jistém smyslu důležitá, protože na konci knihy The Assault on Culture podporuje Class War.

Class War je skupina, která vznikla na počátku 80. let a vede ji anarchista Ian Bone. Věří v Bakuninovu myšlenku totální války proti státu. Když se Bakunina zeptali: „Co je anarchie?“, odpověděl: „Totální revoluce proti Bohu.“ A to je to, čemu anarchismus věří: totální vzpoura proti všem myšlenkám transcendence, totální vzpoura proti všem myšlenkám hierarchie. „Zbořte to! Zničte to!“

V biografii E. H. Carra, sovětského spisovatele, se nachází slavný příběh o Bakuninovi. Bakunin jede na koni, protože je samozřejmě aristokrat. Chtěl zničit všechno, dokonce i aristokraty jako první. Uvidí bandity, jak vykrádají dům a rozbíjejí ho sekerami a podobnými nástroji. Řekl „Stop!“ v ruštině, vystoupil, připojil se k banditům a začal ničit a utíkat s obrazy, mlátit je a skákat po nich a házet cihly do oken a tak dále. Když se ho někdo zeptal: „Michail Michajloviči, proč to děláte?“, odpověděl: „Protože to tam je.“ Protože to tam je.

A Home zastává názor, že destrukce je tvůrčí vášeň. Nejdříve zničíte, pak na troskách vytvoříte něco nového. I když tvoříte a ničíte, připravujete půdu pro nové formy: neoismus! Kartografie inverze! A pokud se vám to nelíbí, můžete dostat trochu tohohle! Je to něco takového. Zajímavé je, že tyto myšlenky nejsou uctívány. Jsou to excentrické myšlenky i v prostředí kulturní levice. Ale existují.

Scorpion se v knihkupectví ICA neprodává. Alain de Benoist se v knihkupectví ICA neprodává. Knihy o Heideggerovi se v knihkupectví ICA prodávají. Heidegger, monstrum nacismu: Odhalení filozofie nelidskosti! Heidegger a židovská otázka. Nezodpovězené otázky, kdo byla jeho milenka? Žádáme fakta! Heidegger! 400 stran o jeho členství ve straně v letech 1933 a 1934. Husserl: Zakázal mu vstup do knihovny? Pravda! Heidegger: Dekonstruován. Pluto Press ve třech vydáních. To je v knihovně ICA! Ale autoři toho, co tvoří evropskou identitu, jsou z větší části v knihovně ICA nápadně nepřítomní.

Class War samozřejmě zemřela před mnoha lety a Bone se z velké části stáhl z aktivní politiky. Jednou se objevil u Jonathana Rosse, kterého já nazývám Jonathan Dross, a objevil se tam s parukou, křičel a hulákal. Bone je prostě považován za podivína, víte. Prostě za něco, čemu se dá smát, opravdu.

Z našeho pohledu to však není úplně k smíchu, protože z Class War vzešla skupina zvaná Antifa. Antifa by nás všechny velmi ráda ubila k smrti, opravdu by to udělala. Ale je velmi malá a nemá velký význam. Zajímavé je, že ho Class War přitahovala, protože je situační, protože nemůže uspět, že? Ale vytvoříte prostor pro dění, vytvoříte akční umění ve společnosti. Pamatujete si pochod na bohaté? „Zmlátit bohaté!“

Pamatujete si pochody v Henley? „Zmlátit bohaté! Zmlátit bohaté!“ Víte, takové věci. Nudící se policisté, drongové a hippies a bílí rastafariáni, lidé s fialovými číry a podobnými věcmi, kteří šli obklopeni speciální hlídkou a křičeli prokletí na buržoazní třídu a podobné věci. Byla to velká zábava. Pak se vrátili vlakem do [nesrozumitelné] nebo [nesrozumitelné] nebo kamkoli to bylo. Bone tam byl. Tvrdí muži tam byli.

V Chicagu došlo k slavnému momentu anarchismu, kdy všichni tito velmi staří buržoazní lidé jedli v extrémně luxusní restauraci a anarchisté před nimi rozvinuli transparent s nápisem: „Hle, vaši budoucí katové!“ A oni milují tento druh sportu jako hru, jako akci, jako teorii. Anarchismus, na rozdíl od komunismu – protože anarchismus je samozřejmě nalevo od komunismu – má teorii zvanou přímá akce: přímá akce založená na hněvu třídy, což je samozřejmě ve skutečnosti terorismus. Neříkají tomu tak, ale v podstatě o to jde. Tyto druhy kousků, dokonce i ten kousek Class War, „vzbuzují strach u střední třídy“, která se převaluje v posteli a přemýšlí, jestli ti mohykánští chuligáni nepřijdou i pro ně.

Ty demonstrace jsou velmi zajímavé. Jednou jsem se jedné takové demonstrace zúčastnil a pozoroval jsem, jak tvrdí anarchisté, tvrdí aktivisté, stojí vzadu a posílají dopředu hippies, drongos a ostatní. A právě oni jsou pak zbiti speciální hlídkou nebo jak se teď ta zásahová jednotka jmenuje. Leží na zemi, jsou pokrytí krví a policisté po nich šlapou a kopou do nich. Bylo to v 80. letech. Viděl jsem to na vlastní oči. Nebylo to zkreslené zobrazení britského chování. Viděl jsem to. Ale radikální aktivisté v kožených bundách stojí vzadu a když jeden padne, je tam další, protože dav je jen palivo – palivo pro anarchii.

Smyslem těchto doktrín je, že ve společnosti otevřete prostor, kde můžete vytvářet nové formy, protože když otevřete prostor, může se stát cokoli. Pokud zavraždíte politika, může se stát cokoli. Proto je v 19. století neustále vraždili.

Tyto myšlenky vzteku, dekonstrukce a odcizení – zejména ty, které se dotýkají všech forem identity – pravděpodobně dosáhly svého vrcholu. Ale samotná skutečnost, že mohou být propagovány, samotná skutečnost, že jsou v ICA, že jsou v NO, že jsou v teoretické knihovně Národního divadla – vše dotované státem. Každý rok se na tyto instituce prostřednictvím uměleckých rad a podobných orgánů vynakládají desítky a desítky milionů liber. Skutečnost, že se tyto myšlenky objevují v západních akademických kruzích, svědčí o tom, že komunistické doktríny radikální destrukce a dekonstrukce ovládly myšlení společnosti. Lidé, kteří se proti nim vyjadřují, jsou v podstatě neviditelní, protože jsou vyděšení. Částečně čekají na další módní vlnu, ve skutečnosti v naději, že se některé z těchto věcí vytratí.

Zajímavé ale je, že vždy vědí, proti čemu jsou. Home určitě zná Novou pravici. Dříve vydával časopis Smile – úsměv! –, který byl nihilistickým komunistickým časopisem. Tak to stálo na obálce. Můžete jít do Smith's a zeptat se: „Chcete si koupit nihilistický komunistický časopis? Smile.“ Byl v něm článek o Leninovi a článek o Bombo Gangu, a pak tam byly články o nemocných genitáliích, protože to šokovalo buržoazní publikum a podněcovalo nenávist mas. A tímto přestupkem otevíráte morální prostor pro radikálnější myšlení a ducha. Je to psychologicky subverzivní a oni vědí, co dělají! Vědí, co dělají. Šokovaná osoba řekne: „Odporný odpad!“ a zahodí to. Ve

skutečnosti dosáhli účinku, účinku odmítnutí před dalším úderem.

Vždy jsem zastával názor, že proti takové militantnosti je třeba se postavit. A musíte se bránit. A musíte se bránit stejně tvrdě a nemilosrdně jako oni. Proto si nás jsou vědomi a bojí se nás.

Stewart Home má také zajímavý názor na rasu, který je originálním vyjádřením. Nikdy jsem to neslyšel ani od trockistů, a on není trockista. Věří, že rasa neexistuje, ale masy věří, že existuje. To je zajímavá formulace, protože když se nad tím zamyslíte, buď to vnímáte jako formu iterace v popředí, jako bytí, Dasein, bytí v bytí, jak by to nazval Heidegger. Je to to, co existuje. Je to biologické. Je to tam. Je to základní. Je to prvotní. Je to elementární. Je to podstatné.

Nebo tomu nevěříte. Maoisté a extrémní komunisté věří, že všichni lidé jsou jako čistý list papíru. Jakákoli sexualita, jakákoli etnická specifikace, jakákoli kulturnost, jakákoli úroveň intelektu může být do vás předprogramována. Jak by řekli Maoovi lidé, můžete mučit člověka do té míry, že z něj budou progresivní myšlenky vycházet ušima.

Pamatujete si, co O'Brien říká Winstonovi Smithovi v románu 1984? „Nejprve tě donutíme milovat Velkého bratra, pak tě zabijeme. Pamatuješ si, Winstone," říká, „že jsi jen buňka v těle strany? Zemřeš, když si ustřihneš nehet?" Pamatujete si to a také skvělé herce, jako je Sir Richard Burton, který tuto roli hrál?

Myšlenka Homea je v jistém smyslu zajímavá, protože věří ve falešné vědomí. V podstatě říká, že rasa je falešným vědomím mas, ale pokud nic není předem dané, pak je realita

ve vědomí mas. Pokud tedy masy věří, že rasa existuje, pak existuje, a to i v extrémně levicovém smyslu, protože existuje pouze to, co je v daném okamžiku v boji myšleno! Zvláštním způsobem tak skončil u pravicové odchylky v rámci marxistické kulturní logiky. Ve skutečnosti se vrátil k postoji, který podle svých slov odmítá.

Je to ale zajímavé, protože pokud si všimnete, pokles biologického myšlení v polovině 20. století jako reakce na druhou světovou válku je vrcholem tohoto typu nových levicových myšlenek. Nyní se biologie v posledních 30 letech znovu objevuje. A je velmi zajímavé, že například Anti-Defamation League ve Spojených státech se postavila proti vytvoření projektu Human Genome Project. A mnoho homosexuálních libertariánských skupin se postavilo proti Human Genome Project. Radikálně se staví proti myšlence biologického výzkumu stavebních kamenů života, protože to povede k možnosti přijetí předchozího esencialismu širokou veřejností.

V loňském roce došlo k zajímavé události, když vědecká revizní komise projektu Human Genome Project napsala Německé akademii věd a uvedla, že „podle našeho názoru je život z 80 % přírodním zákonem a předem daným biologickým účelem“. Ne 60 %, ne 70 %, ale 80 %. Člověk je socializován z 20 % a já socializaci vnímám jako prostředí, a prostředí je ekologie a ekologie je druh biologie. Takže v jistém smyslu je to všechno biologické.

A německá akademie odpověděla: „Tento názor nemůžeme přijmout. Nemůžeme jej přijmout, protože chápeme, že váš postulát vychází z dobrých úmyslů, ale nebezpečně nás přibližuje k odmítnutí metodologie základního zákona, na

kterém je založeno současné německé vládnutí, stát, společnost a akademické vzdělávání.“ Německá vláda tedy tvrdí, že určitý vědecký výsledek je nesprávný, a jako občan současné sjednocené německé republiky, založené pod okupací Adenauerem v roce 1948, ho musíte odmítnout. Nezajímá nás, co říká věda! Odmítáme vědu! Jedná se o skutečně revoluční vývoj, kdy levice, orgán pokroku, odmítá vědu.

V nové levici existuje pojem scientismus. Scientismus. Věda je ošklivá, mužská, reakcionářská, autoritářská, falokratická. Všechny tyto věci. Ve všech těchto diskursech je silná feministická linie. Levice to tak nějak vzdala. Mnoho levicových aktivistů nyní diskutuje o tom, jak se vypořádat s biologií. Peter Singer, autor knihy Animal Liberation, která stála u zrodu celého hnutí: „Osvoboďte zvířata, vy špinaví speciesisté“, „Položte ten šunkový sendvič“, a podobně. Singer samozřejmě pochází z určité etnické skupiny, z Austrálie, kde byl členem australského senátu. Byl to liberál a radikální zelený. Je to utilitarista. Je to velmi zajímavý myslitel. Protože zavádí nový tvrdý liberalismus.

Singer říká, že možná biologické zákony jsou pravdivé; možná se postižení dědí; možná se pohlaví dědí; možná je sexualita dána funkcí mozku; možná má pravice pravdu. Ale co musíte udělat, je přijmout každý zákon a každou metodologii, která za zákonem stojí, jurisprudence, abyste zajistili, že buď existuje rovnost příležitostí, nebo rovnost výsledků, nebo že ti, kteří prosazují nerovnost výsledků, nemají možnost ovlivnit ji povahou svého diskurzu. Takže říká, že i když je biologie nerovná, musíte společnost učinit tak necitlivou k této logice, že si toho ani nevšimne, i když existuje hierarchie.

To je nejdůležitější a nejinteligentnější forma krajní levice. Mohou podporovat pouze antivědu. Celé své krédo postavili na vědě. Nemohou ji popřít. To je jen trik na pár desítek let. Budou muset přijmout Human Genome Project. Budou muset přijmout biologické a předem dané určení člověka.

Pokaždé, když jdu do kliniky NHS, je tam leták o transplantacích a uprostřed toho letáku se vás ptají na vaši rasu. Píše se tam: „Jste běloch? Jste Asiat? Jste černoch nebo africký přistěhovalec?“ Všechny ty malé kolonky. A to proto, že lidské vnitřní tkáně se nedají transplantovat nebo přesadit stejně dobře u jedné rasy jako u druhé. Předurčené rasové rozdíly v taxonomii člověka existují i na fyzické úrovni.

Kdyby to vědec z Oxfordu, Cambridge nebo London School of Economics řekl otevřeně v 60. nebo 70. letech, došlo by k nepokojům! Došlo by k nepokojům v jídelně. Došlo by k nepokojům v přednáškovém sále. Speciální kontrolní skupina by byla na kampusu. Byl byste vyhnán z toho místa vzdělávání. Nyní je to v letáku NHS. Tiše, bez rozruchu. Je to tam vloženo jako fakt. „Kdo to může odmítnout? Pomáháme lidem! Pomáháme lidem!“

A když už mluvíme o pomoci lidem, ve Spojených státech existují ultraliberální skupiny, které vedou kampaň proti určitým formám medicíny, které mají vliv na jednotlivé etnické skupiny. Existují určité nemoci, kterými trpí černošské a africké obyvatelstvo, zejména srpkovitá anémie, která je pro ně téměř charakteristická, a určité léky, které mají genetický potenciál a vycházejí z některých teorií a experimentů projektu Human Genome Project, působí primárně na tuto skupinu. Existují ultraliberální skupiny, které vedou kampaň za to, aby Úřad pro kontrolu potravin a léčiv tyto léky neschválil.

Proč? Protože to podkopává myšlenku, že člověk je jako prázdný list papíru, se kterým si můžete dělat, co chcete, a že neexistuje žádná předchozí identita. Raději by nechali černochy trpět, než aby se tyto léky vyráběly, protože přiznávají předchozí biologickou diferenciaci člověka. A když začnete tam, když začnete s takovým monstrózním prvotním esencialismem, dveře k tomu, co všichni známe, se otevřou dokořán. Musíte tedy tuto věc zastavit, ještě než začnete souhlasit s tím, s čím nesouhlasíte.

Moc vám děkuji!

Ezra Pound

Ezra Pound se dožil vysokého věku, zemřel ve věku 87 let. Narodil se v roce 1885 a zemřel 1. listopadu 1972. Začnu čtením básně, kterou Pound napsal o první světové válce a jejím vlivu na tuto generaci. Básně se jmenuje „Hugh Selwyn Mauberly“ a byla napsána kolem roku 1920. Čtvrtá část těchto propojených slok, které tvoří dílo:

IV

Tito bojovali v každém případě,

a někteří věřili, pro domo, v každém případě...

Někteří se rychle chopili zbraní,

někteří kvůli dobrodružství,

někteří ze strachu ze slabosti,

někteří ze strachu z kritiky,

někteří z lásky k zabíjení, v představách,

později se poučili...

někteří ze strachu, naučili se milovat zabíjení;

Někteří zemřeli, pro patria, non dulce non et decor...

kráčeli po kolena v pekle,

věřili lžím starých mužů, pak přestali věřit,

vrátili se domů, domů do lži,

domů k mnoha podvodům,

domů ke starým lžím a nové hanbě;

lichvářství staré jako svět a silné jako věky

a lháři na veřejných místech.

Odvážní jako nikdy předtím, marnotratní jako nikdy předtím.

Mladá krev a vysoká krev,

krásné tváře a krásná těla;

statečnost jako nikdy předtím,

upřímnost jako nikdy předtím,

rozčarování, jaká se v dávných dobách neříkala,

hysterie, přiznání v zákopech,

smích z mrtvých břichů.

Zemřely jich tisíce,

a mezi nimi ti nejlepší,

kvůli staré děvce se zuby v háji,

kvůli zpackané civilizaci,

kouzlo, úsměv na hezkých ústech,

bystré oči pod zemským povrchem,

kvůli dvěma tuctům rozbitých soch,

kvůli několika tisícům poničených knih.

Jedná se o jednu z nejvýraznějších a nejpřímějších básní, respektive část celkové básně, kterou napsal Pound, který byl velmi zklamaný první světovou válkou a masakrem, který ji provázel. To vedlo k jeho dalšímu kulturnímu rozchodu s touto zemí, ve které žil od přelomu 20. století.

Myslím, že aby přednáška měla nějakou kostru, je nejlepší nastínit a podívat se na chronologii Poundova života. Narodil se v 80. letech 19. století v USA do etablované rodiny s republikánskými politickými konexemi, do poměrně zámožné rodiny. Pak následuje studium anglické literatury, zejména středověké literatury, posedlost tradicí trubadúrů a poezií pozdního středověku a určitými potlačenými, erotickými a jinými proudy v evropském umění. Následuje přesun do Evropy a výuka na polytechnice a různých nesourodých institucích, psaní pro malé časopisy a malé básnické revue, přátelství s téměř všemi básníky a uměleckými intelektuály, kteří se v té době proslavili, přičemž Pound byl jakousi neoficiální zprostředkovatelskou institucí a univerzitou kultury. Následuje rozčarování po první světové válce. Poté návrat na kontinent. Život ve Francii v letech 1921–1925 a následně v Itálii od roku 1925 do roku 1945. Postupně se zvyšující politická radikalizace v průběhu pozdních 20. let, 30. let a 40. let. Koneckonců žil v Mussoliniho republice.

Po roce 1945, po uvěznění americkými úřady, existovala možnost popravit Pounda za zradu americké republiky, jak bylo stanoveno, nebo mu uložit doživotní vězení, což byly obě velmi reálné možnosti. Nevěřte poněkud tendenčním a novinářským komentářům současné doby, které tvrdí, že Pound ve skutečnosti nebyl v žádném nebezpečí, protože Američané by nikdy nepopravili jednoho ze svých nejvýznamnějších básníků. Byla to velmi reálná možnost, jak poprava, tak doživotní vězení, pravděpodobně s mírně větší pravděpodobností druhé možnosti. Nakonec byl samozřejmě v letech 1948 až 1958 umístěn do psychiatrické léčebny St. Elizabeth. V roce 1958 se pak vrátil do Itálie, kde zůstal až do konce.

To je tedy základní osnova jeho života, který byl poměrně komplikovaný a rozmanitý, což je dobré mít na paměti.

Proč je Pound považován za uměleckého revolucionáře? Proč je neodmyslitelnou součástí poetického modernismu 20. století? Proč nebyl kvůli svým politickým názorům zavržen a odsouzen k zapomnění? Důvody spočívají v podstatě v jeho zájmu o čistotu jazyka a víře v konsolidaci literárních forem a kompresi myšlenek do plynulé a emocionálně neutrální dikce, kterou nazýval „imaginismem“ a která ovlivnila většinu básníků jeho doby, včetně W. B. Yeatse, s nímž se spřátelil. Myslím, že Olivia Shakespearová, která byla Yeatsovou milenkou, měla dceru jménem Dorothy, kterou si později vzal za ženu. Pound byl ve svých emocionálních a soukromých vztazích vždy poměrně komplikovaný. V podstatě měl dvě rodiny. Měl takovou první manželku, Dorothy Shakespear, a druhou manželku, Olgu Rudge, a s oběma měl děti, Omara a Mary. Měl také různé milenky.

Pound se jednou chlubil, že byl tři měsíce v Paříži a ještě si nenašel milenku, přestože už měl kvazibigamní vztahy se dvěma ženami a dvěma rodinnými skupinami. Takový byl jeho přístup v této oblasti, které možná nepřikládal velký význam, protože pro Pounda byly vždy na prvním místě umělecké, kulturní a intelektuální záležitosti.

Je důležité si uvědomit, že kultura, která se vyvinula po druhé světové válce, je zcela odlišná od kultury, která existovala před ní. Básníci byli „rockovými hvězdami“ a jako takoví byli také v období těsně před válkou vnímáni. Jejich činy, milenky, skandální chování a život v rozporu s konvencemi buržoazní společnosti byly považovány za nedílnou součást básnického umění.

Pound prosazoval revoluční poetiku, která se v něm postupně vyvíjela od prvního desetiletí 20. století a byla spojována s básníky jako Hilda Doolittle, známější pod iniciálami H. D. Virago vydávalo básně Hildy Doolittle, Amy Lowell a různých dalších autorů. Během celého století byl také spojován s velmi významnými spisovateli, kteří se později postavili proti jeho popravě a uvěznění, bez ohledu na to, co si mysleli o jeho politické příslušnosti, jako byli Robert Frost a především Ernest Hemingway.

Hemingwayův velmi strohý, minimalistický styl, jakýsi přejímání shakerského slovníku v literatuře – shakerismus je americký protestantský kult, kde je vše zjednodušeno na konkrétní podstatné věci. Jsou nejznámější pro svůj nábytek. Shakeři spolu tančili, místo aby měli pohlavní styk, a proto jejich sekta vymřela!

Pound byl do značné míry produktem protestantského severu Spojených států a v jistém smyslu zůstal hrdým Yankeeem nezávislého původu a tradice. Mnohé z jeho politických postojů jsou ve skutečnosti založeny na předchozích inkarnacích americké republiky, což se během jeho života a díla stává stále zřetelnější. Střední a pozdější fáze jeho kariéry dominují Cantos, což je obrovská poetická kniha, vydávaná v několika etapách a obsahující fragmenty, které byly publikovány po roce 1969 jako jakýsi dodatek k ní.

Cantos z jeho střední a pozdní kariéry jsou knihy jako Cathay a další, které jsou součástí jeho raného období, ale v celé jeho tvorbě je patrná snaha o čistotu tónu, čistotu výšky tónu, vážnost a důstojnost vyjadřování, vyhlazování jazyka a v jistém smyslu mírně východní použití západního jazyka, které ho vedlo k prozkoumání čínské a japonské literatury v době, kdy

byly prakticky neznámé mimo úzký okruh sinologických specializací na specializovaných univerzitních katedrách.

Poundova poezie je na jedné úrovni velmi akademická a na druhé úrovni velmi emotivní. Philip Larkin kdysi kritizoval Pounda z poválečného hlediska tím, že řekl, že tvoří poezii spíše z literatury než ze života, a je pravda, že Poundova poezie je ďábelsky obtížná. Cantos zkoumá 15 jazyků, multidimenzionální reality, myšlenku pekla, ve kterém se všichni nacházíme, skupinu lidí, kteří chtějí toto peklo překonat a najít, pokud chcete, pozemský ráj, a obrovské množství politických a ekonomických znalostí, zejména v souvislosti s teoriemi sociálního kreditu Douglase, které Pounda od 20. let fascinovaly a vedly ho k přesvědčení, že řešení západní ekonomické nouze ve 30. letech je připraveno a na dosah ruky.

Pound v podstatě věřil v určitý druh kulturní organizace. Věřil v to, že je třeba lidem říkat, co mají psát, jak mají číst a co by měli číst. Podařilo se mu zajistit, aby mnoho jeho spolupracovníků bylo publikováno a vystavováno v galeriích. Měl mimořádný význam pro zahájení kariéry Wyndhama Lewise a později, z teoretického a lingvistického hlediska, i pro W. B. Yeatse. Založil velké množství básnických časopisů, které by bez něj neexistovaly, a významná díla 20. století by nikdy nebyla publikována, kdyby Pound nebyl jejich editorem, porodní m asistentem, asistentem vydavatele nebo dokonce někým, kdo zaplatil za jejich první vydání. „The Wasteland“ od T. S. Eliota a většina rané poezie T. S. Eliota. Věřil, že Eliot se modernizoval a zbavil se romantismu a toho, co Pound považoval za vyčerpaný styl. Zjednodušil jazyk do modernistické absence nadbytku a bez Poundova zásahu by nebyl publikován. Ulysses od Jamese Joyce by také

pravděpodobně nebyl vydán bez Poundova zásahu. Tarr od Wyndhama Lewise by pravděpodobně nebyl vydán bez Poundova zásahu. Pound byl tedy mimořádně důležitý pro podporu jiných talentů.

Umělci jsou mimořádně neochotní podporovat jiné umělce, protože mezi sebou neustále soutěží, a Pound byl do jisté míry velmi neobvyklý svým undergroundovým univerzitním přístupem ke kultuře. To souviselo také s jeho antidemokratickými nebo elitistickými názory. Pound v zásadě věřil v neexistenci toho, co se stalo. Věřil v nepřátelství vůči masové společnosti, masové zábavě, masovému infotainmentu, vůči popkultuře, která se objevila během druhé světové války a po ní, ale jejíž předchůdcem byla jazzová éra ve 20. letech 20. století.

Dekadentní masová kultura má v jistém smyslu tři varianty: 90. léta 19. století, její verzi pro vyšší třídu, 20. léta 20. století, její buržoazní verzi a období rozmachu po excesech a strádání Velké války a po ní, a 60. léta 20. století, kdy se tyto masové protikulturní energie staly jak masově buržoazními, tak i proletarizovanými.

Co se tedy ve skutečnosti stalo, Pound od samého počátku odmítal. Pound věřil, že umělci, spisovatelé, intelektuálové a ti, kteří s nimi spolupracují, mají za úkol pozvednout úroveň mas a zvýšit úroveň masové kultury. Umělecká orientace kultury byla formou, do které se mělo vlévat želé společnosti. To ho vedlo k odporu proti myšlence, že život je založen na ekonomice, že vše, na čem záleží, je ekonomický prospěch a že důležité jsou pouze materiální statky a materiální úspěch. A samozřejmě, během tohoto období byl vzestup komercialismu, který nyní přechází v totalitarismus a je všude kolem nás, tím,

proti čemu se Pound a další spisovatelé pravice nebo radikální pravice stavěli.

Pound patřil ke generaci, která věřila, že Evropa umírá a buď bude pokračovat až do smrti, nebo se zrodí znovu. Doufal v to druhé a v Mussoliniho politice viděl přijetí mechanismů a modalit sociálního úvěru.

Sociální úvěr je alternativní soubor ekonomických teorií, který předložil major Douglas. Někteří jej srovnávají s keynesiánskou ekonomikou, ačkoli Keynes to důrazně popíral. Kritika Douglase i Keynese, že jejich systémy jsou inflační, byla vyslovena Douglasem vůči Keynesovi a Keynesem vůči Douglasovi! Zajímavé je, že nejde pouze o teorie, protože existuje pokus o jejich zavedení do praxe. V Albertě došlo k pokusu o zavedení režimu sociálního úvěru. Ideologii sociálního úvěru nelze jen tak odmítnout jako fantazijní, přesahující levicové a pravicové postoje a touhu svěřit národní ekonomiku do rukou básníků. Vzpomínám si, že nikaragujští sandinisté svěřili vedení národního hospodářství básníkovi poté, co se dostali k moci v této malé latinskoamerické společnosti. Ekonomika následně zkolabovala. Nepřátelští kritici v časopise The Economist a dalších časopisech to přičítali tomu, že vedení národních financí bylo svěřeno básníkovi. Sandinisté to samozřejmě přičítali rozsáhlým sankcím, které Spojené státy tehdy uvalily na malou, chudou latinskoamerickou společnost.

Nicméně sociální úvěr je s největší pravděpodobností přiměřeně přijatelným návrhem alternativního typu ekonomiky. Pound jej považoval za svaté písmo a skutečně věřil, že existuje možnost vybudovat společnost sociálního úvěru, kde by peníze sloužily spotřebiteli a výrobci a kde by bylo možné odstranit

lichvářské, úrokové zisky bez práce nebo předchozí iniciativy. To přitáhlo Douglase v menší míře a Pounda mnohem více, a to extravagantním a umělecky extrémním způsobem, k tomu, co bychom mohli zdvořile nazvat odmítnutím filosemitismu. V případě Pounda se to v průběhu 30. a 40. let stávalo stále více a více extrémním.

Pound byl odvážný muž, připravený trpět za své ideály, a do jisté míry byl i posedlý, pokud vezmeme v úvahu, že byl v mnoha ohledech jedním mužem, který poháněl celý stroj, protože se stavěl proti establishmentu, do kterého se sám narodil, i když v menší míře než Spojené státy. Na většině hlavních front 20. století se stavěl proti literárním a kulturním hodnotám předválečné éry a poválečného establishmentu. V poezii se stavěl proti neoedwardianismu a tradičnímu romantismu a hledal moderní alternativu. Oponoval ekonomickým a sociálním doktrínám, které byly v té době široce rozšířené. Hledal určité formy autoritářského socialismu v socialistických a alternativních časopisech, jako byl The New Age, pro který psal ve druhé dekádě 20. století a který vydával okultista nebo spisovatel se zájmem o okultismus A. R. Orage. Zabýval se myšlenkami přehodnocení a měnové reformy a ekonomické transformace západní společnosti, aby se zbavil obchodníků, bankéřů a finančníků jako hlavních pilířů a opor toho, co existovalo. Nejde o to, že by tyto společenské modely a role neměly žádnou pravdivost, ale Pound věřil, že by neměly být ústředním prvkem kultury nebo civilizace, jinak hodnoty vlastní dané kultuře zaniknou.

Usura (lichva) je termín, který použil k popisu tohoto druhu dluhového finančního kapitalismu, který je převládajícím systémem, který fungoval/nefungoval, který se potácel 20.

stoletím s aktuálními krizemi a porazil své státní socialistické, autoritářské socialistické a v některých ohledech i sociálně demokratické konkurenční modely.

Jak realistické tyto modely byly a jsou, je těžké určit. Řešení Douglase by pravděpodobně byla inflační, jak by potvrdili neoliberální a libertariánští ekonomové a ekonomové zastávající laissez-faire, kteří se přesměrovali a vrátili se zpět prostřednictvím rakouské školy a chicagské obchodní školy. Existuje však míra, do jaké tyto teorie nebyly nikdy řádně aplikovány, a i když je keynesiánství zředěnou nebo diferencovanou verzí Douglasových myšlenek, tyto myšlenky byly použity k řízení západní ekonomiky po většinu 50. let, většinu 60. let a většinu 70. let. Poté upadly v zapomnění a byly převráceny ekonomickými a politickými revolucemi, nebo částečnými revolucemi, Thatcherové a Reagana v 80. letech.

Pound žil až do roku 1972 a v 20., 30. a 40. letech prosazoval maximální reformy. Pound byl nejaktivnějším básníkem v politice od dob Williama Blakea. V průměru napsal tisíc dopisů různým úředníkům, státníkům a vysokým politikům. Neustále kritizoval politiky a vždy se snažil navázat s nimi osobní kontakt. Stejně jako v umělecké komunitě, když jako mladý student a americký imigrant přišel na konci prvního desetiletí 20. století, šel Pound přímo ke zdroji. Pokud se chtěl setkat s předpokládanými imagisty, jako byli Amy Lowell a Hilda Doolittle, šel a udělal to. Pokud se chtěl setkat s W. B. Yeatsem a stát se jeho sekretářem, šel se představit a nabídl mu své služby jako údajný písař. Pokud se chtěl setkat s revolučními umělci, jako byl Wyndham Lewis, šel a udělal to.

Na New Oxford Street byla kavárna/bistro provozovaná maďarským restauratérem s názvem Eiffel Tower, kde se

všichni scházeli. Po imagismu a Amy Lowellové, která tuto myšlenku takřka kanibalizovala, se Pound odklonil od tohoto směru a přiklonil se k jinému pojetí umění zvanému vorticismus, které vyvinul ve spolupráci s Gaudier-Brzeskou a Wyndhamem Lewisem. Scházeli se v Eiffel Tower a existuje známý obraz vorticistů, na kterém je Pound v rohu s kravatou a náušnicí a obvyklým postrafaelovským vzhledem, pokud to tak chcete nazvat, Lewis dominuje celé skupině se svým obrovským španělským sombrerem a pláštěm a dalšími umělci a spisovateli, kteří byli spojeni s tímto směrem.

Blast! – který měl být spíše agresivní než pasivní a měl být expresivní a antiromantický – první světovou válku ve skutečnosti nepřežil, ale byl to obrovský časopis s růžovými obálkami a modernistickými abstrakcemi a militaristickými tématy na obálce, který byl velký jako londýnský telefonní seznam. Byl to enormně tlustý svazek, ve kterém byly různé tendence buď ostře kritizovány, nebo naopak chváleny.

Pound se stal nejznámějším básníkem 20. století díky souběhu několika okolností. Dne 26. července 1943 byl americkou vládou v nepřítomnosti obviněn z vlastizrady za vysílání, které připravoval pro Mussoliniho ve státním rozhlase. Italové Poundovi vysílání v rádiu nechtěli povolit. Musel o to dlouho bojovat, až „mi konečně dovolili přiblížit se k tomu zatracenému mikrofonu!“, jak by řekl. Když se Pound dostal do studia, jeho hlas byl docela zvláštní. BBC občas přehrává některé z Poundových nahrávek, předpokládám, že se jedná o nahrávky typu 78 otáček za minutu, které pořídila Pensylvánská univerzita, která byla poslechovou stanicí americké vlády pro zahraniční rozhlasové vysílání.

Hoover nařídil vytvořit speciální spis o Poundovi, „tomto zrádci“, s nímž se chtěl vypořádat po druhé světové válce. Vášnivost, s jakou byl případ Pounda sledován, je z dnešního pohledu těžko pochopitelná. Arthur Miller napsal dlouhý článek, v němž spekuluje o mučení, které by rád viděl na Poundovi před popravou, a tento článek byl publikován v tisku. Emoce vyvolané „zrádcem Ezrou“, kterého Miller popsal jako „horšího než Goebbels“ a „který věděl, jak oslovit všechny americké proudy a předsudky“. Většina těchto vysílání nebyla nikdy vysílána. Ale určitě je slyšela americká elita a americká kulturní elita.

Ironií je, že Pound měl tolik přátel, od Hemingwaye po další kulturní osobnosti, že mu Kongresová knihovna ihned po druhé světové válce udělila Bollingenovu cenu, což ve Spojených státech vyvolalo absolutní pobouření a jeden kongresman to popsal jako „udělení ceny muži, který používá slova jako červy“. Amerika tedy vždy zacházela s těmi, které považovala za zrádce, velmi přímočaře, především tím, že je pověsila, jak se tomu říká „rope party“. Pound se takové popravě jen těsně vyhnul. Kdyby jeho právník hned po válce nezačal prosazovat tvrzení o jeho nepříčetnosti, pravděpodobně by čelil doživotnímu vězení, a nebýt obrovského počtu prominentních umělců a spisovatelů, jako byli William Carlos Williams, E. E. Cummings, Robert Frost nebo Ernest Hemingway, z nichž mnozí neměli pro Poundovy politické názory pochopení. Nebýt jejich kampaně v jeho prospěch, mohl ho potkat mnohem horší osud.

Pound vysílal až do invaze Američanů do Itálie po operaci Torch, která zahrnovala organizované vylodění na Sicílii a jižním cípu Itálie a obecný postup Spojenců proti německým a

italským jednotkám, jimž pomáhali a asistovali partyzáni, z nichž většina, ale ne všichni, byli komunisté. Pound byl zatčen partyzány a do kapsy si strčil kopii Konfucia nebo malý svazek Konfuciových myšlenek – extrémně sociálně konzervativních čínských myšlenek, které vždy ovlivňovaly Pounda, jak poeticky, tak politicky. Pravděpodobně očekával, že bude zastřelen. Partyzáni zabili pár Mussolini [naráží na Mussoliniho i jeho milenku Claru Petacciovou – pozn. red.] den nebo dva předtím. Zajímavé však je, že partyzáni zřejmě věděli, kdo je, a věděli, že americká rozvědka s ním chce vést rozhovor.

Zajímavé je, že byl nejprve propuštěn do péče své rodiny a poté znovu vzat do americké vazby. Druhá fáze americké vazby byla nejdramatičtější, protože v Pise byl umístěn do takzvaných „smrtících cel“. Smrtící cely byly ocelové cely o rozměrech šest stop na šest stop. Fotografie jsou k dispozici na stránkách Wikipedie věnovaných Ezrovi Poundovi a stojí za to se na ně podívat, pokud máte chvilku času. Měl málo vody, málo toaletních potřeb, nesměly se používat opasky ani tkaničky – hrozilo nebezpečí sebevraždy přes mříže klece.

Tyto trestanecké kolonie a cely smrti byly primárně výsledkem bojů uvnitř americké armády, zejména rasových a politických bojů. Kdykoli Spojené státy vstoupily do války před přijetím občanských práv na konci 60. let, docházelo k bojům se všemi americkými armádami. Je samozřejmé, že většina vězňů v těchto maximálních a ultra institucích za porušení amerických pravidel a vojenské disciplíny byli Afroameričané, z nichž mnozí byli v cele smrti a čekali na popravu oběšením americkou armádou.

Není náhodou, že někteří černošští nacionalisté v 60. letech ve Spojených státech naznačovali, že mnoho

afroamerických vojáků bylo ve válce s vlastní armádou a že jejich válka z jejich pohledu nebyla proti Němcům, Japoncům, Italům nebo lidem jiných národností bojujícím po boku Osy, ale především proti americké vládě. Většina Afroameričanů vždy oponuje americkým válkám v zahraničí, protože stejně jako Obamova manželka považují za svého hlavního nepřítele vlastní zemi.

Pound byl v této cele držen dva a půl týdne a postupně buď částečně zešílel, nebo na krátkou dobu skutečně zešílel. Byl vystaven extrémnímu horku. Byly mu odepřeny veškeré kulturní podněty. Strážným bylo nařízeno, aby s vězni nemluvili. Jedinou osobou, se kterou bylo možné komunikovat, byl kaplan. Existuje mnoho důkazů, že Canto 86 vzniklo v pisánských celách, protože právě v cele smrti začal psát pisánská Canta, jednu z nejslavnějších částí Cantos, což svědčí o jeho duševní odolnosti a oddanosti kultuře i v nejtvrdších podmínkách, kdy čelil šílenství, smrti a byl ponechán v cele smrti, dokud mu nezbylo doslova nic. Teprve když byl vyšetřen a posouzen psychiatrem, byl vyveden z cely smrti a umístěn do lékařského zařízení. Poté byl vyslechnut osobním zástupcem J. Edgara Hoovera, který na něj v roce 1943 otevřel spis v souvislosti s procesem za vlastizradu, který se měl konat.

Pokus jeho literárních přátel nechat ho prohlásit za duševně chorého byl v podstatě lstí nebo kulturním prostředkem, který byl přijat především proto, aby zachránili jeho duševní zdraví a život. Je těžké určit, zda Pound v určitých obdobích překročil hranici částečné duševní choroby, když byl v letech 1948 až 1958 deset let vězněn v psychiatrické léčebně St. Elizabeths. Pound byl rozhodně posedlý a jednou řekl, že jeho starý přítel Wyndham Lewis byl pronásledován fúriemi.

Ale Pound sám byl v určitých ohledech mužem, který byl pronásledován fúriemi.

Cantos, které je tlusté jako telefonní seznam a které vydalo nakladatelství Faber and Faber v Británii, je podivné dílo, protože nemá žádný konečný děj ani celkovou strukturu, podobně jako Poundovo dílo, které bývá shlukem zvýrazněných obrazů, často zredukovaných, zahrnujících obrovské kulturní zdroje jazyka, kde jedna myšlenka navozuje druhou, poněkud bez námahy, a kde si, podobně jako u Blakea, uvědomíte, že vnitřní svět, vnitřní zvuková krajina v jazyce, v mnoha ohledech vizuální svět, a to velmi kultivovaný, je osvětlován metaforami a uměleckými konfiguracemi. To je jediný způsob, jak skutečně číst Pounda.

Nemá to žádný zřejmý narativní smysl. Vše souvisí s potřebou obnovy kultury, mimořádným významem trubadúrů, vrcholně středověkou a klasickou tradicí starověkého světa, významem kultury, která má být nadřazena penězům ve všech oblastech národního života, významem minulosti v přítomnosti a budoucnosti, ale také závazkem k budoucnosti a závazkem k výslovně moderní budoucnosti, nikoli však k moderní budoucnosti, ve které nyní žijeme. Poundův rostoucí odpor k silám, které podle něj brzdily umění a civilizaci a plánovaly novou válku.

Jedna z Douglasových myšlenek, v tomto ohledu mnohem radikálnější než Keynesova, je, že ekonomika zatížená dluhy, která musí neustále utrácet, aby mohla produkovat, a poté splácet stále více dluhů, které se zase utratí v kruhovém pohybu, vede k válce. Věřil, že kontrola ekonomik bankéři a finančními kapitalistickými institucemi a podřízení průmyslové a zemědělské produktivity těmto institucím povede k válce, což

extrémní levice v 60. letech nazývala welfare/warfare státem. Jedná se o výroky, které učinili marxističtí intelektuálové a intelektuálové Frankfurtské školy, jako byl Herbert Marcuse, v knihách jako One-Dimensional Man na konci 60. let.

Nyní radikální pravice a extrémní levice sdílejí určité předpoklady nebo určité myšlenky, pokud radikálně kritizují zejména finanční kapitalismus a povahu současného ekonomického řádu. Pound nikdy nebyl ortodoxním konzervativcem a v zásadě se stavěl proti liberalismu, s výjimkou humanistického smyslu, s výjimkou smyslu širokého a hlubokého vzdělání. Kromě toho byl proti liberalismu v politice a věřil v osvícenou aristokracii a vládu několika talentovaných jedinců. Byl proti liberálním osvícenským názorům v kultuře, protože věřil v kulturní proud nebo elitu, která se přenáší na masy a snaží se je pozvednout na úroveň, které mohou dosáhnout vzhledem ke svým přirozeným schopnostem a talentům. Byl také proti tomu, aby peníze vybíraly politiky, které máme.

Ve většině západních společností existují dva bloky, jak všichni zde víme, jeden zastupující buržoazní volební sílu, druhý zastupující volební sílu dělnické třídy. Občas se překrývají ve středu, ale v zásadě spolu soupeří o to, kdo bude nejlépe řídit systém jako správní rady, ale jsou stále bezmocnější ve vztahu k penězům, které zdají určovat jejich myšlenky, jejich zahraniční politiku a dokonce i osoby, které tyto strany vedou. Je stále obtížnější říci, zda současné společnosti skutečně řídí politici, levicový koncept vládnoucí třídy, která nevládne, jakási loď bez kormidla, systém je proces sám o sobě a vývoj, který nastal po Poundově smrti.

To, co kritizoval ve 30. letech, zejména u Rooseveltovy administrativy, o které by se dalo říci, že se díky New Dealu posunula ke keynesiánskému řízení poptávky a k určitým formám radikální ekonomické činnosti a iniciativy, což bylo pro americký režim velmi neobvyklé a mohlo se Poundovi líbit. Pound však viděl jedovatý vztah mezi Spojenými státy a zbytkem planety. Ačkoli nebyl přísně vzato izolacionistou, byl Pound evropským Američanem v tom nejradikálnějším smyslu slova. Pound věřil, že americká kultura je prodloužením evropské kultury, a ne naopak, a také věřil, že Američané by měli přispívat k Evropě a ke slávě a kontinuitě evropské kultury, jak ji reprezentují stále živé a existující kulturní prostory Itálie a Řecka.

Jako romantik evropského jihu Pound věřil, že úkolem velkých spisovatelů a intelektuálů je vést lidi a vštípit jim víru ve slávu jejich civilizace, což je něco, čeho se téměř všichni současní umělci vzdali.

Pound zůstává v literatuře 20. století jedinečně kontroverzní postavou a bez ohledu na to, kolik malých časopisů založil, kolik básníků pomohl publikovat, kolik umělců dostal do galerií, bez ohledu na to, jak důležitá byla jeho vlastní tvorba, politika, s níž byl spojován, ho v očích kulturních vrstev odsoudila k zániku, ačkoli do jisté míry modernismus v literatuře, alespoň v anglickém jazyce, bez něj nemůže existovat. Do jisté míry zůstává Pound klíčovou postavou poetické zkušenosti 20. století. Proto je Ezra Pound klíčovým tématem všech kurzů moderní literatury na britských, amerických i dalších univerzitách. O Poundovi se však lze hovořit pouze tichým hlasem a tónem, který se snaží omlouvat jeho minulost, liberálně a revizionisticky ji vysvětlovat nebo se

s ní upřímně konfrontovat, jako v biografii Johna Tytella o Poundovi, aniž by se nutně příliš zabýval kritikou, protože akademici mohou uniknout s určitou zdánlivou objektivností.

Tytellova kniha je vlastně docela zajímavá, protože se jedná o liberální konfrontaci s Poundem, která se vůbec nevyhýbá politickým otázkám. Napsal také knihu o beatnické generaci. Jedna z nejznámějších biografií Pounda je samozřejmě dílem Eustace Mullinse, poměrně známého pravicového zastánce měnové reformy, alternativní ekonomiky, konspiračního teoretika a amerického spisovatele poválečné éry. Poundova přátelství s Johnem Kasperem a Eustacem Mullinsem byla použita proti němu a skutečně sloužila jako způsob, jak mu zabránit opustit psychiatrickou léčebnu St. Elizabeths až do roku 1958.

Ernest Hemingway se vždy zasazoval o Poundovo propuštění a v okamžiku, kdy Pound opustil St. Elisabeths a vrátil se do Evropy, mu dal tisíc liber. Když se Pound vrátil do Evropy, prvním gestem, které udělal, když vystoupil z lodi, bylo, že před čekajícími novináři, kteří ho přišli přivítat, provedl fašistický pozdrav a řekl: „Opustil jsem Ameriku a Amerika je blázinec. Všichni v Americe jsou šílení, takže tím, že jsem opustil Ameriku, jsem opustil blázinec!“

Antiamerikanismus tedy nezačal s Poundem a rozhodně s ním neskončil, a přesto se sám prohlašoval za hrdého Američana, loajálního k republikánským a federalistickým ideám, které sahají až k založení republiky. Víra v poctivou práci, víra v normy rodiny a chování, víra v post-evropskou kulturu a identitu v Americe, víra v tvrdou práci, víra v etiku hranice, víra v ideál Spojených států jako země dřevorubců, která není zkorumpovaná a znečištěná fiskálním kapitalismem.

V jistém smyslu touží po jednoduchých, idealizovaných Spojených státech venkovského typu, které připomínají machistickou verzi seriálu Little House on the Prairie. Ve skutečnosti jsou myšlenky Williama Pierce o tom, jaký typ Američanů by si přál, do jisté míry velmi podobné tomu, co Pound prosazoval pro svou vlastní společnost.

Jedním z velmi zajímavých paradoxů současného života je, že Amerika je nejvíce postmoderní společností, nejvíce hyperrealistickou společností, společností nejvíce založenou na financích a řízenou financemi, společností, která dominuje všem ostatním do té míry, že i komunistická Čína a Indie, navzdory své nové převaze, zakládají své modely na americkém modelu. Tato společnost je tak amerikanizovaná, že s jedinou výjimkou, že nemluvíme americkým přízvukem a nepoužíváme technicky americkou formu angličtiny, jsme se zde stali Amerikou. Toto je bezpochyby padesátý první stát a naše kultura je tak hladce propojena s kulturou Spojených států, že je dokonce považováno za mírně rouhavé to říkat, protože je to tak zakořeněné, že to lidé přijímají bez přemýšlení.

Nejradikálnější kritiku však vyslovili lidé jako Lawrence R. Brown, Revilo P. Oliver, Francis Parker Yockey, Pound ve své knize ABC of Economics, How to Read and How to Write, Jefferson and/or Mussolini a v mnoha svých dalších dílech – napsal obrovské množství novinových článků a prózy, které doprovázely jeho poezii – všechna tato díla jsou dílem Američanů. Je to, jako by v Americe existovalo radikální kulturní rozdělení mezi těmi, kteří přijímají vše, co amerikanismus v současném pojetí představuje, a těmi Američany, kteří amerikanismus odmítají a prohlašují se za nejvíce americké ze všech.

Je důležité si uvědomit, že nejradikálnější domorodí, bluegrassoví, sociálně konzervativní politici ve Spojených státech – lidé jako David Duke a podobní – jsou ti, kteří prosazují konec amerického impéria a izolaci. Ještě umírněnější a do jisté míry o něco důvěryhodnější kandidáti, jako je Patrick J. Buchanan. A jeden z těchto kandidátů vždy stojí v každých prezidentských volbách na okraji. V některých státech získávají 2 % hlasů a podobně. Většina lidí, kteří by jinak hlasovali pro ně, hlasuje pro republikány, vzhledem k vnitřní etnické rovnováze a složité politice USA jako takové, kde se republikáni stali úložištěm bílých hlasů. Je zcela jasné, že prezident Obama byl zvolen, protože třetina společnosti, tak či onak, vypadá stejně jako on.

Amerika se za posledních 30 až 40 let změnila k nepoznání, což Pound z velké části nezažil. Ale Poundovy předpovědi ohledně toho, co se stane ve světě – opakující se války, opakující se krize, opakující se nestabilita mezinárodního finančního kapitálu založeného na dluzích a lichvářském odkazu – jsou dnes stejně pravdivé jako v době, kdy o nich mluvil ve 20. a 30. letech.

Pound byl neobvyklý v tom, že jako umělec by neměl právo hovořit o těchto záležitostech, o nichž se dalo předpokládat, že o nich ví jen málo. Překročit hranici, překročit čáru do politiky. Jedna věc, která je pro umělce typická, je to, že pokud překročí politickou hranici, vždy si zvolí radikální nebo extrémní politické formulace, protože umírněnost jim není vlastní. Také myšlení je samo o sobě politickým cílem, přičemž člověk v zásadě nahlíží na soubor myšlenek a v případě potřeby posouvá latentní myšlenky v rámci tohoto systému k nejradikálnějšímu okraji nebo hranici, což je pro lidi zapojené

do uměleckého a intelektuálního života nevyhnutelné. To vede buď k názoru, že intelektuálové jsou neuvěřitelně špatní politici, nebo ke kultu antiintelektualismu mezi politiky, protože pokud byste logicky promysleli zdánlivou logiku, která existuje ve vašich vlastních programech, mohli byste být vyzváni k přijetí radikálních řešení, která by vás učinila nezvolitelnými nebo by neprošla různými liberálními filtry v médiích a jinde, když budete dotázáni na své vlastní názory. Většina politiků nakonec lže o svých skutečných názorech, stále častěji žádné nemá, stále častěji si myslí, že politika je pro ně prostředkem k tomu, aby se dostali nahoru a jednali proti zájmům lidí v bloku, který měli původně zastupovat, a to je považováno za normální politiku.

Milliband nyní přetváří starou Labouristickou stranu v stranu, kterou je i není hrdý vést, protože získává hlasy liberálních centristů, které Labouristickou stranu vrátí zpět. Cameron strávil celé své působení v opozici popíráním, že je konzervativec, a tvrdil, že je liberál z vyšší třídy s velmi moderními nápady, které ve skutečnosti nemají velkou váhu, a který se jen náhodou dostal do vedení Konzervativní strany. Takto se chovají současní politici.

Lidé jako Pound jsou tak výjimeční, protože se vůbec nezabývají takovou tendenčností, a to z nich z pohledu praktických lidí dělá buď naivní idealisty první třídy, nebo osvěžující idealisty, kteří posouvají hranice a věří, že pravda leží na okraji, věří, že pravda leží v extrému, v matematice je šipka, která protíná kruh, nejdále od středu, a X, bod, kterým přímka prochází kruhem, je nejradikálnější formulací tvrzení, jakou můžete mít.

Pound se postupně zotavil a nemocnici St. Elizabeths využíval jako jakousi morální univerzitu. Navštěvovala ho tam většina jeho rodiny, respektive jeho dvou rodin, pokud chcete. Navštěvovalo ho tam také velké množství spisovatelů a intelektuálů. Wyndham Lewis si jednou postěžoval: „Tvoje strategická iniciativa usadit se v blázinci není zdravá!“ Ačkoli to byla zcela jasně strategie, která mu umožnila přežít a prosperovat v poválečném světě.

Přečtu další báseň, která je o lichvářství a která je velmi slavná, a pokusím se ji přečíst tak, jak by ji četl Ezra Pound, což může, ale nemusí být zábavné!

S usurou nemá nikdo dům z dobrého kamene,

každý blok hladce opracovaný a dobře zapadající, aby ten návrh zakryl jejich tváře,

s usurou

nemá nikdo namalovaný ráj na stěnách svého kostela,

harpy a loutny,

nebo kde panna přijímá poselství

a svatozář vyzařuje z řezu,

s usurou

nikdo nevidí Gonzagu, jeho dědice a jeho konkubíny,

žádný obraz není vytvořen, aby vydržel nebo aby s ním bylo možné žít

ale je vytvořen, aby se prodal a prodal rychle

s usurou, hříchem proti přírodě,

je tvůj chléb stále více jako zatuchlé hadry

je tvůj chléb suchý jako papír

bez horské pšenice, bez silné mouky

s usurou se hranice stává silnější

s usurou není jasné vymezení

a nikdo nemůže najít místo pro své bydlení.

kameník je držen daleko od svého kamene

tkadlec je držen daleko od svého tkalcovského stroje

S USUROU

vlna se nedostane na trh

ovce nepřinášejí žádný zisk s usurou

Usura je mor, usura

otupuje jehlu v ruce služebné

a zastavuje vynalézavost přadleny. Pietro Lombardo

nepřišel díky usuře

Duccio nepřišel díky usuře ani Pier della Francesca; Zuan Bellin' nepřišel díky usuře

ani nebyl namalován obraz „La Calunnia“.

Nepřišel díky usuře Angelico; nepřišel Ambrogio Praedis,

nepřišel kostel z broušeného kamene s podpisem: Adamo me fecit.

Ne díky usuře svatý Trophime

Ne díky usuře svatý Hilaire,

Usura rezaví dláto

Rezaví řemeslo a řemeslníka

Hryže nit ve tkalcovském stroji

Nikdo se nenaučí tkát zlato v jejím vzoru;

Azurová má rakovinu od usury; karmínová není vyšívaná.

Smaragd nenachází Memlinga.

Usura brzdí námluvy mladého muže.

Přivedla mladou nevěstu a jejího ženicha.

CONTRA NATURAM

Přivedla děvky pro Eleusis.

Mrtvoly jsou připraveny k hostině

na příkaz usury.

Jedna věc, která u Pounda vždy funguje, je převést jeho dílo do amerického slovníku, protože ačkoli se říká, že Britové a Američané jsou národy rozdělené společným používáním stejného jazyka, poezie do jisté míry ožívá, když ji převedete do amerického slovníku. Z čistě technického hlediska je americký jazyk často archaičtější než britská angličtina, protože vychází více z autorizované verze a někdy může mít určité primární vlastnosti. Není náhodou, že velká část nejvýznamnějších spisovatelů v angličtině, v našem obecně používaném jazyce, byli Američané. Ale byli to Američané, kteří hledali evropský osud a věřili, že by sem měli přijít. Wyndham Lewis se narodil v Kanadě. Ezra Pound byl americký Yankee. T. S. Eliot se stal více Angličanem než Angličané, ale samozřejmě byl Američanem podle narození. Kromě nich existuje velké množství dalších lidí, Amy Lowellová, Anna [nesrozumitelné – zní to jako Camptonová], nejrůznější další

lidé, Djuna Barnesová, Hemingway a tak dále, kteří jsou o něco méně významní. Hemingway je vlastně trochu zajímavý, Hemingway vždy podporoval Pounda a Hemingway řekl: „Za tisíc let, pokud se bude literatura stále číst, Pound tam bude.“

Když byl dotázán na svůj vztah k segregacionistům Johnu Kasperovi a Ezrovi Poundovi – Kasper byl později uvězněn za bombový útok na školu, ve které v době útoku nebyly žádné děti, která byla desegregovaná a která provozovala radikálně pravicové knihkupectví v Greenwich Village! Oblast, která je otevřená alternativním myšlenkám.

Jednou ze zajímavých věcí na radikalismu, který Pound reprezentoval, je to, že mnoho lidí ho po dlouhou dobu považovalo za levicového, zejména kvůli jeho alternativním ekonomickým myšlenkám, psaní pro socialistické časopisy jako The New Age a jeho spojení s Dorothy Shakespearovou.

Když jsem byl mladý, strávil jsem pár týdnů v Paříži. Na levém břehu Seiny se nachází knihkupectví Dorothy Shakespearové s názvem Shakespear and Company, které je nejznámějším knihkupectvím s anglickými knihami v Paříži. Je jen kousek od katedrály Notre Dame – myslím, že se nachází v pátém obvodu – a z knihkupectví je téměř vidět katedrála. Je to velmi chaotické knihkupectví, kde jsou knihy naskládané úplně všude. Když jsem tam byl, asi v roce 1982, vedl ho velmi starý vousatý trockista, který se mě zeptal: „Zůstanete na čaj?“ Protože každý, kdo tam přišel, byl pozván na čaj a šel nahoru. V jistém smyslu si tedy zachovala svůj bohémský charakter, který nepochybně měla v době Dorothy a Ezry. Ve skutečnosti se tam neprodávaly žádné francouzské knihy. Všechno bylo v angličtině. Nultý kilometr, přímo v centru města. Shakespear and Company, nultý kilometr, každá kniha označená tímto

zvláštním razítkem, kulatým válcovitým razítkem. Mnoho knih pochází dokonce z 30. let, od Millera, Hemingwaye a dalších, a některé z nich jsou stále v prodeji, některé v původní vazbě.

Dorothy Shakespearová ve svém nakladatelství Egoist Press a v časopise The Egoist, s nímž jí pomáhal Pound, vydala Lewisovu knihu Tarr. Myslím, že vydala i Joyceův Odysseus. Pound byl tedy vždy v čele radikálního používání jazyka, nejvíce pak v Cantos.

S laskavým svolením publika nyní přečtu úvodní část Cantos. Pound je velmi obtížný. Pound je velmi obtížný na čtení, Pound se opírá o vzdělání, které dnes v západních společnostech nemá téměř nikdo, ani na nejvyšší úrovni. Ale podle mého názoru je to špatný způsob, jak Pounda číst. Většina lidí narazí ve třetím řádku na kulturní asociace, kterým nerozumí, možná z klasického světa, a pomyslí si: „To není pro mě. Jsem ve třetím řádku a už jsem ztracený," a odloží to stranou. Ve skutečnosti je můj názor na spisovatele, jako je on, kteří používají jiné kulturní formy k přemýšlení, že je to zkratka pro vlastní myšlení, a že se nemáte trápit tím, že nechápete kulturní odkazy, ale pokračujte v práci samotné. Takže bych každému poradil, aby si Pounda vypůjčil v místní knihovně a podíval se na něj, jak říkají liberálové, bez ohledu na politiku a bez ohledu na politický radikalismus.

Je patrné, že téměř všechny politické články o Poundovi, jako například vynikající článek Kerryho Boltona Thinkers of the Right: Challenging Materialism, se ve skutečnosti nezaměřují na poetiku, která je velmi obtížná a velmi technická. Liberálové by byli nadšení, kdyby v něm nebyla žádná politika a žádné politické podtexty.

Zde je první část Cantos, Canto 1:
A pak jsme sestoupili na loď,
Nasadili kýl na vlnolamy, vyrazili na božské moře a
Postavili jsme stožár a plachty na té černé lodi,
Naložili jsme na ni ovce a také naše těla,
Těžká od pláče, takže větry od zádi
Nás nesly vpřed s napnutými plachtami,
Toto plavidlo Kirké, bohyně s úhledným čepcem.
Pak jsme seděli uprostřed lodi, vítr blokoval kormidlo,
tak jsme s napnutými plachtami pluli po moři až do konce dne.
Slunce usnulo, stíny se rozprostřely nad oceánem,
a my jsme dorazili k hranicím nejhlubších vod,
ke kimmerijským zemím a lidnatým městům,
pokrytým hustou mlhou, kterou nikdy nepronikly
zářivé sluneční paprsky,
ani hvězdy, ani pohled zpět z nebe.
Nejtemnější noc se rozprostřela nad nešťastnými lidmi.
Oceán se stáhl a my jsme dorazili na místo,
které nám popsala Kirké.
Zde Perimedes a Eurylochus vykonali obřady
a já jsem vytáhl meč z pochvy
a vykopal jámu o rozměrech jeden loket na jeden loket.

Vylili jsme obětní nápoje za každého z mrtvých,

nejprve medovinu a poté sladké víno, vodu smíchanou s bílou moukou.

Pak jsem se mnohokrát modlil k nemocné lebce smrti;

Jak je zvykem v Ithace, nejlepší neplodní býci

Na obětování, hromady darů na pohřební hranici,

Jen pro Tiresiase ovce, černá a s rolničkou.

Temná krev tekla v příkopu,

Duše z Erebu, mrtvoly, nevěsty,

Mladíci a staří, kteří toho mnoho vytrpěli;

Duše potřísněné čerstvými slzami, něžné dívky,

Mnoho mužů, zohavených bronzovými hroty kopí,

Válečná kořist, stále nesoucí ponuré zbraně,

Tito mnozí se shromáždili kolem mě; s křikem,

Bledý, volal jsem na své muže, aby přinesli více zvířat;

Zabíjeli stáda, ovce zabíjené bronzem;

Nalévali mast, volali k bohům,

K silnému Plutovi a chválili Proserpinu;

Vytáhl jsem úzký meč,

Sedl jsem si, abych odháněl prudké, bezmocné mrtvé,

Dokud jsem neslyšel Tiresiase.

Ale nejprve přišel Elpenor, náš přítel Elpenor,

Nepohřbený, vyhozený na širokou zem,

Členy, které jsme nechali v domě Kirké,

Neoplakávané, nezabalené v hrobě, protože práce naléhaly na jiné.

Ubohý duch. A já jsem zvolal spěšně:

„Elpenore, jak jsi se dostal na toto temné pobřeží?

Přišel jsi pěšky, předběhl jsi námořníky?“

A on těžkým hlasem odpověděl:

„Zlý osud a hojné víno. Spal jsem v krbu Kirké.

Když jsem sestupoval po dlouhém žebříku bez ochrany,

narazil jsem do opěry,

zlomil si šíji a duše hledala Avernus.

Ale ty, ó králi, prosím, vzpomeň si na mě, neoplakávaného, nepohřbeného,

nahromaděj mé zbraně, ať jsou mi hrobem u mořského břehu, a napiš:

Muž bez štěstí a se jménem, které teprve přijde.

A postav mé veslo, které jsem mával uprostřed druhů.“

A přišla Antiklea, kterou jsem odrazil, a pak Tiresias z Théb,

držící svou zlatou hůl, poznal mě a promluvil jako první:

„Podruhé? Proč? Muži nešťastné hvězdy,

čelící mrtvým bez slunce a této radosti prosté oblasti?

Vstaň z jámy, nech mi mou krvavou čepici

pro věštění.“

A já ustoupil,

A on, silný krví, řekl: „Odyssei,

Vrátíš se přes zlomyslného Neptuna, přes temná moře,

Ztratíš všechny společníky.“ A pak přišla Antiklea.

Lež klidně, Divusi. Myslím tím Andrease Divuse,

V officina Wecheli, 1538, z Homéra.

A plul, kolem Sirén a odtud ven a pryč

A ke Kirké.

Venerandam,

V krétské frázi, se zlatou korunou, Afrodito,

Cypri munimenta sortita est, veselá, orichalchi, se zlatými

Pásy a prsními pásky, ty s tmavými víčky

Nesoucí zlatou větev Argicidy. Takže:

Je zřejmé, že tento konkrétní začátek Cantos je založen na Homérovi a vychází z přepisu nebo literární transkripce téhož. Mnohé z jeho překladů – z provensálštiny, z tradice trubadúrů, z japonského a čínského umění, ze středověké poezie, romantické a dvorské milostné poezie a anglosaské literatury, kterou velmi miloval – byly velmi důležité v době, kdy se mnoho velkých básníků od překladů odvrátilo.

Poundovy akademické překlady jsou stále kontroverzní. Mnoho akademiků si myslí, že udělal mnoho chyb a že překlady nejsou doslovné, a z hlediska jazykového použití je to pravděpodobně pravda. Někteří čínští spisovatelé však poukazují na mimořádnou idiomatickou kvalitu Poundových překladů, na jeho schopnost vcítit se do ducha umělce, kterého

překládá, a provádět takzvanou mimésis, při které vlastně ventrilokvizujete a přejímáte jejich hlas, takže přeskočíte dikci, což vedlo k jeho oslavě ideogramu.

V japonské poezii existuje koncept haiku, kdy věci vyjádříte tak koncentrovaným způsobem, že skutečně zkomprimujete život nebo významnou událost do čtyř nebo pěti řádků. Je to myšlenka přidání síly prostřednictvím komprese. Pound chce mít sílu díky kompresi jazyka, který používá.

Nyní Ezra Pound, jeho život, 1885–1972. Řekl bych, že Pound obětoval celý svůj život tomu, čím by měla být západní civilizace. Zvolil si nejkontroverznější politickou stranu, která v té době existovala a kterou si mohl vybrat. Myslel málo na sebe a myslel jen na civilizaci, jejíž byl nositelem kultury. Pound je příkladem v moderním světě hrubého materialismu a vyrovnávající absence rozlišování, zejména intelektuálního.

Na Ezru Poundovi je nepříjemné jeho odmítání dnes převládajících dogmat: víry v rovnost, víry v masovou uniformitu, víry, že určité myšlenky jsou nepřijatelné a nelze je akceptovat, víry, že určité politické a kulturní trendy jsou tak nepřijatelné, že by se o nich nemělo diskutovat ani na vysokých školách a univerzitách. Proti těmto věcem se Pound celý život bouřil.

Další zajímavou věcí – v období, kdy někdo, o kom jsem již mluvil, Bill Hopkins, který nedávno zemřel ve věku přibližně 83 let – je Poundovo propojení s nejvěčnějšími a nejvýznamnějšími umělci a intelektuály své doby. Radikální pravice je považována za směr, který nemá nic společného s civilizovaností, uměním ani kulturou. Je to tendence spojená s násilnictvím v mysli mas a v mysli masových médií. Zatímco

zde máte příklady civilizace, lidi, kteří patřili k nejvýznamnějším osobnostem ve své společnosti a kteří nakonec skončili v kleci smrti, v americké kleci smrti za názory, které jako svobodný člověk zastával v italském rozhlase.

Pound byl tedy připraven zemřít a trpět za své přesvědčení. Nejednalo se o bláznivé názory intelektuála, který si myslel, že může napravit svět. Byly to přesvědčení, za která byl připraven zemřít. A pokud jsou lidé připraveni za něco zemřít, jsou připraveni za to i žít.

Západ se v současné době nachází ve velmi nejisté fázi a ačkoli existují důkazy, že Pound byl na sklonku svého života velmi depresivní, mezi západními lidmi stále existuje naděje a odhodlání, že v příštích 20 až 50 až 70 letech je možná změna.

Můj názor je, že lidé by se měli vždy zaměřit na elitní umělce a intelektuály, kteří se připojili k evropské obnově. Vzdělávejte se, čtěte, čtěte a rozhodujte se sami, vypněte televizi a podívejte se na tento druh materiálu.

Ezra Pound je příkladem angloamerické intelektuality a poetické vynalézavosti na velmi vysoké úrovni. I kritik George Steiner kdysi o Poundovi řekl, že měl mimořádný sluch, sluch pro jazyk. Pound věřil, že umělci jsou anténami lidstva – anténami lidstva – a že jsou tu proto, aby vedli ostatní lidi k lepšímu pochopení toho, co to znamená být člověkem, k lepšímu pochopení toho, co zažijete před smrtí, když se budete zamýšlet nad tím, zda váš život měl smysl, nebo ne. To jsou oblasti, do kterých se Pound chce dostat.

Proto bych chtěl požádat lidi, aby tohoto muže obdivovali, a to nejen proto, že měl politickou příslušnost, kterou by lidé v této místnosti považovali za mnohem přijatelnější než

průměrného představitele kultury Radia 4, ale také proto, že je elitistou toho nejlepšího druhu a má mysl toho nejlepšího druhu, jakou dnes málokdy vidíme. Byl to všestranný člověk, který se ničeho nebál, a choval se tak, že lidé poznali, že navzdory svému amerikanismu byl tento muž Evropanem. Tady je jeden muž, tady je jeden velký evropský Američan. Představuji vám vzpomínku na Ezru Pounda, 1885–1972.

Děkuji vám mnohokrát.